WILBUR SMITH

MUSON YAĞMURLARI

ALTIN KİTAPLAR

Üç erkek çocuk küçük kilisenin gerisindeki dere yatağından yukarı doğru geldikleri için büyük evle ahırlardan görülemiyorlardı. Oğlanların büyüğü olan Tom her zamanki gibi önde, en küçük erkek kardeşi ise hemen arkasındaydı. Tom derenin köyün yukarsında ilk kıvrımını yaptığı yerde duraklayınca küçük kardeş yine tartışmaya başladı."Niçin hep ben kedi olmak zorundayım. Niçin ben de eğlenceye katılamıyorum, Tom?"

Tom komutanlara yakışır bir otoriteyle, "Sen en küçüğümüz olduğun için," dedi. Bir yandan da vadinin aşağısındaki küçük köyü gözlüyordu. Demirhaneden dumanlar yükseliyor, dul Bayan Evans'ın kulübesinin arkasındaysa çamaşırlar doğudan esen rüzgarda dalgalanıyordu. Ortalıkta bir tek insan yoktu. Hasat zamanı olduğu için günün bu saatinde babasının adamlarının çoğu tarlalarda çalışıyordu, erkeklerin yanında çalışmayan kadınlarsa büyük evde görevlerinin başındaydı.

Tom olacakların beklentisiyle sırıttı. "Kimse bizi fark etmedi." Kimse babalarına haber uçuramayacaktı .

"Bu haksızlık." Dorian kolay vazgeçecek gibi değildi. Alnına dökülen bakır sarısı bukleleri ona öfkeli bir ikon görünümü veriyordu. "Hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun," diye sızlandı.

Tom hızla ona doğru döndü. "Geçen hafta şahini uçurman için sana Kim izin verdi? Dün tüfeğini ateşlemene kim izin verdi?"

"Sen."

"Yelkenlinin dümenini sana kim verdi?"

"Evet, ama..."

"Aması maması yok." Tom kaşlarını çatmıştı. "Bu takımın kaptanı kim?"

"Sensin, Tom." Ağabeyinin yeşil bakışlarına karşı koyamayan Dorian başını eğdi. "Ama yine de..." demekten de kendini alamadı.

"İstersen, Tom'la birlikte benim yerime sen gidebilirsin." Guy ilk kez konuşuyordu. "Kedi ben olacağım." Tom küçük ikizine dönüp bakarken Dorian, "Sahi mi, Guy?" diyerek atıldı. Gülümsediği zaman bulutların arasından sıyrılan bir güneş gibi bütün güzelliği gözler önüne seriliyordu.

Tom, "Hayır olmaz!" diye kardeşinin sözünü kesti. "Dorry daha bir bebek.Bizimle gelemez. Damın üstünde kedi gibi bekleyecek."

Donan , "Ben bebek değilim," diye öfkeyle itiraz etti. "Artık on bir yaşındayım."

“Tom, "Bebek değilsen bize kıllarını göster," diye çocuğa meydan okudu.

Kendi kılları çıktığından beri bunlar, Tom için erişkinliğin bir ölçüsü olmuştu.

Dorian onu duymazdan geldi. Ağabeyinin gür kıllarıyla kıyaslayabileceği soluk kızıl renkte ayva tüyleri bile yoktu. Başka bir yaklaşım denedi. "Ben sadece seyredeceğim."

"Evet, damdan etrafı seyredeceksin." Tom tartışmayı kısa kesti. "Haydi gelin. Geç kalacağız." Vadinin dik yamacından aşağı kaymaya başladı.

Kardeşleri de onu İzledi. Dorian, "Kim gelir ki?" diye ısrar etti. "Herkesin işi başından aşkın. Aslında onlara bizim bile yardım etmemiz gerekirdi."

Tom arkasına bakmadan, "Kara Billy gelebilir," dedi. Bu ad Dorian'ı bile susturdu. Kara Billy, Courtney oğullarının en büyüğüydü. Annesi, Sir Hal Courtney'in Afrika'ya yaptığı ilk yolculuktan beraberinde getirdiği bir Habeş prensesiydi. Gizemli anakaradan, prenses bir eşten başka, Hollandalılarla putperestlerden yağmaladığı bir gemi dolusu hazine getiren Sir Hal, bu muazzam servetle arazilerini ikiye katlamıştı. Böylece ailesini Devon eyaletinin en zenginleri arasına katmış, bu açıdan Grenville'lere bile rakip olmuştu.

Kendisinden küçük üvey kardeşlerinin Kara Billy dedikleri William Courtney, yirmi dört yaşına merdiven dayamıştı ve ikizlerden yedi yaş büyüktü. Zeki ve acımasız bir gençti; kara bir kurdu hatırlatan bir yakışıklılığı vardı. Küçük kardeşleri ondan korkuyor ve haklı olarak nefret ediyorlardı. Üvey ağabeyinin adının çağrıştırdığı tehdit Dorian'ı titretti. Böylece son birkaç yüz metreyi konuşmadan tırmandılar. Sonunda dereyi arkalarında bırakarak yamacın kenarına yaklaştıklarında kırmızı doğanın dişisinin geçen ilkbahar yuva yaptığı bü yük meşe ağacının altında kısa bir mola verdiler.

Tom soluklanmak için ağacın dibine çöktü. "Rüzgar kesilmezse sabaha yelkenle çıkarız," diye müjdeledi ve kepini çıkararak alnındaki terlen ceketinin koluyla sildi. Kepine iliştirilmiş yaban ördeği tüyü, kendi şahininin öldürdüğü ilk kuşa aitti.

Etrafına bakındı. Manzara, bulundukları noktadan bütün Courtney arazilerini içeriyordu. On beş bin dönümlük alanda tepeler, derin vadiler, orman, mera ve buğday tarlaları kıyıdaki yarlara kadar uzanıyor, tüm arazi neredeyse limanla birleşiyordu. Her şey Tom'a o kadar tanıdık geliyordu ki, üzerinde durmadı bile. "Gidip tehlike olup olmadığına bakayım," diyerek ayağa kalktı. Küçük

kilisenin etrafını çeviren taş duvara iki büklüm yaklaştı. Sonra başını kaldırarak baktı.

Küçük kilise, şövalyelik payesini Kraliçe I. Elizabeth devrinde kazanan büyük dedesi Sir Charles tarafından yaptırılmıştı. Sir Charles kraliçenin kaptanlarından biri olarak ispanya Kralı Felipe'nin donanmasına karşı savaşarak büyük yararlılıklar göstermişti. Yüz yıl önce küçük kiliseyi Calais'deki deniz çarpışmasının anısına yaptırmıştı. Şövalyeliğini kazandığı çarpışmada İspanyol kalyonlarının birçoğu alevler içinde kıyıya vurmuş, kalanları da Koramiral Drake'in 'Tanrı'nın Rüzgarları' diye adlandırdığı fırtınaların etkisiyle dörtbir yana dağılmıştı.

Küçük kilise gri renkli taştan, sekizgen biçimli güzel bir binaydı. Yüksek kulesi havanın açık olduğu günlerde neredeyse yirmi beş kilometre uzaktaki Plymouth'dan bile görülebiliyordu. Tom duvarın üzerinden kolaylıkla atladı ve elma ağaçlarının arasından rahibin giyinme odasının, demir çivilerle süslü kapısına kadar süründü. Kapıyı araladı ve içeriye kulak verdi. Yoğun bir sessizlik ortalığa hakimdi. Delikanlı içeri süründü ve şahına açılan kapıya yaklaştı, içeri baktığı sırada renkli camlı yüksek pencerelerden dolan güneş ışığı içersini bir gökkuşağı gibi aydınlatıyordu. Altarın yukarsındaki pencerenin renkli cam mozaiği İngiliz donanmasının İspanyollarla çarpışmasını ve İspanyol kalyonları cayır cayır yanarken Tanrı'nın bulutların arasından onaylar gibi aşağıya bakışını betimliyordu.

Ana kapının yukarsındaki pencereler ise Tom'un babası tarafından eklenmişti. Yenilgiye uğratılan düşman bu kez Hollandalılarla ve İslam ordularıydı. Sir Hal ise elinde kılıcı, yanında da Habeş prensesiyle çarpışmanın yukarsında duruyordu. Her ikisinin de üzerinde zırh vardı, kalkanlarının üstünde de St. George ve Kutsal Kase Haçı dikkati çekiyordu.

Şahın bugün boştu. Gelecek cumartesi yapılacak olan Kara Billy'nin düğününün hazırlıklarına henüz başlanmamıştı. Tom giyinme odasının kapısına döndü ve başını dışarı uzattı, iki parmağını ağzına sokarak tiz bir ıslık salıverdi, iki kardeşi aynı anda dış duvara tırmanarak yanına koştular.

Tom, "Hemen çan kulesine çık, Dorry!" diye emretti. Kızıl saçlı çocuk itiraz edecek olduysa da, ağabeyinin kendisine doğru bir adım atmasıyla somurtarak merdivene koştu.

Guy titreyen bir sesle, "Kız gelmiş mi?" diye sordu.

"Henüz değil. Vakit daha erken." Tom mahzene inen karanlık taş merdivene

yürüdü. Aşağıya inince, kınıyla birlikte kuşağına asılı hançerin yanındaki deri keseyi araladı ve o sabah babasının çalışma odasından yürüttüğü ağır demir anahtarı çıkardı. Bununla demir parmaklıklı kapının kilidini açtı. Atalarının taş lahitlerinin içinde yattıkları mahzene girerken hiç tereddüt etmedi. Guy onu izlerken aynı güveni duymuyordu. Ölülerin varlığı daima huzurunu kaçırırdı. Mahzenin ağzında bir an durakladı.

Zemin hizasındaki pencerelerden içeriye ürkütücü bir ışık sızıyordu; zaten tek aydınlatma da buydu. Mahzenin daire biçimindeki duvarlarının çevresinde taş ve mermer lahitler diziliydi. On altı tane olan mezarlar büyükbaba Charles'tan beri bütün Courtney'ler ve karılarına aitti. Guy babasının üç ölü karısının oluşturduğu çizginin ortasında annesinin bulunduğu mermer tabuta yan gözle baktı. Tabutun kapağına genç kadının bir tasviri oyulmuştu; Guy onun çok güzel olduğunu düşündü: soluk bir zambağa benzeyen genç bir kadın. Annesini hiç tanımamış, ondan hiç süt emmemişti; narin kadın, ikizleri doğururken çektiği üç günlük sancıya dayanamamıştı. Guy'ın dünya yüzünde ilk çığlığını atmasından birkaç saat sonra kan kaybından ölmüştü. Oğlanlar bir dizi dadı, sonra da Dorian'ın annesi olan üvey anneleri tarafından büyütülmüşlerdi.

Delikanlı mermer tabutun başında yere diz çöktü. Önündeki yazıyı okudu: "2 Mayıs 1673'te bu dünyadan göçen Sir Henry Courtney'in sevgili ikinci eşi ve Thomas ile Guy'ın anneleri Margaret Courtney burada yatıyor. O artık İsa'nın koynunda güvenlikte." Guy gözlerini kapayarak dua etmeye başladı.

Tom, "O seni duyamaz," derken yumuşak bir sesle konuşmuştu.

Guy gözlen kapalı bir halde başını kaldırmadan, "Evet, duyabilir," diye karşılık verdi.

Tom tabut dizisinin bir ucundan ötekine doğru yürümeye başladı. Dorian'ın annesi, yani babasının sonuncu eşi, kendi annesinin sağında yatıyordu.

Daha üç yıl önce içinde bulunduğu yelkenli, körfezin ağzında alabora olmuş, kadıncağız akıntıyla açık denize sürüklenmişti. Kocası onu kurtarmaya çalışırken çok güçlü olan akıntı ikisini de sekiz kilometre açıktaki bir koya sürüklemişti. Ne var ki, Elizabeth oraya vardıklarında çoktan boğulmuş, kocası da ölümden dönmüştü.

Tom, gözlerinin dolmaya başladığını hissetti. Çünkü, Elizabeth'e, hiç tanımadığı annesine karşı duyamadığı bir sevgiyle bağlanmıştı. Guy bu çocukça hassasiyetini görmeden öksürüp elinin tersiyle gözlerini sildi. Hal, sırf yetim ikizlerine bir anne sağlamak için Elizabeth'le evlenmişse de, hepsi

çok geçmeden onu sevmeye başlamışlardı. Tıpkı Dorian'ı da doğar doğmaz sevmeleri gibi. Ama Kara Billy onlarla aynı hisleri paylaşmıyordu. William Courtney babasından başka hiç kimseyi sevmiyor ve ona karşı vahşice bir kıskançlık duyuyordu. Elizabeth küçük çocukları onun kininden ve hışmından korumaya çalışmış, ama deniz, sonunda genç kadını onların arasından koparıp almıştı. Artık küçük Courtney'ler savunmasızdı.

Tom, "Bizi hiçbir zaman terk etmemeliydin," diye fısıldadı, sonra da çekinerek Guy'a baktı. Ama dualarıyla meşgul olan ikizi onu duymamıştı, Tom da böylece asıl annesinin öbür yanındaki tabutun başına yürüdü. Bu tabuttaki kadın Kara Billy'nin annesi olan Habeş prensesi Judith'di. Tabutun kapağındaki tasvirde, oğluna miras bıraktığı bir atmacanın haşin yüz çizgilerine sahip güzel bir kadın betimlenmişti. Putperestlere karşı bir orduya kumanda etmiş birine yaraşır biçimde yarım zırhlıydı. Belinde bir kılıç asılıydı. Göğsündeyse bir kalkanla miğfer duruyordu. Kalkana Kopt Haçı, İsa'nın Vatikan'dan da daha eski olan simgesi işlenmişti. Başı açıktı, gür saçları ise kıvır kıvır bir taç görünümündeydi. Üvey annesinin tasvirine bakan Tom, bu kadının oğluna duyduğu nefretten kalbinin sıkıştığını hissetti. "O at, sen daha piçini doğurma fırsatını bulamadan üstünden atmalıydı seni," diye homurdandı. Bu kez yüksek sesle konuşmuştu.

Guy ayağa kalkıp İkisinin yanına geldi. "Ölüler hakkında böyle konuşmak uğursuzluk getirir."

Tom omuzlarını silkti. "Artık ondan bana bir kötülük gelemez."

Guy onu kolundan tutarak sıradaki sonuncu lahidin başına götürdü. İçi nin boş olduğunu ikisi de biliyordu. Kapak henüz kapatılıp mühürlenmemişti.

Guy yazıtı yüksek sesle okudu. "Sir Francis Courtney. 6 Ocak 1616'da Devon eyaletinde doğdu. Jartiyer ve St. George ve Kutsal Kase Tarikatı nişanlarına sahip. Denizci ve kaptan. Kaşif ve savaşçı. Henry'nin babası olan yiğit centilmen, Ümit Burnu'nun alçak Hollandalı göçmenleri tarafından haksız yere korsanlıkla suçlanarak, onlar tarafından 15 Temmuz 1 668'de vahşice idam edilmiştir. Naaşı uzak ve vahşi Afrika topraklarında kaldıysa da, anısı oğlu Henry Courtney'in kalbinde ve onun kumandasında Hint Okyanusunda seyahat eden bütün cesur ve sadık denizcilerin kalplerinde sonsuza dek yaşayacaktır."

Tom, "Babam niçin buraya boş bir tabut koydurttu sanki?" diye mırıldandı.

Guy bunun yanıtını verdi. "Sanırım, günün birinde büyükbabamın kemiklerini buraya getirmeyi planlıyor."

Tom kardeşine öfkeli bir bakış fırlattı. "Bunu kendisi mi sana söyledi?" Babasının Guy'a, ikizlerin büyüğü olarak kendisinin bilmediği bir şeyi söylemiş olmasına sinirlenmişti. Bütün çocuklar babalarını taparcasına seviyorlardı.

Guy, "Hayır, o söylemedi," diye itiraf etti. Hemen arkasından ekledi. "Ama onun yerinde olsam babam için bunu yapardım."

Bu konuya olan ilgisi azaldığından Tom mahzenin ortasındaki boş alana yürüdü. Zemine, farklı renklerde granit ve mermerlerle garip bir dairesel şekil İşlenmişti. Dairenin dört köşesine pirinç dört kazan oturtulmuştu. St. George ve Kutsal Kase Tarikatı yaz ekinoksunun dolunayında bir araya geldikleri vakit, bunlar eski ateş ve toprak, hava ve su elementlerini simgeleyeceklerdi. Sir Henry Courtney kendisinden önce babasıyla dedesinin de oldukları gibi, tarikatın Nautonnier Şövalyelerindendi.

Mahzenin kubbeli tavanının orta yerinde göğe açılan bir havalandırma deliği vardı. Bina o kadar zekice planlanmıştı ki, dolunayın ışınları bu delikten taş zeminde, Tom'un ayaklarının altındaki şeklin üzerine vuracaktı. Bu noktada tarikatın şifreli lejandı olan İn Arcadia habito siyah mermerle işlenmişti. Bu armanın derin anlamını delikanlıların ikisi de henüz öğrenmemişlerdi.

Tom siyah renkli Gotik harflerin üstüne gelip durdu, elini kalbine koydu ve günün birinde tarikata kabul edildiği zaman okuyacağı duayı seslendirdi. "Bu şeylere inanıyorum ve onları hayatım pahasına savunacağım. Tesliste yalnız bir tek Tanrı olduğuna inanıyorum, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh."

Guy yavaşça, "Amin!" diye seslendi, ikisi de tarikatın kurallarını içeren kitabı sıkı sıkı çalışmışlardı ve yüz yanıtı ezbere biliyorlardı.

"İngiltere Kilisesi'nin inanç birliğine dünyadaki temsilcisi İngiltere, İskoçya, Fransa ve İrlanda Kralı ve Dinin Savunucusu Üçüncü William'ın kutsal hakkına inanıyorum."

Guy, "Amin!" diye yineledi. Bir gün ikisi de o ünlü tarikata katılmaya, dolunayın ışığında durup bu andı içmeye davet edileceklerdi.

"İngiltere Kilisesini savunacağım. Hükümdarım III. William'ın düşmanlarına karşı geleceğim... " Tom çocukluk tonunu tümüyle kaybetmiş gür bir sesle devam ediyordu. Başının yukarsında, damdaki delikten hafif bir ıslık kulağına gelince birden sesini kesti.

Guy, "Dorrie bu!" diye fısıldadı. "Biri geliyor!" ikisi de kıpırdamadan duruyor, tehlike işareti olacak tiz ıslığın ötmesini bekliyorlardı. Ama başka bir

uyarı olmadı.

"O geliyor!" Tom kardeşine sırıttı. "Kızın sonradan vazgeçmesinden korkmuştum."

Ama Guy kardeşinin sevincini paylaşmıyordu. Sinirli bir hareketle ensesini kaşıdı. "Tom, bu iş hiç hoşuma gitmiyor."

"Pes sana, Guy Courtney." Ağabeyi ona güldü. "O işin ne müthiş bir şey olduğunu deneyene kadar anlayamazsın ki."

Bir kumaş hışırtısı, sonra da merdivende hafif ayak sesleri duyuldu, he men arkasından da bir kız mahzene daldı. Hızlı soluklar alıp veriyordu. Tepeyi koşar adımlarla tırmandığı için yanakları al al olmuştu.

Tom sordu. "Evden çıktığını bir gören oldu mu, Mary?"

Kız hayır gibilerden başını salladı. "Bir kişi bile görmedi, Bay Tom. Hepsi çorbanın başına çöreklenmişlerdi." Kız, kulağa hoş gelen yerel taşra ağzıyla konuşuyordu. Dolgun vücudu, iri göğüsleri ve kalçaları vardı. İkizlerden yaşça büyüktü, herhalde on beşinden çok yirmi yaşına yakındı. Cildi ünlü Devon kreması gibi yumuşak ve pürüzsüzdü; güzel yüzü karmakarışık siyah buklelerle çevriliydi. Dudakları pembe, yumuşak ve ıslaktı; kurnazca bakan gözleri çekikçeydi.

Tom ısrar etti. "Bay Billy'nin seni görmediğine emin misin, Mary?"

Kız buklelerini hoplatan bir hareketle başını salladı. "Eminim. Gelmeden önce kütüphaneye göz attım. Her zamanki gibi kitaplara dalmıştı." Küçük ellerini kalçalarına dayadı. Elleri bulaşık yıkamaktan kızarmış ve sertleşmişti ama, incecik belini çember gibi sarabiliyordu. İkizlerin kızın hareketlerini izleyen gözleri vücudunun üstünde yoğunlaştı. Kızın kabarık iç etekleri ve eski püskü etekliği tombul baldırlarının yarısına kadar iniyordu. Ayakları çıplak ve kirli olmasına karşın, ayak bilekleri inceydi. Kız delikanlıların gözlerindeki bakışı görerek, bunun kendisine duyurduğu güçle gülümsedi.

Bir elini kaldırarak yeleğinin önünü kapatan şeridi kurcalamaya başladı. İki çift göz ellerinin hareketini izliyordu. Kız göğüslerini doğrultunca şerit de gerildikçe gerildi. "Bana o İş için altı pens verecektin. Söz verdin," diye Tom'a hatırlattı.

Tom kasıldı. "Evet, söz verdim, Mary. İkimiz, Guy'la benim için altı pens."

Ne var ki, kız başını arkaya atarak delikanlıya pembe dilini çıkardı. "Çok kurnazsın, Bay Tom. Adam başına altı pensti, ikiniz için bir şilin."

"Atma, Mary." Tom belindeki keseden gümüş bir para çıkardı. Bunu havaya fırlattı. Pırıl pırıl para avucuna düşünce, onu yakından görmesi için Mary'ye uzattı. "İşte bak, yalnız senin olacak bütün bir gümüş altı pens."

Kız yine başını salladı ve fiyongu çözmeye girişti. Yeleğinin önü bir san tim kadar aralanırken, "Bir şilin," diye yineledi. Oğlanların ikisi de bir anda ortaya çıkan ve yukarsındaki güneş yanığı omuzlarla çarpıcı bir çelişki oluşturan bembeyaz tene bakakalmışlardı.

'Ya bir şilin ya da hiçbir şey!" Kız sözüm ona kayıtsızlıkla omuzlarını silkti. Tombul bir göğüsün şişkinliği yarı yerine kadar dışarı taştı ve yalnız ucu gizli kaldı. Bu arada meme başının yakut renkli çevresi, bluzunun taraz taraz kenarından sırıtıyordu. Oğlanların ikisinin de nutku tutulmuştu.

Kız, "Yoksa dilini kedi mi yuttu?" diye arsız bir tavırla sordu. "Anlaşılan, burada bana iş yok." Eteklerinin altında poposunu kıvıra kıvıra merdivene yöneldi.

Tom, "Bekle!" diye boğuk bir sesle bağırdı. "Öyleyse bir şilin olsun, güzelim."

"Önce parayı göster, Bay Tom!" Delikanlı kesesini telaş içinde karıştırırken kız, çilli omzunun üzerinden arkaya bakıyordu.

“İşte al, Mary." Delikanlı parayı uzatınca, Mary tıpkı Plymouth doklarındaki sürtükler gibi kalçalarını kıvıra kıvıra ona yaklaştı. Parayı Tom'un elinden kaparak, "Beni güzel buluyor musun, Bay Tom?" diye sordu.

"Sen bütün İngiltere'nin en güzel kızısın." Tom sözlerinde samimiydi. Şimdi yeleğin dışına taşmış olan tombul, yuvarlak memeye elini uzattı. Fakat Mary kıkırdayarak onun eline şaka yollu bir tokat attı.

'Ya Bay Guy?" Mary, Tom'un arkasında duran Guy'a baktı. "Onun için ilk mi olacak? Bu işi daha önce hiç yapmadın, değil mi, Bay Guy?"

Guy gürültüyle yutkundu, ama konuşamadı. Önüne baktı. Kıpkırmızı olmuştu.

Tom, "Evet, onun için ilk olacak," diye doğruladı. "Önce onunla ol. Ben beklerim."

Mary, Guy'a yaklaşarak elini tuttu. "Korkma tamam mı." Çekik gözleriyle delikanlıya gülümsedi. "Canını yakmam, Bay Guy," diyerek delikanlıyı mahzenin uzak ucuna doğru çekmeye başladı. Kendisine yapışan kızın kokusu Guy'ın burnuna doluyordu. Belli ki bir ayı aşkın süredir yıkanmamıştı ve çalıştığı mutfakların keskin kokusunu yayıyor; domuz yağı, odun ateşi, ter ve

kaynamakta olan ıstakoz kokuyordu.

Guy'ın midesi bulanmıştı. "Hayır!" diye geveleyerek kendini kızın elinden kurtardı, "İstemiyorum, yapamam... " Ağlamak üzereydi, "İlk sen yap, Tom."

"Onu senin için çağırdım. Bir kere denedikten sonra o is için deli olacaksın. Bana güvenebilirsin."

"Lütfen, Tom, beni zorlama." Guy'ın sesi titriyordu. Çaresizlik içinde arkasındaki merdivene baktı. "Ben eve dönmek istiyorum. Babam her şeyi öğrenecek."

"Ona şilinimizi verdim bile." Tom kardeşini yola getirmeye çalışıyordu. "Parayı ziyan edeceksin."

Mary yine delikanlının elini yakaladı. "Haydi gel, tatlım! Ne zamandır gözüm sendeydi, yemin ederim. Çok yakışıklı bir gençsin."

"Önce Tom olsun!" Guy iyiden iyiye paniğe kapılmıştı.

"Peki öyleyse!" Mary, Tom'un yanına yürüdü. "Bırak, Bay Tom sana yol göstersin. Artık o işi gözü kapalı yapabilir, kaç kere yaptı." Tom'un kolunu yakalayarak delikanlıyı Calais kahramanı Sir Charles'a ait olan ilk tabutun yanına sürükledi ve buna arkasını dayadı.

Delikanlının yüzüne karşı kıkırdayarak, "Hem yalnız benimle de değil," dedi. "Yalan söylemiyorlarsa Mabel'le de, Jill'le de, duyduğum kadarıyla köydeki kızların yarısıyla da. Yaman bir boğaymışsın sen, Bay Tom!" Böyle derken parmak uçlarının üstüne dikilmiş ve ağzını Tom'un ağzına yapıştırmıştı. Tom onu taş tabutun üstüne itti. Gözlerini Guy'ın bulunduğu yöne yuvarlayarak ikizine bir şey söylemeye çalışıyordu. Ne çare ki, kızın ıslak ve yumuşak dudakları, ağzının derinlerine ittiği bir kedininki kadar uzun dili onu engelliyordu .

Delikanlı sonunda yüzünü kurtararak soluk almaya çalıştı. Çenesi kızın tükürüğüyle ıslanmış ve parlamış olduğu halde Guy'a sırıttı. "Şimdi de sana yüz yıl bile yaşasan bir eşini göremeyeceğin en tatlı şeyi göstereceğim."

Mary hala taştan tabuta yaslanmış vaziyette duruyordu. Tom eğildi ve kızın etekliğini tutan ipi deneyimli parmaklarıyla gevşetti. Giysi aşağı kayıp ayak bileklerine dolandı. Etekliğin altına bir şey giymemişti, vücudu pürüzsüz ve beyazdı. En iyi cins balmumundan yontulmuş gibiydi. İkisi de kızın vücuduna bakakalmışlardı. İkizler adeta büyülenmişlerdi ve kendi kendisiyle nasıl gururlandığı ise Mary'nin yüzünden belliydi. Yalnızca Tom'un kesik

soluklarının bozduğu upuzun bir sessizlikten sonra Mary, bluzunu her iki eliyle başının üzerinden sıyırdı ve arkasındaki tabut kapağının üstüne düşürdü. Başını çevirip Guy'ın yüzüne baktı. "Bunları istemiyor musun?" diyerek tombul beyaz göğüslerinden birini avuçladı. "Hayır mı?" diye delikanlıyı alaya aldı. Guy'ın heyecandan dili tutulmuştu. Mary bundan sonra parmaklarını kaymaktan farksız vücudunun üstünde yavaşça aşağı kaydırdı ve göbeğinden aşağıya indirdi.

Etekliğini ayağının ucuyla öteye savurduktan sonra bakışını Guy'dan ayırmadan bacaklarını iki yana açtı. "Bunun gibisini şimdiye dek görmedin, değil mi Guy?" diye bağırarak vücudunu okşamaya başladı. Guy boğuk bir ses çıkarınca, kız bir zafer kahkahası attı.

"Artık çok geç, Bay Guy!" diye ona meydan okudu. "Fırsatı kaçırdın. Şimdi sıranı beklemek zorundasın!"

Tom o zamana kadar pantolonunu aşağı indirmişti. Mary ellerini onun omuzlarına dayadı ve kendini hemen yukarı çekerek kollarını erkeğin boynu na, bacaklarını da erkeğin beline doladı. Ucuz cam boncuklardan yapılmış kolyesinin bu arada ipi koptu ve parlak boncuklar vücutlarının arasından aşağı yuvarlanarak taşların üstüne saçıldı. Ama ikisi de bunu fark etmemiş görünüyordu.

Guy ikizinin, kızı dedelerinin lahitinin taş kapağının üstüne adeta mıhlamasını ve kıpkırmızı bir yüzle homurdanarak üstünde gidip gelmesini, kızın da aynı hareketleri tekrarlamasını yarı dehşet yarı kendinden geçmiş bir şekilde seyrediyordu. Mary miyavlar gibi küçük sesler çıkarmaya başlamıştı, sesler giderek yükseldi ve cıyaklamaya dönüştü.

Guy başını öbür tarafa çevirmek istiyordu, ama yapamadı. İkizinin birden başını arkaya atarak ağzını ardına kadar açmasını ve korkunç bir feryat salıvermesini büyülenmiş gibi izledi.

Guy, onu öldürdü, diye düşündü, sonra birden aklına geldi. Babama ne söyleyeceğiz şimdi? Tom'un yüzü pancar gibi ve terden pırıl pırıldı.

"Tom? İyi misin?" Bu sözler elinde olmayarak ağzından kaçmıştı Guy'ın.

Tom döndü ve ağzını çarpıtarak kardeşine sırıttı. "Kendimi hiç bundan daha iyi hissetmemiştim." Böyle diyerek Mary'yi yere bıraktı ve bir iki adım uzaklaştı.

Kardeşine, "Şimdi sıra sende," diye soludu. "Haydi altı pensinin karşılığını al, delikanlı."

Mary de soluk soluğaydı, ama gülmeyi başardı. "Bana bir dakika izin ver de kendime geleyim. Bundan sonra sana yaşatacaklarımı kolay kolay unutamayacaksın, Bay Guy."

Tam o sırada hava deliğinden aşağıya doğru tiz bir ıslık duyuldu. Guy panik halinde arkaya sıçradı. Ama aynı zamanda ferahlatmıştı. Uyarının aceleliği şüphe götürmüyordu.

"Bu Dorry!" diye bağırdı. "Gelen var."

' Tom pantolonunu yukarı çekerken önce bir ayağının, sonra ötekinin üstünde sıçradı. Kıza, "Sen kaç, Mary," diye çıkıştı. Mary yere çökmüş, boncukları toplamaya çalışıyordu.

Tom, "Bırak onları!" dediyse de kız onu duymamış gibi davrandı. Çıplak poposunun tabutun kenarına bastırılmış yerleri pembe pembe olmuştu. Tom, kızın beyaz tenin üstünde neredeyse dedesinin yazıtını okur gibi olunca gülmemek için kendini güç tuttu. Ama gülecek yerde Guy'ı omuzlarından kavradı. "Haydi! Gelen babam olabilir!" Bu olasılık onları adeta kanatlandırdı ve bir birlerini ite kaka yukarı koştular.

Giyinme odasının kapısından dışarı fırlarlarken duvarı kaplayan sarmaşıkların arasında gizlenmiş olan Dorian'ı onları bekler buldular.

Tom, "Gelen kim, Dorry?" diye soludu.

Dorian, "Kara Billy!" diye cıyakladı. "Az önce Sultan'ın üstünde ahırdan çıktı. Bir dakikaya kalmaz, burada olur."

Tom, babasının lostromosu Koca Daniel'den öğrendiği en kaba küfrünü savurdu. "Bizi burada yakalamamalı," dedi. "Kaçalım!" Üçü birden taş duvara doğru yarıştılar. Tom, Dorian'ı duvarın üzerinden aşırdı, sonra o ve Guy da atlayarak otların üstüne serildiler.

"İkiniz de susun!" Tom heyecanla kahkaha atıyordu.

Dorian, "Ne oldu kuzum?" diye ince bir sesle sordu. "Mary'nin içeri girdiğini gördüm. Onunla yaptın mı, Guy?"

"O dediğinin ne olduğunu bilmiyorsun bile." Guy kardeşinin sorusunu atlatmaya çalışıyordu.

Dorian, "Pekala biliyorum," derken kızarmıştı. "Koçları yaparken gördüm. Köpekleri ve horozları, boğa Herkül'ü de. Şöyle." Çocuk dörtayak üstünde hayvanların çiftleşmesinin gerçekten dehşet verici bir taklidini yaptı. Dilini ağzının köşesinden dışarı sarkıtmıştı, gözlerini ürkütücü şekilde yuvarlıyordu.

"Mary'ye yaptığın böyle miydi, Guy?"

Guy kıpkırmızı oldu. "Kes şunu, Dorian Courtney! Duyuyor musun beni?" Fakat Tom neşeli bir gülüşle Dorian'ın yüzünü otların üstüne bastırdı. "Seni küçük maymun seni! Kılların uzamış olmasa da bu işi Guy'dan daha iyi becerebileceğine eminim."

Dorian yalvardı. "Bir dahaki sefere denememe izin verecek misin, Tom?"

Tom, "Bu işi becerebileceğin zaman izin veririm," diyerek kardeşinin kalkmasına yardım etti. Ancak tam o sırada yamacı tırmanan nal seslerini duydular. . .

Tom bir yandan kıkırdarken, "Susun!" diye kardeşlerini uyardı. Duvarın arkasına büzülerek soluklarına ve neşelerine hakim olmaya çalıştılar. Atlının, küçük kilisenin anakapısının önündeki çakıllı alana varınca, dizginleri çekerek atını durdurduğunu duydular.

Tom, "Sakın kalkmayın!" diye kardeşlerini uyardı, ama kendisi tüylü kepini çıkardı ve başını dikkatle kaldırarak duvarın tepesinden ileriye baktı.

William Courtney, Sultan'ın üstündeydi. Harika bir biniciydi. Bu sanatı, belki de Afrikalı kökeninden gelen bir içgüdünün etkisiyle doğal şekilde kavramıştı. İnce yapılı ve uzun boyluydu. Her zamanki gibi siyahlar giymişti. Üvey kardeşlerinin ona Kara Billy yakıştırmasını yapmalarının nedeni, teniyle saçlarının tonu kadar, giysilerinde de bu rengi tercih etmesiydi. Bugün başı açıktı, ama genellikle otriş tüyleriyle süslü geniş kenarlı bir siyah şapka giyerdi. Çizmeleri siyahtı; eyeri ve dizginleri de öyle. Sultan da soluk güneş ışığında ışıl ışıl parlayan siyah bir aygırdı. Gerek at, gerekse binicisi göz kamaştırıcıydı.

Belli ki, yaklaşan düğününün hazırlıklarını denetlemek için küçük kiliseye gelmişti. Nikahın, gelinin evindeki küçük kilise yerine burada kıyılması gerekiyordu. Düğünü başka önemli törenler izleyeceği için bu kaçınılmazdı. Söz konusu törenler ancak Nautonnier Şövalyelerinin küçük kilisesinde olabilirdi.

William Courtney küçük kilisenin ön kapısında durdu ve içersini görmek için eğildi, sonra doğrularak atını binanın yan duvarındaki giyinme odasının kapısına sürdü. Etrafını dikkatle gözden geçirdi ve bakışı bu arada Tom'un üstünde durdu. Çocuk taş kesildi. Kendisiyle kardeşlerinin derenin ağzında olup Simon'la adamlarının som balığı ağlarını çekmelerine yardımcı olmaları gerekiyordu.

William'ın hasat için tuttuğu gezgin işçilerin hepsi som balığıyla besleniyorlardı.

Balık ucuz ve boldu, ama adamlar bu tekdüze mönüyü red ediyorlardı.

Elma ağacının dalları Tom'u ağabeyinin keskin bakışından gizlemiş olmalıydı. William yere atlayarak Sultan'ı kapının yanındaki demir halkaya bağladı. Grenville ailesinin ortanca kızıyla nişanlıydı. Bu muhteşem bir evlilik olacaktı. Babası, kızın drahoması konusunda bir anlaşmaya varmak için Exeter Kontu John Grenville'le bütün bir yıl pazarlık etmişti.

Kara Billy kıza kavuşmak için pek acele ediyor, diye alayla düşündü Tom. Bir yandan da ağabeyinin küçük kilisenin merdivenlerinde durup pırıl pırıl kara çizmelerinin tozunu temizlemesini seyrediyordu. Kurşunla ağırlaştırılmış binici kırbacı da her zamanki gibi yanındaydı. William küçük kiliseye girmeden önce bir kez daha Tom'un bulunduğu yöne baktı. Teni kesinlikle siyah değil, soluk bir kehribar rengindeydi. Afrikalıdan çok Akdenizliye benziyordu; İspanyol ya da İtalyan olabilirdi. Ama gür ve parlak saçları zifir gibi siyahtı ve dümdüz arkaya taranarak siyah bir kurdeleyle örgü şeklinde toplanmıştı, ince ve düz Habeş burnu ve yırtıcı bir hayvanı hatırlatan keskin bakışlı kara gözleriyle kışkırtıcı bir yakışıklılığı vardı. Pek çok genç kadının onun karşısında heyecanlanıp titremesine Tom bayağı imreniyordu.

William küçük kilisenin içinde gözden kaybolunca Tom ayağa kalktı. Kardeşlerine, "Gitti!" diye fısıldadı. "Haydi gelin! Eve dönüyoruz," Fakat cümlesini henüz bitirmişti ki küçük kilise yönünde bir çığlık koptu.

Tom, "Mary bu!" diye atıldı. "Küçük sürtüğün kaçtığını sanmıştım, ama hala oradaymış!"

Guy, "Kara Billy onu yakaladı," diye soludu.

Dorian, "Şimdi patırtı çıkacak!" diye bağırarak olacakları daha iyi görmek için havalara sıçramaya başladı. "Ona ne yapacak dersiniz?"

Tom, "Orasını bilemem," dedi. "Öğrenmek için de bekleyecek değiliz."

Ama delikanlı kardeşlerini alelacele dereye indiremeden Mary küçük kilisenin yan kapısından dışarı fırladı. Dehşet içinde olduğu, o mesafeden bile belliydi. Bir kurt sürüsü tarafından kovalanıyormuş gibi koşuyordu. William da bir süre sonra kaçan kızın peşinden dışarı fırladı. "Sana geri dön diyorum, kü çük sürtük!" diye bağırdı. Sesi, çocukların arkasında büzüldükleri duvara kadar geliyordu. Mary eteklerini toplayıp daha da hızlı koşmaya başladı. Dosdoğru çocukların arkasında saklandıkları duvara yaklaşıyordu.

William, Sultan'ın dizginlerini kurtardı ve kolaylıkla eyerin üstüne sıçradı.

Aygırı kızın arkasından dörtnala koşturdu. Atla binicisi kaçan kıza çok çabuk yetiştiler. William, "Olduğun yerde kal, pis küçük fahişe. Münasebetsiz bir şeyler yaptığın belli," diye bağırdı. Mary'ye yetişince elinde ağır binici kırbacıyla eğildi. "Burada ne yaptığını bana söyleyeceksin." Hızla savurduğu kırbaç darbesinden Mary sıyrılabilmişti. William kızı izlemek için aygırı çevirdi. "Elimden kurtulamayacaksın, pislik," diye tıslarken dudaklarında soğuk ve zalim bir gülümseme belirdi.

Mary, "Yalvarırım yapma, Bay.William," diye haykırdıysa da erkek kırbacı yine savurdu. Kayış havada tısladı, ama Mary bir orman hayvanının çevikliğiyle bunun kavisinin altından sıyrıldı.

Şimdi yine elma ağaçlarının arasından gerisin geri küçük kiliseye doğru koşuyor, William da onu kovalıyordu.

Guy, "Haydi!" diye fısıldadı. "Şimdi tam fırsat!" Ayağa fırlayıp vadinin dik yamacından yuvarlanırcasına aşağı koşmaya başladı. Dorian da arkasındaydı. Ama Tom hala duvarın dibindeydi. Ağabeyinin kaçan kızı yine yakalamasını ve üzengilerin üstünde ayağa dikilmesini dehşet içinde seyrediyordu.

"Durmanı emrettiğim zaman sözümü dinlememenin ne demek olduğunu sana göstereceğim." William kırbacı bir kere daha şaklattı. Kayış bu kez kızın tam kürek kemiklerinin ortasına çarptı. Mary daha tiz bir sesle haykırdı. Korkunç bir acıyla korkunun birbirine karıştığı bir çığlıktı bu. Anında otların üstüne çöktü.

Kızın haykırışı Tom'u iliklerine kadar titretmişti. "Sakın yapma!" diye bağırdıysa da William onu duymadı.

Genç adam atından İnerek Mary'nin tepesine dikildi. "Ne halt ediyordun orada, pis sürtük?" diye yineledi. Mary, eteklen bacaklarına karmakarışık dolanmış bir halde yere yığılmıştı. William ona bir kere daha vurdu. Bu defa kızın büyük bir korku yansıtan beyaz yüzüne nişan almıştı. Fakat Mary kırbacın darbesini kaldırdığı koluna yedi. Beyaz teninin üstünde kıpkırmızı bir iz belirmişti.

Kız ağlamaya ve duyduğu acıdan kıvranmaya başladı. "Ne olur, canımı yakmayın, Bay William," diye yalvardı.

"Her tarafından kan fışkırıncaya ve mutfakta yağlı kap kaçağının başında olmak dururken küçük kilisede ne yaptığını bana söyleyene dek döveceğim seni." William gülümsüyor, durumun ona çok zevk verdiği belli oluyordu.

"Ben kötü bir şey yapmadım, efendim." Mary yalvarmak için ellerini yüzünden çekmişti, ama onları tekrar kaldırma fırsatını bulamadan yeni kırbaç darbesini yüzünün orta yerine yedi. Kızcağız acı bir feryat kopardı. Şişen yanağı, hücum eden kandan mosmor olmuştu. "Ne olur, bana daha fazla vurmayın," diye yalvardı. Yaralı yüzünü avuçlarına gömerek William'dan kaçmak için otların üstünde öteye yuvarlanmaya çalışırken etekleri bacaklarına dolanmıştı.

William onun etekliğinin altında çıplak olduğunu görünce gülümsedi.

Bundan sonraki kırbaç darbesi kızın poposunun üstüne indi. "Orada ne çalıyordun, kaltak? Ne yapıyordun orada?" William ona bir kere daha vurdu ve baldırlarının arkasında kıpkırmızı bir iz bıraktı. Kızın haykırışı Tom'un üstünde aynen bir kırbaç etkisi yaptı.

Büyük bir sorumluluk ve acıma duygusunun etkisiyle, "Bırak onu, kahrolası Billy," diye bağırdı. Hareketinin sonuçlarını düşünmeden duvarın üzerin den atladı ve Mary'nin imdadına koştu.

William onun geldiğini duymamıştı. Küçük sürtüğü cezalandırmanın ona verdiği zevke dalmıştı. Kızın beyaz teninin üstündeki koyu kırmızı çizgiler, çırpınan çıplak bacakları, vahşi çığlıkları ve yıkanmamış vücudunun hayvansı kokusu genç adamı fena halde tahrik etmişti. "Orada ne halt edecektin?" diye gürledi. "Söyleyecek misin, yoksa seni döve döve mi konuşturayım?" Mary'nin çıplak omuzlarına parlak kırmızı bir yol daha çizip kızın yumuşak derisinin altındaki kasların acıdan sarsıldığını görünce kahkahalar atmanın önüne geçemedi.

Tom ona arkadan saldırdı. Yaşına göre iriyarı bir delikanlıydı. Boyu ve ağırlığı neredeyse ağabeyi kadardı. Üstelik duyduğu isyan dolu nefret, tanığı olduğu sahnenin gaddarlığı, kendisiyle kardeşlerinin Kara Billy'nin elinden çektikleri acıların ve duydukları hakaretlerin anıları, gücüne güç katmıştı. Dahası, bu defa sürpriz avantajı da ondan yanaydı.

Tam kırbacı kızın daha can alıcı bir yerine indirmeye hazırlanarak bir ayağı üstünde dengeye geldiği sırada Tom ağabeyinin sırtına yüklendi. William öylesine bir şiddetle ileri fırlamıştı, ki, kurbanına ayağı takıldı ve yuvarlanarak başını elma ağaçlarından birinin gövdesine çarptı. Kendinden geçerek orada yığıldı kaldı.

Tom eğildi, titreyen ve bir şeyler geveleyen kızı ayağa kaldırdı. "Koş!" dedi ona. "Koşabileceğin kadar hızlı koş!" Böyle diyerek Mary'yi arkasından itti.

Zavallı kızın fazla bir teşvike ihtiyacı yoktu. O hala ağlayıp sızlanarak patikada uzaklaşırken Tom öfkeli ağabeyiyle hesaplaşmaya hazırlandı.

William otların içine oturmuştu. Kendisini kimin ya da neyin yere yıktığının hala farkında değildi. Dalgalı siyah saçlarının arasına daldırdığı iki parmağına çarpma sonucu oluşan küçük kesikten kan bulaştı. Sonra, başını sallayıp ayağa kalktı. Tom'a bakarak, "Sen ha!" dedi. Yumuşak bir sesle konuşmuştu. "İşin içinde senin olduğunu anlamalıydım."

"Kızcağız kötü bir şey yapmamıştı ki." Tom hala öfkesini yenememişti. "Onu çok kötü yaralayabilirdin," diye ekledi.

William, "Evet," diye doğruladı. "Amacım da buydu zaten. Bunu hak etmişti." Genç adam kalkıp kırbacını düştüğü yerden aldı. Devam etti. "Ama şimdi o gittiğine göre, yaralayacağım kişi sensin ve bu görevimi yaparken sonsuz bir zevk duyacağım."

Kırbacını bir sağa, bir sola sallayıp şaklattı. "Şimdi söyle bana, küçük kardeşim," dedi. "O fahişeyle sen içerde ne haltlar karıştırıyordunuz? Babamızın bilmesi gereken pis bir şeyler mi yaptınız yoksa? Hemen şimdi söyle ve seni kırbacımla konuşturmaya mecbur etme beni."

"Ölmeyi yeğlerim." Tom ağabeyine meydan okumasına karşın onu bu yüzleşmeye iten kahramanca dürtü yüzünden pişmandı. Sürpriz avantajı da kalmadığına göre, William'a karşı durumunun umutsuz olduğunu biliyordu.

William'ın yetenekleri yalnız kitaplarıyla sınırlı değildi. Cambridge'de King's College adına güreşmişti; güreş ise, sadece ölümcül silahlarının hoş görülmediği kural tanımayan bir spordu. Tom geçen ilkbahar Exmouth'daki fuarda William'ın, boğa gibi bir adam olan kasabanın şampiyonunu önce yumrukları ve tekmeleriyle kendinden geçirdiğini, ardından da tuşa getirdiğini gözleriyle görmüştü.

Delikanlı bir an dönüp kaçmayı düşündü. Ama William'ın, çizmeli de olsa, o uzun bacaklarıyla kendisini yüz metre bile koşamadan yakalayacağını biliyordu. Başka çaresi yoktu. Dövüş konumuna geçti ve Koca Daniel'in öğrettiği gibi iki yumruğunu kaldırdı.

William onunla alay etti. "Vay canına, küçük maskara dövüşmek istiyor ha!"

Genç adam kırbacı elinden bıraktı ve kollarını iki yana sarkıtarak sallana sallana kardeşine doğru birkaç adım attı. Birdenbire sağ yumruğunu ileri savurdu. Hiçbir uyarıda bulunmamıştı. Tom da kendini arkaya atmaya ancak vakit buldu. Fakat ağabeyinin yumruğu buna rağmen dudağını sıyırmıştı. Dudak

şişti, kanın tuzlu tadı da anında delikanlının ağzına doldu. Dişleri sanki frambuaz yemiş gibi kırmızıya boyanmıştı.

"Tamam! ilk şarap damlası aktı bile. Ama arkası gelecek. Bu iş bitene dek bir fıçı kan akacak." William sağ koluyla yine kandırmacaya başvurdu.

Tom arkaya çekilince de, öbür elini kardeşinin kafasına vurmaya hazırlandı.

Tom, Koca Daniel'in gösterdiği gibi bu hareketi bloke etti. William sırıttı. "Maskara bir iki numara öğrenmiş ha." Bunları söylerken William'ın gözlen kısılmıştı. Kardeşinden, bunu beklemiyordu. Aynı yumruğu bir kere daha salladı, Tom da o anda eğilip iki eliyle ağabeyinin kolunu dirseğinden yakaladı. William iç güdüsel olarak kendini arkaya attı; Tom da direnecek yerde, o hızla ileri atılıp bir yandan da tekmesini savurdu. Willlam'i bir kez daha gafil avlamış, tekmelerinden biri ağabeyinin kasığına rastlamıştı. Soluğu kesilen William iki büklüm olarak, acıdan zonklayan organını iki eliyle avuçladı. Tom o hızla dönerek patikada eve doğru koşmaya başladı.

Esmer yüz hatları acıdan buruştuğu halde William, kardeşinin kaçtığını görünce toparlandı ve acısına aldırmamaya çalışarak onun arkasından atıldı. Zonklayan kasığı her ne kadar onu engelliyor idiyse de, kaçan Tom'un ardından fırtına gibi geliyordu.

Delikanlı, ağabeyinin giderek hızlanan ayak seslerini duyunca, omzunun üzerinden arkaya baktı ve bu yüzden bir metre kaybetti. William'ın homurtularını duyuyor, onun soluklarını ensesinde hissettiğini hayal ediyordu. Kurtuluş yoktu, William'dan kaçamayacaktı. Bunun üzerine kendini yere attı ve bir top gibi yumak halini aldı.

William o kadar yakındı ve o kadar hızlı geliyordu ki, duramadı. Tom'a çarpmamanın tek yolu onun üzerinden atlamaktı. Genç adam bunu kolaylıkla yaptı, fakat Tom çamurlu yolun orta yerinde kendini sırtüstü yere attı ve tam havada olduğu sırada William'ın ayak bileğini yakaladı. Genç adam yüzüstü yere çarptı ve bir an için çaresiz durumda kaldı. Ayağa kalkan Tom tam yine kaçmak üzereyken sağduyusunu dinlemeyip nefretine yenik düştü.

Kara Billy çamurların içine serilip kalmıştı. Tom bu dürtüye karşı koyamadı, ağabeyi hayatında ilk kez onun avucundaydı. Sağ bacağını arkaya çekip sonra da öne savurdu. Çizmesinin ucu William'ın başının yanına, tam kulağının önüne rastladı, ama sonuç hiç de umduğu gibi olmadı. William bir öfke çığlığı atarak her iki eliyle Tom'un bacağına sarıldı. Sert bir hamleyle çocuğu yolun kenarındaki çalıların arasına fırlattı, ardından ayağa kalktı ve Tom kendini

toparlayamadan onun üzerine çullandı.

Küçük kardeşinin göğsünün üstüne iki bacağını açarak oturdu, sonra uzanıp çocuğun bileklerini başının yukarsında yere yapıştırdı. Bütün ağırlığıyla kaburgalarını ezerken Tom kıpırdayamıyor, hatta soluk alamıyordu. William da soluk almakta zorlanıyordu, ama çok geçmeden gülümsemeye başladı.

"Bu numara sana çok pahalıya mal olacak, piç kurusu," diye homurdandı. "Hem de çok pahalıya mal olacağına emin olabilirsin. Şöyle biraz soluklanır soluklanmaz senin işini bitireceğim." Çenesinde biriken terler Tom'un yüzüne damlıyordu.

Tom, "Senden nefret ediyorum!" diye tısladı. "Hepimiz senden nefret ediyoruz. Kardeşlerim, buradaki bütün çalışanlar, seni tanıyan herkes, hepimiz senden nefret ediyoruz!"

William o an Tom'un bileklerini hapsetmiş ellerinden birini kaldırarak kardeşinin yüzüne vahşice çarptı. "Bunca yıldır seni terbiye etmeye çalışıyorum, ama senin hiçbir şey öğreneceğin yok!"

Duyduğu acıdan Tom'un gözleri yaşlarla dolmuştu, ama buna rağmen ağzına doldurduğu tükürükleri tepesindeki esmer yüze püskürtmeyi başardı.

William bunu fark etmemiş gibi davrandı. Tom, "Senin hakkından geleceğim, Kara Biliyi" diye fısıltı halindeki bir sesle söz verdi. "Bir gün hakkından geleceğim senin."

"Hayır." William başını salladı. "Hiç sanmam." Gülümsedi. "Sen büyük evlatlık hakkını yoksa duymadın mı, küçük maymun?" Tom'un başının yanına bir tokat daha attı. Çocuğun gözleri camlaştı, bir burun deliğinden kan akmaya başladı. "Cevap ver bana, küçük kardeş." William öbür elini de çarparak Tom'un başını arkaya devirdi. "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?" Bu kez sağ eliyle bir tokat daha attı. "Yanıt ver bana, başımın belası."

Bundan sonraki tokadı sol eliyle, sonrakini yine sağ eliyle indirdi. Tokatlar düzenli bir ritmle birbirini izliyordu. Sağ elle pat. Sol elle pat. Tom'un başı bir sağa, bir sola devriliyordu. Bayılmanın eşiğindeydi, ama tokatların ardı ar kası kesilmiyordu.

"Birinci evlat olmanın verdiği hak... "Pat! sağ Pat! sol"...birinci evlat olmanın verdiği hak... " Pat.

Bundan sonraki darbe Kara Billy'nin arkasından geldi. Dorian onları izlemiş, en sevdiği ağabeyinin başına gelenleri görmüştü. Tom'un suratına yağan

tokatlar Dorian'ın da aynı derecede canını yakmıştı. Çaresizlik içinde etrafta bir silah aradı. Patikanın kenarında bir sürü dal birikmişti. Bunlardan el bileği kadar kalın, kolu kadar uzun olanını seçti ve William'ın arkasına süründü. Ne yapmaya hazırlandığı konusunda ona herhangi bir uyanda bulunmama akıllılığını göstermişti. Dalı sessizce başının yukarsına kaldırdı, nişan almak için durakladı, bütün kuvvetini topladı, sonra dalı öyle bir kuvvetle ağabeyinin başına indirdi ki, dal iki elinin arasında kırılıverdi.

William'ın elleri başına gitti ve bakışları Tom'un üstünden öteye kaydı.

Dorian'a bakarak kükrer gibi bir ses salıverdi. "Bütün sürü ha!" Ayağa kalkarken sendeliyordu, "İtlerin en küçüğü bile."

Dorian, "Tom'u rahat bırak," diye onu tehdit etti. Korkudan yüzü bembeyazdı.

Tom çalıların arasında yattığı yerden, "Kaç, Dorry!" diye geveledi. Sesi fısıltıdan farksız çıkmıştı. Doğrulup oturma gücünden bile yoksundu. "Seni öldürecek," diye ekledi. "Kaç!"

Fakat Dorian direndi. William'a, "Sana Tom'u rahat bırak dedim."

William ona doğru bir adım attı. "Biliyor musun, Dorry, senin annen bir orospuydu." Gülümseyerek bir adım daha attı. Ellerini yaralı başından uzaklaştırdı. "Bu da seni orospu çocuğu yapar."

Dorian, orospunun nasıl biri olduğundan habersizdi, buna rağmen öfkeli konuştu. "Annem aleyhinde öyle konuşamazsın." Elinde olmayarak arkaya doğru bir adım geriledi, William tersine tehdit dolu bir tavırla ona doğru bir adım atmıştı.

Genç adam, "Hanım evladı," diye onunla alay etti. "Evet yavrum, anan olacak orospu öldüğüne göre, onun eteklerinin altına saklanamayacaksın, bebeğim."

Dorian'ın gözleri dolu dolu olu. "Öyle konuşma! Senden nefret ediyorum, William Courtney."

"Senin de terbiye edilmeye ihtiyacın var, Dorry bebek." William ani bir hareketle ellerini çocuğun boğazında kenetledi. Tekmeler atmasına aldırış etmeksizin Dorian'ı kolaylıkla havaya kaldırdı.

William, "İnsanı insan yapan terbiyedir," diyerek çocuğu altında durdukları huş ağacının gövdesine mıhladı. "Bunu sen de öğrenmek zorundasın, Dorry." İki parmağını çocuğun solunum borusuna bastırarak yüzünün şişmesini ve morarmasını seyretti. Dorian'ın topukları çaresizce ağacın gövdesini dövüyor, ağabeyinin ellerini tırmalayarak kırmızı izler bırakıyordu, ama bu arada hiç

sesi çıkmıyordu.

William, "Tam bir yılan yuvası," dedi. "İkiniz de engerek yılanı gibisiniz. Sizleri temizlemekten başka çarem yok."

Tom çalıların arasından çıkıp ağabeyinin yanına süründü ve onun bacaklarına sarıldı. "Yalvarırım, Billy. Üzgünüm. Bana vur. Dorry'yi rahat bırak. Ne olur, ona zarar verme. Kötü bir niyeti yoktu."

William, bir yandan çocuğu ağaç gövdesine bastırırken bir yandan da Tom'a bir tekme savurdu. Dorian'ın ayakları yerin elli, altmış santim yukarsında dans etmeyi sürdürüyordu.

"Saygı, Dorry, saygı duymayı öğrenmelisin." Parmaklarının baskısını hafifletip kurbanının tek bir soluk almasına izin verdi, ardından yine bastırdı. Dorian'ın sessiz çırpınışları sürüyordu.

Tom, "Onun yerine beni al!" diye yalvardı. "Dorry'yi rahat bırak. Artık dayanamayacak." Tom ağacın gövdesini kendisine destek yaparak zorlukla ayağa kalktı. William'ın gömleğinin kolunu çekti.

William, "Sen suratıma tükürdün," dedi. "Bu küçük yılan da kafamı kırmaya çalıştı. Şimdi onun boğularak gebermesini seyredebilirsin."

"William!" Yanı başlarında isyan dolu başka bir ses duyuldu. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Genç adamın uzanmış kollarının üstüne sert bir darbe indi. Çocuğu çamurların içine düşürdü ve döndüğünde babasıyla yüz yüze geldi.

Hal Courtney, çocuğu, büyük oğlunun ellerinden kurtarmak için kılıcının kınını kullanmıştı, görünüşe göre şimdi aynı kınla William'a vurmaya hazırlanıyordu.

Öfkeden sesi titriyordu. "Aklını mı kaçırdın sen? Dorian'a ne yapıyorsun?"

"Bu sadece bir oyundu, baba. Şakacıktan dalaşıyorduk." William'ın öfkesi bir anda yok olmuştu. "Hiçbir zarar görmedi ki."

"Oğlanı neredeyse öldürüyordun," diye parlayan Hal, eğilip en küçük oğlunu çamurların içinden kollarının arasına çekti. Onu şefkatle göğsüne bastırmıştı. Dorian yüzünü babasının boynuna gömerek hıçkırmaya, öksürmeye ve solunmak için çabalamaya başladı. Boğazının yumuşak derisinin üstünde kıpkırmızı parmakizleri vardı; yüzü de yaşlardan sırılsıklamdı. Hal Courtney, William'a ters ters baktı. "Küçük kardeşlerini bu ilk hırpalayışın değil. İnan bana, William, bu akşam yemekten sonra kütüphanede bu işi seninle gayet ciddi konuşacağız. Şimdi de büsbütün tepemi attırmadan yıkıl karşımdan."

William boynunu bükerek, "Peki, baba," deyip patikadan küçük kiliseye doğru yürümeye başladı. Ancak Tom'a fırlattığı bakış, bu işin sona ermediğini gösteriyordu.

Hal bu kez ikinci oğluna döndü. "Sana böyle ne oldu, Tom?"

Delikanlı, "Hiç, babacığım," diye karşılık verdi. "Önemli bir şey yok." Kanayan burnunu gömleğinin koluyla sildi. Söz konusu olan Kara Billy gibi nefret ettiği bir düşman bile olsa dedikodu etmek tüm ahlak ilkelerine ters düşerdi.

Ama Hal'ın işin ucunul bırakmaya niyeti yoktu. "Öyleyse ne oldu da burnun kanadı ve yüzün de şişip olgun bir elma gibi kıpkırmızı kesildi?" diye sordu. Hal'ın sesi hem sert, hem de yumuşaktı. Delikanlı oğlunu sınıyordu.

Tom, "Düştüm," dedi.

"Bazen pek hımbıl olabildiğini bilirim, Tom, ama birinin seni itmediğine emin misin?"

"Öyle bir şey olduysa da bu, o kişiyle benim aramda, baba." Tom sızılarını belli etmemek için gerindi.

Hal kolunu oğlunun omuzlarına doladı. Öbür eliyle de Dorian'ı göğsüne bastırmıştı. "Haydi gelin, çocuklar. Eve dönüyoruz." Oğullarıyla birlikte atını bağladığı ormanın kıyısına yürüdü. Dorian'ı atın ensesine oturtarak kendisi de çevik bir hareketle eyerin üstüne zıpladı. Ayaklarını üzengilere geçirdikten sonra uzanıp Tom'u kolundan yakaladı ve arkasına çekti.

Tom her iki kolunu babasının beline dolarken şiş ve bereli yüzünü onun sırtına yapıştırdı. Babasının sıcaklığını, kokusunu, sertliğini ve gücünü seviyordu. Onun yanında kendini her türlü kötülükten uzakta hissediyordu, içinden ağlamak geliyordu, ama gözyaşlarını bastırdı. "Artık çocuk değilsin, dedi kendi kendine. Dorry ağlayabilir, ama sen yapamazsın.

Babası etrafına bakınmadan, "Guy nerede?" diye sordu.

Tom neredeyse, "Kaçtı," diyecekti ki kendini tuttu. "Sanırım, eve döndü."

Hal konuşmadan atını sürerken kendisine yapışmış iki sıcak vücudu, on ların ağrılarını, acılarını bedeninde hissediyordu. Ama aynı zamanda öfkeyle dolu bir çaresizlik de vardı İçlerinde. Üç eşinden olan çocuklarının arasındaki bu ilkel çatışma onun için ilk değildi. Ancak bu yarışmada bir eşitsizlik vardı ve durum küçüklerin aleyhineydi, bütün bunlardan çıkabilecek olası sonuç ise tekti.

Adamcağızın çaresizlikten yüzü asılmıştı. Hal Courtney henüz kırk ikisinde yoktu -William o daha on sekiz yaşındayken doğmuştu buna rağmen dört oğlunun arasındaki çatışma kendini yaşlı hissetmesine neden oluyordu. Sorun, William'ı küçük Dorian'dan bile daha fazla sevmesiydi.

William onun en büyük çocuğuydu, derin bir hayranlık ve ihtirasla sevdiği Afrika'nın güzel ve öfkeli savaşçı kızı Judith'den olma oğlu. Genç kadının kendi atının ayaklarının altında ölmesi hayatında acılı bir boşluk bırakmıştı Hal'ın. Yıllar yılı hayatında Judith'in ona mirası olan güzel bebekten başka bir şey olmamıştı.

William'ı Hal büyütmüş, ona katı ve esnek, akıllı ve becerikli olmayı öğretmişti. Delikanlı şimdi bütün bu niteliklere, hatta daha fazlasına sahipti. İçinde de o karanlık ve gizemli kıtanın, hiçbir şeyin yumuşatamayacağı vahşetinden ve gaddarlığından bir şeyler vardı. Hal bundan korkuyordu, ama doğruyu söylemek gerekirse, başka türlü olmasını istemezdi. Kendisi de katı ve acımasız bir adam olduğu için ilk doğan oğlundaki bu niteliklere nasıl kızabilirdi ki?

Tom birden boğuk bir sesle, "Baba, ilk evlat olmanın anlamı ne?" diye sordu.

Bu sözlerle Hal'ın kendi düşünceleri arasında öylesine bir paralellik vardı ki, adam, "Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu.

Tom, "Bir yerlerde duymuştum. Neresi olduğunu unuttum," diye mırıldandı. Hal o yerin neresi olduğunu çok iyi tahmin ediyordu, ama bugün için yeterince hırpalanmış olan çocuğun daha fazla üzerine gitmedi. Bunun yerine soruyu adilce yanıtlamaya çalıştı. Tom yeterince erişkindi. Küçük bir kardeş olarak hayatta karşılaşabileceği güçlükleri şimdiden öğrenmesinin çoktan zamanı gelmişti.

Hal, "İlk evlat olmak, ilk evlatlık hakkını da içerir," dedi.

Tom, "Billy," dedi yavaşça.

Hal açık konuştu. "Evet, Billy. İngiltere yasalarına göre zamanı gelince benim yerime o geçecek. Bütün küçük kardeşlerinden üstün konumda olması gerekiyor. "

Tom içini çekti. "Yani bizlerden. Öyle değil mi?"

Hal, "Doğru," diye bu sözleri onayladı. "Ben gittikten sonra, her şey onun olacak." ' '

Dorian tartışmasız bir mantıkla söze karıştı. "Yani öldüğün zaman demek

istiyorsun, değil mi?"

"Çok doğru Dorrie, öldüğüm zaman."

Dorian, "Ben ölmeni istemiyorum," diye bağırdı. Boğazı hırpalandığı için sesi hala boğuk çıkıyordu. "Hiçbir zaman ölmeyeceğine söz ver baba."

"Bunu isterdim, oğlum, ama yapamam. Hepimiz bir gün öleceğiz."

Dorian kısa bir sessizlikten sonra , "Ama yarın değil," diye atıldı.

Hal yavaşça kıkırdadı. "Evet, yarın değil. Elimde olursa, daha pek çok gün değil. Ama bir gün olacak. Her zaman öyle olur." Hal atik davranıp bun dan sonraki soruyu önledi.

Tom, "O zaman da Billy, Sir William olacak," dedi. "Bize söylemek istediğin bu, değil mi?"

"Evet. Baronetlik unvanı ona geçecek, ama hepsi bu kadar da değil. Başka her şey onun olacak."

"Her şey mi? Anlayamadım." Tom başını kaldırdı. "High Weald de mi onun olacak? Evle arazi de mi?"

"Evet. Her şey Billy'nin olacak. Malikane, arazi, ev, para... "

Dorian, "Bu haksızlık," diye itiraz etti. "Niçin Tom'la Guy'ın da bir şeyleri olmasın? Onlar Billy'den çok daha iyi. Bu haksızlık."

"Belki haksızlık, ama İngiliz yasaları böyle."

Dorian inat etti. "Evet, haksızlık. Billy hain biri."

"Hayatta her şeyin haklı olmasını beklersen pek çok düş kırıklığına uğrayacaksın demektir, oğlum." Hal küçük oğlunu bağrına bastı. Senin için her şeyin farklı olmasını ne kadar isterdim, diye düşünüyordu.

"Sen öldüğün zaman Billy bizim High Weald'de kalmamıza izin vermez. Bizi buradan yollayacaktır."

Hal itiraz etti. "Bundan emin olamazsın."

Tom, "Evet, eminim," dedi. "Bunu bana kendisi açık seçik söyledi."

"Sen kendi hayatını kuracaksın, Tom. Onun için akıllı ve dayanıklı olman gerekiyor. Bu yüzden ben sizlere karşı bazen sert davranıyorum, William'a karşı olmadığım kadar sert. Ben gittikten sonra sizlerin başınızın çaresine bakmayı öğrenmeniz lazım." Hal durakladı. Böylesine genç olan çocuklarına bütün bunları nasıl anlatabilirdi? Ama yine de denemek zorundaydı. Bunu borçluydu onlara. "İlk evlat hakkı yasasının İngiltere'nin yükselmesine büyük

katkısı olmuştur," dedi. "Birisi öldüğü zaman topraklan kalan çocuklarının arasında bölünecek olsa, bütün ülke kısa zamanda, bir işe yaramayacak ve bir tek aileyi dahi besleyemeyecek minik parsellere ayrılır, biz de çok geçmeden bir köylüler ve yoksullar ulusu haline gelirdik."

Tom sordu. "Öyleyse biz ne yapacağız? Yani kovulanlarımız demek isti yorum."

"Ordu. Donanma ve kilise sizlere açık. Ayrıca, tacir veya sömürgeci olarak uzaklara gidebilir, dünyanın uzak köşelerinden ve okyanusların derinliklerinden William'ın konacağı servetten çok daha zengin hazinelerle dönebilirsiniz."

Bir süre konuşmadan bunu düşündüler. Tom sonunda, "Ben senin gibi bir denizci olacağım, baba. Senin gibi okyanusların ötelerine yelken açacağım," dedi.

Dorian atıldı. "Ben de seninle geleceğim, Tom."

Aile kilisesinin ön sırasında oturan Hal Courtney'in kendinden ve etrafındaki dünyadan hoşnut olmak için her türlü nedeni vardı. Orgun müziği küçük binayı şen ezgileriyle doldururken atların başında bekleyen en büyük oğlunu seyrediyordu. William'ın, düğünü için seçtiği kostümün içinde son derece çarpıcı bir yakışıklılığı vardı. Bu defalık koyu renkli giysilerden vazgeçmişti. Yakası en kaliteli Flaman dantelinden, yeleği altın sırmayla işlenmiş geyik motifleriyle süslü yeşil kadifedendi. Kılıcının başına kırmızı akikler ve lapisler kakılmıştı. Cemaatin içindeki kadınların çoğunun bakışı onun üstündeydi, genç olanları ise kıkırdıyor ve fısıltılı bir sesle onu konuşuyorlardı.

Hal, bir oğuldan daha fazla ne isteyebilirim, diye düşündü. William bir atlet ve bir bilim adamı olarak kendini kanıtlamıştı. Cambridge'deki öğretmeni çalışkanlığını ve öğrenme yeteneğini göklere çıkarmıştı; ayrıca güreşteki, binicilikteki ve avcılıktaki yeteneğiyle de ün sahibi olmuştu. Öğrenimini tamamladıktan sonra High Weald'e dönmüş, orada da bir yönetici ve girişimci olarak bir kez daha değerini göstermişti. Hal malikanenin ve kalay madenlerinin idaresinde ona yavaş yavaş imkan tanımış, sonunda da kendisi ailenin ve mülklerinin günlük idaresinden neredeyse elini eteğini çekmişti. Hal'ı biraz huzursuz eden tek şey, William'ın çoğu kez iş hayatında fazla katı davranması ve bu yüzden çalışanlara karşı acımasız oluşuydu. Madende ölen pek çok işçinin güvenlikleri biraz daha düşünülmüş ve kuyularla nakliye işine biraz daha para harcanmış olsaydı hayatları kurtulabilirdi. Her şeye rağmen

madenlerle malikaneden gelen kazanç son üç yılda ikiye katlanmıştı. Bu da delikanlının becerisinin yeterli bir kanıtıydı.

Şimdi de William parlak bir evlilik yapıyordu. Ona Lady Alice Grenville'i tanıtan tabii ki Hal olmuştu, William da kızla flört ederek onu kısa zamanda kendisine kör kütük aşık etmiş, Alice böylece, önceleri isteksiz davranan babasını bu evliliğin uygunluğuna inandırmıştı. Oysa William Courtney gerçekte soylu sınıfından değildi.

Hal geçidin öbür yanındaki ön sırada oturan konta yan gözle baktı. John Grenville ondan on yaş büyüktü. İngiltere'nin en büyük arazi sahiplerinden birine yaraşmayacak kadar sade giyinmiş, ince yapılı bir adamdı. Yüzünün sağlıksız bir solukluğu vardı. Hal'ın ona baktığını görünce başını salladı. Alice'in drahoması konusunda aralarında tatsız tartışmalar geçmiş olsa da tavrı ne dostça, ne de düşmancaydı. Genç kız sonunda Doğu ve Güney Rushwold'da işler haldeki kalay madenlerine ek olarak, bin dönümü aşkın arazileriyle Gainesbury çiftliklerini beraberinde getirmişti. O günlerde kalaya talep dinmiyordu, Rushwold da William'ın beceriyle yönettiği Courtney madenleriyle yan yanaydı. Birlikte yönetilmeleri durumunda randıman artacak ve değerli madeni yüzeye çıkarmanın masrafları düşecekti. Alice'in drahoması bundan ibaret de değildi. Konttan kopardığı son madde, Hal'ı öbürleri kadar hoşnut ediyordu: Bu Doğu Hindistan Şirketinin hisseleri paketiydi: tam oy hakkı içeren on iki bin hisse senedi. Hal zaten şirketin önemli hissedarlarından biri ve yöneticisiydi; bu yeni hisseler oylamalarda gücünü artıracak, kurulda başkan Nicholas Childs'dan sonra en etkin adamlardan biri olmasını sağlayacaktı.

Evet, kendi kendiyle gurur duyması için nedeni çoktu. Öyleyse gözüne kaçmış bir çöp gibi mutluluğunu bulandıran bu garip duygu neydi? Bazen atını koşturduğu ve soğuk gri renkteki denize baktığı zaman, Hint Okyanusunun sıcak mavi sularını anımsamaktan kendini alamıyordu. Bir atmacayı uçurup gökyüzü fonunun önünde hızlı kanat çırpışlarını seyrettikçe Afrika'nın daha yüksek, daha mavi göklerini gözlerinin önünde canlandırıyordu. Bazı akşamlar kütüphanedeki raflardan haritalarını indirerek onları saatlerce inceliyor, yirmi yıl önce kenarlarına kaydettiği notları okuyor ve Afrika'nın mavi tepelerini, beyaz kumsallarını, kudretli nehirlerini görür gibi oluyordu.

Kısa zaman önce terden sırılsıklam ve kafası karışmış bir halde düşten uyanmıştı. Rüyasında o trajik olay tekrar yaşanıyordu. İlk gerçek aşkı olan altın kız yine onunla beraberdi ve kollarının arasında ölüyordu. "Sukeena, sevgilim,

ben de seninle beraber öleceğim." Bu sözleri söylerken Hal, kalbinin parçalandığını hissediyordu.

"Hayır." Kızın tatlı sesi giderek uzaklaşıyordu. "Hayır, sen yoluna devam edeceksin. Ben kaderimin izin verdiği kadar seninle geldim. Ama seni çok özel bir kader bekliyor. Sen yaşayacaksın. Birçok güçlü oğlun olacak, onların soyundan gelenler de bu Afrika ülkesinde başarıdan başarıya koşacak ve buraları sahiplenecekler." Hal gözlerini kapattı ve cemaat içindekilerden birinin gözlerinde bir yaşın parıltısını görmesi korkusuyla dua edermiş gibi başını eğdi. Bir süre sonra gözlerini açtı ve Sukeena'nın yıllar önce kehanet ettiği oğullarına baktı.

Tom, içlerinde ruhen ve bedenen kendisine en yakın olanıydı. İri kemikli ve yaşına göre güçlü bir gençti. Bakışları ve yapısı bir savaşçı olmak için doğduğunu gösteriyordu. Rutin işlerden, uzun ve titiz çalışma gerektiren zihinsel faaliyetlerden çabuk sıkılan huzursuz bir yapıya sahipti. Özetle, bir bilim adamı olamasa da zekayla kurnazlıktan yoksun biri de değildi. Hoş bir görünüşü olmakla beraber, yakışıklı sayılmazdı. Ağzıyla burnu fazla iriydi, ama güçlü ve kararlı bir yüzü, sağlam bir çenesi vardı. Oldukça heyecanlı ve aceleci, hemen hemen korkusuz, çoğu kez kendine zarar verecek kadar da cesurdu. Yüzündeki bereler gitgide sararmaya başlamıştı, ne çare ki, gerektiğinde sonuçlarını bir an bile düşünmeden kendisinden büyük ve iki kat daha güçlü birine saldırmak Tom'un karakterinin bir parçasıydı.

Hal, küçük kilisenin altındaki ormanda olanlarla ilgili gerçeği en sonunda öğrenmişti: William ona Mary adındaki hizmetçi kızı anlatmış, Mary de hıçkırıklar içinde Hal'a abuk sabuk itiraflarda bulunmuştu. "Ben namuslu bir kızım efendim... Yemin ederim... Onun dediği gibi bir şey çalmadım ben. Sadece biraz eğlenmek istedik, kötü bir şey yapmadık. Derken Bay William kiliseye gelerek bana kötü şeyler söyledi ve beni dövdü." Kız yine bol bol gözyaşı döke rek eteklerini kaldırdı ve baldırlarındaki kıpkırmızı izleri gösterdi.

' Hal bunun üzerine alelacele, "Çabuk kapat oranı," diye atıldı. Mary'nin ne kadar masum olduğunu tahmin edebiliyordu. Büyük evde çalışan iki düzineye yakın kadına pek az ilgi göstermesine karşın, Mary daha önce de dikkatini çekmişti: Kızın çapkın bakışları ve görmezlikten gelinemeyecek şehvetli kıvrımları vardı.

Devam etti. "Bay Tom onu durdurmaya çalıştı, yoksa Bay William beni öldürecekti. Bay Tom çok iyi bir çocuk. Kötü bir şey yapmadı o." Tom kızı

tatmıştı demek. Bunun delikanlıya herhalde bir zararı olmazdı. Dünyanın en eski oyunuyla meşgul oldukları sırada demek William çıkagelmiş, Tom da kızın imdadına koşmuştu. Bu davranışı övgüye değerdi, ama şövalyelere yakışır girişiminin hedefi buna layık değildi. Hal kızı mutfaklara geri yollamış ve kahyayla kısa bir görüşme yapmıştı. Aradan iki gün geçmeden ona Plymouth'daki Royal Oak'da bir garsonluk İşi bulmuş, Mary de böylece High Weald'den sessizce çekip gitmişti. Hal onun dokuz ay sonra kollarında bir bebekle kapısını çalmasını istemiyordu.

Adam derin bir göğüs geçirdi. Kısa bir süre sonra Tom için de başka bir iş bulmak zorunda kalacaktı. Buralarda daha fazla kalamazdı. Artık neredeyse yetişkin bir erkekti o. Aboli kısa bir zaman önce Tom'a kılıç kullanmayı öğretmeye başlamıştı. Hal bu işi delikanlının kolları kuvvetleninceye dek erteletmiş11 ; bu işe fazla erken başladığı için ziyan olmuş nice genç görmüştü. Tom'un bir kere daha öfkelenip ağabeyine meydan okumasından korkuyordu. William yabana atılmayacak bir kılıç ustasıydı. Cambridge'de bir öğrenciyi göğsüne kılıcını saplayarak ağır yaralamıştı. Bu bir onur meselesiydi, olayın Hal'ın tüm nüfuzunu kullanması ve bir kese altın ödemesi sayesinde duyulmaması sağlanmıştı. Düello yasaldı, ama hoş görülmüyordu; öbür genç ölmüş olsaydı, Hal bile oğlunu kurtaramazdı, iki oğlunun anlaşmazlıklarını kılıçla çözümlemeye kalkışabileceklerini düşünmek bile korkunçtu, fakat Hal onları en kısa zamanda birbirlerinden uzaklaştırmazsa böyle bir şeyin gerçekleşmesi mümkündü. Oğluna İngiliz Doğu Hindistan Şirketinin lakabı olan John Şirketinde bir iş bulması gerekecekti. Tom babasının baktığını sezerek ona öyle tatlı gülümsedi ki, Hal dayanamayıp başını öbür yana çevirdi.

Guy ikizinin yanına oturdu. Hal, Guy'ın da başka bir sorun olduğunu düşündü, ancak Tom'dan farklı bir sorun. Courtney ailesinde ikizler ender olmadığı, hemen her kuşakta en az bir çift ortaya çıktığı halde, Tom'la Guy birbirinden çok uzaktı. Neredeyse babalarının düşünebildiği her alanda birbirlerinin zıddıydılar.

Guy aslında narin, hatta kadınsı yüz çizgileriyle kardeşinden daha yakışıklıydı, ama zarif vücudu Tom'unkinin gücünden yoksundu. Karakteri açısından pısırıklık derecesinde çekingendi. Ancak, buna rağmen akıllı ve zekiydi, en tekdüze işleri bile başarıyla yürütme yeteneğine sahipti.

Hal, soyluların tüccarlara ve tefecilere duydukları küçümsemeyi onlarla paylaşmıyor, oğullarından birinin hayatını bu yönde kurmasında bir sakınca görmüyordu. Guy'ın böyle bir hayata daha uygun olduğunun farkındaydı. Bu

oğlunu bir savaşçı ya da bir denizci olarak görmesi zordu. Kaşlarını çattı. John Şirketinde memurluk ve sekreterlik düzeyinde pek çok yer vardı; bunlar ise, babası aynı zamanda şirketin yöneticilerinden biri olan zeki ve çalışkan bir genç adama kısa zamanda ilerleme olanağı sağlayacak işlerdi. Gelecek hafta buluştuklarında Childs'a bu konuyu açacaktı.

Hal, William'ın Lady Alice'le evlendiğini ve kızın drahomasının Courtney'lerin mülkiyetine geçtiğini gördükten hemen sonra Londra'ya hareket etmek niyetindeydi. Atlar hazırdı. Koca Daniel'le Aboli, Hal'ın emrinin üzerinden bir saat geçmeden onları arabaya koşabilirdi. Hayvanları zorlasalar da Londra'ya gitmek en az beş günü alırdı, şirket yönetim kurulunun üç aylık toplantısı ise gelecek ayın ilk gününde yapılacaktı.

Hal, oğlanları da beraberimde götürmek zorundayım, diye düşündü; bu kararı almasına duyduğu kaygı yol açmıştı. Onları, William'ın malikanenin efendisi olacağı, kendisinin ise arabulucu ve koruyucu sıfatıyla bulunmayacağı High Weald'de bırakmak kadere meydan okumak demekti. Dorian'ı dahi götürmesinin daha doğru olacağına karar verdi.

Sırada yanına tünemiş olan en küçük oğluna sevgiyle baktı, karşılığında da güneş gibi pırıl pırıl bir gülümsemeyle ödüllendirildi. Dorian sert bankın üstünde ona biraz daha sokuldu. Küçük vücudun dokunuşu genç adamı çok duygulandırmıştı. Elini oğlunun omzuna dayadı. Bunun neye benzeyeceğini anlamak için vakit daha erken, ama bana öyle geliyor ki, öbürlerinin bütün iyi taraflarını, zaaflarının İse en azını almış. Yine de emin olmak için vakit çok erken, diye düşündü.

O sırada orgun düğün marşına başlamasıyla bu düşüncelerini yarıda kesti. Cemaat ortak bir mırıltı ve hışırtı arasında gelinin gelişini görmek için sıralarında arkaya döndü.

Güneş ışınları ağaçların tepelerinden henüz sıyrılmamışken aceleci birkaç ışının çatısını ve kulelerin aydınlattığı evin bütün ahalisi onları Londra'ya uğurlamak için kapıda bekleşiyordu. William'la yeni eşinden başka, malikanenin kahyası Ben Green, evin kahyası Evan ve en düşük dereceli görevlilere kadar bütün ev halkı oradaydı.

Herkes sokak kapısına varan ana merdivenin basamaklarında kıdemlerine göre dizilmişti; en mütevazı hizmetkarlarsa evin önündeki çimlerin üstünde sıra olmuşlardı. Sabahın ayazında atların burun deliklerinden buharlar fışkırırken Koca Daniel'le Aboli arabacı mevkiinde bekliyordu. .

Hal, William'a kısaca sarıldı; bu arada mutluluktan uçan Alice ise kocasının koluna asılmıştı. Oğlanlar aldıkları direktif uyarınca ağabeylerinin elini sıkmak için somurtarak babalarının arkasına dizilmişlerdi. Sonra bekleyen arabaya doğru yarışmaya koyuldular.

Tom, "Aboli'yle Koca Daniel'in yanında yolculuk edebilir miyim?" diye yalvarınca babası da hoşgörüyle "olur" der gibi başını eğdi.

"Ben de, ben de..." Dorian ağabeyinin yanında zıplayıp duruyordu.

"Sen arabanın içinde benimle ve Bay Walsh'la oturacaksın." Bay Walsh öğretmenleriydi, Dorian da öğretmenle Latince, Fransızca ve aritmetik kitaplarıyla baş başa dört günlük bir tutsak hayatı geçirmenin eşiğindeydi.

Dorian, "Ne olur, baba, niçin onlarla gitmiyorum?" diye sordu ve hemen arkasından sorusunu kendisi yanıtladı. "Biliyorum, herkesin en küçüğü olduğum için."

"Gel, Dorry." Guy kardeşini elinden tutarak arabanın içine çekti. "Sana derslerinde yardım edeceğim." Aboli kamçısını şaklatır şaklatmaz sarsılan araba, çakıl taşlarını demir tekerleklerinin altında gıcırdatarak harekete geçince, çocukluğun güçlükleri ve haksızlıkları hemen unutuldu. Guy'la Dorian arabanın penceresinden dışarı sarkıp evde en sevdikleri kişilere el sallamaya başladılar. Sonra çok geçmeden kavşağı döndüler ve High Weald görülmez oldu.

Tom, sürücü mahallinde iki sevgilisinin arasında oturuyordu. Daniel iriyarı biriydi; gümüş rengindeki saçları yele gibi şapkasının altından fışkırmıştı.

Ağzında bir tek dişi bile kalmamıştı; bir şeyi çiğnediği zaman rüzgar yanığı yüzü tıpkı demircinin deri körüğü gibi katlanıyordu. Bu yaşında bile Devonshire'ın en kuvvetli adamı olduğunu bilmeyen yoktu. Tom, onun huysuz bir atı kaldırdığı gibi sırtüstü yere attığını ve nalbant havadaki dört ayağını nallayıncaya dek onu öylece tuttuğunu gözleriyle görmüştü. Koca Daniel, Francis Courtney'in lostromosuydu. Tom'un dedesi Hollandalılar tarafından öldürülünce Koca Daniel onun oğluna hizmet etmiş, Hal Courtney'le güney denizlerini dolaşmış, onunla birlikte putperestlere, Hollandalılara, korsanlara kaçakçılara ve bir düzine başka düşmana karşı savaşmıştı. William'la İkizlere dadı gibi bakmış, sırtında taşımış, onları koca elleriyle tutarak dizlerinin üstünde hoplatmıştı. Her küçük erkek çocuğunun bayılacağı öyküler anlatır, her an okyanuslarda heyecan verici maceralara atılacakmış ve Tom'u da beraberinde götürecekmiş izlenimini uyandıran son derece gerçekçi gemi

modelleri yapardı. Tom'un, Koca Daniel'den öğrendiği, ama yalnızca Dorian ve Guy'ın yanında deneyebildiği zengin bir küfür atasözü repertuvarı vardı. Tom, Koca Daniel'i bütün kalbiyle seviyordu.

Tom'un kendi ailesi dışında, onlardan daha fazla sevdiği bir tek kişi vardı. Aboli, Tom'un öbür yanında oturuyor, dizginleri dev kara avuçlarının arasında tutuyordu.

"Sen karabinayı tut." Bunun çocuğu ne kadar sevindireceğini bilen Aboli, korkunç silahı Tom'a uzattı. Namlusu Tom'un kolundan kısa olan tüfek çan biçimindeki kocaman ağzından iki avuç dolusu saçma püskürtüyordu. "Eğer bir eşkıya bizi durdurmaya kalkarsa, karabinayı hemen üzerine çevirir ve tetiği çekersin, Klebe." Bu şerefin etkisiyle adeta sarhoş olan delikanlı, iki adamın arasında dimdik oturuyor, kucağında tuttuğu kocaman silahı kullanma fırsatını bulmak için dua ediyordu.

Aboli, Tom'un çok sevdiği takma adını kullanmıştı. 'Klebe' Afrika ormanlarının dilinde Atmaca demekti. Tom bu ada bayılıyordu. Aboli ona ormanın dilini de öğretmişti. "Çünkü," demişti. "Yazgının seni götüreceği yer orası. Bunu yıllar önce çok güzel ve akıllı bir kadın kehanet etmişti. Afrika seni bekliyor. Ben Aboli de, seni oraya ilk adımını atacağın güne hazırlamalıyım."

Aboli kendi aşiretinin bir prensiydi. Kara yüzünü belli bir modele göre kaplayan helezon şeklindeki kabartmalar ve yara izleri kral soyundan geldiğinin kanıtıydı. İster kaba bir sopa, ister en kaliteli Toledo meçi[1] olsun, eline geçirebildiği her silahla dövüşmekte ustaydı. Hal Courtney, İkizlerin yaşları ”’ Lostromo: Ticaret gemilerinde tayfaların başı geldiği için, Aboli'yi onlara kılıç kullanma sanatını öğretmekle görevlendirmişti. Aboli aynı yaştayken Hal'ı, sonra da William’ı eğitmiş, her birini bir kılıç ustası yapmıştı. Tom kılıcı aynen babasıyla üvey ağabeyi gibi benimsemişti, an cak Aboli, Guy'ın aynı isteği göstermeyişine üzülüyordu.

Dorian bir keresinde, "Sence Aboli kaç yaşında?" diye sormuştu.

Tom kardeşinden büyük olmanın verdiği bilgelikle, "Babamdan daha yaşlı," diye yanıt vermişti. "En az yüz yaşında olmalı."

Aboli'nin top mermisini andıran kafasında bir tek saç, gerçek yaşını ele verecek bir tek kır tel yoktu. Yara izleriyle kırışıkları birbirinden ayırt edilemeyen yüzünün yanında vücudu yağsız ve kaslı, derisi de pürüzsüz ve lav taşları kadar parlaktı. Hiç kimse, hatta Aboli'nin kendisi bile kaç yaşında

olduğunu bilmiyordu. Anlattığı öyküler, Koca Daniel'inkilerden de büyüleyiciydi. Devler, pigmeler, harikulade hayvanlarla dolu ormanlar, bir insanın kolunu, bacağını koparabilecek kadar güçlü olan büyük maymunlar, en yüksek ağaçların en tepesindeki yaprakları yiyebilecek kadar uzun boyunlu olan hayvanlar, elma iriliğinde pırlantaların güneşte ışıldadıkları çöller, som altından dağlar bu öyküleri süslüyordu.

Tom, Aboli'ye, "Bir gün mutlaka oralara gideceğim!" demişti. "Sen de be nimle gelecek misin, Aboli?"

Aboli söz verdi. "Evet, Klebe. Bir gün oralara yelken açacağız."

Araba şimdi engebeli yolda hoplayıp zıplıyor, tekerleklerinin girip çıktığı çukurluklardan etrafa çamurlar fışkırtıyor, iki erkeğin arasına tünemiş olan Tom da sabırsızlığını ve heyecanını güçlükle frenliyordu. Plymouth'dan önceki yol kavşağına vardıklarında darağacında yeleği, diz boyu pantolonu ve çizmeleri hala üstünde duran bir iskeletin asılı olduğunu gördüler.

Koca Daniel idam edilmiş haydudun sırıtan kellesine şapkasını çıkararak, "Gelecek pazara asılısının üstünden bir ay geçmiş olacak," dedi. Kargalar neredeyse adamın kafasındaki bütün eti gagalamışlardı. "Güle güle, John Warking. Bay Şeytan'a selamlarımı iletmeyi unutma!"

Aboli, Plymouth'a girecek yerde atları doğuya uzanan geniş ve işlek Southampton ve Londra yoluna çevirdi.

Dünyanın en büyük kenti Londra. Beş gün sonra kente hala otuz, otuz beş kilometre uzaklıkta oldukları sırada ufukta Londra'nın dumanını gördüler.

Duman havada asılı kalmış ve bulutlara karışmıştı. Yol onları Thames'ın kıyısına götürdü. Nehir geniş ve hareketliydi. Tekneler, sallar ve mavnalar; keresteler taşlar, un çuvalları, böğüren sığırlar, kutular, balyalar ve varillerle doluydu.

Büyük gemilerin demirli olduğu liman bölümüne girdiklerinde ve her biri bahçelerle çevrili ilk binaların hizasından geçtikleri sırada nehirdeki trafik daha da yoğunlaştı.

Kentin kokusunu alabiliyorlardı şimdi; duman da çok geçmeden başlarının üzerinde yoğunlaşarak güneşi gözden gizledi. Her bacanın kustuğu kara dumanlar karanlığı daha da yoğunlaştırıyordu. Kentin kokusu iyice kesifleşmişti. Balyaların içindeki işlenmemiş deriler ve yeni kumaşların pis kokuları, çürümüş etlerden, insanlardan, atlardan, farelerden ve kümes hayvanlarından yayılan garip kokular, yanan kömürlerin ve akan lağımların

kükürtlü kokuları... Nehrin suları gübre rengini alırken yol da faytonlar, el, yolcu ve yük arabalarıyla tıkandı. Çayırlar şimdi taş ve tuğladan yapılmış binalara yerlerini bırakmışlardı. Hepsinin damları sanki kafa kafaya vermişti; yan sokaklar öylesine daralmıştı ki, iki araba yan yana geçemezdi. Nehir ise her iki kıyısında sıralanmış depolar ve ambarlarla hemen hemen karanlığa gömülmüştü.

Aboli kendi arabalarına bu karmaşanın içinde yol açıyor, başka arabacılarla neşeyle küfürleşip şakalaşıyordu. Yanında oturan Tom bütün bunları kavramakta güçlük çekiyordu. Gözleri oradan oraya kayıyor, başı omuzlarının üstünde dönüp duruyor, bir yandan da heyecanlı bir sincap gibi gevezelik ediyordu. Hal Courtney, Dorian'ın yalvarışlarına dayanamayarak onun da arabanın tepesine çıkmasına izin vermişti; çocuk orada Tom'un yanında oturuyor, çığlıkları ve kahkahaları ağabeyininkine karışıyordu.

Sonunda yüksek bir taş köprüden nehri aştılar. Çok büyük olan köprünün iki yanında küçük dükkanlar diziliydi, bunların önünde duran yoksul satıcılar gelip geçene mallarının satışını yapabilmek için bağırıp duruyorlardı.

"Taptaze ıstakozlar. Canlı istiridyelerle taraklar."

"Bira! Sert biralar! Bir peniye sarhoş olun, iki peniye kendinizden geçin."

Tom adamın birinin köprünün kenarından aşağı sarkıp midesindekilerinin tümünü nehre boşalttığını, berbat görünüşlü sarhoş bir kadının da eteklerini toplayarak yere çömeldiğini ve çişini yaptığını gördü. Kral William'ın muhafiz kıtalarından olan subaylar, gösterişli üniformalarıyla güzel kızları kollarına takıp kalabalığın içinde dolaşıyorlardı.

Nehirde savaş gemileri de demir atmıştı. Tom onları Daniel'a işaret etti.

"Evet, evet." Koca Daniel, ağzında birikmiş tütünlü suyu aşağı tükürdü.

"Şu yetmiş dört toplu emektar Dreadnought. Medway'deydi. Ötedeki ise Cambridge..." Koca Daniel zafer simgesi adları bir bir sayıyor, Tom da onları duydukça heyecanlanıyordu.

"Şuraya bak!" diye bağırdı. "Bu St. Paul Katedrali olmalı." Tom binayı okul kitaplarındaki resimlerden tanımıştı. Kubbe henüz yarım olduğu için içersi gökyüzüne açıktı, tamamlanan bölümü ise örümcek ağı gibi yapı iskeleleriyle kaplıydı.

Guy onu duymuştu, arabanın penceresinden başını dışarı uzattı. "Yen i St. Paul," diye ikizinin sözlerini düzeltti. "Eski katedral büyük yangında tamamen

yok olmuştu. Mimarı Bay Wren. Kubbesi hemen hemen 365 feet yüksekliğinde olacak."

Ama arabanın tepesindeki iki kardeşin dikkati dağılmıştı bile.

"Şu ilerdeki binalara ne olmuş?" Dorian nehir kıyısındaki daha yeni binaların aralarında görülen kararmış yıkıntıları işaret ediyordu.

Tom, "Hepsi yangında kül olmuşlar," dedi. "Baksana, inşaat işçileri nasıl çalışıyorlar."

Köprüden geçerek kentin kalabalık sokaklarına daldılar. Taşıtlarla insanların karmaşası burada daha da yoğundu.

Koca Daniel, "Yangından önce buraya gelmiştim," diye konuştu. "Siz yumurcakların ana rahmine düşmesinden çok önce. Sokaklar şimdikinin ancak yarısı kadardı. İnsanlar da lazımlıklarını sokaklara boşaltırlardı..." Yaşlı adam sadece yirmi yıl önce kente egemen olan koşulları ayrıntılarıyla tasvir ederek çocukları eğlendirmeye koyuldu.

Yanından geçtikleri açık arabalardan bazılarının içinde son moda giyinmiş kibar centilmenler vardı. İpek ve saten elbiseler giymiş hanım arkadaşları da öylesine güzeldi ki, Tom onlara insan değil de, sanki gökten inmiş meleklermiş gibi bakıyordu.

Ama sokağı dolduran evlerin pencerelerinden sarkmış başka kadınlar o kadar da masum görünüşlü değildi. Bir tanesi Aboli'yi fark ederek ona gelme si için işaret etti.

Dorian, "Aboli'ye ne göstermek istiyor?" diye saf saf sordu.

Koca Daniel çocuğun kızıl saçlarını karıştırdı. "Bunu hiç öğrenmezsen senin için daha iyi olur, Bay Dorry. Çünkü bir öğrendin mi bir daha huzur yüzü görmezsin."

Sonunda Plough'a vardılar. Aboli de kaldırım taşlarının üstünde hoplayan arabayı hanın kapısına sürdü. Hancı onları karşılamak için dışarı fırlamıştı.

Yerlere kadar eğilip ellerini ovuşturarak, "Hoş geldiniz, Sir Hal! Sizi yarından önce beklemiyorduk," dedi.

'Yol korktuğumdan iyiymiş. Bize vakit kazandırdı." Hal bacakları tutulmuş gibi gerinerek arabadan indi. Ayaklarını yere vura vura hana girip öndeki salonda bulunan koltuklardan birine çöktü, sonra da, "Boğazımızın pasını silmek için bize birer bardak bira getirin," diye hancıya emretti.

"Size her zamanki odanızı hazırlattım, Sir Hal. Çocuklar için de ayrıca bir

oda ayırttım."

"Güzel. Seyisleriniz atların çaresine baksınlar, sonra uşaklarıma da bir oda bulun."

"Size Lord Childs'ın yolladığı bir mesaj var, Sir Hal. Geldiğiniz zaman ona haber ulaştırmam için bana emir verdi."

"Peki, haberi ona ulaştırdınız mı?" Hal hancıya dikkatle baktı. Nicholas Childs, İngiliz Doğu Hindistan Şirketi yönetim kurulu başkanıydı, ama şirketi kendi malıymış gibi yönetiyordu. Gerek kentte, gerekse Saray'da büyük nüfuz sahibi çok zengin bir adamdı. Saray, şirketin en önemli hissedarlarından biri olduğu için Childs, kralla da yakın ilişkiler içindeydi. Özetle, Childs hiç de azımsanacak bir adam değildi.

Hal, "Ona az önce bir mesaj yolladım," dedi. Ayağa kalktı ve sık sık kendisine doğru dönüp eğilen hancının arkasından merdiveni çıkmaya koyuldu. Kendisine ayrılan yeri beğenmişti. Bir salonu ve özel yemek odası olan bir daireydi. Oğlanlar karşıdaki odada, öğretmenleri Bay Walsh da onlarınkine bitişik odadaydı. Hal, çocukların eğitimlerinde bir tek gün bile kaybetmemekte kararlı olduğu için, orayı ders odası olarak da kullanacaklardı.

Tom, "Dışarı çıkıp kenti gezebilir miyiz, baba?" diye sordu.

Hal, Walsh'a baktı. "Seyahatte yapılması için onlara verdiğiniz ödevleri bitirmişler mi?"

"Bay Guy evet. Ama ötekiler... "

Hal oğullarına kaşlarını çatarak baktı. "Ödevlerinizi Bay Walsh'ı memnun edecek şekilde bitirmedikçe dışarıya adımınızı bile atamazsınız." Babası arkasını döndükten sonra Tom, Bay Walsh'ın sırtına bakarak nanik yaptı.

Nicholas Childs'ın adamı, Aboli'yle Koca Daniel arabanın tepesine kayışlarla bağlanmış ağır deri sandıkları indirmeye henüz fırsat bulamadan çıkageldi. Üniformalı uşak eğildikten sonra Hal'a mühürle kapatılmış parşömeni uzattı. Hal adamı bir bahşişle savdıktan sonra Doğu Hindistan Şirketinin balmumu mührünü tırnağının ucuyla yardı. Mektup bir sekreter tarafından kaleme alınmıştı: Lord Childs bu akşam saat sekizde Bombay House palasta akşam yemeğine teşriflerinizi rica ederler. " Bunun altında Childs'ın kendi süslü yazısıyla bir not vardı : Oswald Hyde sizden başka ikinci konuk olacak. N.C."

Hal bir ıslık salıverdi: ihtiyar adam ve majeste Kral III. William'ın maliye

bakanıyla yenecek özel bir akşam yemeği. "Bir şeylerin döndüğü belli, diye düşündü Hal. Bir yandan gülümserken çok iyi bildiği bir heyecanın içini kapladığını hissediyordu, Aboli'yle Koca Daniel arabayı süpürüp bulaşan çamuru temizledikten sonra atları, cilalanmış metal gibi parlayana kadar .tımar etmişlerdi. Hal da Childs'la randevusuna gidene kadar yıkanmaya ve giysilerini oda hizmetçisi tarafından temizletmeye bol bol vakit bulmuştu.

Bombay House yüksek duvarların arkasında ve bahçelerin içindeydi. Bina İngiliz Doğu Hindistan Şirketinin Leadenhall Sokağındaki merkezinin iki adım ötesindeydi. Demir parmaklıklı kapılarında muhafızlar vardı, ama Aboli efendisinin adını bildirince kapılar ardına kadar açıldı. Üç uşak binanın çift kanatlı kapılarında Hal'ı karşılayarak paltosunu ve şapkasını aldılar. Bundan sonra kahya, konuğu, duvarları aynalar ve gemileri, savaşları, egzotik peyzajları betimleyen dev yağlı boya tablolarla kaplı iç içe bir sürü salondan geçirdi. Bütün bu mekanlar kristal avizelere geçirilmiş orman kadar sık mumlar ve orman perileriyle zenci heykellerinin elindeki altın yaldızlı gaz lambaları tarafından aydınlatılmıştı.

Onlar yollarına devam ederlerken geniş kabul salonları daha fakir görünüşlü mekanlara yerini bıraktı. Hal da büyük evin mutfaklara ve hizmetkar dairelerine yakın özel bölümüne girdiklerini anladı. Sonunda, sıradan görünüşlü, küçük ve gösterişsiz bir kapının önünde durdular. Baş uşak elindeki çomakla bu kapıya bir kere vurdu.

Kapının öbür yanından tanıdık bir ses, "Girin!" diye gürledi, başını eğerek kapıdan giren Hal'a kendini küçük, fakat çok zengin döşenmiş bir odada buldu. Ahşap kaplı duvarlara Arap ve Hint halıları asılmıştı; aradaki boşlukta ise ancak büyük bir masayı alacak kadar yer vardı. Masanın üstünde koca bir yığın gibi duran alttan ısıtmalı gümüş kaplarla altın yaldızlı büyük kaselerden insanın ağzının suyunu akıtan kokular ve buharlar yayılıyordu.

Lord Childs, Hal'ı, "Her zamanki gibi tam vaktinde," diye övdü. Masanın başındaki geniş koltuğu her santimine kadar doldurmuştu. "Seni karşılamak için ayağa kalkamayışımı hoş gör, Courtney. Kahrolası gut yine canıma okuyor," dedi. Bir pufa iskemlesine dayadığı sargılar içindeki ayağını işaret etti.

"Herhalde Oswald'la tanışıyorsundur."

"O şerefe nail oldum." Hal, bakanın önünde eğildi, "İyi akşamlar, lordum. Geçen ağustos Bay Samuel Pepys'in evinde tanışmıştık."

"İyi akşamlar, Sir Henry. O karşılaşmamızı çok iyi hatırlıyorum." Lord Hyde

gülümsedi ve Hal'ı oturduğu yerden yarım eğilerek selamladı. Ekledi, “İnsanın kolay kolay unutabileceği biri değilsiniz." Hal akşamın iyi başladığını düşündü.

Childs ona yanındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. "Şöyle otur da rahatça konuşabilelim. Ceketini ve peruğunu çıkarsana adam. Rahat edelim." Hal'ın tek tük gümüş tellerle bezeli gür siyah saçlarına baktı. "Tabii peruk takmıyorsun. Akıllı adam. Kentte oturan biz zavallılar modanın köleleriyiz."

Masa başındaki iki erkeğin kafaları tıraşlıydı ve gömlekle oturuyorlardı. Childs boynuna bir peçete İliştirmişti, iki erkeğin yemeğe başlamak için Hal'ı beklemedikleri belliydi. Önündeki boş istiridye kabuklarına bakılırsa, Childs şu ana dek en az birkaç düzinesini midesine indirmişti. Hal ceketini çıkarıp bir uşağa uzattı ve kendisine işaret edilen sandalyeye oturdu.

"Hangi şarabı istersin, Courtney, Ren şarabını mı, Madeira'yı mı?" Childs, Hal'ın bardağını doldurması için uşaklardan birine işaret etti. Hal, Ren şarabını tercih etti. Bunun uzun bir akşam olacağını-geçmiş deneyimlerinden biliyordu, Madeira insanı aldatacak kadar tatlı, fakat sertti. Konuğun bardağı doldurulup önüne dev istiridyelerle dolu bir tabak konulduktan sonra Childs, serbestçe konuşabilmeleri için uşaklara odadan çıkmalarını işaret etti. Hemen can sıkıcı İrlanda Savaşı konusuna geçildi. Tahttan indirilen Kral James, Fransa'dan İrlanda'ya geçmiş ve oradaki Katolik yandaşları arasından Kral William'a sadık kuvvetlere saldırmak üzere bir ordu toplamıştı. Oswald Hyde savaşın masraflarından yakınıyor, ama Childs, Londonderry ile Enniskillen'in majestelerinin askerleri tarafından başarıyla savunulmasına seviniyordu.

"Kralın, İrlandalıların icabına baktıktan sonra dikkatini Fransa'ya çevireceğine emin olabilirsin." Oswald Hyde bir istiridyeyi daha kabuğunun içinden emerken mutsuz görünüyordu. Bu, nedense onun normal yüz ifadesiydi. "Yeni bir tahsis için parlamentoya çıkmak zorunda kalacağım," diye söylendi.

Hal taşrada oturmasına rağmen, güncel olaylardan haberliydi. Londra'da pek çok dostu vardı ve onlarla sık sık mektuplaşıyordu. Bu sayede tartışmaya katılabiliyor ve değerli fikirler verebiliyordu. "Bir tercih hakkımız yok sayılır," dedi. "Louis, Almanya'nın Palatinate eyaletini istila edince, Viyana Antlaşmasının hükümleri uyarınca ona karşı harekete geçmek zorunda kaldık." Hal öbürlerinin de katıldığı bir fikir öne sürmüştü ve kendisini onayladıklarının farkındaydı, ama Hyde bir yandan Avrupa'daki bir savaşın yol açacağı masrafları düşünerek yakınmayı sürdürüyordu.

"Fransa'yla bir savaşın kaçınılmaz olduğunu kabul ediyorum, ama, Tanrı

aşkına, daha Hollanda Savaşıyla yangının borçlarını ödeyemedik. Kara Oğlanla, Jamie yüzünden Avrupa'nın bütün bankalarına borcumuz var." Kara Oğlan, şen hükümdar II. Charles'ın lakabıydı. Jamie ise, onun yerine geçen ve sadece üç yıl hüküm sürdükten sonra Katolikliği yüzünden Fransa'ya kaçmak zorunda kalan II. James'di. Hollanda Birleşik Eyaletlerinin genel valisi ve ardıllık sırasında dördüncü olan William bunun üzerine karısı Mary ile birlikte İngiltere tahtına çıkmaya davet edilmişti. Mary, James'in kızı olduğundan taht üzerindeki iddiaları daha bir geçerlilik kazanıyordu ve tabii ki koyu Protestanlardı.

İstiridyelerin hakkından gelindikten sonra Childs, öbür yemeklerin servisinin yapılması için uşakları çağırdı. Pisi balığına bir düşmanmış gibi saldırdıktan sonra, kuzu ve sığır etlerine, içilmeleri için gümüş kase içinde getirilen üç ayrı çorbaya sıra geldi. İyi bir Bordo şarabı da oldukça yavan olan Ren şarabının yerini almıştı.

Hal şarabını hesaplı olarak yudumluyordu. Konuşma ilginçti, güç ve dünya politikasının karmaşık yapısına göz atılmasını sağlıyordu. Hal bu durumda en kaliteli şarapların bile zihnini bulandırmasına izin veremezdi. Konuşmaları Petro'nun Rus Çarı olarak taç giymesinden Fransızların Kanada'ya sızmalarına, göçmenlerin Lachine'de irokua kızılderililerı tarafından katledilmesinden Hindistan'da Maratha'ların Moğol imparatoru Aurangzeb'in yönetimine başkaldırmalarına varıncaya dek çeşitli konuları kapsıyordu.

Son haber konuşmayı doğrudan toplantının ana nedenine taşıdı; bu da İngiliz Doğu Hindistan Şirketinin işleri ve geleceğiydi. Hal sofra arkadaşlarının kendisine bakışlarında bir değişiklik sezdi. Kurnaz bakışlı gözleriyle sanki bir değer biçmeye çalışıyorlardı.

Lord Hyde sahte bir masum tavırla, "Anladığım kadarıyla şirkette, oldukça büyük hisseniz varmış," dedi.

Hal da, "Yetmişli yıllarda Doğu'dan döndüğüm zaman şansım yaver gitti ve şirketin sermaye hisselerinden küçük bir miktar satın alabildim," diye itiraf etti ve ekledi. "Ondan sonra da şanslı günlerimde zaman zaman hissemi artırdım."

Childs onun sözünü kesti. "Seninle babanın Hollanda Savaşlarında ve sonrasında gösterdiğiniz kahramanlıkları bütün dünya biliyor. Ayrıca savaş ganimetleri ve baharat adalarıyla Afrika kıtasının doğu sahillerine yaptığınız ticaret amaçlı yolculukların kazançları sayesinde hükümdarın kesesine giden muazzam katkılarınızı da." Maliye bakanına döndü. "Sir Henry şirket hisseleri nin yüzde dört buçuğunun sahibi. Kısa süre önce büyük oğluyla evlenen Alice

Grenville'in drahoması ise buna dahil değil."

Hyde bütün bunların parasal değerini kafasının içinde hesaplarken etkilenmiş görünüyordu. 'Yiğit ve yetenekli bir kaptan olduğunu kanıtladın, dostum," diye mırıldandı. "Aynı zamanda ihtiyatlı bir yatırımcı olduğunu da. Bu ödülleri fazlasıyla hak ettin." Konuşurken Hal'ı keskin bakışıyla süzüyordu. Hal toplantının asıl amacına en sonunda yaklaştıklarını anlamıştı. Maliye bakanı kısacık kesilmiş diken gibi saçlarını hışırdatırcasına kaşıyarak, "Üstelik, kişisel çıkarların bizimkilerle sıkı sıkıya bağlantılı," diye devam etti. "Hepimiz hissedarız, hükümdar ise en büyük hissedar. Dolayısıyla Hindistan ve Doğu Hint Ada larından son gelen haberler hepimizi fazlasıyla etkiliyor."

Hal göğsünün içinde yüreğinin taş gibi ağırlaştığını hissetti. Sandalyesinde doğruldu ve donuk bir sesle, "Bağışlayın lordum, Londra'ya bu sabah gel diğim için henüz hiçbir haber duymadım," diye mırıldandı.

"Ne yazık ki haberler hiç iyi değil." Childs homurdanır gibi konuşuyordu.

Üstünden kan damlayan koca bir sığır eti parçasını ağzına götürdü. Eti çiğnedi ve yuttu, sonra da üstüne kırmızı şaraptan bir yudum aldı. "Şirketin gemilerinden Yeoman of York iki hafta önce Doğu Hindistan doklarında demirlemişti. Pamuk ve kırmız[2] yüküyle altmış iki gün önce Bombay'dan yola çıkmıştı. Koloninin valisi Gerald Aungier'in telgrafları da gemideydi." Childs bundan sonrasını söylemekten sakınır gibi kaşlarını çatıp başını salladı. "İki gemi kaybettik. Minotaur'la Albion Spring'i."

Hal başına bir yumruk yemiş gibi oturduğu yerde sarsıldı, "İnanamıyorum. Bu iki gemi filomuzun gözbebekleriydi!"

Gerçekten olanlara inanmak zordu. Doğu Hindistan Şirketinin bu görkemli gemileri okyanusların efendileriydi, yalnız yük taşımak için değil, onlara sahip olan zengin şirketin ve İngiltere Krallığının onur kaynağı olmaları için inşa edilmişlerdi.

Hal, "Yoksa battılar mı?" diye sordu. Bu muazzam kayıp güçlü şirketi bile sarsardı. Böyle bir geminin batması korkunç bir darbeydi, ikisinin batması ise tam bir felaket. Yükleriyle birlikte belki yüz bin sterlinlik bir kayıp anlamına geliyordu.

"Nerede battılar?" diye sordu. "Agulhas Sığlığında mı? Maskaren'lerin mercan kayalıklarında mı?"

Childs içini çekti. "Batmadılar ki."

"Ne oldu öyleyse?"

"Korsanlar," dedi Childs.

"Emin misiniz? Bunu nasıl bilebiliriz?" Doğu Hindistan Şirketinin gemileri oldukça hızlı ve böyle bir olasılığa karşı çok iyi silahlanmışlardı. İçlerinden birini ancak bir savaş gemisi ele geçirebilirdi. Haber duyulunca Şirket hisselerinin değeri düşüşe geçecekti. Hal'ın kendi yatırımları da binlerce, hatta belki on binlerce sterlinlik bir zarara uğrayacaktı.

Childs devam etti. "Her iki gemi aylarca gecikmişlerdi. Onlardan hiçbir haber alınamıyordu. Ama anlaşıldığına göre Minotaur'dan bir tek denizci kaçabilmiş. Bir enkaz parçasına tutunarak tam kırk gün denizde sürüklenmiş. Sadece birkaç damla yağmur suyu içerek ve yakalayabildiği balıkları çiğ çiğ yiyerek hayatta kalabilmiş. En sonunda vahşi Afrika sahiline çıkabilmiş. Kıyı boyunca haftalarca yürüdükten sonra Portekizlilerin Lobito'daki yerleşim yerine ulaşabilmiş. Orada Bombay'a gidecek bir yelkenlide iş bulmuş. Başından geçenleri orada Vali Aungier'e anlatmış, vali de denizciyle telgrafları Yeoman of York'la bize doğru yola çıkarmış."

Hal, "Bu denizci şimdi nerede?" diye sordu. "Kendisiyle konuştunuz mu? Güvenilir biri mi?"

Childs soru yağmurunu kısa kesmek için bir elini kaldırdı. "Emin bir yerde ve ona iyi bakılıyor, ama adamın çıkıp Londra sokaklarında ve kahvelerinde maceralarını anlatmasını istemiyoruz." Hal başıyla onayladı, bu mantıklı bir hareketti. Childs, "Evet," diye onun sorusunu yanıtladı. "Denizciyle uzun uzadıya konuştum. Anlattıkları doğruysa -ki olduğuna inanıyorum gerçekten güçlü ve yetenekli bir delikanlıymış."

"Size olanlar hakkında neler anlattı?"

"Minotaur, Madagaskar Adası'nın açıklarında başı dertte gözüken bir Arap yelkenlisiyle karşılaşmış ve batmasından önce on iki kişilik mürettebatını gemiye almış. Ama kazazedeler daha ilk geceden güvertede kontrolü ellerine geçirmişler. Üstlerinde silahlar gizliymiş ve nöbetçi subayların gırtlağını kesmişler. Minotaur'un mürettebatı gemiyi bu kadar küçük bir korsan grubunun elinden kurtarmakta güçlük çekmezmiş, ama neredeyse aynı anda -belli ki verilen bir sinyal üzerine küçük teknelerden oluşan bir filo ortaya çıkmış. Minotaur'daki korsanlar da geminin mürettebatının topları ateşlemesine ve kendilerini savunmalarına engel olmuş."

"O adam nasıl kaçabilmiş peki?"

"Minotaur'daki mürettebatın büyük bir kısmı öldürülmüş, ama Wilson adlı bu adam korsanların reisini onlara katılıp talan edilecek başka yerlere götüreceğine inandırmış. Wilson bundan sonra kaçmak için yakaladığı ilk fırsattan yararlanarak kendisine sal vazifesi yapacak bir fıçıyla denize atlamış." Childs gümüş bir kutuyu açarak içinden ağaç kabuğuna benzeyen kahverengi, uzun bir cisim çıkardı. "Sopa gibi yuvarlanmış tütün yaprakları," diye açıkladı. "Amerika'daki İspanyol sömürgelerinden geliyor. Ona cigarro ya da puro diyorlar. Bunları pipoya tercih ediyorum. Bir tanesini denemek ister misin? Senin için hazırlayayım." Adam puroyu uzun uzun kokladıktan sonra, ucundaki tütünden küçük bir parça kesti.

Hal puroyu alıp kuşkuyla kokladı. Kokusu şaşılacak derecede hoştu. Childs'ı taklit ederek ucunu Childs'ın kendisine uzattığı mumun aleviyle yaktı. Puroyu ihtiyatla püfletirken aldığı haberlere çok üzülmekle beraber, bunun tadından çok hoşlandığının ve o zamana dek içtiği pipolardan daha çok beğendiğinin farkına varıyordu.

Şimdi öbür iki erkeğin de purolarını püfletmeleri Hal'a, Childs'ın ona sun duğu sorunu düşünmek için birkaç dakika kazandırdı. "İki geminin kaybedildiğini söylediniz."

Childs, "Evet," diye doğruladı. "Minotaur'dan birkaç hafta önce de Albion Spring. Aynı kana susamış katiller çetesinin eline düştüler."

"Bundan nasıl emin olabiliriz?"

"Korsanların reisi Wilson'a başarılarıyla övünmüş."

Uzunca bir sessizlikten sonra Hal, "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz, lordum?" diye sordu. Sonra iki erkeğin bakıştıklarını görünce kalbinin atışları hızlandı. Bu çok özel ve samimi toplantıya niçin davet edildiği konusunda ilk kuşkuları duymaya başladı.

Childs sığır etinden gerdanına akmış yağları elinin tersiyle sildikten sonra Hal'a, iki suç ortağıymışlar gibi göz kırptı. "Bu aşağılık korsana, bu Jangiri'ye, haddini bildirmek için birisini yollayacağız. Alçağın adı bu -Jangiri."

Hal sorunun yanıtını bile bile, "Kimi yollayacaksınız?" diye sordu.

"Kimi mi? Tabii ki seni, dostum."

"İyi ama ben artık taşralı bir çiftçiyim, lordum."

Hyde, "Sadece bir, iki yıllık bir çiftçi," diye söze karıştı. "Ondan önce güney ve doğu okyanuslarındaki en ünlü ve en başarılı denizcilerden biriydin." Hal

sustu. Adamın dediği doğruydu. Bu iki kodaman onun hakkında her şeyi biliyorlardı. Yaptığı her seyahati belli ki tüm ayrıntılarıyla hikaye edebilirlerdi. Hazineye kattığı her değerli yük mutlaka Hyde'ın kayıtlarında yer alıyordu.

"Sayın lordlar, benim bir ailem, büyütmekle yükümlü olduğum dört oğlum var. Yükümü benimle paylaşacak bir eşim ise yok. Denizcilikten vazgeçmemin nedeni işte bu," dedi.

"Evet, denizden niçin vazgeçtiğini biliyorum, Courtney, eşini kaybettiğin için de kederine katılıyorum. Öte yandan, en küçük oğlun bile denize ilk açıldığın sıralardaki yaşında olmalı. İyi bir gemide çocuklarına yer ve iş bulmaman için bir neden yok. " Bu doğruydu. Childs stratejisini planlarken tüm ayrıntıların üzerinde titizlikle durmuştu. Ama Hal onun işini kolaylaştırmak niyetinde değildi.

"High Weald'dekl sorumluluklarımı yüzüstü bırakamam. Malikanem ve arazilerim dikkatle yönetilmezse bütün servetimi kaybederim."

Hyde gülümsedi. "Sevgili Sir Henry, oğlum Merton College'de senin oğlun William'la beraberdi. Hala da dostturlar ve sık sık mektuplaşıyorlar. Anladığım kadarıyla, mülklerinin yönetimini tümüyle genç William'a bırakmışsın, sense vaktinin en büyük kısmını avlanarak, okuyarak ve eski gemici arkadaş larınla geçmişi anarak geçiriyormuşsun."

Hal öfkeden kıpkırmızı oldu. High Weald'le madenlerin yönetimine katkılarının William'ın gözünde değeri bu kadar mıydı?

Childs ekledi. "Bu Jangiri denen adamın en kısa zamanda hakkından gelinmezse hepimiz parasız kalırız. Bu iş için en uygun adamın sen olduğunu ise hepimiz biliyoruz."

Hal, "Korsanlığın bastırılması Kraliyet Donanmasının görevidir," diye diretti .

Hyde, "Orası öyle," diyerek bu sözleri doğruladı. "Ama bu yıl sona ermeden Fransa'yla savaşa gireceğiz. Kraliyet Donanmasının ise daha acil görevleri olacak. Amiralliğin dünyanın uzak okyanuslarında asayişi sağlamasına sıra gelinceye kadar yıllar geçecektir, biz ise bu kadar beklemeyi göze alamayız. Jangiri'nin daha şimdiden iki gemisi ve komutası altında hatırı sayılır kuvvetleri var. Bir iki yıla kadar Bombay'a ve Madras kıyılarındaki fabrikalarımıza saldırmayacağını kim bilebilir? Başarılı olursa şirketteki hisselerin sıfırlanacaktır."

Hal sandalyesinde huzursuz şekilde kıpırdanıyor, bir yandan da şarap kadehinin ayağıyla oynuyordu. Can sıkıntısı ve hareketsizlik içinde geçirdiği son aylarda gizliden gizliye beklediği fırsattı bu. Kanı kaynıyor, zihni tıpkı özlerini içmek için çiçekten çiçeğe uçan bir arıkuşu gibi bir düşünceden ötekine atlıyordu.

"Gemim yok," dedi. Devon'a döndüğü zaman Golden Bough'u satmıştı.

Gemi yorulmuş, ahşap kısımları ağaç kurtları tarafından yarı yarıya yenmişti. "

Minotaur veya Albion Spring'le aynı güçte ya da daha da güçlü bir gemi gerekiyor."

Childs, "Sana mükemmel iki gemiden oluşan bir filo vereceğim," diye atıldı. "Sancak geminiz Seraph, şirketin şimdiye kadar yaptırdığı en mükemmel gemidir. Otuz altı toplu ve bir martı kadar hızlıdır. Şu anda Deptford Tersanesi'nde son rötuşları yapılıyor. Ay sonunda sefere çıkmaya hazır olabilir."

Hal sordu. 'Ya öteki gemi."

'Yeoman of York, Wilson adındaki delikanlıyı Bombay'dan getiren gemidir. Onun da donanımı ay sonunda tamamlanacak ve denize açılmaya hazır olacak. Yeoman'ın da otuz altı topu var. Kaptanı mükemmel bir denizci olan Edward Anderson'dur."

Hal başını salladı. "Onu tanırım. Peki kimin otoritesiyle denize açılacağım?" Hal biraz daha direnmeye kararlıydı.

Hyde, "Yarın öğleye kadar sana majesteleri tarafından imzalanmış bir yetki belgesi verebilirim," dedi. "Buna göre, korsanları arayıp bulabilir, gemilerini ve mallarını yok edebilir ya da ganimet olarak sahiplenebilirsin."

"Ganimet ne gibi koşullara bağlı olacak?" Hal tüm dikkatini maliye bakanına çevirmişti.

Hyde, "Üçte biri hükümdarın hazinesinin, üçte biri Doğu Hindistan Şirke tinin kalan üçte biri seninle mürettebatının olacak."

"Eğer gidecek olursam -ki gideceğimin garantisi yok ganimetin yarısını kendimle mürettebatım için istiyorum."

"Demek doğruymuş." Hyde mutsuz görünüyordu. "Çok sıkı pazarlık yaptığı söylenirdi. Ama bunu yetki belgesini almayı kabul etmenden sonra tartışabiliriz."

"Yolculuk sırasında kendi hesabıma da ticaret yapmak isterim."

Kaptanlarının kendi hesaplarına ticaret yapıp böylece bir çıkar ve sadakat çatışmasına düşmemeleri şirketin ilkelerinden biriydi. Childs'ın suratı asıldı; öfkesinden çenesi titriyordu. "Buna asla razı olamam," diye homurdandı.

"Tehlikeli bir emsal oluşturur." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Hal'ın kendisi için hazırladığı tuzağa düştüğünü fark etti.

Hal sakin bir tavırla, "Pekala," dedi. "Ganimetin yarım hissesini bana bağışlarsanız bu haktan vazgeçerim." Childs bu küstahlık karşısında yutkunuyordu, ama Hyde gülümsedi.

"Seni faka bastırdı, Nicholas," dedi. "İkisinden hangisini kabul ediyoruz?

Ganimeti mi, ticaret hakkını mı?"

Childs'ın kafası harıl harıl işliyordu. Ganimetin getireceği para, bu kurnaz ve becerikli denizcinin Asya ve Afrika kıyılarında yapacağı ticaretin kazancını çok aşabilirdi, ama ticaret hakkı kutsaldı ve yalnız şirkete aitti.

Sonunda, "Tamam," diyerek razı oldu. "Ganimetin yarısı,' ama ticaret yok."

Somurtma sırası Hal'daydı, ama içten içe seviniyordu. Sözde isteksiz bir tavırla başını salladı. "Bunu düşünmek için bir hafta istiyorum."

Hyde, "Bir haftan yok," diye itiraz etti. "Yanıtını hemen, bu gece istiyoruz. Majestelerine sabahki kabine toplantısında yanıtını iletmek zorundayım."

"Görevi kabul edene kadar düşünmem gereken pek çok şey var." Hal arkasına yaslandı ve kararının kesin olduğunu anlatan bir hareketle kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. Kararını ertelerse adamlardan başka ayrıcalıklar koparması olasılığı vardı.

Hyde, "Henry Courtney, Dartmouth Baronu," diye mırıldandı. "Bu unvan kulağa hoş gelmiyor mu?" Hal hemen masanın üzerine eğildi; gafil avlandığından gülümsemesini önleyememişti. Bir soyluluk unvanı! Daha önce böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemişti. Oysa dünya yüzünde sadece bir soyluluk unvanı eksikti.

"Benimle alay mı ediyorsunuz, efendim," diye mırıldandı. "Lütfen açık konuşun."

"Teklif ettiğimiz görevi hemen kabul eder ve Jangiri alçağının kellesini bir turşu fıçısının içinde getirirsen, baronluğun senin olacağına şerefim üzerine söz veriyorum. Buna ne diyorsun, Sir Hal?"

Hal sırıtıyordu. Yüksek rütbesine rağmen, halk tabakasından sayılıyordu.

Baron unvanını elde ederse soylular sınıfına katılacak ve Lordlar Kamarasına girecekti. "Asıl sıkı pazarlık yapan sizsiniz, lordum," dedi. "Vaatlerinize ve bu göreve karşı koyamayacağım." Kadehi kaldırdı ve diğerleri de aynı şeyi yaptılar.

Hyde, "Bol altın ve zafere!" dedi ve kadehlerindeki şarabı son damlasına kadar içtiler."

Kadehler masanın üstüne bırakıldıktan sonra Hyde peçetesiyle dudaklarını sildi. "Henüz Saray'a takdim edilmediniz, öyle değil mi, Sir Hal?" dedi. Hal'ın "hayır" der gibi başını sallaması üzerine devam etti. "Eğer günün birinde ülkenin soylularından biri olacaksanız, bu eksiği Londra'dan ayrılmanızdan önce telafi etmeliyiz. Gelecek cuma öğleden sonra saat ikide St. James Sarayında. Kral, kayınpederine karşı girişilen seferin komutasını üzerine almak için İrlanda'ya hareketinden önce bir kabul töreni düzenliyor. Sizi saraya götürmesi için otelinize bir adam yollayacağım."

Alfred Wilson, Hal için tam bir sürpriz oldu. Hal bu adın sahibinin, Yorkshire veya Somerset şiveli güçlü kuvvetli bir İngiliz gemicisi olacağını sanmıştı, isteği üzerine, Childs adamı tutulduğu yerden salıvermiş ve Hal'a yollamıştı. Özel salonun ortasında duruyor, kasketini ince yapılı, esmer ellerinin arasında evirip çeviriyordu.

Hal, "İngiliz misin?" diye sordu.

Wilson alnına dökülen gür siyah perçeme saygılı bir tavırla dokundu.

"Babam, Bristol da doğmuştu, kaptan."

"Ama annen hayır, öyle değil mi?"

"Annem Doğuluydu. Müslüman bir Moğol."

Wilson, Hal'ın oğlu William'dan daha koyu tenli ve onun kadar yakışıklı. Hal,

"Annenin dilini de konuşuyor musun Wilson?" diye sordu."

"Evet, efendim, yazıyorum da. Annem soylu sınıftandı, kaptan."

Hal "Öyleyse İngilizce de yazmayı biliyorsundur?" Hal adamı beğenmişti. Jangiri'nin elinden kurtuluş öyküsü doğruysa aynı zamanda zeki ve becerikliydi de.

Wilson, "Evet, efendim," diye yanıt verdi. Hal doğrusu şaşırmıştı; okur yazar denizci pek azdı. Adama düşünceli bir yüzle baktı. "Başka dil biliyor musun?"

"Yalnız Arapça." Wilson bunu küçümser gibi omuzlarını silkti.

"Oh, ne kadar iyi."

Hal onu sınamak için Arapça konuşmaya başladı. Bu dili ilk karısı Judith ona öğretmiş, Afrika ve Arabistan sahillerine yaptığı birçok yolculuk sırasında bilgisini ilerletmişti. Ne çare ki, şimdi Arapçası kullanılmamaktan biraz paslanmıştı.

"Yıllar önce mürettebatının büyük kısmı Arap olan bir gemide çalışmıştım." Wilson, Arapçayı oldukça akıcı biçimde konuşuyordu.

"Minotaur'da görevin neydi?"

"Gemi subayıydım."

Hal buna çok sevindi. Onun yaşında nöbetçi subayı olmak için adamın açıkgöz olması gerekirdi. Onu mutlaka almalıyım, diye karar verdi. "Minotaur un zapt edilmesiyle ilgili her şeyi senden dinlemek istiyorum. Ondan daha önemlisi, bana Jangiri'yi anlatmalısın."

"Özür dilerim, ama bu zaman alır, kaptan."

"Bütün gün bizim, Wilson." Hal adama duvarın dibindeki sırayı işaret etti. "Otur." Wilson'un duraklaması üzerine ekledi. "Bu işin zaman alacağını söylemiştin. Haydi otur ve başla."

Anlatı hemen hemen dört saat sürdü. Öğretmen Walsh da masa başına oturmuş ve Hal'ın direktifi üzerine not almaya koyulmuştu. Wilson sakin ve heyecansız konuşuyordu, ama arkadaşlarının korsanlar tarafından öldürülmesini anlatmaya sıra gelince iş değişti. Sesi boğuklaşmıştı. Hal yüzüne bakınca Wilson'un gözlerinin yaşlı olduğunu fark etti. Adamı sakinleştirmek İçin bira getirtti. Fakat Wilson içkiyi elinin tersiyle itti. "Alkollü içki içmiyorum, efendim."

Hal buna bayılmıştı. İçki çoğu denizcinin dostu olduğu kadar, en büyük düşmanıydı. "Hiç mi içmiyorsun?"

"Hiç, efendim. Biliyorsunuz, annem... "

"Sen Hıristiyan mısın?"

"Evet, efendim, ama annemin telkinlerini de unutamıyorum."

"Anlıyorum." Hal, bu adam bana şart, diye düşündü. Denizcilerin arasında bir pırlanta o. Sonra aklına bir şey geldi. Yolculuk sırasında Wilson'u, adamlarıma Arapça öğretmekle görevlendiririm. Arabistan kıyılarında bu dile ihtiyaçları olacaktır.

Wilson anlatısını bitirirken Hal, gemide olanlar ve yüzleşmeye gideceği adam hakkında açık bir fikir sahibi olmuştu. "Bütün bunları bir kere daha aklından geçirmeni istiyorum, Wilson. Eğer unuttuğun bir şey varsa ya da yararlı olabilecek bir ayrıntıyı hatırlarsan, hemen gelip bana anlatmanı istiyorum."

"Baş üstüne, kaptan." Wilson gitmek üzere ayağa kalkmıştı. "Sizi nerede bulacağım efendim?"

Hal tereddüt etti. "Umarım çeneni tutabilirsin." Adamın "evet" gibilerden başını eğmesi üzerine devam etti. "Minotaur'un zapt edilişinin öyküsünü anlatmanın yasaklandığını biliyorum. Eğer başından geçenleri seni her dinleyecek olana anlatmayacağına söz verirsen, mürettebatıma katılabilirsin, iyi gemi subayları arıyorum. Bana katılmak ister misin, delikanlı?"

Wilson çekingen bir tavırla gülümsedi. "Sizin ününüzü duymuştum, kaptan," dedi. "Dayım Lady Edwina'da babanızın yanında sefere çıkmıştı. Golden Boughta da sizinle beraberdi. Sizin hakkınızda pek çok şey anlattı."

"Dayın kimdi?"

"Adı Ned Tyler ve hala yaşıyor."

Hal, "Ned Tyler ha!" diye bağırdı. Beş yıldır bu adı duymamıştı. "Ned şimdi nerede?"

"Bristol yakınındaki çiftliğinde. Orayı sizin geminizde kazandığı ganimet parasıyla satın aldı, kaptan." Ned Tyler, Hal'ın gemisinde çalışan en iyi denizcilerden biriydi. Hal, denizcilerin ne kadar karmaşık bir kardeşlik anlayışına sahip olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

"Evet, ne dersin Wilson? Nöbetçi subaylarımızdan biri olacak mısın?" diye sordu.

"Sizinle gitmek istiyorum, kaptan."

Hal bu karara sevinmişti. "Lostromom Daniel Fisher'e gemideki kamaralarımıza geçene dek sana kalacağın bir yer bulmasını söyle," dedi. "Ondan sonra Ned Dayı'na benim adıma bir mektup yazmanı istiyorum. Kendisine İnekleri sağmayı ve pislikleri küreklemeyi bırakıp deniz çizmelerini ayaklarına geçirmesini söyle. Ona ihtiyacım var."

Wilson daracık tahta merdivenden aşağıdaki salona indikten sonra Hal parke taşlı avluya bakan pencereye yürüdü. Ellerini belinde birleştirerek durduğu yerden Aboli'nin ikizlere kılıç sanatını öğretmesini seyretti. Guy bir saman yığınının üstünde, Dorian'ın yanında oturuyordu. Suratı kıpkırmızı, gömleği de

terden ıslanmış olduğuna göre, sırasını savmıştı. Dorian onu kutlar gibi sırtına şaplaklar indiriyordu.

Hal, Aboli'nin Tom'u kılıç kullanmanın tüm hareket ve manevralarına, saldırma ve kendini savunma tekniklerine çalıştırışını izlemeye koyuldu. Sonuçlanmayan yarım düzine saldırı yaptılar... Aboli, Tom'a uymak için kuvvetini frenlemeye çalışıyordu, fakat çocuk yavaşlamaya başlamıştı bile. Aboli o sırada ona, "Bu sonuncu, Klebe. Bu defa seni vuracağım!" diye seslendi.

Tom'un yüzündeki ifade sertleşti. Gard pozisyonunda bekliyor, bundan sonraki hareketini kestirmek için, Aboli'nin kara gözlerini okumaya çalışıyordu. Kılıçlarını tokuşturdular, Aboli sağ ayağını önde tutarak bir dansör kadar zarif bir biçimde Tom'a doğru geldi. Delikanlı hemen savunmaya geçti ve peşinden de karşıt hamleyi yaptı. Çelik çeliğe çarptıktan sonra Aboli'nin kılıcı, delikanlının beyaz gömleğini delerek meme başının sadece iki santim ötesinde durdu.

"Daha hızlı, Klebe. Tıpkı bir atmaca gibi olmalısın!" diye Aboli onu uyardı.

Tom kendini toparlamıştı, ama bileğine ve kılıca kontrolü tam değildi. Görünüşe göre, Aboli şimdi sağ omzuna hasmının ulaşabilmesi için bir açık bırakmıştı.

Hal ta tepedeki pencereden oğlunun, hareketini, çenesini hafifçe kaldırarak hasmına belli etmek hatasına düştüğünü gördü. "Hayır, Tom, hayır!" diye fısıldadı. Aboli, Hal, Tom'un yaşındayken ona hazırladığı tuzağı yine kuruyordu. Mesafeyi ustalıkla ayarlayarak Tom'un olası omuz hamlesinin beş santim açığında pozisyon almıştı. Tom kanıp hamleyi denerse onu bir kez daha vuracaktı.

Tom, Aboli'nin omzuna doğru şaşırtmaca bir hamle yaptı, ama sonra maymun çevikliği ve yaşına göre olağanüstü bir bilek gücüyle saldırı açısını değiştirip, Aboli'nin kalçasına doğru sıçrama yapınca Hal bir sevinç çığlığı attı. Aboli büyük bir çaba harcayarak hamleyi savuşturdu ve Tom'un gardın; almasını engelleyemedi.

Aboli arkaya doğru adım atarak karşılaşmayı sona erdirdi. Dazlak kafasından ter damlalarının sıçramasını sağlayan bir hareketle başını salladı ve beyaz dişlerini ışıldatan bir gülümsemeyle konuştu. "Güzel, Klebe. Asla bir düşmanın davetini kabul etme. Bana bayağı yaklaştın sayılır." Bir kolunu Tom'un omuzlarına doladı. "Bugünlük yeter. Bay Walsh kılıcı bırakıp, kalemi

ele alman için seni bekliyor."

Fakat Tom, "Ne olur, bir karşılaşma daha, Aboli!" diye yalvardı. "Bu kez benden kurtulamayacaksın." Fakat Aboli delikanlıyı hanın kapısına doğru itti.

Hal, aferin, Aboli, diye düşündü. Çocuğu yaşının ve gücünün fazlasına zorlamıyor. Kendi sağ kulak memesindeki eski yara izine dokunarak gülümsedi. Ama yaşlı dostumuzun, bana yaptığı gibi, Bay Thomas'ın vişne suyunun w bir iki damlasını akıtacağı gün uzak değil. Tom'un yeteneğine olan aşırı inancını ancak o şekilde hafifletebilir."

Hal pencerenin kanadını açarak aşağıya seslendi. "Aboli, Koca Daniel nerede?"

Zenci alnının terini koluyla sildi. "Arabayı onarıyordu. Sonra \\İlson adındaki o yeni gençle gitti."

"Onu bulup buraya getir. Sana söylemek istediğim bir şey var."

Biraz sonra iki erkek içeri girince, Hal önündeki belgeden başını kaldırdı, "İkiniz de oturun," diyerek sırayı işaret etti. İki erkek de azarlanmak üzere olan iki azmanlaşmış okul çocuğu gibi yan yana oturdular. Hal önce Daniel'le konuştu. "Mabel'le biraz lafladık. Evin içinde zincirli bir ayı gibi dolanacağın bir kışa daha katlanamayacağını söylüyordu. Benden seni uzak bir yerlere götürmem için yalvardı."

Daniel donakalmıştı. High Weald'in başaşçısı olan karısı Mabel kırmızı yanaklı, tombul ve neşeli bir .kadındı. Daniel, "Onun buna hakkı yoktu," diye atıldıysa da Hal'ın gözlerindeki parıltıyı görünce sırıtmaya başladı.

Hal bu kez Aboli'ye döndü. "Sana gelince kara şeytan, Plymouth belediye başkanı kentte dazlak kafalı bir kahverengi bebek salgını olduğunu, kocaların da tüfeklerini doldurduklarını anlatıyordu. Seni bir süre için buradan uzaklaştırsak iyi olacak."

Aboli kasıklarını tuta tuta gülmeye başladı. "Bu kez nereye gidiyoruz, Gundwane?" Çocukluğunda Hal'a taktığı bu isim ormanların dilinde Bambu Faresi anlamına geliyordu. Son zamanlarda bu adı ender olarak, o da ancak sevgisini ifade etmek istediği anlarda kullanıyordu.

Hal onun sorusunu, "Güneye," diye yanıtladı. "Ümit Burnu'ndan ötelere. O çok iyi tanıdığın okyanusa."

"Peki, orada ne yapacağız?"

"Jangiri adında bir adamı bulacağız."

Aboli devam etti. "Ya onu bulduğumuz vakit?"

"Onu öldürecek ve hazinesini ele geçireceğiz."

Aboli bir an düşündü. "Bu hoşuma gitti."

Soru sorma sırası şimdi Koca Daniel'deydi. "Hangi gemiyle gidiyoruz?"

"Seraph'la. Daha yeni inşa edilmiş Doğu Hindistan'a ait bir gemidir. Otuz altı topu olduğu gibi, bir yaban gelinciği kadar hızlıymış."

"Seraph kelimesinin anlamı ne?"

"Seraph cennet meleklerinin içinde en yüksek düzeydekilerden biridir." Daniel pembe diş etlerini meydana çıkaran bir gülümseyişle, "Peki, biz bu Seraph'ı ne zaman göreceğiz?" diye sordu.

'Yarın ilk işimiz bu. Şafak sökerken araba hazır olsun. Şirketin Deptford'daki tersanelerine kadar uzun bir yolumuz var." Hal, kalkmaya hazırlanan adamlarını elinin hareketiyle durdurdu. "O vakide kadar yapmamız gereken çok işimiz var. En başta mürettebatımız yok." Bu sözler iki adamın birden ayılmasını sağladı. Beşinci sınıf bile olsa, yeni bir gemiye mürettebat bulmak daima güç bir işti.

Hal önündeki masanın üstünde duran belgeyi gösterdi. Bu, bir gün önce taslağını çıkardığı ve Walshla Cannon Sokağı'ndaki matbaaya yolladığı bir ilandı.

ZENGİN ÖDÜL YÜZLERCE STERLİN

Kalın siyah harflerle yazılı manşet böyle diyordu. Bunun altındaki metin daha küçük harflerle yazılı olmakla beraber, aynı derecede çarpıcıydı ve aralarına bol bol ünlem işaretleri serpilmiş abartılarla ve büyük harflerle doluydu.

"Efsaneleşmiş Lady Edwina ve Golden Brough adlı gemileriyle Afrika'ya ve Hint'in Baharat Adaları'na birçok seyahat yapan, Hollandalıların Standvastigheid ve Heerlige Nacht kalyonlarını ele geçiren, majestelerinin düşmanlarıyla savaşarak ZENGİN HAZİNELER ve BÜYÜK GANİMETlerle dönen Hollanda savaşlarının kahramanı, usta denizci ve ünlü gemici KAPTAN SIR HAL COURTNEY'in Doğu Hindistan Şirketine ait 36 toplu yeni gemisi Seraphla iyi adamlara ihtiyacı vardır. Seraph, çok güçlü ve çok hızlı bir gemi olup subaylarıyla denizcilerinin her türlü konforu ve rahatı düşünülerek inşa edilmiştir. Önceki seyahatlerinde KAPTAN COURTNEY'in KUMANDASINDA görev yapmış olan ŞANSLILAR, adam başına 200 sterlini bulan ganimet parasını paylaşmışlardır.

Majesteleri III. William tarafından verilmiş YETKİ BELGELERİ'yle seyahat eden KAPTAN COURTNEY, HİNDİSTAN'ın OKYANUS Unda MAJESTELERİ'nin düşmanlarını arayıp bularak imha edecek ve ZENGİN BİR GANİMET kazanacaktır. Bunun yansı ise geminin subayları ve mürettebatı tarafından paylaşılacaktır!

İş ve servet arayan BÜTÜN İYİ DENİZCİLER, TAILOR'S LANE'deki PLOUGH'da Seraphın baş nöbetçi subayı KOCA DANTEL FISHER'le bir kap dolusu bira içmeye davetlidirler."

Aboli ilanı Koca Daniel'e okudu. Gözlerinin okumasına olanak vermeyecek kadar zayıf olduğunu iddia eden Koca Daniel, aslında ufuktaki bir martıyı görebilmekte ve gemi modellerinde en küçük bir güçlükle karşılaşmadan en İnce ayrıntıları bile yontabilmekteydi.

Aboli okumasını bitirince Daniel sırıttı. "Bu göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir firsat, bu ünlü kaptan da tam bana göre adam. Öyle sanıyorum ki belgesine işaretimi koyacağım."

Bay Walsh koca bir ilan rulosunun altında sendeleyerek matbaadan dönünce Hal, Dorian'la ikizleri yardıma yolladı. Aboli ve Koca Daniel'le birlikte bunları her sokak köşesine, nehir boylarına, doklardaki bütün meyhanelere ve genelevlerin kapısına mıhlayacaklardı.

Aboli doklarda arabadan atladı ve Koca Daniel'le Alf Wilson'un kendisini bekledikleri Deptford iskelesinin kenarına yürüdü. Nehir, satıcı kayıklarından birinci sınıf savaş gemilerine varıncaya kadar her çeşit tekneyle doluydu. Bazıları sadece hurda halindeydi bazılarıysa alabora edilmiş serenleri ve açılmış yelkenleriyle denize çıkmaya hazırdı. Kimi Manş yolunda nehrin aşağılarına, Gravesend'e doğru giderken kimi de rüzgarına ve nehre karşı savaş vererek Blackwall'a doğru ağır ağır yol alıyordu.

Bütün bu kalabalığın içinde Seraph' başka gemilerle karıştırmak ya da gözden kaçırmak mümkün değildi. Hal'ın bakışı, ana akıntının dışında mavnalarla çevrili olarak demir atmış geminin üstünde durdu. Güverteleri marangozlar ve yelkencilerle kaynıyordu. Hal seyrederken dev bir su fıçısı mavnaların birinden çıkarılarak açık duran kıç ambarı ağzına doğru indirildi.

Hal karşısındaki bir gemi değil de çıplak bir kadınmış gibi, adeta şehvet duyarak bakışını teknenin üstünde gezdiriyordu. Serenleri henüz alabora edilmemiş olmasına rağmen, yüksek direklerinin görkemli bir duruşu vardı. Hal taşıyacakları bulut gibi muazzam yelkenleri gözlerinin önünde

canlandırabiliyordu.

Geminin tekne kısmı hoş bir uyum oluşturuyordu. Ağır bir yükü barındıracak derinliği ve silahlı bir ticaret gemisi kimliğine yaraşacak toplar dizisi vardı.

Pruvasıyla kıçı arasındaki profili, her türlü rüzgar durumunda hız ve kolay idare edilebilirlik vaat ediyordu.

Koca Daniel efendisinin arkasında, "Bir üfürükle bile yol alır bu gemi," dedi. Farkına varmadan sarfettiği sözler, duyduğu hayranlığın kanıtıydı.

Seraph Doğu Hindistan Şirketinin gururuna ve prestijine yaraşır biçimde düzenlenmiş ve süslenmişti. Etrafında birikmiş olan ve kısmen görülmesini önleyen mavnalara rağmen, boyaları ilkbaharın soluk güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Baştan başa altın ve mavi tonlarına boyanmıştı. Kıç galeryalarına oyulmuş çeşitli melek tasvirleri dikkati çekiyordu; pruvası adını taşıdığı çocuk yüzlü kanatlı melek tasviriyle süslüydü. Top lumbarlarının altın boyası ise gücünü vurgulayan hoş bir dama tahtası deseni oluşturuyordu.

Hal, "Bir kayık çağırın!" diye emretti, bir tanesi gelip kaygan taş basamakların altına bağlanınca da çevik hareketlerle merdiveni inip kıç oturağına atladı.

Koca Daniel dümene oturan ihtiyara, "Bizi Seraph a götür," dedi. Tekne lağım kokuyordu, orası burası da dışkı lekeleri içindeydi. Görevlerinden biri herhalde nehirde demirli gemilerin süvari kamaralarındaki pisliği alıp götürmekti, ama gündüzleri de filoya sebze ve yolcu taşıyordu.

Kayıkçı, "Siz Seraph 'ın yeni kaptanı Courtney misiniz?" diye sordu. "Meyhanede ilanınızı gördüm."

Yeni sevgilisini incelediği için soruyu duymayan Hal'ın yerine Koca Daniel yanıt verdi. "Evet, kendisidir."

Yaşlı adam, "Sizin gemide iş almak isteyen güçlü kuvvetli iki delikanlı oğlum var," dedi.

Koca Daniel, "Onları bana yolla," diye homurdandı, ilanların asılmasının üzerinden geçen üç günün içinde mürettebatı hemen hemen tamamlamışlardı. Hapishaneyi ziyaret edip en uygun tutukluları zincirli olarak Seraph a yollaması için başgardiyana rüşvet vermeye gerek kalmamıştı. Daniel tam aksine hana dolan işsiz denizcilerin içinden beğendiklerini seçebilmişti. Şirketin bir gemisinde görev almak çok tercih ediliyordu. Yaşam koşullan ve ücret Kraliyet Donanmasındakinden kat kat üstündü. Limanlarda avare dolaşan

herkes ve gelen bir gemiden inen her gemici Fransa'ya savaş ilan edilirse, donanma için asker toplayanların İngiltere'deki bütün limanları tarayıp ellerine geçirdikleri erkekleri savaş gemilerine yükleyeceklerini çok iyi biliyordu. Henüz vakit varken avantajlı bir görev kapıp uzaklardaki okyanuslara yollanmanın daha akıllıca olacağını bilmeyen sersem yoktu.

Seraph daki gemi inşaatçılarının ustası kayığın kıçında duran uzun boylu adamın kaliteli biri olduğunu anlamış ve kimliğini sezmişti. Hal merdiveni çıkarken onu karşılamaya geldi.

"Ephraim Greene hizmetinizde, kaptan."

"Bana lütfen gemiyi gezdirin, Bay Greene." Hal'ın bakışları gabya çubuklarından güvertenin her köşesine gidip geliyordu. Greene ona yetişmek için adımlarını sıklaştırırken geminin kıç bölümüne yürüdü. Sintinelerden ana babafingoya kadar geminin her tarafını gördüler. Hoşuna gitmeyen bir şey gördüğünde Hal sert bir sesle Koca Daniel'e direktifler yağdırıyordu. Daniel de Wilson'a homurdanarak bir şeyler söylüyor, Wilson koltuğunun altında taşıdığı deri kaplı deftere notlar alıyordu. Daniel'le Wilson daha şimdiden uyumlu bir ekip olma yolundaydılar.

Aboli, Hal'ı daha sonra otele götürdü. Daniel'le Wilson'u ise Seraph'ın güvertesini dolduran kereste ve talaş tozu, yeni yelkenlerle dolu çuvallar ve yeni halat kangallarının karışıklığı arasında kendilerine kalacak bir yeri arar durumda bırakmışlardı. Gemi yola çıkmaya hazır olana dek tekrar karaya adım atmaya vakit bulacakları şüpheliydi.

Hal, "Yarın erkenden döneceğim," diye Koca Daniel'e söz verdi. "Şimdiden gemide olan levazımın bir dökümünü istiyorum. Bunu Bay Greene'den alabilirsin. Neler eksikse tümünün bir dökümünü yapıp bana bildirin."

"Baş üstüne, kaptan."

"Ondan sonra da bir yük listesi hazırlar, gemideki yükün de en elverişli biçimde istif edilmesiyle ilgileniriz."

"Baş üstüne, kaptan."

"Boş zamanında da Bay Greene ve adamlarına daha fazla yelken açmalarını ve kış bastırmadan denize açılmamız için her şeyi hazır etmelerini söylersin." Öğleden sonra kuzeydoğudan kar kokan ve güvertelerdeki adamların paltolarının içine büzülmelerine yol açan tatsız bir rüzgar esmeye başlamıştı. Hal, "Sıcak güney rüzgarlarının işte böyle bir gecede adımı fısıldadıklarını duyar gibi oluyorum," diyerek adamlarıyla vedalaştı.

Koca Daniel de sırıttı. "Ben de muson rüzgarında Afrika'nın sıcak tozunun kokusunu alıyorum."

Araba Plough'un parke taşlı avlusuna girdiğinde ortalık enikonu kararmıştı, ama Hal'ın üç oğlu da hanın sıcak ve aydınlık salonundan fırlayıp daha arabadan inmesine vakit bırakmadan babalarını karşılamaya koştular, sonra da arkasından özel salonuna çıktılar.

Hal hancıya kendisine şekerli ve baharlı şarap yollaması için seslendi. Havadaki ani değişiklik onu üşütmüştü. Pelerinini üstünden attı, yüksek arkalıklı bir koltuğa çöktükten sonra da karşısına dizilmiş ciddi yüzlü çocuklarına baktı. "Bu karşılama törenini neye borçluyum, beyler?" Böyle derken karşısındaki genç yüzlere kaşlarını çatarak bakıyordu. Çocukların ikisi başlarını sözcüleri olduğu anlaşılan Tom'a çevirdiler.

Tom, "Seyahat için Koca Daniel'e adımızı yazdırmaya çalıştık, ama o bizi size yolladı," dedi.

'Yetenekleriniz neler, dahası deneyiminiz var mı?" Hal onlara takılıyordu.

Tom, "Altın gibi kalbimizden ve öğrenme arzumuzdan başka bir şeyimiz yok," diye itiraf etti.

"Bu kadarı Tom'la Guy için yeterli. Sizleri kaptanın kamarotluğuna atıyorum. Ücret olarak da ayda bir gine alacaksınız." Delikanlıların yüzü yeni doğan güneş gibi aydınlanmıştı, ama Hal devam etti. "Ne yazık ki Dorian hala çok küçük. High Weald'de kalmak zorunda."

Yoğun bir sessizlik oldu. ikizler Dorian'a dehşet içinde bakakalmışlardı. Çocuk ise ağlamamak için kendini güç tutuyordu. "Tom'la Guy gittikten sonra bana kim bakacak?" diyerek inledi.

"Ağabeyin William benim yokluğumda High Weald'in efendisi olacak, Bay Walsh da derslerinle ilgilenmek için seninle kalacak."

"William benden nefret ediyor," derken Dorian'ın sesi titriyordu.

"Ona haksızlık ediyorsun. Sert olabilir, ama seni seviyor."

Dorian, "Beni öldürmeye çalıştı," dedi. "Sen orada olmazsan tekrar deneyecektir. Bay Walsh onu durduramaz."

Hal itiraz etmeye hazırlanırken birden çocuğun gırtlağına sarıldığı sırada William'ın yüzünde yakaladığı anlamı hatırladı. Dorian'ın abartılı iddiasının hiç de gerçeğe uzak olmadığını ilk kez kabul etmek durumundaydı.

"Çaresiz ben kalıp Dorian'la ilgileneceğim." Tom solgun bir yüzle sessizliği

bozmuştu.

Hal bu teklifin Tom için ne denli büyük bir özveri olduğunu hissediyordu. Delikanlı bütün geleceğini denizlerin ötesine gitmek üzerine kurmuştu, öyleyken bundan vazgeçmeye hazırdı. Hal, bu bağlılığın yüreğini sızlattığını hissetti. "Eğer High Weald'de kalmak istemezsen Canterbury'ye John Dayı'nın yanına gidebilirsin. Annenin kardeşidir ve o da seni benim kadar sever."

"Eğer beni gerçekten seviyorsan, burada bırakmazsın, baba. Buna katlanmaktansa William ağabeyimin beni öldürmesini yeğlerim." Dorian, böylesi genç bir çocuk için şaşkınlık verici bir inanç ve kararlılıkla konuşuyordu. Hal şaşırdı. Bu kadar kararlı bir itiraz onu hazırlıksız yakalamıştı.

Guy, "Tom haklı," diye atıldı. "Dorian'ı bırakamayız. Tom'la ben onunla kalmak zorundayız." Guy'ın isteği Hal'ı kardeşlerininkinden bile daha fazla etkilemişti. Guy'ın herhangi bir konuda bu denli kararlı bir tutum sergilediği duyulmuş değildi, ama bir kere kararını verdikten sonra hiçbir tehdit onu caydıramazdı.

Hal bir yandan suratını asarken bir yandan hızla düşünüyordu. Dorian yaşında bir çocuğu korkunç tehlikelerle karşılaşabileceği bir serüvene nasıl sürüklerdi? Sonra ikizlere baktı. Annesi öldüğü zaman babası onu beraberinde güney denizlerine götürdüğü sırada kaç yaşındaydı? Belki de Dorian'ın şimdiki yaşından bir iki yaş büyük. En sonunda kararının sarsıldığını hissediyordu.

Sonra, kesinkes karşılaşacakları tehlikeleri düşündü. Bir top mermisi geminin tahta bölmelerinden birini parçaladığında etrafa uçuşacak kıymıkların Dorian'ın kusursuz vücudunu delik deşik ettiğini gözlerinin önünde canlandırdı. Geminin battığını, boğulan çocuğun cesedinin de vahşi Afrika'nın ıssız sahillerinden birine vurup sırtlanlar ve başka iğrenç canavarlar tarafından yenildiğini düşündü. Geminin pruvasındaki melek oyması kadar masum ve güzel olan oğlunun altın saçlı başına baktı. Tam red yanıtını verecekti ki Tom, elini bir koruyucu tavrıyla küçük kardeşinin omzuna dayadı. Hiçbir aldatmaca yanı olmayan vakur ve sevgi dolu bir hareketti bu. Hal kelimelerin gırtlağında tıkandığını hissetti. Derin bir soluk alarak, "Düşüneceğim," dedi. "Haydi, şimdi üçünüz de gidin. Bir gün için fazlasıyla başımı ağrıttınız." Çocuklar kapının önüne gelince, koro gibi bir ağızdan, "İyi geceler, baba," dediler.

Odalarına döndüklerinde Tom ellerini Dorian'ın omuzlarına dayadı. "Ağlama, Dorry," dedi. "Babam düşüneceğini söylediği zaman yanıtının evet olacağını biliyorsun. Ama bundan sonra bir daha hiç ağlamamalısın. Guy ve benimle

uzak denizlere geleceksen, bir erkek gibi davranmak zorundasın. Anlıyor musun?" Dorian yutkunarak başını eğdi. Konuşmak için kendine güvenememişti.

***

St. James Sarayının dışında uzun bir araba kuyruğu vardı. Bina, mazgalları ve kuleleriyle tam bir masal şatosuna benziyordu. VIII. Henry tarafından yaptırılmıştı ve hala günün hükümdarı tarafından kullanılıyordu. Hal'ın arabası sonunda kapının önünde durunca iki uşak koşarak arabanın kapısını açtılar. Lord Hyde'ın yolladığı sekreter onu sarayın kapılarından ve avludan geçirdi.

Büyük Salon'a çıkan merdivenin dibinde çelik miğferli ve yarım zırhlı askerler vardı. Sekreter kimliğini gösterince Hal'ın geçmesine izin verildi ve bir uşak da gür sesiyle, "Kaptan Sir Henry Courtney!" diye bildirdi.

Nöbetçiler görkemli bir hareketle selam durdular, Hal da İspanyol elçisiyle maiyetinin arkasından merdiveni çıkmaya koyuldu. Merdivenin tepesine ulaşınca, birbirinden kibar beyefendilerin salonun bütün uzunluğu boyunca dizili olduklarını gördü. Bu üniforma, madalya, yıldız biçimli nişan, tüylü şapka ve peruka koleksiyonu karşısında Hal kendini pek taşralı hissetti. Ona rehberlik eden sekreteri gözüyle aradı, ama sersem, kalabalığın içinde kaybolmuştu. Hal da bundan sonra ne yapacağını şaşırmış durumda kalakaldı.

Öyle olmakla beraber, kendini oradakilerden farklı hissetmesi için bir neden yoktu. Üstünde sırf bu tören için yaptırttığı bordo renkli kadife kostüm vardı, ayakkabılarının tokaları da som gümüştü. Boynunda, kendisinden önce babasına ve dedesine ait olan St. George tarikatının Nautonnier Şövalyeliği nişanını taşıyordu. Bu olağanüstü görkemli bir nişandı. Ağır bir altın zincire İngiltere'nin yakut gözlü altından aslanı asılıydı. Arslan pençelerinin arasında tepesinde pırlanta yıldızların ışıldadığı yer küreyi tutuyordu. Görkem açısından salon boyunca ışıldayan nice başka nişan ve madalyayla boy ölçüşüyordu. Kalçasının üstünde asılı Neptün kılıcının başında yumurta iriliğindeki mavi safir göz alıyordu. Kılıcın kını ise altın kakmalıydı.

Tam o sırada biri dostça bir hareketle Hal'ın dirseğini tuttu ve adam, kulağına Hyde'ın şunları mırıldandığını duydu: "Gelebilmene çok sevindim. Burada fazla vakit harcamamız gereksiz. Gördüğün gibi, kuyruklarını sergileyen bir tavus kuşları toplantısı bu. Ama tanımanın yararlı olacağı kişiler var. Seni Amiral Shovel'le tanıştırayım. Kralın Devonport'ta yaptırttığı yeni tersanenin yöneticisi olacak. Lord Ailesham da burada. Tanınması yararlı olabilecek iş bitirici biridir.

Oswald Hyde, Hal'ı büyük bir ustalıkla kalabalığın içinden geçirdi. O yaklaşırken her davetli grubu önünde açılıveriyordu. Hyde tarafından tanıtıldığında davetliler Hal'a, sırf maliye bakanının konuğu olduğu için önemli biri gözüyle bakıyorlardı. Hal, Hyde'ın salonun sonundaki çift kanatlı kapıya

adım adım yaklaştığını fark ediyordu. Oraya varınca, içeri girecek olan kişinin ilk görecekleri arasında bulunacak şekilde durdu.

Hyde, Hal'a biraz daha yaklaşarak, "Majesteleri dün kabine toplantısında belgeni imzaladı," dedi.

Kağıt tomarını ceketinin içinden çıkardı. Kırmızı bir kurdeleyle bağlıydı ve İngiltere'nin resmi devlet mührü Honi soit qui mal y pense'un balmumundan baskısıyla emniyete alınmıştı. Hyde, "Bunu iyi sakla," diyerek Hal'ın eline verdi.

Hal, "Bundan hiç korkmayın," dedi. O parşömen büyük bir servet ve soyluluk unvanı anlamına gelebilirdi.

O sırada salondakilerin arasında bir kıpırdanma ve fısıldaşma oldu ve bir fısıltı duyuldu, İngiltere Kralı ve Hollanda genel valisi II. William ufak inciler ve altın sırmayla işli terliklerin içindeki minik ayaklarının üstünde içeri girmişti. Salondaki herkes hep birlikte eğildi.

Hal tabii ki kralın sakatlığını duymuştu, ama gerçeği karşısında görmek üzerinde şok etkisi yaptı, İngiltere kralı, Dorian'dan daha boylu değildi, dahası, sırtında kamburu olduğundan Jartiyer Örgütünün kırmızı ve mavi kolsuz paltosu bir kuşu andıran küçük kafasının arkasında sivri bir tepe oluşturuyor, örgütün ağır altın zinciri ise adamcağızın adeta omuzlarını çökertiyordu. Yirmili yaşlarında genç ve ince yapılı bir kız olmasına rağmen, Kraliçe II. Mary kocasının tepesinden bakıyordu.

Kral, Hyde'ı hemen gördü ve yaklaşmasını işaret etti. Hyde hükümdarın önünde yerlere kadar eğilerek şapkasıyla yerleri süpürdü. İki adım arkasındaki Hal da onu taklit etti. Kral, Hyde'ın arkasından ona baktı. Koyu bir Hollandalı şivesiyle, "Dostunuzu benimle tanıştırabilirsiniz," dedi. Bu çocuk vücuduna hiç uymayan kalın ve gür bir sesi vardı.

"Majesteleri size Sir Henry Courtney'i tanıştırmak isterim."

Kral, "Ha, evet. Şu denizci," diyerek Hal'a öpmesi için elini uzattı. William'ın iri bir gaga burnu vardı, ama geniş aralıklı gözleri parlak ve zeki bakışlıydı.

Hal bu kadar kolay tanınmasına şaşırmıştı. Akıcı bir Felemenkçeyle, "Sadik tabanızım, majesteleri," dedi.

Kral onu keskin bakışıyla süzdükten sonra aynı dilde, "Dilimi bu kadar iyi konuşmayı nerede öğrendiniz?" diye karşılık verdi.

Hal, "Ümit Burnu'nda birkaç yıl kalmıştım, majesteleri," diye yanıt verdi.

Oradaki kalede hapsedildiğini kralın bilip bilmediğini merak ediyordu. William'ın kara gözlerindeki alaydan bildiğini anladı, mutlaka Hyde ona söylemişti. Bu İngiltere kralının bir zamanlar bu ülkenin en büyük düşmanı olduğuna ve şimdi ona saygı ve bağlılıklarını bildirmek için salonda dizilmiş İngiliz generallerinin birçoğunu yendiğine inanmak zordu.

Ulak tefek adam, "Yakında sizden iyi raporlar bekliyorum," dedi. Kraliçe de Hal'a başını salladı. Kral ve maiyeti salonda yoluna devam ederken denizci yine eğildi. Hal'ın huzura çıkma hikayesi sona ermişti.

Hyde, "Arkamdan gel," diyerek onu gizlice yandaki bir kapıya doğru götürdü. "İyi geçti," dedi. "Kralın dikkate değer bir belleği vardır. Sözünü ettiğimiz ödülleri isteme zamanı gelince seni unutmayacaktır," Hyde elini ileri uzattı. "Bu merdiven seni avluya götürür. Güle güle, Sir Hal. Yola çıkmanızdan önce bir daha görüşmeyeceğiz, ama Doğu'daki maceralarınız hakkında iyi raporlar almayı bekliyorum."

***

İki gemi nehrin ağzına doğru yol alıyordu. Seraph önde, Yeoman of York yaklaşık dört yüz metre arkasındaydı. Seraph'ta hala tersanenin işçileri bulunuyordu. Çalışmalarını vaat edilen tarihte bitirememişlerdi, ama Hal buna rağmen hareket emrini vermişti. Bay Greene'e, "Adamlarınızı Plymouth'da karaya çıkaracağım," dedi. "Ama işleri yine de bitirememiş olurlarsa, eve yüzerek dönmeleri için onları Biscay Körfezi'nde denize atacağım."

Mürettebat Seraph'a uyum sağlamaya çalışırken gemi hantalca idare ediliyordu. Hal geminin kıçından geriye bakınca, Yeoman'ın mürettebatının yelkenlerini hızla ve ustalıkla kullandıklarını gördü. Yeoman'ın kaptanı Edward Anderson mutlaka onu gözlüyordu; Hal adamlarının acemiliği karşısında utancından kızardı. Ama Ümit Burnu'na varışlarında durumun değişmesi için kendi kendine söz verdi.

Manş'ın açık sularına çıktıklarında rüzgar yön değiştirerek kuvvetlendi ve bir sonbahar fırtınasına dönüştü. Güneş de bulutların arkasına saklanmış, deniz tatsız bir yeşil renk almıştı. Gece vaktinden önce bastırdı, böylece iki gemi Dover'ı geçmelerinden önce birbirleriyle bağlantıyı kaybettiler.

Seraph birkaç gün süresince üzerine doğru gelen dalgalarla boğuştu, ama en sonunda Wight Adası'nı geçtiler. Hal da Yeoman'ın sadece dört mil arkasında ve kendisiyle aynı rota üstünde olduğunu gördü.

"Güzel!" diyerek dürbününü kapadı. Anderson hakkında bir kanıya varmayı ertelemişti. Yeoman 'ın kaptanı kırmızı yüzlü ve somurtkan bir Yorkshire'lıydı. Görünüşe bakılırsa Hal'ın, kendisinden üstün konumda oluşuna içerliyordu. Ama o ilk günlerde ne olursa olsun iyi bir denizci olduğunu kanıtlamıştı.

Hal dikkatini yine Seraph'a çevirdi. Bu koşullar altında çalıştıkça mürettebatın gemi idaresindeki deneyimi artıyor, adamlar neşeli ve istekli görünüyorlardı, ki öyle de olmaları gerekirdi. Hal en iyi denizcileri bulmak için yüksek ücretler önermiş, şirketin ödediği miktarla aradaki farkı kendi kesesinden ödemişti.

Tam o sırada Bay Walsh tarafından derslerinden azat edilen üç kardeş güverte merdivenini koşa koşa çıktılar. Heyecanlı ve gürültücü davranıyorlar, yarı fırtına koşullarına rağmen en küçük bir deniz tutması belirtisi göstermiyorlardı. Aboli onları Londra doklarında gemicilere giyim eşyası vs. satan sayısız tüccarlardan aldığı giysilerle donatmıştı. Özetle, babasıyla ilk kez denize açıldığı sırada Hal'ın yaşadığı durumdan daha rahattılar. İhtiyar onu şımartmak istememişti; Hal yelken bezi kadar sert bir kumaştan yapılmış iç çamaşırlarını

ve katranla sıvanmış kısa paltosunu çok iyi hatırlıyordu. Üstelik giysileri tuz billurlarıyla daha da sertleşmiş olduğundan delikanlının koltukaltlarını ve apış arasını yara etmişti. Öbür sıradan denizciler gibi açık güvertedeki nemli bir hasır döşeğin üstünde Aboli'nin yanında nasıl uyuduğunu, yemeklerini toplardan birinin korumasında parmaklarını kullanarak nasıl yediğini, teneke kasesinin içinden katı parçaları çıkarmak ve sert peksimetleri kırmak için kamasından nasıl yararlandığını, tuvaleti için geminin baş tarafındaki deri kovayı kullanışını ve bir yolculuğun başından sonuna kadar hiç yıkanmayışını anımsayarak garip bir şekilde gülümsedi. Bunların bana bir zararı dokunmadı, ama yakarının dokunduğunu da söyleyemem, diye düşündü. Bir delikanlının iyi bir denizci olmak için domuz gibi yaşatılıp eğitilmesi gerekmez.

Tabii ki babasıyla çıktığı o ilk yolculuklarındaki koşullar farklı olmuştu. Eski Lady Edwina, Seraph'ın yarısından bile küçüktü, babasının kamarası ise şimdi kendisinin kaldığı kıç tarafındaki geniş kamaranın yanında köpek kulübesinden farksızdı. Hal işçilerden kamarasının dolap kadar küçük bir bölümünü bölmeyle ayırmalarını ve buraya oğlanlara ranza vazifesi yapacak üç raf yapmalarını istemişti. Öğretmenin, bir denizci olamayacağını ısrarla iddia etmesine rağmen, Bay Walsh'ı katip olarak bordroya geçirmişti. Adamcağız, minik kamarasını ders odası gibi kullanarak çocukların eğitimini sürdürecekti.

Hal şimdi Daniel'in, bağrışarak ve oynayıp zıplayan oğlanları güverteye adımlarını atar atmaz yakalamasını ve onlar için tasarladığı görevlerin başına yollamasını onaylayarak seyrediyordu. İkizleri ayırmış, Tom'u sancak nöbetine, Guy'ı ise öbürüne almıştı. Bu çocukken birbirlerini daima kötü etkiliyorlardı. Guy'ın yakınında olması Tom'u gösteriş yapmaya teşvik ediyor, Tom'un maskaralıklarıysa Guy'ı şaşırtıyordu. Dorian da aşçının kahvaltıyı yukarı taşımasına yardım etmesi için mutfaklara yollanmıştı.

Hal, Daniel'in yelkenlerle ilgili işlemler için ikizleri tepelere yollamasından bir an endişe duymuştu, ama tasalanması boşunaydı. Fırtınalı havalarda güvertelerde dolaşma ve gemi bir yana yatarken dengelerini sağlayabilme yeteneğini geliştirdikleri zaman buna da sıra gelecekti. Daniel şimdilik onları açık güvertede tutuyor, yelken iskotalarıyla meşgul ediyordu.

Hal oğlanları iriyarı adamın gözetiminde bırakabileceğini ve dikkatini kendi gemicilik sorunlarına yöneltebileceğini biliyordu. Kıç güvertesinde bir aşağı bir yukarı yürüyor, gemisinin yelkenlerdeki herhangi bir değişikliğe ve ayarlamalara nasıl tepki verdiğini inceliyordu. Yeşil bir dalganın gemiyi kaplaması, suların da güverteleri boydan boya kat edip bordadaki deliklerden

aşağıya dökülmesi üzerine, geminin baş tarafında daha fazla su biriktiğine karar verdi. Son günlerde istediği dengeyi sağlamak için ambarlardaki kargoyu ve özellikle ağır su fıçılarını nasıl yeni baştan istifleyeceğini gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Gemiye iki deniz mili kadar hız verebilirim, diye hesapladı. Childs onu savaştan farksız bir sefere yollamışsa da Doğu Hindistan Şirketinin başlıca kaygısı her zaman kardı, Seraph'ın ambarları da şirketin Bombay'daki fabrikalarına teslim edilecek çeşitli mallarla ağzına kadar doluydu.

Kafası bir yandan yükle ve denge konularıyla meşgul olurken, öbür yandan da mürettebat üzerinde kafa yoruyordu. Nöbetçi subayları hala eksikti, zaten doğrudan Fransa kıyısındaki Ushant'a yönelip Biscay Körfezi'ni aşmamasının, oradan güneye, Afrika anakarasının çıkıntısına ve Ümit Burnu'na yollanmamasının nedeni de Plymouth'a uğrayacak olmasıydı. Plymouth bağlantı limanlarıydı. Daniel'le Aboli kentteki hemen her erkek, kadın ve çocuğu ve de çevredeki arazileri tanıyorlardı. Daniel, "Plymouth'da karaya adımımı atar atmaz vardiya listesini İngiltere'nin en iyi denizcileriyle doldurabilirim, hem de bir günün içinde," diye böbürlenmişti. Hal bunun doğru olduğunu biliyordu.

Wilson da, "Ned Dayım bizi orada bekleyeceğine dair haber yolladı," demişti. Ned Tyler'ı Seraph'ın mürettebatına katmayı aklına koyduğu için de Hal buna çok sevinmişti.

Bu dolambaçlı rotanın mürettebat bulma ihtiyacından başka nedenleri de vardı. Londra'da barut ve saçma bulmak neredeyse olanaksızdı, İrlanda Savaşı cephane kıtlığı yaratmıştı, şimdi bir de Fransa'yla savaşın eşiğinde gelindiğinden savaş bakanlığı tüm barut fıçılarını ve mermileri stok ediyordu. Fabrikaların ürünlerin en küçük bir kırıntısını bile alıkoyması yasaklanmıştı.

Hal'ın Plymouth doklarında sahibi olduğu ambarlardan biri barut varilleriyle ve demir saçmalarıyla tepeleme doluydu. Hal bu malzemeyi Golden Brough 'un bir sonraki seyahatine hazırlık olsun diye burada stoklamıştı, ama Dorian'ın annesi ölüp arkasında bakılması gereken bir bebek bırakınca, adam bu projeden caymak zorunda kalmıştı. Hal'ın depoladığı yeni barutlar epey eski olmakla beraber, eski tipler kadar çabuk bozulmayan bir cinsti ve iyi durumda olmaları gerekiyordu.

Plymouth'a uğramalarının sonuncu nedeniyse Childs'ın, şirketin Bombay'daki fabrikalarına götürülecek yolcularının olmasıydı: bu kişiler limanda Seraph'ı bekliyor olacaklardı. Childs kaç kişi yollayacağını söylememişti, ama Hal kalabalık olmamalarını diliyordu. Seraph kadar büyük bile olsa gemilerde

yatacak yer kıttı, Hal'ın subaylarından bazılarının da geleceklere yer açmak için kamaralarından çıkarılmaları gerekecekti.

Hal bu sorunlara öylesine dalmıştı ki, hemen ilerde Wight Adası belirince aradan hiç zaman geçmemiş gibi geldi ona. Sonra Gara Burnunun etrafını döndüler ve boğaz boyunca yol alarak Drake Adasının yanından geçtiler. Plymouth Limanı tam karşılarındaydı şimdi. Kıyıda avare dolaşan küçük bir kalabalık boğazdan gelen iki güzel gemiyi görmüştü; rıhtımda dizilerek gemilerin rıhtıma bağlanmalarını seyrettiler.

Daniel Hal'ın yanında durarak, "Orada işaret ateşi gibi parlayan o gümüş saçlı kafayı görüyor musunuz?" diye sordu. Çenesiyle rıhtımı işaret etti. "Gözden kaçırmak olanaksız, öyle değil mi?"

Hal gülmeye başladı. "Tanrım, Bay Ned bu!"

"Yanındaki da Will Carter. Ned aklını çelmiş olmalı." Daniel devam etti. "Dostumuz Will iyi adamdır. O üçüncü kaptan, Ned de ikinci kaptan olursa, nöbetçi grubunuz tamam demektir, kaptanım."

Rıhtıma bağlanmalından sonra gemiye ilk çıkan Ned Tyler oldu. Hal onu kucaklamamak için kendini güç tuttu. "Sizi görmek ne güzel, Bay Tyler."

Ned, "Ne kadar güzel bir küçük geminiz var, ama başı fazla su çekiyor, yelkenleri de çamaşır günündeki kirli gömlek yığınlarına benziyor," dedi.

Hal, "Ama sen bunun çaresine bakacaksın, öyle değil mi, Ned?" dedi.

Ned başını salladı. "Muhakkak ki, kaptan."

***

Aboli yolların kötülüğüne rağmen, Londra'dan tam zamanında yetişmişti ve atlar henüz arabaya koşulmuş olduğu halde arabacı yerinde oturmuş, bekliyordu. Hal, Daniel'e barutu ambardan nakletmelerini ve Seraph'ın su fıçılarının rıhtıma indirilerek tekrar doldurulmalarını emretti. Bundan sonra çocukları yanına çağırdı ve Aboli'nin atlarla beklemekte olduğu yere gittiler. Guy saygılı bir tavırla ve biraz da rahatlamış olarak babasını izledi.

Tom'la Dorian, Guy'dan farklı olarak ancak bir yığın geciktirme taktiklerinden sonra iskeleden karaya indiler. Bu arada mürettebattan dost oldukları kişilerle uzatmalı vedalaşmaları da bunun bir parçasıydı. Oğlanlar sanki bir teknede yaşamak için doğmuş gibi gemi hayatına uyum sağlamışlardı. Hal, gerçekten de öyle zaten, diye düşünerek sırıttı. "Gelin, yumurcaklar," dedi. "Yarın yine gemiye dönüp Koca Daniel'e yükleme işinde yardım edebilirsiniz." Arabacı yerinde Aboli'nin yanına tırmandıkları an Hal, "Bizi High Weald'e götür, Aboli," dedi.

Bir süre sonra araba, malikanenin sınırını işaretleyen taş duvardaki kapıdan geçti. Tom ileriye bakınca tek bir atlının, tepenin eteğinde arabaya yetişmek amacıyla atını kırda koşturduğunu gördü. Doğu Rushwold'daki kalay madeni yönünden gelen kara aygırın sırtındaki siyahlar giymiş uzun siluetin kim olduğu şüphe götürmezdi. Dorian da Kara Billy'yi aynı anda görmüştü; korumasını arar gibi Tom'a biraz daha sokuldu, ama çocukların ikisi de konuşmadılar.

William atı çitin üzerinden atlatmaya hazırlandı. At ve binicisi bir an sonra havadaydılar, kara pelerin arkada dalga dalga havalanırken kolaylıkla çitin öbür yanına indiler ve yaklaşan arabayı karşılamak üzere yola çıktılar.

William, Aboli'yi ve arabacı yerindeki iki kardeşini görmezden geldi. Bunun yerine atının dizginlerini çekerek arabanın yanında yol almaya başladı. "Hoş geldiniz, baba!" diye arabanın camının öbür yanındaki Hal'a seslendi. "High Weald'e hoş geldiniz! Sizi çok özledik." Hal hazla gülümseyerek camdan dışarı uzandı ve baba, oğul hemen heyecanlı bir konuşmaya daldılar. William, Hal'ın yokluğunda bütün olan bitenleri anlattı, bu arada madenlerin idaresini ve haşatı özellikle vurguladı.

Büyük evden önceki son yokuşu tırmanırlarken William, sıkıntılı bir tavırla konuyu değiştirdi. "Az daha söylemeyi unutuyordum, konuklarınız Brighton'dan geldiler. İki gündür burada gelişinizi bekliyorlar."

"Konuklarım mı?" Hal şaşırmış görünüyordu.

William kamçısıyla uzaktaki çimlerin üstünde dolaşan siluetleri işaret etti.

Bunlar iri yapılı bir adamla iki koluna girmiş iki hanımdı. Parlak renkli göğüslük giymiş iki küçük kız, arabayı karşılamak için çimlerin üstünde birbirleriyle yarışıyorlar, diğer bir yandan da kaynayan bir kazandan fışkıran buhar gibi heyecanla cıyaklıyorlardı.

Dorian dudak büktü. "Kızlar! Hem de küçük kızlar!"

"Ama büyük bir kız da var." Tom'un keskin gözleri, tıknaz adamın koluna girmiş iki kadından ince yapılısını hemen seçmişti. "Hem çok da güzelmiş."

Aboli, "Aklını başına topla, Klebe," diye mırıldandı. "Bundan önceki başını belaya sokmuştu." Ne çare ki delikanlı, kuşun kokusunu almış bir av köpeği gibi davranıyordu.

Hal sinirli bir tavırla William'a, "Kim olabilirler ki?" diye sordu. Bütün vaktini ve kafasını gemiyi uzun bir yolculuğa hazırlamak için odaklaştırmıştı, o yüzden High Weald'de davetsiz konuklar ağırlamanın hiç sırası değildi.

William, "Bu konuklar Bay Beatty ile ailesi," diye yanıt verdi. "Bana, sizin onları beklediğiniz söylendi, baba. Doğru değil mi yoksa? Olmazsa onları sepetleyiveririz."

Hal, "Allah kahretsin!" diye bağırdı. "Az daha unutuyordum. Seraph'la Bombay'a kadar gelecek yolcular olmalılar. Beatty oradaki şirketin fabrikasının yeni genel denetçisi olacak. Ama bütün kabilesini beraberinde getireceğini Childs söylemedi. Al sana bir sıkıntı daha. Dört dişi birden! Hepsine nerede yatacak yer bulacağım?"

Neyse ki aileyle tanışmak üzere arabadan inerken Hal sıkıntısını gizlemeyi başardı. "Hizmetkarınızım, efendim. Lord Childs sizden çok bahsetti. Devon'a kadar olan yolculuğunuzun rahat geçtiğini umarım."

Gerçek şu ki ailenin, High Weald'e geleceğini düşünmemiş, onların limanda kalacak bir yer bulacaklarını varsaymıştı, ama duygularını belli etmeyerek adamın karısını buyur etti. Yirmi yıldır aynı sofrada oturduklarından Bayan Beatty de kocası gibi etli butluydu. Yüzü kıpkırmızı, bir çocuğun topu kadar yuvarlaktı; başlığının altından küçük kızlarda görülmesi beklenen türden lüleler fışkırıyordu. Hal'ın önünde bir fili hatırlatan bir reverans yaptı.

Hal, "Bize onur verdiniz, hanımefendi," diyerek kadını centilmence selamladı.

Adam elini öperken kadın kıkırdadı. "Büyük kızım Caroline'i sizinle tanıştırabilir miyim?" Bayan Beatty, Sir Henry Courtney'in, Devon'un en zengin

adamlarından biri ve büyük bir toprak sahibi olmasının dışında dul bir erkek olduğunu biliyordu. Caroline on altı yaşında, çok güzel bir kızdı. Aralarındaki yaş farkının yirmi beş yıldan fazla olmadığını hesapladı; kocası Bay Beatty ile kendisinin arasındaki yaş farkı da o kadar değil miydi? Hep birlikte uzun bir yolculuğa çıkıyorlardı; dostlukların gelişmesi için bol zamanları olacaktı, hayaller bazen gerçekleşebilirdi.

Hal önünde zarif bir reverans yapan genç kızı başını eğerek selamladı, ama elini öpmeye kalkışmadı. Bakışı, anneleriyle babalarının etrafında küçük serçeler gibi zıplayan iki küçük kıza kaydı. "Bu güzel genç hanımlar da kim?"

"Ben Agnes'im!"

"Benim adım da Sarah!"

Merdiveni çıkıp High Weald'in ana kapısından içeri girerlerken Hal, iki küçük kızı ellerinden tutuyordu. Agnes'le Sarah gevezelik edip zıplıyor, ona bakarak ilgisini çekmek için yarışıyorlardı.

Aboli efendisine sevgiyle bakıp, "Hep bir kız çocuk istemiştir, ama bu haşarı oğlanlardan başka çocuğu olmadı," diye mırıldandı.

Dorian hışımla karşılık verdi. "Onlar sadece kız."

Tom bir şey söylemedi. Yüzünün bütün ayrıntılarını görmek için Caroline'e sokulduğundan beri konuşmamıştı. O andan itibaren büyülendiği söylenebilirdi.

Caroline ve Guy öbürlerinin arkasından merdiveni çıkıyor, yan yana yürüyorlardı. Ama Caroline merdivenin tepesinde durup arkasına baktı. Tom'la göz göze gelmişti.

Genç kız Tom'un hayalinden geçirebileceği en güzel yaratıktı. Neredeyse Guy kadar boyluydu, ama omuzları dar, beli ise bir fidan kadar kıvraktı. Kat kat iç etek ve etekliklerin altındaki ayaklarının minicik olduğu gözden kaçmıyordu. Kolları, elbisesinin karpuz kollarının altında çıplaktı; teni de beyaz ve pürüzsüzdü. Saçları pırıl pırıl bukleler ve kurdelelerle örülmüş bir kuleydi. Dolgun kırmızı dudakların ve menekşe renginde iri gözlerin süslediği nefis bir yüzü vardı.

Tom'a sanki saydammış gibi bakarken sakin, anlamlı ve gülmeyen yüzünde hiçbir değişiklik olmadı, delikanlıyı hiç görmemiş olsa ancak bu kadar olurdu. Sonra, arkasını dönerek ailesinin arkasından eve girdi. Tom farkına varmadan tuttuğu soluğunu kulakları tırmalayan bir tıslamayla salıverdi.

Aboli başını salladı. Olanların hiçbir parçasını dikkatinden kaçınmamıştı. Bunun uzun, aynı zamanda da tehlikeli bir yolculuk olacağını düşündü.

Seraph altı gün süresince rıhtım boyunda bekledi. Ned Tyler'la Koca Daniel'in bütün zorlamalarına rağmen, geminin işçiler tarafından donatımı bu kadar sürmüştü. Sonuncu kaynak yapılıp sonuncu takoz da mıhlandıktan sonra Daniel hepsini posta arabasına oturtup Deptford'daki tezgahlara gönderdi. O zamana kadar yük, yiyecekler ve silahlar Seraph'ın ambarından çıkarılıp tekrar içeri alınmış ve istiflenmişti; Hal da limanın orta-yerindeki bir sandaldan geminin su çekişini incelemişti. Yeoman'dan Edward Anderson, ağır işe yardımcı olmaları için kendi ekibini göndererek iyi niyetini kanıtlamıştı.

Ned bu arada bütün yelkenleri yelkencilerin atölyesine yollamıştı. Bütün dikiş yerlerini birer birer kontrol ederek beğenmediklerini yeniden diktirdi. Sonra her yelkenin branda bezinden torbasının içine yerleştirilmesini, işaretlenmesini ve gerektiğinde alınmak üzere yelken dolaplarına kaldırılmasını seyretti.

Yelkenlerin icabına baktıktan sonra Ned yedek serenlerle ilgilendi, sonra da onları ana yükten önce gemiye yolladı. Tom, usta denizcinin peşinden ayrılmıyor, sorular soruyor ve denizcilikle ilgili tüm bilgileri topluyordu.

Hal gemiye yüklenmelerinden önce her fıçıdan bir maşrapa su alarak bizzat kendisi tattı, böylece tatlı ve içilebilir olduklarına emin oldu. Her üç turşu fıçısından birini açtığı gibi, geminin doktoru Dr. Reynolds'u tuzlanmış domuz ve sığır etlerinin, peksimetlerin ve unların birinci kalite olup olmadığını denetlemekle görevlendirdi. Ümit Burnu'na vardıklarında suyun yosun tutarak yemyeşil olacağını, peksimetlerin içinden de kurtların çıkacağını hepsi çok iyi biliyorlardı. Hal buna rağmen temiz olarak yola çıkılmasında kararlıydı, adamlar da onun ilgisini görüyor ve onaylıyorlardı, "Pek az kaptan bu kadar zahmete katlanır. Hatta bazıları bir iki gine artırmak için donanma bakanlığından imha edilmesi gereken domuz eti satın alırlar," diyorlardı.

Daniel'le topçular, nemin sızıp barutun katılaşmasını engellemek için bütün fıçıları kontrol ettiler. Bundan sonra yüz elli tane tüfek temizlediler, çakmak taşlarının sert olup olmadığına ve tüfek ateşlendiği zaman kıvılcımlar püskürtüp püskürtmediklerine baktılar. Toplar kaldırıldı ve yuvaları yağlandı. Döner kundaklarının üstündeki küçük toplar, yaklaşacak bir düşman gemisine hakim olacak ve güvertelerine saçmalar yağdıracak biçimde gözcü yerlerine ve kıçüstü güvertelerine yerleştirildiler. Demirciyle kalfaları kılıçlarla baltaları biledi ler ve gerektiğinde kullanılmak üzere raflara dizdiler.

Hal, gemideki yerlerin listesi üzerinde de kafa yoruyordu. Gemideki herkesin bir çarpışma durumunda yerini bu listeye göre ayarlayacaktı. Beklenmedik yolcularını yerleştirebilmek için elinde olan yeri de buna göre hesapladı. Sonunda oğlanları yeni küçük kamaralarından çıkardı ve bu yeri üç Beatty kardeşe verdi. Üçüncü subay Will Carter de minik kamarasını Bay Beatty ile karısına bırakacaktı. Bu iki şişman vücut sadece elli beş santim enindeki bir ranzayı paylaşmak zorundaydı. Oluşacak tablo gözlerinin önünde canlanınca Hal sırıtmaktan kendini alamadı.

Hal daha sonra Teoman'dan Edward Anderson'la Seraph m kıç kamarasına saatlerce kapandı ve denizde iletişim kurmaları için bir sinyalizasyon sistemi geliştirdiler. Kırk yıl önce parlamentonun üç generali; Blake, Deane ve Monck gündüz saatlerinde bayraklar ve yelkenler, geceleri de fenerler ve toplardan yararlanarak sinyalizasyon sistemlerine yenilik getirmişlerdi. Hal Savaşırda Filoya Daha İyi Bir Düzen Vermek İçin Direktifler adındaki broşürlerinin kopyalarını elde etmiş, o ve Anderson beş bayrakla dört feneri kendi sinyal dizilerine temel olarak kullanmışlardı. Bayrakların anlamı, gemide dalgalandırılacaklar! konuma ve düzenlerine bağlıydı. Geceleri fenerler de belli bir modele göre diziliyorlar, ana direk ve ana serende dikey ve yatay hatlar ya da kareler ve üçgenler oluşturuyorlardı.

Sinyaller üzerinde anlaşmaya vardıktan sonra, kötü görüş koşulları sırasında ya da bir savaşın karmaşası arasında iki geminin bağlantıyı kaybetmesi durumunda bir buluşma programı ayarladılar. Hal, uzun tartışmalarının sonunda Anderson'u artık iyi tanıdığına ve ona güvenebileceğine karar verdi.

Plymouth'a varışlarının yedinci gününde artık yola çıkmaya hazırdılar.

William da High Weald'deki yemek salonunda onlara bir şölen verdi.

***

Caroline uzun yemek masasında William'la Guy'ın arasına oturtulmuştu. Tom da karşısındaydı, ama masa rahat konuşulmasına olanak vermeyecek kadar genişti. Bu Tom için fazla bir şeyi fark ettirmiyordu, çünkü hayatında ilk kez söyleyecek bir şey bulamıyordu. Yemek boyunca bir şeyler yediği söylenemezdi; ıstakozla dilbalığına bile dokunmamıştı, oysa en sevdiği yiyeceklerdi. Kızın güzel sakin yüzünden gözlerini ayıramıyordu.

Ama Guy, Caroline'in bir müzik aşığı olduğunu hemen keşfetmiş, bu da aralarında bir bağ oluşturmuştu. Guy, Bay Walsh'dan ders alarak gerek klavsen, gerekse eski bir yaylı saz olan kitarayı çalmayı öğrenmişti. Tom bu çalgılara karşı herhangi bir yetenek göstermemişti; Bay Walsh'a bakılırsa, şarkı söylemesi ise atları dörtnala kaçırmak için yeterliydi.

Bay Walsh, Londra'da bulundukları süre içinde Guy'la Dorian'ı bir konsere götürmüştü. Şiddetli bir mide ağrısı Tom'un onlara katılmasını önlemişti oysa şimdi Caroline'in, Guy'ın o akşamı, müziği ve pırıl pırıl Londra sosyetesini anlatışını huşu içinde dinlemesini seyrederken buna esef ediyordu. Guy hanımların giydikleri tuvaletleri ve taktıkları mücevherleri bile anımsar görünüyor, bu arada iri menekşe gözler yüzünden hiç ayrılmıyordu.

Tom, kızın bakışlarını Guy'dan ayırmak için demir kafeslerinin içindeki delileri seyretmek için Bedlam'a yaptıkları ziyareti anlatmaya yeltendi. "Birine bir taş attığımda o da dışkısını bana savurdu. Ama şans bu ya, pislik bana değil, Guy'a isabet etti."

Caroline'in bir gül goncasına benzeyen üst dudağı, o pisliğin kokusunu almış gibi nefretle kıvrıldı, ifadesiz bakışı da sanki orada değilmiş gibi Tom'u atlayarak yine Guy'ın üstünde durdu.

Dorian masanın uzak ucunda Agnes'le Sarah'ın arasında baston yutmuş gibi oturuyordu, iki kız, yüksek şamdanlarla gümüş vazoların içindeki çiçekler sayesinde annelerinin ve babalarının bakışlarından korunmuşlardı. Yemek boyunca kıkırdaşıp fısıldaşırken kendilerince öylesine komik fıkralar anlattılar ki kahkahayı basmamak için ağızlarına peçetelerini tıkamak zorunda kaldılar.

Dorian, çektiği işkenceyi sofraya hizmet eden uşakların birbirlerine anlatmalarından ödü kopuyordu. Bu takdirde, arkadaşları olan ahırdaki seyis yamakları bile onu pısırık diye alaya alırlardı.

Masanın başında Hal, William, Bay Beatty ve Edward Anderson kralı konuşmakla meşguldüler. Beatty, "Allah biliyor ya, İngiltere tahtında bir Hollandalının oturduğunu görmek hoşuma gitmemişti, ama kara kadifeler giyen

ufak tefek centilmen, iyi bir savaşçı olduğunu kanıtladı," dedi.

William'ın çiçeği burnunda karısı Alice Courtney, Hal'ın yanında sessizce ve solgun bir yüzle oturmaktaydı. Önceki günlerdeki sevecen davranışından farklı olarak, şimdi karşısında oturan yeni kocasına bakmıyordu. Kulağının altındaki mor lekeyi pirinç pudrası sürerek ve üstüne siyah saçlarının bir perçemini tarayarak saklamaya çalışmıştı. Bayan Beatty'nin gevezeliklerine tek kelimelik yanıtlar veriyordu. Yemek sona erince William ayağa kalktı ve şarap kadehine gümüş bir kaşıkla vurarak herkesi sessizliğe davet etti. "Sevgili ailemin kalan kısmı uzak ülkelere seyahat ederken, görevi gereği arkada kalan biri olarak... " diye başladı.

Tom, William'la babasının görmemesi için çiçek süslemelerinin arkasında başını eğerek kusacakmış gibi parmağını gırtlağına soktu. Dorian bu hareketi o kadar komik buldu ki, öksürüklerle kahkahalarını gizlemeye çalışarak kızıl kafasını masanın altına soktu. Caroline, Tom'a mağrur bir bakış fırlattıktan sonra, sandalyesinde kıpırdayarak delikanlının görüş alanından çıktı. William, bu hareketlerin farkında olmayarak devam ediyordu: "... Baba, daha önce de defalarca olduğu gibi, ailemizin ününe ün katıp gemilerinizin ambarlarında büyük kazançlar getirerek bize geri döneceğinizi biliyorum. O gün için yaşıyorum. Ama siz uzaklardayken ailemizin İngiltere'deki işlerinden tüm dikkatimi ve özenimi esirgemeyeceğimi bilmenizi isterim."

Büyük oğlunun en içten iyi dileklerine kulak verirken Hal sandalyesinde arkaya yaslanmış yarı kapalı gözlerle gülümsüyordu. Ama William konuşmasına üç üvey kardeşinin de adlarını katınca, Hal hafif bir kuşku duymaya başladı. William'ın dile getirdiği duygular fazla abartılıydı.

Birden gözlerini açınca, William'ın masanın öbür ucundaki Tom'a baktığını gördü. Soğuk bakışlı kara gözleri, ağzından çıkan sözlerin sıcaklığına öyle sine ters düşüyordu ki, Hal büyük oğlunun söylediklerinin pek azının içten olduğunu hissetti. William babasının kendisini süzdüğünü fark eder etmez kötü niyetini maskeleyerek ona baktı. Yüzündeki anlam anında değişmiş en çok sevdiği insanların yakında gidecek olmalarından dolayı duyduğu hüznü anlatır olmuştu.

Bununla birlikte, William'ın bakışlarında gördükleri Hal'ın içini tatsız bir önseziyle doldurmuştu: Bunun, aynı sofrada bütün oğullarıyla son oturuşu olacağını hissetmişti sanki. Bahtımızın rüzgarları bizi ayırıp hepimizi kendi yoluna itiyor, diye düşündü. Bazılarımız High Weald'i bir daha görmeyecek, diye aklından geçirince öylesine derin bir melankoli duydu ki, bunu silkip atamadı. Onun yerine zorla gülümseyerek ayağa kalktı ve William'ın yaptığı

konuşmaya bir karşılık olarak, "Tanrı yolumuzu açık etsin ve uğurlu rüzgarlar versin!" diye dilekte bulundu.

***

Kara aygırı Sultan'a binmiş olan William, dalgakıranın ucunda durduğu yerden şapkasını kaldırarak denize açılan iki gemiyi selamladı. Hal kıç güvertesinin küpeştesine yürüyüp oğlunun selamına karşılık verdikten sonra döndü ve geminin alabanda edilerek boğazdan geçirilmesi ve açık denize çıkması için emir verdi.

Penlee Burnu'nu dönüp İngiltere'nin yeşil tepeleri gerilerinde kalırken Hal, Ned Tyler'a, "Ushant'ı geçmek için nasıl bir rota izleyelim?" diye sordu. Ned, bu modern gemide eski boyunduruk yekesinin yerini alan son model dümen dolabının başında duruyordu. Harikulade bir icattı bu: Eski boyunduruk yekesini kullanan dümenci, merkezin her iki yanında sadece beş derece72 lik devirlerle sınırlıydı, ama bu yeni dümen dolabıyla dümen yekesini yetmiş derece döndürerek geminin yönü üzerinde daha büyük bir kontrol kurulabilirdi.

Ned, "Rüzgar uygun, kaptan. Güneybatı kerte güney," diye yanıt verdi. Sorunun sadece bir formalite olduğunu, Hal'ın kamarasından daha çıkmadan pusulasına danıştığını biliyordu.

Hal ona, "Öyleyse ona göre volta vur," dedi. Ned de dairesel volta levhasının kenarındaki bir deliğe ona göre bir çivi geçirdi. Her yarım saatte bir çivinin eklenmesiyle vardiyanın sonunda ortalama rota bulunabilecek ve geminin mevkii parakete hesabına göre saptanabilecekti.

Hal yelkenlere bakarak geminin kıç tarafına yürüdü. Pupa yönünden esen rüzgarla serbest hareket ediyorlardı. Ned'in ayarlaması sayesinde her yelken rüzgarla doluyor, Seraph bir dalgadan diğerine adeta uçuyordu. Hal, yoğunluğuyla kendisini şaşırtan vahşice bir coşku duydu. Bir geminin ve macera beklentisinin beni bu denli neşelendirmesi için fazla yaşlı olduğumu sanıyordum, diye düşündü. Yüzünün sakin, yürüyüşünün vakur görünmesi için çaba harcıyordu, ama kıç kasarasında duran Koca Daniel'le göz göze geldiğinde her ikisi de birbirinin neler hissettiğini anlıyordu.

Yolcular geminin ortasında küpeşteye abanmışlardı. Kadınların etekleri rüzgarda kabarıp dalgalanıyor, uçmaması için başlıklarına yapışmak zorunda kalıyorlardı. Fakat kara gerilerde kalıp da deniz gemiye tüm gücünü hissettirince, arka arkaya küpeşteden ayrılıp aşağı koştular. Yalnız Caroline babasının yanında kalmıştı.

Bütün gün ve bunu izleyen günlerde rüzgar kuvvetlendi. İki gemi de rüzgarın kuvvetiyle ilerlerken bir akşam rüzgar fırtınaya çevirdi ve Hal yelkenleri

sarmak zorunda kaldı. Ortalık karardığında her iki gemi, iletişim sağlamak için ana gabyalarına fenerler çıkardılar, şafak sökerken de Ned, Hal'ın kapısını vurarak Teoman'ın iki mil geride olduğunu ve iskele baş omuzluğunda Ushant'ın ışığının görülmeye başlandığını haber verdi.

Daha öğle olmadan Ushant'ın etrafını döndüler ve kötü ünlerini haklı çıkaran Biscay'ın fırtınalı sularına paldır küldür daldılar. Mürettebat bundan sonraki hafta boyunca yelkenleri kullanmada, gemiyi dalgalı sularda ve sert rüzgarlarda idare etmede iyi deneyim sahibi oldu. Hanımların içinde yalnız Caroline etkilenmemiş görünüyor ve Bay Walsh'ın sıkışık küçük kamarasındaki günlük dersler için Tom'la Dorian'a katılıyordu. Genç kız az konuşuyor, Tom'la hiç ilgilenmiyor, delikanlının en esprili sözlerini bile duymazdan geliyordu. Bay Walsh'ın onlar için hazırladığı matematik problemleri için Tom ona yardım önerince kabul etmedi. Yabancı diller ve matematik Tom'un çok başarılı olduğu iki alandı. Caroline, Alf Wilson'un öğleden sonraları üç oğlana verdiği Arapça derslerine katılmayı da reddetmişti.

Biscay Körfezi'nden geçişte Guy deniz tutması yüzünden epeyce rahatsız olmuştu. Bir oğlunun, dalgaların hareketine yenik düşmesi Hah bayağı üzmüştü. Yine de kıç kamarasının bir köşesinde onun için yere şilte serdirdi. Guy orada soluk bir yüzle ve inleyerek yatıyor, ölüm derecesinde hasta görünüyordu. Tabii bir şey yiyemiyor, sadece Aboli'nin ağzına dayadığı maşrapadan birkaç yudum su içebiliyordu.

Bayan Beatty ile iki küçük kızının da durumu parlak değildi. Hiçbiri kamarasından çıkamıyordu. Dr. Reynolds günlerinin büyük bir kısmını Caroline'in de yardımıyla onlara bakarak geçiriyordu, ikide birde sağa sola lazımlıklar koşturuluyor, içlerindekiler geminin bordasından denize dökülüyordu. Kıç kamaralarını kusmuğun ekşi kokusu kaplamıştı.

Hal karanlıkta Madeira ve Kanarya Adaları çevresinde karaya oturmamak ve sonunda ekvator çevresindeki sakin sulara girildiğinde daha elverişli rüzgarlar yakalamak umuduyla rotanın batıya çevrilmesini emretmişti. Fırtına şiddetindeki rüzgarlar, ancak Madeira'nın beş yüz kilometre doğusunda, otuz beş derece kuzey enlemine yaklaşıldığında yatışmaya yüz tutmuştu. Hal bu rahat koşullar altında yelkenler ve geminin donanımının fırtınalar sırasında gördükleri zararların onarılmasına, mürettebatını yelken açma ve sarma dışındaki manevralara alıştırmaya geçebildi. Gemiciler giysilerini ve suya batmış yataklarını kurutabildiler, aşçı da ateşini yakıp sıcak yiyecekler hazırlayabildi. Gemideki hava tamamen değişmişti.

Bayan Beatty ile kızları da birkaç güne kalmadan güvertelerde belirmişlerdi. Önceleri solgun ve halsizdiler, ama canlanmakta gecikmediler. Aradan çok geçmeden Agnes'le, Sarah geminin baş belaları kesildiler. Özellikle dayanılmaz bir hayranlık duydukları Tom'a musallat olmuşlardı. Delikanlı sırf kurtulmak için Aboli'yi, babasının vermeyeceğini bildiği iznini almadan yukarlara çıkmasına razı etti.

Hal sabah vardiyası devredilirken güverteye çıkınca Tom'u güvertenin dokuz metre yükseğindeki serenin üstünde çıplak ayaklarıyla camadanın fora edilmesine yardım ederken buldu. Adamcağız başını arkaya atmış durumda donakalmıştı. Endişesini belli etmeden Tom'u güverteye indirecek bir emir bulmak için harıl harıl düşünmeye başladı. Dümen yekesinden yana bakınca, güvertedeki bütün subayların ona baktıklarını gördü ve küpeştenin yanındaki Aboli'nin yanına yürüdü.

Aboli yavaşça, "Grandi direğine ilk tırmandığın günü hatırlıyorum, Gundwane," dedi. "Agulhas Sığlığı'nın dalgalı sularındaydık. Sana ana çarmıhlardan daha yükseğe çıkmanı yasakladığım için yapmıştın bunu. Klebe'nin şimdiki yaşından iki yaş küçüktün, ama oldubitti ele avuca sığmaz bir çocuktun." Aboli böyle diyerek başını salladı ve denize tükürdü. "Baban Sir Francis seni kırbaçlamak istemişti. Ona engel olmamalıymışım."

Hal olayı çok iyi hatırlıyordu. Bir tür çocuksu meydan okuma olarak başlayan şey, direğe sarılmasıyla acınacak bir dehşete dönüşmüştü. Otuz metre aşağısındaki güvertenin görüntüsü gemi batıp çıkarken yeşil dalgalarınkine karışıyordu. Tom şimdi kendisinin o günkü yaşından gerçekten iki yaş büyük müydü? Muhakkak olan şu ki, oğlunun üstünde asılı olduğu seren, grandi direğinin yarısına bile ulaşamıyordu. "Ana serenden birinin düşüşünü ikimiz de görmüşüzdür," diye homurdandı. "Kemikleri kırar. Ana direğin şapkasından düşüş gibi sonuç kesin ölümdür.

"Klebe düşmeyecek. Delikanlı maymun gibi tırmanıyor." Aboli sırıttı. "Kime çekmiş acaba?"

Hal espriyi duymazlıktan geldi ve sözüm ona seyir defterini tutmak için kamarasına döndü. Gerçekte ise oğlunu daha fazla seyretmeye dayanamamıştı. Sabahın kalan kısmında başının yukarsında etin güverteye çarpmasının çıkardığı korkunç sesi ya da, "Denize adam düştü!" feryadını duymayı bekledi. En sonunda kamarasının kapısı vurulup da ağzı kulaklarına varan Tom başını içeri uzatarak nöbetçi subayından bir mesaj getirince, Hal dayanamayarak onu kucakladı.

Ekvator çevresinin, sakin hava bölgesine girdikleri zaman gemi hareketsiz kaldı Bütün yelkenleri sarkmış, altında en küçük bir anafor, hatta dalgacık kalmamıştı. Öğlene doğru Hal, Koca Daniel, Ned Tyler ve Wilson'la kamarasındaydı. Wilson'a Minotaur'un Jangiri tarafından ele geçirilişini tekrarlatıyordu. Hal bütün adamlarının neyle karşılaşacaklarını bilmelerini, Jangiri'yi savaşa davet etmenin en iyi yolunu ve bağlama limanının yerini keşfetmeleri konusunda fikir edinmelerini istiyordu.

Hal birden sözünü keserek kulak kesildi. Güvertede olağan olmayan bir faaliyet vardı, ayak sesleri ve hafif gülüşler duyuluyordu. "Kusuruma bakmayın, beyler." Ayağa kalkıp güvertenin merdivenini koşa koşa çıktı. Yukarda hız la etrafına baktı. İşi gücü olmayanların hepsi oradaydı. Bütün başlar arkaya devrilmiş, grandi direğine bakıyordu. Hal da baktı.

Tom kontra babafingo serenine ata biner gibi oturmuş, Dorian'a cesaret verici sözler yağdırıyordu. "Haydi, gel, Dorry. Sakın aşağıya bakma."

Dorian altındaki çarmıhlara asılıydı. Bir an oğlunun orada, güvertenin yirmi dört metre yukarsında donup kaldığını sanan Hal'ın kalbi duracak gibi oldu, ama sonra çocuk hareket etti. Yukarıya doğru ihtiyatlı bir adım attı, başındaki halatlarda bir tutamaç aradı ve bir adım daha attı.

"Aferin, Dorry! Haydi, bir adım daha!"

Çocuk adına duyduğu korku, Hal'ın Tom'a karşı öfkesini kırbaçlamıştı. Oralara ilk çıkışında kırbacımla sırtının derisini yüzmeliydim, diye düşünerek dümen yekesinin başına yürüdü ve çağrı borusunu kaptı. Ama onu ağzına götürüp çocuklara bağırmasına vakit kalmadan Aboli yetişti.

"Şu sırada onları korkutmak akıllıca olmaz, Gundwane," dedi. "Dorian'ın bu işi başarmak için her iki eline ve dikkatine ihtiyacı var."

Hal boruyu indirdi ve Dorian'ın çarmıhlarda elleri ve ayaklarıyla santim santim ilerlemesini yüreği ağzına gelerek seyretmeye koyuldu. "Onları niçin durdurmadın, Aboli?" diye hiddetle sordu.

"Benim fikrimi sormadılar ki."

Hal, "Sorsalardı da oraya çıkmalarına izin verirdin," diye onu suçladı.

"Doğrusu bilemiyorum." Aboli omuzlarını silkti. "Her çocuk kendi bildiği zaman ve kendi bildiği şekilde erkekliğe geçer." Adamın gözleri hala tepedeki çocuktaydı, "Dorian korkmuyor."

Kendisi dehşet içinde olan Hal, "Sen nereden biliyorsun?" diye hırladı.

"Şu başını tutuşuna baksana. Tutamaçlarını kavrarken ayaklarıyla ellerine bak."

Hal cevap vermedi. Aboli'nin haklı olduğunu görebiliyordu. Bir korkak iplere sarılır, gözlerini yumar, elleri titrer, üstüne korkunun kokusu sinerdi. Dorian ise başı yukarda, gözleri ise ilerde olduğu halde ilerlemeyi sürdürüyordu. Mürettebatın hemen hemen tümü güvertedeydi, sessiz ve gergin halde çocuğu izliyorlardı.

Tom kardeşine doğru uzandı. "Pek az kaldı, Dorry!" Fakat Dorian yardım elini geri çevirdi ve gözle görülür bir çaba daha harcayarak kendini ağabeyinin yanına çekti. Bir an durup derin bir soluk aldıktan sonra, başını arkaya atarak bir zafer çığlığı attı. Tom kolunu omuzlarına dolayarak kardeşini kucakladı, ikisinin de yüzünün güldüğü ta aşağıdaki güverteden görülebiliyordu. Mürettebat sözleşmiş gibi çocuğa alkış tuttu, Dorian da başından kepini çıkararak onları selamladı. O ve Tom daha şimdiden geminin favori kişileriydiler.

Aboli, "Hazırmış," dedi. "Ve o bunu kanıtladı."

Hal, "Tanrım, o daha bir bebek! Bir daha yukarı çıkmasını yasaklayacağım," diye atıldı.

"Dorian bir bebek değil. Ona bir babanın gözleriyle bakıyorsun." Aboli devam etti. "Yakında bir çarpışma olacaktır ve bir çarpışma sırasında da grandi direğinin bir çocuk için en güvenli yer olduğunu ikimiz de biliyoruz." Bu doğruydu. O yaştayken Hal'ın savaş yeri daima tepelerde olmuştu. Düşmanın ateşi daima geminin teknesini hedef alır, düşman gemiye çıktığında da çocuk emin yerde olurdu.

Hal birkaç gün sonra savaşacak kişilerin ve savaş yerlerinin listesinde bir düzeltme yaparak, çarpışma durumunda Tom'la Dorian'ı grandi direğinin gözcü yerine yerleştirdi. Ama güvenli ana güverteden kıpırdamaya hevesli görünmeyen Guy'ı ne yapacağını bilemiyordu. Belki de revirde cerrahın yardımcısı olabilir, diye düşündü. Ama çocuk kan görmekten de hoşlanmayabilirdi.

Sakin bölgede rüzgar onlarla adeta flört ediyordu. Günler boyunca tamamen kesiliyor, denizin çarşaf gibi oluyordu. Bastıran sıcaklık gemiyi adeta eziyor, insanlar güçlükle soluk alıyor, bütün gözeneklerinden terler fışkırıyordu. Güvertedekiler güneşten kaçmak için yelkenlerin gölgesine sığınıyorlardı. Ufukta bir kedinin patileri sanki denizin düz yüzeyini tırmalıyor, nefes, gibi bir

yelkenleri şişiriyor ve onları bir saat ya da bir gün boyunca sürüklüyordu.

Kaprisli ve kaypak rüzgar onları yine terk ettiği, gemi de suyun yüzeyinde ölü gibi yattığı zamanlar, Hal adamlarına savaş eğitimi veriyordu. Onları topların başında çalıştırıyor, denizciler aralarında kimlerin topları yüklemede, ateşlemede ve tekrar yüklemede daha hızlı olduğunu görmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Hal adamlarına atış talimi de yaptırmaya başlamıştı. Hedef için de denize bir fıçı atılıyordu. Hal daha sonra silah dolabından kılıçlar çıkardı ve Aboli ile Daniel vasıtasıyla adamlara bunların eğitimini yaptırttı. Kılıçla çalışılırken Tom da vardiyasının öbür üyeleriyle birlikte çalıştı. Koca Daniel ise onu defalarca arkadaşlarının karşısına geçirerek bir stilin nazik noktalarını diğerlerine gösterdi.

Hal adamlarını özenle seçmişti: Neredeyse hepsi daha önce dövüşmüşlerdi; tabanca, kılıç, kargı ve balta kullanmakta, top ateşlemede deneyim sahibiydiler. Aradan iki üç hafta geçince bunun, o zamana dek emrinde bulunmuş dövüşçü mürettebatlar içinde en iyisi olduğunu anladı. Bir nitelikleri ise çok özeldi. Hal bunu tarif etmekte zorlanıyor, sadece şevk olarak niteleyebiliyordu. Hepsi de avlarının kokusunu almaya çalışan av köpekleri gibiydi, Hal bu yüzden onlarla seve seve bir savaşa gidebileceğimi hissediyordu.

Madeira ve Kanarya Adaları doğudaki ufkun ötesinde çoktan gözden kaybolmuştu, ama onlar sakin kuşakta ilerledikçe giderek yavaşlıyorlardı. Bazen günlerce hareketsiz kalıyorlar, yelkenler direklerden cansız şekilde sarkıyordu. Etraflarındaki okyanusun yüzeyi cam gibi düzdü, suların cilalanmış görünümünü sadece Sargasso yosunu kümeleri ve yüzeye değerek geçen uçan balıkların yarattığı çırpıntı bozuyordu. Güneş de kötü niyetli ve acımasızdı.

Hal bu sinir bozucu enlemlerde mürettebata musallat olabilecek huzursuzluğun onların canlılıklarını ve kararlılıklarını nasıl tüketebileceğini biliyordu. Adamlarının bu can sıkıntısı ve umutsuzluk batağına saplanmamaları için elinden geleni yaptı. Her gün savaş egzersizleri sona erdikten sonra güverteden ana direğin tepesine ve tekrar aşağıya bir tür bayrak yarışı düzenliyor, bir vardiyayı ötekiyle yarıştırıyordu. Tom'la Dorian bile, Tom'un Beatty Veletleri adını yakıştırdığı Agnes'le Sarah'ın neşeli cıyaklamaları arasında bu yarışlara katılıyorlardı.

Bir süre sonra Hal, her iki geminin marangozlarıyla ikinci kaptanlarına filikalara oturakları geçirmelerini emretti. Filikalar suya indirildi ve bu kez Seraph'dan bir ekip iki geminin etrafındaki bir parkurda Teoman'dan bir ekiple

yarıştı. Kazanan filika için ödül kırmızı bir kurdele ve fazladan bir romdu. Kırmızı kurdele birinci yarıştan sonra Seraph'ın cıvatasına bağlandı, ardından, iki geminin ekipleri arasında el değiştirdikçe bir şeref simgesi haline geldi.

Hal kırmızı kurdelenin kazanılışını kutlamak için Teoman'dan Edward Anderson'u kıç kamarasındaki akşam yemeğine davet etti. Bay Walsh yemekten sonra bir konser verilmesini önerdiğinden oğullarını da davete dahil etti. Gençler de eğlenceye katkıda bulunacaklardı. Walsh flüt, Guy gitara çalacak, olağanüstü bir sesi olan Dorian ise şarkı söyleyecekti.

Hal konuklarına en iyi bordo şarabından ikram etti. Yemek gürültülü ve dostça bir hava içinde geçiyordu. Konukların fazlalığı nedeniyle oturacak yer çok azdı, Hal herkesi sessizliğe davet edip Bay Walsh'dan konsere başlamasını isteyince, müzikle ilgisi olmayan Tom kendini tabure üstünde bir kenara itilmiş buldu. Gündüz mekanını babasının yatağının bulunduğu bölümden ayıran oymalı paravanın arkasında kaldığından kamaradakiler tarafından görülemiyordu.

Walsh'la Guy aralarında 'Greensleeves' ve 'Spanish Ladies' de bulunan birkaç eski parçayla konserlerine başladılar. Bütün dinleyicilerin aksine Tom o kadar sıkılmıştı ki, arkasında oturduğu paravanın tahta çerçevesine kamasıyla adının başharflerini kazımaya başladı.

Walsh, "Şimdi de Bayan Caroline Beatty ile Bay Dorian Courtney'i dinleyeceğiz," diye bildirdi. Caroline ayağa kalktı ve sıkışıklığın arasından güçlükle geçerek kamaranın, Tom'un oturduğu yerine ulaştı. Delikanlıya o soğuk bakışlarından birini fırlattıktan sonra, ona yarı arkasını döndü ve karşı duvarın önünde duran Dorian'a bakmak için kalçasını oymalı paravana dayadı.

Purcell'in bir aryasıyla resitallerine başladılar. Caroline'in sesi biraz ağdalı olmakla beraber, net ve tatlıydı; Dorian ise doğal bir coşkuyla şarkı söylüyordu. Melek yüzlü küçük çocuğun hançeresinden yükselen ilahi sesler, onu dinleyenlerin gözlerini yaşarttı.

Tom bu arada kendisine klostrofobi hissettiren sıcak kamaradan kaçmak için kıvranıyordu. Güvertede yıldızların altında olmaya, top kundaklarından birinin arkasında Daniel'le veya Aboli'yle ya da her ikisiyle birlikte olup onların ilerde kendilerini bekleyen vahşi ülkeler ve gizemli okyanuslar hakkındaki öykülerini dinlemeye can atıyordu. Ama kapana kısılmıştı.

Derken, Caroline'in tiz bir nota söyleyeceği zaman parmak uçları üstünde kalktığına dikkat etti. Etekliği bu arada yükselerek ayak bileklerini ve

baldırlarının arkasını ortaya çıkarıyordu. Tom'un can sıkıntısından eser kalmadı. Kızın, zarif iskarpinlerin içindeki ayakları çok biçimliydi. Lacivert çoraplar giymişti ve ayak bilekleri baldırlarının kıvrımıyla nefis bir çizgi oluşturuyordu. Tom'un eli hemen hemen kendiliğinden cebinden çıktı ve o ayak bileklerinden birine uzandı.

Sen deli misin, diye kendi kendine sordu. Büyük bir çaba harcayarak ona dokunmaktan kendini alıkoydu. Ona parmağımı bile değdirsem kıyametleri koparır, diye düşünüyordu. Caroline delikanlının hemen önündeydi. Delikanlıya öylesine yakındı ki onun grubun kalan bireylerini görmesini engelliyordu. Kamaradaki bütün bakışların Dorian'a çevrili olduğunu biliyordu. Tam elini çekmeye, onu cebinin derinlerine sokmaya hazırlandığı sırada kızın kokusu burnuna çarptı.

Odadaki öbür güçlü kokuların; cızırdayan domuz eti, lahana, şarap ve babasının purosunun kokularının arasında Caroline'in vücudunun sıcak genç kız kokusu burnuna dolmuştu. Kalbi tıpkı bir yumruk gibi sıkışmıştı; dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Dudaklarına kadar yükselen iniltiyi zor bastırdı.

İskemlesinin üstünde öne eğildi ve kızın ayak bileğine dokundu. Parmak uçları onun mavi çoraplarına hafifçe dokunmuştu sadece. Hemen sonra elini hızla çekti ve kız öfkeyle kendisine doğru dönerse masumiyet numarası yapmaya hazırlandı.

Caroline o sırada bir tek nota bile atlamadan Dorian'ın şarkısına katıldı. Tom onun en küçük bir tepki bile göstermemesine şaşırmıştı. Yine uzandı ve bu kez iki parmağını kızın ayak bileğine dokundurdu. Caroline ayağını kıpırdatmadı ve tatlı sesiyle şarkıya devam etti. Delikanlı onun ayağını okşadı, sonra parmaklarıyla ayak bileğine sarıldı. Bu o kadar küçük, öylesine kadınsı bir ayaktı ki, Tom kalbindeki baskıdan göğsü patlayacakmış gibi oldu. Lacivert çorabın pırıl pırıl ipeksi bir dokunuşu vardı. Tom bu kez parmaklarını kızın baldırlarının kıvrımı üstünde dolaştırarak bu sıcak dokunuşun keyfini çıkardı, böylece çorabın yukarsına ve onu kızın dizinin altında sıkıştıran kurdelenin fiyonguna ulaştı. Bu noktada bir duraklama geçirdi, aynı anda da şarkı, iki genç sesin düetiyle coşkulu bir biçimde son buldu.

Bir anlık sessizlikten sonra alkışlar ve "Bravo!" bağırışları patladı. Hemen arkasından, "İsteriz! Bir tane daha söyleyin!" istekleri birbirini kovalamaya başladı.

Patırtı arasında Hal sesini duyurdu. "Bayan Caroline'i daha fazla yormayalım. Bizi yeterince sevindirdi."

Caroline'in koyu bukleleri omuzlarının üstünde hopluyordu. "Beni yormuş değilsiniz, Sir Henry. Aksine, sizlere hoşça vakit geçirtebiliyorsam çok sevinirim. Ne dersin, Dorian, onlara bir de 'Sevgilim Durham Kentinde Oturuyor'u da söyleyelim mi?"

Dorian biraz isteksiz bir tavırla, "Niçin olmasın?" dedi. Caroline de güze! ağzını açarak şarkıya başladı. Tom elini kıpırdatmamıştı, parmaklan şimdi çorabın yukarsında kızın dizinin arkasındaki yumuşak deriyi okşuyordu. Caroline şarkıya devam etmekteydi, sesi de sanki kuvvetlenmiş, duygu yükü artmıştı. Bay Walsh flütünün tonlarıyla onayını dile getiriyordu.

Tom, Caroline'in önce bir dizini, sonra ötekini okşadı. Kızın eteğini kaldırmış, parmak uçlarının altında yumuşak ve sıcak olan parlak cildine bakıyordu. Caroline'in bağırmayacağı ve onu odadakilere suçlamayacağı artık belli olduğundan cesareti artmıştı.

Tom parmaklarını daha yükseğe kaldırdı, kızın uyluğunun arkasında dolaştırmaya başladı. Caroline'in titrediğini hissediyordu, ama sesi hala sakindi ve şarkının tek kelimesini kaçınmıyordu. Tom bulunduğu köşeden, masanın altında babasının ayağının şarkının ritmiyle tempo tuttuğunu görebiliyordu. Hal'ın bu kadar yakın oluğunu bilmek ve davranışının içerdiği tehlike, delikanlının heyecanını artırmıştı. Caroline'in sıkı ve yuvarlak poposunun başladığı kata ulaşınca parmakları titremeye başladı. Genç kız, eteklerinin altına hiçbir şey giymemişti, Tom'un parmakları da poposunun kıvrımını izleyerek iki sıcak yarımküreyi ayıran derin dikey yarığa ulaştı. Delikanlı, parmaklarından birini Caroline'in uyluklarının arasına kaydırmaya çalıştı, ama kız bacaklarını birbirine yapıştırmış, bacak kasları taş gibi sertleşmişti. Tom sonunda çabalamaktan vazgeçti. Bunun yerine kızın sıkı küçük popo yarılarından birini avuçlayarak hafifçe sıktı.

Caroline mısranın sonunda tiz bir ses çıkararak konumunu hafifçe değiştirdi. Minik ayaklarını ayırarak poposunu Tom'a doğru uzatmıştı. Uyluklarını da birbirinden ayırmıştı. Tom bir deneme daha yapınca, aralarındaki ipek gibi yumuşak kürkü hissetti. Caroline, delikanlının işini kolaylaştırmak ister gibi küçük bir hareket daha yaptı, sonra yine hareket ederek elini sanki yönlendirdi. Hizmetçi Mary, Tom'a, o sihirli sert yumruyu nerede bulacağını göstermişti; Tom şimdi bunu arıyordu. Caroline ise bütün vücudunu müziğin nağmeleriyle birlikte hafifçe hareket ettiriyor, kalçalarını kıvırıyordu. Gözleri parıldamış, yanakları da kızarmıştı. Bayan Beatty kızının hiç bu kadar büyüleyici olmadığını düşünüyor, bakışını etrafındaki erkeklerin yüzünde dolaştırıyor,

onların gözlerinde okuduğu hayranlık kadını gururlandırıyordu.

Şarkı doruk noktasına ulaşırken Dorian bile o son notaların güzelliğiyle boy ölçüşmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Nağmeler bütün kamarayı doldurmuş, şarkı sona erdikten sonra bile sanki havada asılı kalmıştı. Caroline görkemli bir tropika orkidesi gibi eteklerini ve iç eteklerini yayarak alnını yere değdirircesine derin bir reveransla dinleyicilerinin önünde eğildi.

Bütün erkekler, tepedeki kirişlerin altında eğilmek zorunda kaldıkları halde, onu alkışlamak için ayağa fırlamışlardı. Caroline başını kaldırdığında dudakları titriyordu; yanakları da duyduğu heyecanın etkisiyle döktüğü yaşlardan ıslanmıştı. Annesi oturduğu yerden fırladı ve onu kucakladı.

"Yavrum, harikaydın harika. Bir melek gibi şarkı söyledin. Ama çok da yoruldun. Ferahlamak için yarım kadeh şarap içebilirsin." Caroline, övgü ve hayranlık ifadeleri arasında yerine döndü. Kızcağızın her zamanki sakin ve içine kapanık halinden eser kalmamış, etrafındaki konuşmalara büyük bir neşeyle katılmaya başlamıştı. Bayan Beatty çekilip beyleri pipoları, puroları ve' porto şaraplarıyla baş başa bırakmanın zamanının geldiğini bildirince genç kız itiraz etmeyip annesini izledi. Oradakilere veda ederek kamaradan çıkarken Tom'un bulunduğu yöne bakmadı bile.

Tom köşedeki iskemlesine oturarak tepesindeki tavana bakışını dikti. İlgisiz gözükmeye çalışıyor idiyse de, iki elini ceplerinin dibine sokmuştu ve heyecanının fiziksel belirtisini kimsenin fark etmemesi için çaba harcıyordu.

Delikanlı o gece neredeyse uyuyamadı. Bir yanında Dorian, öbür yanında Guy olduğu halde döşeğinin üstünde yatıyor, güverteye serilmiş mürettebatın horlamalarına, homurtularına ve mırıltılarına kulak veriyordu. Kıç kamarasındaki olayın ayrıntılarını, her dokunuş ve hareketi, kızın kokusunu, onu okşarken kızın şakıyan sesini, en gizli yerlerinin yumuşaklığını ve sıcaklığını hayalinde tekrar tekrar yaşıyordu. Bay Walsh'ın kamarasında yine Caroline'le beraber olacağı ertesi günü düşünürken kendini zor zapt ediyordu. Hepsi kitaplarının üstüne eğilip Bay Walsh'ın dayanılmaz monologlarına kulak verecekleri halde Tom, Caroline'le aralarında geçenlerin muazzam anlamını doğrulayacak bir bakış ya da dokunuş bekleyecekti.

Genç kız ertesi gün önünde cıyaklayan kız kardeşleriyle Bay Walsh'ın kamarasına girince, Tom'u görmezlikten geldi ve doğruca Bay Walsh'ın yanına yürüdü. "Sandalyemin durduğu yere ışık gelmiyor," dedi. "Acaba yerimi değiştirip Guy'ın yanına oturabilir miyim?"

"Tabii ki küçükhanım." Caroline'in çekiciliğine hiç de lakayt olmayan Walsh hemen kabul etti. "Tom'un yanında rahat olmadığınızı bana daha önce söylemeliydiniz."

Guy genç kıza yer açmak için sırada istekli bir tavırla öteye kaydı, ama Tom fena bozuldu. Daracık kamarada bakışını genç kızın üstünden ayırmayarak onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Bununla birlikte, Caroline tüm dikkatini dersine yoğunlaştırmıştı ve başını kaldırmadı.

Sonunda Bay Walsh bile Tom'un bu garip davranışını fark etti. "Seni yoksa deniz mi tuttu?" diye sordu.

Böyle bir suçlamayla karşılaşmak Tom'u hem şaşırtmış, hem de kızdırmıştı. "Hayır, çok iyiyim efendim," dedi.

Walsh, "Öyleyse demin söylediklerimi tekrarla," diye önerdi.

Tom düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı. Aynı zamanda masanın altında Dorian'ın ayağını tekmelemişti.

Çocuk hemen ağabeyinin imdadına koştu. "Tautolojiden bahsediyordunuz, efendim."

Walsh, "Teşekkür ederim, Dorian. Seninle değil, ağabeyinle konuşuyordum," diye onu susturdu. Tom'a tenkitle baktı. Zeki bir çocuğun kendi potansiyelinden yararlanmaması onu daima kızdırırdı. "Şimdilik kurtarıldığına göre, bizi belki bu kelimenin anlamı konusunda aydınlatırsın."

Tom konuştu. "Tautoloji daha önceki bir cümlede açıklanmış olan bir anlamın gereksiz yere tekrarlanmasıdır."

Walsh düşkırıklığına uğramış görünüyordu. Onun cehaletini ortaya çıkarıp emsallerinin yanında küçük düşmesini istemişti. "Bilgiçliğinle beni şaşırtıyorsun," dedi. "Şimdi bize bir tautoloji örneği vererek bilgini biraz daha kanıtlamak ister misin?"

Tom şöyle bir düşündü. "Pedantik[3] bir pedagog nasıl? Ya da öğretemeyen bir öğretmen?"

Dorian bir kahkaha atarken, Guy başını kaldırıp gülümsedi. Beatty Veletleri söylenenlerin tek kelimesini bile anlayamamışlardı, ama Bay Walsh'ın kıpkırmızı olduğunu, kollarını göğsünde çaprazlayan Tom'un ise yüzünde bir zafer gülümseyişinin belirdiğini görünce, mabutlarının bir kez daha karşısındakine baskın çıktığını anladılar ve neşeyle kıkırdadılar. Yalnız Caroline, başını kaldırmaya dahi gerek görmeden yazmasını sürdürdü.

Tom şaşırmış ve gücenmişti. Aralarında sanki hiçbir şey geçmemişti. Bay Walsh'la yaptığı eskrim talimleri de genç kızı etkilemeyince onu etkilemenin başka yollarını denedi. Caroline güvertede olunca, gücünün tüm sınırlarını zorluyor, grandi direğindeki yeni marifetleriyle dikkatini çekmeye çalışıyordu. Kendisinden kıdemli denizcilerin başarılarını taklit ediyor, ellerini başının üstüne koyarak serenin üstünde ıskalaryadaki yerine koşuyor ya da mizana gabya istralyasından hiç durmadan aşağı kayıyor, kaba kenevir ipin avuçlarını sıyırmasına aldırış etmeden çıplak ayaklarıyla kızın yakınına atlıyordu. Fakat Caroline ona bir kere olsun bakmadan uzaklaşıyordu.

Genç kız Guy'la Dorian'a, hatta Bay Walsh'a karşı son derece yakın davranıyordu. Perde farklarını seçemeyen Tom müzik çalışmalarının dışında kalıyor, Caroline de Guy'ın arkadaşlığından fazlasıyla zevk alıyor görünüyordu. İkisi ders sırasında bile kafa kafaya verip bir şeyler fısıldaşıyorlar, Bay Walsh'ın onları susturma çabalan da bir işe yaramıyordu. Tom yine böyle bir ders zamanı ikisine de çıkışmıştı. "Bir trigonometri problemi üzerinde çalışıyorum, ikiniz durmadan gevezelik ettikçe düşünemiyorum."

Bunun üzerine Bay Walsh düşmanca gülümseyip, "En yoğun sessizlik anlarında bile senin daha verimli düşünebildiğinin farkında değilim," dedi.

Caroline bu sözleri duyunca çıngıraklı bir kahkaha atıp bir şakayı paylaşır gibi Guy'ın omzuna yaslanmıştı. Tom'a savurduğu bakış ise başlı başına bir meydan okuyuştu.

Dorian'la Tom babalarının keskin görüşünü aldıklarından gözcü olarak sık sık birlikte yukarıya yollanıyorlardı. Tom kolombirdeki bu görev sürelerinden zevk almaya başlamıştı. Kalabalık gemide baş başa kalabilecekleri tek yer orasıydı. Dorian çenesini tutmayı öğrenmişti, orada saatlerce dostça bir sessizlik içinde oturabiliyorlar, birbirlerinin düşüncelerine tecavüz etmiyorlar, her biri kendi hayal gücünü ve fantezilerini çalıştırabiliyordu.

Tom'un hayalleri eskiden savaşlar, zaferler, gitmekte oldukları vahşi ülkeler, uçsuz bucaksız okyanuslar, filler, balinalar ve sisli dağ tepelerindeki dev maymunlarla ilgiliyken şimdilerde Caroline gözlerinin önünden gitmiyordu. Genç kızın sıcak ve yumuşak vücudunu, sevgi ve bağlılıkla baktığı gözlerini düşünüyor, Mary ve köyün öbür kızlarıyla yaptığı şeyleri onunla da yapmayı hayal ediyordu.

Kurduğu çeşitli hayaller arasında gemi alevler içindeyken ve güverteler korsanlarla kaynaşırken onu kucaklayıp denize atlamak, bir mercan adasının

bembeyaz kumsalına yüzüp baş başa kalmak da vardı. Baş başa kalmak! Düşlerinin her birinin sonunda karşılaştığı sorun buydu. Nasıl yalnız kalabileceklerdi? Seraph, Caroline'le birlikte okyanusların sonuna kadar gitse bile asla baş başa kalamayacaklardı.

Delikanlı, gemide meraklı gözlerden uzakta yalnız başlarına birkaç dakika geçirebilecekleri bir yer düşünmeye çalıştı, kızı kendisiyle gelmeye razı edebilecekmiş gibi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu ona hiç de akla yakın görünmüyordu.

Yük ambarı vardı tabii, ama kapalı kapıları şirketin mührünü taşıyordu. Kıç kamaraları ise küçük olduğu için yalnız kalınmasına elverişli değildi, etraf insanlarla dolup taşıyordu. Duvar yerine geçen bölmeler o kadar inceydi ki, Tom üç kız kardeşin kamaralarında yalnız bir kişinin ayakta durmasına yer olduğu için tartıştıklarını bile duymuştu. Bir tanesinin giyinip soyunabilmesi için, öbür ikisinin ranzalarına büzülmesi gerekiyordu. Tom için Caroline'le baş başa kalıp ona aşkını anlatabileceği veya vaat ettiği zevkleri tattırabileceği bir yer yok gibi görünüyordu. Buna rağmen hayallerini süsleyen görüntüler ona rahat vermiyordu.

Havanın uygun olduğu akşamlarda Tom'la Dorian gemi mutfağından yemek kaselerini alıyor ve geminin pruvasına çıkıp Aboli veya Daniel'le birlikte karınlarını doyuruyorlardı. Daha sonra arkası üstü uzanıp gökyüzünü seyrediyorlardı.

Daniel piposunu içerken güneye inildikçe göğün her gün nasıl değiştiğine işaret etmişti. Ufuktaki Büyük Güneyhaçı takımyıldızının her akşam daha fazla yükselişi ve altlarında meleklerin halesi gibi ışıldayan Magellan bulutları rahatça görebiliyordu.

Aboli kendi kabilesinin her takımyıldızıyla ilgili efsanelerini anlatırken Koca Daniel de kıkırdayarak, "Yapma, koca putperest. Bu güçlü avcı Orion'dur, vahşi bir düşman değil," demişti.

Aboli onu duymazlıktan gelip onlara akılsız avcının efsanesini anlattı. O avcı bütün oklarını bir zebra sürüsünün üstüne boşaltmıştı. Aboli sözünün burasında Orion yıldız kümesini işaret etti böylece Siryüs aslanı peşine düştüğü zaman kendini savunmak için elinde bir şey kalmamıştı. Avcı aslanın midesini boylayarak ihtiyatsızlığının cezasını çekmişti. Aboli, "Bu da dinleyici için daha tatmin edici bir öykü," diye sözlerini tamamladı.

Koca Daniel, "Aslan için de tabii," diyerek ayağa kalktı. Devam etti. "Bu

gemide benim yapmam gereken işler var. Görünüşe bakılırsa, bu bakımdan başkalarından farklıyım." Bu çıkıştan sonra işlerinin başına döndü.

Daniel gittikten sonra bir süre konuşmadan oturdular. Dorian güvertede kıvrıldı ve minik bir köpek yavrusu gibi anında uykuya daldı. Aboli içini çekti ve yalnız olduklarında sık sık kullandıkları ormanın diliyle, "Akılsız avcı yeterince yaşasaydı çok şey öğrenebilirdi," diye mırıldandı.

Tom da aynı dille konuştu. "Bunların neler olduğunu bana söylesene."

"Bazen zebraları kovalarken oklarını gereksiz yere tüketmemek daha iyidir."

"Ne demek istiyorsun, Aboli?" Tom oturup büktüğü dizlerine kollarını doladı. Öykünün gizli bir anlamı olduğunu tahmin etmişti.

"Akılsız avcı kurnazlıktan yoksundur. O kovaladıkça av daha hızlı kaçar. Onu seyredenler de, 'Bakın şu budalaya!' diye avcının sonuçsuz çabalarını alaya alırlar."

Tom bunun üzerinde düşündü. Aboli'nin tüm öykülerinde gizli anlamların olduğunu biliyordu.

Öykünün vermek istediği dersi bir anda anlayan delikanlı, "Benimle alay mı ediyorsun, Aboli?" dedi.

"Bunu asla yapmam, Klebe, ama senden değersiz adamların seni dalgaya almaları canımı sıkıyor."

"Gemidekilerin benimle alay etmeleri için ne yapıyorum?"

"Fazla hızlı kovalıyorsun. Amacının ne olduğunu herkese belli ediyorsun."

"Caroline'i mi kastediyorsun?" Tom'un sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Demek o kadar belli oluyor."

"Bunu benim yanıtlamama gerek yok. Sen asıl onun için bitip ölmene neyin sebep olduğunu bana söyle."

Tom, "Bir kere güzel," diye başladı.

"En azından çirkin değil." Aboli karanlığın içinde gülümsedi. "Ama seni asıl deli eden onun seni umursamaz görünmesi."

"Anlayamadım, Aboli."

"O koştuğu için sen kovalıyorsun, o da sen kovaladığın için koşuyor."

"Peki, ne yapmamı önerirsin?"

"Sen de akıllı avcının yaptığını yap, suyun yanında sessizce bekle. Bırak da

avın sana gelsin."

Tom o zamana dek günlük dersler sona erdikten sonra Walsh'ın kamarasında oyalanmak için bahaneler arar, Caroline'den küçük bir ilgi belirtisi beklerdi. Babası, gemideki görevlerinin başına gitmeden önce oğlanların her gün üç saat öğrenim görmelerini şart koşmuştu. Hal bile üç saatlik dersin yeterli olacağını düşünmüştü, ama Tom, sevgiliyle birkaç dakika daha fazla kalabilmek için bu süreyi elinden geldiğince uzatmaya çalışıyordu.

Ancak, Aboli'yle konuşmasından sonra durum değişti. Dersler sırasında artık sessiz ve gizemli görünmeye kendini zorluyor, Walsh'la bile ancak gerektiği kadar konuşuyordu. Geminin çanı vardiya değişimini haber verdiğinde de karmaşık bir matematik probleminin ortasında olsa da kitaplarını kapıp ayağa fırlıyor ve, "Kusuruma bakmayın, Bay Walsh, görevlerim beni bekliyor," diye öğretmeninden özür diliyordu. Bundan sonra da Caroline'in yüzüne bile bakmadan kamaradan çıkıyordu.

Akşamları Caroline, annesi ve kız kardeşleriyle günlük sağlık gezintilerini yapmak için güverteye çıkınca da delikanlı, görevlerinin kendisini Caroline'den geminin tıkışıklığının izin verdiği ölçüde uzak tutmasına dikkat ediyordu.

Genç kız, Tom'un tutumundaki değişikliği fark ettiğine dair herhangi bir belirti vermedi. Derken bir sabah dersteyken Tom bir ara başını kaldırınca, kızın gözucuyla kendisini incelediğini fark eti. Caroline anında önüne baktıysa dayanaklarının pembeleşmesinin önüne geçememişti. Tom içten içe çok sevindi. Aboli haklıydı demek. Caroline'i ilk kez kendisini incelerken yakalıyordu.

Bunun verdiği kararlılıkla, genç kızın bir zamanlar önemsemez tavırlarının karşılığında Tom'un da aynını yapması kolaylaştı. Bu düello hemen hemen iki hafta sürdükten sonra Tom, Caroline'in davranışında belirli belirsiz bir değişiklik fark etti. Sabah dersleri sırasında daha konuşkan kesilmiş, ancak daha çok Walsh'la Guy'a ve özellikle Guy'a hitap eder olmuştu. Onunla fısıldaşıyor, delikanlının en önemsiz hatalarına haddinden fazla gülüyordu. Caroline'in kahkahaları onu ruhunun en derin noktasına kadar incittiği halde Tom başını kaldırmadan sessizliğini sürdürüyordu.

Bir keresinde Walsh'ın kamarasından çıkıp güverte merdiveninin dibine geldiklerinde genç kız sinir bozucu bir yapmacıklıkla, "Öf, bu basamaklar da öyle dik ki. Kolunu tutabilir miyim, Guy?" demişti. Sonra, delikanlıya yaslanıp onun sırıtan yüzüne bakışını dikmiş, Tom ise herhangi bir belirti göstermeden

yanlarından geçip gitmişti.

Guy'a, Bayan Beatty ve kızlarla güvertede dolaşmak ya da Bay Beatty ile kamarasında saatlerce konuşmak için gemideki görevlerinden her nasılsa vakit kalıyordu. Görünüşe bakılırsa, delikanlı Bay ve Bayan Beatty'yi etkilemişti. Ancak Guy, kendisine Caroline'in yanında takıldığında bile güverteden ayrılıp yukarlara tırmanmaya teşebbüs etmiyordu. Guy'ın korkaklığına içerlememesi Tom'u şaşırtıyordu. Ama bunun yanında yukarların yüksek ve tehlikeli boyutlarında ikizine göz kulak olma sorumluluğunun olmamasına memnundu. Dorian'la ilgilenmek ona yetiyordu; hoş, çocuk geminin donanımında öylesine hızlı ve çevik hareket ediyordu ki, çok geçmeden Tom'un korumasına ihtiyacı kalmayacaktı.

İlk kez Caroline'in müdahalesi yüzünden ortaya çıkmış olsa bile, ikizler bir süreden beri birbirlerinden uzaklaşmaktaydılar. Birlikte az vakit geçiriyorlardı, beraber olduklarında da konuşmaları kısa ve temkinliydi. Yakın zamana kadar bütün düşünce ve duygularını paylaştıkları, pek çok zorluğa ve haksızlığa birlikte göğüs gerdikleri günler sanki çok uzaklarda kalmıştı.

Hal akşam yemeğinden sonra yolcularını çok kez kamarasında Whist (Bir iskambil oyunu.) oynamaya davet ediyordu. Kendisi usta bir oyuncuydu ve Tom'a da oyundan zevk almayı öğretmişti. Delikanlı matematik yeteneği sayesinde kısa zamanda mükemmel bir oyuncu olmuştu ve babasıyla Bay Beatty ve Bay Walsh'a karşı oynuyordu. Bu oyunlar oyuncular tarafından çok ciddiye alınıyor, tartışma konusu bile oluyordu. Her elden sonra oyun konuşulup didik didik ediliyor, bu arada kamaradaki öbür masanın başında Guy, Bayan Beatty ve kızlar çocuksu iskambil oyunlarıyla kıkır kıkır gülüşüp eğleniyorlardı.

Bu akşamların birinde Tom babası tarafından iki seçenek karşısında bırakılmıştı. Olasılıkları hesaplamaya çalıştıysa da, öbür masadan gelen kadın cıyaklamaları onu şaşırttı. Yüksek kartı varken düşüğüyle oynayıp hasmı şaşırtmaya kalkıştı. Sonuçta, hatalı bir karar verdiği için Bay Walsh bir zafer kahkahası atarak oyunu aldı.

Babası bunun üzerine ona çıkıştı. "Bay Walsh'ın oyunundan yedi sineği olduğunu anlamalıydın." Tom sandalyesinde kıvranıyordu. Başını kaldırınca öbür masada oyunun durduğunu ve herkesin babası tarafından tenkit edilişini dinlediklerini gördü. Caroline'ie Guy da kafa kafaya vermişler, onu gözlüyorlardı. Guy'ın yüzünde Tom'un daha önce onda görmediği haince bir sevinç vardı. Guy, kardeşinin küçük düşürülmesinin resmen keyfini

çıkarıyordu.

Tom birden bir suçluluk krizine kapıldı. Hayatında ilk kez ikizinden hoşlanmadığının farkına varıyordu. Guy o sırada başını çevirip Caroline'e göz kırptı. Genç kız da küçük beyaz elini delikanlının kolunun üstüne koydu. Sonra öbür eliyle ağzını örttü ve Guy'ın kulağına bir şey fısıldadı. Böyle yaparken Tom'un yüzüne bakıyor, gözleri delikanlıyla açık seçik alay ediyordu. Tom ani bir şok duygusuyla Guy'dan hoşlanmamakla kalmayıp ondan resmen nefret ettiğini ve kötülüğünü istediğini anladı.

Bu günden sonra bu suçlulukla günlerce mücadele etti. Babası bütün oğullarına aile içinde sadakat ve bağlılığın kutsal olduğunu öğretmişti. Çoğu zaman, "Dünyaya karşı biz," derdi. Tom bir kez daha babasının beklentilerine ulaşamadığını hissediyordu.

Sonra, beklemediği bir sırada öcünü almış oldu. Önceleri çok önemli bir şeylerin hazırlanmakta olduğunun belli belirsiz fark etmişti. Bay Beatty ile babasının kıç güvertesinde ciddi ciddi bir şeyler konuştuklarını görmüş, babasının çok sinirli göründüğü dikkatinden kaçmamıştı. Bundan sonraki birkaç gün de Bay Beatty kıç kamarasında Hal'la çok uzun saatler geçirdi. Ardından Hal, Dorian'ı, Guy'ı bu toplantıların birine çağırmaya yolladı.

Tom döner dönmez küçük kardeşine, "Ne konuşuyorlardı?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Tom, "Kapıdan dinlemeliydin onları," diye homurdandı. Merakından çatlıyordu.

Dorian, "Cesaret edemedim," diye itiraf etti. "Yakalamış olsa, babam beni ceza olarak geminin altından geçirtirdi." Dorian bu korkunç cezayı yeni duymuş ve çok etkilenmişti.

***

Guy kış kamarasına çağrılmayı günlerden beri korkuyla bekliyordu. Ned Tyler'la baruthanede çalışıyor, adamın fişleri açıp kumlu siyah tozun nemli olup olmadığını kontrol etmesine yardım ediyordu. Derken Dorian onu aramaya geldi.

"Babam seni şimdi kamarasında görmek istiyor." Dorian'ın, bu çok önemli haberi getirenin kendisi olmasıyla gururlandığı belliydi. Guy ayağa kalkıp ellerindeki tozu silkeledi.

Dorian, "Çabuk gitsen iyi olur," diye onu uyardı. "Babamın yüzünde Düşmana Ölüm anlamı var."

Guy kamaraya girince babasının ruh halini Dorian'ın abartmadığını anladı. Hal kış penceresinin önünde ellerini arkasında devşirmiş olarak duruyordu. Hızla döndü; oğluna yüzünde pek de öfke sayılamayacak bir anlamla bakarken sırtına sarkan kalın saç örgüsü öfkeli bir aslanın kuyruğu gibi oynuyordu. Guy babasının yüzünde kaygı ve ümitsizlik dolu bir ifade okudu.

"Bay Beatty ile uzun uzun konuştum," diye başladı. Orta yaşlı adama çenesiyle işaret etti. Beatty masanın başında ciddi ve gülümsemeyen bir yüzle oturuyordu. Perukasını takmış olması, bu toplantının ciddiyetinin kanıtıydı. Hal, bundan sonra söyleyeceklerini dile getirmek istemiyormuş gibi bir süre sustu.

Hal, "Duyduğum kadarıyla aile reisi olarak bana danışmadan geleceğin hakkında planlar yapmışsın," diye devam etti.

Guy, "Bağışlayın, baba, ama denizci olmak istemiyorum," diye atıldı.

Hal, oğlu Tanrı'ya inanmadığını söylemiş gibi şok halinde geriye birkaç adım attı. "Biz oldum olası denizciyiz, oğlum. Courtney'ler iki yüzyıldan beri denizlere açılmışlardır."

"Nefret ediyorum." Guy'ın sesi titriyordu. "Bir gemideki kokudan ve sıkışıklıktan nefret ediyorum. Ufkumda kara olmayınca kendimi hasta ve mutsuz hissediyorum."

Uzunca bir sessizlikten sonra Hal devam etti. "Tom'la Dorian baba miraslarına ihanet etmediler. Muhakkak ki parlak serüvenler yaşayarak büyük kazançlar elde edecekler. Günün birinde sana kendi gemini armağan etmeyi umuyordum. Ama çenemi boşuna yorduğumu görüyorum."

Guy boynunu bükerek perişan halde tekrarladı. "Karadan, uzakta asla mutlu olamam."

"Mutlu olmak mı!" Hal öfkesini frenleyeceğine kendi kendine söz vermişti, ama küçümser sözler elinde olmayarak ağzından kaçtı. "Bunun mutlulukla ne ilgisi var? Bir erkek, önünde çizilmiş yolda ilerler. Tanrı'ya ve kralına karşı görevini yerine getirir. Yapması gerekeni yapar, canının istediğini değil." Hal yüreğinde öfkenin birikip taşma sınırına geldiğini hissediyordu. "Tanrı aşkına, oğlum, her adam yalnız hoşuna gideni yapacak olsa bu nasıl bir dünya olurdu? Her adam, 'Ben bunu yapmayı istemiyorum' demeyi kendinde hak olarak görse, tarlaları kim sürer, haşatı kim yapardı? Bu dünyada herkes için bir yer vardır, ama herkes de yerini bilmelidir." Oğlunun yüzünde inat olarak anlamlandırılabilecek bir anlamın biçimlendiğini görünce konuşmasına ara verdi. Kıç penceresine dönerek, okyanusa ve batan güneşin yol yol altın rengine boyadığı gökyüzüne baktı.

Derin soluklar alıp veriyordu. Kendini toparlaması birkaç dakika sürdü. Arkasına döndüğünde yenilgisi yüzünden okunuyordu. "Pekala!" dedi sonunda. "Belki fazla hoşgörülüyüm, ama seni zorlayacak değilim. Oysa Tanrı biliyor ya, aynen bunu yapmayı düşünmüştüm. Bay Beatty, bencilce davranışın nedeniyle uğradığım düşkırıklığını paylaşmadığı için çok şanslısın." Hal koltuğuna çöktü ve masanın üstünde duran belgeyi önüne çekti.

"Bildiğin gibi, Bay Beatty sana Saygıdeğer Doğu Hindistan Şirketinde bir iş öneriyor. Ücret ve çalışma koşulları konusunda cömert davrandı. Önerisini kabul edersen şirketteki görevin hemen başlayacak. Seni bu geminin mürettebatının bir üyesi olarak görevlerinden affediyorum. Bunun yerine Bay Beatty'nin yardımcısı olarak çalışmaya başlayacak ve kendisiyle Bombay'daki şirket fabrikasına gideceksin. Anlıyorsun, değil mi?"

Guy, "Evet, baba," diye mırıldandı.

“İstediğin bu mu?" Hal bir yalanlama umar gibi oğlunun gözlerinin içine baktı.

"Evet, baba. İstediğim bu."

Hal içini çekti. Öfkesinden eser kalmamıştı. "Peki, öyleyse "kendin için doğru kararı vermiş olman için Tanrı'ya dua edeceğim. Kaderin artık benim sorumluluğumdan çıktı." Hal böyle diyerek sözleşme belgesini masanın üstünde oğluna doğru itti. "Bunu imzala, bende tanıklık edeceğim."

Daha sonra imzaların yaş mürekkebinin üstüne kum serpti, bunun fazlasını üfürdükten sonra da belgeyi Bay Beatty'ye uzattı. Tekrar Guy'a döndü. "Durumunu gemideki yetkililerle kardeşlerine açıklayacağım. Senin hakkında

ne düşüneceklerini tahmin edebiliyorum."

Kardeşler karanlıkta pruva bölümünde Aboli ve Koca Daniel'le yere çömelerek Guy'ın kararını tüm ayrıntılarıyla tartıştılar.

"Guy bizi nasıl böyle yüzüstü bırakabilir? Hep beraber olacağımıza yemin etmiştik, öyle değil mi, Tom?" Dorian şaşkınlığını bir türlü yenemiyordu.

Tom soruyu yanıtlamaktan kaçınmadı. "Guy'ı deniz tutuyor. Hiçbir zaman iyi bir denizci olamazdı," dedi. "Ayrıca, denizden ve donanımlara tırmanmaktan da korkuyor." Tom gelişen olaylar karşısında küçük kardeşinin duyduğu kedere bir türlü katılamıyordu.

Dorian da bunu sezerek yaşlı adamlarda avuntu aradı. "Bizimle kalması gerekirdi, öyle değil mi, Aboli?"

Aboli, "Ormandan geçen yol birden fazladır," diye homurdandı. "Hepimiz aynısına sapsak önümüz çok kalabalıklaşırdı."

“İyi ama Guy!" Dorian ağlamaklıydı. "Bizi asla terk etmemeliydi." Çocuk yine Tom'a döndü. "Sen beni hiçbir zaman terk etmeyeceksin, öyle değil mi, Tom?"

Tom, "Tabii ki terk etmeyeceğim," diye ters ters yanıt verdi.

"Söz mü?" Dorian'ın yanağına yuvarlanan bir tek yaş yıldızların ışığında parıldıyordu.

Tom, "Ağlamamalısın," diye onu uyardı.

"Ağlamıyorum. Sadece rüzgar gözlerimi sulandırıyor." Çocuk yaşı elinin tersiyle sildi ve tekrar etti. "Bana söz ver, Tom."

"Sana söz veriyorum."

"Hayır, öyle değil." Dorian ısrar etti. "Büyük yemini et."

Tom derin bir göğüs geçirdikten sonra belindeki kından kamasını çekti. Ay ışığında ışıldayan dar bıçağı yükseğe tuttu. "Tanrı, Aboli ve Koca Daniel bana tanık olsunlar ki... " Delikanlı kamanın ucunu başparmağına batırdı. Gümüş renkli ışıkta katran gibi siyah gözüken kanın açılan delikten fışkırdığını hepsi gözlediler. Tom bundan sonra kamayı tekrar kınına soktu, serbest eliyle de Dorian'ın yüzünü kendisininkine yaklaştırdı. Bir yandan çocuğun" gözlerinin içine bakıyordu. Kanlı başparmağıyla Dorian'ın alnına bir haç çizdi. Ciddi bir tavırla, "Seni hiçbir zaman terk etmeyeceğime büyük yemini ediyorum," dedi ve ekledi. "Haydi, artık ağlamayı kes."

Guy'ın ayrılması üzerine vardiya listesi değiştirildi. Sonuçta Tom, kendininkilere ek olarak ikizinin görevlerini de üstlenmek zorunda kaldı. Ned Tyler ve Koca Daniel şimdi denizcilik, topçuluk tekniği ve yelkencilik derslerini üç yerine iki öğrenciye vermek durumundaydı. Tom'un günlük programı eskiden de ağırken şimdi sınırsız görünüyordu.

Guy'ın görevleri aksine hafif ve zevkliydi. Bay Walsh'la günlük derslerden sonra Tom'la Dorian görevlerine başlamak üzere güverteye koşarken o bir iki saat boyunca Bay Beatty için raporlar ve mektuplar yazıyor ya da şirketin Saygıdeğer Doğu Hindistan Şirketinin Hizmetindeki Gönüllülere Direktifler gibi yayınlarını okuyor, bundan sonra da Bayan Beatty'ye kitap okumak veya kızlarıyla iskambil oynamakta serbest kalıyordu. Bütün bunlar ona ikizinin sevgisini kazandırmıyordu tabii. Tom bazen tepelerden onun, geminin subaylarıyla yolcularından başkalarına yasak olan kıç güvertesinde hanımlarla dolaşmasını ve gülmesini seyrediyordu.

Seraph böylece ekvatoru geçti. Bu yolculuğu ilk defa yapanlar adet olduğu üzere okyanusların tanrısı Neptün'e bağılık töreninden geçtiler. Paçavralardan akıl almaz bir kostüm giymiş ve çözülmüş bir ip kangalından bir sakal takmış olan Aboli, çok etkileyici bir Neptün olmuştu.

Artık ekvator çevresindeki rüzgarsız bölge arkalarında kalmıştı. İki gemi yavaş yavaş güney alizelerinin kuşağına giriyordu. Okyanusun görünüşü de değişmişti. Sakin kuşağın tembel ve sıkıcı sularından sonra okyanus sanki canlanmış, ışıldamaya başlamıştı. Temiz ve canlı hava insanları zindeleştiriyordu, gökyüzü rüzgarların sürdüğü atkuyruğuna benzer sirüs bulutlarıyla beneklenmişti. Bütün bunlarla uyumlu olarak mürettebat da sanki ferahlamış ve neşelenmişti.

Hal geminin rotasını güneybatıya çevirmişti. Böylece Afrika anakarasından uzaklaşıyorlar ve Güney Amerika kıyıları yönünde Atlantik'in ortalarına doğru bir kavis çizmiş oluyorlardı. Tom her on günde bir Ned'le ve topçu sorumlularıyla birlikte cephaneliği denetlemeye iniyordu. Kara tozun karakterini ve kaprisli yapısını anlamak, topçuluk tekniği bahsindeki eğitiminin bir parçasıydı. Tozun bileşimini, kükürdü, mangal kömürünü ve güherçileyi[4] tanımak, bu maddelerin nasıl güvenli bir şekilde harmanlanıp saklanabileceğini, zerreleri katılaştırıp silahlarda kusurlu ateşlemeye neden olabilecek ısı ve rutubet birikiminin nasıl önleneceğini bilmek zorundaydı. Ned yaptıkları her ziyarette cephanelikte çıplak bir alevin veya kıvılcımın tehlikesini, bunların bir patlamaya neden olarak gemiyi havaya uçurabileceğini

onun kafasına sokuyordu.

Savaşa atılmadan önce fiçılar açılır, toz özenle tartılıp bir top atışı için gerekli miktar ipekli torbaların içine doldurulurdu. Bu, namlunun içine tıpkı bir mermi gibi sıkıştırılır, üstüne bir paçavra tıkacı, arkasından da gülle yerleştirilirdi. Torbalar daha sonra görevli gençler tarafından topların bulunduğu güverteye taşınırdı. Herhangi bir çarpışma beklentisi olmayınca bile birçok ipek torba doldurulur ve acil bir durum için karşı raflarda hazır tutulurdu. Ne çare ki, ince ipekli, tozu rutubete ve sertleşmeye karşı hassas kıldığından torbaların düzenli şekilde kontrol edilmesi ve barutun tekrar tekrar paketlenmesi gerekiyordu.

Ned'le Tom'un cephanelikte oldukları zamanlar eğlence ve gevezelik yoktu. Tel örgülü tek pencereden sızan ışık loştu ve içeriye bir katedralin sessizliği egemendi. Elden ele geçen ipekli torbalar kendisine verildikçe onları dikkatle raflara diziyordu. Elinin altında hem gergin, hem de yumuşaktılar. Ne kadar rahat bir döşek olurlardı, diye düşündü Tom. Birden Caroline'in ipek torbaların üstünde çırılçıplak yattığını görür gibi oldu. Gırtlağından bir inilti koptu.

"Ne var, Bay Tom?" Ned delikanlıya merakla baktı.

"Hiç. Sadece düşünüyordum."

"Hayal kurmayı ikizine bırak. O bu işin ustasıdır." Ned kısa konuştu. "Sen kendi işine bak. Kendi işinde başarılısın."

Tom torbaları paketlemeyi sürdürdü, ama bir yandan da kafası harıl harıl işliyordu. Cephanelik gemi içinde üst üste on gün boş kalan, bir insanın rahatsız edilme korkusu olmadan yalnız kalabileceği tek yerdi. Bulmakta o kadar zorlandığı, gözünden kaçacak kadar ortada olan yerdi orası. Ned'in kemerinden sarkan yarım düzine anahtarlara baktı. Cephaneliğin, silah dolaplarının, mutfak levazımının ve giysi deposunun anahtarları. İşleri bitince, Tom ağır meşe kapıyı kilitleyen Ned'in yanındaydı. Kocaman kilidin içinde dönen anahtarı kafasında not etti: halkadaki diğer anahtarlardan farklı bir biçimi, taç biçiminde beş dişi vardı. Delikanlı o halkayı birkaç dakikalığına olsun nasıl ele geçirebileceğini düşündü. İstediğini halkadan çıkarması için bu kadar bir süre yeterdi. Ama boşuna bir çabaydı bu. Kuşaklar boyu kendisinden önceki denizciler de gemideki içki deposunun anahtarını nasıl ele geçireceklerini düşünerek çözümü olmayan bir problemle uğraşıp durmuşlardı.

Delikanlı o gece döşeğinin üstünde yatarken aklına bir şey daha geldi, hem de

öylesine ani oldu ki bu, yattığı yerden fırlayıp dimdik oturdu. Gemide birden fazla anahtar destesi olsa gerekti. Eğer varsa nerede olacağını biliyordu: babasının kamarasında. Babasının ranzasının altındaki sandıkta veya masasının gözlerinin birinde olsa gerekti. O gecenin kalan kısmında neredeyse gözüne uyku girmedi. Kaptanın gemideki en büyük oğlu olmak gibi ayrıcalıklı konumuna rağmen, babasının kamarasına serbestçe girip çıkamazdı, zaten Hal'ın ne zaman ne yapacağı belli olmazdı. Çoğu kez adam odasında olmasa bile kamarotlar ya eşyalarıyla ilgileniyordu ya da yatağını düzeltiyordu. Babası yattıktan sonra bir deneme yapması da söz konusu olamazdı. Tom, babasının uykusunun hafif olduğunu biliyordu, bunu bilememenin cezasını çekmişti daha önce. Babası aldatılması kolay olan bir adam değildi.

Delikanlı bundan sonraki hafta uygulanması hemen hemen olanaksız birkaç plan düşündü ve hemen vazgeçti. Bunlardan biri, teknenin dışından aşağı inmek ve kıçtaki galeryadan içeri girmekti. Bunun için, babasının yelken değişmesini emretmesine kadar beklemek zorunda olduğunu biliyordu. O zaman her iki vardiya da güvertede bulunacak, babasıysa yukarda meşgul olacaktı. Tom'un o sırada bir bahane uydurup çalışma mevkiinden ayrılması ve aşağı koşması gerekecekti.

Günler hızla geçiyor, mevsim rüzgarları güneydoğu yönünden düzenli olarak esiyordu. Yelken değiştirmek gerekmediğinden Tom da planını uygulama fırsatı bulamıyordu.

Derken fırsat öylesine bir rastlantı sonucu ayağına geldi ki, delikanlı elinde olmayarak huzursuzluk duydu. Baş kasaranın sonunda vardiyasının öbür üyeleriyle birlikte birkaç dakikalık dinlenme süresinin tadını çıkardığı sırada, babası pusula dolabının başından ona yanına gelmesini işaret etti. Tom hemen ayağa fırlayıp Hal'ın yanına koştu. Hal ona, "Aşağıya kamarama koş," dedi. "Masamın üst çekmecesine bak. Orada kara kaplı not defterimi bulacaksın. Onu bana getir."

"Baş üstüne efendim." Tom'un bir an başı döndü. Hemen arkasından güverte merdivenine koştu.

"O kadar acele etmene lüzum yok, Tom." Babasının sesi delikanlıyı duraklattı. Bu iş fazla kolay gözükmüştü. Hal devam etti. "Defter üst çekmecede değilse, öbürlerinin birinde olabilir."

"Peki, baba." Tom ok gibi merdiveni indi.

Kara kaplı defter aynen babasının dediği gibi üst çekmecedeydi. Tom, kilitli

bulmaktan korka korka öbür çekmeceleri denedi, ama hepsi açıktı, bu yüzden tümünü aradı. Sonuncu çekmeceyi çektiği sırada ağır bir madeni cismin takırdayıp hareketin etkisiyle kaydığını duydu. Bir an yüreği ağzına geldi.

Yedek anahtarlar almanağın bir kopyasının ve seyir çizelgelerinin altına tıkılmıştı. Delikanlı onları alıp yükseğe tuttu ve cephaneliğin anahtarını taç biçiminden hemen tanıdı. Bundan sonraki adımı atmak için kamaranın kapalı kapısına baktı ve ayak sesleri olup olmadığından emin olmak için kulak kabarttı. Sonra halkayı açarak anahtarı oradan dışarı kaydırdı ve cebine attı. Ardından halkayı kapadı ve desteyi çekmecedeki eski yerine koyarak almanakla üstünü örttü.

Güverteye koştuğu sırada cebindeki anahtar ona gülle gibi geliyordu. Onu gizleyeceği bir yer bulması gerekliydi. Öbür anahtar destesi kaybolmadığı ya da bulunamadığı sürece babası büyük bir olasılıkla hırsızlığın farkına varmazdı. Yine de anahtarı üstünde taşıması tehlikeliydi.

O gece yarısı geminin çanı orta vardiyanın başladığını haber verdiği sırada delikanlı uyandı. Bir saat daha bekledikten sonra döşeğinden yavaşça kalktı. Guy da yanında doğrulmuştu. "Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı.

Tom bozulduysa da renk vermedi. "Baş tarafa," diye fısıldayarak yanıt verdi. "Sen uyumana devam et." ilerde yattıkları yerde değişiklik yapması gerekecekti. Guy yine hasır döşeğinin üstüne çöktü, Tom da geminin pruva yönüne doğru seğirtti. Ama Guy'ın kendisini görmeyeceğinden emin olur olmaz hızla döndü ve merdivenden alt güverteye indi.

Bu rüzgarda gemi hiçbir zaman sessiz olmazdı. Kaburgaları çatırdıyor, ek yerlerinden biri tabanca gibi gürültüyle patlıyor, gemiye çarpan sularda saldırırcasına tekneye çarpıyordu.

Alt güvertede ışık yoktu, ama Tom emin adımlarla ilerlemeye devam etti. Yalnız bir kez bölmelerden birine tosladı. Geminin öbür olağan gürültüleri çıkardığı sesleri örtüyordu.

Kıç merdiveninin dibinde tavandan bir tek fener sarkmaktaydı. Bu da orta geçide ölgün bir ışık yayıyordu. Babasının kamara kapısının altında bir ışık çizgisi vardı. Tom buradan hızla geçti ve üç kızın uyudukları minik kamaranın dışında kısa bir süre durdu. Buradan da hiçbir ses kulağına gelmeyince yoluna devam etti.

Cephanelik bir güverte aşağıda, grandi direğinin topuğunun iç omurgaya dikildiği yerin hemen yanındaydı. Tom son tahta merdivenden de aşağı

sürünerek en alt güvertenin zifir gibi karanlığına ayak bastı ve cephaneliğin kapısına yavaşça yaklaştı. Anahtarı kilide soktu, ama kilit mekanizması tutukluk yapınca anahtarı çevirmek için tüm gücünü harcaması gerekti, neyse ki sonunda kapı açılıverdi. Delikanlı eşikte durarak kara tozun keskin kokusunu soludu. Bu işi başardığına sevinmekle beraber, önünde aşılması gereken daha birçok engel olduğunu biliyordu. Kapıyı hemen kapayıp kilitledi. Daha sonra kapının üst şövesindeki oyuğu el yordamıyla buldu, anahtarla beraberinde getirdiği kav kutusunu buraya gizledi. Arkasından gemi içinde geldiği yolu gerisin geriye dönerek topların güvertesinde döşeğini buldu ve bunun üstüne büzüldü. Guy yanında huzursuz biçimde kıpırdandı. O da uyanıktı, ama konuşmadılar, çok geçmeden ikisi de uykuya daldı.

Şu ana dek her şey Tom'un lehine gelişmişti. Öyle ki ertesi gün her şeyin değişebileceğine dair içinde huzur bozucu bir his duydu, işlerin şu andakinden daha ileri gidebileceğine dair Caroline'den bir sinyal almamıştı zaten. Cesareti yavaş yavaş kırılmaktaydı. Atlattığı tehlikeleri ve bundan sonra karşılaşabileceklerini düşünerek endişeleniyordu. Defalarca cephaneliğin anahtarını babasının çekmecesine geri götürüp çılgınca planından vazgeçmeyi düşündü. Ama sonra derslerine dalmış olan Caroline'e bakışı takılıyordu. Yanağının kıvrımına, dersine daldığı zaman pembe dudaklarını sarkıtmasına, elbisesinin karpuz kollarının altında tropikal güneşinden altın rengini almış kadife tüylü yumuşak koluna...

Bir dakika için dahi olsa onunla yalnız kalmalıyım, diye düşündü. Bu tehlikeyi göze almaya değerdi. Ama yine de harekete geçme cesaretini gösteremiyor, tereddütle vakit geçiriyordu. Sonunda gerekli dürtüyü sağlayan genç kız oldu.

O günkü derslerin sonunda Caroline, Tom'un önünde kamaradan fırladı. Ama merdivene ayak bastığında Bay Walsh ona seslendi. "Bayan Caroline bu akşam müzik çalışmalarımıza gelebilecek misiniz?"

Caroline öğretmene yanıt vermek için arkasına döndü. Ancak, bu hareketi o kadar beklenmedikti ki, Tom ona çarpmaktan kaçınamazdı. Bu çarpışma sonucunda genç kız dengesini kaybetti, ama toparlanmak için delikanlının kolunu yakaladı, Tom da o zaman öbür kolunu kızın beline doladı. O sırada Walsh'la kamaradaki öbür iki genç onları göremiyorlardı.

Caroline, Tom'dan uzaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunun yerine, delikanlıya doğru uzanarak bedeninin alt kısmını onunkine yapıştırdı ve kasıtlı olarak bir sürtünme hareketi yaptı. Böyle yaparken sinsi ve çokbilmiş bir

bakışla delikanlının yüzüne bakmıştı. O an Tom için bütün dünya alt üst olmuştu. Bu anlık dokunuşun ardından Caroline hemen Tom'dan uzaklaşarak Bay Walsh'la konuştu. "Tabii ki gelirim. Hava da o kadar güzel ki güvertede buluşabiliriz, değil mi?"

Walsh, "Ne güzel fikir," diyerek seve seve razı oldu. "Saat altı nasıl?" Öğretmen hala kara sakinlerinin yöntemine göre vakti hesaplıyordu.

***

Ned Tyler dümen yakasının başında Tom'un yanında duruyordu. Tom, Seraph'ı güneybatı kerte güney rotasında tutmaya çalışıyordu.

Ned, "Karşıla onu!" diye homurdandı. Fora edilmiş durumdaki yelkenler yirmi beş deniz millik bir rüzgarla şişerken bu, azgın bir aygırı zapt etmeye çalışmak gibi bir şeydi.

Ned, "Dümen suyuna bak," diye onu uyardı. Tom itaat ederek kıç tarafına göz attı. "Balayına çıkmış bir çift yılan gibi," dedi Ned. Bunun haksızlık olduğunu ikisi de biliyorlardı: bir buçuk kilometre kadar gerilerinde dümen suyunda belirli belirsiz bir karışıklık göze çarpıyordu, ama Tom'un öğretmenleri rotadan en küçük bir. sapmayı bile hoş görmüyorlardı. Seraph bundan sonraki on dakika boyunca mavi dalgaların arasında dümdüz bir iz bıraktı.

Ned, "Aferin, Bay Thomas," diye onayladı. "Şimdi grandi direğinin çanaklığından itibaren saymaya başla lütfen."

"Kontra babafingo, babafingo..." Tom hiç duraklamadan ve yanılmadan, dahası geminin pruvasının sapmasına izin vermeden yelkenlerin adlarını sayıyordu.

Derken müzisyenler triosu kıç tarafından ortaya çıktı. Guy, Caroline'in şarkı notalarını ve gitarını taşıyordu. Flütü arka cebinden taşan Walsh'ın bir elinde Caroline'in taburesi vardı, ötekiyle de perukasını sıkı sıkı tutuyordu. Grup rüzgar altı tarafta esintilerin gücünden korunmuş her zamanki yerini aldı.

Tom dikkatini geminin idaresine vermeye, Ned'in engizisyon sorgulamasına yanıt yetiştirmeye ve Caroline'in şarkı kitabını açarak kendisinin sayfaların arasına koyduğu notu bulacağı anı yakalamaya çalışıyordu.

Ned, "Mizana direğinin yelkenleri, çanaklıktan itibaren lütfen," dedi.

Tom, "Mizana gabya yelkeni," diye başladı, ama sonra durakladı. Caroline şarkıya başlamaya hazırdı, Walsh da şarkı kitabını ona veriyordu.

"Devam et." Ned delikanlıyı cesaretlendirmeye çalıştı.

Tom, "Mizana velenası," dedi ve yine durdu. Caroline kitabı açmış ve kaşlarını çatmıştı.

Genç kız sayfaların arasındaki bir şeyi okuyordu. Tom onun yüzünün solduğunu görür gibi oldu, ama Caroline sonra istemsiz olarak başını kaldırdı ve açık güvertenin öbür ucundan delikanlının yüzüne baktı.

Tom, "Tabii ki mizana," dedi ve yine Caroline'e bakışını dikti. Genç kız ona o sinsi ve gizemli bakışını yönelttikten sonra başını arkaya atarak buklelerini

rüzgarda dans ettirdi. Şarkı kitabının sayfalarının arasından Tom'un özenle mesajını kaleme aldığı kağıt parçasını çıkardı, parmaklarının arasında topaç yaptı ve dudak bükerek geminin bordasından aşağı firlattı. Rüzgar kağıdı kaptığı gibi uzaklara taşıdıktan sonra suyun içine düşürdü; not, beyaz taçlı dalgaların arasında gözden kayboldu. Bu öylesine belirgin bir dışlamaydı ki, Tom dünyasının yıkıldığını hissetti.

Ned birdenbire, "Orsa et!" diye sesini yükseltince delikanlı, Seraph'ın rüzgar altına düşmesine izin verdiğini suçluluk duyarak fark etti.

***

Tom yararsız olduğunu bile bile uzun ilk vardiya süresince döşeğinin üstünde yatarak gece yarısını bekledi. Rizikoya atılıp önerdiği randevuya sadık kalmasına değip değmeyeceğini düşünüyordu. Red yanıtı kesin gözükmüştü, oysa delikanlı, babasının kamarasındaki o heyecan verici yakınlık anından kızın da kendisi kadar hoşlandığından emindi. Walsh'ın kamarasının dışındaki o kısa dokunuş ise başka bir serüvene karşı olmadığının kanıtıydı.

Tom, "Küçükhanım iddia ettiği gibi gururlu bir leydi değilmiş," diye öfkeyle kendi kendine söylendi. "Şık eteklerinin altında o işi Mary ve köyün öbür kızları kadar seviyor, içlerinde en ustalarıyla boy ölçüşebileceğine bir altın gine bahse girmeye hazırım."

Tom döşeğini toplardan birinin arkasındaki oyuğa taşıdığından Guy ya da Dorian yanında yatıp gece içindeki gidiş gelişlerini kontrol edemeyecekler di. Vardiya saatleri ona hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Bu,süre boyunca bir iki kez uyuklasa da aniden sıçrıyor ve heyecandan titrer bir şekilde uyanıyordu.

Yattığı yerin yukarsındaki güvertede, ilk vardiyanın yedi çanı çalındığında delikanlı kendini daha fazla tutamadı. Battaniyesinin altından dışarı süzülerek merdivenin başına süründü. Kardeşlerinden birinin ona nereye gittiğini sorması olasılığına karşı nefesini bile tutuyordu.

Üç kızın uyudukları minik kamaranın dışında bir kez daha durarak kapıya kulağını dayadı. Hiçbir şey duymayınca bölmeye vurup Caroline'in de kendisi gibi uyanık olup olmadığına bakmak istedi. Ama sağduyusu bunu yapmasına engel oldu ve kapıyı bırakarak aşağı güverteye yollandı.

Cephaneliğin anahtarı kav kutusuyla birlikte bıraktığı yerdeydi. Kapının kilidini açtı, içeri süzüldü ve uzanıp aldığı feneri koridora çıkardı, sonra kav kutusundan bir kıvılcımın cephaneliğin tabanına dökülmüş olabilecek toz zerrelerine değmemesi için kapıyı itinayla kapadı.

Kav kutusunu sakladığı yerden aldı ve güverteye çömelerek geminin karanlığında bir çakmaktaşını çakmanın kendisi için rizikosunu ölçtü. Onu kaygılandıran bir patlama tehlikesinden çok, bir ışığın dikkati çekmesi durumuydu. Babasının kamarası merdivenin hemen yukarsındakiydi, Bay Beatty ile karısınınki de onun bitişiğindeydi. Uykuları kaçmış olabilirdi ya da içlerinden biri tuvalete gitmek için kamaradan çıka bilirdi. Nöbetçi subay turları sırasında geminin aşağılarına inip olağandışı bir aydınlığı araştırmaya gelebilirdi.

Bununla birlikte Tom, Caroline'in zifiri karanlıkta cephaneliğe inmek için

gerekli cesaretten de, teknenin planı hakkında bilgiden de yoksun olduğunu biliyordu. Delikanlının en azından onu biraz cesaretlendirmesi gerekirdi.

Kav kutusunun üzerine eğilerek ona vücuduyla siper oldu ve çeliği çakmaktaşına sürttü. Mavi kıvılcımların püskürmesinin devamında kav alev aldı. Fenerin tel kafesini kaldırıp fitili tutuştururken Tom'un kalbinin atışları hızlanmıştı. Sonra kafesi indirdi; böylece ışığı loşlaştırmış, fakat olası barut zerrelerinin patlatmasının önüne geçmişti. Delikanlı gerek anahtarı, gerekse kav kutusunu gizleme yerlerine tıktıktan sonra, feneri tekrar cephaneliğe soktu ve eski yerine astı.

Cephanelikten çıkarak arkasından kapıyı örttü ve aralığı azıcık ışık sızdıracak şekilde ayarladı. Bu aydınlık dikkati çekmeye yeterli değilse de, çekingen bir kızı güverte merdiveninden inmeye cesaretlendirebilirdi.

Kendisi kapının yanına çömelip bekledi. En küçük bir tehlike durumunda kapıyı örtüp ışığın görülmesini engelleyecekti. Sintineye bu kadar yakın yerde kampanayı duyamadığından zaman kavramını kaybetti.

Ona uzun saatler gibi gelen bir süreden sonra, gelmeyecek, diye düşündü. Gitmek için yarım yamalak hareketlendiyse de bunu hiç istemiyordu. Biraz daha beklemeye karar vererek sırtını bölmeye dayadı. Bu arada uyuklamış olmalıydı. Kızın geldiğinin ilk belirtisi vücudundan yayılan parfüm ve yavru kedi kokusu oldu. Ardından Tom, çok yakınında, onun güverteye basan çıplak ayaklarının sesini duydu.

Delikanlı ayağa fırladı, kız da onun, burnunun dibinde karanlığın içinden yükseldiğini görünce bir korku çığlığı attı. Tom ona sarıldı. "Benim! Benim!" diye fısıldadı. "Sakın korkma."

Caroline ona şaşılacak bir kuvvetle yapışmıştı. "Beni korkuttun," diye geveledi. Zangır zangır titrediğinden Tom onu bağrına basarak saçlarını okşadı. Caroline saçlarını tutan firketeleri çıkarmıştı. Gür, ele yay gibi gelen saçlardı ve kızın sırtının yarısına kadar iniyordu.

Tom, "Korkma, güvendesin," dedi. "Ben senin için buradayım." Loş ışıkta onun soluk renkli pamuklu kumaştan bir gecelik giymiş olduğunu gördü. Gecelik boyun hizasında bir kurdeleyle bağlıydı ve ayak bileklerine kadar iniyordu.

Caroline yüzünü erkeğin göğsüne yapıştırarak, "Gelmemeliydim," diye fısıldadı.

Tom, "Hayır," diye atıldı. "Seni o kadar uzun zamandan beri bekliyor ve

gelmeni öylesine istiyordum ki." Kızın ne kadar ufak tefek olduğunu ve kendisine yapışmış vücudun sıcaklığını hissettikçe şaşkınlık duyuyordu. Onu kollarının arasında daha fazla sıktı. "Korkma, Caroline," diye tekrarladı; "Burada emniyetteyiz."

Delikanlı böyle diyerek elini kızın sırtında gezdirdi. Pamuklu kumaş incecikti ve Caroline bunun altına hiçbir şey giymemişti. Tom onun vücudunun bütün kabarıklıklarını ve oyuklarını hissedebiliyordu.

"Ya babam..." Kız soluk soluğaydı ve korkudan sesi titriyordu.

"Hayır, hayır." Tom onun devam etmesini önledi. "Benimle gel." Kızı cephaneliğin içine çekti ve kapıyı arkalarından itip kapadı. "Burada kimse bizi bulamaz."

Kıza sarılarak başının tepesini öptü. Saçlarında hafif bir baharat kokusu vardı. Caroline artık titremiyordu, başını kaldırıp delikanlının yüzüne baktı. İrile şen gözleri siperli fenerin ölgün ışığında pırıl pırıldı. "Bana sert davranma," diye yalvardı. "Canımı yakma."

Bunun düşüncesi bile Tom'u dehşet içinde bırakmıştı. "Ne diyorsun sen, sevgilim. Senin nasıl canını yakarım ben." Avutucu sözler çok doğal ve inandırıcı şekilde dudaklarından dökülmüştü. "Seni seviyorum," dedi. "Güzel yüzünü ilk gördüğüm andan itibaren seviyorum seni." Tom büyük aşıkların özelliklerinden olan güzel söz söyleme sanatının sahibi olduğunu ve bunun gelecek yıllarda ne denli işe yarayacağını henüz bilmiyordu. "Bana soğuk davrandığın zamanlar bile seviyordum seni," diye devam etti. Caroline'in beli öylesine inceydi ki, iki eliyle sarabiliyordu onu. Kızı kendisine daha fazla yapıştırınca karnına dayanan karnının ateş gibi yandığını hissetti.

Caroline, "Sana kötü davranmayı hiçbir zaman istemedim," diye inledi. "Seninle olmak istiyordum, ama elimde değildi."

Tom, "Bir açıklamada bulunmak zorunda değilsin," dedi. "Biliyorum." Böyle diyerek kızın yüzünü öptü, alnına ve gözlerine öpücükler yağdırdı, en sonunda da ağzını buldu. Caroline dudaklarını önce inatla kapalı tuttu, ama sonra egzotik bir çiçeğin petalleri gibi aralandılar. Sıcak ve nemli, delikanlıyı kendinden geçiren bir nektarla doluydu dudakları. Tom hepsini sahiplenmek, kızın özünü dudaklarından emmek istiyordu. "Burada güvendeyiz," diye onun içini rahatlatmak istedi. "Hiç kimse buraya gelmez." Onu ipekli kumaştan barut torbalarına doğru götürürken oyalamak için sürekli güven verici sözler fısıldıyordu.

"O kadar güzelsin ki." Kızı yavaşça arkaya doğru itti. "Uyanık olduğum her dakika seni düşündüm." Caroline rahatladı ve ipekli torbaların üstüne düşürülmesine ses çıkarmadı.

Başını arkaya atmıştı, Tom da onun gerdanını öptü. Delikanlı aynı anda geceliğinin üst yarısını tutan kurdeleyi yavaşça çözdü, içgüdüsü onu, kızın öyle bir şey olmadığını varsayabilmesi için çok ağır hareket etmeye itiyordu.

"Saçların ipek gibi ve gül kokuyor," diye fısıldadı. Ama Tom'un parmakları hafif ve kararlıydı.

Caroline'in göğüslerinden biri geceliğinin içinden fırladı, genç kız anında taş kesilerek, "Bunu yapmamalıyız. Bırak artık. Lütfen," diye soludu.

Göğsü bembeyaz ve Tom'un umduğundan daha iriydi. Yanağına değdiği halde, delikanlı ona dokunmaya yeltenmedi. Kızı kollarının arasında sıkı sıkı tutarak ona güven verici sözler fısıldıyor, övgüler yağdırıyordu. Kızın gerginliği yavaş yavaş kayboldu, hatta ellerinden biri erkeğin başının arkasını buldu.

Tom'un saç örgüsünü avuçladı ve ta ki delikanlının gözlerinden yaş gelinceye kadar çekti, ama Tom bu acıyı umursamıyordu.

Kız, ne yaptığının bilincinde değilmiş gibi o bir avuç saçı erkeği yönlendirmede kullandı. Sıcak ve yumuşak göğüs yüzüne yapışınca Tom bir an soluk alamadı. Sonra dudaklarını araladı ve meme başını emmeye başladı. Ağzının içinde diri ve lastiğimsiydi. Mary onun bunu yapmasından hoşlanır, 'bebeği beslemek' derdi.

Caroline'den mırıltıya benzer bir ses çıktı ve Tom sanki bir bebekmiş gibi onu hafifçe sallamaya girişti. Delikanlı ritmik şekilde emmeyi sürdürürken kızın gözleri kapalıydı; dudakları da yarım bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Dokun bana," diye fısıldadı. O kadar hafif sesle konuşmuştu ki, Tom onun ne dediğini anlayamadı. Caroline, "Dokun bana," diye tekrarladı. "Daha önce yaptığın gibi dokun." Elbisesi hemen hemen kasıklarına kadar sıyrılmıştı ve şimdi de dizlerini aralıyordu. Tom uzandı, kız da, "Evet evet, öyle," diyerek inledi.

Tırıs giden bir midillinin üstünde otururmuş gibi kalçalarını erkeğe doğru itmeye başlamıştı. Bir iki dakikaya kalmadan kızın sırtı kasıldı, Tom da onun küçük vücudundaki bütün kasların gerildiğini hissetti.

Caroline birden sarsılırcasına titredi ve Tom'u ürküten küçük bir çığlık attı, sonra da arkaya devrilerek delikanlının kollarında ölü gibi yığılıp kaldı. Tom

paniğe kapıldı. Kızın yüzüne bakınca ateş bastığını, gözlerinin kapalı olduğunu, üst dudağında da minik ter damlacıklarının parıldadığını gördü.

Caroline o sırada gözlerini açarak Tom'a donuk donuk baktı. Hemen arkasından arkaya doğru yaylandı ve açık avucunu var gücüyle delikanlının yanağına çarptı. "Senden nefret ediyorum!" diye tısladı. "Beni hiç buraya getirmemeliydin. Bana öyle dokunmamalıydın. Bütün suç senin." Birdenbire hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Delikanlı şaşkınlığın pençesinde irkildi. Ama kendini toparlamasına fırsat kalmadan Caroline ayağa fırlamıştı. Bir kumaş hışırtısı içinde ve çıplak ayaklarıyla taban tahtalarının üstünde koşarak cephaneliğin kapısını açtı ve koridorda uzaklaştı.

Tom'un uğradığı şokun etkisini atlatması dakikalar sürdü. Hala şaşkın halde feneri söndürdü, sonra da cephaneliğin kapısını dikkatle kilitledi. Anahtarı babasının çekmecesine iade etmek için uygun bir fırsat beklemek zorundaydı, ama bunun acelesi yoktu. Çekmecede olmadığı şu ana kadar fark edilmemişti. Yine de anahtarı üstünde taşıması tehlikeli olacağından Tom onu şovenin üstündeki yerine gizledi.

Caroline'in kamarasının dışından geçerken uğradığı haksızlığın etkisiyle öfkeden titriyordu, içinden kızı ranzasından çekip sürüklemek ve tüm hışmına hedef etmek geliyordu. Ama kendine hakim olmayı başararak topların güvertesindeki döşeğine döndü.

Guy top kundağının yanına büzülmüş sessiz bir gölge gibi onu bekliyordu.

Fısıltı halindeki bir sesle, "Neredeydin?" diye sordu.

"Hiçbir yerde." Tom gafil avlanmış, bu ahmakça yanıt ağzından çıkıvermişti. "Baş taraftaydım," diye düzeltmeye çalıştı.

Guy, “İlk vardiyanın yedinci çanından beri, hemen hemen iki saattir yoksun," dedi. "Kovayı doldurmuş olmalısın. Senden geriye bir şeyler kalmış olmasına şaşıyorum."

Tom, "Güvertede dolaştım," diye kendini savunmaya giriştiyse de, arkasını getirmedi. "Nereye gittiğimi herhalde sana söylemek zorunda değilim. Benim gardiyanım değilsin." Delikanlı kendini döşeğinin üstüne attı, top oldu ve battaniyeyi başının üzerine çekti.

Sersem küçük cadı, diye düşünüyordu. Caroline denize düşüp köpekbalıklarına yem olsa bile umursamamaya karar verdi.

Seraph güneybatı yönünde yoluna devam ediyordu. Yıldızlı gecelerde bir kez olsun yelken sarmak g e re km e m işti. Tom her gün öğle vaktinde öbür subaylarla kıç güvertesindeydi ve babasının armağanı olan sekstantla geminin bulunduğu enlemi hesaplıyordu. Babasıyla Ned de güneşin konumuna göre eşzamanlı hesaplar yapıyorlar, sonra da sonuçlarını karşılaştırıyorlardı. Tom unutamayacağı bir öğle vakti karmaşık hesabını tamamladı ve yazı tahtasından başını kaldırdı. Babası hoşgörülü bir gülümsemeyle, "Ee, ne diyorsun?" diye sordu.

Tom hafif bir duraklamadan sonra, "Yirmi iki derece on altı dakika ve otuz sekiz saniye güney enlemindeyiz," diye yanıt verdi. "Benim hesabıma göre, Oğlak Dönencesi'nin sadece birkaç fersah kuzeyindeyiz."

Hal dramatik bir tavırla kaşlarını çatarak Ned'e baktı. "Burada büyük bir yanlış var, öyle değil mi ikinci kaptan?"

"Öyle, kaptan. En az on saniyelik bir yanılgı var."

"Bana kalırsa, yanılgı on beş saniye." Hal'ın yüzündeki anlam yumuşadı. "Kırbaca başvurmak gereksiz, öyle değil mi?"

"Bu kez gereksiz." Ned'in yüzünde ender gülümsemelerinden biri belirdi. Üç hesap arasındaki fark uçsuz bucaksız okyanusun sadece bir iki deniz milini kapsıyordu. Hiç kimse de hangisinin doğru olduğunu söyleyemezdi.

"Aferin delikanlı." Hal oğlunun saçlarını karıştırdı. "Seni sonunda bir denizci yapabileceğiz gibime geliyor." Bu sözlerin Tom'da hissettirdiği hoşnutluk duygusu bütün gün sürdü.

Oğlak Dönencesi'ni geçerlerken hava ansızın değişti. Güney Atlantik'in ıslak çeyrek dairesine girmişlerdi ve ilerde ufuk karanlık fırtına bulutlarıyla doluydu. Bulutların kocaman kafaları tanrıların demircisi Vulkan'ın örsü biçiminde yassılmıştı. Karanlık karınlarında şimşekler çakıyor ve ışıldıyor, gökgürültüsü tanrının çekicinin darbeleri gibi gümbürdüyordu.

Hal yelkenlerin körletilmesini emretti ve arkadaki Yeoman'a konumunu koruması için sinyal verdi.

Güneş fırtına bulutlarının arkasında batarak onları kan rengine boyadı, hemen arkasından iki geminin üstüne yağmur boşanmaya başladı. Sular tahta güverteleri öylesine şiddetli dövüyordu ki, gürültü adamların sesini bastırıyor ve görüşlerini siliyordu. Gümbürdeyen su perdeleri bir küpeşteden karşıdakinin görülmesini önlüyordu. Firengi delikleri ana güvertedeki suyu boşaltmaya yetişemediğinden dümenci diz boyu su içindeydi. Mürettebat bu

tatlı su dünyasının tadını çıkarıyor, yüzlerini yukarı çevirerek ağızlarını kocaman açıyor, karınlarını şişirircesine yağmur suyu içiyor, giysilerini üzerlerinden atıp vücutlarındaki tuzu yıkıyor, gülüyor ve birbirlerine su püskürtüyorlardı.

Hal onları engellemeye kalkışmadı. Tuz hepsinin vücudunu yara etmiş, bazılarının koltukaltları ve kasıklarında cerahatli çıbanlara neden olmuştu. Derilerini yakıcı tuz billurlarından yıkayıp temizlemek herkesi rahatlatmıştı. Hal boşalmış su varillerinin doldurulmasını emretti. Adamlar tatlı suyu kova kova toplamış, gece bastırırken de gemideki bütün variller ağzına kadar dolmuştu.

Yağmur bütün o gece ve ertesi gün durmadı. Güneşin köpüklü dalgaların ve bulut sıradağlarının yukarsında doğduğu üçüncü gün ise Yeoman görünürlerde yoktu. Hal, genç gözlerinin gemide herkesten daha keskin görüşlü olduğu kanıtlanmış Tom'la Dorian'ın kolombire çıkmalarını emretti. Çocuklar bütün o günü yukarlarda geçirmekle beraber, allak bullak olmuş ufukta Teoman'ın hiçbir sinyalini fark edemediler.

Ned Tyler, "Onu Ümit Burnu'nda demir atmadan önce göremeyeceğiz," diye fikir yürüttü. Hal da içten içe ona katılıyordu. İki geminin fırtınanın kırbaçladığı denizde tekrar buluşmaları çok uzak bir olasılıktı. Hal bu yüzden fazla kaygılanmadı: Anderson'la böyle bir olasılığa karşı anlaşmıştı. Önceden planlanmış randevuları Masadağı Körfezi'ndeydi, iki gemi bundan sonra birbirlerinden bağımsız olarak kendi yollarına gideceklerdi.

Plymouth'dan ayrılışlarının elli ikinci gününde Hal, Seraph m rüzgarı sağdan kullanarak seyretmesini emretti. Hesabına göre Güney Amerika kıyılarının en çok bin mil açığındaydılar. Hal, sekstant ve seyir çizelgelerinin yardımıyla geminin boylamını en fazla yirmi millik bir yanılgıyla tayin edebiliyordu. Bununla birlikte, boylam tayini pozitif bir bilim olmayıp daha çok volta cetvelindeki günlük çivilerin incelenmesine ve geminin seyriyle ilgili bir dizi tahmine dayanan gizli bir ritüeldi.

Hal parakete hesabında birkaç yüz mil yanılmış olabileceğini biliyordu. Ümit Burnu'nda karaya vurmak için şimdi alizelerle otuz iki derece güney enlemine kadar güneye inmek, sonra Afrika anakarasının ucunu işaretleyen belirgin masa biçimindeki araziyi görene dek doğu yönünü tutturmak zorundaydı. Bu, yolculuğun en ağır, en yorucu bölümü olacaktı. Rüzgar yüzüne karşı estiğinden birkaç saatte bir geminin yönünü değiştirmesi gerekecekti.

Fazla güneye düşüp Ümit Burnu'nu kaçırmamak ve bunun ötesindeki Hint

Okyanusuna girmemek için burnun birkaç fersah kuzeyinde vahşi Afrika kıyısına yönelecek biçimde rota çizmesi zorunluydu. Bu işi gecenin karanlığında veya Ümit Burnu'nu saran yoğun siste yapmanın büyük tehlikesi vardı: nice büyük gemiler bu güvenilmez kıyıda denizin dibini boylamışlardı. Bu tehlikeyi göz önünde bulunduran Hal, zamanı gelince kolombirde Tom'la Dorian'ın keskin gözlerinin kendisine yardımcı olacağı için minnettardı.

Hal iki oğlunu aklına getirince Arapçalarındaki ilerlemeden hoşnutluk duydu. Guy, Bombay'da pek az Arapça konuşulduğu gerekçesiyle derslere gelmeye son vermişti, ama Tom'la Dorian her öğleden sonra Alf Wilson'la baş kasarasında buluşarak papağan gibi bu dili konuşuyorlardı. Hal onları sınadığı zaman Arapça konuşmada kendisiyle boy ölçüşebildiklerini görüyordu. Bu dili akıcı biçimde konuşmak Ateş Sahili'nde işlerine yarayacaktı. Adam, düşmanın dilini konuşmanın iyi bir strateji olduğunu düşünüyordu.

Ushant'ı arkalarında bıraktıklarından beri Teoman'dan başka gemi görmemişlerdi, fakat bu okyanus boş bir çöl gibi değildi. Güvertenin ta yukarlarındaki gözetleme yerinde omuz omuza dururlarken Tom'la Dorian'ı meraka düşürüp sevindirecek pek çok garip ve olağanüstü manzara vardı.

Günün birinde suyun sonsuzluğunun içinden bir albatros çıkageldi. Geniş kanatlarıyla geminin etrafında dönerek, yükselip alçalarak onları günlerce izledi. Çocuklar daha once bu irilikte bir kuş görmemişlerdi. Albatros zaman zaman fiçı biçimindeki tüneklerine yaklaşıyor, konumunu korumak için Seraph'ın ana yelkeninin havayı yukarı çekişinden yararlanıyor, kanatlarını hiç çırpmıyor, sadece kanat uçlarındaki siyah tüyler aracılığıyla havayla oynuyordu. Özellikle Dorian, kanatlarının açıklığı kendi kollarınınkinin üç veya dört katı olan bu yaratığı pek sevmişti.

Ona ‘Mollymawk' adını takmıştı. Yere indiği zaman güven dolu huyu nedeniyle denizcilerin ona yakıştırdığı ve 'Aptal Martı' anlamına gelen bir addı bu. Dorian, geminin aşçısından dilendiği yiyecek kırıntılarını havada daireler çeviren kuşa fırlatıyordu. Albatros çok geçmeden çocuğa güvenmeyi ve onu kabul etmeyi öğrendi. Dorian ıslık çaldığı ve ona seslendiği zaman çıkageliyordu. Çocuğa elini uzatsa dokunabilecekmiş kadar yakın uçuyor, havada hemen hemen hareketsiz asılı kalıyor, çocuğun ona fırlattığı lokmaları zarif şekilde havada yakalıyordu.

Tom'un düşmesini önlemek için kemerine asıldığı üçüncü günde Dorian, elinde bir parça tuzlanmış domuz yağıyla uzanabileceği kadar ileri uzandı. Mollymawk ona zekice baktıktan sonra kanatlarını alabildiğince açarak

yaklaştı ve yiyeceği kemerli korkunç gagasının küçük bir çimdiğiyle çocuğun elinden aldı. İstemiş olsa, o gagayla Dorian'ın parmaklarından birini koparabilirdi.

Dorian zafer sevinciyle bir ıslık çalarak ellerini çırptı, bu sırada kuşla flörtünü aşağıdaki güverteden izlemiş olan kız kardeşlerin üçü birden bağırmaya başladılar. Nöbetinin sonunda aşağı indiğinde Caroline onu güvertedeki subayların önünde öptü.

Dorian topların bulunduğu güvertede yalnız kaldıklarında Tom'a, "Kızlar ne kadar cıvık!" deyip kusma numarası yaptı.

Bundan sonraki birkaç gün içinde Mollymawk iyiden iyiye evcilleşirken Dorian'a olan güveni de daha arttı. Çocuk, "Sence beni seviyor mu dersin, Tom? Onu hiç yanımdan ayırmak istemiyorum, keşke benim hayvanım olsa," dedi. Fakat sekizinci gün kolombire tırmandıklarında kuş ortada yoktu. Dorian bütün gün boyunca ıslık çalarak onu çağırdıysa da kuş gelmedi. Gün batarken çocuk hüngür hüngür ağlıyordu.

Tom, "Tıpkı bir bebek gibisin, Dorian," diyerek kardeşini bağrına bastı ve hıçkırıkları kesilene kadar öylece tuttu.

Mollymawk'ın kayboluşunun ertesi sabahı Tom, Bay Walsh'ın kamarasında bölmenin önündeki sırada, her zamanki yerine oturdu. Üç kız kardeş her zamanki gibi gecikerek derse gelince, delikanlı Caroline'in bulunduğu yöne bakma dürtüsüne karşı koydu. Genç kızdan gördüğü muamele nedeniyle duyduğu öfke hala geçmemişti. Ona tapma derecesinde hayranlık duyan ve sürekli küçük armağanlarla gönlünü almaya çalışan Sarah, Beatty bu kez de kitap işareti olarak delikanlıya kağıttan bir gül yapmıştı. Bunu kamarada herkesin gözü önünde Tom'a verdi. Delikanlı kıpkırmızı bir yüz ve beceriksiz tavırlarla teşekkür mırıldandı. Bu arada Sarah'ın arkasında ise Dorian hayali bir bebeği kollarının arasında tutup sallıyordu. Tom kardeşinin baldırına bir tekme atarak sıranın altındaki bir dolapta tuttuğu kitaplarıyla tahtasını almak üzere uzandı.

Fakat tahtasına bakınca, bir gün önce boğuştuğu cebir probleminin birisi tarafından silinmiş olduğunu gördü. Tam Dorian'ı suçlayacakken sorumlunun, zor okunur karalamanın yerine süslü harflerle bir tek satır yazmış olduğunu gördü: "Bu gece aynı saatte."

Tom elindeki tahtaya bakakalmıştı. El yazısı tanınmayacak gibi değildi. Dorian'la küçük kızların yazıları hala çocuksu ve düzensizdi, Guy'ın ise

incelikten ve sanattan yoksun bir yazısı vardı. Caroline'den ruhunun en derin noktasına kadar nefret etmesine rağmen, onun yazısını nerede olsa tanırdı. Birdenbire Guy'ın boynunu uzatıp omzunun üzerinden tahtadaki yazıyı okumaya çalıştığını fark etti. Bunun üzerine tahtayı öbür yana çevirerek başparmağıyla tebeşirle yazılmış harfleri sildi.

Caroline'in oturduğu yere bakmaktan kendini alamamıştı. Genç kız her zamanki gibi onun varlığından habersizmiş gibi davranıyor, Bay Walsh'ın kendisine ödünç verdiği şiir kitabına dalmış gözüküyordu, ama delikanlının üzerine diktiği bakışlarını hissetmiş olmalıydı ki, Tom'un da rahatlıkla fark ettiği başlığının kenarından görünen kulakları gitgide koyu bir pembeye dönüşüyordu. Bu çarpıcı manzara karşısında Tom nefretini unuttu ve kızın kulağına bakakaldı. "Thomas, dün sana verdiğim problemi tamamladın mı?"

Walsh'ın sesi Tom'u kendine getirdi. Bir an silkindi. "Evet, yani hayır... hemen hemen."

Delikanlı bütün gün boyunca heyecandan ne yapacağını bilemedi. Bir an kızın teklif ettiği randevuya tenezzül etmemeyi, ertesi sabah da onun suratına gülmeyi düşündü. Hatta alayla dolu kahkahayı peşinen attı bir an kamaradaki herkes yaptığı işi bırakarak ona merakla baktı.

Walsh yüzünde alaycı bir anlamla ona döndü. "Bizimle paylaşmak istediğin bir espri var mı acaba, Thomas?"

"Hayır, efendim. Sadece düşünüyordum."

Bütün gün delikanlının Caroline'e karşı duyguları tapma ve öfkeyle karışık bir nefret arasında gidip geldi. Daha sonra, tepede gözetleme yerinde otururken, suların genç kızın gözleri gibi menekşe rengi oluşu dışında hiçbir şeyi düşünmedi. Dorian ona ufukta su püskürten bir balinayı işaret ettiğinde bile buna ilgisizce baktı.

Öğleyin babasının yanında durup geminin hangi enlemde olduğunu hesaplarken yüzüne yapışmış yumuşak bir beyaz göğsün dokunuşunu anımsadı ve düşünceleriyle oradan uzaklaştı.

Babası seyir çizelgesini alıp baktıktan sonra Ned Tyler'e döndü. "Kutlarım, Bay Tyler. Gece boyu kuzey yarım küreye geri götürmüş olmalısınız. Kolombire güvenilir birini yollayın. Her an Güney Amerika'nın doğu kıyısına varabiliriz."

Tom'un iştahı yoktu ve tuzlu et payını iştahı efsaneleşmiş olan Dorian'a verdi. Çocuk eti sevinçle kabul ederek ağabeyi fikrini değiştirmeden yuttu. Tom gece

boyu topların güvertesindeki köşesinde gözüne uyku girmeden yatarken hazırlıklarını birer birer aklından geçiriyordu.

Cephaneliğin anahtarıyla kav kutusu hala kapının yukarsındaki oyukta duruyordu.

Anahtarı babasının kamarasına geri götürmek için uygun bir fırsat beklemiş, ancak bulamamıştı. Şimdi buna için için seviniyordu. O zamana kadar Caroline'i hayatta her şeyden fazla sevdiğine ve onun için hayatını feda edebileceğine karar vermişti.

İlk nöbetin yedinci çanında döşeğinden yavaşça kalktı ve bir gören olup olmadığını anlamak için durakladı. İki kardeşi Aboli'nin iri gövdesinin öbür yanında, loş ışığında yere uzanmış daha küçük şekillerdi. Delikanlı, mürettebatın horlayan öbür üyelerinin üzerinden geçerek kimse tarafından fark edilmeden güverte merdivenine ulaştı.

Babasının kamarasında yine ışık yanıyordu. Tom da gece yarısından sonra onu neyin daima uyanık tuttuğunu merak etti. Yavaşça oradan geçti ve kızların kamarasının kapısında duraklamaktan kendini alamadı. Bölmenin öbür yanında yumuşak soluklar, bir ara da küçük kızlardan birinin uykusunda anlaşılmaz birkaç söz mırıldandığını duyar gibi oldu.

Bu sırada öylesine sinirliydi ki, hareket halindeki gemide duyduğu en küçük gürültü, bir farenin sintinelerde koşusu ya da gevşemiş bir ip veya donanım parçasının hışırtısı onu yerinden hoplatıyordu. Cephaneliğin kapısının yanına çömelerek merdivenin dibine gözlerini dikti. Bu kez uyuklamadığı için, kızın çıplak beyaz ayaklarını görüş açısına girer girmez gördü. Ona cesaret vermek için hafif bir ıslık çaldı.

Caroline eğilerek ona baktı. Sonra, merdivenin son birkaç basamağını alelacele indi. Tom koşarak onu karşıladı, Caroline de delikanlının kollarının arasına atılarak, "Sana vurduğum için ne kadar üzüldüğümü bilmeni isterim," diye fısıldadı. "O yüzden kaç gündür kendi kendimden nefret ediyorum."

Tom kendinde konuşacak gücü bulamadı, delikanlının susması üzerine kız yüzünü ona uzattı. Yüzü ölgün ışıkta belirli belirsiz ışıldıyordu, bu sırada Tom onu öpmek için eğilip dudaklarını aradı. Kız da aynı anda ona doğru hareket ettiğinden erkeğin ilk öpücüğü kaşını, ikincisi ise burnunun ucunu buldu. Sonra dudakları birleşti.

Kendini ilk geri çeken Caroline oldu. "Burada olmaz," diye fısıldadı. "Biri gelebilir."

Tom'un onu elinden tutup cephaneliğin kapısından içeri sokmasına karşı koymadı. Hiç duraksamadan ipekli barut torbalarının durduğu rafa yürüyerek erkeği de yanına çekti. Bundan sonra dudaklarını aralayarak delikanlıyla öpüştü. Tom, kızın dilinin ucunun ışığa gelen bir gece kelebeği gibi dudaklarının üstünde titreştiğini hissetti. Kızın dilini ağzının içine çekip emdi.

Hala dudak dudağa oldukları halde genç kız şimdi Tom'un gömleğinin yakasını kapayan şeridi çekiştiriyordu. Bunu gevşetince, serin küçük elini içeri kaydırdı ve delikanlının göğsünü okşadı.

"Kıllısın," dedi. Şaşırmış görünüyordu. "Görmek istiyorum." Tom'un gömleğinin önünü kaldırdı. "İpek gibi. Ele o kadar yumuşak geliyor ki." Yüzünü onun göğsüne yapıştırdı. Soluğu sıcak ve gıdıklayıcıydı. Tom daha önce hiç olmadığı derecede heyecanlanmıştı. Kız her an kollarının arasından alınıverecekmiş gibi bir aceleye» kapıldı. Kızın geceliğinin önünü kapayan kurdeleyi gevşetmeye çalıştıysa da parmakları hantal ve beceriksizdi.

"Bırak ben yapayım." Kız delikanlının ellerini iterken Tom, onun cephanelikte bir önceki buluşmalarından farklı davrandığını seziyordu. Israrcı ve kendinden emindi. Daha çok Mary veya High Weald'de birlikte olduğu öbür kızlar gibi davranıyordu. Delikanlı içgüdüsünün kendisini yanıltmadığını anlayıverdi. Caroline aynı şeyleri daha önce de yapmıştı ve bu işi en az Tom kadar, hatta belki çok daha fazla biliyordu. Bu izlenim delikanlıyı teşvik etti. Kendini daha fazla tutması için bir neden yoktu.

Genç kız yere diz çöktü, geceliğini başının üzerinden geçirdi ve tek bir hareketle yere fırlattı. Şimdi çırılçıplaktı, ama Tom'un tek görebildiği, karanlıkta inci gibi parlayan yuvarlak ve beyaz göğüsleriydi. Onlara doğru uzandı ve yumuşak dolgunluklarıyla avuçlarını doldurdu.

Caroline, "O kadar sert olma. Daha yumuşak," diye onu uyardı. Bir,süre erkeğin istediğini yapmasına izin verdi. Ama sonra, "Bana dokun! Daha önce yaptığın gibi dokun bana!" diye fısıldadı.

Tom onun dediğini yaparken Caroline de gözlerini kapayarak kımıldamadan yattı. Delikanlı bunun üzerine, bir yandan da telaşlandırmamaya dikkat ederek kızın üzerine kaydı. Pantolonunu bu arada dizlerine kadar indirmişti.

Caroline hızla doğrulmaya çalıştı. "Niçin durdun?" diye sordu. Aşağıya bakınca heyecanlandı. "Ne yapıyorsun sen? Hayır, dur!" Kıvrılarak Tom'un altından kurtulmaya çalıştı, ama delikanlı ondan hem daha ağır, hem daha kuvvetliydi; onu yeripden kıpırdatamadı.

Tom, "Canını yakmayacağım," diye fısıldadı. Caroline onu omuzlarından boş yere itmeye çalıştı, ama sonunda vazgeçti. Çırpınmayı da bırakarak delikanlının dokunuşlarının altında gevşedi. Vücudundaki katılık kaybolmuştu. Gözlerini kapadı ve gırtlağının derinlerinden o iniltiye benzer sesi çıkarmaya başladı.

Bütün vücudu birden katıldı ve küçük bir çığlık attı. "Ne yapıyorsun? Oh hayır, hayır! Ah Tom, ne yapıyorsun sen?" Yine çırpındı, ama Tom onu sıkı sıkı kavramış olduğu için sonunda onun kollarının arasında sakin sakin yattı. Ardından ikisi birden aynı anda insanoğlunun kendisi kadar eski olan o ritimle hareket etmeye başladılar.

Çok sonra terli vücutları soğurken sessizce yattılar. Solukları yavaşladığından en sonunda konuşabildiler.

Caroline, "Vakit geç oldu. Agnes'le Sarah neredeyse uyanırlar. Gitmem lazım," diye fısıldayarak geceliğine uzandı.

Tom, "Yine gelecek misin?" diye sordu.

"Belki." Kız, geceliğini başının üzerinden geçirdi ve boynundaki kurdeleyi bağladı.

Tom ısrar etti. "Yarın gece nasıl?"

Caroline, "Belki," diye tekrarladı, raftan aşağı kaydı ve cephaneliğin kapısına yürüdü. Bir an dışarıya kulak verdikten sonra aralıktan dışarıya göz attı. Ardından kapıyı kendi geçeceği kadar aralayıp gitti.

Seraph yavaş yavaş tropikal enlemleri arkasında bırakarak güneye inmeye devam etti. Hava serinlemiş, katlandıkları boğucu sıcaklardan sonra güney doğudan esen tatlı ve serin rüzgar herkesi ferahlatmıştı. Tüm canlılarıyla hayatı kavrayan okyanusu tıpkı yeşil bir bulut gibi örten planktonlar ve krill[5] sürüleri suya ayrı bir zenginlik katıyordu. Kolombirden, sanki bir gölge gibi görünen orkinoslarla gemiye hızla erişebilen dev balık sürüleri kolayca görülebiliyordu.

Öğle vakti yapılan ölçüm en sonunda geminin inebileceği kadar güneye inmiş olduğunu gösterdi. Hal otuz iki derece güney enleminde geminin başını Ümit Burnu'na doğru doğuya çevirdi.

Yolculuğun bu bölümünün sona ermekte olduğunu, çok geçmeden karayı göreceklerini bilmek Hal'ı rahatlatıyordu. Dr. Reynolds daha bir gün önce mürettebat arasındaki ilk iskorbüt vakasını ona bildirmişti. Bu illet, uzun bir

yolculuğa girişen bütün kaptanların baş belasıydı. Geminin denize açılmasından altı hafta sonra hastalığı yayan pis buharlar mürettebatı hiçbir belirti göstermeden yere vurabiliyordu.

Hal, iki hasta denizcinin daha sonra ortaya çıkacakların ilk habercileri olduğunu biliyordu. Hekime şişerek kanayan diş etlerini ve karınlarında kanın derinin altına sızdığı yerlerdeki bereleri göstermişlerdi. Bu illete kimse bir anlam veremiyor; gemi limana girdikten sonra yok olmasına ve kurbanlarının iyileşmesine akıl erdiremiyordu.

Hal, "Tanrım, kara yakın olsun!" diye dua ediyor ve uçsuz bucaksız doğu ufkuna umutsuz gözlerle bakıyordu.

Karaya gitgide yaklaşırlarken yunus sürüleri de onlara katılmıştı. Kimi zaman teknenin altından dalıp öbür yanından çıkarak parıldayan siyah sırtlarıyla suyu yarıyorlar, kimi zaman da yassı kuyruklarıyla suyu döverek teknedeki personele sabit sırıtışları ve parlak gözleriyle bakıyorlardı.

Burası büyük balinaların okyanusuydu. Bazı günlerde Kolombirden hangi yana bakılırsa bakılsın onların havaya su püskürttükleri görülebiliyordu. Bu dağ gibi yaratıklar yüzeyde yuvarlanıyor ve oynaşıyorlardı. Kimileri Seraph 'dan bile uzundu ve çok yakından geçtiklerinde gemidekiler, sırtlarına yapışmış midyeler ve başka kabuklular yüzünden kayalıkları andıran sırtlarını görebiliyorlardı.

Birlikte cıvadradan sarkarak yüz, yüz elli metre ilerde bir balinanın yüzeye çıkıp iki dişli çatala benzeyen kuyruğunu göğe dikmesini seyrederlerken Koca Daniel, Tom'a, "Her balıkta yirmi ton yağ vardır," dedi.

Tom balinaya hayran olmuştu. "Kuyruğu mizana serenimiz kadar geniş olsa gerek."

Daniel başıyla doğruladı. "Dünyada yaşamakta olan en büyük yaratıklar olduklarını söylerler. Yağın tonunun on sterlin olduğunu düşünürsek, korsanlar yerine balinaları kovalamak bizim için daha kazançlı olurdu."

Tom bu işe aklı ermemiş gibi, "Bu kadar büyük bir şey nasıl öldürülür?" diye sordu. "Bir dağı öldürmeye çalışmak gibi bir şey olur bu."

"Tehlikeli bir iştir, ama yapanları var. Hollandalılar büyük balina avcılarıdır."

Tom, "Ben de bunu denemek ve büyük bir avcı olmak isterdim," dedi.

Koca Daniel yükselip alçalan cıvadranın uç kısmını parmağıyla işaret etti.

"Gittiğimiz yerlerde avlanacak pek çok şey var, delikanlı. Oraları vahşi yaratıklarla kaynaşan topraklardır. Örneğin, önlerindeki iki dişi senden uzun olan filler vardır. Onun için istediğinin gerçekleşmesi mümkün."

Tom'un heyecanı her gün biraz daha artmaktaydı. Güneşe göre ölçümlerini yapmalarından sonra babasıyla kıç kamarasına giderek onun geminin konumunu işaretlemesini seyretti. Haritadaki hat, bir atın başını andıran büyük kara kütlesine gitgide yaklaşıyordu.

Günleri öylesine heyecan ve hız içinde geçiyordu ki, normalde delikanlının yorgunluktan bitkin düşmesi gerekirdi. Ne var ki Tom, çoğu akşamlar gece yarısına kadar birkaç saatlik uykuyla idare ediyor, ardından ilk vardiyanın sonunda uyanıyor ve döşeğinden usulca kalkıyordu.

Artık yalvarması ve kandırmacalara başvurması gerekmiyordu. Caroline cephaneliğe her gece kendiliğinden geliyordu. Tom vahşi bir kediyi hayata geçirdiğini keşfetmişti. Genç kız artık kararsız veya çekingen değildi, sergilediği ihtiras Tom'unkine denkti, heyecanını ve şehvetini her tür hareketle dile getiriyordu. Tom buluşmalarının kanıtını çoğu kez üstünde taşıyordu: kızın uzun tırnaklarının paraladığı sırtı, ısırılmış ve berelenmiş dudakları...

Bununla birlikte Tom'un her gece randevularına yetişme telaşından birkaç kere yakayı ele vermesine ramak kalmıştı. Bir keresinde Bay Beatty'nin kamarasının önünden geçerken kapı birdenbire açılmış ve Bayan Beatty dışarı çıkmıştı. Tom hızla geçerken kepini gözlerine kadar indirip sesini değiştirerek konuşmuştu. "İlk vardiyanın yedinci çanı, her şey yolunda." Delikanlının artık diğer denizciler kadar uzun olan boyu ve koridorun zayıf ışığı oldukça işine yaramıştı.

"Teşekkür ederim, dostum." Bayan Beatty üstünde gecelikle yakalanmasına öyle bozulmuştu ki, suçlu kendisiymiş gibi hızla kamaranın içine çekilmişti.

Tom bazı geceler topların güvertesinden inerken izlenildiğini hisseder gibi olmuştu. Bir keresinde koridorda arkasından gelen birinin ayak seslerini duymuş, ama geri dönünce kimseleri görememişti. Bir başka sefer, sabahın erken saatlerinde orta vardiya sona ererken kıç kamarasının merdiveninde denizci çizmelerinin tok sesi kulağına geldi. Ned Tyler koridordan babasının kamarasına doğru yürürken Tom kendini gölgeye atmaya ancak vakit buldu. Gölgelerin arasında büzüldüğü yerden Ned'in kapıyı vurduğunu, Hal'ın sesinin de içerden ona yanıt verdiğini duydu.

"Ne var?"

"Ben Ned Tyler, kaptan. Rüzgar sertleşiyor. Eğer zorlarsak serenlerin biri gidebilir. Velena yelkenlerini indirmek ve mayistra yelkenini kasmak için izin istiyorum."

Tom'un babası, "Hemen güverteye geliyorum," diye karşılık verdi. Bir dakika sonra kamarasından fırlayarak gemici ceketini sırtına geçirdi ve koridordan güverteye koşarken Tom'un gizlendiği yerin birkaç adım ötesinden geçti.

Tom döşeğine ulaştığı sırada düdükler ötüyor ve Koca Daniel'in sesi karanlığın içinde, "Bütün tayfalar yelkeni camadanaya vurmaya," diye güdüyordu. Tom uykudan yeni uyanmış gibi gözlerini ovuşturarak rüzgarlı gecede adamlara katılmaya koştu.

Paniğe kapılmadan zorluklarla baş edebilmek, hatta bunlardan cesaret almak Tom'un karakterinin bir parçasıydı. Şimdilerde genç bir horoz gibi çalım yaparak gezinmesi Aboli'nin sırıtarak, "İşte babasının oğlu!" diye kendi kendine söylenip keyiflenmesine neden oluyordu.

Geminin tramola yaptığı ve hareketinin Atlantik'in yeşil dalgalarıyla yükselip ilerlemeye dönüştüğü bir sabah Tom, yelkenler üzerinde çalıştıktan sonra inen denizcilerin arasındaydı. Birdenbire neşe ve aşırı özgüvenden başka bir nedeni yokken serenin üstünde ayağa kalktı ve oynak bir dans tutturdu.

Tom'un intihardan farksız soytarılıklarını izlerken güvertede herkes dehşet içinde donakalmıştı. Delikanlı güvertenin on iki metre yukarsında bir eli kalçasında, öbürü de başının üstünde olduğu halde zıplıyordu; derken, iplerin üstüne atladı ve aşağıdaki güverteye kaydı. Bu işi yapmak için babasının kamarasında olduğu zamanı seçme sağduyusunu göstermişti, ama Hal daha akşam olmadan bu kaçamağı duydu ve Tom'u yanına çağırttı. "Böylesine aptalca ve sorumsuzca bir işi nasıl yaparsın?" diye oğluna çıkıştı.

Delikanlı, bu dünyanın en haklı nedeniymiş gibi, "John Tudwell cesaret edemeyeceğimi söylediği için," diye açıkladı.

Hal oğlunun yüzüne bakarken bunun belki de iyi bir neden olduğunu düşündü. Bir çocuğa değil, bir erkeğe bakmakta olduğunun birdenbire farkına vararak şaşkınlık duymuştu. Tom yolculuğun birkaç kısa ayı içersinde inanılmaz derecede kuvvetlenmiş ve olgunlaşmıştı. Vücudu yaptığı ağır işlerden sertleşmiş, donanıma tırmanmak, fırtınalı havalarda yelkenlerle ve halatlarla boğuşmaktan omuzları genişlemiş, her gün Aboli'yle yaptığı kılıç talimlerinden kol kasları fazlasıyla gelişmişti. Ve gemi güneyin dalgalarında baş kıç vururken kedi gibi denge sağlamayı öğrenmişti.

Gelgelelim Hal'ın aklına gelmeyen bir şey daha vardı. Evet, doğrusu Tom'un diğerleri arasında en erken gelişen ve olgunlaşan oğlu olduğunu biliyordu. Her zaman oğlunun taşkınlıklarını kontrol etmeye çalışmış, ama onun cesur ve maceraperest yanını engellemek istememişti. Hatta Tom'un cesaretini hep beğenmiş ve kafasının dikine gitmesiyle gurur bile duymuştu. Oysa şimdi dikkatinden kaçan bir şeylerin olduğunun farkına varıyordu. Karşısında durup gözlerinin içine bakan bu Tom yetişkin, tam bir erkekti.

Hal sonunda, "Ee!" dedi. "John Tudwell'e yanıldığını kanıtladın, değil mi? Onun için bir daha öyle danslara kalkışmana gerek yok sanırım."

Tom, "Yok, baba," diye doğruladı. Arkasından ekledi. "Yani bir başkası çıkıp da bunun için yeterli cesaretim olmadığını söyleyene kadar!... " Delikanlının gülümseyişi o kadar bulaşıcıydı ki, Hal elinde olmayarak kendi dudaklarının da aralandığını hissetti.

"Yıkıl karşımdan!" diyerek Tom'u kamaranın kapısına itti. "Senin gibi bir barbara bir şeyler anlatmaya çalışmak bile vakit kaybı."

Guy, Bay Walsh'ın kamarasında oldukları sırada Caroline'in yanında, her zamanki yerinde oturuyordu. Yüzü solgundu, bütün sabah pek az konuştu, öğretmenin sorularına bile evet veya hayır gibi tek kelimelik yanıtlar verdi. Bakışını kitabından ayırmıyor, Walsh'ın sorularını yanıtladıkları zaman bile Tom'la Caroline'in yüzüne bakmıyordu.

Caroline sonunda delikanlının garip davranışının farkına vardı. "Bize kırpın mısın, Guy? Yoksa seni yine deniz mi tuttu?" diye fısıldadı.

Guy kızın suratına bakamıyordu. "Ben çok iyiyim. Beni merak etmen gereksiz," dedi. İçinden ekledi. Sonsuza dek merak etme de.

Guy sözleşme belgesini imzalayıp şirketin Bombay'daki fabrikasında işini garantilediğinden beri, son birkaç haftadır kendine bir hayal dünyası yaratmıştı. Ailesinin çevresi ve Bay Beatty'nin koruması sayesinde şirketin hizmetinde çabuk yükseleceği anlaşılıyordu. Beatty ailesi onun da ailesi olacak, Caroline hep yanında bulunacaktı. Bombay denilen tropikal cennette onunla her gün beraber olmayı düşlüyordu. Birlikte palmiye korularında at gezintileri yapacaklardı. Akşamları konserler olacak, kendisi enstrümanını çalacak, Caroline de şarkı söyleyecekti. Birlikte şiir okuyacaklar, aileyle piknikler yapacaklardı. Bembeyaz kumsallarda genç kızla el ele yürüyecekler, kibarca öpüşeceklerdi. Birkaç yıla kalmadan yirmi yaşını doldurduğu zaman şirkette iyi bir konuma gelmiş olacak ve maddi durumu evlenmesine izin

verecekti. Ama şimdi bu hayalleri paramparça olmuştu.

Keşfettiği çirkin şeyler aklına geldikçe dehşet duyarak onları aklından silmeye çalışıyordu. Elleri titriyor, kanının beynine sıçradığını hissediyordu. Hayatta her şeyden fazla nefret ettiği iki insanla minik kamaranın dört duvarının arasında olmaya dayanamayacağını hissetti. Birden ayağa fırladı. "Bay Walsh, beni bağışlayın. Başım dönüyor. Temiz havaya ihtiyacım var. Güvertede bir tur atacağım." izin beklemeden kapıdan dışarı fırladı ve koşa koşa merdiveni çıktı. Geminin baş tarafına koşup kandilisaya sarıldı ve yüzünü rüzgara verdi. İnanılmaz derecede mutsuzdu. Hayatının kalan kısmı önünde sonsuz bir çöl gibi uzuyordu.

Yüksek sesle, "Ölmek istiyorum!" dedi ve geminin bordasından aşağı baktı. Yeşil su göze öyle güzel gözüküyordu ki. Orada olmak ne kadar huzur verici olurdu kimbilir. Delikanlı zincirlere bastı ve bir eliyle halatlara asılarak öylece kaldı. "O kadar kolay olur ki," dedi kendi kendine. "Çabuk ve kolay. " Aşağı doğru eğilmeye başladı.

Güçlü bir el birden serbest bileğini kavrayınca az kaldı dengesini kaybediyordu. Aboli, "Orada kaybettiğin hiçbir şeyi bulamazsın, Mbili. Üstelik bir yüzücü de değilsin," diye homurdandı.

Guy, "Bırak beni!" diye söylendi. "Niçin her işime karışıyorsun, Aboli? Ben ölmek istiyorum."

Aboli, "Bu istediğin bir gün olacak. Hayatta garanti olan tek şey de bu zaten," deyip ekledi. "Ama bugün değil, Mbili." Doğuşundan beri Guy'a taktığı bu ad ormanların dilinde İki Numara anlamına geliyordu. Delikanlının kolunun üstündeki baskıyı artırdı.

Guy iriyarı zencinin kuvvetine boşu boşuna karşı koymaya çalışıyordu. "Lütfen beni bırak, Aboli. Lütfen."

Aboli, "Adamlar sana bakıyor," dedi yavaşça. Guy etrafına bakınca, güvertedeki personelden bazılarının konuşmalarını kesip bu gösteriyi izlediklerini gördü. Aboli devam etti. "Babanın ve benim bu ahmakça davranış yüzünden yüzümüzü kara çıkarma."

Guy sonunda boyun eğdi ve hantalca bir hareketle güverteye atladı. Aboli onun bileğini bırakarak, "Gel, konuşalım," diye önerdi.

"Seninle ya da bir başkasıyla konuşmak istemiyorum."

Aboli, "Öyleyse birlikte susarız," dedi ve oğlanı rüzgar altı küpeştesine

götürdü. Orada rüzgardan korunup mürettebatın gözünden uzakta birlikte yere bağdaş kurdular. Aboli bir dağ kadar sakin ve sessizdi, bu sessizliğiyle bile insanın içini rahatlatıyordu. Guy'a bakmıyor veya ona dokunmuyordu, ama oradaydı. Böylece dakikalar uzadı, Guy da sonunda dayanamayarak, "Onu öyle seviyorum ki, Aboli. Sanki sivri pençeler karnımı paralıyor," diye geveledi.

Aboli içini çekti. Demek oğlan gerçeği öğrendi, diye düşündü. Klebe öyle izini gizleyecek takımından değil. Çiti yıkan genç bir aygır gibi o kısrağın peşinde. Mbili'nin bunu fark etmesinin bu kadar uzun sürmesi bile şaşırtıcı. "Evet, biliyorum, Mbili. Zamanında ben de sevmiştim."

Guy ağlamaklı bir sesle, "Ben şimdi ne yapacağım?" diye sordu.

"Şimdi ne kadar acı verirse versin, ölmezsin, sandığından daha kısa bir süre sonra da bu acıyı unuttuğunu fark edersin."

Guy kesin konuştu. "Bu acıyı hiçbir zaman unutmayacağım. Ona olan aşkımı da hiçbir zaman unutmayacağım."

***

Hal Courtney geminin kampanasının orta vardiyanın başlangıcını haber verdiğini duydu.

"Gece yarısı," diye mırıldandı. İki yumruğunu sırtının orta yerine bastırdı. Saatlerdir masa başında oturduğundan her tarafı uyuşmuştu, gözleri de yanıyordu. Yerinden kalkıp lambanın fitilini kırptı ve lambayı masasının üstündeki belgeleri aydınlatacak şekilde ayarladı, sonra yine meşeden yapılmış ağır koltuğuna oturarak kendini çalışmasına verdi.

Seraph'ın yapımcılar tarafından çizilen şeması karşısındaydı. Hal top güvertesinin planını bir süre inceledikten sonra bir kenara itti, ardından borda yükseltisinin çizimini önüne çekerek ikisini kıyasladı. "Toplan gizleyip gemiye silahsız bir şilep görünümü vermeliyiz," diye mırıldandı. "Bunun için de alt güvertedeki top lombarlarının kapaklarını çıkarmak gerekiyor." Bir an kapının tırmalandığını duyunca çalışmasını bırakıp kaşlarını çattı.

"Kim var orada?" diye sordu. Hava güzel, rüzgar hafif ve sürekliydi. Rahatsız edilmeyi beklemiyordu. Sorusuna bir yanıt alamayınca homurdandı. Gürültüyü ya bir fare çıkarmıştı ya da hayal gücü ona bir oyun oynamıştı. Dikkatini yine çizimlere verdi.

Kapının tırmalanması yine başlamıştı. Hal bu kez koltuğunu sinirli bir tavırla arkaya itti ve ayağa kalktı. Kirişlerin altından geçerken başını eğerek kapıya yürüdü ve bunu hızla açtı. İnce yapılı biri saygılı bir tavırla karşısında duruyordu. Hal öz oğlunu hemen tanıyamadı. "Guy?" diye sordu. Gözlerini kısarak delikanlıya baktı. "Gecenin bu saatinde burada ne işin var, oğlum? İçeri girsene." Guy kamaraya girerek kapıyı arkasından kapadı. Başından kepini çıkardı. Yüzü soluktu ve çok sinirli görünüyordu.

"Baba, sana söylemek zorundayım," diye kekeleyerek kepi ellerinin arasında evirip çevirmeye başladı.

"Ne var, oğlum? Konuşsana." Hal delikanlıyı cesaretlendirmeye çalışıyordu.

Guy, "Ambardaki cephanelikte biri var. Kapı açık, içerden de ışık sızıyor," diye kekeledi.

"Ne?" Hal heyecandan bağırarak konuşmuştu. "Cephanelikte ışık mı var?" Birbirinden korkunç olasılıklar aklına geliyordu.

"Evet, efendim."

Hal hızla dönerek masasına yürüdü. Üst çekmeceyi çekerek içinde tabancaların bulunduğu tahta mahfazayı çıkardı. Bunu açıp çift namlulu

tabancalardan birini aldı, çakmağını ve falya barutunu acele gözden geçirdi ve silahı beline taktı. Sonra ikinci tabancayı da inceledi ve sağ eline aldı.

"Şimdi göreceğiz," diye homurdanarak lambayı aldı. "Benimle gel, Guy, ama gürültü yapma. Her kimlerse, o serserileri uyarmak istemiyoruz."

Kamaranın kapısını açtı, o önde, Guy arkada koridora çıktılar. Hal, "Yavaş kapa," dedi ve merdivenin başına yürüdü. Alt güverteye bakınca herhangi bir ışık sızıntısı göremedi. Dönüp Guy'a baktı. "Emin misin oğlum?"

"Evet, baba."

Hal gürültü yapmamaya çalışarak merdiveni inmeye başladı, her basamakta duruyor ve dinliyordu. Merdivenin dibine varınca yine durakladı. Ancak o zaman cephaneliğin kapısının kenarlarındaki ışık halesini fark etti.

"Evet!" diye fısıldayarak elindeki tabancanın her iki horozunu ateşe hazır duruma getirdi. "Şimdi içerde ne halt ettiklerini göreceğiz." Alevini korumak için lambayı arkasında tutarak cephaneliğe doğru yürüdü. Guy da hemen arkasındaydı.

Hal kapının yanına vardı ve kulağına meşe tahtasından ağır bölmeye dayadı. Geminin olağan gürültülerinin arasında onu meraka düşüren hafif çığlıklar ve iniltiler, anlam veremediği bir hışırtı ve güm güm vuruşları duymuştu.

Tokmak elinde hemen donuverdi. Omzunu dayayınca kapı da kolayca açıldı. Hal kapı aralığında durarak lambayı yükseğe kaldırdı. Bir an şaşkınlıktan kım11dayamadı. Karşısındaki sahne öylesine beklemediği bir şeydi ki, gördüklerini bir an anlayamadı.

Rafların yukarsındaki fenerin ışığı kendi lambasının ışığıyla karışıyordu. Hal'ın ayaklarının dibinde karmakarışık giysiler yerlere savrulmuştu, insan vücutları da barut çuvallarının üstüne serilmişti. Hal onların çıplak olduklarını kavrayana kadar yine birkaç dakika geçti. Soluk tenler lambanın ışığında parıldıyor, adam da gözlerine inanamayarak bu sahneye bakıyordu. Bir kadının bukleleri, birbirine dolanmış bacaklar, sonuna kadar açılmış kızıl bir ağız, yukardaki tavan kirişlerine doğru titremeye tutulmuş gibi tepen küçük ayaklar, bir erkeğin saçlarına sarılmış olan ince eller, erkeğin kızın pırıl pırıl uyluklarının arasına gömülmüş başı, kız vecitin pençesinde kıvranırken barut torbalarından şilteye çarpan sırtı ve kabaetleri...

Çift birbiri dışında hiçbir şeyin farkında değildi. Üstlerine çevrili fenerin ışığı bile onları telaşlandırmamıştı. Kızın kapalı gözleri ve ihtirasın etkisiyle çarpılmış yüzü Hal'a bir yabancıya bakıyormuş izlenimi vermişti.

Orta yaşlı adam ipnotize olmuş gibi orada duruyordu, ancak Guy onu itip cephaneliğe girmeye kalkışınca kendine geldi. Hemen harekete geçerek delikanlının içeri girmesini engellemeye ve içerdeki manzarayı ondan gizlemeye yeltendi.

"Çekil buradan, Guy," dedi ve ancak o zaman sesi, rafın ütündeki çifti saran ihtirasın sislerini aşabildi. Genç kızın gözleri önce aralandı, sonra Hal'a dehşet içinde ve inanamayarak bakarken çiçek açan bir menekşenin petalleri gibi ardına kadar açıldı. Ağzı da sessiz bir umutsuzluk çığlığı atacakmış gibi açıktı. Bir dirseğinin üstünde doğrulurken yusyuvarlak ve beyaz göğüsleri lambanın ışığında sallanıyordu. Baldırlarının arasına gömülmüş siyah saçlı başı itmeye çalışıyor, fakat onu kıpırdatamıyordu.

"Tom!" Hal en sonunda sesini çıkarabilmişti. Delikanlının geniş beyaz sırtındaki kasların şokun etkisiyle ortalarına bir kama saplanmış gibi kasıldıklarını gördü. Derken Tom başını kaldırıp babasına baktı. Üçü de sonsuzluk kadar uzayan saniyeler boyunca donmuş gibi kalakaldılar.

Tom'un yüzü bir yarışta koşmuş ya da güreşmiş gibi kıpkırmızıydı. Gözleri ise bir sarhoşunki gibi donuk donuk bakıyordu.

Hal, "Tanrı aşkına, örtün kız!" diye tısladı. Bakışını kızın kollarıyla bacakları iki yana açılmış vücudundan koparmakta güçlük çektiğini fark ettikçe, kendisinden utanıyordu.

Bu sözler üzerine kız iki ayağıyla Tom'u üstünden itti ve kendini raftan yere bıraktı. Kaptığı geceliğini iki eliyle göğsüne yapıştırarak çıplaklığını örtmeye çalışırken dizlerinin üstüne çökmüş haliyle tuzağa düşmüş vahşi bir hayvana benziyordu. Hal ona arkasını dönünce, Guy'ın ense kökünde durduğunu ve cephaneliğin içinde olan bitenleri görmek için boynunu ileri uzattığını fark etti. Adam onu sert bir hareketle koridora doğru itti. "Sen yatağına dön!" diye kükredi. "Bu iş senin üstüne vazife değil!" Babasının sesindeki öfkeden ürken Guy geri çekildi. Hal devam etti. "Bu gece burada gördüklerini kimseye söylemeyeceksin, eğer söylersen sırtının derisi soyulana kadar kırbacı yersin." Guy ayakları geri geri giderek merdiveni çıkarken Hal dikkatini yine cephaneliğin içindekilere verdi.

Caroline geceliğini başından aşağı çekmiş ve ayak bileklerine kadar indirmişti. Başı öne eğik durumda Hal'ın karşısında duruyordu. Bukleleri öne düşerek yüzünü örtmüştü. Bu haliyle masum bir küçük kıza benziyordu. Hal, Tanrı bilir ya, olmadığını kesinlikle kanıtladı, diye acı acı düşündü. Bundan sonra, bir bacağını pantolonuna geçirmeye çalışırken öbür ayağının üstünde

hoplayan oğluna baktı. Tom'un her zamanki havasından ve çalımından eser kalmamıştı. Pantolonunu Beline kadar çekip kemerinin tokasını tutturdu, sonra kızın yanında süt dökmüş kedi gibi durdu. İkisi de Hal'ın yüzüne bakmaya cesaret edemiyorlardı.

Hal, "Bayan Caroline, hemen şimdi kamarana döneceksin," diye emretti.

Kız, "Peki, kaptan," diye mırıldandı.

"Sana yalnız şu kadarını söyleyebilirim: davranışın beni tiksindirdi. Senin gibi iyi bir aile kızından böyle bir şey beklemezdim." Adam bunları söylerken kendini gülünç hissediyordu. Böyle utanç verici olaylar sadece aşağı sınıftan insanların harcı değilmiş, diye düşünerek kendi kendisiyle alay etti ve kendini budala hissetti. Caroline'e, "Olanları duyunca baban bakalım ne diyecek?" deyince kız başını kaldırdı. Korkunun şekilsizleştirdiği yüzünde güzelliğinden eser kalmamıştı.

"Ona söylemeyeceksiniz!" Kız dizüstü çökerek Hal'ın bacaklarına sarıldı. "Yalvarırım, ona bir şey söylemeyin, kaptan. Ne isterseniz yaparım, yeter ki ona söylemeyin."

"Ayağa kalk!" Hal onun kalkmasına yardım ederken öfkesinin hafiflediğini hissediyordu. "Kamarana git ve ben seni çağırtıncaya kadar orada kal."

"Babama söylemeyeceksiniz, değil mi?" Kızın yanaklarından sel gibi yaşlar süzülüyordu.

Hal, "Buna söz veremem," dedi. "Baban tarafından kırbaçlanmayı fazlasıyla hak ettin." Böyle diyerek kızı dışarı itti. Caroline koşa koşa merdiveni çıktı. Hal onun kamara kapısının açıldığını ve yavaşça kapandığını duydu.

Adam bu kez Tom'a döndü ve ona öfkeyle bakmaya çalışırken yumuşadığını hissetti. Elinde olmayarak yıllar öncesine dönmüş, bu güney denizlerindeki bir gemi kamarasında başka bir delikanlıyla kız gözlerinin önünde canlanmıştı. O sıralar kendisi Tom'un yaşındaydı, ama onu erkekliğin sınırından geçiren Hollandalı kız kendisinden beş yaş büyüktü. Bu altın saçlı yaratık bir meleğin masum yüzüne, bir fahişenin vücuduna ve bir dişi şeytanın karakterine sahipti. Hal yirmi beş yıl öncesinin anılarından gözlerini kırpıştırarak bugüne dönünce Tom'un hala boynu bükük bir tavırla karşısında durduğunu gördü. "Genç Bayan Beatty bu geminin bir yolcusu, dolayısıyla da benim korumam altında," dedi. "Kendin kadar benim de yüzümü kara çıkardın."

"Üzgünüm, baba."

"Hiç sanmıyorum." Hal oğlunun yüzüne bakınca, onun gerçekle savaştığını gördü.

Tom düzeltti. "Demek istediğim, sizi utandırdığım için üzgünüm. Ama bu olayı bizden başka kimse bilmediğine göre, utancınız da aramızda kalacak, efendim."

Oğlunun küstahlığı karşısında Hal'ın soluğu kesildi, ama sonra onun sözlerindeki mantığın bilincine vardı.

"Sen bir barbarsın," derken, bir yandan da tıpkı benim ve senin yaşındaki her sıcakkanlı genç delikanlının olduğu gibi, diye düşündü.

Tom, "Düzelmeye çalışacağım," diye söz verdi.

Hal ona bakakalmıştı. Kendisi, babasıyla bu şekilde konuşmaya asla cesaret edemezdi. Babasından ödü kopardı. Bu çocuk ondan korkmuyor, belki ona saygı duyuyor ve beğeniyor, muhakkak ki onu seviyor, ama böyle karşı karşıya dururlarken titremiyordu. Adamcağız, yoksa ona iyi bir terbiye vermeyi başaramadım mı? Benden korkmasını mı sağlamalıydım, diye düşündü. Ama sonra karar verdi. Hayır, böylesi daha iyi. Onu tam bir erkek yaptım.

Delikanlı, "Baba, bana uygun göreceğiniz her cezaya boyun eğmeye hazırım," dedi. "Ama bu olanları Caroline'in ailesine anlatırsanız kızın gözden düşmesine, belki de hayatının mahvolmasına neden olursunuz."

Tom'un sesinde korkudan eser yoktu. Tamamladı. "O bence bu cezayı hak etmedi."

"Galiba haklısın," diye istemeyerek itiraf etti Hal. "Bu gemide bulunduğu sürece o kızla bir daha yalnız kalmaya çalışmayacağına bana söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum." Tom sağ elini kaldırdı. "11101 ediyorum."

"O zaman bir daha bu konuyu açmayacağız, ben de Bay Betty'ye bir şey söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim, efendim."

Hal oğlunun gözlerindeki anlamı görünce kendini ödüllendirilmiş hissetti, sonra boğazındaki düğümü çözmek için öksürmek zorunda kaldı. Konudan kurtulmak için etrafına bakınarak bir bahane aradı. "Cephaneliğe girmeyi nasıl basardın?"

Tom itiraf etti. "Masanızdaki anahtarı ödünç aldım."

"Ödünç mü aldın?" diye sordu Hal.

"Evet, efendim. Onunla işim bitince yerine koyacaktım."

Hal kaşlarını çattı. "Bundan böyle ona ihtiyacın olmayacağına emin olabilirsin." Tom kapıya yürüdü ve anahtarı bıraktığı yerden aldı.

Hal, "Şimdi de kapıyı kilitle," dedi. Tom denileni yapınca da, "Artık anahtarı bana ver," dedi oğlu da buna itaat etti.

Hal, "Bence bu gecelik olanlar yeter," dedi. "Artık yatağına dön."

"İyi geceler, baba, sizi zor duruma düşürdüğüm için gerçekten üzgünüm."

Hal, oğlunun merdivenin yukarsında gözden kaybolmasını seyrettikten sonra, üzüntüyle gülümsedi. Bu küçük olayı belki biraz daha temkinle idare etmem gerekirdi, ama bunu nasıl yapardım bilemiyorum, diye düşünüyordu.

***

Guy, günahkar çifti ele vermesiyle oluşacak şamatayı ümitle bekledi. Caroline'in, babası tarafından kınanmasını, belki de çalarken yakalanan küçük bir hizmetçi kız gibi dayak yemesini, annesiyle kız kardeşleri tarafından yerilmesini, herkes tarafından dışlanınca avuntu için çaresizce kendisine koşmasını bekliyordu.

Düşlerinde Caroline temiz ve dürüst aşkına ihanet ettiğinden, kendisine gelip bağışlanması için yalvarıyordu. Guy'dan merhamet dileniyor, bağışlandığı takdirde hayatının kalan kısmını ona adayacağını vaat ediyordu. Bunun düşüncesi delikanlının yüreğini okşuyor, Tom'u ilk kez aşağı güverteye kadar izleyip yaptığı pisliği keşfettiği geceden beri çektiği müthiş acıları biraz unutturuyordu.

Ayrıca babasının Tom'u geminin bütün mürettebatının karşısında kırbaçlattıracağını ümit ediyordu. Aslında bundan pek umudu yoktu, ama babası hiç değilse Tom'u Bay ve Bayan Beatty'den özür dileyip Caroline'le veya ailenin herhangi başka bir bireyiyle sonsuza dek konuşmasını yasaklayabilirdi. Ağabeyi o zaman geminin paryası olacaktı. Babası belki Ümit Burnu'na vardıklarında onu Seraph'daki görevinden alır, High Weald'de Kara Billy'nin işkenceleriyle cezasını bulması için, gözden düşmüş olarak İngiltere'ye geri yollardı.

Guy bu olasılıklardan bazılarının veya hepsinin yerini bulması için heyecanla bekledi. Ama önemli hiçbir şey olmamıştı, yaşadığı duygusal karmaşa ve acıları bir anlam taşımıyormuş gibi günler geçip gittikçe kederi artıyordu.

Caroline'in o olaydan sonra günlerce sessiz ve içine kapanık göründüğü, ders çalıştıkları kamaranın dışında ayak sesleri duyulunca irkildiği, yukardaki güverteden babasının gürleyen sesi yansıdığı zaman dehşet içinde kaldığı, Tom'un bulunduğu yöne hiç bakmadığı, hatta kitaplarından gözünü ayırmadığı bir gerçekti. Annesi ve kız kardeşleriyle beraberken Tom güverteye çıkınca, genç kızın hemen bir bahane bulup küçük kamarasına indiğini ve orada saatlerce yalnız kaldığını görmek de Guy için bir avuntu kaynağıydı.

Bu durum bir haftadan daha az sürdükten sonra Caroline eski güvenine ve hoş tavırlarına kavuştu. Yanakları yine pembeleşti, eskisi gibi gülmeye ve Bay Walsh'la şakalaşmaya, müzik resitallerinde Dorian'la düetler söylemeye başladı. Guy bir süre iyi olmadığını öne sürerek bu akşamlara katılmaktan kaçındı, top güvertesindeki döşeğinde yattığı yerden aşağı güverteden gelen hafif müzik seslerini ve gülüşleri perişan halde dinledi. Sonunda Bay Walsh'ın yine kitarasını çalması için yaptığı ısrarlara boyun eğdiyse de, çalgısını

çalarken yüzündeki anlam ve tavırlar tek kelimeyle trajikti.

Tom'a gelince, ihanetinden dolayı en küçük bir pişmanlık belirtisi göstermiyordu. Bir süre Caroline'le konuşmamaya, hatta dikkatini üzerine çekme meye kalkışmadığı bir gerçekti, ama bunda yeni olan bir taraf yoktu. Bu da kalleşçe davranışlarından biriydi. Bir gün derslerin birinde Guy ikisinin arasında bir tür iletişim yakaladı.

Caroline tebeşirini yere düşürmüştü, Guy'ın atılıp almasına vakit bırakmadan kendisi eğildi ve onu masanın altında aradı. O sırada gemi sallandığından tebeşir yerde Tom'a doğru kaydı, delikanlı da onu kaptığı gibi alaycı bir reveransla kıza uzattı, bu arada da göğüs dekoltesine göz atma fırsatını kaçırmadı. Gözlerinde neşe parıltıları olan Caroline, yüzünü Bay Walsh'ın görmemesi için başını çevirdi ve Tom'a dilini çıkardı. Çocuksu bir hareket değildi bu; daha çok seksüel imalar içeriyordu, anlamlı ve davet ediciydi. Tom da sırıtıp Caroline'in kızarmasına neden olacak, Guy'ı ise suratının orta yerine bir yumruk yemiş gibi sarsacak şekilde gözünü kırparak karşılık verdi.

Delikanlı o günün kalan kısmında derin derin düşündü, ama onu ne kadar yaraladığını, ona olan güvenini nasıl sarstığını ye hayatını yıktığını genç kıza göstermenin bir tek yolunu düşünebildi. Ders odasında sandalyesinin yerini değiştirdi. Ertesi gün izin almadan veya bir açıklamada bulunmadan Caroline'in yanındaki sıradan kalktı ve genç kıza en uzak olan köşedeki rahatsız yere geçti.

Bu taktiğin beklenmedik ve arzu edilmez sonuçları oldu. Bay Walsh ders odasının düzenindeki değişikliği görür görmez fark etti ve Guy'a baktı. "Niçin yerini değiştirdin?" Guy ona veya Caroline'e bakmadan, "Ben burada daha rahatım," diye somurttu.

Walsh, Tom'un bulunduğu yöne baktı. "Şu halde Tom Bayan Caroline'in yanına geçerse daha iyi olur zannediyorum. Onu orada daha iyi gözümün önünde tutabilirim."

Tom başka bir davet beklemedi, Guy da sabahın kalan kısmı süresince ikisinin arasındaki oyuna tanık olmak zorunda kaldı. Tom güya önündeki tahtasıyla meşgul görünürken, koca postallarından birini masanın altında kımıldatarak genç kızın zarif saten iskarpinine dokundu. Caroline okuduğu bir şeyden etkilenmiş gibi kendi kendine gülümsedi, ama ayağını çekmeye kalkışmadı .

Tom biraz sonra tahtasına bir şey yazdı, sonra Walsh, Dorian'ın aritmetik

dersine not verirken, tahtayı Caroline'in okuyabileceği şekilde tuttu. Caroline delikanlının yazdıklarına göz atınca kızardı ve kızmış gibi buklelerini salladı, ama gözlerinden neşe akıyordu. Sonra, kendi tahtasına bir şeyler karaladı ve Tom'un bunu okumasını sağladı. Tom karşılığında kaba kaba sırıttı.

Guy kıskançlıktan kıvranıyordu, ama çaresizdi. Onların flört etmesini, birbirlerine takılmalarını seyretmek zorunda kalmıştı. Nefreti sonunda taştı. Cephanelikte seyrettiği korkunç şeylerin hayali gözlerinin önünden gitmiyordu. Babasının cüssesi her ne kadar o gecenin dehşet verici sahnelerinin tümünü görmesini engellese de, kızın beyaz teninin ışıltısı ve vücudunun yuvarlaklıkları gözlerinin önünde şimşek gibi çakmıştı. Delikanlı kızdan aynı zamanda hem nefret ediyor, hem de ona duyduğu özlemden titriyordu. Sonra, erkek kardeşini ve bu güzel vücudu, yaptığı ağza alınmayacak hezeyanla pisletişini tekrar gördü. Tıpkı yalağın başında tıkman ve homurdanan pis bir domuza benziyordu. Guy tiksintisini en çirkin kelimelerle ifade etmek için kişisel sözlüğündeki en abartılı kelimeleri bulmaya çalıştı, ama bunlar bile gerçek duygularını yansıtabilmekten uzaktı. Ondan nefret ediyorum, diye düşündü, hemen arkasından kararını verdi: Onu öldüreceğim. Bu düşüncenin kendisine duyurduğu suçluluk hissi hemen kaybolarak vahşice bir sevince yerini bıraktı.

Evet. Onu öldüreceğim. Guy için çıkar yol sadece buydu.

***

Guy kendisi için bir fırsat çıkmasını bekledi. Ertesi gün öğle vakti Bay Beatty ile baş kasarasında dolaşıyordu. Vardiyadaki subaylar, bu arada babasıyla Tom sekstantlarıyla enlemi hesaplıyorlardı.

Bay Beatty, Guy'a şirketin Doğudaki işlerinin nasıl yönetildiğini ayrıntılarıyla anlatmaktaydı. "Carnatic sahilinde iki fabrikamız var. Oranın nerede olduğunu biliyor musun, Courtney?"

"Evet, efendim." Guy, Bay Beatty'nin ona okuması için verdiği koca kitap ve belge yığınını incelemişti. "Carnatic, güneydoğu Hindistan'da Doğu Gat Dağlarıyla Coromandel Sahili arasındaki kesimdir. Doğunun en zengin ticaret bölgelerinden biridir," diye ezbere okudu.

Bay Beatty doğrulayarak, "Görevlerini ciddiye aldığını görüyorum," dedi.

Guy konuşma üzerinde konsantre olmaya çalışıyor, ama dikkati sürekli olarak kıç güvertesindeki gruba kayıyordu. Dümen yekesindeki volta cetvelinin başında konuştuklarını görebiliyordu. Derken Tom elindeki tahtaya bir şeyler karaladı ve sonucu babasına gösterdi. Hal, "Aferin oğlum," dedi. "Çizelgeye öyle işaretleyeceğim." Babasının sesi rüzgara karşı bile duyuluyordu. Övgü Guy'ı sinirlendirdi ve planını uygulama kararını daha da kuvvetlendirdi.

Hal güvertede son bir tur atarken bu arada yelkenlerin durumuna ve pusula dolabına göz attı. Uzun boyu, geniş omuzları, yakışıklı yüz hatları ve başının arkasında toplanıp düğümlenmiş gür siyah saçlarıyla görkemli bir görünüşü vardı. Guy onunla yüzleşme düşüncesinden ürküyordu. Hal daha sonra güverteyi vardiyadaki personele teslim etti ve merdiveni inerek kendi kamarasına gitti.

"Beyefendi." Guy, Bay Beatty'ye döndü. "Bana izin verir misiniz? Babamla tartışmak zorunda olduğum çok önemli bir konu var."

"Tabii." Bay Beatty gidebileceğini söyledi. "Döndüğün zaman burada olacağım," dedi. "Çok ilginç bulduğum konuşmamıza o zaman devam ederiz."

Guy kıç kamarasının kapısını vurdu ve babasının içerden, "Gir!" diye seslenmesi üzerine odaya girdi. Hal öğle konumunu kaydettiği geminin seyir defterinden başını kaldırdı. Kalemi sayfanın yukarsında havada kalmıştı. "Evet, oğlum, ne var?"

Guy derin bir soluk aldı. "Tom'u bir düelloya davet etmek istiyorum."

Hal kaz tüyünü dikkatle mürekkep hokkasının içine koydu, düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı ve ancak bundan sonra başını kaldırdı. "Ne oluyor?"

"Biliyorsunuz, baba, siz de oradaydınız. Bu konu o kadar iğrenç ki, tartışmak bile istemiyorum, mesele şu ki Tom, Bayan Caroline'e karşı büyük bir suç işledi."

"Ah!" Hal derin bir göğüs geçirdi. "Demek şu mesele." Adamcağız, Guy'ın gergin yüz ifadesini incelerken, o küçük sürtüğün cephanelikte sırtüstü yatarak yaptığı işi kendisine karşı suç işlenmesi olarak algılıyorsa, bunu ifade etme tarzı çok ilginç, diye düşündü. Sonunda, "Peki, o kız senin için ne ifade ediyor?" diye sordu.

Guy, Hal'ı gafil avlayan dokunaklı bir tavırla, "Onu seviyorum, baba," dedi.

Hal gülümsememek için kendini güç tuttu. "Peki, o hanımın senin duygularından haberi var mı?" Guy, "Onu bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Demek ona açılmadın. Nişanlı değilsiniz. Bay Beatty'ye kızına talip olduğundan hiç söz açmadın."

Guy, "Hayır, baba," diye geveledi. "Ben daha on yedi yaşındayım ve... "

"Öyleyse korkarım ki, bu işi yapmayı geciktirmişsin." Hal gençlere aşkın ne kadar acı verdiğini çok iyi hatırladığından yumuşak bir dille konuşuyordu. "Bana sorarsan, bu şartlar altında söz konusu gecikme isabet olmuş."

Guy kasıldı. "Ne demek istediğinizi anlayamadım, efendim." Hal içinden kıs kıs gülerek, bir bu eksikti. Ağabeyinden sonra Guy, diye düşündü. "Açık konuşacağım," dedi. "Şimdi genç Bayan Beatty'nin tercihlerini acı şekilde öğrendiğine göre, ona karşı duygularını yeniden gözden geçirmek isteyebilirsin. O, senin ona duyduğun soylu aşka gerçekten layık mı acaba? Kardeşin, kızın gerçek karakterine dikkatini çekmekle aslında sana bir iyilik yapmış olmuyor mu?" Hal, "Zira Bayan Caroline'in küçük bir sürtük olduğu belli oldu," diye ekleyecekken, oğlu tarafından düelloya davet edilmek istemediğini düşünerek kendini tuttu.

Ama Guy kararlıydı. "Onu bu işe Tom zorladı," dedi. "Onunla bu yüzden düello etmeliyim."

"Yani kızı zorla mı cephaneliğe sürükledi?"

"Belki hayır, ama onu ayarttı. Onun aklını çeldi."

"Tom'u düelloya davet edersen ağabeyinle onun arasında geçenlerden bütün gemi mürettebatının haberi olmayacak mı? Küçük yaramazlığını babasının da duymasını mı istiyorsun? Ailesinin gözünden düşmesi fena olmaz mı?"

Guy duraklayınca Hal bu avantajından yararlanmaya çalıştı. "Kardeşine bu

maceradaki rolünden dolayı daha sert bir ceza vermediysem, bu sırf genç hanımın ününe ve geleceğine zarar vermemek içindi. Sen şimdi onu herkese teşhir etmek mi istiyorsun?"

"Bu işi niçin yaptığımı kimseye söylemek zorunda değilim, ama Tom'la düello etmek istiyorum."

"Peki öyleyse." Hal pes etmişti. "Eğer kararlıysan, benim de seni vazgeçirmek için söyleyebileceğim başka bir şey kalmadıysa, onunla dövüşürsün. ikinizin arasında bir güreş müsabakası ayarlayacağım."

Guy, "Hayır, baba," diye onun sözünü kesti. "Anlamıyorsunuz. Onu tabancalı bir düelloya davet etmek istiyorum."

Hal'ın yüzündeki anlam anında sertleşti. "Bu ne saçmalıktır, Guy? Tom senin kardeşin."

Guy, "Ondan nefret ediyorum," derken sesi titriyordu.

Hal bir deneme daha yaptı.

"Onu sen davet edersen, silah seçiminin Tom'a ait olacağını düşündün mü? Mutlaka süvari kılıçlarını seçecektir. Elinde bir kılıç olan Tom'la karşı karşıya gelmek ister misin? Şahsen ben istemem... Aboli, Tom'u mükemmel bir kılıç ustası olarak yetiştirdi. Onun karşısında bir dakika bile dayanamazsın. Seni küçük düşürür ya da öldürür." Hal bu durumda açık konuşmanın en doğrusu olacağına karar vermişti.

Guy omuzlarını silkti. "Umurumda değil. Onunla dövüşmek istiyorum."

Hal kızdı. Avucunu öylesine kuvvetle masasının üstüne çaptı ki, mürekkep hokkanın içinden seyir defterinin sayfalarının üstüne fışkırdı. "Yetti!" diye sesini yükseltti. "Seni ikna etmeye çalıştım. Şunu iyi bil ki, bu gemide bir düello olmayacak, hele oğullarımın arasında asla. Bu konuda bir tek söz daha edersen, seni ön ambarda zincire vurdurur, Ümit Burnu'na varır varmaz da başka bir gemiyle doğru İngiltere'ye postalarım. Beni duydun mu, delikanlı?"

Babasının hiddeti Guy ürküttü. Onu hiç böyle öfkeli görmemişti. Buna rağmen direndi, “İyi ama, baba... "

Hal, "Yeter!" diye kükredi. "Ben söyleyeceğimi söyledim, bu konu da sonsuza dek kapandı. Şimdi de Bay Beatty ile çalışmalarına dön. Bu saçmalığı bir daha duymak istemiyorum."

Seraph doğuya doğru tramola ederek yoluna devam ettikçe denizin rengi ve karakteri değişti. Okyanusun karışık ve düzensiz dalga oluşumları şekil

değiştirerek sıkı sıralar halini aldı. Ufkun ötesinde gizli karaya doğru savaş düzeni içinde ilerleyen bir devler ordusuna benzemişlerdi.

Ned Tyler, "Kap'ın büyük ölü dalgaları," diyerek sisli ufku işaret etti. "Soğuk sular buralarda Afrika'nın sıcak havasıyla karşılaşıyor. Bazıları buraya Ümit Bumu derler, ama Sisler Denizi veya Fırtınalar Burnu diyenleri de var."

Uzun zamandır ufukta kara yüzü görmemiş olan gemide heyecan her gün daha artıyordu. Uzaktaki anakaradan kuşlar onları karşılamaya gelmişti. Sarı boyunlarında siyah çizgiler olan sümsük kuşları kalabalık gruplar halinde kanat çırpıyor, kar gibi beyaz göğüsleri ve samur rengindeki pelerinleriyle martılar cıyaklayarak onları izliyor, minik yelkovan kuşları zarlı ayaklarıyla okyanusun yüzeyinde suları sıçratıyorlardı.

Ardından fırtınanın kayaların yüzeyinden kopardığı ve akıntılarla sürüklenen koyu renkli ilk alg kümelerini gördüler. Uzun sapları ve yaprakları tıpkı şekilsizleşmiş ahtapotların dokunaçları gibi dalgalanarak yüzüyordu. Sardalya türünden küçük balıkların çok kalabalık sürüleri soğuk yeşil suların yüzeyinde kaynaşmaktaydı. Bir taraftan da kaygan ve parlak ayıbalığı orduları oynaşıyor ve bu bollukla karınlarını doyuruyorlardı. Gemi suları yara yara ilerlerken başlarını kaldırıp güvertedeki denizcilere baygın gözleri ve kedi gibi sert bıyıklarıyla bakıyorlardı.

Hal şimdi her akşam yelkenleri kasıyor, gemi burgaç gibi dönen sularda dengesini korumakta zorlanıyordu. Adam, ilerde teknenin dibini parçalayacak kayalar olmadığından emin olmak için gün ışırken Tom'la Dorian'ı kolombire yolladı. Yolun açık olduğunu anlayınca tüm yelkenleri fora etti.

Plymouth'dan ayrılışlarının yetmiş üçüncü sabahında Dorian, tüm bulutlar rüzgarla sürüklenirken ufukta sanki ölü gibi hareketsiz duran bulutu gösterdi. Çocukların ikisi de bunu bir süre inceledikten sonra, bulut birden açılıverdi ve altında bir kılıç kesiği kadar düz ve sert bir mavi çizgi gördüler.

Tom, "Kara!" diye fısıldadı.

Dorian, "Olabilir mi?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Evet! Evet." Tom sesini yükseltti. "Kara bu!" Sallantılı tüneğinde ayağa fırladı ve titreyen parmağını ileri uzatarak, "Kara! Kara göründü!" diye bağırdı.

Altlarındaki güverte birden canlandı, vardiyadaki denizciler de koşarak donanıma tırmandılar. Çok geçmeden bütün çarmıhlarla serenler cıvıl cıvıl insanlarla doldu; olgun meyve salkımları gibi sarkıyorlar, neşe ve heyecanla

gülüyor ve bağrışıyorlardı.

Hal Courtney de gömlekle kamarasından fırlamıştı. Pirinç bir boruya benzeyen dürbününü koltuğunun altına sıkıştırarak oğullarının tünedikleri kolombire doğru tırmanmaya koyuldu. Hızlı ve kendinden emin tırmanışını çanaklığa ulaşıncaya dek sürdürdü. Tom o uzun tırmanışa rağmen babasının soluklarının hafif ve düzenli olduğuna sevinerek tanık oldu.

Hal dürbünü gözüne götürerek mavi silueti inceledi, kayaların ek yerlerini ve katlarını seçti.

"Evet, Bay Thomas ilk karanı gördün," dedi. Dürbünü Tom'a uzattı. "Sen ne diyorsun?" iki oğlanın arasında durarak kollarını ikisinin de omuzlarına doladı.

Tom, "Bu bir dağ!" diye bağırdı. "Tepesi yamyassı olan büyük bir dağ."

Hal, "Evet, Masa Dağı!" diye doğruladı. Tom bunun ne büyük bir gemicilik başarısı olduğunun henüz farkında değildi. Ufukta en küçük bir kara izi görmeden yetmiş gün geçirmişler, sonra da babası gemiyi otuz dördüncü güney enlemine getirivermişlerdi. Hal, "Şu ilerdeki karaya iyi bakın," dedi. Geleceği örten perdeler bir an gözlerinin önünde aralanmışlar gibi garip bir his duyuyordu. "Çünkü senin yazgın orada," diye tamamladı.

Dorian, "Benimki de mi, baba?" diye ince sesiyle söze karıştı.

"İkinizinki de. Kader sizi buraya getirdi işte." Babalarının coşkusu karşısında oğlanların ikisi de dilleri tutulmuş gibi susuyorlardı.

Güneş en yüksek noktaya yükselirken üçü kolombirde birlikte oturuyorlardı. "Bugün enlem ölçümüne gerek yok." Hal gülümsüyordu. "O işi Ned Tyler'la Alf Wilson'a bırakabiliriz. Biz nerede olduğumuzu biliyoruz, değil mi?" Güneş gökyüzünde alçalmaya başladığında Seraph güneydoğu rüzgarına kapılarak yavaş yavaş ilerlemekteydi. Masaya benzeyen dağ, denizin içinden büyük bir görkemle yükseliyor, önlerindeki göğü giderek dolduruyor, gemidekiler, dik yarların dibinde beyaz beneklere benzeyen konutları seçmeye başlıyorlardı.

"Bu kalenin inşaatına biz de katıldık." Hal orayı oğullarına gösterdi. "Aboli, Daniel, Ned Tyler ve ben o inşaatta işçi gibi çalıştık."

Dorian, "O günlerin öyküsünü anlatsana, baba!" diye yalvardı.

Hal itiraz etti. "Aynı şeyi yüz kere dinledin."

Tom da kardeşine katıldı. "Önemi yok, baba. Yine dinlemek istiyoruz."

Böylece, donanımda oturdukları yerde Hal yirmi beş yıl önceki savaşın

ayrıntılarını büyükbabalarının gemisinin bütün mürettebatının nasıl Hollandalılar tarafından tutsak edildiğini ve zincirlenmiş bir halde Ümit Burnu'na getirildiğini anlattı. Sir Francis Courtney'e ele geçirdiği Hollanda kalyonlarından aldığı hazinenin yerini açıklaması için işkence edilmişti. Sir Francis işkencecilere karşı koyarak en iğrenç ve insanlık dışı işkencelere katlanınca, Hollandalılar onu tören meydanına götürmüşler ve halkın karşısında idam etmişlerdi.

Hal ve mürettebatın kalan kısmı Hollanda kalesinin duvarlarının inşaatında çalışmaya mahkûm edilmişler, en sonunda kaçmayı başarana kadar tam üç yıl orada ter döküp acı çekmişlerdi.

Tom, "Demek büyükbaba Francis'in gömülü olduğu dağ bu," dedi. "Mezarının yerini biliyor musunuz, baba?"

"Aboli biliyor. Gece cesedi darağacından o indirmişti. Onu ay ışığında dağın yukarsındaki gizli bir yere götürmüş."

Tom bir süre sustu. High Weald'in arkasındaki tepede bulunan küçük kilisede üstüne dedesinin adı yontulmuş boş lahit gözlerinin önünde canlanmıştı. Babasının neyi planladığını tahmin edebiliyordu, ama şimdi öne çıkmanın sırası değildi. Zamanını bekleyecekti.

Seraph bu sırada dağın altındaki koyun ağzına bekçilik eden küçük kayalık adanın hizasına gelmişti. Dalgalanan siyah su yosunu ormanları adanın etrafındaki suları tıkamıştı, parlak derili ayıbalığı sürüleri de Robben Adası'nın kayalık kıyısına doluşmuşlardı. Zaten adanın adı olan robben Hollanda dilinde ayıbalığı demekti.

Hal, "Şimdi aşağı inip geminin sağ salim demirleme yerine girmesine bakacağım," dedi.

Dorian, "Benimle güverteye kadar yarışsana!" diye bağırarak çarmıhın basamaklarına zıpladı. Tom önde biraz mesafe almasına izin verdikten sonra onu izledi. Ayakları çarmıh basamaklarının üstünde adeta dans ediyordu. Çok geçmeden kardeşiyle arasındaki mesafeyi kısalttı, sonra kardeşinin hizasını bulunca Dorian'ın güverteye kendisinden otuz, kırk santim önce ayak basması için yavaşladı.

Çocuk, "Ben kazandım! Ben kazandım!" diyerek sevincinden hopluyordu.

Tom kardeşinin bakır rengindeki pırıl pırıl buklelerini okşadı. "Sakın oh olsun deme," diyerek onu itti. Sonra Seraph'ın baş tarafındaki küçük gruba baktı. Bay ve Bayan Beatty bütün kızlarıyla orada duruyordu. Guy da onların

yanındaydı. Hepsi çok heyecanlıydılar ve Afrika kıtasının en güney ucu olan Agulhas Burnu'nun yanındaki bu ünlü kara çıkıntısının kayda değer noktalarını birbirlerine işaret ediyorlardı.

Guy grubu bilgilendiriyordu. "Dağın tepesine oturmuş beyaz buluta Sofra Örtüsü diyorlar. Oradaki yerleşim yerinin güneyindeki küçük tepenin adı da Aslanın Kafası'dır. Şekline dikkat edin." Guy her zamanki gibi seyir defterlerini incelemişti ve bütün detayları biliyordu.

Tom ona, "Guy niçin kolombire çıkmıyorsun? Manzarayı oradan çok daha iyi görebilirsin," diye seslendi.

Guy oha soğuk bir bakış fırlattı. "Teşekkür ederim, bulunduğum yerden çok memnunum." Böyle diyerek kardeşine arkasını döndü ve Caroline'e biraz daha sokuldu.

Tom ısrar etti. "Korkman gereksiz. Yukarsı çok güvenli."

Guy hızla ona doğru döndü. "Yoksa bana korkak mı diyorsun?" Yüzüne hücum eden kan yüzünden kıpkırmızı kesilmişti. Sesi de öfkesinden çatlak çatlak çıkıyordu.

Tom, "Demek istediğim bu değildi," deyip gülerek dümen yekesine gitmek üzere ona arkasını döndü. Omzunun üzerinden arkaya bakarak ekledi. "Ama sen sözümü nasıl istersen öyle kabul edersin."

Guy ona ters ters baktı. Kendini küçük düşmüş hissediyordu. Tom, Beatty ailesinin ve Caroline'in önünde cesaretiyle alay etmişti. Ne yaptığını, ne yapacağını doğru dürüst kavrayamadan güvertede koşmaya başladı.

Dorian, "Tom, dikkat!" diye bağırdıysa da çok geç kalmıştı. Tom kendini korumak.için tam bir ayağının üstünde dönerken Guy bütün ağırlığı ve hızıyla onun üstüne çullandı. Delikanlı öylesine bir güçle küpeştenin üstüne savruldu ki soluğu kesildi.

Guy kardeşinin sırtına atladı ve kolunu onun boynuna geçirdi. Bütün oğlanlar Koca Daniel'den güreş eğitimi almışlardı. Guy bu sporda oldukça yavaş ve beceriksiz olmakla beraber, bütün inceliklerini biliyordu, şimdi de öldürücü kavrama hareketinin hakkını vermekteydi. Bir dizini Tom'un sırtına dayadı, bir kolunu da Tom'un soluk borusunu tıkamakta kullandı ve omurgasına yüklendi, öyle ki çocuğun omurlarının çatırdaması an meselesiydi. Tom, Guy'ın kollarını çaresizlik içinde çözmeye çalışırken güvertede sendeliyor, gücü giderek zayıflıyordu. Havasızlıktan ağzı sudan çıkmış bir balığınki gibi açık kalmıştı.

Mürettebat gösteriyi seyretmek için koşup gelmişti. Heyecanla bağırıyor, ayaklarını yere vuruyor ve favorilerine cesaret verici sözler haykırıyorlardı. Derken şamatanın arasında boğanınkini andıran bir ses duyuldu. "Arkaya tep!" Tom hemen tepki gösterdi. Onu arkaya sürükleyen kavrama hareketine karşı koyacak yerde, yön değiştirdi. Bütün ağırlığı ve gücünü arkaya doğru bir perende atmada kullandı. Guy kendini o kadar hızla arkaya savrulmuş buldu ki, kavrayışını çözmekten ve düşüşünü frenlemek için her iki kolunu da arkaya atmaktan başka seçeneği kalmadı. Yoksa kaburgalarının kırılması işten değildi.

Tom havada bir kedi gibi döndü ve güverteye çarpmasından önce ikizinin üstüne bindi. ikisi birden taban tahtalarının üstüne çökerlerken delikanlı her iki dirseğini ve dizlerini Guy'ın göğsüne ve karnına gömdü.

Guy bir kız gibi cıyaklarken incinen midesini kavramak için iki büklüm olmaya çalıştı, ne çare ki Tom üstüne oturmuştu ve onu güverteye mıhlıyordu. Delikanlı bu defa yumruk yaptığı elini yaylandırarak olanca hızıyla Guy'ın suratına çarpmaya hazırlandı.

"Tom, hayır!"

Ses babasına aitti; Tom durdu. Öfke, bakışlarından yavaş yavaş silindi. Yumruğunu aşağı indirerek ayağa kalktı. Guy'a küçümser bir bakış fırlatarak, "Bir dahaki sefer bu kadar kolay kurtulamayacaksın," diyerek uzaklaşmaya hazırlandı. Arkasında Guy midesini tutarak ayağa kalktı ve toplardan birine yaslandı. Dövüşü izleyenler gösteri bu kadar çabuk bittiği için hayal kırıklığına uğrayarak dağıldılar.

Guy, "Tom!" diye bağırınca Tom arkasına döndü. Guy, "Üzgünüm," dedi. "Gel, seninle el sıkışalım ve yine dost olalım." Pişman ve boynu bükük görünüyordu. Sağ elini uzatarak ikizine doğru sendeledi.

Tom hemen sırıttı ve uzatılan eli sıktı. "Zaten niçin dövüştüğümüzü anlayamadım."

Guy, "Ama ben biliyorum," dedi ve yüzündeki acıklı anlam anında korkunç bir nefrete dönüştü. Kemerindeki kından kamayı şimşek hızıyla çekti. Bıçak, on beş santimlik pırıl pırıl bir çelikti ve ucu iğne sivriliğindeydi. Bunu Tom'un göbeği hizasında tutarak hızla sapladı; aynı zamanda ikizinin sağ elini tutuşundan yararlanarak Tom'u olanca gücüyle kendine ve kamanın üstüne çekmekte yararlandı.

Ağzından salyalar saçarak Tom'a, "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı. "O yaptığın şey yüzünden seni öldüreceğim."

Tom'un gözleri korkudan irileşti. Sert bir hareketle kıvrılarak kendini yana attı. Kamanın ucu delikanlının böğrünü sıyırırken gömleğini yardı ve altındaki ette sığ bir yarık açtı. Anında fışkıran kan pamuklu kumaşı kızıla boyadı ve bacağından aşağı süzülmeye başladı.

Caroline tiz bir sesle, "Onu öldürdün!" diye bağırdı. Düelloyu seyretmeye koşan mürettebatın arasından uğultular yükseliyordu.

Guy, vuruşu yüzüne gözüne bulaştırdığını anlamıştı. Tom'un yüzüyle göğsüne kamayla hamleler yapmaya girişti. Fakat Tom dans eder gibi hareketlerle her hamleyi savmayı başardı, sonra da beklenmedik bir anda öne atıldı ve sol elinin tersini Guy'ın çenesinin altına çarptı, ikizinin başı arkaya savruldu, böylece, Tom'un sağ elini bırakmak durumunda kaldı.

Guy küpeşteye doğru geri geri gitti. Dilini ısırdığı için ağzının köşesinden kan süzülüyordu. Kama hala elindeydi; bunun ucuyla Tom'un yüzünü işaret ederek, "Seni öldüreceğim!" diye tekrar hırladı. Dişleri kendi kanıyla kızıla boyanmıştı. "Seni öldüreceğim, pis domuz."

Tom bir eliyle incinen boğazını ovuşturuyordu, ama öbür eliyle kendi kamasını kılıfından çekti. "Güzel konuşuyorsun, kardeşim," dedi. "Ama böbürlendiğin gibi beni öldürebilecek misin bakalım." Böyle diyerek Guy'a doğru ilerledi. Parmak uçlarına basıyor, kamayı elinde tıpkı dikilmiş bir kobra gibi tutuyor, bu arada yüzünü kardeşinin yüzünden ayırmıyordu. Guy elinde olmayarak geriledi.

Hal hemen ileri atıldı. Onlara durmalarını haykırmak için ağzını açmıştı. Ama tek bir ses çıkarmasına vakit kalmadan Aboli yetişip onun kolunu tuttu. "Yapma, Gundwane!" dedi. Alçak sesle konuşmuş, sözleri kadınların bağırışları ve erkeklerin ulumaları arasında Hal dışında kimse tarafından duyulmamıştı.

"Dalaşan köpekleri hiçbir zaman ayırmaya kalkışma. Öyle yaparsan sadece içlerinden birine avantaj verirsin."

"Tanrı aşkına, bunlar benim oğullarım, Aboli."

"Onlar artık çocuk değil, Gundwane. Erkek oldular. Sen de onlara öyle davran."

Tom kamasının ucunu aşağı çevirerek ileriye bir hamle yaptı ve Guy'ı karnından vuracakmış gibi davrandı. Guy neredeyse kendi ayaklarına takılarak arkaya koştu. Tom bir daire çevirerek onun sağına geçti, Guy da geminin başına doğru geriledi. Adamlar dövüşmeleri için onlara yer açmak amacıyla

sağa, sola dağılmışlardı. Hal, Tom'un ne yaptığını görebiliyordu: Guy'ı tıpkı bir çoban köpeğinin sürüye yaptığı gibi sürüyor, onu geminin baş kısmına doğru geriletiyordu.

Tom'un yüzünün ifadesi soğuk ve kararlıydı; hiçbir duygu yansıtmıyordu, ama ikizine bakarken gözleri ışıl ışıldı. Hal birçok kişiyle dövüşmüştü ve ancak en tehlikeli kılıç ustalarının bakışlarında bu tehdidin var olduğunu biliyordu: son darbeyi indirmeye hazırlandıkları zaman. Tom'un, karşısında artık bir kardeş değil, yok edilmesi gereken bir düşman gördüğünün farkındaydı. Bir katil olmuştu, Hal da şimdi kendisi için ender olarak korktuğu derecede korkuyordu. Guy için korkuyordu, ama Aboli'nin haklı olduğunun farkındaydı. Olanları durdurmak için şu anda yapabileceği bir şey yoktu. Tom'a geri çekilmesini buyuramazdı. Bu, ava çıkmış bir leoparı durdurmaya çalışmak gibi bir şey olurdu.

Tom'un böğründeki yara hala kanıyordu. Gömleğindeki kesik açılarak altındaki beyaz deriyi ye içinden kızıl bir selin sızdığı gülümseyen bir ağza benzer yarayı meydana çıkardı. Kan güverteye damlıyor, ayakkabılarının içine sızıyor, attığı her adımda gıcırdayan bir ses çıkarıyordu. Ama Tom yarasının farkında değildi, o yalnız bu yarayı açan adamı görüyordu.

Guy küpeşteye kadar gerilemişti. Sol eliyle arkasını yoklayıp meşe kaburgayı sınadı. Kapana kıstırıldığını kavrayınca o vahşi öfke gözlerinden silinerek yerini korkuya bıraktı. Hemen etrafına bakınarak bir kurtuluş yolu aradı. Derken parmaklan borda tirizinin altındaki kancalardan birine dokununca korkusu bir anda yok oldu. Neşeli bir yüzle kamayı elinden atıp kancayı kaptı. Çatallı çelik uçlu ağır kancanın karşısında Tom bir iki adım geriledi. Guy kanlı ağzıyla ona sırıttı. "Şimdi göreceğiz," diyerek kancanın başını eğerek saldırıya geçti. Tom geriye sıçrayınca Guy da onun arkasından atıldı ve Tom'un sağ elindeki kamanın etki alanının dışında olmasına güvenerek, uzun kancayı savurdu.

Sonra, kendini toparladı ve bir hamle daha yaptı. Tom kamayı elinden atarak pırıl pırıl parlayan çelik ucun yolundan kaçmak için kendini yana savurdu, sonra Guy'ın dönmesine vakit bırakmayarak meşe tahtasından şaftı yakaladı.

Güvertede şaft aralarında olduğu halde bir aşağı, bir yukarı mücadele ettiler. Saldırıyorlar, itişiyorlar, homurdanıyorlar, kanıyorlar, birbirlerine yeminler ve küfürler savuruyorlardı. Tom sonunda Guy'ı küpeştenin üzerine savurdu ve kanca aralarında olduğu halde yüz yüze, göğüs göğüse birbirlerine kenetlendiler.

Tom kancayı yavaş yavaş yukarı iterek kardeşinin boğazının hizasına getirdi, sonra bütün ağırlığını ve kuvvetini devreye sokarak Guy'ın üzerine yüklendi. Meşe tahtasından kalın şaft şimdi Guy'ın çenesinin altına dayanmıştı. Delikanlı sırtını kasarak küpeşteden aşağı sarktı. Gözlerinde yine korku vardı, altında geminin yanına çarpan suyun guruldadığını duyabiliyordu. Ayakları birden güverteden ayrıldı. Düşmek üzereydi ve yüzmeyi bilmiyordu dahası, sudan çok korkuyordu.

Tom'un ayakları yere sağlam bassa da kendi kanının oluşturduğu yağ gibi kaygan bir gölcüğün içindeydi. Birden ayakları altından kayıverdi ve hızla güverteye çarptı. Guy serbest kalmıştı. Soluk almakta zorlanarak çarmıhlara doğru sendeledi. Gömleği terden sırılsıklamdı. Destek arar gibi halatlara sarıldı ve omzunun üzerinden arkaya baktı.

Tom ayağa firladı, kamayı yerden alır almaz tıpkı bir leopar gibi saldırıya geçti.

Guy, "Onu durdurun!" diye dehşet içinde bağırdı. "Biri onu durdursun!" Fakat izleyicilerin gürültüsü kulakları sağır ediciydi. Tom elinde kama, gözlerinde de çılgınca bir öfkeyle koşmaya başlayınca şamata daha da şiddetlendi.

Guy birden döndü ve paniğin verdiği güçle çarmıhların üzerine atıldı; hem ellerini, hem de ayaklarını kullanarak tırmanmaya başladı. Tom aşağısında kamayı dişlerinin arasına sıkıştıracak kadar durdu ve onu izledi.

Güvertedeki seyirciler başlarını arkaya atarak onu izliyorlardı. Hiçbiri Guy' ı daha önce çarmıh basamaklarında görmemişti. Bu kadar hızlı hareket edişi Hal'ı bile şaşırtmıştı. Tom ona yetişmekte zorlanıyordu.

Guy serene vardığında üstüne tırmandı. Aşağı bakınca ani bir baş dönmesi hissetti. Sonra, hemen altında ona gitgide yaklaşan Tom'un yüzünü gördü. Kardeşinin dudaklarının dile getirdiği acımasızlığı, yüzüne sıçramış ve gömleğini boyamış kanları gördü. Çaresizlik içinde direğe baktı, ama gabya çubuğunun yüksekliği cesaretini kırdı, üstelik o tırmandıkça avantajın Tom'a geçtiğini hissediyordu. İlerlemek için önünde yalnız bir yol vardı, bu yüzden o yüksek seren boyunca sürünmeye koyuldu. Tom'un arkasından geldiğini duyabiliyor, bu ses de onu devam etmesi için teşvik ediyordu. Duyduğu korku yüzünden çok aşağılarda köpüren azgın sulara bakamıyor ve dehşet içinde hıçkırıyordu, buna rağmen serenin sonuna gelinceye kadar sürünmeyi sürdürdü. Omzunun üzerinden arkaya baktı.

Tom sadece bir adım arkasındaydı. Guy kapana kısılmıştı, çaresizdi. Tom

sallanan serenin üstüne oturdu. Bıçağı dişlerinin arasından çekti. Kanlar içindeki üstü başı, öfkeden kanı çekilmiş bembeyaz yüzü ve elindeki pırıl pırıl bıçağıyla gerçekten korkunç bir görünümü vardı.

Guy, "Lütfen, Tom," diye feryat etti. "Sana zarar vermek istememiştim." Yüzünü korumak için her iki elini hızla kaldırınca serenin üstünde sendeledi, arkaya doğru daha fazla eğilince korkunç bir çığlıkla yuvarlandı, havada döndü, döndü, en sonunda da biçimsiz bir şekilde suya çarparak battı.

Tom, beyni o öldürücü öfkenin sislerinden sıyrılana kadar dimdik oturdu. Sebep olduğu olaya dehşet içinde bakakalmıştı. Guy gitmişti. Deniz yüzeyinin altında ondan hiçbir iz, geminin o uzun ve köpüklü dümen suyunda batıp çıkan tek bir kafa yoktu.

Yüzmeyi bilmiyor. Bu korkunç gerçek kafasına çarpınca Tom tüneğinde sendeledi. En sonunda yaptım. Öz kardeşimi öldürdüm. Dehşet içinde ayağa fırladı, yüksek serenin üstünde dimdik durdu ve dümen suyuna gözünü dikti. Derken Guy'ın yüzeye çıktığını gördü. Kollarını sallıyor, yaralı bir martınınki kadar zayıf ve kederli olan çığlıkları kulağa geliyordu.

Aşağıdaki güverteden babasının dümen yekesine bağırdığını duydu. "Bir filika indirin! Denize adam düştü!"

Geminin dümene itaat edip başını rüzgara çevirmesinden önce Tom kendini toparlamış ve serenden ta ileriye atlamıştı. Önce kolları, ardından başı, gövdesi ve bacakları olmak üzere bir ok gibi suya çarpıp battı. O kadar derine dalmıştı ki karanlık sular onu adeta hapsederek göğsünü ezdi. Delikanlı vakit kaybetmeyerek yüzeye doğru hamle yaptı. Beline kadar sudan fırlarken ıslık gibi bir sesle soluğunu salıverdi. Gemi yanından geçmiş, başını rüzgara vererek uzaklaşıyordu.

Tom dümen suyuna gözlerini diktiyse de bir şey göremedi, buna rağmen var gücüyle kulaçlar atarak ilerlemeye başladı. Karnındaki sığ ve uzun yarayı tuzun ne kadar yaktığını hissetmiyordu bile. Guy'ın başını en son nerede gör düğünü gelişigüzel hesaplayarak durdu ve suda yüzmeye koyuldu. Soluk soluğa etrafına bakmıyor, onu arıyordu. Ama kardeşinden hiçbir iz yoktu.

Aman Tanrım, o eğer boğulursa, ben hiçbir zaman... Düşüncesini tamamlamadı. Derin, hem de çok derin bir soluk aldıktan sonra yavaşça suya daldı. Gözlerini iyice açmıştı. Önce güneş ışığının çizgiler oluşturduğu yeşillikten başka bir şey göremedi ve akciğerleri havasızlıktan sancıyana kadar derine daldı. Ne var ki tekrar yüzeye çıkıp nefes almak zorundaydı.

Tam o sırada aşağısında bir şey gördü, beyaz ve mavi renkte bir leke. Guy'ın gömleğiyle ceketiydi bu. Bir enkaz parçası gibi döne döne sürükleniyordu. Tom akciğerlerinin sancımasına aldırış etmeden daha derine yüzerek kardeşinin omzuna dokundu. Ceketinin yakasını yakalayarak yüzeye yöneldi. Ayaklarıyla sert tekmeler atmasına rağmen, hareketsiz vücudun ağırlığı onu engelliyordu. Saniyeler uzadıkça bir acı sonsuzluğuna dönüşüyordu. Göğsü cayır cayır yanarken artık gücünün kesildiğini hissetti. Guy'ın yakasını tutan ellerinin gevşediğini, kardeşinin kayıp gitmek üzere olduğunu fark etti. Sonsuz yeşillik kafasının içini doldururken artık gözleri görmüyordu. Işıktan örülü yıldızlar karanlığın içinde sessizce patlıyordu sanki.

Güçlü ol, diye kendi kendine sessizce haykırdı, sonra parmaklarını Guy'ın ceketine daha sıkı sarılmaya, bacaklarını kuvvetle çırpmaya zorladı.

Işık kuvvetlendi, yeşil renk soldu, başı birdenbire havaya ve gün ışığına fırladı. Tom göğsünü patlarcasına havayla dolduran bir soluk, sonra bir soluk daha aldı. Bal tatlılığında bir havanın vücudunu kaplamasıyla kuvveti yerine geldi. Uzanıp Guy'ın ıslak saçlarını avuçladı ve onu yukarı çekti.

Guy boğulmuştu. Vücudunda hayat yoktu. Gözleri açıktı, ama görmeden bakıyordu. Yüzü balmumu rengini almıştı.

Tom onun cansız beyaz yüzüne karşı, "Soluk al! Tanrı aşkına, soluk al!" diye bağırdı ve iki kolunu onun göğsünün etrafına geçirerek sıktı. Bu numarayı ona Aboli göstermişti ve işe yarıyordu. Deniz suyu damlacıkları ve kusmukla karışık bayat hava Guy'ın ağzından dışarı fırladı. Bunların yüzüne fışkırması üzerine delikanlı kollarını gevşetti. Guy'ın göğsü bir refleks hareketiyle genişledi. Açık ağzından içine hava çekiyordu. Tom iki kere daha onun içindeki suyu dışarı akıttı, bu arada kardeşinin yüzünü suyun dışında tutmaya çabalıyordu.

Guy üçüncü solukla birlikte öksürdü, tıkanır gibi oldu, ama sonra kendiliğinden soluk almaya çalıştı. Hala görmeyen gözlerini kırpıştırıyordu, derken bakışı yavaş yavaş odaklaşmaya başladı. Bu sırada zorlukla soluk alıyor, ara da bir öksürük nöbetleri geçiriyordu. Sonunda gözlerine yavaş yavaş anlam gelmeye başladı.

Tom'un yüzüne karşı, "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Senden daima nefret edeceğim."

"İyi ama niçin, Guy, niçin?"

"Boğulmama engel olmamalıydın, çünkü ben bir gün seni öldüreceğim."

Tom yineledi. "Niçin?"

Guy, "Biliyorsun," diye soludu. "Nedenini biliyorsun."

Filikanın yaklaştığını ikizlerin ikisi de duymamıştı. Hal Courtney şimdi yakınlarda bir yerden, "Dayanın, çocuklar! Geldim," diye bağırıyordu.

Sandaldaki denizciler var güçleriyle kürek çekerken dümeni yöneten Hal doğrudan çocuklarına yaklaşmaya çalışıyordu. Emri üzerine denizciler küreklerini bıraktılar, güçlü elleriyle iki delikanlıyı kavrayıp sudan çektiler.

Guy, Serapha çıkarılırken Dr. Reynolds küpeştenin yanında bekliyordu. Tom güvertede babasının yanında durduğu yerden kardeşinin doktorun yardımcıları tarafından aşağı götürülmesini kederli gözlerle seyretti.

"Benden nefret ediyor, baba," diye fısıldadı.

Hal sadece, "Şu kesiğe bakalım, delikanlı," dedi.

Tom yarasına ilgisiz bir bakış fırlattı. Deniz suyu kanamayı ince bir sızıntıya dönüştürmüştü. "Bir şey yok," dedi. "Sadece bir sıyrık." Sonra, başını kaldırıp Hal'a baktı. "Guy benden nefret ediyor. Onu yukarı çıkardığım zaman bana ilk söylediği şey bu oldu. Ben ne yapacağım şimdi?"

"Guy bunu da atlatır." Hal kamanın kesiğine bakmak için Tom'un gömleğini yırttı. "Unutacak ve bağışlayacaktır."

"Hayır, baba." Tom başını salladı. "Benden sonsuza dek nefret edeceğini söyledi. O benim kardeşim. Bana yardım et, baba. Ne yapabilirim?"

Hal ona yanıt veremedi, ikizlerin küçüğünün inadını ve direncini çok iyi biliyordu; bunlar -çocuğun güçlü, aynı zamanda da zayıf yanıydı. Tom'un haklı olduğunun farkındaydı. Guy onu hiçbir zaman bağışlamayacaktı.

Hal'ın yelken açtığı bütün okyanuslarda gördüğü ilk karanın hiçbiri bu kadar güzel değildi. Dağ, göğe doğru dikine yükselen bir duvar gibiydi. Rüzgar, dağın doruklarında kaynayan bulutları süpürürken bulutların rengi batmakta olan güneş yüzünden sedef ve pembe tonlarına boyanıyordu. Dağın duvar gibi yükselen kayalıklarının altındaki bayırlar üstlerini kaplayan ormanlar yüzünden yemyeşildi, köpüklü bir denizle çevrili kumsallar ise beyazdı.

Bunca güzelliğin Hal'ı büyülemesi gerekirdi, ne çare ki belleğinde gittikçe yüzeye çıkan bütün anıların ortak paydası acı ve dehşetti. Kalenin duvarları bu uzaklıktan bile net olarak görülebiliyordu, mazgallardaki topların namluları da karanlık ve boş göz oyukları gibi üzerlerine dikilmişti. Hal bu duvarların altındaki zindanlarda üç zalim Kap kışı geçirmişti, iliklerine kadar işleyen

soğuğun anısı ise onu hala ürpertiyordu. Bu duvarların inşaatında avuçları patlayıp yorgunluktan bayılana kadar çalışmıştı. Onca iyi adamın, yapı iskelelerinde ölüşüne tanık olmuş, orada çocukluktan çıkarak erkek olmuştu.

Dürbünü gözüne dayayarak koyda demirlemiş öbür gemilere baktı. Sayılarına şaşırmıştı. Saydığı yirmi üç geminin hepsi büyük ticaret gemileri, çoğu ise Hollanda bandıralıydı. Aralarında bir tek İngiliz gemisi gözüne ilişti. Görünüşüne bakılırsa, Doğu Hindistan Şirketine aitti. Ama bunun Teoman of York olmadığını görünce düş kırıklığına uğradı. Öbür gemisinden hiçbir iz yoktu.

Hal dürbünü indirmeden koyun karaya kadarki sularını bakışıyla taradı. Kale duvarlarının altındaki tören alanına gözleri takılınca, babasının idamına ilişkin anıları, tüm korkunç ayrıntılarıyla bilincine akın ettiler. Seraph'ı demirleme yerine sokmak için bunları aklından uzaklaştırmak zorundaydı.

"Kaledeki topların menzili dışında demir atacağız, Bay Tyler," dedi. Bu emrin tartışılacak yanı yoktu. Üstünün aklından geçenleri bildiğinden Ned de somurtuyordu. Yelkenlerin indirilmesi direktifini verirken belki o da o dehşet günlerini yeniden yaşıyordu.

Çapa baş kasarasını ıslatarak sulara gömüldü ve zincir loca ağzından dışarı boşandı. Burnu rüzgara çevrili olan Seraph birden uysallaşırken canlı ve dinamik bir deniz yaratığı olmaktan çıkarak suyun yüzeyinde yavaşça kayan zarif ve sakin bir kuğuya dönüştü.

Seraph'ın çıplak serenlerine dizili ve çarmıhlara asılı mürettebat karaya bakıyor, yaklaşan pazarcı kayıklarını gözleyerek bağrışıyor, türlü fikirler öne sürüyordu. Denizciler bu güzel burna Denizlerin Tavernası adını takmışlardı. Bu burun elli yılı aşkın bir zaman önce Hollanda Doğu Hindistan Şirketinin filosuna iaşe ve kumanya istasyonu görevi yapmak üzere kolonileştirilmişti; pazarcı kayıkları da bir mürettebatın denizde geçen üç aydan sonra özlemini çektiği her türlü malla doluydu.

Hal subaylarını yanına çağırdı. Alf Wilson'u, "Gemiye sert alkollü içkilerin gizlice sokulmaması için tetikte olun," diye uyardı. "Rom satıcıları içki şişelerini top lombozlarından içeri vermeye çalışacaklardır. Seni atlatabilirlerse mürettebatın yarısı gece olmadan körkütük sarhoş olacaktır."

"Baş üstüne, kaptan." Dördüncü subay kasketinin kenarına dokundu. Alkol almayan bir adam olarak bu görev için iyi bir seçimdi.

"Aboli, küpeştelerin başına kılıçlar ve pistollarla silahlı adamlar yerleştir. O

soyguncuların gemiye çıkarak etrafı soyup soğana çevirmelerini ya da fahişelerin top güvertesinde mesleklerinin gereğini yerine getirmelerini istemiyoruz. Öyle bir durumda kıyametler kopacaktır." Adam, "Yine," diyecekken kendini tuttu. Adamlarına oğullarının arasındaki çatışmayı hatırlatmak istemiyordu.

"Bay Fisher, pazarcı kayıklarıyla pazarlığı siz yapacaksınız. Bu işte ustasınız." Hal, Koca Daniel'in aldığı paranın hakkını vereceğini, gemiye çıkarılan her meyve ve sebzeyi gözden geçireceğini biliyordu. Kaptan etti. "Bay Walsh da size kayıkçıların parasını vererek yardım edecek." Walsh'ın öğretmenlikten katipliğe, gemi muhasebeciliğinden veznedarlığa varıncaya kadar çeşitli görevleri vardı.

Subaylar kendilerine verilen görevleri yerine getirmek üzere dağıldıktan sonra Hal küpeştenin başına yürüdü. Gemiye yanaşan pazarcı kayıklarını izliyordu. Bu tekneler borda tirizlerine kadar taze ürünlerle doluydu: toprağı hala üzerlerinde olan patatesler, lahanalar, elmalar, incirler, balkabakları, koca koyun butları ve tüyleri yolunmuş tavuklar... Mürettebat bu akşam tıka basa yiyecekti. Kayıklardaki bolluğa baktıkça Hal'ın bile ağzı sulanıyordu. Taze besinlere duyulan açlık, uzun bir yolculuğun sonunda her denizciye musallat olan dayanılmaz bir tutkuydu. Adamlarından bazıları daha şimdiden küpeştelerden aşağı eğilmişler, adamlarla pazarlık ediyorlardı. Parası olanlar bir tek taze patates için yarım peni ödüyorlardı, ki bu gülünç bir fiyattı. Tombul beyaz yumrulara yapışmış toprakları dayanılmaz bir hırsla üstlerine sürterek temizliyorlar, onları tıpkı bir elmaymış gibi çiğ çiğ ısırıp yutuyor ve bundan büyük bir zevk alıyorlardı.

Dr. Reynolds, Hal'ın yanına geldi. "Bir limana girmek insanı ne kadar rahatlatıyor," dedi. "Gemide şimdiden yirmi altı iskorbüt vakası var, ama tekrar yola çıkana dek hepsi iyileşecekler. Bu bir mucize ve çok anlaşılmaz bir durum, ama karadan gelen hava en ağır vakaları, dişlerini kaybeden ve ayakta duramayacak kadar hasta olanları bile iyileştiriyor." Hal'a olgun bir elma uzattı. "Bay Walsh'ın stokundan bunlardan birkaç tane çaldım."

Hal elmayı ısırınca duyduğu mutluluktan gözlerini kapadı. Meyvenin suları ağzına dolup tatlı bir yağ gibi boğazından aşağı akarken, "Tanrıların besini bu," dedi. "Babam, iskorbüte taze gıda yokluğunun neden olduğunu söylerdi."

Dr. Reynolds ona acır gibi gülümsedi ve kendi elmasını ısırdı. "Rahmetli babanızı tenkit etmek gibi olmasın, kaptan, onun büyük bir adam olduğunu bütün dünya bilir. Ama peksimetle tuzlanmış sığır eti her denizci için yeterli

besindir." Reynolds başını salladı, “İnsan bazen tıp eğitimi görmemiş olanlardan harika teoriler duyuyor. Ama iskorbüte neden olan sadece deniz havasıdır, başka bir şey değil."

Hal ustalıkla konuyu değiştirerek, “İki oğlum nasıl, doktor?" diye sordu.

"Thomas sağlıklı bir genç, çok şükür ki yarası derin değil ve pek az zarara yol açmış. Yarayı katgütle diktim, çok kısa zamanda iyileşecektir... yani kangrenleşmezse."

“Ya Guy nasıl?"

"Onu sizin kamaranızdaki ranzaya yatırdım. Akciğerleri tuzlu suyla dolmuştu, bu da bazen zararlı salgılara yol açabilir. Ama birkaç güne kalmadan o da yaptığı zoraki banyonun etkilerini atlatacaktır."

"Size minnettarım, doktor."

O sırada geminin ortasında bir gürültü oldu. Aboli aşağıdaki kayıkların birinden meyve kasasını gemiye çıkarmış olan bir Hotanto gencini omzundan kavramıştı. "Sen, güzel oğlan," dedi. "Sahiden bir oğlan mısın sen?" Çocuğun yürek biçiminde bir yüzü, altın renginde kusursuz bir teni ve çekik Asyalı gözleri vardı. Aboli'nin sataşmasına tiz bir ses ve sıralanmış küfürlerle karşılık verdi. Bir yandan da iriyarı zencinin ellerinin arasında debeleniyordu. Aboli gülerek onun kasketini başından çekti ve gür siyah saçlar anında delikanlının omuzlarına döküldü, iriyarı zenci bununla da kalmayarak bir eliyle delikanlıyı yükseğe kaldırırken, öbürüyle pantolonunu dizlerine kadar indirdi.

Tombul bir sarı popoyla biçimli uyluklar, bunların arasında da kadınlığın karanlık ve tüylü üçgeni ortaya çıkınca, mürettebat sevinç çığlıkları attı. Kız yüksekteki konumu sayesinde Aboli'nin dazlak kafasına her iki eliyle tokatlar yağdırıyordu, bunun bir etkisi olmayınca, adamın gözlerine uzun ve sivri tırnaklarıyla saldırdı, bir yandan da her iki ayağıyla onu tekmeliyordu.

Aboli geminin küpeştesine yürüdü ve kızı bir kedi yavrusuymuş gibi kolaylıkla aşağı attı. Arkadaşları onu sular içinde pazarcı kayığına çektiler. Kız küpeşteden kendisiyle alay eden denizcilere hala küfürler yağdırıyordu.

Hal gülümsemesini gizlemek için Bay Beatty'nin, ailesiyle çevrili olarak durduğu grandi direğinin dibine yürüdü. Hepsi bakışlarını karaya dikmişler, bu yeni ülkeyi tartışıyorlardı. Hal hanımlara şapkasını çıkarınca Bayan Beatty sevincinden dört köşe oldu. Annesinin aksine Caroline, Hal'la göz göze gelmekten kaçınıyordu. Cephanelikteki geceden beri orta yaşlı adamın yanında

utancından ezilip büzülmüştü. Hal yine Bay Beatty'ye döndü. "Burada günlerce, hatta belki haftalarca kalacağız. Yeoman'ı beklemek zorundayım. Üstelik, yapmam gereken çok iş var. Sizin, ailenizi daracık kamaralarından çıkarıp hanımlara karada bacaklarını hareket ettirme fırsatını vermek isteyeceğinize eminim. Kentte rahat pansiyonlar bulunduğunu biliyorum."

Bay Beatty, "Harikulade bir fikir bu!" diye atıldı. "Gemi hayatının sizin için sıkıntılı bir yanı olmadığına eminim, Sir Hal, ama bizim gibi kara hayatına alışık olanlar için gemideki daracık mekanlar boğucu olabiliyor."

Hal bunu başıyla doğruladı. "Oğlum Guy'ı da sizlerle karaya yollayacağım," dedi. "Sekreterinizin elinizin altında olmasını isteyeceğinize eminim." Hal en öncelikli hedeflerine ulaştığına seviniyordu: bu da önce Tom'la Guy'ı, sonra da Tom'la Caroline'i ayırmaktı. İki durum da her an bir patlamaya gebeydi. "Sizleri filikalar denize indirilir indirilmez karaya yollayacağım. Ama korkarım bu akşam geç kaldık." Hal böyle derken bir yandan da batan güneşe bakıyordu. "Eşyanızı bu akşamdan toplayıp karaya çıkmak için yarını bekleyebilirsiniz."

"Çok düşüncelisiniz, kaptan." Beatty, Hal'ın önünde eğildi.

"Fırsatını bulunca Hollandalı valiye bir nezaket ziyareti yapmanız faydalı olur. Kendisinin adı van der Stel, Simon van der Stel. Ben geminin idaresiyle çok meşgul olacağımdan bu işi benim ve şirketin hesabına üstlenirseniz, bana büyük bir iyilik yapmış olursunuz."

Beatty yine bir reverans yaptı. "Memnuniyetle, Sir Hal!"

Hal'ın mürettebatıyla birlikte kalenin zindanlarından kaçmasının üzerinden yirmi yılı aşkın bir zaman geçmişti. Bu durumda kolonideki herhangi birinin onu tanıması olası değildi, ama o ne de olsa hayat boyu mahkûmiyet hükmünü giymiş bir suçluydu. Kaleden kaçarken o ve adamları kendilerini savunmak için gardiyanlarının birçoğunu ve onları izleyenleri öldürmek zorunda kalmışlardı, ama Hollandalılar bu işe başka bir gözle bakabilirlerdi. Tanındığı takdirde Hal kendini kaşla göz arasında bir Hollanda mahkemesinin önünde bulur ve müebbet hapis cezasına çarpılmak, hatta babası gibi suçlarının cezasını darağacında çekmek durumunda kalabilirdi. Koloninin valisine resmi bir ziyaret yapması parlak bir fikir değildi. Beatty'yi yollamak daha doğruydu.

Ayrıca, yerleşim bölgesindeki bütün haberlere ulaşması önemliydi. Milliyeti ne olursa olsun Doğu'dan dönen her gemi Kap'a uğrardı. Rıhtımdaki tavernalarla genelevlerden daha güvenilir haber kaynakları düşünülemezdi.

Hal, Beatty ailesinden izin istedikten sonra Koca Daniel'le Aboli'yi yanına çağırdı." Ortalık kararır kararmaz karaya çıkıyoruz. Filikalardan birini hazır edin."

***

Dolunaya dört gün vardı. Dağlar, gümüş tonlarının okşadığı uçurumları ve vadileriyle karanlık birer heyula gibi yükseliyordu. Onlar da kumsala doğru ay ışığının pırıl pırıl yolunu izlediler. Hal filikanın kıçında Aboli'yle Koca Daniel'in arasında oturuyordu. Üçünün de üstlerinde pelerin, başlarında da şapka vardı. Üçünün de pelerinlerinin altında tabancalarla kılıçlar gizliydi. Kürek çekenler de silahlıydı: Alf Wilson'un emrindeki on iki emin adam.

Atlantik'in tıslayarak binbir köpük halinde kumsalda parçalanan dalgalarından biriyle karaya çıktılar. Dalga geri çekilmeye başlarken kürekçiler atlayıp filikayı karaya çektiler.

Hal, Wilson'u uyardı. "Adamları sakın gözünün önünden ayırma, Alf. Sıvışıp içki ve kadın aramamaları için dikkat et. Geri döndüğümüzde acelemiz olabilir."

Kumsalın yumuşak kumlarının üstünde birlikte ilerlediler, yolu bulur bulmaz da kalenin hemen altındaki bina grubuna doğru yöneldiler. Pencerelerin bazılarında fenerlerin parıltısı vardı. Yaklaştıklarında müzik eşliğinde şarkı söyleyenlerle sarhoşların bağırışları kulaklarına geldi.

Aboli, "Son gelişimizden beri fazla değişen bir şey yok," diye homurdandı.

Koca Daniel, "Satışlar hala iyi," diyerek yerleşim yerinin kıyısındaki ilk meyhanenin kapısından geçmek üzere eğildi.

Işık o kadar sönük, tütün dumanı da öylesine yoğundu ki, gözlerinin ortama uyum sağlayabilmesi birkaç saniyelerini aldı. Odada çeşitli karaltıların dışında yoğun biçimde ter, bayat pipo dumanı ve ucuz içki kokusu vardı. Gürültü kulakları sağır edici derecedeydi. Meyhanenin ağzında durduklarında da bir denizci sendeleyerek yanlarından geçti. Adam kum tepelerinin kenarına doğru sallanarak ilerledi, dizlerinin üstüne çöktü ve bol bol kustu. Sonra öne devrildi ve kendi kusmuğunun içine yüzüstü düştü.

Üç erkek odaya birlikte girdiler ve kalabalığın içinden kendilerine lokalin uzak köşesine doğru yol açtılar. Burada sehpa üstüne kurulmuş bir masa ve bir bank vardı. Komaya girecek kadar içmiş başka bir sarhoş bunun üstüne serilmişti. Koca Daniel, uyuyan bir çocukmuş gibi onu kaldırdığı gibi pis yere bıraktı. Aboli de boşalmış içki maşrapalarını ve yemek artıklarıyla dolu teneke tabakları elinin tersiyle masanın üstünden yere süpürdü. Hal loş odayı ve içini dolduran adamları gözlemlemek için sırada arkasını duvara vererek oturdu.

Müşterilerin çoğu denizciydi, ama aralarında mavi ceketleri ve çapraz beyaz kemerleriyle kale garnizonundan atlı askerler de vardı. Hal konuşmalarını

dinlediyse de, abartılı övünmeler, küfürler ve anlamsız gülüşlerden oluşan sarhoş saçmalıklarından başka bir şey duyamadı.

Aboli, sırada Hal'ın yanına otururken, "Hollandalılar," diye mırıldandı. Bir süre etrafi dinlediler. Üçü de tutsaklık yıllarında bu dili öğrenmek zorunda kalmışlardı.

Belalı tipler oldukları anlaşılan bir denizci grubu yanlarındaki masaya yerleşmişti. Etraflarındakilerden daha az sarhoş görünüyorlar, ama şamatanın arasında seslerini duyurabilmek için bağıra çağıra konuşuyorlardı. Hal bir süre onlara kulak verdi, ama ilgisini çekecek bir şey duyamadı. Bir Hotanto kadın garson onlara bol köpüklü biralarını getirdi.

Daniel kendi birasını tadınca yüzünü buruşturdu. "Pöf Domuzdan sağılmış gibi sıcak," dedi, ama bir yudum daha içmeden edemedi.

Hal ise kendi birasına dokunmadı bile. Bitişik masadaki Hollandalının, "Kahrolası konvoy eğer bu boklu limandan ayrılırsa şanslı sayılırız," dediğini duymuştu.

Konvoy lafi Hal'ın merakını uyandırmıştı. Ticaret gemileri genellikle yalnız başlarına yolculuk ederlerdi. Yalnızca savaş durumlarında ve başka tehlikeli hallerde konvoylar oluşturur ve savaş gemilerinin korumasına girerlerdi. Hal konuşulanları dinlemek için öne eğildi.

"Ja. Bu kara fahişeler ve hırsız Hotantolar limanına bir daha demir atmazsak herhalde hiç üzülmem. Kesemdeki son guilder'leri harcadım, karşılığında da şu sancıyan kafayla tahriş olmuş penisten başka bir şey bulamadım."

"Bana sorarsan bizim kaptan riski göze alıp yalnız başına yola çıkmalı. O Jangiri pezevengiyle dinsiz mürettebatının Tanrı belasını versin. Luipard o Arap serserilerinin hakkından gelecek güçtedir. Van Rutyers bize dadılık etmeye hazır olana kadar burada oturup pineklemek zorunda değiliz."

Jangiri adını duyması üzerine Hal'ın kalbinin atışları hızlanmıştı. Bu adı Nicholas Childs'ın yazıhanesi dışında ilk kez duyuyordu.

Koca Daniel, "Bu vaa Rutyers de kim?" diye yavaşça sorup berbat birasından bir yudum daha aldı. O da Hollandalı denizcilere kulak misafiri olmuştu.

Hal, "Hint Okyanusunun Hollandalı amiralidir," diye açıkladı. "Batavia'daki Hollanda fabrikasında üslenmiştir." Hal kirli masanın üstüne bir gümüş şilin bıraktı. "Onlara bira ısmarla ve sana anlatacaklarını dinle," diye Koca Daniel'e emretti. Ama Daniel ayağa kalkar kalkmaz bir kadın yolunu kesti.

Kadın ellerini kalçalarına dayamış vaziyette duruyor, birkaç dişi eksik bir ağızla Daniel'e sırıtıyordu. "Benimle arka odaya gel, koca boğa," dedi. "Gel de, sana hayatında tatmadığın bir şey vereyim."

"Verecek neyin var ki, sevgilim?" Koca Daniel kadına dişsiz ağzıyla sırıttı. "Cüzam mı yoksa?"

Hal berbat yaratığı tepeden tırnağa süzünce, onun herhangi bir sarhoş Hollandalıdan daha zengin bir bilgi kaynağı olabileceğini anladı. "Utan, Bay Daniel," dedi. "Kaliteli bir hanımefendiyi nasıl görür görmez tanıyamazsın." Kadın bu kez Hal'ı süzerek ceketinin kesimini ve yeleğinin gümüş düğmelerini not etti.

. Hal kadını, "Buyrun oturun, mileydi," diyerek masaya davet etti. Kocakarı bir genç kız gibi kıkırdayarak alnına dökülmüş kır perçemlerini kırık ve kara tırnaklı pis parmaklarıyla arkaya itti. "Daniel, hanımefendiye bir bardak cin getir. Hayır, cimri olmayalım. Dolu bir şişe getir."

Kadın pis eteklerini kabartarak Hal'ın karşısındaki sıraya çöktü. "Gerçek bir prenssin sen, dostum," dedi. Adamın yüzüne dikkat etti. "Şeytanın ta kendisi kadar yakışıklı da."

Hal, "Adın ne güzelim?" diye sordu.

Kadın, "Mevrouw Maakenberg," diye yanıt verdi. "Ama sen bana Hannah diyebilirsin." Daniel o sırada bir cin şişesi ve maşrapayla geri dönmüştü. Maşrapayı ağzına kadar doldurdu. Hannah maşrapayı küçük parmağını havaya dikerek kaldırdı ve hanımefendilere yaraşır küçücük bir yudum aldı. içkinin aşırı sertliği onu etkilemedi bile.

"Söylesene, Hannah..." Hal kadına gülümsedi, kadın da onun bakışı karşısında yavru bir köpek gibi mayıştı. "Burada, Ümit Burnu'nda olan bitenler hakkında bilmediğin bir şey yoktur, değil mi?"

"Bu dediğin gerçeğin ta kendisi, bayım" Kadın dişlerinin arasındaki boşlukları yine gösterdi. "Bilmek istediğin her neyse, ihtiyar Hannah'a sorabilirsin."

Kadın hiç abartmamıştı. Hal bundan sonraki yarım saat boyunca kadının anlattıklarını dinledi. Harap olmuş yüzle cinden bulanmış gözlerin ardında bir zamanların parlak zekasının kalıntılarının gizli olduğunu fark ediyordu.

Hannah'ın, Vali van der Stel'den rıhtım işçilerine ve araba sürücülerine varıncaya kadar kolonideki bütün erkek ve kadınların cinsel hayatlarıyla

eğilimlerini bildiği anlaşılıyordu. Hal'a, Hollandalılar tarafından yapılan şeftalili ateş suyu mampoer'den patatese varıncaya kadar pazardaki bütün ürünlerin fiyatını söyleyebilecek durumdaydı. Hangi kölelerin satılık olduklarını, sahiplerinin istediği fiyatı ve ne kadara fit olabileceklerini de biliyordu Koydaki bütün gemilerin hareket zamanı, kaptanının adı, yükü ve yolu üstünde uğrayacağı limanlar da bildikleri arasındaydı. Hal'a her geminin son seyahati, karşılaştığı tehlikeler ve çetin koşullar hakkında bir rapor bile hazırlayabilirdi.

"Koyda niçin o kadar çok VOC gemisinin beklediğini de bana söyleyebilir misin, Hannah?" Hal, Verenigde Oostindische Compagnie'yi, yani Hollanda Doğu Hindistan Şirketini kastediyordu.

"Bunların hepsi Batavia yolcusu. Vali van der Stel Doğu'ya gidecek bütün gemilerin konvoy halinde ve savaş gemilerinin korumasında yola çıkmalarını emretti."

"Niçin öyle yapılmasını istesin, Hannah?"

"Jangiri'nin yüzünden. Jangiri'yi duydun, değil mi?"

Hal "hayır" der gibi başını salladı. "Hayır. O kim... ya da ne?"

"Peygamberin Kılıcı daha doğrusu o kendisine öyle diyor. Ama gerçekte pis bir korsandan başka bir şey değil. Franky Courtney'den de beter bir korsan."

Hal, Aboli'yle bakıştı. Babasının adıyla beklenmedik şekilde karşılaşmak ve Sir Francis'le serüvenlerinin buralarda bu kadar iyi anımsanması ikisini de şaşırtmıştı.

Hannah onların gösterdiği tepkiyi fark etmemişti. Cininden bir yudum aldıktan sonra çatlak çatlak güldü. "Son altı ayın içinde üç VOC gemisi Hint Okyanusunda sır oldu. Bunun Jangiri'nin marifeti olduğunu bilmeyen yok. Şirketin daha şimdiden bir milyon guilder'e mal olduğunu söylüyorlar." Kadının gözleri parladı. "Bir milyon guilder! Dünya yüzünde o kadar çok paranın var olduğundan bile haberim yoktu." Hannah uzanarak Hal'ın yüzüne baktı. Nefesi bir gübre yığını gibi kokuyordu. Ama Hal irkilip geri çekilmedi. Kadını gücendirmek istemiyordu.

"Sen bildiğim birine benziyorsun." Kadın bir an düşündükten sonra sordu. "Hiç daha önce Ümit Burnu'na gelmiş miydin? Ben bir kere gördüğüm yüzü hiç unutmam."

Hal "hayır" gibilerden başını salladı. Koca Daniel de kıkırdadı. "Ne dersin,

bayan, o sana pembe kuyruğunu gösterirse, mutlaka hatırlarsın. Hem de yüzünden de fazla."

Hal adamına kaşlarını çatarak baktıysa da, cin şişesi o zamana kadar yarısına inmişti, Hannah da, "Bunun için bir milyon guilder öderdim!" diyerek Hal'a sırıttı. "Hannah'la arkaya odaya gelmek ister misin? Senin gibi yakışıklıya bedava olur."

Hal, "Bir dahaki sefere," diye ona söz verdi.

Hannah ısrar etti. "Seni tanıyorum. Böyle gülümsediğin zaman tanıyorum seni. Er veya geç hatırlayacağım. Ben bir yüzü hiçbir zaman unutmam." Hal onun ilgisini başka yöne çekmek için, "Bana Jangiri hakkında daha çok şey anlat," dedi, ama kadın kendini kaybetmek üzereydi.

Hannah maşrapasını doldurdu ve boşalmış şişeyi yükseğe kaldırdı. Yaşlı gözlerle, "Sevdiğim herkes beni terk edip gidiyor. Şişe bile yanımda uzun zaman kalmıyor," diye yakındı.

Hal, "Jangiri," diye ısrar etti. "Bana Jangiri'yi anlat."

"O kana susamış bir Müslüman korsanıdır. Hıristiyan denizcilerini sırf onların haykırdığını duymak için cayır cayır yakıyor."

"Bu adam nereden çıktı? Emrinde kaç gemi var? Ne kadar kuvveti var?"

Hannah, "Arkadaşlarımdan biri Jangiri'nin kovaladığı, fakat yakalayamadığı bir gemideydi," dedi peltek bir sesle. "Çok şeker delikanlıdır. Benimle evlenmek ve beni Amsterdam'a götürmek istiyor."

Koca Daniel, "Jangiri mi?" diye sordu.

Hannah, "Yok be, sersem. Erkek arkadaşım. Adını unutuyorum, ama benimle evlenmek istiyor. Jangiri'yi gördü. O kana susamış dinsizin elinden kurtulduğu için çok şanslı."

"Bu dediğin nerede oldu, Hannah? Arkadaşın Jangiri'yle nerede karşılaşmış?"

"İki ay kadar önce Ateş Sahilinin açıklarındaymış. Madagaskar Adasının yakınlarında."

Hal devam etti. "Jangiri'nin elindeki kuvvetler ne kadarmış?"

Hannah durakladı. "Birçok büyük gemi. Bir savaş gemisi filosu. Arkadaşımın gemisi kaçabilmiş."

Hal kadının zırvalamaya başladığını fark ediyordu. Önemli bir şey söyleyeceği yoktu. Buna rağmen son bir soru sordu. "VOC konvoyunun

Batavia'ya giderken hangi yolu izlediğini biliyor musun?"

"Güney yolunu," dedi kadın. "İyice güneyden gidiyorlarmış. Madagaskar'la adaların yakınına uğramadıklarını duydum. Çünkü o pis dinsiz Jangiri oralarda pusuda bekliyormuş."

Hal, "Koydaki konvoy ne zaman yola çıkacak?" diye sordu.

Ama kadın alkol sislerinin arasına dalmıştı bile. "Jangiri şeytanın ta kendisi," diye fısıldadı. "Bütün gerçek Hıristiyanların o Allahsızdan korkmaları gerekir." Hannah'ın başı yavaş yavaş önüne düşüyordu. Derken masanın üstündeki cin birikintisinin içine yüzükoyun kapandı.

Daniel yağlı kır saçların bir tutamını kavrayarak kadının başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Hanım bizi yüzüstü bıraktı," dedi. Elinden bıraktığı kadının başı masanın üstüne çarptı. Hannah sıradan aşağı yuvarlanarak yere serildi ve gürültülü bir sesle horlamaya başladı. Hal kemerindeki keseden bir gümüş on guilder çıkardı ve Hannah'ın koynuna soktu.

Koca Daniel, "Pazar günlerinden oluşan bütün bir ay, sırtüstü çalışarak bile bu kadar bir para kazanamaz," diye homurdandı.

"Ama o, verdiğim parayı fazlasıyla hak etti!" Hal ayağa kalktı. "Bizzat Amiral van Rutyers'den bile bu kadar değerli bilgiler elde edemezdik."

Af Wilson kumsalda onları filikanın başında bekliyordu. Koyda Seraph'a doğru kürek çekerlerken Hal sessizce oturuyor, Hannah'dan aldığı bilgileri değerlendiriyor, bunların kendi planlarıyla sentezini yapıyordu, ip merdivenden geminin ana güvertesine tırmandığında ne yapması gerektiğini artık biliyordu.

***

"Daniel'in hanım arkadaşının dün gece bize anlattıkları sayesinde birçok şey açıklık kazandı." Hal kıç kamarasına dolmuş olan gemi subaylarının yüzlerine baktı. "Jangiri'nin ini buralarda bir yerde." Hal masasının üstüne yayılmış olan haritanın üzerine eğildi ve parmağını Madagaskar'ın üstüne koydu. "Buradan itibaren güneydeki ve doğudaki ticaret yollarına kolayca ulaşabiliyor."

Aboli, "Marifet onun üssü olan limanı bulabilmek," diye söylendi. "Büyük adalardan birini üs olarak kullanmak zorunda değil. Arabistan Denizindeki Umman sahiliyle güneydeki Maskaren Adaları arasındaki iki bin fersaha dağılmış yüzlerce küçük ada var."

"Haklısın." Hal başıyla doğruladı. "Bu dediklerine ek olarak, bizim bilmediğimiz, hatta adları bile olmayan ve hiçbir haritada gösterilmemiş düzinelerle başka ada davardır. Yüz yıl boyunca bu denizlerde dolaşsak bile hepsini keşfedemeyebiliriz." Hal etrafındakilere baktı. "Ona gidemezsek ne yapmalıyız acaba?"

Ned Tyler, "Onu ayağımıza getirebiliriz," dedi.

Hal yine başıyla doğruladı. "Onu ininden çıkarmalıyız. Ona karşı koyamayacağı bir yem sunmalıyız. Madagaskar ve Zanzibar adalarının açıklarında dolaşmalı, Afrika kıyılarında dolanmalıyız." Hal'ın adamları bu fikre katıldıklarını mırıldandılar.

Daniel de onlara, "Hint Okyanusundaki her limanda casusları olduğuna ve oraya uğrayan her olası ödül hakkında ona haber uçurduklarına emin olabilirsiniz. En azından, dinsiz bir korsan olsam, ben öyle yapardım."

"Evet." Hal dönüp ona baktı. "Her limana uğrayıp ne kadar zengin ve ne kadar az silahlı olduğumuzu ona duyuracağız."

Ned Tyler, "Otuz altışar topluk iki savaşçı gemi, hangi korsanı olsa korkutabilir," diyerek gülümsedi.

Hal, "Bir gemi," diye düzeltti, adamların ona merakla bakmaları üzerine de gülümsedi. 'Teoman'ı buraya gelir gelmez Bombay'a yalnız başına yollayacağım. O gemi, yolcularımızla birlikte bizim verebileceğimiz ve ambarına tıkabileceği bütün yükü götürebilir. Ateş Sahili'ne yalnız başımıza gideceğiz."

Alf Wilson, "Seraph kuvvetli bir gemidir. Korsanların çoğunu ürkütebilir," diye belirtti.

"Biz oraya çıkmaya hazır olduğumuz zaman kuvvetli gözükmeyecek ama." Hal

geminin teknesinin şemalarını ortaya çıkardı. Ekvatoru geçmelerinden beri bunun üstüne çalışıyordu. "Bir Truva Atı beyler. Bay Jangiri için bir Truva Atı hazırlayacağız."

Adamlar masanın etrafında toplaşmışlardı. Hal'ın aklındakileri kavramaya başlayınca, hemen onayladılar ve önerilerde bulunmaya başladılar.

"Gemimizi zengin ve silahsız bir ticaret gemisine benzeteceğiz, beyler. Top lumbarlarıyla işe başlayacağız."

Ertesi sabah Hal demir atmış geminin etrafını filikayla dolaştı. Ned Tyler'ie geminin iki marangozu da onunla beraber olduğundan Hal onlara Seraph'ın görünüşünde yapılmasını istediği değişiklikleri işaret etti. "Oymalarla altın yaldızlı süsleri oldukları gibi bırakabiliriz," dedi. Sonra geminin pruvasıyla kıçındaki bezemeleri gösterdi. "Gemiye belediye başkanının kayığı gibi abartılı bir hava veriyorlar."

"Ondan daha fazla bir Fransız randevuevi havası veriyorlar." Koca Daniel alayla burun büktü.

Hal devam etti. "Dahası, bu küçük şaheserine zarar verirsek Lord Childs fena halde bozulur." Seraph'ın bordalarını işaret etti. "En önemli sorunumuz top lumbarları." Top lumbarlarının eşiklerinin altın varakla kaplanmış olması tekneye göze hoş gelen bir dama deseni görünümü veriyor, ama aynı zamanda Seraph'ın savaş yeteneğini vurguluyordu. Hal marangozlara, "Önce onların üzerinde çalışmaya başlayacaksınız," diye emretti. "Top lumbarlarının kapak menteşelerinin gizlenmesini istiyorum. Onları katranla kalafat edin ve teknenin tahtalarından ayırt edilemeyecek biçimde boyayın." Gemiyi filikadan bir saat daha incelemeye devam ettiler ve Seraph'ın profilinde daha zararsız gözükmesini sağlayacak başka küçük rötuşlar üzerinde karara vardılar.

Gemiye doğru kürek çekerlerken Hal, Koca Daniel'e, "Kıyının bu kadar açığında ve topların menzillerinin dışında demir atmamızın nedenlerinden biri, kumsaldaki meraklı gözlere gözükmemek," dedi. Hala geminin etrafında durmakta olan pazarcı kayıklarını ve başka küçük tekneleri işaret etti. "Çalışmalar başlar başlamaz bunları uzaklaştırın. Jangiri'nin kolonide casuslarının bulunduğunu varsaymamız ve buna göre davranmamız gerekiyor. Boncuk gözlerin her yaptığımızı izlemesini, gevezelerin de haberi yaymalarını istemiyorum."

Hal kamarasına döndükten sonra kentte kaldığı pansiyonda Bay Beatty'ye bir mektup yazdı. Kendisinin ve ailesinin, limana vardığı zaman Yeoman of

York'la Bombay yolculuklarını tamamlayacaklarını, Guy'ın da onlarla beraber gideceğini bildirdi. Hal, Bay Beatty'yle değişikliği tartışarak kabul ettirmek yerine, işi bir pusulayla halledeceğine seviniyordu.

Kağıttaki mürekkebi kum serperek kuruturken "Evet!" dedi. "Bu durum Bay Tom'un kavgacılık ve çapkınlık eğilimlerinin de' çaresine bakacaktır." Hal mektubu kırmızı balmumu üstüne bastığı mührüyle kapadıktan sonra, onu karaya götürmesi için Koca Daniel'i çağırdı. Adam kapıdan içeriye başını içeri uzatır uzatmaz, Teoman'dan hala bir haber yok mu?" diye sordu.

"Henüz yok, kaptan."

"Gabya çubukları ufukta görünür görünmez nöbetçi subay bana hemen haber versin." Hal aynı emri daha önce de birkaç kere verdiğinden Koca Daniel gözlerini yuvarlayıp başını salladı. Hal gülümsememek için kendini zor tuttu. Böylesi tavırlar Koca Daniel'de hoş görülebilirdi.

Sabahın parlak gün ışığında yapı iskelesinde duruyordu. Hala çocuk sayılırdı, yaşı on sekizin üstünde değildi. Çok da yakışıklıydı, Hannah Maakenberg yakışıklıları severdi.»Uzun boylu ve düzgün bacaklıydı. Kuzguni siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Korkudan hareketsiz kalması Hannah'ı da, etrafındaki kalabalığı da fazlasıyla heyecanlandırıyordu. Kolonideki bütün erkek, kadın ve çocuklar; bütün özgür Kap vatandaşları, ev kadınları, köleler ve Hotantolar oradaydı. Hepsi çok neşeli, canlı ve gürültücüydü. Aralarında küçük çocuklar bile vardı. Büyüklerinin neşesi onlara da bulaştığından, erişkinlerin bacaklarının arasında cıyaklayarak birbirlerini kovalıyorlardı.

Özgür Kap vatandaşlarından birinin karısı Hannah'ın yanında duruyordu. Belindeki önlüğe un bulaşmış tombul ve temiz yüzlü bir kadıncağızdı. Mutfağında ekmek yoğurmaktan geldiği belliydi. Minik kızı önlüğüne asılmıştı. Baş parmağını emen ve darağacındaki adama iri mavi gözleriyle ciddi ciddi bakan melek yüzlü bir çocuktu.

Annesi Hannah'a, "Bu onun ilk idam seyirliği olacak," diye açıkladı. "Ken dini biraz garip hissediyor, kalabalıktan da ürküyor."

Tutuklunun elleri sırtında kelepçelenmişti. Arkasında lime lime bir elbise vardı. Ayaklan çıplaktı. Yargıç suçlamayla kararı okumak için darağacının önüne gelip durunca, kalabalık sabırsızlıktan kıpırdamaya ve birbirini itelemeye başladı.

"Tanrı'nın lütfü ve Hollanda Cumhuriyeti Yasama Konseyinin bana verdiği yetkiyle Ümit Burnu kolonisi mahkemesinin kararını size okuyorum."

Kalabalığın arka sıralarındaki özgür bir vatandaş, "Sadede gel, sadede gel!" diye bağırdı. "Bizim için dans ettiğini görelim."

"Cinayet suçunu işlediği sabit görüldüğünden Hendrik Martinus Ockers'in..." Hannah yanındaki ev kadınına, "Ben de oradaydım. Hepsini gördüm. Hatta mahkemede ifade bile verdim," diye övündü.

Kadın etkilenmiş görünerek, "Niçin yapmış?" diye sordu.

"Niçin yaparlar ki?" Hannah omuzlarını silkti. "İkisi de körkütük sarhoştu."

Fenerin ölgün ışığında parıldayan uzun bıçaklarla birbirlerinin etrafında dönüp meyhanenin duvarlarına şekilsizleşmiş gölgelerini düşüren iki karaltı ve seyircilerin bağrışarak ayaklarını yere vurmaları hala gözlerinin önündeydi.

"Cinayeti nasıl işledi?"

"Elinde bıçak vardı. Ve kanındaki onca alkole rağmen atikti. Tıpkı bir pars gibi." Kadın bir yarma hareketi yaptı. "Bıçağı şöyle sapladı. Bir balığın karnını yarar gibi. Öbür zavallının bağırsakları dışarı döküldü, ayaklarına dolandı, o da onlara takılarak yüzüstü düştü."

"Deme!" Öbür kadın ürperdi. "Bu denizciler hayvandan farksız."

Hannah başını salladı. "Yalnız denizciler değil şekerim. Bütün erkekler birbirinin aynıdır."

"İşte bu doğru bir laf!" Kadın çocuğu kaldırıp omzuna oturttu.

"İşte lieveling (Lieveling: Sevgilim). Buradan daha iyi göreceksin," dedi.

Yargıç kararın okunmasını tamamladı. "Adı geçen Hendrik Martinus Ockers böylece asılarak ölme cezasına çarptırılmıştır. Hüküm, eylülün üçüncü günü sabah saat onda kalenin tören alanında halkın karşısında yerine getirilecektir." Yargıcın darağacının basamaklarını zorlukla indiğini gören muhafızlardan biri son birkaç basamağı inmesine yardım etti. Tutuklunun arkasında beklemekte olan cellat ileriye bir adım atarak siyah bir torbayı delikanlının başına geçirdi.

Hannah, "Bunu yapmalarından nefret ediyorum," diye homurdandı. "Tutuklunun ipin uçundayken morarmış ve şekilsizleşmiş yüzünü görmek isterim."

Yanındaki kadın doğruladı. "Ağır John böylelerinin hiçbir zaman yüzünü örtmezdi."

"Ya! Demek Ağır John'u hatırlıyorsun. O gerçek bir sanatkardı."

"İngiliz korsanı Sir Franky'yi ipe çekişini hiç unutmadım, işte gösteri diye

buna derler."

Hannah içini çekti. "O günü dünmüş gibi hatırlıyorum. Ağır John onu doğramadan önce yarım saat hoplatmıştı." Birden aklına bir şey gelmiş gibi durakladı. Korsanlar ve darağacındaki o güzel delikanlıyla ilgili bir şeydi bu. Sinirli bir baş hareketi yaptı, cin aklını karıştırmıştı yine.

Cellat, ilmiği tutuklunun başından geçirdi ve sol kulağının altına sıkı sıkı oturttu. Delikanlı şimdi zangır zangır titriyordu. Hannah onun yüzünü göremeyişine yine hayıflandı. Bu sahne ona birini hatırlatıyordu.

Cellat geri çekilerek ağır tahta tokmağı eline aldı. Bunu olanca hızıyla kapağı tutan takozun üstüne indirdi, idam mahkûmu genç acı bir feryat kopardı. "Tanrı aşkına, merhamet edin!"

Seyirciler kahkahayı bastılar. Cellat tokmağı yine sallayınca takoz yerinden fırladı. Kapak da gürültüyle açılıp içeri düştü, ipin sonu gelince zavallının boynu uzadı ve başı yana burkuldu. Hannah mahkûmun omurlarının kuru bir dal gibi çatırdadığını duyunca yine düş kırıklığına uğradı. Ağır John hesabını daha iyi yapar, adamı ipin ucunda dakikalarca zıplatır, mahkûm boğuldukça canı gıdım gıdım vücudunu terk ederdi. Bu cellat hantalın tekiydi, incelikten yoksundu. Hannah'a göre her şey çok çabuk olup bitmişti. Mahkûmun vücudu birkaç kere sarsılmış, sonra ipin ucunda kendi etrafında dönerek asılı kalmıştı. Boynu da doğal olmayan bir açı oluşturmuştu.

Canı sıkılan Hannah darağacına arkasını döndü. Sonra durdu. Ne zamandır hatırlamaya çalıştığı şey birden aklına gelmişti. "Korsanın oğlu!" dedi. "Sir Franky ve korsanın oğlu. Ben bir kere gördüğüm bir yüzü hiç unutmam. Onu tanıdığımı söylemiştim."

Omzunun üstünde çocuk olan kadın, "Franky'nin oğlu mu? Franky'nin oğlu da kim?" diye sordu.

Hannah zahmet edip ona yanıt vermedi. Sırrını kendine saklıyor, heyecandan titriyordu. Yirmi yıl öncesinin anıları sel gibi aklına doluşuvermişti. İngiliz korsanlarının yargılanması. Hannah o tarihlerde genç ve güzeldi, kendisini mahkeme salonuna sokması için muhafızlardan birine paranın yerini tuta cak bir şeyler vermişti. Sonuçta, bütün mahkemeyi arka sıradaki yerinden izlemişti. Herhangi bir tiyatro ya da fuardan daha eğlenceli olmuştu bu.

Delikanlıyı, Franky'nin oğlunu zincirle bağlı olarak hala görür gibiydi. İhtiyar Vali van der Velde birini ölüm, öbürünü de kalenin duvarlarında hayat boyu ağır iş cezasına çarptırmıştı. Adı neydi delikanlının? Hannah gözlerini

kapayınca onun yüzünü oldukça net biçimde görebiliyordu.

"Henry!" diye bağırdı. "Henry Courtney!"

Üç yıl sonra korsanlar aynı Henry Courtney'in önderliğinde kalenin mahzeninden kaçmayı başarmışlardı. Hannah bağrışları, dövüş ve tüfek seslerini, sonra yerleri sarsan patlamayı ve İngiliz haydutlar kaledeki cephaneliği havaya uçurduklarında gökyüzüne yükselen dumanla karışık toz bulutlarını asla unutmayacaktı. Onların çaldıkları arabayla kale kapılarından dörtnala çıkışlarını ve ıssız topraklara giden yola saptıklarını kendi gözleriyle görmüştü. Garnizondaki birlikler her ne kadar onları kuzeydeki vahşi dağlara kadar izlemişlerse de, kaçmayı başarmışlardı. Hannah daha sonra çeşitli dükkanlarda ve rıhtımdaki bütün meyhanelerde ödül posterlerini gördüğünü anımsıyordu.

"On bin guilder!" diye kendi kendine fısıldadı. "Ödül on bin guilder'di." Kadıncağız bu kadar büyük bir parayı gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. "O kadar parayla Amsterdam'a dönebilir, hayatımın sonuna kadar bir hanımefendi gibi yaşayabilirim." Ama sonra kadının suratı asıldı. Onca seneden sonra ödülü verirler miydi? Büyük servetin kendisinden giderek uzaklaştığını hayal edince, adeta çöküntüye uğradı. Sonra aklına bir şey geldi. Annetjie'yi kaledeki yavuklusundan durumu öğrenmeye yollarım. Annetjie rıhtımdaki meyhanelerde müşteri arayan nispeten genç ve güzel fahişelerden biriydi. Sürekli müşterilerinden biri de valinin katibiydi. Hannah eteklerini kaldırdı ve rıhtıma doğru hızla yürümeye başladı. Annetjie'nin denizci meyhaneleri içinde en revaçta olanlardan ve adını gezgin albatrostan alan Die Malmok'da bir odası olduğunu biliyordu.

Şansı ona yardım etti. Annetjie'yi saçakların altındaki minik odasında lekeli döşeğinin üstünde yatar buldu. Oda erkek teri ve meni kokuyordu. Annetjie gür siyah bukleleri karmakarışık, gözleri de uykudan mahmurlaşmış bir şekilde doğruldu. "Beni ne diye bu saatte uyandırırsın? Deli misin sen?" diye öfkeyle söylendi. Hannah kızın yanına çökerek öyküsünü sıraladı.

Fahişe, döşeğinin üstünde oturdu ve gözlerini ovuşturdu. Hannah'ı dinledikçe yüzündeki anlam değişiyordu. Kulaklarına inanamamış gibi, "Ne kadar dedin?" diye sordu ve döşekten aşağı kayarak yerde dört bir yana saçılmış giysilerini toplamaya başladı. Elbisesini başından geçirip sallanan beyaz göğüslerinin üzerine indirirken, "Bu herif hangi gemide?" diye sordu. Bu soru Hannah'ı şaşırttı. Koyda yirmiden fazla gemi vardı, o ise avının bunların hangi sinde olduğunu bilmiyordu. Ama hemen sonra yüzü güldü. Henry Courtney bir İngiliz

korsanıydı, demir atmış flotillada ise İngiliz gemisi iki taneydi. Mutlaka bunların birindeydi. Kıza, "O işi sen bana bırak, lieveling, " dedi. "Bütün yapacağın hala bir ödülün olup olmadığını ve bunu nasıl alabileceğimizi öğrenmek."

"Seraph'ın Ümit Burnuna gelişinden on beş gün sonra Yeoman of York'da Masa Dağı Körfezi'ne girerek Seraph'ın kıç tarafının yüz elli metre uzağında demir attı. Edward Anderson vakit kaybetmeden Hal'ı görmeye geldi. İp merdivenden geminin güvertesine çıkar çıkmaz, "Sizi zor tanıdım, Sir Henry. Se raptı sanki bambaşka bir gemi olmuş," dedi.

"Şu halde amacıma ulaştım sayılır." Hal, kaptanın koluna girerek merdiven tarafına götürdü. "Niçin bu kadar geciktiniz?"

"Ayrılışımızdan beri hep aksi rüzgarlara çattık. Brezilya kıyısı açıklarına kadar sürüklendik." Anderson homurdanarak ekledi. "Ama buluştuğumuza sevindim."

"Ne yazık ki, beraberliğimiz uzun sürmeyecek." Hal ona oturmasını işaret etti ve bir kadehe konuğu için Kanarya şarabından doldurdu. Teoman'ın eksiklerini tamamlar tamamlamaz sizi yalnız başınıza Bombay'a yolluyorum. Ben o Arap korsanını aramak için kıyı açıklarında dolaşacağım."

Anderson, "Benim beklediğim bu değildi," diye geveledi. Ganimet umudunun suya düşmesine bozulmuştu. "Emrimde savaşabilecek güçte bir gemi ve dövüşçü denizciler var."

"Bu işe yaramaz." Hal kaptanın sözünü kesti. "Buraya gelişimden beri aldığım bilgilere göre, Jangiri'ye ulaşmamızın en kesin yolu ona bir yem sunmak, iki savaş gemisi onu çekmek yerine kaçıracaktır."

Anderson, "Demek o yüzden geminizin görünüşünü değiştirdiniz," dedi.

Hal "Evet" der gibi başını eğdikten sonra devam etti. "Üstelik Bombay'a gidecek yolcular, posta ve yük var. Bay Beatty kentteki bir handa kendisini ve ailesini Bombay'a götürmenizi bekliyor. Seyahat için uygun mevsim sona ermek üzere, yakında Hint Okyanusundan geçişi güçleştirecek rüzgarlar esmeye başlayacaktır."

Anderson içini çekti. "Muhakeme tarzınıza hak veriyorum, efendim. Ama bu yüzden memnun olduğumu söyleyemem. Sizden tekrar ayrılmak hoşuma gitmeyecek."

"Bombay'a vardığınızda Muson rüzgarı değişmiş olacak. Yükünüzü

indirebilecek ve o rüzgarın yardımıyla Hint Okyanusundan güçlük çekmeden Ateş Sahiline ulaşabileceksiniz. Orada da beni sizinle buluşmak için bekler bulacaksınız."

Anderson pek ikna olmamıştı. "Gidiş dönüş yolculuğu aylar sürer."

Hal, Anderson'un hevesli oluşuna sevinmişti. Şirketin başka kaptanları tehlikeden kaçmayı ve ticaret gemisi kaptanlığının sakin hayatını yeğlerlerdi. Hal onu avutmaya çalıştı. "Tekrar buluşana dek ben Jangiri hakkında daha çok bilgi sahibi olacağım. Hatta nerede saklandığını bile öğrenmiş olabilirim. Onu oradan çıkarmak için birleşik kuvvetlerimize ihtiyaç olacağına ve benim sizinle mürettebatınızın desteğini almadan böyle bir işe kalkışmayacağıma emin olabilirsiniz."

Anderson'un yüzü biraz güldü. "Öyleyse yolculuğumuzun Bombay'a kadarki son bölümü için bir an önce hazırlanmalıyım." Bardağındaki şarabı bitirip ayağa kalktı. "Hemen karaya çıkıp Bay Beatty'ye yolcuğa devam etmek için ailesiyle birlikte hazırlanmasını söyleyeyim."

"Adamım Daniel Fisher'i, Bay Beatty'nin kaldığı hana sizi götürmesi için yanınıza katacağım. Sizinle kendim giderdim, ama bazı nedenler yüzünden bu doğru olmaz." Hal, Anderson'la güverteye çıktı.

Küpeştenin başına geldiklerinde, "Vali Augier'e ait bütün posta ve yükleri yarın filikalara yükleyip size yollayacağım. Üç gün sonra demir alıp Jangiri'yi aramaya çıkmak niyetindeyim."

"Adamlarım yollayacaklarınızı Yeoman 'a yüklemek için beklemede olacaklar. Tanrı isterse, ben de on güne kadar yola çıkarım."

"Yarın akşam yemekte konuğum olmayı kabul ederseniz, bu fırsattan yararlanarak gelecekle ilgili planlarımız üzerinde anlaşmaya varırız."

El sıkıştılar. Anderson, arkasında Koca Daniel'le uzun kayığına inerken az öncekinden çok daha mutlu görünüyordu.

Hannah kumsalın yukarsındaki yüksek kum tepelerinin birinde oturmaktaydı. Oradan koyda demirli filoyu gözetleyebiliyordu. Yanında iki kişi daha vardı: Annetjie ve Jan Oliphant.

Jan Oliphant, Hannah'ın piç oğluydu. Babası Xia Nka güçlü bir Hotanto aşiret reisiydi. Otuz yıl önce kadın henüz güzel ve altın saçlıyken, reisten bir gecelik aşka karşılık kızıl çakalların postundan yapılmış güzel bir Afrika giysisi kabul etmişti. Beyaz kadınlarla zenci erkekler arasındaki ilişkiler VOC tarafından

kesinkes yasaklanmış olsa bile, Hannah, Amsterdam'daki on yedi ihtiyar tarafından yapılmış aptal yasaları hiçbir zaman umursamamıştı.

Jan Oliphant görünüş ve cilt rengi açısından babasına çekmiş olsa bile Avrupalı kanıyla gurur duyuyordu. Akıcı bir Felemenkçe konuşuyor, kılıç ve tüfekle geziyor, özgür bir Kap vatandaşı gibi giyiniyordu. Oliphant adını mesleği sayesinde elde etmişti. Ünlü bir 'elephant' yani fil avcısı, aynı zamanda katı ve tehlikeli bir adamdı. VOC'un iradesi uyarınca Hollandalı özgür vatandaşların koloninin sınırlarının ötesine geçmeleri yasaktı. Ama Jan Oliphant, Hotanto kanı sayesinde bu sınırlamalara tabi değildi. İstediği gibi gidip gelebiliyor, dağların ötesindeki yolsuz vahşi beldelerde dilediği gibi dolaşabiliyor, geri döndüğünde değerli fildişlerini koloninin pazarlarında satabiliyordu.

Adamın esmer yüzü fena halde yıpranmıştı, burnu çarpılmış, ağzı, yün gibi kıvır kıvır saçlarında başlayıp çenesine kadar inen parlak beyaz yara izleri tarafından yarılmıştı. Parçalanmış çene kemiği eğri kaynamış, yüzüne sürekli bir sırıtış ifadesi vermişti. Ülkenin içlerine yaptığı ilk yolculukların birinde kamp ateşinin yanında uyurken bir sırtlan yanına sokulup yüzünün bir bölümünü güçlü çeneleriyle kapmıştı.

Yalnızca Jan Oliphant'ın muazzam fiziğine ve gücüne sahip bir adam böyle bir saldırıyı atlatabilirdi. Hayvan onu, bir kedinin fareyi taşıdığı gibi, göğsünün altında sarkar durumda karanlığın içine sürüklemişti. Bu arada Jan'ın arkadaşlarının bağırışlarımı ve fırlattıkları taşları da umursamamıştı. Uzun sarı dişlerini Jan'ın yüzüne öylesine derin saplamıştı ki, adamın çene kemiği ezilmiş, ağzıyla burnu da birbirine yapıştığından nefes alamaz duruma gelmişİ. Jan kemerindeki bıçağı kavrarken öbür eliyle canavarın göğsünü kurcalayarak kaburgalarının arasından kalbinin attığı yeri bulmuştu. Bıçağın ucunu dikkatle o noktaya dayamış ve hayvanı öldürmek için yukarıya doğru kuvvetle bastırmıştı.

Şimdi de kum tepesinde iki kadının arasına çömelmiş durumdaydı. Zarar görmüş burnuyla çarpık çenesinin bozduğu bir sesle, "Anne, bunun aynı adam olduğuna emin misin?" diye sordu Hannah ısrar etti. "Oğlum, ben bir kere gördüğüm bir yüzü hiç unutmam."

"On bin guilder ha?" Jan Oliphant kişner gibi güldü. "Canlı ya da ölü hiçbir adam bu kadar etmez."

Annetjie, "Ama bu doğru," diye heyecanla söze karıştı. "Ödül hala geçerli. Kaledeki dostumla konuştum. VOC'un, ödülü son kuruşuna kadar ödemeye hazır olduğunu söyledi." Kadın sırıttı.

"Adamın Henry Courtney olduğunu kanıtlayabilirsek ölüsü için de, canlısı için de bu parayı ödeyecekler."

"Öyleyse niçin askerleri gemisine yollayıp onu yakalamıyorlar?" Jan Oliphant bu sorunun yanıtını merak ediyordu.

Annetjie dudak büktü. "Onu tutuklarlarsa ödülü bize verirler mi sanıyorsun? Adamı kendimiz yakalamak zorundayız."

Jan, "Gemisi gitmiş olabilir," diye belirtti.

"Hayır!" Hannah başını salladı. "Hayır, hayatım. Son üç günden beri demirleme alanından hiçbir gemi ayrılmadı. Bir gemi daha geldi, ama bir teki bile gitmedi. Bakın!" Kadın koyun öbür yanını işaret etti. "İşte oradalar."

Sular kıvırcık, beyaz dalgalarla beneklenmişti. Filonun gemileri rüzgarın eşliğinde zarifçe dans ediyorlar, dalgalanan bayraklarıyla renkleri oynak bir gökkuşağı oluştururken palamarlarına doğru kah eğiliyor, kah zıplıyorlardı.

Hannah teker teker hepsinin adını biliyordu. Hepsinin adlarını saydıktan sonra, koyun içinde bayrakları seçilemeyecek kadar uzakta olan iki İngiliz gemisi ne sıra geldi.

"Bu Seraph, daha arkada Robben Adası'na yakın olanı da Yeoman of York." Kadın kaba şivesiyle isimleri katlettikten sonra, gözlerine elini siper etti.

"Seraph'dan bir filika ayrılıyor. Belki şans yüzümüze güler de adamımız onun içinde olur."

"Kumsala varması yarım saate yakın sürer. Bol bol vaktimiz var." Jan Oliphant güneşte sırtüstü yatarak kasığını kaşıdı. "Şuram öyle kaşınıyor ki,"

dedi. "Annetjie gelip benim için kaşısana."

Kadın cilveli bir tavırla itiraz etti. "Biz beyaz hanımların siz siyah serseriler le beraber olmasının şirket yasalarınca yasaklandığını biliyorsun."

Jan Oliphant bir kahkaha attı. "Seni Vali van der Stel'e jurnal etmem. Hoş, onun da kara tenli ,kızlara düşkün olduğunu duyuyorum ya." Jan Oliphant çarpık dudaklarının arasından çenesine süzülen salyayı sildi. "Annem bize bekçilik yapabilir."

"Sana güvenmiyorum, Jan Oliphant. Geçen defa beni kandırdın. Önce paranı göreyim."

"Seninle iki sevgili olduğumuzu sanıyordum, Annetjie." Erkek uzanıp kadının tombul yuvarlak memelerinden birini avuçladı . "Ödülün on bin guilder'ini

aldığımız zaman belki seninle evlenirim bile."

"Benimle evlenir misin?" Annetjie tiz çığlıklar ata ata güldü. "Seninle sokakta yan yana yürümem bile, seni maymun suratlı herif."

Jan Oliphant ona bakarak sırıttı. "Sokakta yan yana yürümekten söz etmiyoruz, güzelim." Kadının beline sarıldığı gibi onu dudaklarından öptü. "Gel bana, tatlım, sandal kıyıya gelene kadar bol bol vaktimiz var."

Kadın, "İki guilder isterim," diye tutturdu. "En iyi sevgililerim için özel ücretim bu."

"Al sana yarım florin." Jan madeni parayı kadının iki göğsünün arasına kaydırdı.

Annetjie dudak büktü. 'Ya bir florin verirsin ya da gidip okyanusta serinlersin."

Adam şekilsizleşmiş burun deliklerinden yine kişner gibi güldükten sonra kesesinden bir madeni para daha çıkardı. Annetjie parayı alıp rüzgardan karışmış saçlarını yüzünden arkaya attı. Jan da onu kucakladığı gibi kum tepelerinin arasındaki çukura götürdü.

Hannah kum tepesinin üstündeki yerinden onlara kayıtsızca bakıyordu.

O asıl ödül parasından payına düşecek miktar için tasa ediyordu. Jan Olip hant oğlu olsa da fırsatını bulduğunda annesini kazıklayacağından şüphesi yoktu. Hannah ödül parasının kendi eline verilmesini garantilemek zorundaydı, ama bu durumda ne Annetjie, ne de Jan ona güvenirdi. Jan'ın Annetjie'yle sevişmesini seyrederken bu ikilem üzerinde kafa yoruyordu. Derken Jan Oliphant son bir kez böğürdükten sonra Annetjie'nin üzerinden yana kaydı ve kumların üstünde yığıldı kaldı.

Annetjie ayağa kalkıp eteklerini düzeltti ve erkeğe yüksekten küçümseyerek baktı. "Su püskürten bir balinadan çok, kabarcıklar üfüren bir süs balığına benziyorsun," dedi ve tekrar kum tepesine tırmanarak Hannah'ın yanına oturdu. Seraph'dan gelen uzun kayık kıyıya iyice yaklaşmıştı. Kürekleri yükseğe kalkıyor ve suya batıyor, dalgalardan birinin tepesinde yol alıyordu.

Hannah, "Kıçta oturan erkekleri görebiliyor musun?" diye sordu.

Annetjie gözlerine elini siper etti. "Evet. İki kişiler."

"İşte bu." Hannah sandalın kıç oturağındaki adamı İşaret etti. "O gece Henry Courtney'le beraberdi. Gemide iş arkadaşları oldukları belli."

İri kıyım bir adam yerinden kalkarak kürekçilere bir emir savurdu. Onlar da

uzun küreklerini aynı anda kaldırarak, bir süvari birliğinin mızrakları gibi dümdüz havada tuttular. Sandal kumların üstüne kayıp durdu.

Annetjie, 'Yuh be! Adam devden farksız," diye fikir yürüttü.

"O olduğundan şüphem yok."

Koca Daniel'le Kaptan Anderson'un kayıktan inerek kuru kumlara ayaklarını bastıklarını ve kumsalda yerleşim yerine doğru yürümeye başladıklarını gördüler.

Annetjie, "Gidip kürekçilerle konuşacağım," diye gönüllü olarak atıldı. "Böylece, adamımızın hangi gemide olduğunu ve gerçekten korsan Franky'nin oğlu olup olmadığını öğrenirim..."

Hannah'la Jan Oliphant onun kumsalda sandala doğru kırıta kırıta yürümesini izlediler. Denizciler de onun geldiğini görüp birbirlerini dürterek gülmeye başladılar.

Hannah oğluna, "Ödül parasını bizim için alacak olan Annetjie olmalı," dedi.

"Evet! Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Parayı verecek olan onun yavuklusu."

Kadının tayfalarla gülüşerek cilveleşmesini seyrettiler. Derken Annetjie "evet" der gibi başını salladı ve içlerinden biriyle kumsalın yukarsındaki bir koruluğa doğru yürüdü.

Jan Oliphant, "Ona hisse olarak ödülün ne kadarını vaat ettin?" diye annesine sordu.

"Yarısını."

"Yarısını mı?" Böylesine bir bonkörlük Jan'ı şoke etmişti. "O kadarı çok fazla."

İlk denizci o sırada pantolonunu tutan ipi bağlayarak ağaçların arasından çıktı. Arkadaşları onu alayla alkışladılar. Hemen ikinci bir denizci sandaldan atlayarak ıslıklar ve alkışlar eşliğinde koruluğa koştu.

Hannah, "Evet, yansı çok fazla," diye onayladı. "Çok açgözlü bir kan o. Bekle de gör, o İngiliz domuzlarının hepsini memnun edecek."

"Evet, bana iki guilder ödetti. Gerçekten açgözlü bir karı. Ondan kurtulmamız gerekecek." Jan omuzlarını silkti.

"Haklısın, oğlum. Defedilmeyi hak ediyor. Ama ödül parasını bizim için aldıktan sonra."

Ana oğul sıcak güneşin altında gevezelik ederek bekleşirken bir yandan da

kısa bir süre sonra kendilerinin olacak serveti nasıl harcayacaklarına dair planlar yaptılar. Bu arada İngiliz denizci kafilesinin ağaçların arasında gözden kaybolmasını, dakikalardan sonra alkışlar arasında ortaya çıkmasını seyrediyorlardı.

Sonuncu denizci de sandaldaki yerini alınca Hannah, "Kadının hepsine yeteceğini sana söylemiştim," dedi. Birkaç dakika sonra Annetjie de saçlarıyla elbiselerinden kum tanelerini süpürerek ağaçların arasından çıktı. Hannah'la Jan Oliphant'ın oturdukları yere tırmanırken tombul pembe yüzünde hoşnut bir anlam vardı. Hannah'ın yanına çöktü.

Orta yaşlı kadın, "Ee, ne haber?" diye sordu.

Annetjie kasıla kasıla konuştu. "İngiliz Doğu Hindistan Şirketi gemisi Seraph'ın Kaptanı Sir Henry Courtney'miş."

Hannah dudak büktü. "Adamlarından sekizinin ayrı ayrı ifadesini alarak kanıtladın bunu."

Annetjie alayı umursamayarak devam etti. "Anlaşıldığına göre, Sir Henry Courtney zengin bir İngiliz milorduymuş. İngiltere'de büyük mülkleri varmış."

Jan Oliphant sırıttı. "Rehine olarak belki on bin guilder'den de fazla edebilir. Kıyıya çıktığı zaman ben ve arkadaşlarımı burada, kumsalda kendisini bekler bulacak."

Hannah kaygılı görünüyordu. "Onun için fidye isteyeceğim diye riske girme. Belalı birine benziyor. Adamı yakalayıp kafasını kes ve VOC'a teslim et.

Ödülü de cebine atıp fidyeyi unut."

Jan Oliphant, Annetjie'ye sordu. "Ölüsü ya da dirisi demiştin, değil mi?"

"Evet, öyle demiştim"

"Annem haklı. Ölüsü parmaklarımızın arasından kayıp kurtulamaz."

Hannah oğluna, "Kıyıya çıkana kadar seninle bekleyeceğim," dedi. "O zaman onu sana gösteririm. Gerisi seninle arkadaşlarının işi."

Annetjie, "Tabii ikinci kez karaya çıkarsa," diye nispet verircesine hatırlattı. Hannah da yine kaygılanmaya başladı.

Bombay'a ait yük Seraph 'dan indirilmiş ve Yeoman 'a nakledilmişti. Su fıçıları fırçalanıp temizlenmiş ve Masa Dağı'nın yamaçlarından dolanarak inen f nehirden doldurulmuştu. Güneye doğru uzun yolculuk boyunca tüketilmiş olan gazyağı, tuz, un, bisküvi stokları yenilenmiş, Hal da yolculuk için gemide

gerekli bütün hazırlıkları ve düzenlemeleri tamamlatmıştı. Mürettebatın sağlığı ve keyfi yerindeydi. Taze meyve, sebze ve et diyetinin büyük faydasını gördükleri belliydi. Yirmi altı iskorbüt vakasının görüldüğü hastalar Hal tarafından karadaki hanlara yollanmış, sonunda hepsi sağlığına kavuşarak gemiye dönmüşlerdi. Şimdi neşeli ve yolculuğa devam etmeye hevesli olarak gemide görev basındaydılar.

Hal, Yeoman'ın kaptanı Anderson'a, "Yarın şafak sökerken hareket ediyorum," diye konuştu. 'Siz de en kısa zamanda denize açılmak niyetinde misiniz?"

"Bundan kuşkunuz olmasın," dedi Anderson. "Aralığın birinci günü saptadığımız randevu yerinde sizi bekleyeceğim."

Hal, "O zamana kadar da size iyi bir iş bulacağım. Yalnız yardımınızı istediğim son bir konu var," dedi.

"Her neyse söyleyin."

"Bu gece önemli bir iş için karaya çıkacağım."

"Ukalalığımı bağışlayın, Sir Henry, ama bu akıllıca bir iş mi? Hatırlarsanız, bana anlattığınız bazı konular vardı, ben de kolonideki Hollanda makamları katında yaptırdığım bazı araştırmalar sonucunda onların sizinle bitmemiş bir işleri olduğunu öğrendim. Eğer ellerine geçecek olursanız, bu sizin için hiç iyi olmaz."

"İlginize teşekkür ederim, ama karadaki işim ihmale gelmez, kaptan. O iş tamamlandıktan sonra size benim adıma Bombay'a götüreceğiniz küçük bir sandık vereceğim. Oradan da o sandığı limandan ayrılan ilk gemiyle Devon'daki en büyük oğluma gönderirseniz size minnettar olurum."

"İstediğinizi yapacağımdan emin olabilirsiniz, Sir Henry."

Tom'la Dorian karaya yapılacak yolculuğun hazırlıklarını giderek artan bir heyecanla izlemiş, bunu günlerce aralarında tartışmışlardı. Hal kendisine eşlik edecek adamları seçip onlara donanım ve silah dağıtınca merakları daha da arttı.

İki kardeş cesaretlerini toplayarak subaylarıyla görüşmede olduğunu bildikleri bir sırada babalarının kamarasına sokuldular. Dorian güverte merdiveninde nöbet tutarken, Tom kapıya kulağını dayadı. Babasının sesini duyabiliyordu.

"Ben karadayken gemiden siz sorumlu olacaksınız, Bay Tyler. Hollandalılar bizi sıkıştırabilirler. Döndüğümüz zaman acele etmemiz gerekebileceği için,

bizi kumsalda bekleyen kayıktaki denizcilerin tetikte ve iyi silahlı olmaları, göz açıp kapayana kadar bizi götürmeye hazır bulunmaları şart. Siz de yardımımıza yetişmek için hazır olmalısınız, Bay Tyler ve biz gemiye döner dönmez de gecenin karanlığında olsa bile demir alıp yola çıkabilmelisiniz."

Tom, Dorian'ı yine güverteye çıkardı, iki kardeş çarmıh basamaklarını tırmanıp ana serende yan yana oturdular. Konuşmalarının başkaları tarafından duyulmasını istemediklerinde buraya gelirlerdi.

"Bu gece olacak. Babamın emirler verdiğini duydum. Bu gece silahlı bir grubu karaya çıkaracak." Tom küçük kardeşinin gözlerinin içine baktı. "O küçük sandığın ne için olduğunu biliyoruz, değil mi?"

Dorian tereddütle, "Biliyor muyuz?" diye sordu. Koca Daniel'in başını çektiği bir grubun gizemli sandığı ambardan çıkardığını görmüşlerdi. Gemici sandığı büyüklüğünde bir parçaydı. Cilalanmış tik ağacından iç içe geçmiş parçalardan yapılmış olup vidalı bir kapağı vardı.

Tom, "Tabii ki biliyoruz," diye atıldı. "Babam, dedemizin cesedini Aboli tarafından saklandığı yerden almaya gidecek."

Dorian hemen ilgilendi. "Bizim de onunla gitmemize izin verir mi dersin?"

Tom kasketini çıkardı ve kararsız bir tavırla başını kaşıdı.

Dorian ısrar etti. "Ona sormaktan korkmuyorsun, değil mi, Tom? "Ağabeyine bir şeyi yaptırmanın en kestirme yolunun meydan okumak olduğunu biliyordu.

Tom, "Tabii ki korkmuyorum," diye bu suçlamayı öfkeyle reddetti. Ama kıç kamarasına tekrar gitmek için cesaretini son sınırına kadar zorlaması gerektiğinin bilincindeydi." Dorian'a, "Konuşmayı sen bana bırak," diye fısıldayarak babasının kamarasına yöneldi. Kapıyı vurdu.

Hal, "Girin!" diye bağırdı, ama sonra gelenlerin kim olduğunu görünce, "Demek ikinizsiniz," dedi. “İşiniz önemli olsa bile çözmek için vaktim yok. Sonra tekrar gelirsiniz. Yarın görüşürüz."

İki kardeş ellerinde kasketleriyle duruyor, gitmemekte direniyorlardı. Tom kamaradaki masanın üstünde duran cilalı tik tahtasından küçük sandığı işaret etti. "Bu gece Francis Dede'yi getirmeye gideceğinizi Dorian'la ben biliyoruz.

Bu da İngiltere'den onun için getirdiğiniz tabut."

Hal yazı masasının üstünde duran iki tabancayı boşaltıyordu. Bir tirbuşonu namlulara sokarak yenilemek üzere eski mermiyi, tıkacı ve barutu dışarı çekti. Sonra, başını kaldırıp oğullarının ciddi yüzlerine baktı. Sonunda içini çekti.

"Evet, her şeyi öğrendiniz. Daha fazla inkar etmenin bir yararı yok."

Tom, "Baba,.sizinle gelmek istiyoruz," dedi.

Hal şaşırarak oğluna baktı, sonra dikkatini yine tabancaya vererek silahı doldurmayı sürdürdü. Önündeki şişeden bir atışlık barut döküp ölçtü, namlunun içine boşalttı ve iyice sıkıştırdı. Ardından pirinç kutudan bir paçavra parçası çıkararak yarım onsluk kurşunu buna sardı. Böylece namluya uyumu kusursuz olacaktı. Tabanca Londralı George Truelock tarafından yapılmış nefis bir silahtı. Kabza nefis bezeli ceviz tahtasındandı. Başını kaldırmadan, "Yaran daha iyileşmedi, Tom," dedi.

Delikanlı, "Tertemiz kapandı," diyerek böğrüne dokundu. "Zaten bir çizik ten başka bir şey değildi."

Hal çift namlulu tabancanın emniyet tertibatını yalancıktan beğenir gibi yaptı. Tabanca altın kakmalı, sekizgen namluları ise yivliydi. Bu düzen, ateşlenen merminin hızla dönmesini sağlarken ona yivsiz namlulularda görülmemiş bir isabet gücü sağlayacaktı. Hal yirmi adım uzaklıktan başparmak tırnağı kadar bir hedefi her defasında vurabileceğini biliyordu. Mermiyi küçük bir tahta çomakla yerine sıkıştırırken, "Öyle de olsa, söylediğinin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

Tom ısrar etti. "O bizim dedemizdi. Biz onun ailesiyiz. Orada sizinle olmak bizim görevimizdir." Ağzından çıkan kelimeleri özenle seçmiş, hatta provalarını bile yapmıştı. Aile ve görev, babasının asla hafife almadığı kavramlardı. Şimdi de onlara Tom'un beklediği tepkiyi gösteriyordu. Dolu tabancayı bir kenara bırakıp ayağa kalktı ve kış penceresine yürüdü. Ellerini arkasında kenetleyerek bir süre oradan karayı seyretti. Sonunda konuştu. "Belki de haklı sın, Tom. Yeterince büyüksün, üstelik bir dövüş durumunda kendini korumayı biliyorsun." Oğullarına döndü.

Tom'un ağzı kulaklarındaydı. "Teşekkür ederim, baba."

Dorian umutla bekliyor, bakışını babasının dudaklarından ayırmıyordu.

"Ama sen gelemezsin, Dorian. Henüz fazla küçüksün." Hal indirdiği darbeyi sevecen bir gülümsemeyle yumuşatmaya çalıştı. "Seni şimdiden kaybetmek istemeyiz."

Reddedilmek Dorian'ı perişan etmiş görünüyordu. Gözleri dolu dolu olmuştu. Tom onu sertçe dürttü ve, "Ağlama. Bebeklik etme," diye fısıldadı.

Dorian kendini toparladı ve yoğun bir çaba harcayarak ağlamanın önüne

geçti. "Ben bir bebek değilim," dedi. Cesur, aynı zamanda da trajik bir havası vardı.

Oğlunun yüzüne bakan Hal, o, çok güzel bir çocuk, diye düşündü. D o r i an'ın teni tropik güneşinden altın tonunu almış, pencereden içeriye süzülen güneş ışınlarının okşadığı saçları da altın tellerine benzemişti. Çocuğun annesine olan benzerliği Hal'ın bir kez daha dikkatini çekti. Kararının sarsıldığını hissetti.

Dorian, "Ben bir bebek değilim. Bunu kanıtlamama lütfen izin ver, baba," diye ısrar etti.

"Pekala." Hal bunun doğru olmadığını bile bile onu geri çeviremedi. "Bizimle gelebilirsin."

Dorian'ın sevinçten gözleri parlıyordu. Ama Hal alelacele ekledi. "Ancak sadece kumsala kadar gelebilirsin. Orada Alf Wilson ve mürettebatla bizi bekleyeceksin." Oğlunun itirazının önüne geçmek için elini kaldırdı. "Bu kadar yeter. Tartışma istemiyorum. Tom, sen Koca Daniel'e git ve sana bir tabancayla kılıç vermesini söyle."

Güneşin batmasına bir saat kala uzun kayıkta yerlerini aldılar. Kara kafilesi sadece dört kişiydi: Hal, Aboli, Daniel Fisher ve Tom. Hepsi birinin elinde bir kav kutusuyla bir fener vardı. Hepsi koyu renkli paltolarının altında bir kılıçla bir çift tabanca taşıyordu. Aboli'nin belinde ise büyük bir deri torba bağlıydı.

Hepsi kayığa yerleşir yerleşmez Alf Wilson yola çıkmaları komutunu verdi. Mürettebat uzun küreklere sarıldı ve kumsala doğru yol almaya başladılar. Teknenin başına ve kıç tarafına uzun namlulu 'falkonet'ler monte edilmişti.

Bunlar, demir saçmalarla yüklü öldürücü küçük toplardı. Kürek çekenlerin ayaklarının arasında hemen ele alınmaya hazır mızraklar ve kılıçlar duruyordu.

Hiç kimse konuşmuyor, kürekler sessizce suya girip çıkıyor, küreklerden dökülen deniz suyunun hışırtısı dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Alf Wilson ses çıkarmamaları için ıskarmozlara bezler bağlamıştı. Tom'la Dorian sessizliğin içinde birbirlerine sırıtıyorlardı; hayalini kurdukları ve çanaklıktaki görev süreleri boyunca heyecanla tartıştıkları maceralardan biriydi bu.

Hannah Maakenberg kumsalın yukarsındaki küçük koruda beklemedeydi. Son üç gündür bütün gündüz saatlerini burada geçirmiş, uzakta demir atmış Seraph'dan gözünü ayırmamıştı. İngiliz gemisinden üç kez kayıkların ayrıldığını görmüş, bunları Jan Oliphant'dan ödünç aldığı uzun pirinç dürbünün merceğinden heyecanla gözlemlemişti. Her defasında da Hal Courtney'in

sandalda olmadığını görerek düş kırıklığına uğramamıştı.

Artık cesareti kırılmaya başlıyordu. Belki de Annetjie haklıydı; belki de adam karaya çıkmayacaktı. Kendi öz oğlunun bile ava duyduğu ilgi zayıfla maktaydı. İlk iki gün boyunca Jan annesinin yanında gözcülük yapmış, ama sonunda umudunu keserek rıhtım boyundaki cehennemden farksız meyhanelerde adamlarına katılmaya gitmişti.

Yaşlı kadın şimdi Seraph'dan gelen ve kararan dalgaların arasında belirli belirsiz gözüken kayığı görmeye çalışıyordu. Heyecanını zor zapt ediyordu. Kimse tanımasın diye geçen defaki gibi karanlıkta geliyor, diye düşündü. Hannah, sandalı merceğin yuvarlak alanından kaçırmamaya çalışıyordu. Kayığın başının kumsala vurmasını seyrederken kalbinin atışları yarış temposu tutturmuştu. Uzun boylu karaltı sandaldan beyaz kumlara ayak basarken batı göğünde sadece zayıf bir ışık kalmıştı. Uzun boylu adam kum tepelerinde ve dağınık çalıların üstünde bakışını gezdirdi. Bir an doğrudan Hannah'ın gizlendiği yere baktı, tam o sırada da gün ışığının bir kalıntısı üstüne düşerek yüzünün hatlarının aydınlattı. Sonra bu ışık da soldu. Şimdi mercekle bakarken dahi sandalla mürettebatı beyaz kumsalın kıyısında karanlık birer lekeden ibaret kalmıştı.

Hannah, "Bu o!" diye soludu. "Geleceğini biliyordum." Küçük bir grup adam kayığın karaltısından ayrılırken kadın gözlerini kısıp her şeyi daha iyi görmeye çalıştı. Denizciler, dalgalarla sürüklenerek suyun azami kabarma çizgisinde birikmiş çalı çırpı yığınlarının arasında dolandılar ve Hannah'ın bulunduğu yere yaklaştılar. Kadın dürbünü kapayarak en yakın ağacın gövdesinin dibine büzüldü.

Adamlar konuşmadan yürüyorlardı, bir ara o kadar yakına geldiler ki Hannah kendini görmelerinden korktu. Denizciler kumlara saplanan çizmelerinin çıkardığı gıcırtıların arasında Hannah'ın yanından geçerken kadın istemiş olsa uzanıp bacaklarına dokunabilirdi. Hemen arkasından kafile çalıların arasında gözden kaybolarak toprak kısma doğru yöneldi.

Hannah birkaç dakika bekledikten sonra yerinden fırladı ve kente giden patikada koşmaya başladı. Sevincinden uçuyordu. "Artık elimde. Zengin olacağım. O paralar benim olacak! Zengin olacağım, diye düşünüp coşuyordu.

Aboli en önde olmak üzere tek kişilik bir sıra halinde yol alıyorlardı. Böylece, yerleşim yerinin oldukça açığından geçtiler. Dağın dibinden dolanarak Salt nehrine, oradan da Constantia'nın dağınık çiftliklerine uzanan yolu geçerlerken bile bir tek insana rastlamadılar. Bir ara bir köpek kokularını

almış olmalı ki, onlar geçerken deli gibi havlamaya başladı, ama kimse karşılarına çıkıp kim olduklarını sormadı.

Dağın yamacı ayaklarının altında dikleşirken onlar da öne doğru eğilip ilerlemeyi sürdürdüler. Orman iyice sıklaşmıştı, ama Aboli içgüdüsel olarak hayvanların açtıkları patikaları buluyordu. Ormanda ağaçların üst dalları tepelerinde birleştiğinden en küçük bir ışığın sızamadığı bir tünelde yol alıyor gibiydiler. Hal'la Koca Daniel arada sırada sendeliyorlardı. Ama Tom'un genç gözleri gecenin içinde dahi önünü görebilmesini sağlıyor, gölgelerin arasında emin adımlarla ilerliyordu. Aboli'yse ne de olsa ormanların insanıydı ve önlerinde bir parsın sessizliğiyle yürüyordu. Birdenbire yerleşim yerinin yukarsındaki çıplak bir kayanın başına geldiler.

Hal, "Burada dinleneceğiz," diye emretti. Likenle örtülü taşların birine ilişen Tom, ne kadar yükseğe tırmandıklarını görerek şaşırdı. Sonsuz sayıdaki gümüş ışıklı yıldızlar onlara öylesine yakındı ki, aşağıda binaların pencerelerindeki iğne başına benzer sarı kandiller bu müthiş ışık panoramasının yanında şaşılacak kadar silik kalıyordu.

Tom, Aboli'nin kendisine uzattığı deri şişeden su içerken kimse konuşmuyordu. Ancak gece artık sessiz değildi. Çevrelerini saran ormanda küçük hayvanlar koşuşuyor, gece kuşları da ötüşüp duruyorlardı. Yamacın aşağısından Hollanda kolonisinin çöp ve gübre yığınlarını karıştıran bir sırtlan sürüsünün tüyler ürpertici uluma korosu kulağa geliyordu. Bu ses, Tom'un tüylerinin diken diken olmasına neden olmuştu, Aboli'nin karanlık, koruyucu cüssesine sokulma dürtüsüne zor karşı koydu.

Birdenbire sıcak bir esinti suratına çarptı. Başını kaldırıp gece göğüne bakınca, bütün yıldızların denizden gelen yoğun bir bulut katmanının içinde gözden silindiklerini fark etti.

Aboli, "Bir fırtına yaklaşıyor," dedi ve tam da bunu söylerken ikinci bir şiddetli esinti, rüzgara açık kayanın üstünde tümünü yalayıp geçti. İlkinden farklı olarak bu buz gibi soğuktu. Tom ürpererek pelerinine daha sıkı sarındı.

Hal "Fırtınaya yakalanmamak için acele etmeliyiz," dedi. İtiraz etmeden kalktılar ve fırtına bulutlarının daha da kararttığı gecenin içinde ve rüzgarın uğultusunun eşliğinde yollarına devam ettiler. Tepelerinde ağaçlar sallanıyor, dalları çatırdıyordu.

Tom, Aboli'nin heybetli cüssesinin arkasında sendeleyerek ilerlerken, bir insanın bu insan Aboli dahi olsa böylesi karanlık bir gecede ve daha da

karanlık ormanda yirmi yıl önce gittiği gizli yeri bulabileceğinden şüphe duyuyordu.

Sonunda, Aboli kırık kayalardan oluşmuş ve zirvesi karanlık göğün içinde kaybolmuş gözüken bir yarın dibinde durdu. Hal'la Koca Daniel uzun tırmanışın etkisiyle soluk soluğaydı. Aboli hepsinin en yaşlısıydı, ama rahat soluk alabilenler yalnız o ve Tom'du.

Aboli eğilerek feneri önündeki yassı kayanın üstüne bıraktı. Kafesi açtı ve kav kutusunu kurcalamaya başladı. Çakmaktaşıyla çelikten kıvılcımlar fışkırınca Aboli de alev almış kavı lambanın fitiline yaklaştırdı. Yarın dibinde ilerlerken feneri yükseğe tutuyor, soluk ışığı likenlerle kaplı kayanın üstüne yönlendiriyordu.

Yarın yüzünde birden dar bir yarık açıldı ve Aboli de hoşnut bir homurtu salıverdi. Zenci yarığın içine süzüldü, burası ancak adamın geniş omuzlarının geçebileceği kadardı. Az içerde çatlak sarmaşıklar ve çalılarla tıkanmıştı. Aboli kamasıyla bunları kesip parçaladıktan sonra da dizlerinin üstüne çökerek yarığın sonuna uzandı.

"Şunu tut, Klebe," diyerek feneri Tom'a uzattı. Delikanlı fenerin saldığı ışıkta yarığın sonunun taşlar ve kayalarla tıkanmış olduğunu gördü. Aboli taşlardan birini duvardan ayırarak Daniel'e uzattı. Sessiz sedasız çalışarak kayanın içindeki alçak bir doğal tünelin ağzını temizlediler. Tünel açılınca Aboli, Hal'a döndü. "Babanın mezarına yalnız seninle Klebe'nin girmesi yakışık alır," dedi. "Daniel'le ben burada bekleyeceğiz."

Deri torbayı belinden ayırarak Hal'a uzattı, ardından eğilip öbür fenerlerin fitillerini tutuşturdu. Daha sonra Daniel'le işaretleşerek yarığın ağzından uzaklaştılar ve Hal'la Tom'u kutsal görevlerini yapmaları için yalnız bıraktılar. Baba, oğul bir süre konuşmadan durdular. Fırtına üzerlerinde savruluyor, pelerinlerini akbaba kanatları gibi şaklatıyordu. Fenerlerin ışığı duvarların üstünde garip gölgeler oluşturuyordu.

"Gel, oğlum." Hal, Tom'u kayadaki yarığın ağzından içeri soktu, sonra, tünelin karanlık ağzından içeri girebilmek için elleriyle dizlerinin üstüne çöktü. Tom feneri ona geçirdi ve babasını izledi. Fırtınanın şamatası arkalarında duyulmaz olurken tünel bir mağaranın içine açıldı. Hal ayağa kalktı. Kaya tavanı başının sadece birkaç santim yükseğindeydi.

Tom da onun yanında ayağa kalktı ve fenerin sarı ışığında gözlerini kırpıştırdı. Kendini eski çağların toz kokularının içinde bulmuştu. Soluğunu

kesen ve ellerini titreten kutsal bir huşu duyuyordu.

Mağaranın dibinde doğal bir taş platform vardı. Kurumuş bir insan şekli oraya oturmuş, kocaman ve boş göz oyuklarıyla kendisine bakıyordu. Tom elinde olmadan irkildi ve dilinin ucuna kadar gelen hıçkırığa zorla hakim oldu.

"Sakin ol, oğlum." Hal uzanıp Tom'un elini tuttu. Oturan şekle onunla adım adım yaklaştı. Baba oğul yaklaştıkça fenerin titrek ışığı ayrıntıları meydana çıkarıyordu. Oradaki kurumuş bir kafatasıydı.

Hollandalıların, dedesinin kafasını kestiklerini Tom biliyordu, ama Aboli o kafayı omuzlarının üstüne oturtmuş olmalıydı. Kurumuş deri parçalan kemiğin üstünden tıpkı bir sıtma ağacının ölü kabuğu gibi sarkmıştı. Kurukafanın arkasına dökülen uzun, siyah saçlar özenle düzeltilmiş ve taranmıştı.

Tom ürkmüştü. Dedesinin bomboş gözleri sanki ruhunun ta derinlerine bakıyordu. Delikanlı tekrar geri çekilmeye yeltendi, ama babası onu tutarak hafif tertip azarladı. "O iyi bir adamdı. Yüce gönüllü, yiğit bir adam. Ondan korkman için hiçbir sebep yok."

Ceset vahşi bir hayvanın postuna sanılmıştı, ama böcekler tarafından kemirildiğinden parça parça dökülerek cüzamlı gibi bir görünüm almıştı. Tom celladın dedesinin vücudunu dörde böldüğünü, daha darağacındayken bir satırla kabaca parçaladığını biliyordu. Aboli bu parçaları sevgiyle toparlamış ve yeni öldürülmüş bir bufalonun postunun içine yerleştirmişti. Taş platformun altındaki yerde küçük bir törensel ateşin kalıntıları; küllerden oluşmuş bir daire ve siyah kömür parçaları göze çarpıyordu.

Hal, "Beraber dua edeceğiz," dedi ve Tom'u mağaranın taş zemininde yanına çekti.

Hal, "Ulu Tanrım..." diye başladı, Tom da ellerini birleştirerek duaya katıldı.

Delikanlı bir yandan dua ederken parmaklarının arasından kaya platformun üstüne dizilmiş garip parçalardan oluşan koleksiyona bakıyordu. Bunlar, uzun yıllar önce büyükbabanın ölüsünü buraya yerleştirirken Aboli tarafından konulmuş olmalılardı.

Üstüne deniz kabukluları kakılmış tahta bir haç ve fenerin ışığın da hafif hafif parlayan çakıl taşları vardı. Kıç aynalığına Lady Edwina adı oyulmuş üç direkli bir geminin kabasaba modeliyle tahta bir yayla, bir bıçak da vardı.

Tom, bunların dedesinin hayatına egemen olan güçlerin simgeleri olduğunu anlamıştı. Tek gerçek Tanrı, büyük bir gemi ve bir savaşçının silahları . . .

Aboli son armağanlarını sevgiyle ve derin bir sağ duyuyla seçmişti.

Üstüne deniz kabukluları kakılmış tahta bir haç ve fenerin ışığında hafif hafif parlayan çakıl taşları vardı. Kıç aynalığına Lady Edwina adı oyulmuş üç direkli bir geminin kabasaba modeliyle tahta bir yayla, bir bıçak da vardı. Tom, bunların dedesinin hayatına egemen olan güçlerin simgeleri olduğunu anlamıştı. Tek gerçek Tanrı, büyük bir gemi ve bir savaşçının silahları... Aboli son armağanlarını sevgiyle ve derin bir sağduyuyla seçmişti.

Baba, oğul dualarını tamamladıktan sonra bir süre sustular. Derken Hal gözlerini açıp başını kaldırdı. Yukarlarındaki platformda duran posta sarılı iskeletle yavaşça konuştu. "Baba, seni High Weald'e evimize götürmeye geldim."

Çuvalı platformun üstüne koydu. Tom'a, "Ağzını açık tut," diye emrettikten sonra babasının vücudunu kucakladı. Şaşılacak kadar hafifti. Kurumuş deri çatırdadı, küçük saç tutamları ve pul pul olmuş deri yere döküldü. Bunca zamandan sonra herhangi bir kokuşma yoktu, sadece mantar ve toz kokulan fark ediliyordu.

Hal beli bükülmüş vücudu ayaklar önde olmak üzere çuvalın içine kaydırdı. Sonunda yalnızca harap olmuş eski kafa görünürde kalmıştı. Hal yer yer gümüş tellerle bezeli siyah saçları uzun uzun okşadı. Hareketi izleyen Tom, bunun içerdiği sevgi ve saygıdan çok etkilenmişti.

"Onu seviyordunuz," dedi.

Hal başını kaldırdı. "Onu tanımış olsaydın, sen de severdin."

"Seni ne kadar sevdiğimi bildiğime göre, bunu tahmin edebilirim," dedi Tom.

Hal bir kolunu oğlunun omuzlarına dolayarak onu kendine çekti. "Senin de günün birinde benim için böyle bir görev yapmak zorunda kalmamanı dilerim," dedi ve çuvalı Francis Courtney'in başının üzerine çekerek deri şeritleri sıkıca bağladı. Sonra ayağa kalktı. "Şimdi de fırtına şiddetlenmeden gitmeliyiz, Tom." Çuvalı dikkatle yerden kaldırıp omzuna attı ve mağaranın ağzından geçmek üzere eğildi.

Aboli mağaranın dışında onları bekliyordu. Hal'ın yükünü almak için davrandıysa da Hal "hayır" der gibi başını salladı. "Ben onu taşırım, Aboli..Sen bize bu dağdan iniş yolunu göster, yeter."

Gerçekten de iniş çıkıştan daha riskli oldu. Karanlıkta ve rüzgarın uğultu su arasında insanın yolunu şaşırıp bir uçurumdan aşağı uçması ya da yamaçların

birinde ayağının takılmasıyla yuvarlanıp bacağını kırması işten değildi. Ama Aboli hiç şaşırmadan onlara gecenin karanlığında rehberlik etti, böylece Tom bir süre sonra eğimin hafiflediğini, ayaklarının altındaki kayaların ve yuvarlanan çakılların sağlam toprağa, sonra da kuma yerini bıraktığını hissetti.

Parlak mavi renkteki bir şimşek o sırada bulutları yırttı ve kısa bir an geceyi parlak bir öğle vaktine çevirdi. O an koy boydan boya gözlerinin önüne serildi. Denizin yüzeyinin fırtına tarafından allak bullak edildiğini, suların kaynadığını, köpürdüğünü ve bembeyaz kesildiğini gördüler. Ardından, karanlık onları yine pençesine aldı, gök de kulak zarlarını uyuşturan bir sesle gürledi.

"Kayık hala orada." Hal'ın sesi rüzgarı bastırdı. "Seslen onlara, Aboli!"

Aboli, "Seraph" diye böğürdü ve fırtına içinde yanıtı duydu.

"Hey!" Alf Wilson'un sesiydi bu. Kafiledekiler o yöne doğru yokuş aşağı koşmaya başladılar, inişin başlarında Hal'a hafif gelen yükü şimdi belini büküyordu, ama buna rağmen çuvalı kimseye vermedi. Böylece grup halinde kum tepelerinin eteğine kadar indiler. Aboli, fenerin kapağını açıp zayıf, sarı huzmeyi önlerinde dolaştırdı.

Son bir çaresiz uyarı olarak, "Dikkat!" diye bağırdı. Fenerin solgun ışığında ne oldukları anlaşılmayan karaltılarla çevrilmiş olduklarını son anda göre bilmişti. "Kendinizi savunun!" diye bağırdı yine. Kafiledekiler pelerinlerinin önünü açarak kılıçlarını çektiler ve içgüdüsel bir tepkiyle halka şeklini aldılar. Elle rinde doğrulttukları silahlarının uçları da çelik bir çember oluşturmuştu.

Derken tepelerinde tekrar şimşek çaktı. Gözleri kör eden yıldırım alçak bulutları yararak kumsalı ve rüzgarın kırbaçladığı suları aydınlattı. Hal ve adamları bunun ışığında tehdit dolu bir karaltı kalabalığının kendilerine karşı saldırıya geçtiğini gördüler. Şimşek, ellerindeki çelikleri, sopaları ve kılıçları ışıldatıyordu. Kısa bir an yüzleri aydınlanan saldırganların tümünün Hotanto olduğu anlaşılıyordu, aralarında bir tek Hollandalı yüzü bile yoktu.

Tom üzerine gelen adamı görünce yanlış inanışlardan kaynaklanan bir dehşet hissi duydu. Bu karaltı karabasandan fırlamış kadar korkunç bir yara tıktı. Korkunç yüzünü çevreleyen uzun siyah lüleler rüzgarda savruluyordu. Çirkin bir yara izi şiş burnuyla mor dudaklarını yarıp geçiyor, çarpık ve şekilsiz ağzının ağız çarpılmış ve şekilsizleşmişti, köşesinden salyalar süzülüyordu. Yaratık Tom'un üzerine saldırırken gözlerinde doğaüstü bir parıltı vardı.

Hemen arkasından karanlık yine onları kucakladı, ama Tom o zamana kadar başını hedef alan kılıcı görmüştü. Darbeyi öngörerek omuzlarını yana çarpıttı

ve başını aşağı çekti. Çeliğin kulağının dibinden vınlayarak geçtiğini ve saldırganın bu çabanın etkisiyle domuz gibi homurdandığını duydu.

Tom'un Aboli'den aldığı eğitim o an etkisini göstermişti. Delikanlı hemen karşı hamle yaparak kendine adamın soluklarına göre yön verdi ve bıçağının canlı ete saplandığını hissetti. Daha önce hiç yaşamadığı bir deneyimdi bu.

Kurbanı duyduğu acıdan böğürünce, delikanlı vahşice bir sevinç duydu. Geri çekilip ayaklarının yerini değiştirdi ve bir kedinin çevikliğiyle yeni bir hamle yaptı. Yine tam isabet olmuştu. Tom, çeliğin etin içine kaydığını hissetti, sonra da bir ucun kemiğe çarpmasının çıkardığı sesi duydu. Adam yine cıyakladı, Tom da ilk kez savaş aşkının dayanılmaz gücünü yaşadı.

Şimşek yine gökyüzünü ışığa boğunca, delikanlı kurbanının kılıcını yere düşürüp geri geri gittiğini gördü. Yanağı yarılarak kemiği ortaya çıkarmıştı, akan kan mavi ışıkta göze katran kadar siyah gözüküyor, çenesine, oradan da göğsüne sel gibi akıyordu.

Tom aynı anda babasıyla Aboli'nin de düşmanlarını haklamış olduklarını gördü. Kurbanları yerdeydi; biri kumun üstünde çırpınıp sağı, solu tekmeliyor, diğeriyse iki eliyle kavradığı yarasının üzerine abanırken ağzı sessiz çığlıklar atar gibi açılıyordu.

Koca Daniel beline kadar çıplak ve yılan balığı gibi kaygan bir zenciyle bıçak bıçağa vuruşuyordu. Fakat saldırganların geri kalanı küçük grubun gücünden yılarak gerilemedi.

Karanlık çarpılan bir kapı gibi üzerlerine kapandı. Tom, Aboli'nin parmaklarının üst kolunu kavradığını hissetti ve kulağının dibinde adamın sesini duydu. "Sandala dön, Klebe. Birbirinizden ayrılmayın." Birbirlerine toslayarak yumuşak kumların üstünde koştular. "Tom bizimle mi?" Hal'ın sesi, oğlu için duyduğu endişeden sertleşmişti.

Delikanlı, "Buradayım, baba!" diye bağırdı. "Tanrı'ya şükür! Danny?"

"Buradayım!" Koca Daniel'in, dövüştüğü düşmanı öldürdüğü sesinin ve netliğinden belliydi.

Hal, "Seraph Geliyoruz!" diye bağırdı.

"Burası Seraph. Ses Alfa aitti. Yeniden çakan şimşek sahneyi gözler önüne serdi. Dört denizci sandalın beklediği noktaya hala yüz adım uzaklıktaydı. Sandalı bekleyen sekiz denizci, Alf başlarında olduğu halde kargılarını, hançerlerini ve baltalarını savurarak kavgaya katılmak üzere koşuyorlardı.

Fakat Hotanto sürüsü de bu arada toparlanmıştı ve av köpekleri gibi hemen arkalarındaydı.

Omzunun üzerinden arkaya bakan Tom, yaraladığı adamın toparlandığını ve kafilenin başında saldırıya geçtiğini gördü. Yüzü kanlı bir maskeye dönüştüğü halde kılıcıyla havayı yarıyor ve yabancı bir dilde savaş çığlıkları atıyordu. Tom'un yerini saptamıştı ve doğru onun üzerine geliyordu.

Tom kaç kişi olduklarını kestirmeye çalıştı. Dokuz, on kişi diye tahmin yürüttü, ama emin olamadan karanlık yine üzerlerine kapandı. Babasıyla Alf Wilson, birbirleriyle bağlantıyı kaybetmemelerini haykırıyordu, iki grup böylece karşılaştılar. Hal hemen, "Karşılayın onları! Çarpışma çizgisi!" diye bağırdı.

Seraph'ın güvertesinde defalarca talim ettikleri manevrayı karanlıkta bile uygulamayı başardılar. Omuz omza durup gecenin içinden dalga gibi üzerlerine boşanan saldırıyı karşıladılar. Metalin metale çarpmasının çıkardığı ses ve boğuşan adamların bağırışları birbirine karışıyordu. Sonra yine şimşek çaktı.

Hannah on beş adamla birlikte korunun kıyısında belirdi. Gece onlara fazla uzun gelmiş, fırtınanın şiddeti güçlerini kesmiş, pusuda beklemenin verdiği can sıkıntısı da buna eklenmişti. Korunun içine sürünerek, kıvrılıp uyumak için kendilerine rüzgar almayan bir köşe aramışlardı. Ama sonra bağırışlar ve savaş sesleri onları uyandırmıştı. Bunun üzerine silahlarını kaptıkları gibi ağaçların arasından saldırıya geçmişlerdi.

Şimşek, suyun kıyısında, boş sandala yakın yerde karşılaşan eşit güçteki kuvvetleri ortaya çıkardı. Hannah aynı anda Henry Courtney'yi rahatlıkla gördü. Dövüşün ön safındaydı. Yüzü Hannah'ın bulunduğu yere dönüktü. Kamayı tutan sağ eli havaya kalktı, sonra da Hotantolardan birinin başının üstüne indi.

Hannah, "Das hom!" diye cıyakladı. "Bu o! Tam on bin guilder ediyor. Kom kerels! Gelin, çocuklar!" Kadın, tuttuğu tırmığı sallayarak kum tepesinden aşağı koşmaya başladı. Korunun kıyısında duraklamış olan adamlar, ondan kuvvet alarak harekete geçtiler. Şimdi onlar da bağrışan karmakarışık bir kalabalık halinde Hannah'ın arkasından koşuyorlardı.

Dorian sandalda yalnızdı. Çarpışma başladığı sırada teknenin dibinde kıvrılıp uyumaktaydı, ama şimdi sandalın baş tarafına süründü ve falconet'ın arkasına çömeldi. Çakan şimşeğin aydınlığında Tom'la babasının düşman tarafından saldırıya uğradığını, ayrıca, kum tepelerinden onlara doğru gelen

yeni tehdidi görmüştü.

Seraph'daki dövüş talimlerinde Aboli, Tom'a döner kundağının üstündeki falconet'ie nasıl nişan alınacağını ve küçük topun nasıl ateşleneceğini göstermişti. Dorian da onları seyretmiş ve kendisine de bir deneme şansı verilmesi için yalvarmıştı. Ama her defasında çıldırtıcı, "Sen çok küçüksün. Büyüdüğün zaman," yanıtıyla karşılaşmıştı.

Ondan esirgenen şans işte şimdi elinin altındaydı; üstelik Tom'la babasının da ona ihtiyaçları vardı. Çocuk silahın altındaki kum kutusunun içindeki yanar haldeki fitile uzandı. Alf Wilson bunu böyle bir acil durum için tutuşturup el altında bırakmıştı. Dorian onu bir eliyle tutarken öbür eliyle falconet kum tepelerinden akan kalabalığın bağırışlarının geldiği yöne çevirdi. Namlunun üzerinden baktıysa da ne silahın nişangahını, ne de karanlıkta hedefini görebildi.

Derken gök tam tepesinde gürledi ve şimşek kumsalı gündüz gibi aydınlattı. Dorian o zaman gelenleri görebildi. Başlarında mitolojik masallardan fırlamışa benzeyen bir cadı vardı. Elinde bir tırmık olan korkunç dişi yaratığın uzun gri saçları arkasında uçuşuyor, elbisesinin göğsünden dışarı fırlayan beyaz memeleri hoplayıp duruyordu. Yaşının ve sefahatin harap ettiği berbat bir yüzü vardı. Dorian yanan fitili falconet'ın falya deliğine yaklaştırdı.

Topun ağzından beş, altı metrelik bir alev fışkırdı ve her biri insan gözü iriliğindeki bir avuç demir saçma kumsala püskürdü. Menzil, patlamanın yayılması için ideal uzunluktaydı. Hannah patlamanın ana hedefi olmuştu. Bir düzine kurşun mermi göğsünü parçalarken bir diğeri alnının tam ortasına rastlaya rak kafatasının tepesini, tıpkı bir yumurtanın kabuğuymuş gibi koparıp götürdü .

Kadın beyaz kumların üstüne arkaüstü devrilirken kafilesinden altı kişi de onu izledi. Geri kalanlar uğradıkları şokun ve etraflarındaki karmaşanın etkisiyle durakladılar. Hala ayakta olan üç tanesi dehşet ulumalarıyla koruya doğru gerilemeye başladılar. Öbürleri donakalmıştı; ölü arkadaşlarına ayaklan takılıyor, bazılarının yaralan kanıyor, hiçbiri ne yana döneceklerini bilemiyorlardı.

Falconet'ın yanar haldeki tıkacı kumsalın üst tarafındaki kuru çalı çırpı sırasının üstüne fırlamıştı. Alevler çalıları sardı ve rüzgarla daha da yayılarak tuz kristallerinden mavi kıvılcımlar yağdırmaya, kumsalı titrek bir ışıkla aydınlatmaya koyuldular.

Çarpışmada şans kah bir tarafa, kah öbürüne gülüyordu. Hal'ın adamları, her ne kadar aleyhlerine olan durumu düzeltmişlerse de, hala karşı taraftan sayıca çok azdılar. Şimdi Hal'ın karşısında üç düşman vardı ve bunlar, kara yeleli bir aslanı taciz eden bir sırtlan sürüsü gibi etrafını çevirmişlerdi. Hal hayatını kurtarmak için savaşıyor, oğlunun bulunduğu yöne bakamıyordu bile.

Jan Oliphant yanağının intikamını almak için bağırıp küfrederek Tom'un üzerine yüklenmişti. Kılıcıyla kesip doğramaya yönelik vahşice hamleler yapıyordu. Tom, boyu, etki alanı ve gücü açısından iri kıyım Hotanto'nun dengi olmadığından gerilemedeydi. O müthiş saniyeler boyunca delikanlı kendi başının çaresine bakmak durumundaydı: Aboli'den, Daniel'den, hatta babasından yardım umamazdı. Bu gece ya tam bir erişkin olacak ya da bu kana bulanmış kumların üstünde can verecekti. Korkuyordu, ama korkudan donup kalmadı. Aksine, korku bileğine ve kılıcı tutan koluna daha fazla güç vermişti. Ruhunun derinliklerinde varlığından şu ana kadar habersiz olduğu bir şey keşfediyordu.

Aboli'nin onca yıllık eğitimi sayesinde kendisine aşıladığı ritmik dövüş zarafetiyle harekete geçti. Yanan çalı çırpının alevleri şimdi kumsalı aydınlattığın dan kendine güveninin kuvvetlendiğini fark ediyordu. Karşısındaki düşman bir kılıç ustası değil, sadece kaba bir dövüşçüydü, ama kılıcını sallayışı her şeye rağmen son derece güçlüydü, hatta bir heyelan kadar karşı konulamazdı. Tom da onun kuvvetiyle boy ölçüşme yanılgısına düşmedi. Bunun yerine, her vahşi darbeyi önceden öngörmeye çalıştı. Jan Oliphant, niyetini ateş saçan bakışları, kan içindeki şekilsizleşmiş yüzü, ayaklarını oynatışı ve vuruş için omuzlarını açmasıyla her defasında belli ediyordu.

Kılıç adeta ıslık çalarak başına ineceği s ırada Tom, onu havada durdurmaya çalışma yanlışını yapmadı. Bunun yerine, ani bir hamleyle ona kendi kılıcıyla dokunup vuruşu saptırdı ve kafasının birkaç santim uzağından zararsızca geçmesini sağladı.

Tom'u n bunu her yapışında Jan Oliphant kuduruyordu. Sonunda, kendine daha fazla hakim olamadı. Kılıcı her iki eliyle başının yukarsında tutarak, kızışmış bir erkek ayıbalığının böğürüşüyle Tom'un üzerine atıldı. Bu arada, kendini karşı bir hamleden korumayı düşünmediğinden vücudu darbelere açıktı.

Hal hasımlarından birini karşı vuruşuyla sağ omzundan yaralamıştı. Adam haykırarak kendini geriye attı ve kılıcını elinden düşürüp yarasına yapıştı, iki yanında savaşan öbür iki Hotanto da cesaretlerinin kırılmasıyla geri çekildiler. Hal bu kısacık andan yararlanıp alevlerin oynak ışığında etrafına bakındı.

Tom'un, tepesinden bakan Hotanto savaşçının yolu üstünde durduğunu görünce, Hal'in kalbi duracak gibi oldu. Aralarındaki mesafe, Hal'ın, Jan Oliphant'ı durdurmasına izin vermeyecek kadar fazlaydı. Bir uyarı ve umutsuzluk çığlığı dilinin ucuna kadar geldi, ama çenesini tuttu. Bağırması, Tom'u şaşırtmaktan başka işe yaramazdı.

Tom'un yüzü ayaklarının altındaki kumlar kadar soluk olsa da anlamı sert ve kararlıydı. Kılıcının ucunun ötesine bakarak hedefini saptarken parlak ve dikkatli gözlerinde korkunun izi bile yoktu. Hal, oğlunun adam kılığındaki canavarın hamlesinden önce kaçmasını bekliyordu. Omuzlarının duruşu ve ince vücudunu dengeleyişi niyetinin bu olduğunu gösteriyordu. Ama birden sol ayağını ileri attı ve ok gibi fırlayarak Jan Oliphant'ın boğazını hedef aldı. Dev yapılı adam gardını indirme ya da yana kayarak hamleden kaçma fırsatını bulamadı. Tom'un kılıcının ucu boynunun kaidesindeki oyuğa, köprücük kemiklerinin birleşme noktasının iki santim yukarsına rastlamıştı. Çelik derine daldı, adamın omurgasında iki omurunun kesiştiği yeri buldu ve önünü yağ gibi kesti. Bununla da kalmayarak yoluna devam etti ve sonunda ateşin ışığında kızıla boyanmış olarak Hotanto'nun ensesinden bir karış dışarı fırladı.

Havaya kalkmış kılıç Jan Oliphant'ın cansız parmaklarından yere düştü, bacakları da iki yana açılarak bir an boyu alevlerden oluşan fonun önünde karanlık bir haç oluşturdu. Adam hemen sonra arkaya devrilerek gevşemiş vücuduyla kumlara çarptı. Tom'un kılıcı da bu arada kendi ağırlığı ve hızıyla adamın boynundan fırlamıştı. Jan Oliphant'ın akciğerlerindeki hava ise delinen solunum borusundan bir inilti patlamasıyla dışarı süzülmüş, boğazındaki yaradan pembe bir köpük halinde fışkırmıştı.

Kumsaldaki herkes uzun birkaç saniye boyunca donmuş gibi yerdeki acayip cesede bakışlarını dikti. Ardından, Hal'ın karşısındaki Hotantoların biri acı bir feryat koparark döndü ve kum tepelerine doğru kaçmaya başladı. Panik halindeki diğer savaşçılar da göz açıp kapayana kadar arkadaşlarının arkasından koştular. Ölü ve yaralılarını düştükleri yerde bırakmışlardı.

Tom hala öldürdüğü adama bakıyordu. Yaşadığı şok ve korkuyla öfke karışımı duyguların etkisiyle yüzünü buruşturdu ve titremeye başladı. Hal hemen yanına giderek kolunu oğlunun omuzlarına doladı. "İyi dövüştün, delikanlı," diyerek onu kucakladı.

Tom buna inanamıyormuş gibi, "Onu öldürdüm!" diye fısıldadı.

Hal, "Az daha o seni öldürecekti," derken kumsala dağılmış olan adamlarına bakıyordu.

Rüzgara karşı, "Hanginiz falconet'i ateşledi?" diye bağırdı. "Bu hepimizi kurtardı."

"Ben ateşlemedim."

"Ben de ateşlemedim."

Bütün başlar kayığa çevrildi ve hepsi teknenin baş tarafında oturan çocuğa bakmaya başladılar.

Hal, "Yoksa sen miydin, Dorian?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Evet, bendim, baba." Dorian hala tütmekte olan fitili babasına uzattı.

Aboli, "Yaşlı aslanın iki yavrusu," dedi yavaşça. "Ama kaledeki garnizon top ateşini ve yangını merak edip gelmeden önce gitmemiz gerek."

Hal, "Bir kaybımız var mı?" diye sordu.

Alf Wilson, "Dick Foster'in düştüğünü gördüm," deyip cesedin yanına çömeldi. Adamın göğsünde korkunç bir yara vardı. Alf, Dick'in boynunda solunum borusunun yanındaki şahdamarını yokladı. "Ölmüş."

Hal sordu."Başka kaybımız?" ' diye Alf, "Yok. Yalnız o," diye yanıt verdi. "Hal ferahlamıştı. Durum çok daha kötü olabilirdi, bir oğul ya da iyi bir dost da kaybedebilirdi, "İyi öyleyse," dedi. "Dick'i sandala taşıyın. Denize açılınca ona usulüne uygun bir cenaze töreni düzenleyebiliriz." Ardından babasından kalanların içinde bulunduğu deri torbayı yerden aldı.

"Peki, bu süprüntüleri ne yapacağız?" Koca Daniel yaralı Hotantolardan birine tekme attı. "Gırtlaklarını kesmemiz gerekir."

"Onları bırakın. Daha fazla vakit kaybetmeyelim." Hal etrafına bakınca, adamlarının yarısında hafif kesikler ve kılıç kertikleri bulunduğunu gördü. Ama hiçbiri bunların üstünde durmaya gerek görmemişti. Hal, ilk kez onların dövüştüğünü görüyordu. Mükemmel bir mürettebat, diye düşündü. Jangiri'ye veya başka bir düşmana karşı çok iyi savaşacaklar.

"Tekneye dönün!" diye emretti, dört denizci de Dick Foster'in cesedini alarak saygıyla sandalın dibine yerleştirdi. Hal deri torbayı da bunun yanına koydu, sonra teknenin kıçına geçerek dümen yekesinde yerini aldı. Adamlar kayığı kaldırdıkları gibi kumların üstünde koşturdular. İlk dalga teknenin pruvasını yükseğe kaldırdı, denizcilerde içine atlayarak küreklere sarıldılar.

Hal, "Vira!" diye bağırırken bir fırtına dalgası teknenin başına çarparak içerdekileri dizlerine dek su içinde bıraktı.

Sandal bundan sonraki dalganın tepesine olanaksız bir açıyla tırmandı. Dalganın tepesinde bir an alabora olma tehlikesi geçirdi, ama sonra öne düşerek iki dalga arasındaki çukura gürültüyle çarptı.

Hal yine, "Vira!" diye gürledi, böylece dalgaların yüksek, ancak onları alabora edecek kadar dik olmadığı bir yere geldiler. Denizcilerin yarısı küreklerini bırakarak teknedeki suları boşaltmaya girişti. Kalan denizciler de bir yandan uzaktaki Seraph'a doğru var güçleriyle kürek çekiyorlardı.

"Dorian!" Hal çocuğu yanına çağırdı. "Şuraya otur." Pelerinin bir ucuyla oğlunun üstünü örterek onu bağrına bastı. "Falconet'i ateşlemeyi nereden öğrendin?" diye sordu.

Dorian durakladı. "Tom bana gösterdi. Yoksa yanlış mı yaptım?"

"Hem de çok iyi yaptın." Hal onu daha fazla kendine çekti. "Tanrı biliyor ya, daha iyisini yapamazdın."

" Hal deri torbayı kıç kamarasına taşıdı. İki erkek çocuk, deniz suyu giysilerinden yerlere süzülürken babalarını izlediler. Fırtınanın acımasızca hırpaladığı Seraph dalıp çıkıyor, demir palamarlarını koparırcasına geriyordu.

Hal torbayı tabutun yanına koydu. Tabutun kapağını sağlama alan vidalar gevşetilmiş olduklarından bir iki çeviriş sayesinde çıktı. Hal tabutun kapağını kaldırdı ve yana bıraktı. Deri torbayı dikkatle tabutun içine yerleştirdi. Sonra kırılgan kemiklerin önlerindeki uzun yolculuk sırasında sarsılıp kırılmalarını önlemek için, etrafına üstüpü sıkıştırdı. Tom, tabutun kapağını kapatırken babasına yardım etti. Tornavidayı babasının elinden alarak, "Bu şerefi bana ver, baba," dedi.

Hal, "Bunu hak ettin," dedi. "Her ikiniz de hak ettiniz. Dorian da sana yardım etsin."

Oğullarının küçüğüne alet kutusundan çıkardığı ikinci bir tornavida verdi ve çocukların tabutun kapağını emniyete almalarını seyretti.

Hal, "Dedenizi yirmi yıl önce High Weald'deki küçük kilisede onun için hazırladığım taş lahide yerleştireceğimiz zaman bir cenaze töreni de düzenleriz," dedi. Bütün oğullarının o gün birlikte olup olmayacaklarını merak ediyordu. Oğullarının işlerini bitirmelerini seyrederken karamsar düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. "Teşekkür ederim," dedi. "Şimdi de gidip üstünüze kuru bir şeyler giyin. Sonra, aşçının bu berbat havada bile mutfağında yanan bir ateşi olup olmadığına ve size sıcak bir şeyler verip veremeyeceğine bakın."

Kapıda Dorian'ı durdurdu. "Sana artık bebek diyemeyeceğiz," dedi. "Boy pos dışında her bakımdan bir erkek olduğunu bu gece kanıtladın. Hayatımızı kurtardın." Dorian'ın gülümseyişi o kadar aydınlık, alnına yapışmış ıslak bukleleriyle yüzü o kadar güzeldi ki, Hal'ın yüreği burkuldu.

Çok geçmeden iki kardeşin, Beatty kız kardeşler tarafından boşaltılan kendisininkine bitişik minik kamarada gevezelik ettiklerini, sonra da aşçıyı taciz etmek için koridorda koşarak uzaklaştıklarını duydu.

Hal iki mum yakarak babasının tabutunun üstüne koydu. Sonra önünde yere diz çökerek uzun nöbetine başladı. Arada bir babasının ruhunun huzura kavuşması ve günahlarının bağışlanması için yüksek sesle dua ediyordu. Bir iki kere onunla yavaşça konuşarak geçmiş hayatlarındaki bazı olayları yad etti, sonra da Sir Francis'in ölümünün korkunç acısını tekrar yaşadı. Son derece yorgun olmasına ve üşümesine rağmen, nöbeti ancak fırtınanın grileştirdiği şafağın ilk ışıkları kıç pencerelerinden içeri süzülürken son buldu. Sonra toparlanıp güverteye çıktı.

"Günaydın, Bay Tyler. iki nöbetçi subayına hareket emrimi duyurun," diye bağırdı. Nöbetçi subay yükselip alçalan güverteye yuvarlanırcasına ulaştı. Baş kasaradaki adamlar bocurgatın başına gitti ve demir zincir madeni şakırtılar arasında harekete geçti.

Hal gemiye yol verilip demir tırnaklarını kumlu zeminden kurtarmak amacıyla pruva yelkeninin açılmasını emretti, sonra da yelkeni yine sardırdı. Irgat kastonyolalarına kulak verdi: klenk, sonra tekrar klenk, uzunca bir sessizliğin arkasından giderek hızlanan bir klenk, klenk ve demir kurtulup zincir loca ağzından içeri kayarken bir takırtı korosu...

Hal, "Floklar!" diye bağırdı ve sonrasında fırtına o yelkenleri davul gibi gerdi. Çarmıhlardaki adamlar bir ağızdan sevinç içinde bağrıştılar. Hemen arkasından Tom'un kolombiriden gelen sesi duyuldu. "Bir gemi!"

Hal bağırarak karşılık verdi. "Nerede?"

"Kumsaldan açılıyorlar. Şimdi iki oldular... hayır, üç."

Hal rüzgar altındaki güverteye geçerek dürbününü gözüne dayadı. Sevimsiz grilikteki deniz, beyaz taçlı dalgalarla beneklenmiş, alçak bulutlar dağın doruğunu karartmıştı. Hal, rüzgara ve gel-gite karşı savaşan üç teknenin pruvalarına köpükler püskürttüklerini görebiliyordu. Üçü de Seraph 'a yönelmişti.

Ned kulağının dibinde, "Ziyaretçilerimiz olacak, kaptan," dedi.

Hal homurdanarak dürbününü ayarladı. Hollandalıların üniformalarını ve süngülerin ışıltısını seçebiliyordu. "Bize duymak isteyebileceğimiz bir şey söyleyeceklerini sanmıyorum, Bay Tyler," dedi. Gelenler belli ki kalenin askerleriydi. Kumsalda bir gece önce patlak veren şamata onları harekete geçirmişti. Hal uzaktaki filoya arkasını döndü ve gülümseyerek bir komut daha verdi. "Gemiyi Yeoman of York'a rüzgar altından yaklaştırın... "

Seraph, Yeoman'a yaklaşık yüz elli metre kala filikayı suya indirdi. Tik ağacından sandık da geminin yanında dans eden filikaya indirildikten sonra, Hal ip merdivenden aşağı atladı ve dümen yekesine geçerek demir atmış Yeoman'a yanaşılması emrini verdi. Anderson küpeştenin başındaydı, kıç oturağındaki Hal onu selamladı. "Size bir emanetimiz var."

Anderson da bağırarak karşılık verdi. "Emaneti kabule hazırım." Mürettebatı mayistra sereninden aşağıya bir palanga indirdi. Filika bunun altına girdi; böylece tik ağacından yapılmış sandığı hızla ve ustalıkla buna bağladılar.

Hal, "Yukarı çekin!" diye seslendi, babasının tabutu da yukarı çekilerek Yeoman'ın güvertesine çıkarıldı.

Hal yukardaki güverteye, "Size minnettarım," diye bağırdı.

“Rüzgarlar size yardımcı olsun." Anderson şapkasının kenarını tutarak selam verdi.

"Günün birinde buluşmak üzere," diye bağırdı Hal.

Derken küpeştede Guy'ın başı belirdi. Yine deniz tutmuş gibi solgun görünüyordu. Buna rağmen cesurca gülümsedi ve şapkasını salladı. "Hoşça kalın, baba. Bombay'da buluşuruz."

Hal, "Güle güle," diye karşılık verdi ve bu ayrılık nedeniyle derin bir acı duydu. Keşke yazgılarımız bize daha insaflı davransaydı, diye düşündü, ama yine de Guy'a gülümseyerek bir sevgi ve umut mesajı iletmeye çalıştı. Ancak sonunda filikayı geriye götürüp Seraph'a yanaşmak için bütün dikkatini harcamak zorunda kaldı.

Seraph 'ın rakkas hareketi her ne kadar tırmanışı hem tehlikeli, hem de korku verici kıldıysa da Tom'la Dorian çanaklıkta güvendeydiler. Bulundukları yerden Yeoman'ın güvertesini görebiliyorlardı. Demirli geminin öylesine yakınından geçtiler ki, onlara bakan yolcularla mürettebatın yüzlerindeki anlamı bile okuyabiliyorlardı.

"Aa, Guy orada!" Dorian kasketini başından çıkararak ağabeyine salladı.

"Guy! Buradayız, Guy!"

Guy da başını kaldırarak onlara baktı. Ama elleri arkasındaydı ve yüzünde en küçük bir gülümseyiş belirmemişti.

Dorian, "Bize niçin karşılık vermiyor?" diye inleyen bir sesle sordu. "Ben onu kızdıracak bir şey yapmadım ki."

Tom, "Tatlı canını üzme, Dorry," dedi. "Nefret ettiği sen değilsin, benim." Sonra o da ikizinin soğuk bakışına aynı soğuklukla karşılık verdi.

Beatty ailesi Guy'ın arkasında küçük bir grup halinde duruyordu. Günler önce kolonideki hanlarından, onunla birlikte Yeoman'a gelmişlerdi. Bombay yolculuğuna çıkmaya hazırdılar. Caroline ailesinin birkaç adım ötesinde durduğundan Tom onu hemen fark etti. Rüzgarla flört eden etekleri, uçuşan saçları ve pembeleşmiş yanaklarıyla çok güzel bir tablo oluşturuyordu. Öbür büyük gemiye bakarken gözleri ışıl ısıldı.

Tom, "Caroline!" diye bağırdı." Hey! Yukarıya bak!" Delikanlının hınzırlığı tutmuştu; genç kıza daha çok ikizini kudurtmak için sesleniyordu. Caroline başını kaldırınca onu ta yukarda, çanaklıkta gördü. Küçük bir dans hareketi yaparak serbest elini Tom'a salladı.

"Tom!" Rüzgar genç kızın sesini alıp götürmüştü, ama Tom'un keskin gözleri Caroline'in dudaklarını okuyabiliyordu. "Yolunuz açık olsun!"

Guy kızın sesini duyunca hızla yürüyerek onun yanında durdu. Caroline'e dokunmuyorsa da kardeşine bakarken duruşu otoriter ve kavgacıydı.

Seraph daha fazla yelken açtı ve bir yana yatarak rüzgarla birlikte uçar gibi uzaklaşmaya koyuldu. Yeoman'ın güvertesindeki insanlar giderek küçüldüler, sonra da gözden kayboldular. Çanaklıktaki çocuklar öbür gemiye ufukta bir nokta kadar küçülünceye, karanlık dağ ve somurtkan bulutun altında neredeyse kaybolunca kadar baktılar.

Dorian, "Artık yalnız seninle ben kaldık," dedi.

Tom yanıt vermedi. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Dorian, "Bana ettiğin yemini hiç unutmayacaksın, değil mi?" dedi. "Beni hiçbir zaman terk etmeyeceksin, değil mi?"

Tom, "Yeminimi unutmuyorum," diye karşılık verdi.

"O çok korkunç bir yemindi," diye Dorian ona hatırlattı. "En güçlü yemin lerden."

Tom, "Biliyorum," dedi ve yineledi. "Evet. Yeminimi unutmayacağım." Bu sırada başparmağının ucundaki minik beyaz yara izini ovuşturuyordu.

Seraph, Masa Dağı Körfezi'nden ayrıldıktan sonraki yirmi üç gün boyunca ne karayı, ne de güneşi gördü. Korkunç sağanaklara yakalanırken okyanus sanki tepetaklak olmuş, geminin güvertesine boşanıyordu. Yağmur günler ve gecelerce aralıksız devam etti. Bu koşullar altında Hal'ın gemiciliği bile rastlantısaldı ve neredeyse tamamen volta cetveliyle her günkü yolun parakete hesabına bağlıydı.

Aboli tepelerindeki bulutlara bakarak, "Bu genelde sakin ve güneşli bir okyanustur," dedi. "Ama denizin şeytanları onun altını üstüne getirdi."

Ned Tyler de, "Doğuda büyük bir fırtına olmalı," diye fikir yürüttü. "Rüzgar tıpkı bir tekerlek gibi üzerimize geliyor, bizi her an başka bir yönden vuruyor."

Koca Daniel, "Daha önce de bu tür rüzgarlara rastlamıştık," diye hatırlattı. "Yılın bu mevsiminde, bulunduğumuz enlemlerde olağan olduklarını duydum. Neyse ki merkezinde değiliz." Tam o sırada öbürlerinden daha yüksek dağ gibi bir dalga büyük bir azametle geminin üzerine yürüdü. Seraph onun yanında cüce gibi kalıyor, dalganın tacı pruva çanaklığının bile daha yukarsına ulaşıyordu. Bu dalgayla ondan önceki arasındaki çukur daha genişti.

Hal rüzgar altı güvertesindeki mevkiini bırakıp hemen dümen yekesinin başına geçti. "Gemiyi iki kerte ileri alın!" diye emretti. "Onu karşılayın!" Dalga gelince, uzun bir an dalga çukurunda debelendiler. Dümenin etrafındakiler, tuttukları soluklarını Seraph başını doğrultunca hep birlikte salıverdiler.

Hal, "Bay Fisher haklı," diye çenesiyle adamını işaret etti. "Bu tür fırtınalar merkezlerinden itibaren dört bir yönde yüzlerce deniz mili uzanırlar. Bütün okyanusu bir ucundan ötekine kadar silip süpürürler. Tanrı'ya şükür ki bunun merkezinde değiliz. Oradaki rüzgarın şiddeti, yelkenler fora edilmemiş olmasına rağmen, herhalde grandi direğini yerinden koparırdı."

Koca Daniel yine konuştu. "Maskaren Adalarında bu iblisten farksız fırtınalardan birinin büyük bir palmiye ağacını kökleriyle birlikte topraktan söküp denizin bir mil uzağına tıpkı bir uçurtma gibi uçurduğunu gördüm."

Ned Tyler tepelerindeki karanlık bulutlara bakarak, "Şu güneşi bir görsek de hangi enlemde bulunduğumuzu saptayabilsek," diye söylendi.

Hal önce pusula dolabına, sonra da batı yönüne baktı. "Karanın çok açığından geçmeye dikkat ettim. Afrika anakarasının en aşağı iki yüz mil açığında

olmamız gerekir." , Ned, "Ama Madagaskar dünya yüzündeki en büyük adalardan biri ve yolumuzun tam üzerinde," diye belirtti. Dümencinin duymaması için yavaş sesle konuşmuştu. Yolculuğun tehlikelerini onlara duyurarak mürettebatı paniğe düşürmenin anlamı yoktu.

O sırada Kolombirden bir çağrı geldi. "Denizde yüzen parçalar var! Pruvanın iskele yanında!"

Subay grubu ileriye bakarken Hal çağrı borazanından, "Kolombiri! Gördüğün neye benziyor?" diye bağırdı.

"Bir gemi serenine benziyor ya da... " Gözcü bir an sustuktan sonra heyecanlı bir sesle devam etti.

"Hayır! Küçük bir tekne bu, ama yarı yarıya batmış durumda. İçinde insanlar var."

Hal geminin baş tarafına koştu ve cıvadranın üstüne çıktı. "Evet," dedi.

"Görünüşe bakılırsa kazazedeler. Hem de yaşıyorlar... bir tanesinin kımıldadığını gördüm. Yaklaşıp bir filika indirin ve onları alın."

Seraph'ı küçük tekneye yanaştırmak kolay olmadı; hatta deniz ve rüzgar bu durumdayken tehlikeli bir işti. Ama Hal filika indirip Koca Daniel'le bir mürettebatı yardıma yollayabildi. Harap teknede sadece iki kişi vardı. Koca Daniel kurtarmaya değmeyeceği için tekneyi terk etti. iki kazazedeyi, merdiveni tırmanamayacak kadar zayıf oldukları için bir tahta oturakla yukarı çektiler.

Dr. Reynolds kazazedeleri karşıladı ve güvertede yattıkları yerde muayene etti. Adamların ikisi de yarı baygındı. Tuz yüzlerinin derisini yüzmüş, gözleri şişlik yüzünden neredeyse kapanmış, dilleri de susuzluktan morararak ağız boşluklarına sığamayıp dudaklarının arasından dışarı taşmıştı. Gemi doktoru, "İkisinin de suya ihtiyacı var," dedi. "Sonra, ikisinden de kan alacağım." Kazazedelerin dilleri o kadar şişmişti ki su içemediler, Reynolds bunun üzerine bir şırıngayı boğazlarının dibine kadar soktu ve içeriye tatlı su püskürttü. Ardından tuzun yaktığı dudaklarına, yüzlerine ve kollarına koyun yağı sürdü. Bu tedavinin kazazedelerden genç olanının üzerindeki etkisi mucizeden farksız oldu, iki saate kalmadan net şekilde konuşabilecek kadar iyileşmişti. Bununla birlikte, yaşlı kazazede hala baygındı ve durumu hızla kötüye gidiyordu. Dr. Reynolds'un çağrısı üzerine Hal, kazazedelerin yattıkları top güvertesinin köşesine gitti. Yanlarına çömeldi ve hekimin genç hastadan kan alışını seyretti. Dr. Reynolds, "Bu hastadan yarım litre daha almam

gerekirdi, ama çabuk toparlandı, ben de hep tutucu bir hekim olmuşumdur. Yarım litre şimdilik yetmeli," dedi. Yarayı biraz katranla kapadı ve temiz bir bezle bağladı. Devam etti. "Yaşlı olanın durumu iyi değil. Ondan bir litre kan alacağım." Ardından öbür döşekteki hastanın üzerinde çalışmaya başladı.

Genç kazazedenin gördüğü tedaviden sonra çok daha iyi gözüktüğünü gören Hal, üzerine eğilerek ona, "İngilizce biliyor musun?" diye sordu.

Denizci, "Evet, kaptan. Tabii ki," diye fısıldadı. Galli şivesi hemen fark ediliyordu.

"Adın nedir, delikanlı? Gemin hangisiydi?"

"Adım Taffy Evans, kaptan. Şirketin Nil gemisindeydim. Batmadan önce..."

Hal ona yavaş yavaş öyküsünü anlattırdı. Nil korsanlara karşı bir önlem olarak Bombay'la İngiltere arasındaki yolculuğuna başka iki gemiyle konvoy halinde başlamıştı. Kumaş ve baharattan oluşan bir yükü vardı. Maskaren Adaları'nın yüz fersah kuzeyinde seyrederken o korkunç kasırgaya yakalanmışlardı. Kuvvetli fırtınaların kudurttuğu deniz tarafından fena halde hırpalanan Nil, konvoydaki öbür gemilerden uzağa düşmüş ve su almıştı. Beşinci günde kısa akşam nöbetinin ikinci saatinde gemiye korkunç bir dalga çarpmıştı. Sintinesindeki sudan ağırlaşan gemi alabora olmuş ve batmıştı. Son o kadar hızlı gelmişti ki, yalnızca bir avuç adam bir filikanın içinde kaçabilmişti, fakat yanlarında su ve yiyecek olmadığından çoğu kısa zamanda can vermişti. On iki gün sonra yalnız o ikisi hayatta kalmıştı.

Genç denizci konuşurken Dr. Reynolds öbür hastadan bir litre kan almıştı. Yardımcısını kanla dolu kaseyi boşaltmaya yollamıştı ki birden üzüntüyle, "Allah kahretsin, zavallı öldü. Oysa ben onu kurtarmayı umuyordum," diye söylendi. Doktor bu kez bütün dikkatini Taffy Evans'a yöneltti. "Ama bu gencin Azrail'i yeneceğini sanıyorum," dedi.

Hal, Taffy Evans'a, "Tamamen iyileştiğin zaman sana da tam ücretli bir iş var. Ayrıca, ganimetlerden de hisse alacaksın," dedi. "Bordroyu imzalar mısın?"

Taffy zayıf bir gülümseyişle yanıt verdi. "Memnuniyetle, kaptan. Hayatımı size borçluyum."

"Öyleyse gemimize hoş geldin, denizci." Hal merdivenden güverteye tırmandı ve şiddetle sarsılan gemide emin adımlarla yürüdü. Bu kazazedeleri bulması tıpkı giderek şiddetini azaltan fırtına gibi iyi bir rastlantı olmuştu. Böylece, aramakta olduğu bahaneyi bulmuş oluyordu. Planının tüm ayrıntıları yerine oturunca, subayları kamarasına çağırdı. Hepsi yazı masasının üstüne yayılmış

haritanın etrafında toplandılar.

Hal, "Bildiğiniz gibi, Ateş Sahili'ndeki ticaretin merkezi şurası," diyerek haritadaki adalar grubuna parmağıyla dokundu. "Zanzibar. Jangiri'yi arayışımızın mantıklı olarak buradan başlaması gerekir."

Subaylar da aynı fikirdeydiler. Hepsi daha önce de bu okyanusta yolculuk ettiklerinden Zanzibar grubunun üç küçük adasının Hindistan, Kızıldeniz ve İran Körfezi için ideal bir konumda, Afrika anakarasının biraz açığında olduğunu biliyorlardı. Adalar, mevsimlerle birlikte yön değiştiren muson rüzgarlarının yolu üstünde bulunuyordu. Güneydoğu musonu gemileri Hindistan'dan Afrika'ya taşıyor, mevsim değişince de kuzeybatı musonu dönüş yolculuğunu kolaylaştırıyordu. Ayrıca, Zanzibar'ın en büyük adası Unguja'da emin bir limanı olduğu gibi, Afrika anakarasını bir ölüm tuzağına dönüştüren sıtma, yağmur mevsiminin en kötü zamanında bile burada fazla tutunamıyordu. İslamiyetçin başlarından beri Afrika'yla Hint Okyanusuna bir ambar görevi yapmış, Afrika'nın köle, altın, fildişi, Arap zamkı gibi ürünleri için bir pazar olmuştu.

Alf Wilson çekine çekine söze karıştı. "Ben ellerinde tutsakken korsanların sık sık Zanzibar'dan bahsettiklerini duyardım. Ganimetlerinin bir kısmına müşteri bulmak, köle pazarlarında tutsaklarını satmak ve filolarının eksiklerini tamamlamak için oraya düzenli ziyaretler yaptıklarını sanıyorum."

Hal sordu. "Jangiri'nin orayı merkez üssü olarak kullandığına dair bir izlenim edinmiş miydin?"

"Hayır, kaptan, edinmedim. Böyle yapmakla Umman sultanının egemenliğine girerdi. Bana öyle geliyor ki, Jangiri'nin başka bir gizli sığınağı var, Zanzibar': ise ticaret limanı olarak kullanıyor."

"Bu maceraya atıldığımızdan beri Zanzibar'a uğramayı düşünüyorum. Ne var ki, Hindistan ve Ümit Burnu arasındaki ticaret yolunun böylesine uzağındaki bu sularda silahlı bir İngiliz gemisinin ne aradığını açıklamanın zorluğu bunu engelledi." Hal çevresini saran yüzlere bakınca, gerek Koca Daniel'in gerekse Ned Tyler'in bunu doğruladıklarını gördü. Konuşmasına devam etti. "Eğer Zanzibar'a girecek olursak, bir korsan avcısı filosunun geldiği bir haftaya kalmadan bütün kıyı boyunca duyulur, Jangiri de korkuya kapılır. Bu sularda bulunmamız konusunda masum nedenler bulamazsak onu asla ininden çıkıp savaşmaya zorlayamayız."

Hal adamlarına bakıp ekledi. "Fırtına işte bize bu nedeni sağladı.

Bulduğumuz kazazedeler ise bahanemiz oldu." Adamlar Hal'a merakla baktılar.

Ned Tyler, "Zanzibar'daki konsolosa nasıl bir hikaye anlatacaksınız?" diye sordu.

"Ona, talihsiz Nil'in de içinde bulunduğu konvoydan olduğumuzu söyleyeceğim. Ayrıca, gemimizde çok değerli bir yük olduğunu ima edeceğim. Zengin hazine söylentileri Jangiri'nin iştahını kabartacaktır." Bu fikir hepsini neşelendirmişti. "Büyük fırtınanın gözüne rastladık ve tıpkı Nil gibi hırpalandık."

Hal masanın öbür yanındaki Ned Tyler'e baktı. "Donanımımızın büyük bir kısmını kamufle ettik, şimdi de çarmıhların ve teknenin fırtınadan zarar gördüğümü inandırıcı kılmak için serenlerden bazılarını indirmenizi istiyorum. Bu önlem, kıyıdan bizi gözleyecek olanları öykümüzün doğruluğuna inandıracaktır. Bunu yapabilir misiniz, Bay Tyler?"

Ned, "Tabii ki, kaptan," diye atıldı.

"Gördüğümüz hasar Zanzibar'da bir süre kalmamız için bize bahane yaratacak, bu arada başımıza gelenler kıyıdaki bütün casuslar ve ticaret tekneleri tarafından dörtbir yana iletilecektir." Hal planını daha da geliştirdi. "Limandan ayrıldığımızda Afrika kıyısıyla Cidde arasındaki bütün korsanları tıpkı bala gelen arılar gibi üzerimize çekeceğiz."

Seraph'taki çalışmalara fırtınalı denize rağmen vakit kaybetmeden başlandı. Hal'ın verdiği görev Ned'i adeta kanatlandırmıştı. Marangozları tekneyi yamalamak ve hasar görmüş bir hava vermek için çeşitli renklerdeki boyalar dan yararlandılar. Hal, Atlantik seyahatinden kalan eski bir dizi yelkeni güverteye taşıtarak bunlara yıpranmış bir görünüm verdirdi. Geminin seyir yeteneğinin belli olmaması için donanımın çıkarılacak kısımlarını ve serenleri kara görünür görünmez aşağıya yollanacaktı. Seraph böyle bir durumda Zanzibar limanına girecekti.

Üç gün sonra gökyüzü aydınlanmaya başladı. Deniz hala hırçın olmakla beraber, tropikal güneşi onları yine kavurmaya koyulmuştu. Mürettebatın yepyeni bir heves ve güçle çalıştığını görmek Hal'a da moral verdi. O gün öğleyin haftalardan beri ilk kez enlem hesabı yapabilmişti. Geminin yirminci güney enleminde ve parakete hesabının gösterdiğinden iki yüz elli mil daha kuzeyde olduğunu saptamıştı. Yeni konumu geminin seyir defterine işaretlerken, "Hafta içinde Madagaskar Adası'nı görmemiz gerekir," dedi ve batıya, Afrika anakarasına doğru bir rota değişikliğinin yapılmasını emretti.

Her zaman olduğu gibi yine kuşlar karanın yaklaştığını haber verdi. Bunlar, Tom'la Dorian'ın daha önce hiç görmedikleri türlerdi. High Weald'de çimlere düşen kırağı kadar beyaz tüylü deniz kırlangıçları ve balık sürülerinin yukarısında uçan uzun kuyruklu tropikal kuşları gördüler. Adaya daha fazla yaklaşınca siyah tüylü ve kırmızı gerdanlı kutan kuşlarına rastladılar. Bu hain görünüşlü kanatlılar, balık avından dönen deniz kırlangıçlarına pusu kurmuşlardı. Tom'la Dorian, onların yarı kapalı bir çakıya benzeyen kanatlarıyla avlarının üstüne pike etmelerini ve kurbanlarını, çalışmalarının zorla edinilmiş ürünlerini kusmaya mecbur bırakmalarını, sonra da yarı yarıya sindirilmiş balıkları yutmalarını seyrettiler.

Denizin rengi değişmiş ve sarımsı bir ton almıştı. Çocuklar bunun nedenini sorunca Aboli açıkladı. "Büyük fırtınayla gelen yağmurların nehirleri kabartmasıyla çamurlu sel suları denize kadar ulaştı. Artık karaya çok yakınız."

Ertesi sabah arkalarındaki doğu göğünde şafak, ufku ateş opallerinin ve gül petallerinin rengine boyarken kolombiridekiler geminin pruvasının ilersinde dalgalı bir mavi çizgi gördüler. "Kara!" Neşeli sesler bütün gemide yankılandı.

Hal bu adaları iyi tanıyordu. Günün ilerleyen saatlerinde çarmıhlara tırmandı ve Madagaskar'ın kuzey ucundaki mavi dağları tanıyabildi.

Her iki nöbetçi personel geminin fırtınadan yara almış gözükmesi için, bütün gün boyunca gabya serenlerini indirmek için uğraştılar. Seraph, ana direklerin serenleri olmayınca hantal görünümlü bir hal aldı ve rüzgarın üstüne çevrilince de saatte sekiz kerteden fazla yol alamadı. Bununla birlikte, geminin arkasından esen alizeler sayesinde Hal yelkenleri açıp rotasını karaya çevirebildi. Gemi iyice yaklaşıp sulara gelişlerini haber verecek ve durumlarını bildirecek küçük balıkçı kayıklarına rastlamadan önce bazı işleri tamamlamaları isabet olmuştu.

Madagaskar'ın kuzey ucundaki Ambre Burnu geminin iskele yanının biraz ilersindeydi. Konumu saptanınca Hal gemiye doğrudan Mozambik Kanalı'nın öbür yanındaki Zanzibar'a doğru yön verebildi. Bu iç deniz birbirinden güzel adacıklarla bezeliydi. Seraph bunların arasında dolanırken kıyıya bazen o kadar yakın geçiyordu ki, beyaz kumsallardan el sallayan kara tenli ve yarı çıplak adalıları görebiliyorlardı. Denizciler çarmıhlara tırmanarak karşılığında el salladılar ve kumun üstündeki minik siluetlerin cinsiyetini tahmin etmeye çalıştılar.

Bu sular küçük ticaret gemileriyle balıkçı kayıklarının yelkenleriyle

beneklenmişti. Seraph geçerken mürettebatları Arapça ve başka anlaşılmaz dillerle sorular yağdırdılar, Seraph'ın mürettebatı bazı kayıklarda kadınlar olduğunu görünce pek neşelendiler.

"Aman Tanrım, bir tanesinin memelerini buradan görebiliyorum. Fırından yeni çıkmış birer çörek gibi kahverengi."

Gabya çubuklarındaki denizcilerin biri, "Hey, benimle evleneceğini söyle, güzel barbar, söyle ki hemen, şimdi denize atlayayım," diye bağırdı.

Arkadaşı, "Evlenme kelimesini bilmezler. Onlara sadece jig-jig de. O zaman çok iyi anlarlar," diye önerdi. Kayıktan çınlayan neşeli kadın gülüşü bu önerinin ne kadar isabetli olduğunun kanıtıydı.

Dürbünüyle karaya bakan Hal, geçtikleri adalarda palmiye ağaçları ve diğer bitkilerin uğradığı hasarı görebiliyordu; okyanusun yüzeyini benekleyen yüzer enkaz ve döküntüler fırtınanın gücünü gösteriyordu. Böylece bu sularda bulunuşlarının nedeni Zanzibar'a vardıklarında kuvvet kazanacaktı. Ned Tyler, "Tabii, önce Jangiri'yle karşılaşmazsak," diye belirtti. "Bu sularda daha şimdiden öylesine yankılar uyandırdık ki, gelişimizin haberi bizden önce yol alıyordur."

Hal, Jangiri'yle beklenmedik bir anda karşılaşmaları tehlikesinin bilincindeydi. Şimdi ne de olsa onun sularında bulunuyorlardı. Daha da dikkatli olmak zorundaydılar. Gözcüler uyarıldı, mürettebat da her an tetikteydi. Top lombozlarındaki çalışmalar nedeniyle Hal top personelini talim ettiremiyordu, ama her şeye rağmen kılıç ve tüfek atışı egzersizleri yaptırdı. Ne var ki tüm bu önlemler gereksiz oldu; yol boyunca tek bir büyük gemi oldu; büyük görmedikleri gibi, on gün sonra da Afrika anakarası karşılarında belirdi.

Ümit Burnu'ndan ayrılışlarından beri Tom'la Dorian'ın Afrika'yı ilk görüşleriydi bu. Çocuklar, Bay Walsh'ın ders odasından, Alf Wilson'la Arapça ders veya başka görevlerinden fırsat buldukça kolombire tırmanıyor ve saatlerce oturarak ilerdeki gizemli ülkeyi ve vaat ettiği serüvenleri tartışıyorlardı. Saraph kıyı boyunca kuzeye süzülüyor, bazen anakaradaki burunlara mercan yataklarına yaklaşıyor, bu arada çocuklar garip hayvanları ve kara derili kabileleri görmeye can atıyorlardı. Afrika çok büyük, gizemli ve ıssız gözüküyordu.

Sonunda Unguja ufukta belirdi. Grup içinde küçük iki ada daha vardı:

Pemba ve Latham. Ama denizciler Zanzibar'dan söz açtıkları zaman

kastettikleri ada Unguja'ydı. Tepesine oturmuş muazzam kale pırıl pırıl beyaz mercan bloklarından yapılmıştı ve güneşin altında bir aysberg gibi ışıldıyordu. Duvarları ağır toplarla diken diken gözüküyordu. Hal eski limanın ağzına yöneldi.

Rastgele demirlemiş baş ve kıç donanımlı tekneler limanı tıkamışlardı. Okyanusa açılan tek direkli dhowlardan bazıları hemen hemen Seraph kadar büyüktü. Bunlar Hindistan'dan, Maskat'tan ve Kızıldeniz'den gelen ticaret gemileriydi. Ama içlerinde korsanların bulunup bulunmadığını kestirmek olanaksızdı. Herhalde fırsatını yakalasalar hepsi bu işi yapardı. Hal kendi kendine gülümseyerek bütün dikkatini Seraph'ı demirlemeye verdi. Sancağını, sultanın temsilcisine bir saygı nişanesi olarak indirdi ve tekrar toka etti. Bundan sonra bataryaların rastgele atış sınırının hemen dışında demir attı. Herhangi bir Afrikalı hükümdarın en sıcak karşılamasına bile güvenmemeyi çoktandır öğrenmişti.

Demir atar atmaz küçük tekneler sürüler halinde etraflarını sardı. Her türlü ihtiyaca ve ahlaksızlığa cevap veren malları satışa sunmuşlardı. Yeşil hindistancevizlerinden uyuşturucu etkili bhang yapraklarına ve çiçeklerine, kahverengi küçük köle oğlanlarla kızların seks hizmetlerinden altın tozu doldurulmuş kirpi dikenlerine varıncaya kadar her şey vardı bu teknelerde.

Hal, "Bu kalabalıkta kimsenin gemiye çıkmamasına dikkat et," diye Koca Daniel'i uyardı. "Bizim sevimli delikanlıların da bir şişe içki ve biraz keyiflenmek için karaya kaçmamalarını sağla. Ben İngiliz konsolosuna bir ziyaret yapmaya gidiyorum. Hoş, onun, yirmi yıl önce buraya ilk gelişimde gördüğüm adam olduğunu sanmıyorum ya. Adı neydi adamın?"

"Yanlış hatırlamıyorsam Grey'di, kaptan."

"Doğru, Koca Daniel. William Grey adında bir darağacı kaçkını."

Hal küçük bir kafileyle karaya çıktı. Aralarında Aboli'yle silahlı beş denizci vardı. Uzun kayık onları kalenin kalın beyaz duvarlarının altındaki taş rıhtıma çıkardı. Aboli satıcıların ve avare kalabalığın arasında bir yol açarak üç kişinin yan yana yürümesine ancak olanak veren daracık sokak labirentine girdiler.

Limana akan açık lağımların kokusu insanın genzini yakıyordu; Hal da fena halde içinin bulandığını hissetti. Hiçbir esintinin giremediği bu yerlerin sıcağı boğucuydu, daha yüz adım atamadan gömlekleri sırılsıklam olmuştu. Bina lardan bazıları üç katlıydı, ama duvarların hiçbiri dikey değildi, yana

meyilliydi, karşılıklı iki binanın duvarları neredeyse tepede buluşuyordu. Üst kat balkonları karmaşık desenli kafeslerle çevriliydi, kara peçeli dişi yaratıklar ise harem kafeslerinden onları gözetliyordu.

Muson mevsiminin etkisiyle köle tacirleri doğu kıyılarının ta içerlerinden buraya gelmişlerdi. Aboli kafileyi ana köle pazarından geçirdi. Burası, garip yılankavi gövdeli ve koyu yeşil kalın yaprakları olan banyan ağaçlarının gölgelediği bir souc[6]'du.

Satılık köleler ileriye uzanmış dalların altına çömelmişlerdi. Hal, kölelerin Afrika'da ele geçirildikleri zamandan başlayarak, kıyıdaki uzun yürüyüş ve yelkenlerin köle güvertelerindeki yaptıkları yolculuk boyunca, zincirli tutulduklarını biliyordu. Adamlardan bazıları alınlarından damgalanmıştı; yeni iyileşen yara izleri hala pespembeydi. Bu işaretler anakaranın kumsallarındaki barakalarda hadım edildikleri anlamına geliyordu. Çin'le yapılan ticaret hedeflenerek getirilmişlerdi: İmparator, ulusunun temiz soyunu lekeleyebilecek kara kölelerin ithal edilmesini yasaklamıştı, ilkel cerrahi ve dağlama işlemi çok kayıp verdirdiğinden bu damgalı yaratıkların fiyatları normalin hemen hemen iki katıydı.

Limandaki gemilerden gelen alıcılar satışa çıkarılmış malları inceliyor ve ayak bileklerine kadar inen entariler giymiş olan başları bağlı köle tüccarlarıyla pazarlık ediyorlardı. Hal önündekileri itip geçerek pazar yerinin uzak ucundaki daracık sokaklar labirentine daldı.

Son ziyaretinin üzerinden yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen, Aboli hiç yolunu şaşırmadan onları pis kokulu sokağa açılan Afrika maunundan ağır bir kapının önüne götürdü. Demir çivilerin çakılı olduğu kapı, Kuran'dan alınma metinler ve İslami motiflerle süslüydü. Putperestlik olarak nitelenebileceği için bunların arasında hiç insan ve hayvan figürleri yer almıyordu. Çıngırak sesine uzun, siyah entari giymiş sarıklı bir köle cevap verdi.

"Selamünaleyküm," diyerek göğsüne ve dudaklarına dokunduktan sonra konukların önünde eğildi. "Efendim gelişinizden haberli, ziyaretinizi sabırsızlıkla bekliyordu," dedi. Hal'ı izleyen küçük kafileye baktıktan sonra ellerini çırpıp çağırdığı başka bir köleye kafileyi götürmesini işaret etti ve, "Onlara yiyecek bir şeyler verin," diye ekledi. Hal ortasında fıskiyeli bir havuz bulunan amber çiçeği kümelerinin sokağın pis kokusunu hafiflettiği bir avluya alındı.

Hal, fıskiyenin yanındaki gölgede kat kat yastıkların üstüne uzanmış korkunç

yaratığı önce tanıyamadı. Fakat kısa bir duraklamadan sonra bir zamanlar tanımış olduğu adamdan artakalanları şiş yüz hatlarının ardında fark eder gibi oldu.

"Selamünaleyküm." Majestelerinin Zanzibar Sultanlığı'ndaki konsolosu William Grey, Hal'ı bu sözlerle selamladı.

Hal az daha aynı lisanda karşılık verecekken kendini tuttu. Akıcı bir Arapça konuştuğunu Grey'in bilmesini istemiyordu. Bunun yerine, "Korkarım, barbarların bu lisanından tek kelime bile bilmiyorum, sir İngiliz olduğunuzun söylenildiğini duymuştum. Bir Hıristiyan dili bilmiyor musunuz acaba?" dedi.

"Özür dilerim. Alışkanlık işte." Grey yılışık bir tavırla sırıttı. "Adım William Grey. Majestelerinin Umman Sultanlığı konsolosuyum. Sizi karşılamak için ayağa kalkmayışımı mazur görün." Grey mahvolmuş vücudunu ve cerahatle kaplı, şişmiş fil gibi ayaklarını kasteden küçümseme dolu bir hareket yaptı. Hal gutun tahribatını izlemişti. Grey devam etti. "Buyrun, oturun, sir. Limana girişinizin haberini aldığımdan beri ziyaretinizi bekliyordum."

"İyi günler size, sir. Kaptan John Black hizmetinizde." Hal, Grey'in, Hıristiyanken İslam dinini kabul etmiş biri olduğunu hatırlamıştı. Adamın din değiştirmesinin, dinsel bir tercihten çok, finansal ve ekonomik nedenlerden kaynaklandığından şüpheleniyordu.

Görünüşe bakılırsa, Grey, Hal'ı ne tanımış, ne de hatırlamıştı. Bu gidişle hatırlayacağı da yoktu. Hal buna güvenerek Grey'e yanlış bir ad vermişti; korsanların gerçek kimliğini öğrenmemeleri çok önemliydi. Yirmi yıl önce Habeş savaşında İslam filolarına dehşet saçarken Arapça El Tazar, yani Barrakuda adını kazanmıştı. Jangiri'yi kendisiyle savaşmak için kandıracaksa, düşmanlarının, boy ölçüşecekleri kişinin gerçek kimliğini sezmemeleri çok önemliydi.

Hal kendisi için getirilen yastıkların üstüne yerleşti. Bir kadın köle, üstün de yüksük kadar iki gümüş fincan bulunan bir tepsiyle geldi, ikinci bir kadın bir mangalla gümüş bir ibrik taşıyordu. Köle kızların ikisi de genç, narin yapılı ve ince belliydi. Grey her biri için en az iki yüz rupi ödemiş olmalıydı. Hal, Grey'in köle ticaretinden ve sultandan sağladığı lisansların satışıyla komisyonlardan büyük bir servet sahibi olduğunu hatırladı. Son görüşmelerinde Hal'ın bu iki teşebbüsle aklını çelmeye çalışmıştı. Ayrıca adamın zararlı faaliyetlerinin bu kadarla kalmadığından şüpheleniyordu. Grey'in dürüstlüğüne ve ahlakına hiç güveni yoktu. Jangiri ve yandaşlarıyla ortak olması olasılığı büyüktü.

Kızlardan biri Grey'in önüne çömelerek yüksükleri bal gibi ağdalı, acı siyah sıvıyla doldurdu. Grey bu arada kızı tıpkı sevgili bir kediymiş gibi okşuyordu. Altın yüzüklerle ziynetler şiş beyaz parmaklarına gömülmüştü. "Yolculuğunuz iyi geçti mi, kaptan?" diye sordu.

Hal, "Ne yazık ki olaysız geçmedi, sir," diye yanıt verdi. Grey herhalde Seraph'ın durumunu tüm ayrıntılarına kadar biliyordu ve sadece bildiklerinin doğrulanmasını bekliyordu. Hal açıkladı. "Saygıdeğer Doğu Hindistan Şirketinin başka iki gemisiyle konvoy halinde Bombay'dan yola çıktıktan sonra Madagaskar kıyısı açıklarında korkunç bir fırtınaya tutulduk. Öbür gemilerden biri, içindeki bütün mürettebatla birlikte battı; biz teknemizle donanımımızın büyük hasar görmesi pahasına kurtulabildik. Programımızda olmadığı halde, bu limana uğrayışımızın başlıca nedeni bu."

"Şanssızlığınıza üzüldüm." Grey anlayışla başını salladı. Devam etti. "Ama sizin ve güzel geminizin bizi onurlandırmanıza sevindim. Size yardımcı olmak ve ihtiyacınız olan malzemeyi sağlamak istiyorum."

Hal gülümserken, tabii ki şişirilmiş fiyatlar ve yüklü bir komisyon karşılığında, diye düşünüyordu. Yılların ve hastalığın Grey'de yol açtığı değişiklikler Hal'ı çok şaşırtmıştı. Son görüşmeleri sırasında konsolos genç ve güçlü bir adamdı, oysa şimdi dazlak kafalı beyaz sakallı ve bulanık bakışlı biriydi. Özetle, adam adeta ölüm kokuyordu.

"Teşekkür ederim, sayın konsolos," dedi Hal. "Yardımlarınıza minnettar olacağım. Özellikle değerli ve Majesteleri Kral William için çok önemli bir yük taşımakta olduğum için."

Grey kocaman vücudunu kımıldattı. Donuk gözlerinde bir ilgi parıltısı belirmişti. "Bu yörede majestelerinin temsilcisi olduğuma göre, bu yükün niteliğini öğrenebilir miyim?"

Hal soluğunu tuttu. Sonra, bakışını havuzun sularında dönüp duran süs balığına dikti. Bir yandan şakaklarını ovuştururken, bir yandan da konsolosun isteğini yerine getirmenin ne derece akıllıca olacağını düşünür göründü. Sonunda içini çekti. "Majestelerinin temsilcisi olarak bilgilendirilmek en doğal hakkınız," dedi. Yine bir duraklama geçirdikten sonra sözde kararını verdi. Sesini sırdaşla konuşur gibi alçaltarak, "Hindistan'ın Moğol imparatoru Aurangzeb'in taç giyişini kutlamak için majestelerine yolladığı armağanı götürmekle görevlendirildim," dedi.

Grey bir dirseğinin üstünde doğrularak Hal'a bakakaldı. Sonra, bakışlarında

belirgin bir merak ifadesi biçimlendi. Açgözlülüğünü maskelemeye çalıştıysa da, bir hükümdarın bir başka hükümdara layık gördüğü armağan ona adeta dinsel bir huşu duyurmuştu.

Moğol Hanedanlığı Babürşah tarafından kurulmuştu. Kendisi de Timur'la Cengiz Han'ın sülalesinden geliyordu. Babası Şah Cihan sevdiği karısına türbe olarak muhteşem Tac Mahal'i yaptırmıştı. Moğol imparatorluğu doğuda ortaya çıkmış olan en güçlü ve en zengin imparatorluktu. Böylesine güçlü bir imparatorun armağanının değeri ne olabilirdi acaba?

Hal'ın daha da alçalttığı sesi fısıltı halini almıştı. "Armağanın emanet edildiği Bombay valisinden bunun zümrütlü bir takımı içerdiğini öğrendim. Her biri yeşil bir nar büyüklüğünde, kusursuz yirmi taş."

Grey'in sanki nefesi tutulmuştu.

Hal devam etti. "Vali Aungier bana, bu taşların değerinin beş lakh olduğunu fısıldadı."

Grey doğrulmaya çalıştıysa da, başaramadı. Yastıklarının üstüne devrilerek dili tutulmuş gibi Hal'a bakakalmıştı. Bir lakh yüz bin rupi demekti. Yarım milyon rupi hemen hemen yüz bin İngiliz sterlini ederdi. Bu, insanın aklının alamayacağı kadar büyük bir servetti.

Sonunda, "Haklısınız, Kaptan Black, bu kadar önemli bir yüke her türlü önceliğin tanınması gerekir," diyebildi. "Geminizdeki onarıma gereken yardımı sağlamak ve hareketinizi hızlandırmak için elimden geleni yapacağıma güvenebilirsiniz."

"Teşekkür ederim, sir."

Grey, "Bu onarımların ne kadar süreceğini tahmin edebiliyor musunuz?" diye endişeyle sordu. "Seyahatinize acaba ne zaman devam edebileceksiniz?"

"Sizin de yardımlarınızla herhalde bir ayın içinde harekete hazır oluruz."

Grey bir an sustu. Belli ki kafasının içinde birtakım hesaplar yapıyordu. Sonra, birden ferahlamış göründü. Bu ufak tefek belirtilere dikkat eden Hal, Grey'in korsanlarla ittifak halinde olduğuna giderek daha fazla inanıyordu.

Grey ona yine yılışık bir gülümseyiş yöneltti. "Geminizdeki hasar göründüğünden fazla olmalı," deyince Hal'ın şüpheleri doğrulanmış oldu. Konsolos belli ki evinin limanı gören damından dürbünüyle Seraph'ı gözlemişti.

Hal, "Tabii ki daha önce yola çıkmak isterim, ama teknemiz su aldığından

omurgasının deniz altında zarar gördüğünü tahmin ediyorum. Bu gidişle burada en az iki üç hafta kalacağız," diye yakındı.

Grey, "Güzel!" dedi. "Yani demek istediğim, geminiz bu sürenin sonunda yolculuğuna devam etmeye hazır olacak."

Hal nazikçe gülümserken ve yanılmıyorsam, iş ortağınız Jangiri de o zamana dek bilgilendirilip Mozambik Boğazı'na girdiğimiz anda bizi karşılamaya hazır olacaktır, diye düşünüyordu.

Grey köle kızlara kahve fincanlarını tekrar doldurmalarını işaret etti. "Gemi levazımından başka, size kişisel kazancınız için bazı mallar sağlayabilirim," dedi. "Bunlar İngiltere'ye vardığınız zaman size, burada ödeyeceğiniz miktarın üç veya dört katını kazandırabilir. Bilmem, ilgilenir misiniz, kaptan?"

Hal, "Şirket her ne kadar kişisel ticareti yasaklayan kurallar koymuşsa da, ben herkesin kendi emeğinin ve maharetinin meyvelerini almaya hakkı olduğuna inanıyorum," dedi.

Grey başıyla onayladı. "Benim de görüşüm bu. Barakalarımda ve souc'larda ender rastlanır kalitede bir düzine köle var." Öne eğilerek o kadar anlamlı ve müstehcen şekilde göz kırptı ki, Hal duyduğu tiksintiyi herhangi bir hareket ya da yüzündeki anlamla belli etmemek için çok zorlandı. Grey devam etti. "Bu arada özel hazinelerimden bir ikisini feda etmeye razı olabilirim."

Böyle diyerek önünde çömelmiş olan kızın başını okşadı ve ona sevgiyle gülümseyerek Arapça, "Gavura gülümse domuz!" dedi. Kız yan gözle Hal'a baktı ve çekingen bir gülümseyişle küçük beyaz dişlerini gösterdi. Grey, Hal'a, "Çok güzel, değil mi?" diye sordu. "Ümit Burnu'nda rahat yüz elli sterlin eder. Ama bir ayrıcalık olarak onu size yetmişe bırakmaya hazırım." Kızı yine okşadı. "Gavura göğüslerini memelerini göstersene," diye Arapça olarak emretti. Kız duraklayınca tehdit etti. "Dediğimi yap, yoksa seni sırtının derisi soyulana kadar kırbaçlatırım." Köle hala çocuk sayılırdı, herhalde on altısından büyük değildi. Gömleğinin ucunu kaldırarak siyah bir inci gibi uçları küçük memelerini gösterdi. Bunu yaparken utanmış gibi başını öne eğmişti. Grey, Hal'a, " Mahrem yerleri de aynı derecede kusursuzdur. Bilmem görmek ister misiniz?" diye sordu.

"Kız gerçekten çok güzel. Ama ne yazık ki gemimde onu yatırabilecek yer yok." Hal'ın kararlı konuştuğunu fark eden kız, hemen göğüslerini örttü, aldığı red cevabı Grey'i yıldırmadı. "Bir miktar en iyi kalite günlüğüm var," talibinin çok olduğuna emin olabilirsiniz. Günlükten de çok iyi bir kar edersiniz."

Grey'le dostça ilişkiler içinde kalmak istiyorsa adamın tekliflerinden birini kabul etmek zorunda olduğunu biliyordu. On sepet günlük, toplam yetmiş beş kilo için pazarlık etti.

Grey'in köleleri sepetleri getirerek avlunun ortasına dizdiler, Hal da malı inceledi. Bu kokulu reçinenin Afrika dağlarındaki ağaçlardan geldiğini biliyordu. Ağaç gövdelerinde derin çentikler açılıyor, bu yaralardan sızan öz, havada serti eşiyordu. Reçine dört ay sonra değerli taşları andıran kürecikler oluşturuyor ve bundan sonra kazınabiliyordu. Özün ilk alınan bölümü yarı donuk yeşilimsi renkte bir reçine oluşturuyor, bu ton da üstün kalitesini gösteriyordu. Hal sunulan malda bu özellikleri bulunca almayı kabul etti.

Grey onun bilgisinden etkilenmişti. "Zevk ve mantık sahibi bir centilmen olduğunuzu görüyorum, kaptan," dedi. "Zanzibar pazarına yakın tarihte bir çift fildişi geldi. Burada yaşadığım bunca yıl içinde öylesini görmediğimi söyleyebilirim. Onları, sizin düzeyinizde olmayan bir centilmene satmayı düşünmem bile, sir." Ellerini çırpınca bu emri beklemekte oldukları belli olan güçlü kuvvetli beş köle, büyük fildişini, ağırlığının altında sendeleyerek avluya taşıdılar.

Grey, "Uzunlukları üç metre!" diye gururla belirtti. "Ağırlıkları da yüzer kilodan fazla!" Gerçekten inanılmaz büyüklükte bir fildişi sütundu bu. Hayvanın kafatasının içine gömülü olan dişin başı süt beyazdı, kalan kısmı ise filin parçalayıp kabuklarını sıyırdığı ağaçların özü yüzünden kahverengimsi bir sarıya boyanmıştı. Köleler ikizini ilkinin yanına koyduklarında, Hal ikisini birbirinden ayırt etmenin olanaksız olduğunu gördü.

Genç adam, vahşi Afrika kıyılarında sürülerini gördüğünden beri bu dev hayvanlardan çok etkilenmişti. O sıralarda Tom'la aynı yaşlardaydı. Fildişlerinden birini okşadı. Bu dokunuşla o muazzam vahşi anakaranın ruhuna dokunur gibi olmuştu. Bu fildişi çiftine ne pahasına olursa olsun, sahip olmalıydı. Grey onun gözlerindeki özlemi fark ettiği için, çok sıkı bir pazarlığa oturdu. Sonuçta Hal, fildişleri için bir düzine köle kız için ödeyeceğinden daha fazla parayı elden çıkardı.

***

Sonradan, Seraph'ın güvertesine çıkarılan fil dişlerinin güneşin altında kehribar gibi parlamasını seyreden Hal, her şeye rağmen pazarlıktan karlı çıktığını düşündü. Yaşlılığında İngiltere'nin karakışı soğuk kemiklerine işlediği zaman sadece elini uzatmasıyla Afrika'sına dokunup gençlik günlerine dönebilecek, bu ülkenin tüm mucizesini ve ateşini içinde hissedebilecekti.

Orada öylece durmuş, olağanüstü fildişi çiftine adeta huşuyla bakıyordu. Oğulları da gelip iki yanında durdular. Dorian bile sessizleşmişti; aynı büyü belli ki hepsini esir almıştı. Tom sonunda konuştuğunda sesi hemen hemen duyulamayacak kadar hafifti. "O kadar büyükler ki," diye fısıldadı. "Bir gün bu dişlerin sahibi gibi bir hayvanı avlayabilmek isterim."

Hal göstermelik olarak Seraph'ın onarımını uzattıkça uzattı. Zanzibar'daki varlığının adalardan Ateş Sahili'ne ulaşmasına, oradan da, her neredeyse, Jangiri'nin kulağına gitmesine vakit bırakmak istiyordu. Böylelikle o barbar korsan, kuvvetlerini toparlayıp boğazda pusuya yatmaya zaman bulurdu. Hal, Jangiri'nin limanda demirliyken Seraph'a saldırmaya kalkışmayacağını biliyordu. O, ne de olsa sultanın konuğu ve korumasındaydı.

Hal, Hz. Muhammed'in öğretilerini bildiği için, İslam dünyasında ev sahibinin bir şeref yükümlülüğü olduğunun, sultanın da tebalarından herhangi birinin bu yükümlülüğe karşı gelmesine asla izin vermeyeceğinin farkındaydı. Ama Seraph bir kere denize açıldıktan sonra, avlanmasında bir sakınca kalmayacak, hatta sultan ganimetten payını en küçük bir vicdan kıpırtısı duymadan kabul edecekti.

Hal'ın hesaba katması gereken bir başka nokta da Kaptan Edward Anderson'un Yeoman of York'u buluşma yerine ne zaman getirebileceğiydi. Açık denizde Jangiri'yle iki gemilik bir çarpışmaya girişmenin Hal açısından bir sakıncası yoktu, ama korsanın karadaki üssünü keşfetse bile, oranın kuvvetle silahlandırılmış ve kalabalık bir güç tarafından savunulmuş olacağından şüphe etmiyor, saldırıp burayı ele geçirmek için elinin altındaki bütün adamlara ve gemilere ihtiyacının olacağını biliyordu.

Edward Anderson eğer Seraph'dan bir hafta sonra Ümit Burnu'ndan ayrıldıysa, büyük fırtınanın en şiddetli bölümünü atlatmış ve bunun sonrasındaki sert rüzgarlar onu Bombay yolculuğunda hızlandırmış olacaktı. Şimdi mevsim değişikliği dönemindeydiler. Muson yakında yön değiştirir ve Afrika'ya doğru dönüş yolculuğunda Anderson'a yardımcı olurdu. Ama Hal, onun buluşma yerlerine varmasına daha haftalar olduğunu biliyordu. Evet, Zanzibar'dan ayrılmak için acele etmesine hiç gerek yoktu.

Seraph'ın mürettebatı üst serenleri yukarı çekip kolombiri oturtma işini ağırdan alıyordu. Marangozlar da tekneyi sözde onarma ve boyama işine giriştiler.

İngiliz konsolosuna yaptığı ziyaretten bir hafta sonra Hal, Aboli'yi bazı alışverişler yapması için souk'a yolladı. O akşam Tom'la Dorian'ı kamarasına çağırdı. İki çocuk da ne zaman rıhtıma bir tekne yollanacak olsa beraber gitmek için Hal'ın başının etini yiyorlardı. Zapt olunmuş enerjileri yüzünden son zamanlarda oldukça tehlikeli numaralara girişiyorlardı, bu nedenle de aradı sırada gemiden uzaklaşmaları onlar için daha hayırlı olurdu. Hal, "Aboli'yle, ben, kentin pazarları ve sokaklarındaki dedikodulara kulak vermek için bu akşam kıyıya çıkıyoruz," dedi. "Hizmetime koşacak bir çift köle oğlana ihtiyacım var." Arapça konuşmuştu, Tom da havaya girerek aynı dilde yanıt verince gülümsedi.

"Saygıdeğer peder, size eşlik etmeme izin vermekle bana büyük bir şeref bahşetmiş olursunuz."

Hal oğlunun yanlışlarını düzeltti, ama delikanlının gösterdiği ilerlemeye sevinmişti. Tom hiç kuşkusuz kendini bir Arabistan yerlisi olarak kabul ettiremezdi, ama buralarda derdini rahatça anlatabilecek durumdaydı. Hal, Dorian'a baktı. "En küçük oğlumun da bu konuda söyleyecekleri var mı acaba?"

Dorian saygıyla itaat etti. "Sevgili babam, bu iyiliğinize duyduğum minnettarlık, çöldeki bir tatlı su kaynağı gibi fışkırıyor."

"Gerçek bir şairin babası olduğum anlaşılıyor." Hal gülmeye başladı. Dorian'ın Arapçası ağabeyininkinden kat kat üstündü. Kelime hazinesi gerçekten etkileyiciydi ve gerçek bir Arabın benzer durumlarda yararlanacağı tiptendi Adam devam etti. "Aboli ikiniz için de giysiler satın aldı. Yemeğinizi yedikten sonra benimle gelmek için hazır olun."

Hal da Aboli'nin kendisi için satın aldığı uzun entariyi ve sandaletleri giymişti. Geniş kemeri telkari altındı. Midesinin üstündeki kında kıvrık bir hançer bulunuyordu. Silahın sapı gergedan boynuzundandı ve donuk bir sarı akik taşına benzeyecek biçimde parlatılmıştı. Yeleği altın ve gümüş ipliğiyle işlenmiş ti. Sarığı da siyahtı. Gür siyah bıyığı, kemerli burnu ve tik ağacı rengini alacak kadar yanmış kararmış cildiyle zengin bir yelkenli kaptanına, belki de Kızıldeniz'in bir köle tüccarına benziyordu.

İki çocuğun tenleri de güneşte karardığından boya kullanmalarına gerek yoktu,

başlarındaki örtüler ise saçlarını gözden gizliyordu. Dorian'ın gözleri öylesine parlak bir yeşildi ki, bakır rengini almış teniyle inanılmaz bir tezat oluşturuyordu. Fakat Hindistan'ın kuzeyindeki Pathan aşiretlerinin pek çoğunda açık tenlere ve renkli gözlere sıkça rastlanırdı.

Ortalık karardıktan sonra uzun kayığa indiler. Hal limanın taş rıhtımına yanaşmak yerine mendireğin etrafını dönerek yolcularını kente bir mil kadar uzaklıktaki ıssız bir kumsala indirdi. Tekneyi Koca Daniel'e bıraktıktan sonra kente giden patikaya saptılar.

Kentin duvarları yoktu, dar sokaklarda üst kat pencerelerin birinden sokağa vuran lambanın huzmesinden başka tek bir ışık görünmüyordu. Böylelikle kimsenin dikkatini çekmeden kente girmeleri zor olmadı.

Ana çarşı meydanına vardıklarında çoğu tezgahların ve küçük dükkanların hala iş yaptığını gördüler. Hal, Konsolos Grey'i ziyaret etmeye geldiği gün gözüne çarpan bir halıcının dükkanını seçti. Buradaki halılardan bazıları gerek desenleri, gerekse dokuma açısından çok güzeldi. Adı Salim bin-Talf olan mağaza sahibi onu büyük bir coşkuyla kabul edip nefis bir ipek halının üstüne oturttu ve kakuleyle çeşnilendirilmiş koyu, tatlı kahveden ikram etti. Aboli'yle iki köle oğlan gölgeler arasında bir yerde oturdular ve Hal'ın verdiği direktif uyarınca saygılı bir sessizlik içinde beklediler.

"Ee, haberler nasıl, Efendi?" Bin-Talf, Hal'a usulden olan soruyu sormuştu.

Hal da, "Haberler iyi," diye yanıt verdi. Dünyadaki bütün malı, mülkü çalınmış, kadınları tecavüze uğramış, büyük oğlu da yılan ısırığından ölmüş olsa bile aynı yanıtı verirdi. 'Ya sizin haberleriniz nasıl?" diye sordu.

"Benim haberlerim de iyi." Birlikte kahve içtiler. Koyu bir sohbete daldıkları sırada, aralarına bir yabancının geldiğini duyan bin-Talf'ın ailesi ve dostları da konuşmalara katılmıştı. Terbiye ve protokol kuralları gereği sorular soruldu ve durum tartışması yapıldı.

"Siz kuzeyden değilsiniz, Efendi. " Hal'ın şivesini fark etmişlerdi.

"Ben Büyük Moğol'un imparatorluğunda Gujarat'taki Morbi'denim. Gemim de limanda bekliyor." Hal, Seraph 'a yakın demir atmış tek direkli yelkenlilerden bazılarını incelediğinden dinleyicilerini tatmin edecek bir tanım verebildi. "Zanzibar'la Lamu'nun souc'larında köleler satın almaya ve mal alışverişi yapmaya geldim," dedi.

"Peki, ülkenizde durum nasıl?"

"Maratha ve Sih kavimleri imparatora karşı ayaklanma halindeler, ama imparator Tanrı'nın yardımıyla onları yenecek."

"İnşallah!"

"Büyük oğlu Asaf Han bu mevsim yüz gemilik bir filoyla Mekke'ye hacca gidecek."

"İnşallah!"

Bütün bunlar, Hal'ın Ümit Burnu'ndayken topladığı havadislerdi, ama doğruluğu, bin-Talf'la adamlarının onun kimliğine inançlarını perçinledi. Artık daha dostça ve rahat bir hava içinde sohbete devam ediyorlardı. Hal İran menşeli nefis bir ipek halı için pazarlığa girişti, ödemeyi her biri on beş rupi değerinde altın mohur'larla yapınca, satıcılar ona daha da büyük bir yakınlık gösterdiler.

Bin-Talf'ın bir kuzeni, "Limandaki İngiliz gemisini gördünüz mü?" diye sordu. "Hani mendireğin uzak ucunda demirli olan siyah tekneli olanını?"

"Benim gemim de İngilizlerinkine yakın bir yerde demirli. Oldukça hasar görmüş olmalı ki, mürettebatı direklerinin üstünde çalışıyorlar."

"Geçen ayki büyük fırtınanın onu hırpaladığını söylüyorlar."

"Ben de aynı fırtınaya tutuldum, ama Allah'ın yardımıyla fazla bir zarar görmeden kurtuldum."

"Allah'a şükürler olsun!"

"İngiliz gemisinin Büyük Moğol'un krallığından, Bombay'dan, ülkenize geldiğini söylüyorlar."

Bin-Talf ortalıkta söyleyeceklerini duyacak casuslar olmadığından emin olmak için endişeyle etrafına bakındı. "Gemi, Moğol imparator tarafından Frenk krallarından birine yollanan büyük bir hazineyi taşıyormuş."

"O hazineyi ben de duydum." Hal gülümsememek için kendini zor tutu yordu. "Allahabad'dan ayrıldığım sıralarda orada o hazinenin dedikodusu yapılıyordu. Yirmi lakh değerinde pırlantalar olduğunu duydum."

Halıcının kuzeni heyecanla atıldı. "Hayır! Ben de elli lakh değerinde zümrütler olduğunu duydum. Büyük Moğol'un, hazinesini boşalttığı söyleniyor."

Hal, "Bu gerçekten dünyanın gördüğü en büyük hazinelerden biri olmalı," diyerek huşuyla soludu. "Şimdi de burada, aramızda. Böyle bir hazineyi

gözlerimle görmek isterdim doğrusu."

Hal'ın sözleri oradaki herkesi derin düşüncelere itti. Düşündükçe de gözlerinde haris bir anlam beliriyordu.

Bin-Talf sonunda, "Öyle bir hazineyi avucumda tutmak isterdim," dedi. "Sırf bunu yaptığım için torunlarıma övünebilirdim." Kuzeni alayla güldü. "El-Auf onu anında avucundan kapardı."

Hepsi bir ağızdan güldü. Derken bir başkası, "Dahası, el-Auf senin elini de beraberinde kapardı," dedi.

"İşte bu çok doğru." Hepsi kahkahalarla güldüler.

Hal, "Bu kötü adam da kim?" diye saf saf sordu. Çünkü el-Auf'un anlamı buydu.

Bin-Talf şaşırdı. "Bir denizci olarak onun hakkında bir şey duymamış olamazsınız," diye şaşkınlığını dile getirdi. "Her denizcinin bu adı duyunca tir tir titreyeceğini sanırdım."

Hal, "Ben uzak bir ülkeden gelen cahil bir adamım," diye itiraf etti.

"Musallim bin-Jangiri, Kafirlerin Baş Belası ve İslam'ın Kılıcı. Kötü adam el-Auf'un adı budur."

Hal bu adı duyunca nabzının hızlandığını hissetti, fakat yüzünde bir anlam değişikliği olmadı ve düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı.

"Demek el-Auf bir korsan, öyle mi?"

Bin-Talf gülümsedi. "O, bütün korsanların anası ve babasıdır."

"Öyleyse yoluna çıkmamaya dikkat etmek gerekiyor. Peki insan onu arayacak kadar akılsız olursa, bu el-Auf nerede bulunabilir?"

Bin-Talf kıkırdayarak nargilesinden derin bir nefes çekti. Kasenin içindeki su fokurduyor, mis kokulu haşiş dumanı dudaklarının arasından süzülüyordu. "Haklısınız, Efendi, " dedi sonunda. "Ancak bir deli el-Auf'u aramayı düşünebilir. Ama okyanusta kaplan köpekbalığının izini bulabilirseniz, onun gemisini de nerelerde arayacağınızı bilirsiniz. Deniz sisinin nereden yükseldiğini biliyorsanız, kara yelkenlerinin gölgesini de fark edebilirsiniz."

Hal omuzlarını silkti. "Bu el-Auf kanlı canlı bir insana değil de, bir cine ya da denizlerdeki bir ruha benziyor."

Halıcının kuzeni, "O sadece bir insan," dedi. "Onu kendi gözlerimle gördüm."
„ "Onu nerede gördünüz? Neye benziyordu?"

"Onu Lamu'da gördüm. Oranın limanına gemisiyle gelmişti. Onu güvertede gördüm. Eski çağların kahramanlarının gururlu duruşuna ve korkunç bakışına sahip, görülmesi dahi insanı dehşete düşüren çok güçlü bir adamdır.

"Gemisi neye benziyordu?" Hal, Jangiri'nin herhangi bir tanımının, insanlara duyurduğu dehşetten etkileneceğini ve adamın kendine benzemeyeceğini biliyordu. Gemisinin doğru bir tanımı daha çok işine yarardı.

Halıcının kuzeni, "Belki garip, ama gemisi bekleneceği üzere, dhow denen o tek direkli yelkenlilerden değil. Çok yelkenli bir Frenk gemisi," diye açıkladıktan sonra tamamladı. "Ama yelkenleri siyah renkte."

Hal, "Yani limandaki İngiliz gemisi gibi bir gemi mi?" diye sordu.

"Evet! Evet! Ama çok daha büyük ve çok daha fazla topu var."

Gördükleri gemi mutlaka korsanın zapt ettiği Minotaur'du. Hal düşüncelerinden sıyrılarak, "Kaç topu vardı?" diye sordu.

Kuzen, "Pek çok top! Belki yüz tane," diyecek oldu. Belli ki o bir denizci olmadığından soru da onun için bir anlam taşımıyordu, "İngiliz gemisi eğer el-Auf'la karşılaşırsa, kafir mürettebatı Allah'tan merhamet dilensin, çünkü el-Auf merhametin ne olduğunu bilmez bile," dedi.

Çok geçmeden Hal halıcı ve dostlarıyla vedalaştı, Aboli ve erkek çocuklarla yola çıktı.

Seraph 'a doğru kürek çekerlerken, Hal kıç bölümünde yalnız başına oturuyor ve limanda görüp duyduklarını Daniel'le Alfa anlatan Tom ve Dorian'ı yarım kulakla dinliyordu. Adam, ziyaretinin sonuçlarından memnundu. Sözde Moğol hazinesinden Konsolos Grey dışında kimseye bahsetmemişti, öyleyken bu, souk'da herkesin diline düşmüştü. Haber şu ana kadar mutlaka korsanın da kulağına gitmişti.

***

Seraph limanda üç hafta daha oyalandıktan sonra Hal konsolosa son bir ziyaret daha yaptı. Karşılıklı ağdalı övgülerden sonra Hal ona, "Gemimizin onarımını en sonunda tamamladım. Artık yola çıkmaya hazırım," dedi.

"Ne zaman hareket etmeyi planlıyorsunuz?" Grey iri cüssesini oturur duruma getirdikten sonra Hal'a ilgiyle baktı.

"Üç gün sonra sabah sular çekilirken."

"Evimdeki varlığınızla beni her ne kadar onurlandırdıysanız da, yarıda kesilmiş yolculuğunuza devam etmek istemenizi anlayışla karşılıyorum. Özellikle bu kadar değerli bir yük taşıdığınıza göre. Bu durumda bana size iyi yolculuklar dilemek kalıyor." Konsolos, Hal'ın hareketini geciktirmek için en küçük bir istek göstermiyor, aksine, bir an önce yola çıkmasını ister görünüyordu. Hal'a göre, bu ancak bir tek anlama gelebilirdi. Jangiri el-Auf'a haber uçurulmuştu ve korsan şu anda Mozambik Boğazı'nda pusuda bekliyordu.

Zanzibar Limanı'ndaki son üç günü savaş hazırlıkları yaparak geçirdiler. Koca Daniel toplara taze mermi ve barut yüklenmesini denetledi, cephanelikteki ipek torbalar da doldurulup top mevzilerine yerleştirildi. Aboli de bütün tüfeklerle pistolelere yeni çakmaktaşları takılmasını ve doldurulmalarını sağladı. Kılıçlar keskinleştirilirken biley taşları vızıldıyor ve kıvılcımlar uçuşuyordu, kargıların uçları ise elle sivriltiliyordu. Bununla birlikte, bütün bu faaliyetler kıyıdaki veya kalenin duvarlarındaki herhangi bir casustan özenle gizleniyordu. Hal demirleme yerindeki öbür gemilerde olağandışı bir hareket olup olmadığını gözlüyordu. Grey'le son görüşmesinden beri limana girip çıkan küçük teknelerin sayısında bir artış olmuştu. Birçoğu Seraph'ın yakınına sokuluyor, mürettebat da borda tirizine asılarak yüksek gemiye aval aval bakıyordu. Bu doğal bir meraktan ileri geliyor olabilirdi, ama Hal, yaklaşan hareket haberinin denizin bir yerindeki meraklı kulaklara iletildiğinden emindi.

Zanzibar Limanı'ndaki son gecelerinde şiddetli bir fırtına patladı. Gök gümbürder, çakan şimşekler de geceyi gündüze çevirirken, yağmur çağlayan gibi Seraph'ın güvertelerine boşanmaya başladı. Top güverteleri adamlar birbirlerine seslerini duyurabilmek için bağırmak zorunda kaldılar. Vakit gece yarısını geçtikten sonra bulutlar dağıldı ve binlerce yıldız yüzünde göz kırpmaya başlayarak denizin yüzeyine yansıdı. Ortalık o sessizdi ki, ranzasında yatan Hal, yakındaki yelkenlide bulunan bir Arap gözcüsünün yavaşça söylediği şarkıyı duydu.

Tanrı uludur İnsanoğlu musonun izinde bir köpük gibidir.

Ülker'i tepede tutun, Sabah Yıldızını da gözünüzde...

Yalnız Tanrı bilir okyanusun bütün huylarını.

Yalnız Tanrı sonsuza dek vardır.

Şafağın ilk müjdesi doğu göğünü aydınlatıp yıldızları bir bir süpürürken Hal kendini toparlayıp güverteye çıktı. Meltem karadan sıcak esintiler getiriyor, Seraph da bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Hal, Tyler'e işareti verdi, Ned de subaylara hareket emrini iletti.

Mürettebat çarmıhlara yüklenince yelkenler rüzgarla dolarak dalga kabardı. Seraph yana yatarak başını limanın ağzına çevirdi. Hal kıç küpeştesine yürüyünce dört tane dhow'un demir alıp üç köşeli tek yelkenlerini fora etiklerini ve kendilerini izlediklerini gördü.

Ned, Hal'ın yanında duruyordu. Bir yandan arkalarına bakarlarken, "Yola çıkmak için suların ilk çekildiği anları seçebilirlerdi," diye mırıldandı.

"Her şey mümkün, Bay Tyler... Konsolos Grey'in namuslu bir adam olması da," dedi.

Ned, "Bence bu imkansızı istemek olur, kaptan," dedi ciddiyetle.

Hal sabahın erken saatlerinde incimsi bir ışıltıyla parlayan kale duvarlarına baktı ve aniden dikkatini çeken bir şey gördü. Doğudaki kulenin tepesinde bir ateş yakılmıştı. Ardından ince bir duman sütunu yükselerek muson rüzgarına kapılıp sürüklendi. Hal, "Sence yukardakiler ısınmaya mı çalışıyor?" diye sordu yavaşça.

"Duman boğazın öte yanındaki anakaradan rahatlıkla görülebilecektir."

'Ya da denizin yirmi fersah ötesinden." Boğaz o kadar dardı ki, güneş ufkun yukarsına yükselirken, Afrika anakarasını tüm ayrıntılarıyla karşılarında işlenmiş gibi gördüler. Uzaktaki dağlar ise güneşin ateşiyle cayır cayır yanıyordu sanki. Hal yine kıçtan arkaya baktı. Küçük filo onları hala izliyordu. Adam henüz bütün yelkenleri açtırmamıştı ve önlerinde hala aşılması gereken üç mercan kayalığı vardı, Seraph bu yüzden oyalanarak ilerliyordu. Onları izleyen teknelerden ikisi öbürlerinden daha hızlıydı. Bunlar Seraph'la sanki yarışıyorlardı, ötekiler ise yavaş yavaş geride kaldılar.

"Güverte! ilerdeki burunda da duman var." Tom'un sesi kolombiriden onlara kadar ulaştı, Hal da rüzgar altına geçti. Beyaz mercan kumunun oluşturduğu, kumsalı koruyan burunlardan birinin yeşil sırtından ince bir duman sütunu

yükseliyordu. Duman doğal olmayan bir gümüş beyazıydı; dümdüz yukarı yükseldikten sonra birden rüzgara kapıldı ve yeşil tepelerin dorukları boyunca uzun bir yol çizerek uzaklaştı.

Bütün gün boyunca güneye doğru yollarına devam ettiler. İlerleyişlerine paralel olarak Seraph her ne zaman bir burnun ya da kayalığın hizasına gelse kıyıda sürekli ateşlerin yakıldığını görüyorlardı. Her birinde de kilometrelerce uzaktan görülmesi gereken aynı gümüş renkli duman fark ediliyordu.

Dağınık küçük dhow filosu onları izlemeyi sürdürüyor, en büyük iki yelkenli Seraph'ın dümen sularının iki üç mil gerisinden ayrılmıyordu. Ama güneş ufka doğru dalışa geçip dağınık kümülüs bulutlarını kızıl ve altın renklerine boyayınca, iki dhow yelkenlerini küçülterek belli etmeden arayı kapadılar. Solan ışıkta bile Seraph'ın ana güvertelerinden net olarak görülebiliyorlardı. Hal dürbünün öte yanında teknelerdeki kalabalığı seçebiliyordu. Ned Tyler'e, "Pek yakında bir şeyler olabilir," dedi. "Mürettebatın henüz ortalık aydınlıkken akşam yemeğini yemesini istiyorum. Çünkü geceyi çarpışarak geçirmeleri mümkün."

Ned düşünceli görünüyordu. Güçlü bir savaş gemisi bile daha düşük kaliteli, fakat kalabalık bir düşmana karşı gece harekatında avantajsız durumda sayılırdı. Küçük bir dhow filosu karanlıktan yararlanarak büyük gemiye sokulabilir ve topçular onları görüp defedene kadar sürüyle silahlı adamı geminin güvertelerine çıkarabilirdi.

O sırada gözcünün bir çağrısı duyuldu. "Güverte! Tam pruva yönünde küçük bir tekne var! Başı dertte gözüküyor!"

Hal küpeşteye yürüyerek dürbününü gözüne götürdü. Pruvanın ilersinde suya batmış görünen bir dhow fark ediliyordu. Etrafındaki suların içinde bir sürü insan kafası vardı. Seraph onlara yaklaşırken ellerini salladılar. Bağırışları rüzgarda hafif de olsa kulağa geliyordu.

"Tanrı aşkına!"

"Merhamet edin! Sizi Tanrı yardımımıza yolladı."

Enkazın etrafında debelenen insanların yüzlerini seçecek kadar yaklaşınca, Hal rüzgarı başa alıp gemiyi durdurma emrini verdi. Seraph içi su dolu dhow'a daha fazla yaklaştı.

Hal, "Adamları almak için bir filika indirin!" diye emretti. Uzun kayık suya indirilirken kafaları saydı. "Yirmi iki. Bu kadar ufak bir tekneye göre kalabalık bir mürettebat, öyle değil mi, Bay Tyler?"

"Öyle, kaptan, olağanüstü kalabalık bir mürettebat."

Hal, Koca Daniel ve Alf Wilson'un bir grup silahlı denizciyle bekledikleri küpeşteye yürüdü.

"Onları layık oldukları şekilde karşılamaya hazır mıyız, Bay Fisher?"

Daniel somurtuyordu. "Cennetin bu yüzünde bundan fazla sevgiyle karşılanamayacaklardır," dedi. Uzun kayık şimdi dhow'un su içindeki, perişan kazazedeleriyle ağzına kadar doluydu. Seraph'a giderek yaklaşmaktaydı.

Alf Wilson birden hafif bir ıslık salıverdi. Esmer ve yakışıklı yüzünde büyük bir zevk biçimlenmişti. "Teknenin baş tarafındaki şu iriyarı sakallı," dedi. Kazazedelerden birini işaret ediyordu. "Onu tanıyorum. Tekrar karşılaşmamız benim için büyük bir zevk olacak. Tıpkı bunun gibi bir hileyle Minotaur'a binen katil sürüsünün elebaşısıydı."

Hal, "Lütfen geri çekilin, Bay Wilson," diye Alf'ı uyardı. "Çünkü o da sizi tanıyabilir. Onu, sizi görmeden gemiye çıkaralım."

Filika Seraph'ın zincirlerine kancayla bağlandı. Kurtarılan adamların ilki merdiveni çıkınca güvertede yerlere kapanarak alnını tahtalara yapıştırdı. Deniz suyu da ıslak entarisinden süzülerek etrafında bir gölet oluşturuyordu.

"Tanrı bu gemiden ve içindekilerden razı olsun," diye geveledi.

"Yeter, delikanlı." Koca Daniel onu ayağa kaldırdı, adamları da Arabı uzaktaki küpeşteye sürükleyerek etrafını çevirdiler. Merdiveni çıkıp güverteye ayak basan ikinci adam uzun boylu ve sakallı olandı. Bu kişi kollarını iki yana açınca ıslak ve uzun entarisi zayıf bedenine yapıştı. "Bu çok hayırlı bir gün.Çocuklarım ve torunlarım... " diye başladı.

"Selamünaleyküm, Raşid." Alf Wilson onu bu sözlerle selamladı. "Gözlerim nice zamandır güzel yüzünü görmeye hasretti."

Raşid panik halinde Alf Wilson'a baktı. Alf biraz daha yaklaşarak ona gülümsedi. Arap onu tanıyarak dehşet içinde bir kurtuluş yolu aradı. Sonra küpeşteye doğru bir hamle yaptı. Alf Wilson onu daha havadayken yakalayarak güverteye mıhladı. Dizini adamın sırtına, kamasının ucunda kulağının arkasına dayadı. "Sana yalvarıyorum, ey korsan bozuntusu, gırtlağını kesmem için bana bir bahane ver." Kamanın ucunu batırmasıyla adam cıyaklayarak yerde kıvranmaya başladı. Alf, serbest elini Raşid'in vücudunun üstünde gezdirdi, sonra ıslak entarisinin altına sokarak tehlikeli görünüşlü kıvrık bir hançeri ortaya çıkardı. Bunun kenarını Raşid'in kulağında denedi ve kulak memesini

tıpkı yağ gibi kesti. Adamın sakalının içine kan süzülmeye başlamıştı.

Alf, “İyi! Yeterince keskinmiş," diye hoşnut bir tavırla söylendi. "Bu, eski arkadaşım Ben Brown'un burnunu doğradığın ve Johnnie Waite'i katlettiğin bıçağın ta kendisi."

Raşid hıçkırıyor, uluyor ve merhamet dileniyordu. "Tanrı şahidimdir, ben suçsuzum. Beni başkasıyla karıştırdın. Ben zavallı yoksul bir balıkçıyım."

Öbür Araplar da güverteye çıkarılarak kendilerini bir hançer çemberiyle çevrili buldular. Alf sızlanan Raşid'i. ayağa kaldırıp güvertenin öbür yanındaki adamlarına doğru itti. “İçinizden biri kaçmaya kalkışır ya da entarisinin altında gizli silahlardan birini çekmeye kalkışırsa, adamlarım kellesini uçuracaklardır."

Hal bu uyarıdan sonra Ned Tyler'e döndü. "Gemiyi tekrar harekete geçirin."

Seraph yine rüzgara kapılarak boğazda yol almaya başlayınca Hal tutsaklara, "Hepiniz soyunun! Pis vücutlarınızın üstünde hiçbir şey kalmasın!" diye emretti.

Hemen itirazlar başladı. "Bu yakışık almaz, Efendi. Çıplak vücutlarımızı göstermek Tanrı'ya karşı bir günahtır."

Hal belindeki tabancalardan birini eline alıp horozunu çekti. Bunun ağzını Raşid'in şakağına dayadı. "Üstünüzde ne varsa çıkarın! Sizi yollayacağım cennetin hurilerinden önce çıplaklığınızla bizim gözlerimizi nurlandırın."

Raşid istemeye istemeye ıslak entarisini üzerinden sıyırdı ve belden aşağısını örten peştemalla ortada kaldı.

Hal, "Her şeyinizi çıkarın!" diye diretti, bunun üzerine Araplar birbiri arkası giysilerini çıkardılar. Katları arasında gizli olan şeylerin güverteye çarpıp takırdamaması için bunları aşırı bir özenle yere bıraktılar. Sonunda, mahrem yerlerini elleriyle örtüp masum olduklarına yemin ederek zavallı bir grup halinde öylece durdular.

Hal, "Şunları arayın!" diye emredince Aboli ve Koca Daniel her giysiyi ellerinden geçirerek ıslak katların arasında gizlenmiş hançerleri bir bir ortaya çıkardılar, işleri bittiğinde güvertede koca bir silah yığını birikmişti.

"Raşid!" Hal'ın ona seslenmesi üzerine haydutların lideri dizüstü yere düştü. Gözyaşları yaralı kulağından süzülen kana karışıyordu. "El-Auf'un planı nedir? Gemimde kontrolü ele geçirdiğinizi bildirmek için ona nasıl bir sinyal verecektiniz?"

"Sizi anlayamıyorum, Efendi. Ben el-Auf adında birini tanımıyorum. Zavallı balıkçıya acıyın. Onlara ekmek götürmezsem, çocuklarım açlıktan ölecekler."

Hal, "Yüce Allah çocuklarınızın rızkını verir elbet," diyerek bakışını korku içindeki tutsakların üstünde gezdirdi. "İşte bu!" Yüzü yara izleri içinde ve bir gözü olmayan berbat görünüşlü bir serseriyi seçmişti. Aboli onu grubun içinden çekip çıkararak boynuna kısa ve ağır bir zincir geçirdi. "Bir kere daha soracağım;" diyen Hal, Raşid'e sırıttı. "Sinyal neydi?"

"İnanın bana, Efendi, o el-Auf denen adamı tanımıyorum. Hiçbir sinyal de bilmiyorum."

Hal, Aboli'ye başıyla bir işaret etti, iriyarı zenci bunun üzerine zincirli Arabı çocukmuş gibi kucaklayıp küpeştenin başına götürdü. Onu kaldırdığı gibi aşağı fırlattı. Adam suyun yüzeyine çarptıktan sonra zincirin ağırlığının etkisiyle hemen battı. Güvertedeki herkesin, hatta İngiliz denizcilerin arasına sessizlik çöktü. Onlar, kaptanlarının bu kadar acımasız olabileceğini tahmin etmemişlerdi. Çıplak tutsaklar ise acı bir feryatla sözleşmiş gibi dizüstü düşerek avuçlarıyla yüzlerini örttüler ve merhamet dilendiler.

Hal doğrudan Raşid'e bakarak, "Sinyal?" diye yineledi.

"Tanrı şahidimdir, ben sinyal falan bilmiyorum."

Hal, Aboli'ye, "Onu da at," dedi. Aboli, Raşid'i yaralı kulağından kavrayarak bağırtılar ve kanlar içinde geminin küpeştesine sürükledi. Onu dümdüz yere attı, kürek kemiklerinin arasına kocaman ayağını yapıştırdı ve ikinci bir zinciri boynuna geçirdi. Hal, "Onu köpekbalıklarına at artık," dedi. "Hoş, bu pisliğin onların bile midesini bulandıracağına eminim."

Raşid birden havaya tekmeler ata ata, "Size söyleyeceğim," diye bağırdı. "Yeter ki o kara şeytan beni yere bıraksın."

Hal, "Onu aşağı sarkıt," diye emretti.

Aboli, Raşid'i ayak bileklerinden kavrayarak Seraph'ın pruva dalgasının yukarsında tuttu. "Konuş," diye homurdandı. "Kollarım yorulmak üzere çünkü. Senin ağırlığını daha fazla taşıyamayacaklar."

Raşid, "İki ışık," diye uludu. "Kolombiri iki kırmızı fener asılacaktı. Bu, gemiyi ele geçirdiğimize dair el-Auf'a verilecek sinyal olacaktı."

Aboli bunun üzerine haydudu geminin içine çekti ve güverteye fırlattı.

Hal sordu. "Nasıl bir rota izlemenizi emretmişti? Onunla nerede buluşacaktınız?"

"Bana, güneye yol almamızı, karanın yakınında seyrederek Ras Ibn Khum'a gitmemizi emretmişti." Hal buranın, boğazın içlerine uzanan büyükçe bir burun olduğunu biliyordu.

"Hepsini zincirleyin ve baş kasaraya kilitleyin. Bir nöbetçi de kesinlikle tepelerinden ayrılmasın. Her kim kaçmaya kalkışırsa vurun." Hal tutsakların da duyması için Aboli'ye bu emri Arapça olarak vermişti.

Güneş iyice kızarıp denizin içine çökerken, Hal yelkenleri kastı ve rüzgar altındaki kıyı bu kadar yakın olunca ihtiyatlı bir kaptanın yapacağı gibi karadan uzaklaşmaya çalıştı. Yavaş yavaş güneye doğru yol almaya giriştiler. Gözcüler gecenin başlarında, kendilerini izleyen dhow'ların birinde sönük bir ışık seçebilmişlerdi.

Nerede pusuda yattığı bilinmeyen Minotaur'da el-Auf, ancak adamlarının çoğu uykuya yattıktan sonra Seraph'ı ele geçirmeyi planlıyor olacaktı. Hal bu nedenle sabahın ikisini bekledikten sonra iki kırmızı sinyal fenerinin yakılmasını ve pruvayla kolombire konulmasını emretti. Kırmızı ışıklar, bir ejderhanın gözleri gibi karanlığa bakışlarını dikmişlerdi.

Hal bundan sonra Aboli'yle seçilmiş yirmi adama, tutsak edilen Arapların hala nemli olan entarilerini giymelerini emretti. Onlar türbanlarını sararken, Hal aşağıya kendi kamarasına inerek Zanzibar'daki souk ziyaretinde giymiş olduğu giysileri alelacele arkasına geçirdi. Tekrar güverteye çıktığı sırada, Seraph karanlık sularda sessizce yol alıyordu. Ay battığı zaman, fosforlu dalgalardan oluşan gerdanlığıyla kara kitlesi karanlığın içinde silindi.

Hal aşağıya güverteye indi ve borda tirizlerinin altına çömelmiş gruplarla teker teker konuştu. "Bunlar çok tehlikeli dakikalar," dedi. "Her an tetikte olun. Biz daha onları görmeden tepemize binebilirler."

Şafağa iki saat kala gecenin bu en karanlık zamanında Hal iki oğlunu çağırttı. Babalarının yanına geldiklerinde Tom, tetikte ve çok heyecanlıydı; Dorian ise döşeğinden kaldırılmış olmalıydı ki, uykulu gözlerle babasına bakıp esniyor, gözlerini ovuşturuyordu.

Hal, "Şimdi ikinizin de kolombirideki savaş konumlarınıza çıkmanızı istiyorum," dedi. "Eğer bir çarpışma olursa, altınızdaki güvertelerde ne olursa olsun, orada kalacaksınız. Beni anlıyor musunuz?"

"Peki, baba." Tom'un yüzü, pusula dolabından gelen ölgün ışıkta kararlı gözüküyordu.

Hal daha önce de defalarca yaptığı gibi, "Kardeşini sana emanet ediyorum,

Tom," dedi. "Dorian, sen de yapmanı söylediği her neyse, ağabeyine itaat edeceksin."

"Peki, baba."

"Benim işim başımdan aşkın olacak ve sizinle ilgilenemeyeceğim. Sizlerin yukarda olduğunu bilmek, dövüş sırasında benim rahat olmamı sağlar."

Hal oğullarıyla pruva direğinin çarmıhlarına kadar yürüdü ve ellerini onların omuzlarına koyup sıktı. "Sizleri Tanrı'ya emanet ediyorum, çocuklar. Sakın kahraman olmaya kalkışmayın. Tehlikenin uzağında kalın." Hal onların çarmıhlardan yukarı tırmanmalarını ve karanlıkta gözden kaybolmalarını seyretti. Bundan sonra kıçüstü güvertesindeki yerine döndü.

Şafakla beraber yağmur da gelince gece uzadı. Derken, güneşin doğusuyla eşzamanlı olarak yağmur bulutları bölünerek gün belirgin bir şekilde onları kucakladı. Geceleyin daracık boğazdaki akıntının etkisiyle Seraph karanın yakınına sürüklenmişti. .

Sancak tarafının iki mil uzağında Afrika anakarası beyaz kumsallarla çevriliydi. Kara içlerindeki sığ yeşil lagünlerde mercan kayalarının pençeleri tetikte bekliyordu. Tam önlerinde ise balina sırtlı Ras Ibn Ivhum boğazın içlerine uzanıyordu. Hal burnun üstüne sürüklenmemek için hemen rotanın değiştirilmesini emretti.

Seraph'ın kolombirindeki sinyal fenerlerinin rehberliğindeki dhow'lar gece içinde gemiyle aralarındaki mesafeyi kapatmışlardı. Bunların en büyüğü olan birkaç yüz ton ağırlığındaki adam dolu tekne, Seraph'ın sadece yüz, yüz elli metre gerisindeydi. Seraph'ın ilerlerindeki karanlığın içinde aniden belirmesi üzerine adamlar, sevinç çığlıkları atmaya ve tüfeklerini havaya ateşleme ye başladılar. Belli ki sinyal lambalarına bakarak geminin el-Auf'un elinde olduğunu zannetmişlerdi. Sesleri ve tüfeklerinin patlaması dalgalı ve karanlık denizde hafifleyerek Seraph 'a kadar ulaşıyordu.

Hal, Arap giysili adamlarına, "Siz de onları selamlayın, çocuklar," dedi.

Onlar da zıplayıp dhow'dakileri selamlarken entarileri, karadan esen sabah melteminde kabarıyor ve bacaklarına çarpıyordu. Hal gemiyi yavaşlatma girişiminde bulunmadığından aralarındaki mesafe daralmadı.

Kaptan ileriye bakıyor, karşıda beliren yeşil burnun ne kadar uzağından güvenle geçebileceklerini hesaplamaya çalışıyordu. Birden göğsü sıkıştı ve soluğu kesilir gibi oldu. iki mil kadar ilerde kara renkli, kare yelkenli bir başka gemi burnun etrafını dönmüştü.

Kıyı boyunca yakılan sinyal ateşleri Seraph'ın yaklaştığını haber verirken Hal, bu geminin ilerdeki koyda pusuda beklediğini anlamıştı. Şimdi İngiliz gemisini karşılamaya çıkmıştı. Bir düzine ya da daha fazla dhow da onu izliyordu.

Alf Wilson kara gözleri heyecandan parlayarak Hal'ın yanına koştu. "Bu bizim eski Minotaur, " diye bağırdı. "Nerede olsa tanırım onu, kaptan."

"Teşekkür ederim, Bay Wilson. Ben de bunu tahmin etmiştim." Hal elden geldiğince sakin görünmeye çalışıyordu. Ned Tyler'e döndü. "Aynı rotayı izleyin."

İki büyük gemi birbirine yaklaşırken Hal, Minotaur'u dürbünüyle inceliyordu. El-Auf tarafından ele geçirileli topu topu iki yıl olmuştu, ama Hal yelkenleriyle çarmıhlarının bakımsızlıktan kötü durumda olduğunu hemen gördü. Hiçbir İngiliz kaptan gemisini bu denli ihmal etmezdi. Dahası, dikkatsizce yönetiliyordu. Kaptanı belki de üç yakalı yelkenlere alışık olduğundan sıra sıra dört yakalıların karmaşık düzeninin gerektirdiği beceriden yoksundu. Şimdi, gabya yelkenleri saklıyor, mayistra yelkenleri rüzgara göre gerektiği şekilde düzenlenmedikleri için rüzgar boşalıyor, siyah yelken bezi inme inmiş gibi sarsılıyor ve titriyordu. Hal geminin rüzgar altına düşmesinden karinasının harap ve yosunlarla ağırlaşmış olduğunu tahmin etti.

Karmakarışık bir denizci güruhu küpeştelerle çarmıhlarında birikmiş, sevinçten çıldırmış gibi zıplıyor ve silahlarını sallıyorlardı. Hal birkaç yüz kişi olduklarını tahmin etti ve bu yabanilerin Seraph'a doluşlarını gözlerinin önüne getirerek ürperdi. Ama korsanı uyaracak herhangi bir girişimde bulunmadı.

Bu arada, Seraph'taki kılık değiştirmiş İngiliz denizcileri korsanı sevinçle karşılama numarası yapıyorlardı.

Minotaur'un her bir yanında yirmi beş top vardı, borda atışının ağırlığı ise Seraph'ınkinin iki katı olsa gerekti. Minotaur ustaca yönetilseydi Seraph onunla asla boy ölçüşemezdi. İki geminin neredeyse başa baş gelerek çarpışmanın eşiğinde olduğunu gören Hal, dövüş becerisinin idare ediliş becerisine denk olmasını dilerim, diye düşündü. Minotaur'a eşlik eden dhow'lar tıpkı ördek yavruları gibi ana gemiyi izliyorlardı.

İki gemi şimdi birbirine o kadar yakındı ki, Hal pruvasındaki şekli, gemiye adını veren mitolojinin yarı insan, yarı boğa boynuzlu yaratığını görebiliyordu. İki gemi aralarındaki boşluğu hızla kapatırken Hal, altın yaldızlı harfler

soyulduğu, solduğu ve tuz billurlarıyla kaplandığı halde, Minotaur adını okuyabildi.

Hal dürbününü yine gözüne götürerek geminin güvertesini bakışlarıyla taradı. Arap denizci güruhunun arasından sıyrılan siyah entarili, uzun boylu adamı hemen fark etti. Bunun el-Auf, yani Kötü Olan olduğundan kuşkusu yoktu. Bin-Talf'ın kuzeni onu nasıl tanımlamıştı? "Eski çağların kahramanlarının gururlu duruşuna ve korkunç bakışına sahip, görülmesi dahi insanı dehşete düşüren çok güçlü bir adamdır," demişti. Hal şimdi, pek fazla abartmış sayılmaz, diye düşündü.

El-Auf'un yeşil sarığı çok yüksek sarılmıştı; katlarının arasına iliştirilmiş değerli bir taş, sabahın ilk ışıklarında alnının yukarsında ışıldıyordu. Geniş omuzlarındaki sert kasların varlığı seziliyordu; entarisinin katlarının arasında vücudu büyük yırtıcı kedilerinki gibi zarif ve dengeli görünüyordu. Yağlanmış sakalı omuzlarına doğru uçuşan iki çatal uca bölünmüştü, iki gemi suya dalıp çıkarak birbirine yaklaşırken Hal, el-Auf'un yüzünün çizgilerini de seçebildi: Yay gibi kara kaşlar tarafından çerçevelenmiş kara gözleri, kılıç kesiği gibi ince bir ağzın yukarsında kartal gagasını andıran bir burnu, onu biçimlendiren acımasız Arabistan çölü gibi katı ve zalim bir yüzü vardı.

Hal, Minotaur'un bütün top lumbarlarının açık ve bütün ağır toplarının dışarı çıkarılmış olduğuna dikkat etti. Güvertelerinden sis gibi ince bir mavi dumanın döne döne yükselmesi, ağır yanar fitillerinin yakılmış olduğunun, topçularının da topların arkasında beklediklerinin bir kanıtıydı. El-Auf, Seraph'ın kolombirindeki kırmızı fenerleri kesin kanıt olarak kabul etmeyecek kadar kurnaz ve ihtiyatlıydı.

İki geminin arasındaki boşluk yüz elli metreye düşünce Hal gözlerini kıstı. El-Auf yol vermek niyetinde gözükmüyordu. Minotaur'un pruvasındaki denizcilerin bir kısmı hoplayıp zıplamayı bırakarak huzursuz şekilde etraflarına bak maya başlamışlardı.

"Topları dışarı çıkarın!" Hal bu işi son dakikaya bırakmıştı, emri de aşağı güvertelere bağırılarak duyuruldu. Hemen arkasından sert darbelerin sesi bütün gemi boyunca yankılanmaya başladı. Kamaların çekiçlerle çıkarılmasına girişilmişti. Top lumbarlarının kapakları hızla açılırken bir dizi takırtı duyuldu; bunu da top şaryolarının gümbürtüsü izledi. Açılan lumbarlardan topların kara namluları dışarı uzanmıştı. Hal, silahsız ve çaresiz bir kurbanın göz açıp kapayana kadar tehlikeli bir savaşçı düşmana dönüşmesinin Minotaur'da yol açacağı şaşkınlık ve dehşeti gözlerinin önünde canlandırabiliyordu.

El-Auf hemen tepki gösterdi. Vakit kaybetmeden dümen yekesine koştu, ama bağırarak verdiği emir, rüzgarda ve kendi mürettebatının bağırışları arasında kayboldu. Minotaur şimdi başını rüzgara çevirmişti. Bu, çarpışmayı önlenmeyi ve Seraph'ın bordasından gelecek top atışı tehlikesinden kaçmayı amaçlayan hatalı bir manevraydı.

Hal, "Hiç de akıllıca bir karar değil," diye hoşnut bir tavırla mırıldandı. "Ateşe ateşle karşılık versen daha iyi ederdin." Hal aynı rotayı sürdürdü.

Kaptan, "Bay Fisher!" diye seslendi. "Ateş!" Koca Daniel geminin sancak tarafındaki topçu ekibinin başına yürüdü. Yatay ateşlenen mermi Minotaur'un en can alıcı bölümüne saplanacaktı.

El-Auf'un hesapsızca rüzgara dönüşü, Minotaur'un rüzgarı önden almasına neden olmuştu. Böylece hız kaybettiği gibi, rüzgarın yelkenlerini önden bastırmasıyla yön değiştirip geminin başını rüzgar altına düşüremiyordu.

Hal dümenciye, "Rüzgara doğru bir kerte çık," diye emretti. Seraph, Minotaur'a doğru hafifçe döndü, bu arada öbür geminin cıvadrasına çapmasına ramak kalmıştı. Öbür geminin toplarının bir tanesi bile bu durumda isabet kaydedemezdi, buna karşın Seraph'ın sancak tarafındaki topları doğrudan Minotaur'un altın yaldız bezemeli pruvasına yönelmiş olacaktı. Koca Daniel yaktığı fitili baştaki topun falya deliğine bastırdı. Top hemen korkunç bir gürültüyle atışını yaparak aynı anda kundağına doğru şiddetle geri tepti. Minotaur'un pruvasında açılan delikten dışarıya tahta parçalarıyla kıymıklar yağmur gibi yağmıştı.

Bu bir tek atış, topçuları toplarının başında bekleyen Minotaur'un alt güvertelerini yarıp parçalamıştı. Seraph'takiler çığlıkları ve Tanrı'ya yakarışları net olarak duyabiliyorlardı. Koca Daniel bu kez ikinci topa yürüdü ve hedef yönünü kontrol etti. Seraph bundan sonra attığı topun geminin kalbini hedef almasını hesaplayarak, Minotaur'un yanından kayarak geçti, ikinci patlama korkunç bir ateş ve duman bulutu içinde gerçekleşti. Ağır demir top düşman gemisinin pruvasına çarpmıştı. Yaralananlarla can çekişenlerin feryatlarını rüzgar Seraph'a kadar taşıdı.

Seraph'ın topları birbiri arkasından patlıyor, Minotaur da güçlü darbelere bir karşılıkta bulunamayarak titriyor ve sendeliyordu. Hal panik halindeki bir sürüye dönüşmüş mürettebatını yatıştırmaya çalışan el-Auf'un yeşil sarığını fark ediyordu. El-Auf bir yandan da yelkenlerin rüzgarla ayarlanması suretiyle gemisini, onu boydan boya kırıp geçen şiddetli darbelerden uzaklaştırmayı amaçlıyordu.

Seraph'ın çarmıhlarındaki denizciler de Minotaur'un güvertelerini tüfek ateşine tutmuşlardı. Namlusu yivsiz, kusurlu tüfeklerine rağmen, her atış, panik halinde koşuşan entarili kalabalığın arasında isabet kaydediyordu. Topların kulakları sağır edici gümbürtülerinin yanı sıra daha keskin çatırtılı falconet'ler de Minotaur'un güvertelerine misketler yağdırıyordu. İki oğlunun durumunu anlamak için başını kaldırıp pruva direğine bakan Hal, Tom'un falconet'i doldurmakla meşgul olduğunu gördü. Dorian'ın başı da ağabeyininkinin yanındaydı. Hal savaş gürültülerinin arasında onun tiz ve heyecanlı sesini duyar gibi oldu.

Seraph'ın sancak bataryalarının hepsi mermilerini çaresiz kalmış Minotaur'un üstüne boşaltmıştı. Katliam korkunçtu. Hal açık falya ve firengi deliklerin den gürül gürül kan aktığını görebiliyordu.

Hal, "Ona yanaşacağız," diye Ned'i uyardı. Son topun da ateşlenmesinin ardından Seraph'ın kurbanının yanından geçmesini bekledi. Sonra sessizlik arasında emri haykırdı. "Hizasına geldiğimiz sırada bir salvonun arkasından dumandan yararlanarak ona borda edeceğiz." Mürettebat yaşlıları ezip ellerindeki borda silahlarını, kargıları, hançerleri ve baltaları sallıyorlardı. Minotaur'un güvertesinde düşmandan sayıca daha zayıf olacaklardı, ama Hal onların aldığı eğitime ve dövüşçü ruhlarına güveniyor, Arapların şaşkınlığı sayesinde gemiyi bir akınla ele geçirmeyi planlıyordu.

Hal'ın emrinden sonra Seraph'ın da kusursuz bir dönüş yapmasıyla iki geminin bordası karşılaştı. Ama rotası Seraph 'ı biraz uzaklaştırdığından aralarında hala bir tüfek atışı kadar mesafe vardı. Hal bütün ana yelkenlerin indirilmesini emretti. Sonra, pruva gabya yelkenini faça edip geminin biraz yolunu kesmeyi, böylece, onu Minotaur'a daha çabuk yaklaştırmayı denedi. Düşman gemisini yakından izlemekte olan küçük dhow'lardan biri bu arada kendini birden Seraph'ın pruvasının altında buldu ve çarpışmayı önleyemedi.

Dhow'un mürettebatı, kocaman geminin tepelerine dikildiğini görünce dehşet ten donakalmışlardı . Kimileri aceleyle kendini denize atarken kimileri de öylece kalakalmıştı. Teknenin tahtaları Seraph'ın altında çatırdarken mürettebatının çığlıkları aniden kesiliverdi.

Seraph rüzgarın içinde iki yanına salınarak ilerlerken hızlandı ve Minotaur'un üzerine koşmaya girişti. Ama düşman gemi de sonunda kendini toparlamıştı ve sürekli yön değiştiriyordu.

Şimdi yarım tüfek atışı yani, yüz metre kadar bir uzaklıktaydılar. Hal, el-

Auf'un kendi adamlarını bağıra çağıra tekme tokatla yerlerine gönderdiğini görebiliyordu. Minotaur'un ağır toplarından biri o sırada gürledi. Mermilerden bazıları suyun yüzeyinde sekerken bazıları Seraph'ın kırk beş elli metre uzağına düşmüştü. Birkaç top mermisi Seraph'ın yukardaki çarmıhlarının arasından geçerken istralyalarından biri silah sesi gibi bir çatırtıyla yarıldı. Buna rağmen amansızca öbür geminin üstüne gitmeyi sürdürüyordu. Minotaur ağır hızlanıyordu, yelkenlerinin büyük kısmı hala sarsılıyor ve saklıyordu. Serenler şimdi neredeyse birbirine değecek kadar yakındı.

Hal, "Onu yakalamaya hazır olun!" diye bağırarak zincirlerin başındaki adamlara baktı. Ağır demir kancalara başlarının yukarsında daireler çevirtiyor, dar aralıktan savurup düşmanı kavramak için zaman kazanmaya çalışıyorlardı.

Hal, el-Auf'un, Seraph 'a karşı koymak için adamlarını toparlama yolunda ki boş çabalarından vazgeçtiğini gördü. Bunun yerine mürettebatı tarafından terk edilmiş olan henüz ateşlenmemiş toplardan birine koştu. Topun yanındaki kaseden yanar haldeki bir fitili kapıp Seraph'a öfkeyle bakarken adamın sakallı yüzünde korkunun izi yoktu. Derken Hal'a baktı ve ince dudakları öfkeli bir sırıtışla gerildi. Hal o an ikisinin de birbirlerini hiçbir zaman unutmayacaklarını anlamıştı. Sonra, el-Auf tüten fitili topun falya deliğine soktu. Bu, çaresizlikten doğan bir meydan okuyuş, savaş kumarında rast gele bir zar atışıydı.

Ağır demir top, alev ve dumanlar içinde ilerleyip Seraph'ın borda tirizini deldi ve iki İngiliz denizcisini paramparça etti, sonra da Seraph'ın pruva direğinin tabanını parçaladı. Direk şöyle bir sarsıldı, sonra devrilmeye başladı. Yavaş yavaş dışarıya doğru eğildi, istralyalarla çarmıhlar patlayıp tahtalar çatırdadı. Direk gittikçe hızlanarak düşmeye koyulmuştu.

Hal gemisinin, nefis bir savaş makinesi olmaktan çıkıp zavallı bir enkaza dönüşmesini seyrediyordu. Tam o sırada devrilmekte olan direğin tepesindeki çanaklıktan iki kişinin sapanla fırlatılmış birer taş gibi fırladıklarını gördü. Bir an kurşuni yağmur bulutlarından oluşan fonun önünde duraklar gibi oldular, sonra denize doğru düştüler.

Hal müthiş bir ıstırabın pençesinde, "Tom!" diye bağırdı. Arkasından inledi. "Aman Tanrım, Dorian!"

Tom çanaklıktan Minotaur'un güvertelerindeki rengarenk entarili ve sarıklı Arap kalabalığına bakıyordu. Döner kundağının üstündeki falconet'ı hemen hemen dikey olarak aşağıya yönelttiğinden çanaklığın kenarından sarkması gerekmişti.

Dorian yanı başında, "Ateş et!" diye bağırdı. "Ateş et,Tom!"

Tom, Seraph'ın toplarının düşman gemisinde yol açtığı korkunç zararı rahatça görebiliyordu. Borda tirizleri parçalanmış, beyaz tahtalar meydana çıkmış, civadrası parçalandığından karmakarışık pruva yelkenleriyle halatları suların içine sarkmıştı. Toplarından biri tam isabet alarak şaryosundan fırlamıştı. İki Arap topçusunun bedenleri dev kara namlunun altına sıkışıp kalmıştı.

Minotaur'un güvertesi ölüler ve yaralılarla doluydu. Dehşet içindeki mürettebat Seraph'ın toplarından kaçmaya çalışırken, kan içinde kalmış güvertesinde ya kayıp düşüyor ya da arkadaşlarının cesetlerine ayakları takılıyordu.

"Ateş et!" Dorian ağabeyinin omzunu yumrukluyordu. "Niçin ateş etmiyorsun?"

Tom doğru zamanı bekliyordu. Çanaklıktaki sallantılı tüneğinde uzun namlulu falconet'ı tekrar doldurmanın beş dakika alacağını, bu arada, küçük top boşken en parlak fırsatı kaçırabileceğini biliyordu.

Koca Daniel, "Daima doğru zamanı bekle," uyarısını onun kafasına iyice yerleştirmişti. "Uzun bir menzilden ateş yağdırma. Yaklaş ve her atışının işe yaramasını sağla." .

Minotaur'un uzak küpeştesinin başı kalabalıktı. Mürettebatın bir kısmı ge minin küpeştesine tırmanmıştı. Seraph'ın bordasından içeri yağacak kafir kalabalığıyla karşı karşıya gelmektense denize atlayıp küçük dhow'ların birine yüzmeye çalışacaklardı. Kalabalık gemi mürettebatı itişip kakışıyor, hatta dövüşüyorlardı. Seraph bütün cüssesiyle tepelerine dikilirken Hal onların kahverengi yüzlerinde biçimlenen dehşeti çok iyi görebiliyordu.

Tom grubun en kalabalık kısmına nişan aldı, sonra eli falconet'e gitti. Dumanlar tüttürerek yanan tehlikeli parçalar yoğun bir bulut halinde uçuşuyordu; rüzgarın etkisiyle bir parça duman Tom'un yüzüne çarptı. Delikanlı birkaç saniye boyunca hiçbir şey göremedi. Derken duman dağılır gibi oldu, Tom da saçmaların güvertedeki çılgın kalabalığın içinde açtığı oyuğu görebildi. En az bir düzine entarili yere çökmüştü, kendi kanlarının içinde yuvarlanıyor ve çırpınıyorlardı.

Dorian, "Tam isabet! Tam isabet!" diye cıyakladı.

Tom, "Faiconet'i tekrar doldurmama yardım et," dedi ve silahın namlusunu gökyüzüne dikti.

Dorian silahın namlusunu bir paçavra parçasıyla temizledi. Deri kovanın içindeki siyah tozdan namlunun içine doldurdu, Tom da üstüpü parçasını namlunun içine tıkarak bastırdı.

İşte direk tam o sırada el-Auf'un ateşlediği demir top mermisinin çarpmasıyla altlarında zangır zangır titredi. Tom harbiyi elinden bıraktığı gibi çanaklığın kenarına yapıştı. Öbür koluyla Dorian'ın bedenine sarılarak onu sıkı sıkı tuttu.

Dorian panik halinde ağabeyine yapışarak, 'Tom, ne oluyor?" diye bağırdı.

"Sıkı tutun, Dorry!" Direk iki yana sallanarak yana doğru eğildi. Tom korkusunu belli etmemeye çalışıyordu. Birden dalgaları hemen altlarında gördüler. Tom, "Düşüyoruz, Dorry. Sakın beni bırakma," dedi.

Devrilmekte olan direk onları tahta gıcırtıları ve kopan halatların çatırtıları arasında gitgide daha hızlı suya yaklaştırıyordu.

Tom umutsuzluk içinde, "Daha fazla dayanamayacağım," diye bağırdı.

Hala birbirlerine sarılmış durumda çanaklıktan dışarı savrularak, halatla seren kalabalığının arasında düşüşlerine devam ettiler. Soluk kesen, uzun bir düşüş oldu. En sonunda denizin yüzeyine çarparak yeşil suların derinliklerine gömüldüler.

Suya çarptıkları zaman oluşan güç Dorian'ı Tom'un kollarının arasından koparmıştı. Denizin derinlerindeyken Tom gözlerini açarak kardeşini görmeye çalıştı. Bir yandan da suda çırpınarak yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Yüzeye çıkıp derin bir soluk alırken düşündüğü tek şey küçük kardeşiydi. Suyun tuzundan yanan ve sulanan gözlerle etrafına bakındı. "Dorry!" diye soludu. "Neredesin?"

Seraph'ın parçalanan direği suyun üstüne devrilmişti. Yelkenleri karmakarışık bir kitle halinde suyun içinde, dev bir çapa gibi asılı kalmıştı ve geminin pruvasını sürüklüyordu. Minotaur bunu fırsat bilerek Seraph'tan hızla uzaklaşmaktaydı. Tom birden kendini arapsaçı gibi karışmış bir halat ve yelken bezi ağının içinde hapsolmuş buldu. Bacaklarına dolanmış olan ipi tekmeleyip uzaklaştırdıktan sonra, parçalanmış bir sereni yakalayarak kendini etrafını görecek kadar yukarı çekti.

"Dorry!" Sesi korku ve panikten tizleşmişti. Tam o sırada Dorian'ın başı, Tom'un bulunduğu yerin dokuz, on metre ilersinde ortaya çıktı. Boğulurcasına çırpınıyordu. Tıkanır gibi oluyor, öksürdükçe ağzından sular fışkırıyordu. Geminin suyun içindeki hareketi onları hızla birbirlerinden uzaklaştırmaktaydı.

Tom, "Dorry, dayan! Geliyorum," diye bağırdı. Sereni salıverdi ve kardeşine doğru bir iki kulaç attı, ip anında yine bacaklarına dolandı.

"Tom!" Dorian ağabeyini görmüştü, ona doğru elini uzattı. "Beni kurtar, Tom. Ne olur, Tom!" diye bağırdı. Ağabeyi açık denizde hızla uzaklaşmaktaydı.

"Geliyorum, Dorry." Tom tekmeler atıyor, kendisini hapsetmiş iplerden kurtulmaya çalışıyordu, ama bu, bir ahtapotun kollarından kurtulmaya çalışmak gibiydi. Bir dalga Dorian'ın başının üzerine kapanarak onu yine derine çekti. Çocuk tekrar su yüzüne çıktığında beş altı metre daha uzaklaşmıştı. Kollarını boş yere kuş kanadı gibi çırpıyor, başını suyun dışında tutmaya çalışı yordu.

Tom, "Yüz, Dorry!" diye bağırdı. "Sana öğrettiğim gibi yüz." Dorian, ağabeyinin söylediklerini duyarak çırpınışlarını biraz kontrol altına aldı.

Tom ona seslenmeyi sürdürdü. "Ellerini ve ayaklarını kullan." Dorian yüzmeye çalışıyorsa da akıntı onu pençesine almıştı, Tom da kendisini kırık serene bağlayan ip tarafından hızla aksi yöne çekilmekteydi. Delikanlı suyun altına daldı, ipin ucunu arayarak bacaklarının etrafından çözdü. Fakat hız ve hareket ipin ilmeklerini sıkıştırıyordu; delikanlı kaba keneviri kanayan parmaklarıyla koparmaya çalıştıysa da başaramadı. Sonunda nefes almak için istemeyerek yüzeye sürüklendi.

Ciğerlerini havayla doldurdu, net olarak görebildiği anda da gözleri yine Dorian'ı aradı. Çocuğun doksan, yüz metre ilerde olduğunu gördü. Yüzündeki anlam uzaktan fark edilmiyordu, ama sesi umutsuz bir çığlıktan farksızdı. "Tom, yardım et."

O sırada seren ters dönünce Tom yine dibe çekildi. Bu kez o kadar aşağı inmişti ki, kulak zarları patlayacak gibi olurken hissettiği sancı beyninde bir matkap etkisi yaptı. Kendisini tutan ipi koparmaya yeltenince parmak uçlarının derisinin yarıldığını, tırnaklarının da adeta koptuğunu hissetti. Göğsündeki sancı ve solunma ihtiyacı dayanılır gibi değildi. Ama kuvveti kesildiği halde o, savaşmayı sürdürüyordu. Gözleri de kararınca, geriye devam etme iradesin den başka hiçbir şeyi kalmadı. Boyun eğmeyeceğim, diye düşündü. Artık kafasında bundan başka bir düşünce kalmamıştı. Dorry'nin bana ihtiyacı var.

Boğulmayı kabul edemem.

O sırada güçlü ellerin kendisini yakaladığını hissetti. Gözlerini tekrar açıp karanlıktan sıyrılınca, birkaç santim ötesinde Aboli'nin yüzünü gördü. Zencinin gözleri iyice büyümüştü; dövmelerinin garip düzeni onu karanlıkların korkunç bir canavarına benzetiyordu. Dişlerinin arasında bir bıçak tutuyor,

dudaklarının köşelerinden de gümüş köpükler püskürüyordu.

Aboli iki çocuğun parçalanan direkle denize düştüğünü görmüş ve hiç duraksamadan görev yerini terk etmişti. Ama güverteyi aşıp küpeşteye varana kadar Dorian, Seraph'tan elli metre kadar uzaklaşmıştı. Aboli aceleyle Arap kıyafetleri ve başlığını üstünden atmış, arkasında yalnız diz boyu pantolonu olduğu halde küpeştenin üstüne sıçramış, orada bir an durarak hangi çocuğun daha büyük bir tehlikede olduğunu kestirmeye çalışmıştı.

Dorian suyun üstünde yüzer görünüyor, fakat Arap yelkenli filosunun bulunduğu yöne sürükleniyordu. Tom aksine, kabarmış yelkenlerle dolaşık iplerin tuzağına düşmüş durumdaydı. Aboli durakladı. Çocukların ikisi arasında bir seçim yapmaya çalışıyordu.

Derken, pruva direği serenlerinden biri çatlayarak suyun içine yuvarlandı. Bacakları iplere dolaşmış olan Tom dibe doğru çekildi. Aboli uzakta giderek küçülen Dorian'ın başına son bir umutsuz bakış firlattıktan sonra, kemerindeki kından bıçağını çekerek dişlerinin arasına sıkıştırdı ve suya daldı. Tom'un battığı yerin hemen hemen üstünde su yüzüne çıktı; derin bir soluk aldıktan sonra tekrar daldı. Suyun içinde yüzen halatlara tutunarak derine indi ve çalkantı burgaçlarıyla parlak kabarcık bulutlarının perdelediği suyun içini görmeye çalıştı.

Daha da derine inince altındaki yeşil sisin içinde Tom'un belirdiğini gördü. Neredeyse boğulmanın eşiğinde olduğundan çok az hareket ediyordu, sarı halat da tıpkı bir yılan gibi bacaklarına dolanmıştı. Aboli uzanıp delikanlıyı omuzlarından yakaladı, sonra da yüzüne baktı. Tom'un gözlerinin açıldığını görünce, ona cesaret vermek için omuzlarını sıktı. Ardından, bıçağı dişlerinin arasından çektiği gibi Tom'un bacaklarını hareketsizleştiren ipe uzandı, ipi hemen doğramaya kalkışmadı, bıçak ustura gibi keskin olduğundan çocuğun çıplak bacaklarında tehlikeli yaralar açabilirdi. Bunun yerine, dolaşık ipi çözmeye girişti, ilmikleri birer birer kesiyordu, sonuncu ilmik de kesilince Tom serbest kaldı. Aboli hemen delikanlıyı koltuk altlarından yakaladığı gibi hızla yüzeye çıkardı. Birlikte suyun yüzeyini yarmışlardı. Kocaman göğsü hava için çırpınıp, tıpkı bir demirci körüğü gibi dolup boşalırken Aboli, Tom'un yüzünü suyun dışında tutuyor ve hayat belirtisi yakalamak için gözlerinin içine bakıyordu. Tom birden şiddetli bir öksürüğe tutuldu, deniz suyunu kusarak soluk almak için çırpınmaya başladı. Aboli onu devrilmiş direğin üstüne sürükleyip yatırdı, avucuyla sırtını tokatlayarak yuttuğu suların ağzından fışkırmasını ve havanın ciğerlerine akmasını sağladı.

Yaşlı adam bir yandan da Dorian'ı görmeye çalışıyordu. Karaya doğru sürüklenen barut dumanı, denizin yüzünü sis gibi kaplamıştı. Toplar ve tüfekler hala ateşleniyor, fakat iki gemi birbirinden uzaklaştıkça bu uyumsuz koro yavaş yavaş sessizliğe yerini bırakıyordu.

Aboli şöyle bir bakınca Minotaur'un şimdiden yarım mil uzaklaştığını, bütün yelkenlerini fora edip kuzeye doğru yol aldığını gördü. Yara almış olan Seraph'ın bu durumundan yararlanmayıp kaçmayı yeğlemişti. Aboli daha fazla zaman kaybetmeyerek Dorian'ı aradı.

Küçük dhow'lardan üçünün, tıpkı yaralı bir aslanın etrafındaki çakallar gibi Seraph'ı kuşattıklarını gördü. Seraph onları kovalamaya kalkarsa hemen lagünün sığ sularına ve büyük geminin onları izleyemeyeceği mercan kayalıklarının korumasına sığınacaklardı. Ne çare ki, bordasından sarkan enkazın engellediği Seraph başını rüzgara veremiyordu. Bu durumda rüzgar ve akıntıyla tehlikeli mercan kayalıklarına doğru sürüklenmekteydi.

Aboli, Koca Daniel'in baltalı ve silahlı bir grup denizciyle enkazı temizlemekle meşgul olduğunu gördü. Güvertedeki adamlara yardım etmeleri için bağırmayı denediyse de, hepsi kendilerini işlerine verdikleri için, tahtalara çarpan baltaların çatırtısı ve haykırışların arasında sesi onlara ulaşmadı. Ardından uzun kayıklardan birinin Seraph'tan denize indirildiğini gördü. Denizciler şimdi kendisiyle Tom'un kırık pruva direğine sarıldıkları yere doğru olanca hızlarıyla kürek çekiyorlardı. Aboli dümen yekesinde Hal'ın bulunduğunu şaşkınlıkla fark etti. Oğullarının imdadına koşmak için gemiyi Ned Tyler'in idaresinde bırakmış olmalıydı, iyice yaklaşınca ayağa fırlayıp Aboli'ye, "Dorian nerede? Tanrı aşkına söyle, gördün mü onu?" diye bağırdı. Aboli, havasız kalmış ciğerlerinin sancısı yüzünden konuşamazken uzun kayık bir dakikaya kalmadan yanlarına ulaştı ve üç kişi Tom'la onu tekneye çektiler. Tom'u oturakların arasında yere bıraktıktan sonra tekrar küreklere geçtiler. Aboli, Tom'un doğrulmaya çabaladığını sevinerek gördü ve yardım etmek için ona ellerini uzattı.

Hal o sırada aynı soruyu yineliyordu: "Tanrı aşkına söyle, Aboli, Dorian nerede?"

Henüz sesini kullanamayan Aboli, denizin yüzünde sürüklenen barut dumanını işaret etti. Hal oturağın üstüne zıpladı ve orada kolayca denge bularak sabah güneşinin yansıyan ışıltısına karşı gözlerine elini siper etti.

Genç adam, "İşte orada!" diye sevinçle bağırdı. Sonra kürekçilere emretti. "Vargücünüzle kürek çekin!" Uzun kayık hızlanarak çeyrek mil ilerde bir benek

gibi gözüken Dorian'a yetişmeye çalıştı.

Seraph'ın sağladığı güvenlikten uzaklaşarak açık denize doğru yapılan bu hamle, gemiyi izleyen dnow'lardan birindeki adamların dikkatini çekmiş olmalıydı. Arap mürettebat Dorian'ın başını işaret etti, heyecanlı bağırışları uzun kayıktakilere belli belirsiz ulaştı. Dhow'un kıçında oturan adam teknenin rotasını değiştirme emri verdi. Mürettebatı üç köşeli yelkenini ayarlayarak tekneyi döndürdü ve çocuğa ulaşmak için uzun kayıkla yarışmaya giriştiler.

Tehlikeyi fark eden Hal, "Daha çabuk!" diye gürledi.

Aboli, Tom'u bıraktığı gibi küreklerin başına geçti. Orada oturan adamı bir kenara iterek inanılmaz kuvvetiyle küreklere asıldı. Harcadığı çabadan kasları şişiyor, patlayacakmış gibi geriliyordu. "Hep birlikte çekin!" Uzun kayık ileri atıldı. Yollarına çıkan dalgalar, Dorian'a doğru yarışan mürettebatın sırtlarında patlıyordu.

O sırada yüksek bir dalga çocuğu yukarı kaldırdı ve o, uzun kayığın kendisine doğru geldiğini gördü. Dorian bir elini kaldırıp salladı. Teknedekiler henüz yüzündeki anlamı görecek kadar yaklaşmamışlardı, ama Dorian'ın, ters yönde ona yaklaşan dhow'u görmediği kesindi.

Hal ona, "Yüz, oğlum!" diye bağırdı. "Bize doğru yüz!" Ama Dorian onu duyamıyordu. Yine elini salladıysa da, kuvvetinin kesildiği belli oluyordu. Sabah esintisi hafif ve kaprisliydi, uzun kayık dhow'dan hızlı, ama Dorian'a uzaktı .

Hal adamlarına, "Aralığı kapatıyoruz, çocuklar. Dorian'a onlardan önce ulaşacağız," dedi.

Derken rüzgarın yanağına üflediğini, bir an durduğunu, sonra da kuvvetli ve kararlı esmeye başladığını hissetti. Denizi karartmasını, Dorian'ın başının yukarsından geçmesini, sonra dhow'un yelkenini şişirip şarap tulumu gibi sıkıştırmasını seyretti. Dhow yana yattı ve hızlanarak ileri atıldı.

Dorian üzerine gelen Arapların bağırışlarını duymuş olmalıydı. Başını hızla çevirip baktıktan sonra yüzmeye çalıştı. Yorgun düşmüş kollarıyla suları döverek kaçmaya ve uzun kayığa yetişmeye çalıştı. Ne yazık ki, çalkantılı suda fazla ilerleyemiyordu.

Hal iki teknenin tahmini mesafesiyle hızını hesaplamaya çalıştı ve dhow'u bu yarışta yenemeyeceklerini ıstırapla fark etti. "Çekin kürekleri!" diye umutsuzca bağırdı. "Onlardan önce Dorian'a ulaşırsak size yüz altın veririm! Hızlanın! Tanrı aşkına, hızlanın!"

Dhow 'da en az yirmi kişi vardı. Çirkin, küçük bir tekneydi. Lime lime yelken yamalı ve leke içindeydi, boyası soyulmuş, tahta kaplamaları adamların borda tirizinin üzerinden işemeleri nedeniyle zebra deseni gibi yol yol olmuştu. Arapların biri uzun namlulu bir tüfeği eline alıp kayığa nişan aldı. Eski silahtan beyaz bir duman püskürdü, Hal kurşunun başının üstünden tıslayarak geçtiğini duyduysa da kıpırdamadı.

Aboli küreklere o kadar kuvvetle asılmıştı ki, gözleri kanlanmış ve adeta yuvalarından fırlamıştı. Dövmeli yüzünde korkunç bir gülümseyiş kalıplaşmıştı.

Kürek iri ellerinde tıpkı yeşil bir dal gibi kıvrılıyor, kayığın başının altından geçen su hafifçe tısladıktan sonra, teknenin arkasında ok gibi düz bir dümen suyu olarak uzuyordu.

Fakat dhow her şeye rağmen daha hızlıydı, üstelik daha kısa bir mesafe gitmesi gerekiyordu. Hal kazanamayacaklarını anlayarak kederin yüreğini buz gibi kapladığını hissetti. Dorian'la aralarında hala yüz metreye yakın bir mesafe vardı. Dhow'un kaptanı o sırada çocukla aynı hizaya gelmişti. Tekneyi, burnunu rüzgara vererek durdurdu ve adamlarından beşinin uzanıp çocuğu yakalamalarına imkan verdi.

Dorian'ın çırpınışlarıyla sekmelerine aldırmadan her yanından sular akarak ve babasının kulaklarında dehşet çığlıkları yankılanırken teknenin içine aldılar. Hal yeleğinin altından tabancasını çekti ve bir yararı olmayacağını bile bile dhow'un üzerine doğrulttu. Ama Aboli ona engel oldu. "Yapma, Gundwane. Çocuğu vurabilirsin."

Hal tabancasını indirirken dhow'un kaptanı tekneyi yine rüzgara kaptırıyordu. Yelkeni saklayarak kabaran dhow, karaya doğru hızla yol almaya başlamıştı. Arap mürettebat bir yandan da onlara küfürler ve alaylı sözler yağdırıyordu. Birkaçı tüfeklerini ateşledilerse de, mermiler uzun kayığın etrafında suya saplandı.

Hal'ın mürettebatı terler içinde ve bitkin halde oturakların üstüne çökerek Dorian'ın gidişini seyrettiler. Hiç kimse konuşmuyordu, herkesin sevgilisi olan sevimli oğlanın kaybı hepsini perişan etmişti.

Arapların ikisi Dorian'ın hala çırpınan küçük vücudunu havaya kaldırarak soluk yüzünü uzun kayıktaki adamlara gösterdi. Bir tanesi kıvrık hançeri belindeki kından çekip güneş ışığında ışıldayacak şekilde havada tuttu. Sonra, Dorian'ın çenesini kaldırdı ve çocuk tıpkı kesilecek bir domuzmuş gibi başını

arkaya devirdi. Ardından, bıçağı Dorian'ın gırtlağına dayadı ve dhow'daki öbür adamlara sırıtarak orada tuttu.

Hal içinde bir şeylerin öldüğünü hissediyordu. Elinde olmayarak dudaklarının arasından bir fısıltı döküldü. "Tanrım, sana yalvarıyorum, oğlumun hayatını bağışla. Benden ne istersen yapacağım, yeter ki bana bu acıyı yaşatma."

***

Dorian, hala Arabın ellerinin arasında çırpınmaktaydı. Birdenbire başlığı başından düştü. Kızıl altın tonlu bukleleri ışıl ışıl parlayarak omuzlarına dökülüverdi. O anda dhow'da bir heyecan baş gösterdi. Mürettebatın öbür üyeleri el kol hareketleri yapıp bağrışarak Dorian'ın etrafında toplaşmıştı. Sonra, çocuk uzun kayıktakiler tarafından görülmez oldu. Dhow kabaran üç köşeli yelkeniyle hızla uzaklaştı.

Tekne neredeyse iki mil uzaklaştıktan sonra Hal en sonunda Seraph'a dönme emrini verebildi. Ama sürekli olarak omzunun üzerinden arkaya bakıyordu. Dhow'un boğazda ufacık gözüken Minotaur'u izleyerek kuzeye doğru uzaklaştığını gördü.

Hal, "Onları işte orada arayacağım," diye fısıldadı. "Ve onları bulana dek hiç durmayacağım."

Seraph'da gemiyi kurtarmak için yapılması gereken çok iş vardı. Bu da Hal'ın uğradığı kaybı izleyen ilk saatleri atlatmasına yardımcı oldu. Pruva direği, yelkenler ve çarmıhlar suyun içinde dev bir çapa gibi sürüklenirken geminin rüzgar yönünde yol alması söz konusu olamazdı. Hal, Seraph'ın rüzgar altındaki kıyıya sürüklenmesini engellemek için ayakta kalmış bütün direklerde yelkenlerin fora edilmesini sağladı, ama bunun, geminin karaya oturacağı anı sadece geciktirme etkisi olacaktı.

Başlarında Aboli'yle Koca Daniel'in bulunduğu eli baltalı on denizci pruva direğine tırmanarak birbirine karışmış halatlarla yelkenleri doğramaya başladılar. Bu tehlikeli bir çalışmaydı. Dengesiz bir ağırlığın altındaki direk, yuvarlanıyor, geriliyor Hal'ın adamlarını suya düşme tehlikesiyle karşı karşıya getiriyordu .

Seraph parçalanan donanımının korkunç ağırlığıyla savaşırken, mercan kayalıklarına doğru sürükleniyorlar, Hal da oradan oraya koşarak yaklaşan karayı gözleyip işçileri yönlendiriyor, devrilmiş olan direği hala yerinde tutan en önemli ilmekleri onlara işaret ediyordu.

Ras ibn Khum'un yeşil ve kambur sırtı, yaşam savaşı veren gemiye gitgide yaklaşıyordu. Karinası kayalığa doğru kaydıkça, siyah mercandan pençeler Seraph'a sırıtıyor, geminin karnını deşmek için sabırsızlanıyorlardı.

Kırık direk en sonunda sadece pruva ana istralyasının yirmi beş santimlik Manila kenevirinden halatıyla gemiye bağlı kaldı. Halat demir bir kol kadar sert ve gergindi. Koca Daniel öbür denizcileri gemiye yolladıktan sonra, yükselip alçalan direğin üstünde dengesini buldu. Vücudunu gererek vuruşunu

ayarladı, sonra, baltasını havaya kaldırıp gergin kablonun üstüne indirdi. Hesabını o kadar iyi yapmıştı ki, kalın halat birden kopmak yerine ipliklerin sadece beş tanesi ayrıldı.

Kalan iplikler boşanıp baskı altında kırbaç gibi saklayarak koparken direk, koca adamın ayaklarının altında yuvarlanmaya başladı. Koca Daniel direğin uzunluğu boyunca koşup güverteye sıçramaya ancak zaman buldu. Hemen sonra kırık direğin ucu tekneye sürterek aşağı kaydı, sonunda da denize düşüp gemiden uzaklaşmaya başladı.

Seraph bağlarından kurtulur kurtulmaz hemen harekete geçti. Yana yatmış olan güverte düzeltildi ve gemi dümene sevinçle cevap verdi. Yön değiştiren gemi, onu tuzağa düşürmesine ramak kalan Ras ibn Khum'dan giderek uzaklaşıyordu.

Hal hemen rüzgar altı tarafının küpeştesine geçerek denize salınmış direğin kayalığa doğru sürüklenmesini seyretti. Karaya vuracağı noktayı dikkatle not etti. Sonra bütün dikkatini, gemisini güvenli bir demirleme bölgesine götürmeye verdi.

Ayakta kalan iki direkteki yelkenleri ayarlayıp dümen dolabında ufak tefek değişiklikler yaparak, ağır yaralı Seraph'ı burnu aşırarak ardındaki koya soktu. Ve el-Auf'un pusu kurmak için neden burayı seçtiğini görür görmez anladı.

Etrafı çevrilmiş bir koydu burası. Ve suyu o kadar derindi ki, gün ışığında bile lapis taşı gibi mavi bir ışıkla parlıyordu. Burunda bulunan yükseltiler sayesinde muson rüzgarından da korunuyordu. Hal geminin yanından aşağı baktığı zaman on kulaç derindeki pürüzsüz, kum tabanı görebiliyordu.

"Demir atalım, Bay Tyler," dedi. Demir zinciri loca ağzından boşanırken, yaşadıkları o son korkunç saatlerde onu pençesine almakla tehdit eden ıstı rap, korkunç bir karabasan gibi bütün karanlık ağırlığıyla üzerine çöktü. Dorian'dan başka bir şey düşünemiyordu. Arap korsanlarının elindeki küçük vücudun çırpınışı, boğazına dayanmış bıçak hafızasına kazınmıştı. Hal bunun asla silinmeyeceğini biliyordu. Üzüntü, bedenindeki kuvveti, akciğerlerindeki bütün havayı sanki tüketmişti. Sadece unutmak istiyordu. Kamarasına gidip kendini ranzasının üstüne atmak ve kederine teslim olmak istiyordu.

Subaylarıyla bütün mürettebatı yanına sokulmadığı, hatta bulunduğu yöne bakmadığı için, kıç güvertesinde yalnız başına duruyordu. Katı yürekli bu adamlar onu kederiyle baş başa bırakmışlardı. Hal kuzeydeki bomboş ufka bakıyordu. Boğazın mavi suları güneş ışığında göze çok güzel görünüyordu, ama üstünde ne bir yelkenli görünüyor, ne de gelecek için herhangi bir umut

vaat ediyordu. Dorian gitmişti. Hal bundan sonraki girişimini planlamak ya da bekleşmekte olan adamlarına bir sonraki emrini vermek için dahi kendini toparlayamıyordu.

Bir süre sonra Aboli yanına yaklaşıp kolunu tuttu. "Gundwane, bunun için çok zamanın olacak," dedi. "Eğer oğlunu kurtarmak istiyorsan, onu izlemek için gemiyi hazır duruma getirmelisin." Hal güvertenin ilersinde ağır demir topun parçaladığı pruva direğinden kalan kütüğe baktı. Aboli, "Sen ağlarken gün geçiyor. Emri ver," dedi.

Hal dostuna bir bhang tiryakisinin donuk gözleriyle baktı. "O, öylesine genç ki, Aboli. O kadar küçük ki," dedi.

"Emri ver, Gundwane."

Hal, "O kadar yorgunum ki," dedi. "Ölüden farksızım."

Aboli, "Yüreğin parçalansa dahi duramazsın," dedi yavaşça. "Haydi, emri ver."

Bu emri vermesi için gereken güç Hal'ı ürküttü. Ama sonra çenesini doğrulttu. "Bay Tyler! Her iki filikayla sandalların suya indirilmesini istiyorum." Bu sözler, farklı bir dil konuşan birinden geliyor gibiydi.

"Baş üstüne, kaptan," derken Ned'in ne kadar ferahladığı belliydi.

Hal, yavaş yavaş gücünü yeniden kazandığını hissediyordu. Devam ederken sesi artık daha güçlüydü. "Teknelerdeki mürettebat, suya salınan direği kurtaracaklar," dedi. "Marangozlar o zamana kadar pruva direğinden kalan kütüğü yontup, getirilecek direğin tekrar yerine oturtulmasını sağlayacaklar. Yelkenciler de yeni dikilecek direk için yedek yelkenleri, halatları ve kabloları hazırlasınlar." Hal gemideki onarıma başlanılması için emirleri sıralarken güneşe baktı. Alçalmaya başlamıştı. Hal, "Mürettebat grup grup karnını doyursun," dedi. "Gemiyi tekrar çalışır hale sokana kadar dinlenmek ya da yemek yemek için pek az vaktimiz olacak."

Küçük sandal filosu Ras İbn Khum'un ucunu dönerken Hal, en baştaki fi likanın dümenindeydi. İki filika yedi buçuk metre uzunluğunda açık teknelerdi. Ama açık denizde uzun yolculuklar yapacak ya da Hal'ın tasarladığı türden işleri başarabilecek dayanıklılıktaydılar.

Burnun ucunu henüz dönmüşlerdi ki, Hal pruva direğini keşfetti. Onu hapsetmiş kara mercanların üstünde beyaz yelkenine sarılmış haliyle, iki mil uzaktan bile seçilebiliyordu. Yaklaştıklarında Hal, çam ağacından sütunu

kurtarmanın çetin bir uğraş olacağını hemen fark etti. Yelkenle halatların kertikli mercanlara fena halde dolandıkları yetmiyormuş gibi, boğazdan gelen dalgalar kayalığın üstünde patlıyor, direğin üstünde köpük ve su burgaçları oluşturuyorlardı. Alf Wilson filikalardan birini mercan kayalığındaki bir aralıktan lagünün daha sakin sularına geçirdi; bıçaklar ve baltalarla silahlı bir ekibi oradan kayalığın üstüne çıkarmak daha güvenli olacaktı. Sular etraflarında patladığı ve köpürdüğü sırada adamlar direğe sarılıyorlardı.

Bu arada, başlarında Abdi'yle Koca Daniel'in bulunduğu en güçlü yüzücülerden beşi, bellerine bağlı iplerle filikalar ve uzun kayıklardan kayalığa doğru yüzmüşlerdi. Bu iplerin ucunu, pruva direğine yapışmış adamlara verdikten sonra da bir güçlükle karşılaşmadan teknelere dönmüşlerdi.

İnce ipler, direkteki adamlara daha sağlam ve ağır halatları geçirmede kullanılmıştı. Halatların uçları direğin gövdesine bağlandıktan sonra, tekneler yelpaze gibi dört yana açılmışlar ve on sekiz metrelik ağır çam ağacını kayalıktan ayırma işini üstlenmişlerdi.

Bütün tekneler çift mürettebatlıydı, öyle ki ekiplerden biri yorulduğunda ikincisi görevi devralabiliyordu. Direkteki eli baltalı işçiler mercanın çentikli dikenlerine dolanmış olan ipleri ve yelken bezlerini baltalarla doğruyor, onları mercanların kucağından koparmaya çalışıyorlardı. Tekneler inatçı yükü çekerken kürekler suları dövüyor ve bembeyaz köpüğe boğuyorlardı. Bir süre sonra direk kıpırdayıp bir iki metre kaydı, ekipler de zafer çığlıkları attılar, ama hemen sonra direk yine mercanlara takılarak eskisi gibi hareketsizleşti. O yıpratıcı çalışmaya yeniden başlamaktan başka çare yoktu. Mercan, avını santim santim salıveriyordu, ama direk mercan kayalığından ayrılıp derin sulara çekilene kadar Hal kürekçi oturaklarındaki ekipleri üç kez değiştirmek zorunda kalacaktı.

Alf Wilson hala direğe yapışmış durumdaki adamlarını kurtardı. Mürettebat kayıklara alındığında keskin mercanlar tarafından yaralandıkları anlaşıldı.

Hal bu yaraların birçoğunun iltihaplanacağını biliyordu. Çünkü mercan, yılan zehri kadar zehirliydi.

O zamana dek güneş batmaya başlamıştı. Hal vardiyaları yine değiştirdi, küçük tekneler de uzun bir sıra halinde laguna ulaşmayı denediler. Çektikleri ağır yük nedeniyle denizde hareketsiz kalmış gibi gözüküyorlardı, uzun direği var güçleriyle çekme uğruna kolları ve sırtları tropikal güneşinden pancar gibi olmuştu, terleri de oturakların arkasında göletler oluşturmuştu. Yüklerinin

altında cüceleşen tekneler, kayalığın deniz yönüne doğru zorlukla ilerliyorlardı. Ama direği, Ras ibn Khum'un ucundan geçirmeye kalkıştıklarında burnun etrafında bir burgaç oluşturan akıntı onları salıvermemecesine pençesine aldı.

Onlar akıntıyla boğuşurken güneş tamamen denize gömüldü. Bitkin halde oldukları, vücutlarındaki her kasa kramp girdiği ve sancıdığı, çabalarının verdiği açıdan gözleri karardığı halde, dinlenmek için durmaları mümkün değildi. Durdukları anda akıntı onları kayalığın üzerine savururdu. Hal adamlarına örnek olmak için, ceketiyle gömleğini üzerinden attı ve küreklerin başında nöbet aldı. Ne var ki, sırt kasları ve elleri bu ağır işi görmek için adamlarınınkiler gibi sertleşmiş değildi. Birinci saatin sonunda acısı dayanılmaz duruma gelmiş, küreğin topacı da derileri soyulmuş avuçlarının kanından lekelenmiş, yapış yapış olmuştu. Fakat vücudunu kavrayan sancılar ve kürek çekmenin ipnotize edici ritmi, hiç değilse ona, oğlunu kaybetmenin verdiği daha yoğun acıyı biraz olsun unutturuyordu.

Gece yarısına az bir zaman kala burnun ucunda suların alçalması durumun lehlerine dönmesini sağladı. Burnun ucunu yavaşça dönerek güvenli olan laguna girdiler. En sonunda Seraph'tn yıldızların yansımasıyla beneklenmiş sakin sularda beklemede olduğunu gördüler. Yüzer durumdaki direği geminin bordasına bitişik halde sağlama aldıktan sonra, denizcilerin pek azının ip merdivenden güverteye tırmanacak gücü kalmıştı. Çoğu küçük teknelerin dibine çöküp başlarını bir yere dayayamadan uykuya daldılar.

Hal merdivenden kendisini küpeştenin başında bekleyen Ned Tyler'ın yanına zorlukla tırmandı. Kaptanının bitkinliğini ve kanlı ellerini gören denizcinin gözlerinde derin bir saygı ifadesi okunuyordu. "Hemen doktoru çağırayım da sizinle ilgilensin."

Ardından Hal'ın merdivenden güverteye ayak basmasına yardım etmek için bir adım attı. Fakat Hal yardımı kabul etmedi. Boğuk bir sesle, "Tom nerede?" diye sordu. "Oğlum nerede?"

Ned yukarı baktı, onun bakışını izleyen Hal da ana direğin donanımındaki yalnız karaltıyı gördü.

Ned, "Demir attığımızdan beri orada," dedi.

Hal, "Adamlara kahvaltılarıyla birlikte bir parça rom verin, ama gün ışırken kaldırılsınlar," diye emretti. "Tanrı biliyor ya, dinlenmeyi hak ettiler, ama Seraph denize açılana kadar onlara bunu bahşedemem."

Kendi vücudundaki her bir kas dinlenmeye can attığı ve ayaklarının üstünde sallandığı halde, ana direğin çarmıhlarına doğru yürüdü ve serene kadar sürecek olan uzun tırmanışına geçti.

Hal ana serene ulaşınca Tom ona yer açtı, böylece, hiç konuşmadan oturdular. Hal'ın, bütün o gün ve gece boyunca hakim olabildiği kederi şimdi sel gibi yüreğini kaplamış, ona yorgunluğunu bile unutturarak tıpkı için için yanan bir kor gibi yüreğini dağlamaya başlamıştı. Kısmen onu avutmak, kıs men de kendisine avuntu aramak için kolunu Tom'un omuzlarına doladı.

Tom da babasına dayandı ve sessizliklerini sürdürdüler. Yıldızlar tepedeki görkemli yörüngelerinde kimi zaman hareket edip kimi zaman kaybolurken Tom sessiz sessiz hıçkırmaya başladı. Genç ve diri vücudu dayanılmaz bir acıyla sarsılıyordu. Hal onu sıkı sıkı tuttu, ama Tom, kırık ve çaresiz bir sesle, "Suç benim, baba," diye fısıldadı.

"Kimsenin suçu yok, oğlum."

"Onu kurtarmam gerekirdi. Ona söz vermiştim. Onu hiçbir zaman terk etmeyeceğime dair büyük bir yemin etmiştim."

"Hayır, Tom, suç senin değil. Hiçbirimiz bir şey yapamazdık." Hal bunları konuşmakla beraber, eğer ortada bir suç varsa, o suç benim, diye düşünü yordu. Dorian'ı High Weald'de güven içinde bırakmam gerekirdi. Onun bu işler için yaşı çok küçüktü. Öyle yapmadığım için bütün hayatım boyunca kendimden nefret edeceğim."

"Onu bulmak zorundayız, baba. Dorian'ı kurtarmak zorundayız." Tom'un sesi sertleşmişti. "Buralarda bir yerde olmalı. Onu köle olarak satacaklardır.

Onu bulmalıyız."

"Evet, Tom. Onu bulacağız."

Tom, "Bizim de birlikte yemin etmemiz lazım," diyerek babasının yüzüne baktı. Hal'ın yüzü yıldızların ışığında tüm rengini yitirmiş görünüyordu. Gözleri sanki karanlık birer çukur, ağzı da mermerden oyulmuş kadar katı ifadeliydi.

Tom babasının elini aradı. Kurumakta olan kan yüzünden elleri yapış yapıştı.

Hal, "Yemini ikimizin adına sen et," dedi. Tom da kenetlenmiş ellerini yıldızlı göğe uzattı. "Yeminimizi duy, ey ulu Tanrım," dedi. "Dünyanın her neresinde olursa olsun, Dorian'ı buluncaya kadar rahat etmeyeceğimize ve çabalarımızı sürdüreceğimize yemin ediyoruz."

Hal, "Amin!" diye fısıldadı. Gözlerine dolan yaşlardan yıldızlar bile bulanmıştı. Marangozlar, pruva direğinin kırılan kısmında bir oluk açıp kırık ve kıymıkları düzelttiler, sonra da direğin ucunun üstüne oturabilmesi için bir çeşit basamak yaptılar. Kırılmış olan direk bu arada kıyıya yüzdürülerek uç kısmı düzeltildi. Bu çalışma gün boyunca sürdüğü gibi, hava kardıktan sonra da fener ışığında devam etti. Hal gözü dönmüş gibi çalışıyor, en başta kendisi olmak üzere, kimsenin gözünün yaşına bakmıyordu.

Hal ve Ned Tyler daha sonra koydaki gel git düzenini ve kumsalı incelediler. Denizin kumlu dibi amaçları için idealdi, med zamanında suların yükselişi ise iki buçuk kulacı geçmiyordu. Kaidesine oturtulacak direk hazır olunca Seraph 'ı med zamanında kumsala çektiler, suyun kıyısındaki palmiyelere bağladıkları kalın halatlarla gemiyi emniyete aldılar.

Cezir zamanı gelince, Seraph beyaz kumların üstünde hareketsiz kaldı. Halatları kullanarak gemiye otuz derecelik bir eğim verdiler. Altı saat sonra med, gemiyi tekrar yüzdüreceği için hızlı çalışmak zorundaydılar. Eski direk bir palanga yardımıyla içinde oluk açılmış kaideye yerleştirildi ve kaynar haldeki katrana batırılmış demir çivilerle mıhlandı.

Hal bu fırsattan yararlanarak, geminin karinasında teredo kurdunun varlığını gösterecek belirtiler aradı. Bu yaratıklar sıcak sularda bir geminin dibindeki tahtaları yiyip içlerine sindirebilirlerdi. Kurtlar zaman zaman insanın kolu uzunluğunda ve başparmağının kalınlığında olabiliyorlardı. Çoğalıp gemiyi sardıklarında deliklerini birbirlerine öylesine yakın açıyorlardı ki, aralarında sadece ince bir tahta tabakası kalıyordu. Bu şekilde zarar görmüş bir geminin fırtınalı havalarda dibi düşebilirdi. Hal karinayı kaplayan katranla yelken bezi katmanının yalnız gemi kurdunu değil, aynı zamanda Seraph ‘ın geçişini yavaşlatacak yosun oluşumunu da engellediğini sevinerek saptadı. Tekne umduğundan da temizdi, ama ne yazık ki ince yosun ve midye tabakasını kazımak için yeterli zaman yoktu.

Med en sonunda gemiyi kumların üstünden yükseltince, onu koyun derin sularındaki demirleme yerine çektiler. Pruva direğindeki eklem sert bir rüzgarda yelkenlerin basıncını kaldıracak güçte olmadığından marangozlar onu kuvvetlendirmek için kolları sıvadılar. Önce, eklemin üzerinde destek görevi görecek sert tahtadan takviye parçaları hazırladılar. Bunları yerine taktıktan sonra iyice ıslatılmış kenevir iplerini üst üste geçirerek direğin etrafında sıkış tırdılar, ip kuruyunca demir kadar sert oldu.

Hal tamamlanmış işi görmeye gelince, başmarangoz, "Bu eklem direğin

kendinden de sağlam oldu. Serenler ve çarmıhlar yerine oturduktan sonra herhangi bir fırtınada üzerine ne kadar yelken yüklerseniz yükleyin, asla aynı yerden kırılmayacaktır," diye böbürlendi.

Ned Tyler her şey tamamlanıp yelkenler açılmaya hazır olunca, diğer subaylarla Hal'ı görmeye geldi. "Her şey yolunda. Seraph yola çıkmaya hazır, kaptan," diye rapor verdi.

"Çok güzel, Bay Tyler."

Ned bir duraklama geçirdikten sonra, cesaretini toplayarak sordu. "Hangi yöne gideceğimizi sorabilir miyim?"

Hal, "Yakında öğrenirsiniz," diye cevap verdi. Dorian kaybolduğundan beri gülümsediğini kimse görmemişti. "Ama önce tutsakları güverteye çıkarın."

***

Arap tutsaklar, bellerindeki peştemallar ve ayaklarındaki zincirlerle başkasaradan getirildiler. Tutsaklar yürümeye çalışırken ayak bileklerindeki zincirler sakırdıyordu. Kuvvetli güneş ışığında gözlerini kırpıştırarak durdular.

Hal onları görmezden gelip küpeştenin başına yürüdü. Su o kadar berraktı ki, denizin dibinde sürünen deniz hıyarlarını ve Seraph'ın etrafında dola şan küçük balık sürülerini görebiliyordu. Derken, bir gölge geminin altından kayarak ortaya çıktı. Büyük kayıklar uzun ve enliydi. Sırtında koyu renkli dalgalı yollar göze çarpıyor, korkunç kuyruk tembel bir ritmle suyu dövüyordu.

Seraph burada uzun süredir demirlediğinden, koya boşalttığı mutfak artıkları ve lağım pislikleri, mercan kayalığının ötesindeki derin sularda bulunan kaplan köpekbalıklarını buraya çekmişti. Hal canavarın, kuyruğunun ufak bir hareketiyle dönüp geminin altında gözden kayboluşunu seyrederken tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Kaplan köpekbalığı, bu tropikal sular da seyreden bütün denizcilerin karabasanıydı.

Küpeşteden ayrılıp tutsak sırasının önünden yavaşça geçti. Kederi en sonunda dikkatini odaklayabileceği "bir hedef bulmuştu. Korsanların yüzlerine bakarken öfkesini frenleyebilmek ve yüzünün ifadesini koruyabilmek için bütün iradesini kullanmak zorunda kaldı. Raşid sıranın en önündeydi. Yaralı kulağı kanlanmış bir paçavrayla örtülüydü. Hal onun önünde durdu.

Öfkesini frenleyerek, "Korsanlığın cezası nedir?" diye sakin bir tavırla Raşid'e sordu. "Kuran katil ve tecavüzcü hakkında ne der? Bana Şeriat'tan bahsetsene biraz. İslam'ın yasalarını açıkla."

Raşid, Hal'la göz göze gelmekten kaçıyordu. Ateşi yükselmiş bir adam gibi titriyor, terler yanaklarından aşağı süzülerek çenesinden yere damlıyordu.

Karşısına dikilen bu Frenk şeytanının ne kadar acımasız olabileceğini öğrenmişti.

Hal, "Peygamber, katilin akıbetinin nasıl olması gerektiğini bize söylemiyor mu? Katili, kurbanın babasının eline vermiyor mu?" diye sordu. "Elleri bir masumun kanıyla kirlenen kişiye merhamet etmememizi öğütlemiyor mu?"

Raşid güvertede dizüstü düştü ve Hal'ın ayaklarını öpmeye kalkıştı. "Acıyın, büyük lord! Değersiz ruhumu sizin ellerinize veriyorum." Hal onu pis bir köpekmiş gibi bir tekmeyle yolunun üstünden uzaklaştırıp sıra boyunca yürümeyi sürdürdü.

"Peygamber, cinayetin cezasının ölüm olduğunu söyler. Hepiniz korsanlık

ederken suçüstü yakalanmış canilersiniz. Ben İngiltere kralının bir hizmet karıyım ve majesteleri tarafından bu denizleri sizin gibi pisliklerden temizlemekle yetkilendirildim."

Hal, Ned Tyler'e döndü. "Bay Tyler, bu tutsakların her biri için seren cundasında birer ip hazırlayın."

Ardından, ellerini beline devşirip başını arkaya atarak, iplerin yukarı taşınmasını ve makaralardan geçirilmesini seyretti.

İlmikler de atılıp her bir ipin önüne birer denizci dikilince Ned, "İnfazların yerine getirilmesine hazırız," diye bildirdi.

Hal hala dizlerinin üstünde kıvranan Raşid'i işaret ederek, "Bu serseriyi sona saklayın. Ama öbürlerini asın," dedi.

İlmekler bağırıp çırpınan ve merhamet dilenen ayakları zincirli tutsakların boyunlarına geçirilerek sıkıştırıldı, iplerin öbür uçlarını tutan adamlar bundan sonra çıplak ayaklarını uyum halinde yere vurup ana yelkeni açarmış gibi şarkı söyleyerek harekete geçtiler. Araplar üçer dörder kişilik gruplar halinde çırpınarak üst serenlere çekildiler. Gittikçe hafifleyen çırpınışlarının ardından çarpılan boyunları, morarmış yüzleri ve ağızlarından sarkan şişmiş dilleriyle orada öylece asılı kaldılar. Raşid en sonunda güvertede yalnız kalmıştı. Hal gidip onun tepesinde durdu. "Arkadaşların kolay bir şekilde öldüler," dedi. "Ama sen beni küçük oğlumdan ayırdın. Bana bilmek istediklerimi söylemezsen onlar kadar şanslı olmayacaksın."

Raşid, "Elimden ne gelirse yaparım, Efendi" diye geveledi. "Siz yalnız istediğinizi sorun."

"El-Auf'u ve oğlumu nerede bulabileceğimi öğrenmek istiyorum."

"Orasını bilmiyorum, Efendi. " Raşid başını o kadar kuvvetli salladı ki, gözyaşları bir köpeğin silkinişindeki gibi etrafa saçıldı. Hal uzanıp onu ayağa kaldırdı, bir kolunu iki kürek kemiğinin arasına dayayarak onu küpeştenin başına yürüttü.

Adamın yaralı kulağına, "Aşağıya bak!" diye fısıldadı. "Aşağıya bak ve seni neyin beklediğini gör." Kaplan köpekbalığı altlarındaki parlak sularda sessizce kayıp, sonra hafifçe yana yatarak onlara bakınca, Raşid canhıraş bir feryat kopardı.

Hal sordu. "El-Auf'u nerede bulabilirim? Üssü neresi? Bunu bana söylersen, yaratıcına tek parça halinde gider, aşağıdaki o pis yaratığın dişlerinin arasında

paramparça olmazsın."

Raşid, "Vallahi bilmiyorum," diye hıçkırdı. "El-Auf'un barınağının nerede olduğunu pek az kişi bilir. Ben sadece zavallı bir balıkçıyım."

"Aboli!" Hal'ın ona seslenmesi üzerine, sonuncu ipin ucunu avucunda tutan iriyarı zenci efendisine yaklaştı. Hal, "Başı önde!" diye emretti.

Aboli eğildiği gibi ipi Arabın ayak bileklerindeki zincirin halkalarının arasından geçirdi. İpin öbür ucunu tutan denizcilere, "Kaldırın onu!" diye seslendi. Raşid böylece ayakları yukarıya gelmek üzere havaya kaldırıldı ve geminin bordasından sarkıtılıp tıpkı bir saatin rakkası gibi sallanmaya başladı.

"El-Auf nerede?" diye tekrar sordu Hal. "Oğlumu nerede bulabilirim?"

Raşid haykırdı. "Tanrı şahidimdir ki bilmiyorum."

Hal ipin ucunu tutan adamlara, "Onu indirin!" dedi. Raşid de sallana sallana suya yaklaştı. Adam, küpeşteden aşağı sarkmış olan Hal'a bakmak için başını çevirmeye çalıştı.

"Bilmiyorum. Benim için kutsal olan her şey adına yemin ederim. El Auf'un, oğlunu nereye götürdüğünü bilmiyorum." Hal, Aboli'ye başıyla bir işaret yaptı. "Canavarı besleyin!" Aboli küpeştenin yanına getirilmiş olan mutfak artıklarıyla dolu kovalardan birini, kaldırıp içindeki balık kafalarını, bağırsakları ve kabukları denize döktü. Küçük balık sürüleri anında şölen için yüzeye hücum ettiler ve açgözlülükleriyle denizin yüzeyini çalkalamaya giriştiler. Ardından, Aboli ikinci kovanın içindekileri de denize boşalttı.

Aradan bir dakika geçmemişti ki, minik balık sürülerinin altında karanlık bir hareket oldu. Derken, geniş ve dalgalı desenleri olan bir sırt korku verici bir görkemle derinlerden yukarı sıyrıldı. Küçük balık sürüleri anında dağıldı ve canavar yüzeye çıkarak bir insanın gövdesini yutabilecek büyüklükteki çenesini açtı. Artıkları kaparken sıra sıra sivri dişleri görünüyor, hayvan bir yandan suları karıştırıyordu. Raşid'in asılı olduğu yerin hala çok altındaydı. Hal, "Vücudun bu kadar pis bir balık tarafından yenilirse cennetin kapılarından asla içeri giremezsin, değil mi?" diye seslendi.

Tutsak, ipin ucunda çaresizlik içinde kıvranıyordu. Sesi tiz çıkıyor, söyledikleri pek iyi anlaşılmıyordu. "Hayır! Bilmiyorum. Merhamet, lordum!"

Hal, "Aşağıya!" diyerek ipe asılmış adamlara işaret verdi. Onlar da Raşid'i başıyla omuzları suya batana kadar aşağı sarkıttılar. Başının etrafındaki kana bulanmış sargı düşmüş, ıslak, uzun saçları da suyun içinde yüzüyordu. Soluk

alabilmek için ipin ucunda kıvranıp çırpınıyordu.

Hal, "Konuş benimle!" diye gürledi. "Bana en küçük oğlumdan söz et." İçi donmuş gibiydi, kalbinde en küçük bir acıma hissi yoktu. Bu sırada köpekbalığı yüzen sargının üstündeki kan kokusunu alarak onu kapmaya çalıştı. Korkunç çene bir kere daha açılıp kumaş parçasını içeri çekti. Balık dalarken kuyruk yüzgeci suyun yüzeyini yararak asılı adama şiddetle çarptı. Korkudan ciyaklayan Raşit ipin ucunda ileri geri çırpınışlarını sürdürdü.

"Konuş!" Hal adamı zorladı. "Oğlum hakkında bir şeyler öğrenmek zorundayım."

Raşid, "Bilmediğim bir şeyi söyleyemem ki," diye uluyunca, Hal ipi tutan adamlara işaret etti. Onu tekrar suya bıraktılar ve bu kez beline kadar suya gömüldü. Derindeki köpekbalığı, böylesine dev bir yaratıkta olanaksız gibi gözüken bir hızla dönerek yüzeye tırmanmaya, yaklaştıkça daha da büyümeye başladı.

Hal, "Kaldırın!" diye bağırdı, böylece, Raşid'i dev çeneler tam kapanırken kaldırıp birkaç santimlik bir farkla kurtardılar.

Hal, "Hala çok geç değil," dedi. Giderek gücü azalmaya başlayan ve korkusu artan Raşid'e sesini duyuracak bir tonla konuşmuştu. "Haydi, söyle de bu iş çabuk bitsin," diye tamamladı.

Raşid korkunun boğuklaştırdığı bir sesle, "El-Auf'u nerede bulabileceğinizi bilmiyorum, ama bunu bilen bir adamı tanıyorum," dedi.

"Bana adını ver."

"Adı Grey, Efendi. Kendisi Zanzibar'da. Geminizde götürdüğünüz büyük hazineyi bize duyuran da o oldu."

"Aşağıya!" Hal işareti verdi. Raşid suya indirilirken de kaplan köpekbalığı onu karşılamaya hazırlandı. Hal bu kez onu yukarı çektirmeye kalkışmadı, Raşid'in onun için artık bir değeri kalmamıştı. Adamı en küçük bir vicdan kıpırtısı duymadan cezasını çekmeye yolladı ve Raşid'in başının köpekbalığının çenesinin arasında kaybolmasını tam bir kayıtsızlıkla seyretti.

Balık şimdi ipe asılmıştı; kuyruğunu kasıyor, iki yanı kırbaçlıyor, dev vücudunu ikiye katlıyor, çenesini makas gibi çalıştırarak eti ve kemiği parçalıyordu. Büyük ağırlığı ve hareketlerinin şiddeti, ipin öbür ucundaki adamlara dengelerini kaybettirirken kayıp güverteye düşmelerine neden oldu.

Sonra iki çene birleşti ve Raşid'in kafasını kopardı. Köpekbalığı bundan

sonra kendini arkaya atarak cesedi ipin ucunda sallanır ve seğirir durumda bıraktı. Bu arada kesilmiş boyundan fışkıran kanlar da suları bulandırıyordu.

Hal kemerindeki kından kılıcını çekerek ipi bir vuruşta kesti. Başsız vücut denize düştü ve kendi kanıyla perdelenerek döne döne derine inmeye koyuldu. Köpekbalığı geri dönmüştü. Lezzetli bir lokmayı kabul eden bir köpek gibi cansız vücudu yarım ay biçimli ağzıyla yavaşça aldı ve onunla birlikte derinlere daldı. Hal küpeşteden uzaklaştı.

"Sular yükseliyor, Bay Tyler," dedi. Seren cundasında asılı ölülere baktı.

"Bunlardan kurtulalım. Onları da denize atın. Cezir zamanı Zanzibar'a hareket edeceğiz."

Yelkenlerin tümünü fora ederek Ras ibn Khum'un etrafını döndüler ve rüzgara çıktılar.

Hal, "Yeni rotanız kuzeydoğu kerte kuzey, Bay Tyler," dedi. "Rüzgar böyle devam ederse yarın akşam günbatımından önce Zanzibar açıklarında oluruz."

***

Hal gelişini duyurmak istemediği için geceleyin rüzgarı başa alıp boğazda gemiyi durdurdu, sabah gün doğarken de Seraph 'ı Zanzibar limanına soktu. Kaleye bir saygı gösterisinde bulunmak amacıyla sancağını indirdi ve tekrar toka etti. Demir denizin dibine tutunur tutunmaz da uzun kayığın indirilmesini emretti. Sonra hızla kamarasına inip masasından çift namlulu tabancayı aldı ve kemerine sıkıştırdı.

Kamarasından çıkınca Tom'u kendisini bekler buldu. Başında kasketi, belinde kılıcı ve çoklukla çıplak olan ayaklarında çizmeleri vardı.

Tom, "Sizinle gelmek istiyorum, baba," dedi. Hal bir duraklama geçirdi.

Kıyıda bir çarpışma olabilirdi, ama Tom aceleyle ekledi. "Yemini sizinle paylaştım, baba."

"Gel öyleyse." Hal güverteye koştu. Ned Tyler'e, "İşareti alır almaz hemen harekete hazır olun," dedikten sonra Tom ve bir düzine adamla uzun kayığa indi. Rıhtımda tekneyi Alf Wilson'la dört denizcinin korumasına bıraktı. Alfa, "Rıhtımdan uzak durun, ama bizi hızla almak için de hazır olun," diye bildirdi. Sonra Aboli'ye döndü. "Bizi konsolosun evine götür. Çabuk gidelim. Ve beraber kalın."

Omuz omuza ikişer kişilik bir sıra halinde daracık sokaklardan hızlı adımlarla geçtiler. Silahlarını hazırda tutuyorlardı. Grey'in evinin sokak kapısına vardıklarında Hal, Aboli'ye başıyla işaret etti. iriyarı zenci bunun üzerine elindeki kargının sapıyla oymalı panellere hızla vurmaya başladı. Darbeler sessiz evin içinde yankılanıyordu. Bir süre sonra kapının öbür yanında sürüyerek yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve bir sürgü çekildi, iyice yaşlanmış bir kadın köle silahlı adam kafilesine bakakalmıştı. Buruşuk yüzünde şaşkınlık ve korku biçimlenirken kapıyı kapamaya yeltendi. Ama Aboli omzuyla ona engel oldu.

Hal kadına yavaşça, "Senin korkman için bir neden yok, ihtiyar ana," dedi. "Efendin nerede?"

Kadın, "Bunu söyleyemem," diye fısıldadıysa da gözleri, avludan evin üst katlarına çıkan geniş taş merdivene kaydı.

Hal, Aboli'ye, "Kapıyı yine sürgüle ve adamların ikisini burada nöbetçi bırak," diye emretti. Sonra, basamakları ikişer ikişer tırmanarak ikinci kata vardı.

Orada durup girdiği salonda etrafına bakındı. Burası nefis halılar ve

fildişiyle sedef kakmalı koyu renkli möblelerle oldukça zengin döşenmiş bir odaydı.

Hal bu tür evlerin planını biliyordu: Zenana, yani kadınların bölümü üst katta olacaktı. Şimdi bulunduğu yer binanın ana salon ve oturma odasıydı; evin efendisinin dairesi de bunun uzak ucundaki zengin oymalı abanoz ve fildişi paravanların arkasında olmalıydı. Hal paravanların arasından sessizce geçince kendini daha ufak bir salonda buldu. Yerlere ipek kılıflı yastıklar serpiştirilmişti, ortadaki kısa bacaklı bir masanın üstünde ise bir nargileyle kirli yemek kaseleri görülüyordu. Bayat bhang kokusu, yemeklere katılan baharatların ağır araması ve Grey'in hastalığının kendine özgü misk kokusu odanın havasına sinmişti.

Hal bir başka paravanın arkasına geçerek bunun ötesindeki odaya girdi. Alçak bir yatak alanın yarısını kaplamıştı. Adam şaşırarak eşikte kalakaldı. Yatakta bir sürü vücut sarmaş dolaş durumda yatıyordu; beyaz ve kahverengi bacaklar birbirine dolaşmıştı. Gördüğünü kavraması Hal'ın birkaç saniyesini aldı. Konsolos Grey sırtüstü uzanmış, şiş bacaklarını iki yana açmıştı. Koskocaman karnı, hamileliğin son evrelerindeki bir kadınınkiler gibi gerilmişti. Göğsü, sanki kaba ve kıvırcık kara kıllardan örülü bir hayvan postuyla kaplıydı. Şekilsizleşmiş bacakları, hastalığının belirtileri olan açık kırmızı yaralarla beneklenmişti. Bu açık yaralardan sızan irinin kokusu odanın havasını kaplamıştı. Hal midesinin bulandığını hissetti.

İki köle kızdan biri adamın başının üstüne çöreklenmiş, ikincisi ise bacaklarını ayırıp Grey'in üstüne oturmuştu. Bir tanesi başını kaldırdı. Hal'la göz göze gelince avazı çıktığı kadar bağırdı, iki kız tıpkı ürkmüş bir çift ceylan gibi anında sıçrayıp odadan kaçarken Grey'yi yatağın içinde perişan halde bıraktılar. Konsolos yanına dönerek bir dirseğinin üstünde doğruldu. "Sen ha!" dedi. Hal'a bakakalmıştı. "Beklemiyordum..." diye gevelerken arkasını getiremedi; ağzı başka bir ses çıkaramadan açılıp kapandı.

Hal, "Ne beklediğinizi çok iyi biliyorum, sir. Sizi düş kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," dedi.

"Evime böyle habersizce baskın yapmaya hakkınız yok." Grey elinin tersiyle yüzünü sildi. Derken şaşkınlığı yerine öfkeye bırakarak, "Silahlı korumalarım var," diye hırladı. "Onları çağırayım da görün." Bağırmak için ağzını açınca, Hal kılıcının ucunu adamın gırtlağına dayadı. Grey hemen söndü ve solucan gibi kıvrılarak kendini çelikten kurtarmaya çalıştı.

"Üstünüzü örtseniz iyi olacak." Hal yatağın yanında yerde duran ipekli

sabahlığı alarak adama fırlattı. "Enkazdan farksız vücudunuzu görmek beni hasta ediyor." .

Grey giysiyi zar zor üstüne geçirdikten sonra, vakarına ve özgüvenine biraz kavuşur gibi oldu. Dalkavukça gülümseyerek, "Sizi tehdit etmek istemezdim, ama beni ürküttünüz," dedi. "Gelişiniz benim için utanç verici bir zamana rastladı." Böyle derken Hal'a çapkınca göz kırpmıştı. Ekledi. "Hem bu sıralar Ümit Burnu'nun yarı yolunda olduğunuzu tahmin ediyordum."

Hal, "Size pek dürüstçe davranmadığım için özür dilemem gerekir," dedi.

"Ben tüccar ya da Doğu Hindistan Şirketinin bir memuru değilim. Gerçek adım Henry Courtney. Majeste Kral William'ın hizmetkarıyım."

"Hepimiz kralın hizmetkarlarıyız." Grey'in tavrı saygılı ve sözüm ona erdemliydi. Yatağın kenarına kaydı ve büyük bir çaba sarf ederek ayağa kalktı.

Hal kılıcının ucunu Grey'in şiş karnına dayayarak onu tekrar yatağa itti. "Lütfen rahatsız olmayın," dedi. Nazik bir tavırla konuşuyordu. "Kralın hizmetkarıyım derken, elimde kralın yetki belgesinin bulunduğunu söylemek istedim. Korsanlık yaparken yakalanan ya da açık denizlerde korsanlık yapan kişilere yardım ve yardakçılık ettiği saptanan kişileri yargılayıp idam ettirmek de yetkilerimin arasında yer alıyor." Hal parşömen tomarını pelerininin altından çıkardı. "Bunu okumak ister misiniz?"

"Belgede sizin söylediklerinizin yazılı olduğuna eminim." Grey sözde güvenli bir tavırla konuşuyordu, ama yüzünün rengi balmumundan farksızdı. Devam etti. "Yalnız bütün bunların benimle olan ilgisini anlayamadım."

"Öyleyse izin verin de açıklayayım." Hal parşömeni yine pelerininin altına kaydırdı. "Gemimde hazine falan yok. Buna inanan tek kişi sizdiniz. Sırf dürüstlüğünüzü sınamak için o yalana başvurdum. El-Auf adıyla tanınan korsana bir tuzak hazırlıyordum."

Grey, Hal'a bakakalmıştı. Çenesiyle alnında ter damlalarının biriktiği görülüyordu.

Hal devam etti. "Size ayrıca Zanzibar'dan ayrılacağım günü ve izleyeceğim yolu açıklamıştım. El-Auf elinde bu bilgi olmadan gemime pusu kuramazdı. Bu eksiksiz bilgiyi ise ancak bir tek kişiden almış olabilirdi." Hal kılıcının ucuyla Grey'in göğsüne dokundu. "O kişi sizsiniz, efendim."

"Bu doğru değil!" Grey çaresizlikten yutkunuyordu. "Ben kralın sadık bir hizmetkarıyım. Şerefli bir İngiliz vatandaşıyım."

"Ek bir kanıt olarak, el-Auf'un adamlarından biri bana sizin adınızı verdi. Siz korsanla işbirliği halindesiniz. Özetle, kralın düşmanlarına yardım etmekten suçlu bulundunuz. Konuyu daha fazla tartışmamıza gerek yok. Sizi asılarak öl meye mahkûm ediyorum." Hal sesini yükseltti. "Aboli!"

Aboli hemen arkasında belirdi. Dövmeli yüzüyle o kadar korkunç görünüyordu ki, Grey hemen yatağın öbür yanına kaydı ve sahile vurmuş bir denizanası gibi titremeye başladı.

"Bir idam için ipi hazırlayın." Aboli ip kangalını omzuna atmıştı. Yerden tavana kadar uzanan pencerenin başına yürüdü ve panjurları bir tekmeyle açtı. Havuzun fiskiyesinin guruldadığı avluya baktıktan sonra, ucunda ilmik olan ipi duvarın yarı yerine kadar sarkıttı. Sonra, ipin öbür ucunu pencere çerçevesinin dikey orta demirine düğümledi. "Düşüş uzaklığı bu yağ tulumu için çok fazla. Başını tıpkı bir pilicinki gibi koparacak." Aboli homurdanarak ekledi. "Pis bir iş olacak."

Hal omuzlarını silkti. "Bu durumda derli toplu bir iş bekleyemeyiz, ilmiği başından geçirin."

Grey bağırmaya ve yatakta çırpınmaya başladı. "Tanrı aşkına, aklını başına topla, Courtney. Bana bunu yapamazsın."

"Bana kalırsa, yapabilirim. İddiamın sınanmasına hazırım."

"Ben bir İngiliz'im. Bir İngiliz yargıç tarafından adil şekilde yargılanmayı talep ediyorum."

Hal, "Yargılandınız bile,", diye belirtti. "Bay Fisher, mahkûmu infaza hazırlayın."

"Baş üstüne, kaptan." Koca Daniel adamlarını odaya soktu ve hep birlikte yataktaki adamın etrafını çevirdiler.

Grey, "Ben hasta bir adamım," diye geveledi.

Koca Daniel, "Hastalığının kesin tedavisi elimizde," dedi. Grey'i yüzükoyun çevirip ellerini ince bir iple arkasında bağladılar. Koca Daniel'in adamları ağır vücudu yataktan indirerek pencerenin yanına sürüklediler. İlmik Abdi'nin elinde hazırdı, bunu konsolosun başına geçirdi. Grey'in yüzünü yine Hal'a çevirdiler. Fena halde şiş bacakları ağırlığını taşıyamadığı için ona destek olmak zorunda kalmışlardı.

Hal, "Müttefikiniz Musallim bin-Jangiri ya da öbür adıyla el-Auf'un, ona hazırladığım tuzaktan kurtulmayı becerdiğini duymak sizi sevindirecektir,"

dedi. Yatağın ayakucuna oturdu.

"Okyanusta izini kaybettirdi. Gemisinde açtığım yaraları sarmak için barınağına çekildiğini varsayabiliriz."

"Benim bu işle hiçbir ilgim yok." Grey adamların kollarının arasına yığılmıştı; korkudan zangır zangır titriyordu. "Bana inanmak zorundasınız, Sir Henry."

Hal, konsolos hiç konuşmamış gibi devam etti. "El-Auf'un en küçük oğlumu ele geçirmesi sorunumu artırdı. Oğlumu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağımdan emin olabilirsiniz, siz ise onu nerede bulabileceğimi biliyorsunuz." Hal kılıcın ucunu yine Grey'in gırtlağına dayadı. Onu tutan adamlara, "Bırakın, kendi ayaklarının üstünde dursun," deyince onlar da kenara çekildiler.

"Size yalvarıyorum, Sir Henry!" Grey açık camın önünde sendeliyordu.

"Ben yaşlı bir adamım."

Hal, "Ve de kötü bir adam," diye tamamlayarak kılıcın ucunu adamın boğazına biraz daha bastırdı. Delinmiş deriden fışkıran bir damla kan, Toledo bıçağının ucunu lekeledi. "El-Aufu nerede bulabilirim? Ve oğlum nerede?" diye yineledi Hal.

Grey'in entarisinin altından bir fışkırma sesi geldi ve adamın sıvı halindeki dışkısı şiş bacaklarından aşağı süzülerek yerde, ayaklarının arasında kahverengi bir birikinti oluşturdu. Koku, sıcak küçük odada olağanüstü keskin ve mide bulandırıcıydı. Ama Hal hiç renk vermedi. "Oğlumu nerede bulabilirim?" diye tekrarladı.

Grey, "Denizin Çiçeği!" diye bağırdı. "Adada Portekizlilerden kalma eski kale Flor de la Mar. El-Aufun üssü orası."

"Bu bilgiyi verebilmenizin, suçunuzu hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtladığını size bildirmek zorundayım, efendim."

Grey'in boğazında çeliğin baskısını giderek artırıyordu. Grey sırtını kasarak buna karşı koymaya çalıştı. Ancak ayaklarının kendi pisliğinin içinde kaymasıyla topukları açık pencere pervazını aştı. Orada kısa bir an sendeledikten sonra acı bir feryat koparak arkaya devrildi, ip de onun arkasından tıslayarak boşandı, sonra Grey'in ağırlığıyla gerilerek hareketsiz kaldı.

Hal kafilesiyle avluya indi. Orada durup ipin ucunda hafifçe sallanan şiş

vücuda baktı. Grey havuzun yukarsında asılı kalmıştı. Hal pelerininin astarının içinden bir akşam önce hazırladığı parşömeni çıkararak Aboli'ye uzattı. "Bunu adamın boynuna as."

Aboli, havuzun korkuluğuna sıçrayıp ipin ilmiğini adamın boynuna geçirdi. Parşömen Grey'in göğsünün üzerine sarkmıştı. Hal'ın bildirisi hem İngilizce, hem de Arapça kaleme alınmıştı.

Açık denizdeki korsanlık olaylarında el-Auf diye tanınan korsanla işbirliği suçundan yargılanan ve suçlu bulunan mahkûm William Grey, asılarak ölüm cezasına çarptırılmıştır. İnfaz, ben, Henry Courtney tarafından majesteleri Kral III. William tarafından şahsıma verilen yetkiye dayanarak yerine getirilmiştir.

Tom babasının yanında durarak bildirinin Arapça metnini yüksek sesle okudu. Sonuna gelince, "Altında 'El Tazar' imzası var. Bu Barrakuda demek. Niçin?" diye sordu.

"Bu ad, bu sularda ilk yolculuk ettiğim yıllarda Müslümanlar tarafından bana verilmişti." Hal oğluna baktı. Tom kadar genç birinin böylesine tüyler ürpertici bir işleme tanık oluşu onu rahatsız ediyordu. Ama sonra Tom'un on yedi yaşında olduğunu, kendisinin de o yaşta kılıç ve topla birden fazla adam öldürdüğünü anımsadı. O artık bir çocuk değildi, insanı dehşete düşüren bu tip görevler için gerekli eğitimi vardı. "Buradaki işimiz sona erdi," dedi yavaşça. "Gemiye dönelim." Oymalı yüksek kapılara yüzünü çevirince Koca Daniel de orada nöbet tutan adamlara gerekli emri verdi. Kapılar açıldı.

Gelişlerinde onları karşılayan ihtiyar kadın eşikte belirmişti. Arkasındaki sokak korumalarla kaynıyordu. Tüfekler ve palalarla silahlı en az on iki kişiydiler. Kapılar açılınca haydut kafilesi ileri atıldı.

Grey'in ipin ucundaki cesedini görünce, yaşlı kadın, "Kafirlerin efendimize yaptıklarına bakın!" diye feryadı bastı. "Cinayet!" Kocakarı dişsiz ağzını açtı ve Arap kadınlarının erkeklerinin öfkesini körüklemek için başvurdukları tiz zılgıtı savurdu.

Korumaların başı, "Allahü ekber! Tanrı uludur!" diye bağırdı. Uzun namlulu tüfeği omzuna dayadığı gibi İngiliz denizcilere ateş açtı. Kurşun, Hal'ın adamlarından birinin yüzüne rastlayıp dişlerinin çoğunu yere döktü, çenesini parçaladı ve kafatasının derinlerine saplandı. İngiliz gık demeden yere devrildi. Bunun üzerine Hal, sol elinde bir pistoleyle öne atıldı.

Ateşlediği ilk kurşun korumaların başının sağ gözüne rastladı. Adamın gözü

patlayıp yerinde boş bir delik kalırken pelte gibi bir madde yanağına aktı: O yere düşerken Hal, ikinci namluyu onun arkasında beliren adama ateşledi ve onu tam alnının ortasından vurdu. Ölü arkadaşlarının üzerine devrilirken bir tanesine dengesini kaybettirdi.

Hal, "Haydi, çocuklar!" diye bağırdı ve denizciler sıkı bir kitle halinde kapıdan fırladılar.

"Seraph" diye haykırarak önlerine dikilmiş entarili güruhu geri püskürttüler. Düşman göğüs göğüse gelince uzun namlulu tüfekleriyle nişan alamadı ve palalardan oluşan parlak çitin karşısında gerilemek zorunda kaldı. İçlerinden üçü daha yere yıkılınca Hal'ın kafilesi kılıç oyunu için daha fazla yer bulacakları sokağa çıkabildi.

Ateşlenmemiş ikinci pistole Hal'ın sol elindeydi, ama kurşunları harcamayarak yolunu kesen bir Arabi biçmek için kılıcından yararlandı. Gözleriyle Tom'u arayınca onu hemen arkasında buldu. O kısacık an, delikanlının kılıcının ucunun kanlı olduğunu görmesine yetti. O da bir düşmanı yere yıkmıştı.

Hal, "Aferin, delikanlı. Yanımdan ayrılma," dedi ve kalan Araplara saldırdı. Onlar, ön saflardaki arkadaşlarının akıbetini görmüşlerdi. Vahşi beyaz yüzlerin sıkı bir kitle halinde üzerlerine geldiğini görünce, hızla dağılıp sokakta kaçışmaya başladılar.

Hal, "Bırak, gitsinler!" diyerek Tom'u durdurdu. "Haydi gemiye dönelim!"

Koca Daniel, "Yaşlı Bobby ne olacak?" diye sorarak arkalarında kalan ölü denizciyi işaret etti. Biçtikleri Arapların ölülerinin arasında yatıyordu.

Hal, "Onu da getirin," diye emretti. İçlerinden birinin savaş meydanında terk edilmesi, denizciler için moral bozucu olurdu. Hal'ın ölü ya da diri, onları hiçbir zaman terk etmeyeceğini bilmeleri gerekirdi. "Denize açılır açılmaz ona doğru dürüst bir cenaze töreni düzenleriz."

Daniel yere eğildi, Aboli de cesedi omuzlamasına yardım etti. Sonra, iriyarı iki adam ellerinde palalarıyla arkadaşlarının önü sıra daracık sokaklardan rıhtımın yolunu tuttular. Sabahın bu erken saatinde oralıkta kent halkından fazla bir kimse yoktu, geldiklerini görenler de geçitlerde ve kapı aralıklarında gözden kayboldular. İngilizler böylece kimse tarafından yolları kesilmeden rıhtıma vardılar, Alf Wilson da uzun kayıkla gelerek onları karşıladı.

Seraph'a doğru kıyıdan uzaklaşırlarken daha cesur birkaç kişi gizlendikleri yerden çıkarak tüfeklerini ateşlediler ve İngilizlere küfürler yağdırdılar. Fakat

menzil dışına çıktığından tüfeklerinin mermileri uzun kayığa yaklaşmadı bile. Denizciler alelacele merdiveni çıkıp uzun kayık da yukarı çekildikten sonra Hal demir alınıp yelkenlerin fora edilmesini emretti.

Seraph dönüp limanın ağzına yönelirken sultanın yeşil bayrağı kalenin batı kulesine çekildi, aynı anda da kale duvarlarındaki toplardan gemiye ateş açıldı.

İngilizler geminin güvertesinden bile topların etrafındaki beyaz entarili topçuları görebiliyorlardı. Dürbününü gözüne dayamış olan Hal sergiledikleri paniği fark ediyordu. Dev topların her biri doldurulup ateşlendikten sonra, hedefin düzeltilmesi için hiçbir girişimde bulunulmuyordu. Orta yaşlı adam olanları seyrederken, fazla hevesli topçulardan biri ekibi daha henüz arkasındayken dev topların birini ateşledi. Geri tepiş topun şaryosunu üzerlerine sürerek kemikleri ve bacakları parçaladı. Hal aralarındaki birkaç yüz metrelik uzaklığa rağmen, sakatlanan topçuların acı dolu feryatlarını duyabiliyordu.

Derken, koca taş gülleyi havada gördü: kale duvarlarından havalanmış, yörüngesinin doruğunda minik bir kara leke gibi bir an durur göründükten sonra, gemiye doğru bir kavis çizmişti. Hal güllenin bir an gemiyi vurmasından korktu, ama Seraph'ın yanı başında denize indi. Bu arada fışkırttığı su ve köpük sütunu kıç güvertesinin üzerine boşanarak Hal'ın çizmelerini dizlerine kadar ıslattı.

Hal, "Bizi bu kadar güzel uğurlamalarını karşılıksız bırakamayız," dedi. Ama Ned Tyler'e bakarken gülümsemiyordu. "Sultana hürmeten sancağımızı indirin, Bay Tyler. Sonra, geminin rotasını güneye çevirin."

Hal masasının üstüne yayılmış haritayı incelerken, "Burada işaretli değil, ama ben bu adı daha önce duyduğuma yemin edebilirim," diye söylendi. "Flor de la Mar, Denizin Çiçeği. Bu ada bakarsak, Grey'in de söylediği gibi, eski Portekiz sömürgelerinden biri olduğu kesin." Hal daha önce subaylarını sorgulamış ve onları mürettebata da aynı şeyi sormaya yollamıştı, ama hiçbiri bu yeri bilmiyordu.

Haritanın yanında siyah dana derisiyle ciltlenmiş ağır sekiz kitap duruyordu. Bu kitaplar Hal'ın en değerli eşyaları arasındaydı. Kümedeki kitaplardan birini seçti, kuruluktan çatırdayan sayfaları açtı ve sayfaların her iki yanını kaplayan güzel el yazısına ve siyah mürekkeple yapılmış çizimlere kısaca baktı.

Bu el yazısı ona hayatının bir parçası olacak kadar yakındı. Babası Sir

Francis Courtney'in el yazısıydı. Bu seyir defterleri Hal'a babasından kalan mirasın bir parçasıydı. Sekiz cilt, babasının okyanuslarda otuz yıl süreyle yaptığı yolculuklar ve gezilerin tümünü kapsıyordu. Bütün bir ömrün bilgi ve deneyim biri kimi olan bu ciltler Hal'ın gözünde altından daha değerliydi.

Şimdi huşuyla sayfaları çeviriyor, uzun yıllar önce bir yerde gözüne çarpan adı arıyordu. Bir gözlem ya da babasının dikkatini çeken ve onun tarafından özenle çizilmiş yabancı bir limanın resmi, egzotik bir kara görünümü, bir adamın portresi, bir kuş veya bir çiçek deseni dikkatini dağıttığından bu rasgele bir arayıştı.

Arayışı sonuç vermeyince ilk kitabı elinden bıraktı ve kapağında, "Hint Okyanusu, Anni Domini[7]" 1632'den 1641'e Kadar" yazan bir başkasını seçti.

Hal'ın arayışı o kadar uzun sürdü ki, lambanın yağını yenilemek zorunda kaldı. Sonra ad ansızın sayfanın içinden kızarmış ve sancıyan gözlerine çarptı. Hal derin bir oh çekti. Okyanusta görülen ve ada olduğu belli olan bir karanın mürekkeple çizilmiş deseninin altına not düşülmüştü: "İsla Flor de la Mar." Altına bir rüzgar gülü ve uzaklık çizelgesi eklenmişti. Bunlara göre kara kitlesinin büyüklüğü güneyden kuzeye doğru beş deniz miliydi. Adın altına konum kaydedilmişti: 11 derece 25 dakika güney enlemi, 47 derece 32 dakika doğu boylamı.' Daha küçük harflerle de, "Müslümanlar arasında Daar al Şaytan veya Şeytanın Limanı diye biliniyor," diye yazılıydı.

Hal hemen haritasına danıştı. Babasının verdiği koordinatları cetvel ve pusulayla tatbik etti. Sir Francis'in boylam tahminlerini ihtiyatla karşılamakla beraber, bu ölçülerin Glorietta Adaları'nın yüz elli deniz mili kuzeyinde bir konumu işaret ettiğini saptadı. Oysa Hal'ın haritasında bu konumda sadece açık deniz görünüyordu. Yine babasının seyir defterine döndü. Sir Francis bütün bir sayfayı adanın betimlenmesine ayırmıştı. Hal okumaya başlar başlamaz büyülendi. "Bu adadan ilk söz eden, 1508de Doğu Afrika anakarasının Ateş Sahili boyundaki Arap kentlerini zapt etmeye hazırlanan Affonse de Albuquerque olmuştu. Bu çıkış limanından hareketle Zanzibar'a ve Dar Es Salaam'a karşı saldırıya geçti." Hal başıyla onayladı. Albuquerque'in, çağdaşları arasında Büyük Olaf diye ün yaptığını, Hint Okyanusu'ndaki deniz baskınlarının başarısı nedeniyle de Araplar tarafından el-Şaytan, yani Şeytan diye isimlendirildiğini biliyordu. Portekizlilerin Ateş Sahili'yle Basra Körfezi'ndeki üstünlüğünü Tristao da Cunha'dan çok o sağlamıştı. Arapların Kızıldeniz kalesine ilk giren Avrupa gemileri onunkilerdi. Hal yine babasının yazılarına döndü.

"Albuquerque adanın kuzey ucunda güçlü bir kale inşa etti. inşaat için mercan taşı blokları ve ağır iş için Müslüman esirleri kullanmıştı. Kaleyi Ormuz ve Aden'i zapt etmesi sırasında ele geçirdiği toplarla silahlandırdı. Adaya kendi gemisinin adını verdi: Flor de la Mar. Birkaç yıl sonra 1508'de aynı gemi Goa açıklarındaki mercan kayalıklarına vurarak parçalandı, Albuquerque de bu okyanuslardaki seferleri sırasında topladığı büyük hazineyi kaybetti. Afrika anakarasına yaptığı saldırıların başarısından sonra Albuquerque adadaki üssünü terk etti ve bayrağını Zanzibar'a nakletti. Flor de la Mar'daki kale kaderine terk edildi.

"2 Kasım 1637de buraya geldim. Ada beş ve bir çeyrek deniz mili uzunluğunda, en geniş olduğu noktada yarım deniz mili genişliğinde. Doğu kıyıları okyanusun rüzgarlarına açık olduğu için güvenli bir demirleme yeri sağlamıyor.

Kuzeybatı ucundaki koy aksine çok korunaklı olup bir mercan kayalığının arkasında bulunuyor. Kum ve çakıllarla kaplı olan deniz dibi mükemmel bir kavrayış sunuyor. Mercan kayalığının içinde doğrudan kalenin duvarlarının altına ulaşan bir geçit var. Böylece, kalede Portekizliler varken koya giren herhangi bir gemi, garnizonun bataryalarının ağır ateşi altında kalabiliyordu."

Hal'ın babası sayfanın ortasında koyun ayrıntılı bir haritasını çizmiş ve kayalıkların içinden geçen geçitie birlikte çeşitli kerteriz ve iskandilleri göstermişti. Hal, "Teşekkür ederim, baba," diye mırıldanıp metni incelemeye devam etti.

"Karaya çıktım ve kalenin duvarlarının neredeyse yüz elli yıla çok iyi dayandığını keşfettim. Bu duvarlar çok sağlam inşa edilmişti ve modern kuşatma makineleri dışında hiçbir şeyden etkilenmezdi. Pirinç toplar hala mazgal şevlerinde duruyordu. Ama namluların metali, tuzlu deniz havasının etkisiyle iyice paslanmıştı. Yağmur suyunun toplanmasına yarayan depolar ve sarnıçlar hala çalışır durumdalardı, biz de fıçılarımızı o sularla doldurabildik. Adanın güney ucunda kalabalık bir deniz kuşu kolonisi vardı. Gündüz saatlerinde bu kuş sürüleri adanın yukarsında denizin millerce uzağından görülebilen karanlık bir kubbe oluşturuyordu. Birbirine karışan seslerinin korosu kulağı rahatsız ediyor ve duyuları bu/andırıyordu. Bu kuşların eti yağlı ve balık kokuluydu, ama tuzlanıp tütsülenince yenilebilir duruma geliyordu. Yumurtalarını toplamak için kıyıya bir kafile yolladım. Adamlarım on büyük sepet dolusu yumurtayla döndüler ve bunlarla

kendilerine ziyafet çektiler. Koyda bunlardan başka bol balık ve istiridye vardı. Biz de on gün kalarak, geminin levazım durumunu takviye etmek için bunların yakalanması ve tütsülenmesinde gemideki bütün adamları kullandık.

12 Kasımda tekrar demir alarak Kızıldeniz'in ucundaki Bab ül Mandeb'e doğru yola çıktık."

Hal seyir defterini ailenin Kutsal Kitabı'ymış gibi -ki bir anlamda öyleydi- büyük bir saygıyla kapadı ve dikkatini yine haritaya yöneltti. Babası tarafından verilen adanın konumunu kaydetti, sonra da Zanzibar Boğazı'nın güney ucundaki şimdiki konumlarından itibaren rotayı ve kerterizi tayin etti.

Tekrar güverteye çıktığı zaman güneş ufkun sadece bir parmak yukarsındaydı. Ve öylesine pusluydu ki, kırmızı küreye çıplak gözlerle bakılabiliyordu. Günbatımı yaklaşırken muson rüzgarı hafiflemişti, ama hala bütün yelkenleri şişirmeye yetecek kadar güçlüydü.

Hal, Ned Tyler'e seyir için gerekli direktifleri verdikten sonra pruvaya doğru yürüdü. Altlarından geçerken pruva direğinin serenlerine baktı. Tom, Zanzibar'dan ayrıldıklarından beri yukardaydı. Hal oğlunun duygularını anlıyordu, ama yukarı çıkıp onun nöbetine ya ihtiyacı vardı.

Pruvaya varınca cıvadranın altına basarak ana istralyasına tutundu ve yavaş yavaş olgun erik rengini almakta olan akşam denizine gözlerini dikti. Seraph arada büyükçe bir dalganın tacını koparıyor ve suları pruvanın üstüne savurarak Hal'ın yüzüne de damlacıkların yağmasına neden oluyordu. Hal damlacıkları silmeden, çenesinden göğsüne akmalarına seyirci kaldı.

Afrika arkalarındaki puslu alacakaranlığın içinde gözden kaybolmuştu, ilerde de herhangi bir kara parçası görünmüyordu. Karanlık okyanus sonsuzdu. Bu sonsuzluğun içinde küçük bir çocuk nasıl bulunabilirdi ki? "Ama bunun için hayatımın kalan kısmını harcasam bile onu bulacağım," diye fısıldayarak ekledi. "Yolumu kesmeye çalışacaklarsa benden acıma beklemesinler."

***

O Dhow, anakaradan aldığı sefalet yükünü boğazı geçirerek, Zanzibar'ın pazarlarına götürmekte kullanılan bir köle gemisiydi. Her köşesinde insan vücudunun pisliğinin ve insan ruhunun ıstırabının kokusu vardı. Küçük geminin üzerinde asılı duran ve gemidekilerin her yerine sinen pis bir bulut gibiydi. Aldığı her solukla Dorian'ın da akciğerlerine giriyor ve ruhunu kemiriyordu.

Onu alt güvertede zincirlemişlerdi. Demir kramponlar ağır bir tahta kafese perçin çivileriyle mıhlanmıştı. Ayaklarındaki demirler el işiydi, zincir ise prangalarının gözünden geçirilmişti. Dhow'un ambarında yüz köleye yetecek kadar yer vardı, ama Dorian orada yalnızdı. Dhow'un kenarına ilişmiş olan çocuk, içinde balık pullarıyla teknenin alternatif yükü ıslak kopraların yüzdüğü cıvık sulu sintineye ayaklarını değdirmemeye çalışıyordu.

Aşağı yukarı saatte bir yukarsındaki kapak açılıyor ve Arap mürettebattan biri endişeyle ona bakıyordu. Gardiyanı aşağıya bir kase pirinç ve balık güveci veya tepesi kesilmiş yeşil bir hindistancevizi uzatıyordu. Hindistancevizi tatlı ve hafif gazozluydu, Dorian da bunu kana kana içiyor, fakat yarı yarıya çürümüş ve güneşte kurutulmuş balığa rağbet etmiyordu.

Araplar Dorian'a, prangaları ve kamarasının pisliği hesaba katılmazsa hiç de fena davranmıyorlardı. Dahası, durumuyla yakından ilgileniyorlar, aç ve susuz kalmamasına dikkat ediyorlardı.

Son iki günün içinde dhow'un kaptanı dört kere kölelerin katına inmiş ve durup Dorian'a dikkatle bakmıştı. Yüzünde anlaşılması güç bir anlam vardı. İyice esmer çiçek bozuğu yüzü ve kemerli burnuyla uzun boylu bir adamdı. Dorian'ı denizin içinden çeken ve hançeri gırtlağına dayayan da o olmuştu, ilk ziyaretinde çocuğu sorgulamaya kalkışmıştı.

"Sen kimsin? Nereden geliyorsun? Müslüman mısın? Kafirlerin gemisinde ne işin vardı?" Kaptanın şivesi garip, bazı kelimeleri heceleyişi Alf Wilson'un ona öğrettiği Arapçadakinden çok farklıydı, buna rağmen Dorian adamı hiç güçlük çekmeden anlıyordu. Ona akıcı bir dille yanıt verebilirdi. Bunun yerine başını eğmiş ve adamın yüzüne bakmaktan kaçınmıştı. Duyduğu korkuyla öfkenin acısını Araptan çıkarmak istiyordu. Onu güçlü ve çok zengin bir adamın oğlu olduğunu açıklayarak tehdit etmek istiyor, ama bunun delilik olacağını hissediyordu. "Babam yakında gelecektir, geldiği zaman da size ve adamlarınıza asla acımayacaktır," demek istiyordu. Böyle yapacağı yerde, bu soruları yanıtlamamak için dudağını ısırıp oturmuştu.

Kaptan sonunda çocuğu konuşturma çabalarından vazgeçmiş ve onun yanına

çömelerek gür buklelerini avuçlamıştı. Sonra bu saçları sevgiyle okşamış, Dorian'ı şaşırtarak bir dua mırıldanmıştı: "Tanrı uludur. Tanrı'dan başka Tanrı yoktur, Muhammet de onun Peygamberidir."

Köle katını bundan sonraki ziyaretlerinde kaptan, Dorian'a soru sormaya yeltenmemişti. Ama her defasında çocuğun başını okşamış ve aynı duayı mırıldanmıştı.

Sonuncu ziyaretinde birdenbire belindeki kından hançeri çıkarmıştı. Daha önceki davranışlarından dolayı, adamın ustura kadar keskin bıçağı yüzüne yaklaştırdığı zaman Dorian çok şaşırmıştı.

Bağırmamayı başarmış, ama korku içinde kendi içine büzülmüştü.

Arap, belki de yatıştırıcı olmasını amaçladığı korkunç bir sırıtışla sararmış dişlerini meydana çıkarmıştı. Sonuçta, çocuğun canını yakacak yerde kızıl altın saçlarının uzun bir lülesini kesip hançeri tekrar kının içine sokmuştu.

Bu davranış Dorian'ı şaşırtmış ve meraklandırmıştı; karanlık ve kokulu köle ambarında konu üzerinde tuzun uzun kafa patlatmaya zaman buldu. Gardiyanlarını büyüleyen şeyin saçlarının rengiyle yapısı olduğunun farkındaydı. Saçlarının bu Araplar için özel bir anlamı olduğu anlaşılıyordu. Denizden çıkarıldığı zaman Arapların, öfkelerinin acısını ondan çıkaracakları kesin gibiydi. Dorian gırtlağına dayanmış hançerin batışını hala anımsıyordu, hatta bıçağın derisinde yaptığı çiziğin kabuğunu şimdi bile parmak uçlarında hissedebiliyordu.

Kaptan, ancak kepini başından çekip çıkardığı ve Dorian'ın uzun saçları rüzgarda uçuştuğu zaman bıçağı çocuğun gırtlağından çekmişti. Dorian, o sırada hissettiği dehşet yüzünden kendisini paldır küldür ambara indiren Arapların gevelemelerinin ve tartışmalarının farkında olmamıştı. Sadece dhow'daki herkesin, başına dokunma ve okşama fırsatını kaçınmadıklarını anımsıyordu. Şimdi heyecanlı konuşmalardan bazılarını hatırlamaya başlamıştı.

Birçokları bir kehanetten söz etmişler, içlerinden bazıları, hepsinin büyük saygı duydukları koro halinde "Tanrı ona acısın" deyişlerinden belli olan bir adı seslenmişlerdi. Bu ad Dorian'ın kulağına "Taimtaim" gibi çalınmıştı. Zavallı çocuk yalnızdı ve korkuyordu. Karanlık, pis kokulu ambarda büzülerek babasıyla Tom'u düşünüyor, onların özlemiyle kalbi sıkışıyordu. Bazen birkaç dakikalığına dalıyor, ama sonra dhow'a büyük bir dalganın çarpmasıyla tünediği yerden sıçrayarak uyanıyordu. Tepesindeki kapağın açılıp ona yiyecek

ve içecek getirilmesi ya da kaptanın onunla uğraşmak için aşağı inmesi sayesinde gecelerle gündüzlerin hesabını tutuyordu. Ele geçirilmesinin on ikinci gününde ayaklarındaki prangalar çıkarıldı. Sürüklenerek götürüldüğü güvertede aşağıdaki karanlıktan sonra güneş o kadar kuvvetliydi ki, gözlerini kapamak zorunda kaldı. Parlaklığa uyum sağlaması birkaç dakikasını aldı; bundan sonra gözlerini kırpıştırarak etrafına bakınınca mürettebatın yarısının büyülenmiş' gibi etrafında halka olduklarını gördü. Bu kez onların söylediklerine dikkat etti.

"Bu kehanetin bir parçası. Tanrı'ya şükürler olsun."

"Olamaz. Bu el-Amhara peygamberin dilini konuşmuyor." Dorian, el Amhara, yani Kızıl Olan'la kastedilenin kendisi olduğunu biliyordu.

"Günah işlemekten sakın, İsmail. Kehanetteki çocuğun o olup olmadığına karar vermek sana düşmez."

Bir başkası, "Allah'ın işine akıl ermez," dedi, sonra hepsi birden koro halinde, "Tanrı'ya şükürler olsun!" diye seslerini yükselttiler.

Dorian kara sakallı yüzlerin ötesine baktı, ilerde rüzgar gümüş taçlı dalgaları önüne katıp sürüklüyordu, ama ufukta doğal gözükmeyen, kara bir bulut vardı. Çocuk buna o kadar dikkatli baktı ki, rüzgardan gözleri sulandı. O karaltı kıvrımlar çeviren dumana da benziyordu, ama sonra, çocuğun keskin genç gözleri bulutun altındaki palmiye ağaçlarını seçti ve birden kalabalık bir kuş sürüsünü izlemekte olduğunun bilincine vardı.

O bakarken bir deniz kuşu sürüsü dhow'un yukarsından geçerek daha büyük bir topluluğa katılmaya gittiler. Dorian ilerde her ne varsa görmek, ayrıca korsanların tutumunu sınamak, kendisine ne kadar bir serbestlik tanıyacaklarını ölçmek istiyordu, ileriye doğru birkaç adım attı, Arapların oluşturdukları halka da iki yana açıldı. Onu durdurmaktan sakınırmış gibi yolunun üstünden çekilmişlerdi. Bir tanesi çocuk geçerken elini başının üstüne koydu, ama Dorian fark etmemiş gibi davrandı.

Dhow'un kaptanı, "Gözünüzü ondan ayırmayın. Kaçmamalı," diye dümenin başından seslendi.

Bir denizci, "Yapma, Yusuf," dedi. "El-Amhara, melek Cebrail kadar kutsal mı ki, uçsun?" Bu sözlere hepsi güldüler, ama hiçbiri Dorian'ı durdurmaya yeltenmedi. Çocuk da yürümeye devam ederek tek direğe dayandı.

Deniz kuşları bulutunun altındaki palmiye ağaçlarıyla bezeli kıyı yavaş yavaş belirginleşmeye başlamıştı. Derken çocuk, belli ki küçük bir ada olan şeklin

kuzey ucunda dağlık bir burnu fark etti. Daha yakına gelince, beyaz bloklardan yapılmış, kare biçimli bir binanın duvarları güneş ışığında parlamaya başladı. Dorian çok geçmeden duvarlardaki topları ve kalenin altındaki koyda da demirli bir filoyu fark etti.

Seraph daha birkaç gün önce savaştığı geminin şeklini ve yüksek direklerini tanıyınca birden "Minotaur!" diye bağırdı. Daha hızlı olduğu için dhow'dan çok önce buraya gelmişti. Çıplak serenleriyle koyun orta yerinde demirlemişti. İyice yaklaşmaları üzerine Dorian, Seraph'ın toplarının gemiye verdiği zararı fark edebildi. Daha da yakına gelince, geminin kıç aynalığına eski İngilizce adı yerine Arap yazısıyla yazılmış yeni adı okuyabildi: "Breath of Allah" Koydaki dört köşe yelkenli tek gemi değildi; biri Minotaur'dan büyük, üçü de daha küçük olmak üzere dört tane daha vardı. Dorian bunların, korsan tarafından Doğu'ya ticaret yapmaya gelen Avrupa filolarından zapt edilmiş olacağını düşündü. Değerli bir kargoyla yüklü beş büyük gemi muazzam bir ganimetti. El-Auf adının bu okyanusun her köşesinde böylesine korku uyandırması şaşılacak şey değildi.

Dümendeki kaptan Yusuf'un, "Tiramola için hazır ol!" bağırışı ve mürettebatın emirleri yerine getirmek için çıplak ayakla güvertede koşuşması, çocuğun düşüncelerini böldü. Kaptan az sonra gemiyi, koyun ağzını koruyan mercan kayalığının içindeki geçitten geçiriyordu.

Yusuf, "El-Amhara'yı ön kamaraya götürün. Kalenin duvarlarındaki gözcüler onu görmesinler," diye bağırınca, iki denizci Dorian'ı kollarından tutarak ön güvertedeki küçük kamaraya yavaşça ittiler. Kapı kapanmış olsa da kamaranın iki yanında lombarlar vardı. Dorian bunlardan bakınca koyu çok iyi görebiliyordu.

Kanal, mercanların içinde bir dirsek çevirdikten sonra kalenin duvarlarının nerdeyse altından geçiyordu. Dorian mazgal şevlerinden dışarı uzanmış toplara bakınca, bunların arkasında topçuların kahverengi yüzlerini gördü. Ağır yanar fitillerinden süzülen hafif mavi duman, taş duvarın yukarsında yüzmekteydi. Garnizonun hafif hoş geldin çağrılarına dhow mürettebatı heyecanla karşılık verdi. Kaptan, Breath o f Allah'ın kıçına yakın demir attıktan sonra, sakin ve berrak suyun ötesinde, kalenin altındaki kumsala çekilmiş hafif filikaların birine seslendi. Üç kişi küreklere asılarak filikayı dhow'un yanı başına getirdiler. Mürettebatın arasında Dorian'ın da kamaranın ince tahta bölmesinin öbür yanından izleyebildiği ateşli bir tartışma baş gösterdi. Konu kimlerin kaptanla el-Amhara'nın yanında kıyıya çıkacağıydı. Yusuf sonunda üç denizciyi

seçip eskort olarak filikaya inmelerini emrederek meseleyi çözümledi. Sonra, kamaraya gelerek sarı dişlerini sergileyen o sahte gülümseyişle, "El-Auf'la tanışmak için karaya çıkıyoruz," dedi.

Dorian söylenenleri anladığını belli etmemek için kaptana donuk donuk baktı. Yusuf bunun üzerine söylemek istediklerini hareketlerle anlattı. "Güzel saçlarını gizlemeliyiz," dedi. "El-Auf'u şaşırtmasını istiyorum." Kapının yanındaki çividen kirli bir gri entari alarak, Dorian'a bunu giymesini işaret etti. Giysi bayat ter ve balık koktuğu halde Dorian söylenenlere itaat etti. Yusuf, entarinin kukuletasını çocuğun başının üzerine indirerek yüzünü gizledi..Sonra Dorian'ın koluna girdi ve onu aşağıda bekleyen filikaya indirdi.

Kumsala varınca, ayakların altında gıcırdayan beyaz mercan kumlarına basarak yürüdüler. Üç tane Arap, Dorian'ın etrafını çevirmişti. Yusuf'un arkasından palmiye koruluğuna girerek kalenin duvarlarına doğru yürüdüler. Bu arada koruluğun ortasındaki küçük bir mezarlığın içinden geçmişlerdi. Buradaki mezarlardan bazıları çok eskiydi; duvarlarındaki mercan alçı çatlamış ve dökülmüştü. Baş taraftaki Hıristiyan haçları kırılmış ve yere devrilmişti. Mezarlığın uzak ucunda başlarında taş olmayan daha yeni mezarlar vardı. Toprak kümeleri kısa değneklerin ucundaki beyaz bayraklarla işaretlenmişti; bu bayrakların üstünde Arapça yazılmış dualar ve deyişler vardı. Mezarların bayrakları muson rüzgarında dalgalanıyordu.

Mezarlığı arkalarında bırakıp kaleye doğru kavisler çizen patikada ilerlerken birden başka bir açıklığa girdiler. Dorian şok ve korkunun etkisiyle birdenbire durdu. Patikanın iki yanında kaba kütüklerden yapılmış üç ayaklı sehpalarda çıplak insan vücutları asılıydı. Belli ki burası bir infaz alanıydı.

Sehpalardaki kurbanlardan bazıları hala yaşıyordu. Acıyla dolu küçük hareketler yaparak soluk almaya çalışıyorlardı. O sırada bir tanesinin bütün vücudu kasıldı, sonra inleyerek gürültüyle bağlarının üzerine yığıldı. Birçoğu ölmüştü. Bazıları öleli günler geçmiş, duydukları acı yüzlerinde kalıplaşmış, karınları gazla şişmiş, derileri güneşte kavrulmuştu. Hayatta olanlar da, ölenler de acımasızca işkence edilmişlerdi. Dorian, el ve ayakların olması gereken yerde yanıp kömürleşmiş kesik parçalar bulunan bir tutsağa dehşet içinde bakakalmıştı. Gözleri kızgın demirlerle çıkarılmış bir başkasının göz oyukları boştu. Ağızların içinden diller doğranarak çıkarılmıştı ve sinekler bir bulut halinde boğazların içine dalıyorlardı. Hayatta olanların bazıları boğuk boğuk su diye yalvarıyor, daha başkaları tekdüze bir fısıltılı sesle Tanrı'ya yakarıyorlardı. Bir tanesi yanından geçen Dorian'a iri kara gözleriyle bakarak,

"Tanrı uludur, Tanrı uludur," diye tekrarlamıştı. Dili susuzluktan o kadar kararmış ve şişmişti ki, söylediği kelimeler hemen hemen anlaşılmıyordu.

Dorian'ın gardiyanlarından biri, gülerek can çekişen adama yaklaştı. "Senin Tanrı'nın adını ağzına alman günahtır!" dedi. Sonra bir eliyle kıvrık hançerini çıkarırken, öbür eliyle adamın cinsel organlarını kavradı. Bir tek darbeyle doğradığı organları kurbanın açık ağzına tıktı. "Şimdi konuş bakalım!" Bunları söylerken kıkırdıyordu. İşkence edilen adamda herhangi bir acı belirtisi yoktu, ama yüzünde kalıplaşmış ıstırabı seyretmek dayanılır gibi değildi.

Yusuf adamını şakadan payladı. "Sen de oldu bitti soytarılık etmeyi seversin, İsmail. Haydi yürü artık, bize yeterince vakit kaybettirdin."

Dorian'ın gardiyanları kalenin arkasındaki bir kapıya varıncaya kadar onu sürüklediler. Kapı sonuna kadar açıktı, entarili birkaç muhafiz da tüfeklerini duvara dayayarak kemerin gölgesinde dinleniyorlardı.

Tom, Dorian'a yeni bir çevrenin tüm ayrıntılarına dikkat etmenin ve hatırlamanın önemini öğretmişti. Kukuleta çocuğun yüzünü gizlemekle beraber, gözlerini örtmediğinden şimdi kalenin ana kapılarının eski ve çürümüş olduklarını, menteşelerin aşındığını, duvarların da çok kalın olduklarını görebiliyordu. Bu duvarlar en ağır bombardımana dahi karşı koyabilirdi.

Kapıdaki muhafızlar dhow'un kaptanını iyi tanıyorlardı. Ayağa kalkmaya üşenerek onunla olağan şekilde selamlaşıp lafladılar, sonra da kafilenin geçmesini işaret ettiler. Yeni gelenler böylece kalenin avlusuna girdiler, Dorian da yine dikkatle etrafına bakındı. Özgün binaların çok eski olduklarını görmüştü. Mercantaşı blokları havanın etkisiyle tahrip olmuş, bazı yerlerde kopup yuvarlanmıştı. Ama yakın zamanda onarımlar yapıldığı anlaşılıyordu, şimdi bile bir duvarcı grubu mazgallara çıkan merdivende çalışmaktaydı. Eski damların yerini şimdi kurumakta olan palmiye yaprakları almıştı. Dorian duvarların altındaki gölgelikte en az iki yüz kişinin vakit öldürdüklerini hesapladı. Bazıları seccadelerini yere yayıp üstüne uzanmışlardı. Küçük gruplar halinde oturan başkaları da zar atıyor, nargile tüttürüyor, gevezelik ediyor, tüfeklerini temizliyor ya da kılıçlarını biliyorlardı. Bazıları yeni gelenleri geleneksel şekilde "Selamünaleyküm," diye selamladılar ve aynı şekilde, "Aleykümselam, " diye karşılık gördüler.

Geniş avlunun ortasındaki yanları açık barakada bir dizi ateş yakılmıştı. Peçeli kadınlar bunların başında çalışıyor, saç üstünde ekmek pişiriyor ya da kömür ateşi üzerindeki üç ayaklı, siyah kapların içindekileri karıştırıyorlardı. Dorian'la gardiyanları geçerken başlarını kaldırıp baktılar, ama peçelerinin

arkasında gözleri görülmediği gibi, selam da vermediler.

Kalenin dış duvarlarının içinde odalar vardı ve kapıları avluya açılıyordu.

Odalardan bazıları depo ya da cephanelik olarak kullanıldığı, kapılarında nöbetçilerin beklemesinden belliydi. Yusuf adamlarıyla konuştu. "Beni burada bekleyin. Hep boş olan midelerinizi doldurmak için belki kadınlardan yiyecek dilenebilirsiniz." Bu sözlerden sonra Dorian'ı kolundan tutup istihkamların ortasındaki bir kapı aralığına doğru sürükledi.

İki nöbetçi yollarını kesti. Biri, "Ne diye geldin, Yusuf?" diye sordu. "Seni davet edilmeden Musallim bin-Jangiri'nin kapısına getiren nedir?"

Bir süre tartıştılar. Yusuf içeri girmeye hakkı olduğunu savunuyor, nöbetçi de ondan bu hakkı esirgeme yetkisini kullanmaya çalışıyordu. Nöbetçi sonunda omuzlarını silkti. "Biçimsiz bir saat seçmişsin. Efendi bugün iki kişi hakkında ölüm kararı verdi. Şimdi de anakaradan gelen tüccarlarla görüşüyor. Ama sen oldu bitti kaplan köpekbalıklarıyla yüzmeyi seven pervasız birisin, Yusuf. Yalnız şunu bil ki, başına geleceklerden sen sorumlu olacaksın." Adam bunları söyledikten sonra kılıcını indirdi ve pis pis sırıtarak yana çekildi.

Yusuf, Dorian'ın kolunu daha sıkı tuttu, ama parmakları titriyordu. Çocuğu odanın ortasına iterek, kulağına, "Hemen yere kapan!" diye fısıldadı.

Dorian anlamamış gibi davranarak adamın kendisini yere çekme çabalarına karşı koydu. Kapının eşiğinde bir süre mücadele etmelerinden sonra, Yusuf çocuğu salıp onun ayakta kalmasına izin verdi. Ama kendisi odanın uzak ucunda oturan dört kişilik gruba doğru sürüldü.

Hala ayakta olan Dorian bir yandan huzursuzluğunu yenmeye çalışıyor, bir yandan da etrafına bakmıyordu. Sıvasız mercantaşı bloklarından yapılmış oda duvarlarının parlak renkli ve güzel desenli halılarla kaplı olduklarını ilk bakışta gördü. Mobilya azdı; kaba zemin süpürülüp temizlenmiş olmakla beraber, bir tek alçak masayla adamların üstünde oturdukları bir dizi yastık dışında boştu. Bir yığın övgü ve özrü tekrarlayarak onlara doğru sürünen Yusuf'a küçümsemeyle bakıyorlardı. Korsan, "Tanrı'nın sevgili kulu! Değerli efendimiz! İslam'ın Kılıcı! Kafirlerin karayazısı!" demeye doyamıyordu.

Dorian karşısındaki adamı tanıdı. Onu en son Minotaur'un kıç güvertesinde görmüştü ve bu yüzü asla unutmayacağını biliyordu.

Yeşil bir sarığın altındaki yüz tik ağacından ya da başka bir katı malzemeden yapılmışa benziyordu. Cildi çok fazla gergin olduğundan adamın elmacık kemikleri yüzeye fazla yakın görünüyordu. Alnı geniş ve pürüzsüz, burnu ince

ve kemikliydi. Beline kadar inen sakalına bir çatal biçimi verilmiş, kınayla turuncuya boyanmıştı, ama boyanın arasında kır teller göze çarpıyordu.

Uçları aşağı kıvrık bıyığın altında ağzı ince bir çizgiden ibaretti.

Bu dudaksız sürüngen ağızdan çıkan ses yumuşak ve ahenkliydi, ama adamın katran kadar kara gözlerindeki zalim anlam bu yumuşaklığı yalanlıyordu. El-Auf, "Görüşmemizi kesmek için iyi bir nedenin olmalı," dedi.

"Yüce efendi, ben simanızın güneşinde kuruyan bir deve gübresiyim." Yusuf böyle diyerek taş zemine üç kez alnını sürttü.

El-Auf, "En azından bu doğru," diye onayladı.

"Sana büyük bir hazine getirdim, Peygamberin Gözbebeği." Yusuf, Dorian'ı işaret edecek kadar başını kaldırdı.

El-Auf, "Bir köle mi?" dedi "Dünya pazarlarını kölelerle doldurdum ben. Sen de kalkmış, bana bir tane daha getiriyorsun."

Yusuf, "Bu bir erkek çocuk," dedi.

El-Auf, "Ben sübyancı değilim," dedi. "Latif cinsi her zaman yeğlerim."

Yusuf sinirli bir şekilde, "Bir erkek çocuk dedim, ama sıradan bir erkek çocuk değil bu," diye geveledi. Sonra alnını yine taşlara sürttü. ."Bu bir altın çocuk, ama altından daha değerli."

"Sen bilmecelerle konuşuyorsun, pis domuzun oğlu."

"Bu hazineyi size göstermek iznini bana bahşeder misiniz, güçlü efendimiz? O zaman söylediklerimin doğruluğunu siz de tasdik edeceksiniz."

El-Auf boyalı sakalını okşayarak başını eğdi. "Öyleyse çabuk ol. Anlamsız konuşmandan şimdiden bıktım çünkü."

Yusuf ayağa kalktı, ama sırtını kamburlaştırıp başını derin bir saygıyla eğerek durdu. Dorian'ı elinden tutarak öne itti. Korkudan terliyordu. Kendi korkusunu örtmeye çalışarak, "Şimdi dediğimi yap," diye öfkeyle fısıldadı. Ekledi. "Aksi halde seni iğdiş ettirir, mürettebatıma fahişe olarak veririm." Dorian'ı odanın ortasına sürükledi ve arkasında durdu. "Büyük efendimiz Musallim bin-Jangiri, size şimdi daha önce görmediğiniz bir şey göstereceğim," dedi.

Beklentinin yavaş yavaş kuvvetlenmesini bekledikten sonra, abartılı bir hareketle Dorian'ın başını örten kukuletayı arkaya attı. "Bakın!" dedi. "Kehanette öngörülen Peygamberin Tacı!"

Oturan dört kişi konuşmadan Dorian'a bakakalmışlardı. Çocuk, kendisini ilk

kez gören bütün Araplarda bu tepkiye alışıktı.

El-Auf sonunda, "Saçlarını kınayla boyamışsındır," dedi. "Tıpkı benim sakalımı boyadığım gibi." Öyle demekle beraber, sesinden kararsız ve huşu için de olduğu anlaşılıyordu.

"Kesinlikle hayır, efendim." Yusuf'un kendine güveni artıyordu. Gözünü kırpmadan el-Auf'un sözüne karşı gelmişti. Böyle bir suç yüzünden nice adamlar ölmüştü. "Onun saçını boyayan yüce Allah'tır," dedi. "Tıpkı tek gerçek peygamberi Hazreti Muhammet'in saçlarını boyadığı gibi." Odadaki öbür adamlar, "Allah'a şükürler olsun," diye otomatik şekilde mırıldandılar.

El-Auf, "Getir onu buraya!" diye emretti. Yusuf, Dorian'ı omzundan yakaladı ve itaat etmedeki acelesi yüzünden hızla çekerek ayağa kaldırdı.

El-Auf, "Yavaş!" diye onu uyardı. "Çocuğa özenli davran." Köle çocuk hakkındaki iddiasını el-Auf'un hemen reddetmediği anlamına geldiği için, bu azar Yusuf'un hoşuna gitmişti. Dorian'ı daha dikkatle öne çekti ve korsanın önünde diz çökmeye zorladı.

"Ben bir İngiliz'im." Dorian'ın titrek, çocuksu sesi ne yazık ki yaratmak istediği havayı yok etmişti. Yine de, "Pis kanlı ellerini üstümden çek," diye bağırdı.

"Sütten kesilmemiş bir yavruda kara yeleli bir aslan kalbi." El-Auf'un hoşnutluğu sesinden belliydi.

"Demin ne söyledi? " diye homurdandı. Kimse ona yanıt veremedi. El-Auf bunun üzerine Dorian'a baktı. "Arapça biliyor musun, küçük?"

Bu dilde öfkeli bir karşılıkta bulunmak Dorian'ın dilinin ucuna kadar geldi, ama kendini tutarak İngilizce konuştu. "Canın cehenneme, oraya gittiğin zaman da şeytana selamlarımı ilet." Babasının deyişlerinden biriydi bu; Dorian da cesaret bulmaya başladığını hissetti. Dizlerinin üstünden kalkmaya yeltendiyse de, Yusuf onu tuttu.

El-Auf," Çocuk Arapça bilmiyor," dedi. Sesinde düş kırıklığı seziliyordu. "Şeyh Taimtaim'in kehanetine göre Arapça bilmesi gerekirdi."

Yusuf, "Ona Arapça öğretilebilir," diye atıldı. "Onu yanımda bırakırsanız, bir ayda ona bütün Kuran'ı ezberletirim."

"Bu aynı şey değil." El-Auf başını salladı. "Kehanete göre, çocuğun denizden, başında peygamberin kırmızı örtüsüyle gelmesi ve peygamberin dilini konuşması gerekiyordu." Korsanların başı Dorian'a konuşmadan bakıyordu.

Çocuk, Arapların hiçbirinin hayatlarında kızıl saç görmediklerini anlıyordu. Bu renk saçı dinsel bir alamet olarak kabul ettikleri belliydi: Peygamberlerinin saçlarının da bu renk olduğunu söylemişlerdi. Alf Wilson'un, İslam inanışına ilişkin konuşmalarının birinde bundan söz ettiğini hayal meyal hatırlar gibiydi.

Belli ki el-Auf da peygambere benzemek için sakalını kızıla boyamıştı.

Korsan başı, "Belki de saçı ustaca boyanmıştır," dedi. "Eğer öyleyse... "Birdenbire Yusuf'a sert sert baktı. "Senin de, çocuğun da kelleleriniz gider."

Bunun düşüncesi bile Dorian'ı dehşete düşürdü. Palmiye koruluğundaki idam sehpalarında can çekişen zavallılar hala gözlerinin önündeydi.

Yusuf yine dizüstü çökmüş, suçsuz olduğuna dair yemin ediyor, el-Auf'un ayaklarını öpmeye çalışıyordu. Korsan onu bir tekmeyle ileriye fırlattı ve sesini yükseltti. "Hekim Ben Abram'ı çağırın."

Birkaç dakika sonra saygın bir Arap alelacele gelerek el-Auf'a saygılarını sundu. Sakalıyla kaşları gümüş rengindeydi. Cildi bembeyaz, gözleri parlak ve zeki bakışlıydı. El-Auf bile onunla nazik bir dille konuşuyordu. "Bu Frenk çocuğunu muayene et, amca. Saçlarının rengi doğal mı, yoksa boya mı? Sağlıklı mı, her yeri formunda mı, bana söyle."

Doktorun Dorian'ın başının üstündeki elleri nazik, fakat güçlüydü, çocuk da onun dokunuşuna istemeye istemeye ve bütün vücudunu kasarak katlandı. Ben Abram ipek gibi kızıl bukleleri parmakları arasında ovuşturdu ve dişlerinin arasından emer gibi küçük sesler çıkardı. Sonra, saçları aralayarak Dorian'ın kafa derisini dikkatle inceledi, yukardaki demir parmaklıklı pencerelerden giren ışığı yakalamak için çocuğun başını yana çevirdi. Dorian'ın başını da koklayarak bir kimyasal madde ya da ot kokusu keşfetmeye çalıştı. Sonunda, "Elli yıllık hekimlik hayatımda hiç böyle saç görmemiştim, ama Partların ülkesinin kuzeyinde böyle saçı olan insanların bulunduğunu duymuştum," dedi.

"Öyleyse boya değilmiş." Yine Dorian'a ilgi duymaya başlayan el-Auf, yastıklarının üstünde doğrulmuştu.

Ben Abram da, "Bu onun doğal rengi," diye doğruladı.

'Ya vücudunun kalan kısmı?"

"Göreceğiz. Soyunmasını söyleyin."

"O, peygamberin lisanını bilmiyor. Onu kendiniz soymak zorundasınız."

Yusuf, Dorian'ı sıkı sıkı tuttuğu halele emri yerine getiremedi. Çocuk, başı bir kova soğuk suya sokulmak istenen bir kedi gibi boğuşuyordu. Çırpınırken

tırmalıyor, tekmeler atıyordu. Sonunda onu hareketsizleştirmek için kapıdaki nöbetçilerden ikisini çağırmak zorunda kaldılar. Böylece Dorian adamların karşısında çıplak kaldı. Öyleyken bile onun mahrem yerlerini elleriyle örtmesini önlemek için bir nöbetçi bileklerini sıkı sıkı tutmak zorunda kaldı.

Ben Abram, Dorian'a hayran kalmıştı. "Şunun cildinin rengine ve yumuşaklığına bakın," dedi. "En iyi cins beyaz ipekli kadar güzel. Tıpkı sultanın süt beyaz aygırına benziyor. En küçük bir pürüzü yok. Cildinin rengi, saçlarının kırmızısını tamamlıyor ve tanımı doğruluyor. Evet, saçlarının rengi kesinlikle doğal."

El-Auf bu sözleri kabul ettiyse de, 'Ya vücudunun kalan kısmı?" diye sordu .

Ben Abram nöbetçilere, "Onu tutun!" diye emretti. Bileğindeki ısırık hala kanıyordu. Çekine çekine elini uzatarak, Dorian'ın küçük cinsel organlarına dokunmaya başladı. "Yumurtaları henüz keselerinin içine inmemişler, ama eksiksizler," dedi. Çocuksu beyaz penisi parmaklarının arasında tuttu. "Sizlerin de gördüğünüz gibi, henüz sünnet edilmemiş, ama... "

Dorian, nöbetçilerin pençesinde kıvranıyordu. Duyduğu utanç ve kırılan onuru yüzünden sessiz kalma kararını sürdüremedi. Arapça, "Seni kafir domuz!" diye bağırdı. "Pis ellerini kamışımdan çek, yoksa, yemin ediyorum, seni öldürürüm."

El-Auf yastıklarının üstünde dimdik oturdu. Somurtkan yüzünde yoğun bir şok ve dinsel huşu biçimlenmişti. "Konuştu!" diye soludu, “İşte, kehanet doğrulandı!"

İki yanındaki adamlar da koro halinde, "Allah büyüktür! Şeyh Taimtaim'in kehaneti karşımızda," diye bağırdılar.

***

Tom pruva direğinin yukarsındaki tüneğinde rüzgara karşı ellerini ağzına siper ederek, "Bir gemi!" diye bağırdı.

Ned Tyler de bağırarak karşılık verdi. "Nerede ve ne kadar uzakta?"

"Pruvadan itibaren 45 derece iskele, iki fersah uzaklıkta."

Hal bağırışları kamarasından duymuştu. Öyle hızlı ayağa firladı ki, mürekkep hokkasından fışkıran damlalar haritasını lekeledi. Adam lekeleri alelacele sildikten sonra üstünde sadece gömleğiyle güverteye koştu.

"Kolombiri! Bunun hakkında ne söyleyebilirsin?" diye yukarıya seslendi.

Tom'un yanıtı gelmekte gecikmedi. "Küçük bir tekne. Üç köşe yelkenli.

Hah, bizi gördü. Tiramola ediyor."

"Yalnız bir suçlu kaçar." Koca Daniel de güverteye çıkmış ve yanlarına gelip durmuştu.

'Ya da ihtiyatlı biri!" dedi Ned Tyler.

Koca Daniel, "El-Auf'un adasından geldiğine bahse girerim," dedi.

Hal dönüp onlara baktı. "Yollarını keseceğiz, Bay Tyler. Bütün yelkenler fora edilsin ve o tekneye doğru rota çizilsin."

Çalkantılı denizde rüzgar üstüne dönmek isteyen küçük dhow, Seraph'la boy ölçüşecek yapıda değildi. Yarım saate kalmadan kare yelkenli büyük gemi hızla üzerine gelmekteydi.

Hal'ın emri üzerine birkaç dakika sonra bir tek top atışı duyuldu. Dürbünüyle durumu gözleyen Hal, atıştan birkaç saniye sonra kaçan dhow'un yarım fersah gerisinde denizin içinden beyaz köpüklerin fışkırdığını söyledi.

"Bu canilerin bile bu dili anlayacaklarına eminim," diye mırıldandı ve dhow'un kaçınılmaza boyun eğmesi üzerine haklılığı ortaya çıktı. Aradaki mesafeyi azaltmak için tek yelkenini indirdi.

Küçük tekneye doğru hızla kayarlarken Hal, Koca Daniel'e, "O dhow'a çıkacak silahlı bir kafile hazır edin," diye emretti.

Koca Daniel kafilesini uzun kayıkla yola çıkardı. Dhow'un güvertesine atladı ve ambara dalarak gözden kayboldu. Adamları bu arada teknede bulunan az sayıdaki mürettebatı kılıç tehdidiyle pruvaya sürdü. Koca Daniel on dakika sonra güverteye dönmüştü, Seraph 'a seslendi. "Kaptan, ambarlarında ipekli balyaları var. Hepsinde de John Şirketinin damgası bulunuyor."

"Resmen korsan ganimeti." Hal günlerden beri ilk kez gülümsüyordu. O da

seslendi. "Bay Wilson'la beş adamı teknede bırakın. Kaptanla bütün mürettebatını da sıkı bir koruma altında bu gemiye getirin."

Koca Daniel şaşkınlık ve korku içindeki Arapları Seraph'a getirdi. Bu arada Alf Wilson da küçük tekneyi Seraph'ın dümen suyuna katarken gemiyi rüzgar üstüne çevirerek yola devam ettiler.

Arap kaptanın konuşmak için fazla dürtülmesine gerek kalmadı. " Lamu'danım," dedi. "Adım Abdullah Wazari. Namuslu bir tüccarım ben." Kah meydan okur gibi davranıyor, kah dalkavuklaşıyordu.

Hal, "Peki, gemindeki yükü nereden satın aldın?" diye sordu.

Kaptan kaçamak cevaplara başvurdu. "Namusumla kazandığım parayla ve iyi niyetle satın aldığıma Tanrı şahidimdir."

"Bu arada ambarınızdaki balyaların İngiliz Doğu Hindistan Şirketinin mührünü taşıdığının da dikkatinizden kaçtığı kesin."

"Ben bir hırsız değilim. O malları çalmadım. Namusumla satın aldım."

"Öyleyse onları sana kim sattı, namuslu tüccar Wazari?"

"Onları bana Musallim bin-Jangiri adında bir adam sattı. O İngiliz Şirketinin malı olduklarını bilmeme imkan yoktu."

Hal İngilizce, "Gözlerinin önündeki kanıtı hesaba katmazsak," diye mırıldandı. Sonra Arapça olarak devam etti. "O Jangiri'yle nerede buluştunuz?"

"Daar al Şeytan Adasında."

"O ada nerede? Oradan ne zaman hareket ettiniz?"

"Buraya belki elli fersah uzaklıkta." Wazari omuzlarını silkti. "Dün şafak rüzgarıyla yola çıktık."

Adanın konumuyla ilgili bu tahmin, Hal'ın babasının seyir defterindeki koordinatlara uyuyordu. Hal bu taze bilgileri kafasında ölçüp tarttı. El-Auf'un, Flor de la Mar Adası'nda ganimetlerini açık pazarlarda sattığından kuşku yoktu. Batı denizlerinden gelen bütün Arap tüccarları büyük bir olasılıkla ambarlarını ucuz fiyata çalıntı mallarla doldurmak için buraya akın ediyorlardı. Hal dikkatini yine Wazari'ye çevirdi. "Siz yardımcılarından birini değil de Jangiri'nin kendini mi gördünüz?"

"Onu gördüm. Bir kafir gemisiyle yaptığı korkunç savaştan yeni dönmüştü. Kendi gemisi koyda yatıyordu ve fena halde hırpalanmıştı." Belki de

betimlediği kafir gemisinin güvertesinde durmasının mümkün olduğu aklına gelince, Wazari durakladı. Hilekar bir tavır takındı.

Hal sordu. "Jangiri size, o savaşta kafir tutsaklar aldığını söylemiş miydi?" Wazari "hayır" gibilerden başını salladı. "Bir Frenk çocuğunu tutsak ettiğine dair size övünmedi mi ya da öyle bir şey söylediğini duymadınız mı? On bir veya on iki yaşlarında bir çocuk." Hal bu soruyu laf olsun diye soruyormuş gibi davranmış, ama Wazari'nin yüzünde bir ilgi belirtisi yakalamıştı. Adam, iyi bir tüccardan bekleneceği üzere hemen bu anlamı maskeledi.

Wazari, "Ben yaşlı bir adamım, hafizam da eskisi gibi değil," dedi. "Ama bir konukseverlik nişanesi veya küçük bir iyilik belki hatırlamama yardım eder."

"Nasıl bir iyilik bekliyorsunuz?" diye sordu Hal.

"Benim ve gemimin hiçbir engelle karşılaşmadan buradan gitmesine izin vermeniz, lordum. Bu, altın kitaba sizin hesabınıza yazılacak bir iyilik olurdu."

Hal, "Bir iyiliğe karşılık bir başka iyilik," dedi. "Bana bir iyilik yaparsan, ben de belki sana bir iyilik yaparım, Wazari. Jangiri ya da öbür adıyla el-Auf'un ya randayken Frenk çocuğu hakkında bir şeyler duydunuz mu?"

Arap kararsız bir tavırla sakalını çekiştirdikten sonra derin bir göğüs geçirdi. "Evet, o türden bir şey anımsar gibiyim."

Hal, "Ne anımsıyorsunuz?" diye sordu ve içgüdüsel olarak belindeki kamanın sapına dokundu.

Bu hareketi Arabın gözünden kaçmamıştı. "İki gün önce Jangiri'nin bana bir köle satmaya çalıştığını anımsıyorum. Peygamberin dilini konuşan bir Frenk çocuğuydu bu."

"Peki, niçin o çocuğu satın almadınız?" Hal adama o kadar yaklaştı ki, Wazari'nin yemekte yediği kurutulmuş balığın kokusu burnuna doldu.

Wazari güldü. "O çocuğun fiyatı yüz bin rupiydi." Huşu halinde tekrarladı. "Bir köle oğlan için yüz bin rupi."

Hal, "Bu bir köle için değil, bir prens için ödenebilecek bir fidye," diye onayladı. "O çocuğu gördünüz mü?"

Wazari dudak büktü. "Jangiri, oğlanı görmem için önce kendisine altını göstermem gerektiğini söyledi. Ben yoksul bir adamım. Jangiri'ye de bunu söyledim. Yüz bin rupiyi nereden bulacaktım?"

Hal ısrar etti. "Ne cesaretle bu kadar yüksek bir fiyat istedi?"

Wazari, "Taimtaim'in kehanetinin çocuğu olduğunu söyledi," dedi.

"Benim bu kehanetten haberim yok."

"O ermiş, garip saç rengi olan bir çocuğun denizden geleceğini söylemiş."

"Ne renk bu?" .

"Kızıl!" dedi Wazari. "Peygamberin Kızıl Tacı. Jangiri, o çocuğun günbatımı renginde saçları olduğunu söyledi."

Hal yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Sevincini Wazari'ye göstermemek için küpeştenin başına yürüdü. Uzunca bir zaman orada durarak, rüzgarın siyah saçlarını dağıtmasına izin verdi. Sonra, saçlarını her iki eliyle düzelterek Wazari'ye döndü. "Bir iyilik yaptınız," dedi. Ned Tyler'e döndü. "Bu adamla mürettebatını dhow'a geri götürün. Yollarına devam etsinler."

Ned şaşırdı. "Gitmelerine izin mi vereceksiniz? Çok özür dilerim, kaptan, ama çalıntı ipekler ne olacak?"

"Onda kalsın." Hal kahkahalarla gülmeye başlayınca onu duyabilen her kes şaşırdı. Günlerden beri güldüğünü görmemişlerdi. "Bana verdiğine karşılık önemsiz bir ödül bu."

Ned, "Size ne verdi, kaptan?" diye sordu. "Hoş, benim üstüme vazife değil ama... "

"Umut," dedi Hal. "Bana umut verdi."

***

Uzun kayık gece içinde Flor de la Mar'ın güney ucunun etrafını döndü.

Ay bir saat daha çıkmayacağından ortalık çok karanlıktı. Hal, adaya yaklaştığını sadece kumsala vuran dalgaların fosfor ışıltısından anlayabiliyordu. Yelkenini indirmişti, yelken bezi siyaha boyanmasına rağmen, kıyıdan fark edilme olasılığını en aza indirmek istiyordu.

Hal, el-Auf'u uyarmamak için Seraph 'ı gündüz saatlerinde ufuk çizgisinin altında tutmuştu. Uzun kayığın indirilmesi için güneşin batmasını beklemişti, şimdi de iki mil açıkta adamlarını bekliyordu. Ned Tyler'la bazı roket sinyalleri konusunda anlaşmaya varmıştı. Başları derde girerse Seraph gelip onları almak için tetikte bekleyecekti. Şu ana kadar bir güçlükle karşılaşmamışlardı, geçerken kuzey ucunda fenerler ve yemek ateşleri görmüşlerdi, ama adanın güney ucu ıssız gözüküyordu.

Babasının çizimleri doğruysa Hal, adanın güney ucunun arkasında gizli, korunaklı bir koy bulmayı umuyordu. Bu kararla gemiyi o yana sürdü. Uzun kayıkta yirmi kişi vardı, ama Hal karaya çıkarken aralarından birkaç tanesini yanına almayı tasarlıyordu. Kaleye ya da koyda demirli gemilere bir saldırı planlamamıştı. Bu daha çok, Müslüman korsanların kuvvetini ölçmek ve Dorian'ın nerede tutulduğunu öğrenmek için girişilmiş bir keşif yolculuğu olacaktı.

Garnizonu harekete geçirmeden, hatta adada olduğunu sezdirmeden karaya çıkmayı, sonra da çekip gitmeyi umuyordu.

Önden bir şapırtı Hal'ın kulağına geldi. Koca Daniel bu yaşamsal önemi olan işi başkasına bırakmak istemiyordu. Bulundukları yerde denizin derinliğini ölçtü. Denizin dibi sert bir eğimle derinleşiyordu. Teknenin altından sert bir dalga geçerek onları yükseğe kaldırdı. Hal kendilerine rehberlik edecek daha fazla ışık olmasını istedi.

Hal kürekçilere, "Hazır olun, çocuklar," dedi. Uzun kayık bir sonraki dalgayı yakalayarak hızla ileri kaydı. Hal teknenin, dümende ufak ayarlamalarla dalganın üstünde kalmasını sağladı. Dalganın tacı etraflarında yarılırken uzun kayık köpüklü sularda yarışını sürdürdü ve birden kumsala vurdu.

Üç kişi bellerine kadar gelen suya atladılar ve ellerinde pistoleleriyle kıyıya yürüdüler. Koca Daniel dönüşlerini beklemek üzere uzun kayığı dalga çatlağı çizgisinin ötesindeki daha derin sulara götürdü.

Suyun en yüksek kabarma çizgisinin ötesinde durdular. Hal, "Aboli, fişekleri burada bırak," dedi. Aboli yelken bezine sarılmış ağır paketi bıraktı. Hal,

"Dilerim, onlara ihtiyacımız olmaz," diye homurdandı. "Şimdi barutunuza bakın."

Tom'la Aboli pistolelerinin ağızotunu yenilerlerken birtakım metalik tıkırtılar duyuldu. Deniz suyu ve kumsala kadar yapılan yürüyüş ağızotunu bozmuş olmalıydı. Ağır ve taşınması zor olduğu için gece fazla bir avantaj sağlamayacak uzun namlulu tüfekleri yanlarına almamışlardı.

"İyi misin, Tom?" Hal sesini daha da alçalttı. Delikanlıyı da yanlarına alıp almama konusunda kendi kendisiyle epey mücadele etmişti.

Tom, "İyiyim," diye fısıldadı. Hal, Tom'la o yemini ettiğine şimdi çok pişmandı. Onu ne zaman bir tehlikeye karşı korumak istese, Tom ettikleri yemini kendisine karşı kullanıyordu.'Tom'u bu yüzden kıyıya çıkacak kafileye almak zorunda kalmıştı. Tek tesellisi, Tom'un gece görüşünün kendisininkinden, hatta Aboli'nin kinden kat kat üstün olmasıydı. Gece sona erene dek o keskin genç gözlerin onlara büyük yararları dokunabilirdi.

Hal şimdi Tom'a, "Sen öne geç," dedi. Böylece kendisi ortada, Aboli de arkada olmak üzere tek kişilik bir sıra halinde ilerlediler. Arazi açıktı, hiçbir yerinde çalı ya da yosun yoktu. Ama Tom'u dikkatle izlemeleri gerekiyordu. Deniz kuşlarının yuvaları kumun üstünde birbirine o kadar yakındı ki, aralarından geçmek için bile neredeyse yer yoktu. Sırtları kapkara olan kuşlar bu nitelikleri yüzünden karanlıkta hemen hemen görünmez oluyorlardı. Adamlar onlara bastıkça öfkeyle garip sesler çıkarıyorlarsa da bu gürültü koloninin uğultusunun içinde kayboluyordu. Kuşun biri arada çıplak bir ayağı gagalıyor ve kanamasına neden oluyordu. Neyse ki pek fazla tantana çıkmadı. Böylece koloninin sonundaki palmiye koruluğuna ulaşabildiler.

Tom ağaçların koruması altında hızlandı. Yarım saat sonra kafileyi durdurdu. Hal yanına gelince de ilersini işaret etti. "İşte koyun başındaki burun," diye fısıldadı. "Demirleme yerindeki gemileri hayal meyal seçebiliyorum, ama hangisinin Minotaur olduğundan emin değilim." Hal ise karanlığın içinde hiçbir şey seçemiyordu'. Bununla birlikte, Wazari, Minotaur'un dört gün önce koyda olduğuna dair ona garanti vermişti. Seraph'ın yol açtığı hasar göz önüne alınırsa o zamandan beri koydan ayrılması mümkün görünmüyordu.

Hal, "Yakında ay çıkar," diye mırıldandı. "O zaman emin olabiliriz. Ama bizi oraya daha çok yaklaştır."

Ağaçların altındaki balta görmemiş çalıların arasında ilerlediler. Yerlere dökülmüş kuru palmiye yaprakları ayakların altında çatırdıyordu. Bu tehlikeli

ortamda yürümek için, Tom'un rehberliğine güveniyorlardı. Aşçıların körüklediği dumanın, çürüyen balık kafaları ve sakatatların, çöplerle ortalığa yapılmış dışkı kümelerinin kokusunu alan Hal burnunu kırıştırdı. Sonra, çürümekte olan insan cesetlerinin kokusunu alınca yine durdu. Pek çok savaş meydanında bulunduğuna göre, bu kokuyu tanımaması olanaksızdı. O an Dorian'ı düşündü. Oğlunun kırılganlığını kafasından uzaklaştırarak dikkatini önlerindeki göreve vermek için çaba harcıyordu. Ağır ağır ilerliyorlardı.

Ağaçların arasından bakılınca bazı ışıklar göze çarpıyordu. Tekrar durduklarında mırıltılar kulaklarına çarptı. Birisi şarkı söyler gibi Arapça dua okurken, bir başkası da odun kırmaya çalışıyordu. Bu seslere koydaki gemilerden gelen seren takırtıları ve bir çapanın zincirinin madeni şakırtısı karışıyordu. Kafiledekiler koruluğun kıyısına vardılar ve önlerinde açılan koyun karanlık kıvrımını görebildiler.

“İşte Minotaur, " dedi Tom yavaşça. "Onu tanımamak olanaksız." Oysa gemi Hal'ın gözüne sadece karanlık bir leke gibi gözüküyordu.

"Birazdan ay çıkar," dedi. Bunun üzerine oturup beklemeye koyuldular.

Çok geçmeden ay gümüş renkli duvağıyla gökte yerini aldı ve koydaki şekiller de önlerinde net olarak belirdi. Artık yıldızların oluşturduğu fonun önünde Minotaur'un çıplak serenleri ortaya çıkmıştı. Hal demirleme yerinde dört köşe yelkenli üç gemi daha gördü. Wazari de durumu aynen böyle tarif etmişti. Bütün bu gemiler el-Auf tarafından ele geçirilmişti.

Hal, "Tom, sen burada kal," diye fısıldadı.

Delikanlı, “İyi ama, baba... " diye itiraz edecek oldu.

Hal kararlı bir tavırla, "Tartışma istemez!" dedi. "Görevini iyi basardın, ama biz dönene kadar tehlikeye atılmadan burada bekleyeceksin."

“İyi ama, baba... " Tom isyan halindeydi.

Hal onu duymamış gibi devam etti. "Eğer bir şey olur... olur ya, ayrı düşersek, karaya çıktığımız kumsala dönüp kayığı çağırman lazım."

Tom, "Siz ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Aboli'yle ben koydaki gemilere daha yakından bakacağız. Senin yardım etmek için yapabileceğin başka bir şey yok."

Tom, "İsterim ki... " diye başladıysa da Hal onun sözünü kesti.

"Yeter! Seninle burada buluşacağız! Haydi gel, Aboli."

İki yetişkin yavaşça kalktılar, birkaç saniye sonra da Tom'u korunun kıyısında yalnız bırakarak ortadan kayboldular. Tom korkmuyordu korkmayacak kadar öfkeliydi. Çocuk olmadığını defalarca kanıtladığı halde tıpkı bir çocuk muamelesi görmüştü.

"Yemin ettim," diye köpürüyordu. "Dorry'ye yardım etmek için küçücük bir ümit varsa burada oturamam." Yine de babasına meydan okumak, verdiği emre karşı gelmek için bütün cesaretini toplaması gerekiyordu. Çekine çekine ayağa kalktı. "Bu benim görevim," diyerek kendi kendini cesaretlendirmeye çalışıyordu. Babasıyla Aboli'nin arkasından yürümedi. Kumsalın etrafını dolaştı. Babası ona adanın haritasını ve eski kalenin büyükbabası tarafından elli yıl önce yapılmış çizimlerini göstermiş olduğundan ilersindeki arazi ve nereye gittiği hakkında çok iyi fikri vardı.

Ay şimdi ağaçların yukarsına yükseldiğinden hızlı ilerleyebiliyordu. Ayın ışığının ilerdeki kale duvarlarından yansıdığını gördü, o yana sapınca da aynı yöne giden bir patikayı izlemeye başladı. İlerledikçe çürümekte olan ceset kokusu daha da kesifleşti, sonunda orman içindeki bir açıklığa çıkınca, panik halinde durdu.

Önünde bir ölüm tarlası uzanıyordu. Kaba saba darağaçlarında asılı çıplak cesetlerin ay ışığında tüyler ürpertici bir görünümü vardı. Çocuk, dehşetle karışık bir uğursuzluk önsezisi duyduğundan ölülerin arasında yürümeyi göze alamadı. Bunun yerine ağaçların arasında kalarak açıklığın etrafını dolaşmaya karar verdi. Öyle yapması isabet olmuştu. O yarı yoldayken kale yönünden gelen patikada entarili bir kafile belirmişti. Tom ağaçların arasına dalmış olmasa onlarla burun buruna gelecekti.

Delikanlı, Araplar geçtikten sonra bile palmiyelerin altından ayrılmadı. Birkaç dakika sonra kalenin gümüş renkli, kalın duvarlarının altındaydı. Öfkesi geçmiş olduğundan kendini çok yalnız ve korumasız hissetmekteydi. Şimdi yapması gereken şeyin, aptallığını kabul edip ortalıktan kaybolduğunu babası fark etmeden buluşma yerine gitmek olduğunu biliyordu. İtaatsizliğine mantıklı bir neden aradı. Kalenin etrafını dolaşmaya başladı. Sonunda ana kapıların önüne geldi. Kapılar açıktı, ama kemerin altında büzülmüş nöbetçiler vardı. Uyuyor görünüyorlarsa da Tom onlara fazla yaklaşmayı göze alamazdı. Birkaç dakika daha ağaçların gölgesinde bekledi. Kapı aralığının bir yanındaki meşalenin ışığında kapının masif ve sağlam tahtalarını görebiliyordu.

Kapılara arkasını döndü ve duvarların çevresini gerisin geriye izlemeye koyuldu. Doğu yönünde ay ışığı soluk mercan bloklarını aydınlatıyordu. Tom,

duvarların bazı yerlerde yıkıntı haline geldiğini görebiliyordu. Dış kaplamaların bir kısmı dökülmüş, yabani otlar duvarları istilaya başlamıştı. Bazı ağaçların kökleri blokların arasındaki eklere derinlemesine yerleşmişlerdi; duvarlara tırmanan yabani sarmaşıkların dallarıysa ay ışığında korkunç kara pitonlara benziyorlardı.

Tom birden çılgınca bir fikre kapıldı. Sarmaşıkları merdiven niyetine kullanarak kalenin içine tırmanacak ve Dorian'ı arayacaktı. Bunu düşündüğü sırada hafif bir öksürük duydu. Ağaçların arasına çekilerek sesin nereden geldiğini keşfe çalıştı. Ardından, mazgalların köşesinde bir adamın sarıklı başı gözüne çarptı. Bunun üzerine duvarların tepesine belirli mesafelerle nöbetçilerin yerleştirildiğini ve yakayı ele vermesine ramak kaldığını anladı. Kalenin dışında sessizce ilerlemeyi sürdürerek kuzeybatı ucunun köşesini döndü.

Bu bölümde duvarların yukarlarında mazgal delikleri olduğunu gördü. Bunlar, ancak bir çocuğun geçebileceği büyüklükteydi. Deliklerin çoğu karanlıktı, ama bazılarının gerisinde bir gaz lambasının ya da fenerin yumuşak sarı ışığı fark ediliyordu. Bu pencerelerin arkasında hücreler ya da odaların bulunduğu belliydi.

Delikanlı duvarların hemen altına çömelerek üzüntüyle yukarıya baktı. Bu pencerelerin arkasındaki bir hücrede belki de Dorian yatıyordu. Tom küçük kardeşinin yaşadığı korkuyu ve yalnızlığı tahmin edebiliyor, bu duyguları onunla paylaşıyordu.

Delikanlı birden bilinçsizce dudaklarını büzdü ve 'Spanish Ladies'in açılış melodisini söylemeye başladı.

"Hoşça kalın ve elveda size, güzel İspanyol hanımları,

Hoşça kalın ve elveda size, güzel İspanyol hanımları.

Çünkü İngiltere'ye yelken açma emrini aldık...

Tom bundan sonra sessizce uzanıp bir yanıt bekledi. Ama hiç ses çıkmadı. Delikanlı kısa bir süre sonra kalkıp duvar boyunca biraz ileriye yürüdü. Ezgiyi yine ıslıkla çaldı ve bekledi.

Birdenbire bir hareket gözüne çarptı. Yüksek pencerelerden birinin arkasında birisi lambanın yerini değiştirmişti. Gölgelerin oluşturduğu açının değiştiğini gören Tom, kalbi çarparak biraz daha yaklaştı. Şarkıya yeniden başlayacaktı ki, lambayla pencerenin arasında karanlık bir şekil belirdi. Birisi o daracık pencereden dışarı bakıyor, fakat Tom o kişinin yüzünü göremiyordu. Derken,

terbiye edilmemiş tatlı bir sesin gecenin içinde fısıldadığını duydu.

"Bağırıp çağıracağız ve gürleyeceğiz vahşi okyanusun üzerinde, Bağırıp çağıracağız ve gürleyeceğiz vahşi denizlerin üzerinde..."

"Dorry!" Tom bu adı haykırmak istiyordu, ama bunu yapmadan durdu.,, Ağaçların korumasından çıkarak duvarın dibine biraz daha yaklaştı. Bükülmüş" kalın bir sarmaşığın, duvar boyunca tırmanarak Dorian'ın başının gölgesinin göründüğü deliğin bir karış ötesinden geçtiğini gördü. Delikanlı uzanıp bunun ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağına baktı. Elleri duyduğu heyecan yüzünden titriyordu, ama sarmaşık sağlamdı ve kuvvetli bir kökü vardı. Tom kılıcının bağlı olduğu kemeri çözdü ve pistolesiyle birlikte sarmaşığın dibine bıraktı.

Sonra, sarmaşıktan yukarı tırmanmaya başladı. Vücudu ve bütün kasları geminin donanımında sertleştiği ve sağlamlaştığı için bir maymunun çevikliğiyle tırmanıyordu. Mazgal deliğinin hizasına gelince, "Dorry!" diye fısıldadı.

Anında yanıt geldi. "Tom! Geleceğini biliyordum. Sözüne sadık kalacağını biliyordum."

" Şşşt, Dorry! Yavaş konuş. Pencereden dışarı tırmanabilir misin?"

"Hayır. Duvara zincirle bağlıyım."

"Ağlama, Dorry. Seni duyacaklar."

"Ağlamıyorum." Duyulmaması için iki avucuyla ağzını tıkamasına rağmen, Dorian'ın hıçkırıkları yürek parçalıyordu.

Tom sordu. "Sence pencerenden içeri tırmanabilir miyim? O zaman gelip seni çözerim."

"Bilmiyorum, Tom. Pencere çok dar ve sen de çok irisin."

"Başka çaresi yok. Deneyeceğim." Tom, sarmaşığın, mazgal deliğinin en yakınından geçen dalının üstüne geçti. Dalın eğildiğini fark etse de sonuna kadar ilerledi. Pencerenin pervazına yaklaşık bir metre uzaklıkta ve yerden altı metreden fazla yüksekteydi. Bir elini sarmaşıktan ayırarak pencereye uzandı.

"Tom, dikkatli ol!"

Tom taş duvarda kendisine destek olacak bir çatlak buldu ve öbür elini de sarmaşıktan çekti. Sağ eline asılarak aralığı aştı, sol eli de bu arada başka bir destek arıyordu. Ayak parmakları pervazın altındaki pürüzsüz mercanı tırmalıyor, fakat hiçbir tutamak bulamıyordu.

Dorian her iki elini mazgal deliğinden dışarı uzattı. "Bana elini ver!"

Tom kardeşinin ellerine yapıştı. Ağırlığı yüzünden ufaklığın omuzları aralığa sıkışmıştı. Mazgal deliği Dorian'ın ufak tefek yapısı için bile fazla dar olduğuna göre, direklerdeki cambazlıktan kasları gelişmiş Tom'un geniş omuzlarının kesinlikle oradan geçemeyeceği ortadaydı. Delikanlı kapana kısılmıştı.

Pencereden içeri girmesi olanaksızdı, sarmaşıkla arasında ise bir metre, yani sol eliyle uzanamayacağı bir uzaklık vardı.

"Faydası yok, Dorry." İki kardeşin arasında yirmi beş, otuz santimlik bir aralık vardı. "Senin için geri dönmek zorunda kalacağız."

"Ne olur, beni burada bırakma, Tom." Dorian'ın sesi fena halde tizleşmişti.

"Seraph koyun biraz açığında bekliyor. Babam, Koca Daniel, Aboli ve ben, hepimiz oradayız. Yakında seni almaya geleceğiz."

"Tom!"

"Dorry, o kadar gürültü yapma. Seni almaya geleceğimize yemin ediyorum."

Tom sarmaşığa tutunmak için kolunu uzatmış, ama Dorian boğulmak üzere olan biri gibi öbür eline yapışmıştı.

"Tom! Beni yalnız bırakma, Tom!"

"Bırak, Dorry! Beni düşüreceksin!"

O sırada tepelerinde bir bağırış duyuldu. Bir ses Arapça olarak, "Kim o? Aşağıda kim var?" diye bağırdı.

"Nöbetçiler, Dorry! Beni bırak!" Tom yukarı bakınca yıldızlı göğün önünde iki kafa gördü. Duvarın tepesinden kendisine bakıyorlardı. Delikanlı duvar boyunca uzanmıştı, bir eliyle sarmaşığı tutuyordu, öbür eli ise kardeşinin avucundaydı. Yukarsındaki adamlardan birinin, uzun namlulu bir tüfeği duvarın tepesine dayayarak doğrudan suratına nişan aldığını gördü. "Bırak beni, Dorry!" Tom ayaklarını mercan bloklarına dayadı ve tüfek patlayıp ağzından parlak bir alev ve barut kıvılcımı fışkırırken kendini arkaya attı.

Delikanlı merminin başının yanından geçtiğini duydu, ama bu arada kendisi dikine düşüyor, altı metre aşağıya uçuyordu. Sonunda, şiddetle yere çarptı. Vücudundaki bütün hava sanki dışarı vakumlanmıştı. Bir süre düştüğü yerde yatarak boşalmış ciğerlerini doldurmaya çalıştı.

Duvarın üstünden yapılan ikinci bir atış onu harekete geçirdi. Bu kez mermiyi

duymadı. Zorlukla soluk almaya çalışarak can havliyle yerinden fırladı. Koruluğa koşmaya çalıştı, ama ağırlığını sol ayağına verdiğinde bileğinde başlayan acı, dev bir eşekarısı sokmuş gibi ta kasığına kadar yayıldı.

Tom durup sırtını bir ağaç gövdesine dayadı. Kılıcının asılı olduğu kemerini beline geçirirken ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Kayığın onları beklediği güneydeki noktaya yalnız başına ulaşamayacağının farkındaydı. Bütün umudu, babasıyla Aboli'nin gürültüyü duyarak harekete geçmeleri ve onu almaya gelmeleriydi. Ama karanlıkta bu umut sönük bir mum alevi gibiydi.

Ancak bir karara varmak için fazla zamanı olmadı. Koruluk birden insanla dolmuştu. Birbirlerine bağırıyorlar, birkaç dakikada bir de gölgelere ateş ettikleri için tüfekler patlıyordu.

"Kim bu? Ne oluyor?" Kumsal yönünden başkaları da geliyor, Tom'un buluşma noktasının yolunu kapatıyorlardı.

"Bir Frenkti, bir kafir. Yüzünü gördüm."

"Şimdi nerede?"

"Koy tarafına gitti."

"Nereden gelmiş ki? Koyda bir kafir gemisi yok."

Sesler yaklaşıyor, Tom çalıları çatırdatarak koşan adamların ayak seslerini duyabiliyordu. Ağırlığını yine ayak bileğine vererek hoplamaya başladı.

Ama elli metre gitmemişti ki, arkasında bir bağırış duydu. "İşte orada! Sakın elinizden kaçırmayın!" Bir silah daha patladı. Tom merminin yanındaki palmiyelerden birinin gövdesine saplandığını duydu. Sakat ayağını yere dayayarak koşmak için kendini zorladı.

Duyduğu acı yüzünden her tarafından terler süzülüyor alnından gözlerine akarak görmesine engel oluyordu. Attığı her adım, gözlerinin önünde şimşekler çakmasına neden olan bir işkenceydi, ama o koşmaya devam ediyordu. Onu kovalayanlar arayı kapatmak üzereydiler. Tom omzunun üzerinden arkaya bakınca beyaz entarilerin ormanın içinde uçuşarak yaklaştıklarını gördü.

İçine girilemeyecek kadar sık bir çalı kümesinin etrafını dönmeye başladı, öbür yana geçtiği sırada biri arkasından kavrayıp onu yere yapıştırınca kalbi duracak gibi oldu. Onu yakalayan adama rastgele tekmeler savurmaya başladı, ama bileğine sarılmış pençe mengeneden farksızdı. Adamın sırtına binmiş ağırlığı, Tom'u yumuşak kumlu zemine mıhlamıştı.

"Tom!" Kulağının içinde birden babasının sesini duydu. "Çırpınma. Sesini

çıkarma." Delikanlı inanılmaz bir ferahlama duydu. Hal, "Yaralı mısın?" diye endişeyle sordu. "Niçin topallıyorsun?"

Tom, "Ayak bileğim," diye mırıldandı. "Düştüm. Sanırım kırılmıştır."

Onu kovalayanların ayak sesleri daha da yaklaşmıştı şimdi.

Araplardan biri, "Onu gördünüz mü? Ne tarafa gitti?" diye soruyordu.

Birisi, "Şu yana gittiğini gördüm," diye yanıt verdi. Araplar artık iyice yaklaşmışlardı. Derken Aboli'nin sesi duyuldu. "Çocuk onlardan kaçamaz. Kayığa dönebilmeniz için onları başka yöne sürüklemeye çalışacağım." İriyarı zenci Hal'ın yanında yattığı yerden kalkarak gecenin içine atıldı. Gizlendikleri yerden yirmi metre kadar uzaklaştıktan sonra Arapça, "İşte gidiyor!" diye kükredi.

"Adanın öbür ucuna doğru koşmaya başladı. Çabuk, önünü kesin!" Aboli pistolesini ateşledi ve ormanın içine doğru uzaklaşmaya başladı.

Hemen bağırışlar ve patlayan silahlar duyuldu, "İşte gidiyor!"

"Şu taraftan! Önünü keselim!"

Hal, Tom'un yüzünü kuru yaprakların içine yapıştırdı. "Sakın kıpırdama!"

Ayaklar hemen yanından geçerken Tom başını kaldırmaya bile kalkışmadı. Kovalamacanın çalıları eze eze adanın doğusuna doğru uzaklaştığını, Aboli'nin bağırışlarının da zayıfladığını duyabiliyordu.

Ortalığa yavaş yavaş sessizlik hakim olmuştu. Hal, Tom'un ensesini bastıran elini çekti. Sinirli bir sesle, "Hangi bacağın?" diye sordu.

Tom hala soluyarak doğruldu. "Şu."

Hal, parmaklarını oğlunun bileğinin üstünde gezdiriyordu. "Yerinden ayrıldın," diye Tom'u suçladı. "Hepimizi öldürtebilirdin. Aptallığın yüzünden Aboli büyük tehlike içinde."

"Üzgünüm, ama buna mecburdum." Tom birden baklayı ağzından çıkardı. "Dorry'yi buldum."

Hal hızla başını kaldırdı. Yüzü ağaçların arasından süzülen ay ışığında bembeyazdı. "Onu buldun mu? Nerede?"

"Kalede. Penceresinden onunla konuştum."

"Aman Tanrım!" Öfkesi azalan Hal fısıldadı. "Nasılmış?"

"Korku içinde, ama canını yakmamışlar. Kuzeybatı yönündeki hücrelerin birinde onu duvara zincirlemişler."

Hal biraz düşündükten sonra, "Şu sırada onun için yapabileceğimiz bir şey yok," dedi. "Gemiye dönelim." Tom'un omzunu sıktı, "İyi iş basardın, Tom, ama bir daha sözümden dışarı çıkmamalısın. Bileğin de hızla şişiyor, hemen kumsala dönmeliyiz." Ayağa kalkıp Tom'u da kaldırdı. "Haydi, bana yaslan. Gidelim."

Ormanın içinden adanın güney ucuna gitmeleri neredeyse gece boyu sürmüştü. Tom bileğindeki dayanılmaz acıya rağmen, Aboli adına duyduğu endişeyi yüksek sesle dile getiriyordu. Her yarım saatte bir durarak arkalarındaki kovalamacaya kulak veriyorlardı, ama hiçbir şey duyamadılar.

En sonunda deniz kuşu kolonisinin bulunduğu açık araziye sendeleyerek çıktıklarında ay Afrika anakarasına doğru yan yatmaktaydı. Tom'un ayak bileği şimdi bir domuzun sidik torbası gibi şişmişti, Hal da onu kah taşıyor, kah denize doğru sürüklüyordu.

Yumurtalar ayaklarının altında çatırdayarak parçalanmaya başlayınca kuşlar etraflarında kara bir bulut gibi havalandı ve ay ışığında cıyaklayıp başlarının etrafında fır dönmeye başladı. Arada pike iniş yaparak adamların kafasını gagalamaya hazırlanıyorlardı, ama Hal'la Tom'un başlıkları vardı..

Yaratıkları elleriyle vurup uzaklaştırmaya çalışırlarken Hal, "Gözlerini ört," diye homurdandı. "Bunların gagaları kargıdan farksızdır."

"El-Auf'un adamları bu şamatayı kilometrelerce öteden duyacaklardır."

En sonunda kuşların cıyaklamalarının arasında, dalgaların sahile vuran sesini duydular ve son birkaç metreyi sendeleyerek aşmaya çalıştılar. Hal fişek paketini bıraktığı yerde koyu renkli lekeyi gördü. İkisi de tüm güçlerini yitirdiklerinden, "Tanrı'ya şükür," diye soludu. Ama anında panik halinde bağırdı. "Dikkat! Pusuya düşürüldük."

Önlerindeki karanlığın içinden dev bir karaltı çıkmıştı. Hal, Tom'u kumların üstüne attı ve kılıcını çekti.

"Gelmeniz niçin bu kadar uzun sürdü, Gundwane? Bir saate kalmadan ortalık aydınlanacak." Aboli karanlığın içinden konuşmuştu.

"Aboli! Seni seviyorum!"

Aboli, "Uzun kayık şu dalga çatlama çizgisinin hemen ötesinde bekliyor," diyerek Tom'u bir bebekmiş gibi kaldırdı. "Sakın fişek ateşleme. Düşmanı alarma geçirir. Gelin, bu yerden uzaklaşmamızın zamanı geldi."

Sonra tiz bir ıslık çaldı. Karanlık denizden hemen yanıt geldi. Derken Tom

kürek seslerini duydu ve Koca Daniel göz açıp kapayana kadar kayığı onları almak için kıyıya yaklaştırdı.

Seraph karaya yakın bir konumda, ay ışığının vurmadığı bir noktada duruyordu. Hal ile Tom'un adadan kaçışlarından iki gece sonraydı.

Seraph son mili de aştıktan sonra Hal'ın dümene verdiği emirden sonra rüzgarı başa alıp durdu. Kaptan küpeşteye yaklaşıp etrafa kulak verdi. Dalga ların Flor de la Mar'ın kumsallarına çarptığı belli belirsiz duyuluyordu.

"Kıyının yaklaşık bir mil açığındayız." Ned Tyler, Hal'ın tahminini doğruladı.

Hal, "Filikaları indirin," diye emretti. "Gemi size emanet, Bay Tyler. Burada durup sinyalimizi bekleyin."

"Baş üstüne, kaptan. Size iyi şanslar."

Filikalar birbiri ardına denize indirildi. Silahlı denizciler de sessizce filikalara geçip küreklerin başında yerlerini aldılar.

Hal merdivenden inmeye hazırlanırken Tom'u kendisini bekler buldu. Delikanlı, marangozlardan birinin onun için yaptığı koltuk değneğine abanmıştı. "Keşke ben de sizinle gelebilseydim, baba," dedi. "Bunu yapabilmek için şu bacağımı seve seve keserdim." Öfkesinden koltuk değneğini yere çarptı. Dr. Reynolds kemiğin kırılmadığını saptamış, ama Tom'un haftalarca o ayağını kullanamayacağını söylemişti. Delikanlı hemen sordu. "Dorry'yi bulmaya çalışacak mısınız?"

"Sadece koydaki gemilere saldıracağımızı biliyorsun. El-Auf geçen geceden beri yakınlarda olduğumuzu tahmin ediyordur; adamları tetiktedirler. Sür priz avantajı olmadıkça, bu kadar az insanla kaleyi zapt etmemiz mümkün değil."

"O hayvanların zavallı Dorry'ye yapabileceklerini düşündükçe çıldırıyorum."

"Hepimiz öyle. Ama el-Auf'un gemilerini ele geçirip yakarsak bu adada kapana kısılmış olacak. Dorian'la birlikte kaçamayacak. Kaptan Anderson, Yeoman'la döndüğünde de kaleye saldırmak için yeterli kuvvetimiz olacak. O zamana kadar sabretmeliyiz."

Teoman'ın çabuk dönmesi için Tanrı'ya dua edeceğim."

"Evet, delikanlı. Dua et. Duanın kimseye zararı olmamıştır. Ama o zamana kadar dualarını biraz barut ve çelikle pekiştirmekte yarar var." Hal bunları söyleyip kararlı bir tavırla kendisini bekleyen filikaya indi.

Az sonra Hal'ın bulunduğu filika en önde olmak üzere Seraph'ın yanından ayrıldılar. İkinci filika Koca Daniel'in kumandasındaydı. Alf Wilson da iki

uzun kayığı idare ediyordu. Yelkenlerini camadanaya vurmuş olan Seraph arkalarında, adamlar dönene kadar geçecek uzun saatleri beklemeye hazırlanıyordu.

Küçük tekneler, küreklerine bezler sarıldığı için sessizce yol alıyor, mürettebat da adaya yaklaşılırken sessizlik emrine kesinlikle uyuyordu. Hal tekneyi pusulanın yardımıyla yönetirken arada bir durup dalgaların kıyıya vuruşlarına kulak veriyordu. Ses giderek kuvvetleniyordu. Derken pruvadaki adam ileriyi işaret etti. Hal kıç oturağına zıplayınca, kalenin altındaki kampta yakılan ateşlerin parıltısını seçebildi. Bunun üzerine, akıntının kendilerini güneye attığını hemen fark etti ve mercan kayalığının içindeki geçide ulaşmak için rota değiştirdi.

Hal teknedeki mürettebatı pençesine alan gerilimin neredeyse kokusunu alabiliyordu. Yanındaki adamlar koyda gördüğü gemilerin ikisini ele geçirmek için yeterliydi. Ortalık karanlık olmasına rağmen o ve Aboli gemileri kumsaldan dikkatle incelemişler ve ay ışığı da Hal'ın seçim yapmasını kolaylaştırmıştı. Ön planda Minotaur vardı. Korsanların elinde fena halde ihmale uğradığı ve Seraph'la kısa karşılaşmasında adamakıllı hasar gördüğü halde, hala büyük değeri olan iyi donatılmış bir gemiydi. Hal, Londra'daki bağlama yerinde on bin İngiliz sterlini edeceğine inanıyordu. Yükünden ne kadarının ambarlarında kaldığını bilemiyordu, ama yine de bu, önemli bir miktar olabilirdi.

Seçtiği öbür gemi, belli ki şirketten zapt edilmiş bir Hollanda teknesiydi. Rotterdam stilinde inşa edilmiş geniş karinalı gemi, Minotaur kadar para getirebilirdi. Hal iki gemiyi ele geçirebilirse bu, bir gecelik çalışma karşılığında yirmi bin sterlin demekti.

Hal yakınındaki adamlara, "Koyda adam başına yirmi sterlin sizleri bekliyor. Bunu öbür arkadaşlara duyurun," diye fısıldadı. Denizciler sevinç içinde mesajı kayık boyunca ilettiler.

Hal karanlıkta gülümseyerek, hiçbir şey bir İngiliz denizcisini altın kokusu kadar kana susatamaz, diye düşündü. İki büyük gemiyle çeşitli şekil ve büyüklüklerde bir düzine dhow büyük bir kazanç getirebilirdi, ne çare ki cayır cayır yandıkları zaman burunlara dolacak dumanın kokusuyla yetinmek zorunda kalacaklardı. Mercan kayalığındaki geçide yaklaştıklarında öbür filikalar da Hal'ın arkasında tek teknelik bir sıra oluşturdular. Bütün sefer bu noktada daha başlamadan felaketle sona erebilirdi. Buradan güvenle geçebilmek için Hal yalnızca babasının haritasına ve kendi gemicilik içgüdüsüne güvenebilirdi.

Kıç oturağında elinden geldiğince yukarı uzanarak ileriye baktı. Kayalığın korkunç dişlerine çarpan dalgalara kulak veriyor, derin suların yer aldığı kuzey ucu seçebiliyordu.

"İskandil," diye fısıldadı ve iskandil kurşunu pruvadan suya bırakılırken çıkan 'plop' sesini duydu.

Birkaç saniye sonra görevli denizcinin sesi duyuldu. "Bu iskandil savlosu dibi bulmuyor."

Pruva yönünde birdenbire hafif bir çığlık kopunca Hal ileriye bakışını dikti. Büyük bir dhow kanaldan üzerlerine geliyordu. Üç köşeli yelkeni ay ışığında parlıyor, arkasında uzun ve parlak bir iz bırakıyordu. Uzun kayığa toslaması an meselesiydi.

Hal bir duraklama geçirdi. Bu oldukça büyük bir tekneydi ve muhakkak ki el-Auf'dan satın aldığı hazinelerle ağzına kadar doluydu. Hiç tereddüdü yoktu ve kolay bir avdı. Borda edilmesi ve mürettebatının alt edilmesi birkaç dakikadan uzun sürmezdi. Adamlarının beşi onu Seraph'ın beklediği yere götürebilirlerdi.

Hal kararsızdı. "Dhow'u sorun çıkmadan zapt ederlerse Seraph'taki bütün denizcilerin kesesi altınla dolacaktı, ama bir direnişle karşılaşır, güvertesinde de bir çarpışma olursa gürültü kumsaldaki korsanların kulağına giderdi.

Tekneyi zapt etmek ya da geçip gitmesine göz yummak! Hal'ın karar vermek için sadece birkaç saniyesi vardı. Yaklaşan teknenin ötesindeki koya baktı ve Minotaur'un yıldızların altında gururla yükselen çıplak direklerini gördü. Sonra yaklaşan dhow'a baktı. Bırakalım gitsin. Kaçınılmaz kararı verdi ve mürettebatına iletti.

Teknesi karanlık sularda hareketsiz kaldı. Arkasındaki öbür tekneler de ona uydular.

Büyük dhow geçitten çıkmak için son dönemeci döndü. Yolundan alıkonmadan uzun kayığın yanından geçti. Güvertesindeki bir gözcü onları görüp Arapça seslendi.

"Ne gemisisiniz?"

"Gece avlanmaktan dönen balıkçı tekneleriyiz." Hal sahilden duyulmaması için sesini alçaltmıştı. 'Ya siz ne gemisisiniz?"

"Prens Abd Muhammed El-Malik 'in gemisiyiz."

Hal batıya doğru kayıp okyanusun karanlığında uzaklaşan teknenin

arkasından, "Tanrı yolunuzu açık etsin!" diye seslendi. Bundan sonra kayığın pruvasını büyük dhow'un çıktığı yöne çevirtti.

O sırada iskandil savlosu on işaretiyle denizin dibini bulmuştu. Sir Francis'in haritası bir kez daha doğrulanıyordu, Dhow'un geçişinden de belli olmuştu, bu. O aralığa doğru kürek çektiler. Savlodaki işaret beşi gösterince, Hal bir numaralı şamandıranın suya bırakılmasını emretti. Az sonra bakınca küçük şamandıranın dümen sularında bir aşağı, bir yukarı hareket ettiğini gördü . Minotaur'u bu yoldan geçirdiğinde ona yardımcı olacaktı. Ay ışığında soluk gözüken kaleye dönüp baktı. "Şimdi!" diye homurdanarak ilk sert dönemeci döndü. Öbür tekneler de onu izliyorlardı.

Savlodaki işaret dörde düştü.

"Kayalığa çok yakın," diyen Hal, kanalın ortasını izlemek için hafif bir rota değişikliği yaptı. Derken iskandil savlosunun başındaki adam bir telaş belirtisi gösterdi, "İşaret iki."

Bu uyarı üzerine Hal tam önlerinde bir canavar kadar karanlık ve tehdit dolu mercan kayalığını fark etti. Hemen dümen yekesine asılarak tekneyi tam zamanında çevirdi.

"Yedi!" Denizcinin ferahladığı belli oluyordu. Mercanın çenesinin arasından geçmişlerdi. Şimdi hiçbir şeyden şüphelenmeyen düşman gemilerinin yattıkları limandaydılar.

Hal, "İki numaralı şamandırayı salın!" diye fısıldadı. Böylece, çıkarken izleyeceği yolu işaretlemesi için ikinci şamandıra da salındı. Omzunun üzerin den arkaya baktı. Öbür tekneler yelpaze gibi yanlara açılmışlardı.

Hal her birinin hedefini tayin etmişti. Kendisi Minotaur'u ele geçirecekti.

İkinci teknedeki Koca Daniel'in hedefi Hollanda gemisiydi. Uzun kayıklar ise demirleme yerindeki öbür teknelere saldıracak ve onları ateşe vereceklerdi. Hal dümeni, kalenin tam karşısındaki derin suda yatan Doğu Hindistan Şirketinin büyük gemisine çevirdi. İlk alarm işaretinin verilmesini beklerken, demir vardiyacısı bakalım ne kadar açıkgöz, diye düşünüyordu. Ama kıç omuzluğunun altına gelip zincirlerine bağlandıklarında Minotaur hala koskocaman, sessiz ve karanlıktı.

Gemiye ilk çıkan Aboli oldu. Bir elinde iki başlı baltayla güverteye atladı.

Çıplak ayakları hiç ses çıkarmıyordu. Hafif adımlarla koşarken kafilesindekiler onu izliyorlardı. Güverte yarılandığında bir nöbetçi, borda

tirizinin altında uyuduğu yerde doğrulup ayağa kalktı. Hala uykunun mahmurluğundan sıyrılamamış olduğu için sendeliyordu. "Kimsin?" diye bağırdı. "Seni tanımıyorum!" Yanındaki borda tirizine dayalı olan tüfeği kapmak için bir hamle yaptı.

Aboli, "Haydi sana güle güle," diyerek baltaya geniş bir kavis verip indirdi. Adamın boynu bir tek vuruşla ikiye ayrılıvermişti. Kafa adamın önüne yuvarlanırken, gövdesi bir iki saniye dik durduktan sonra boş bir çuval gibi çöküverdi. Akciğerlerindeki hava açık soluk borusundan ıslık çalarak köpük köpük çıktı.

Aboli cesedin üzerinden atladı ve bir düzine kadar geniş adımla loca ağzından gergin şekilde sarkan demir zincirine ulaştı. Omzunun üzerinden bakınca Hal'ın dümende olduğunu gördü. Minotaur'un mürettebatının kalan üyelerinin sessiz sedasız hakkından gelinmişti ve entarili cesetler güvertede dağınık şekilde yatıyordu. Aboli yukarı bakınca, Seraph'ın adamlarının donanıma tırmandıklarını ve serenlerden sallandıklarını gördü. Minotaur, Seraph'la aynı tersanede inşa edildiğinden direklerinin donanımı hemen hemen aynıydı. Denizcilerin görevlerini yerine getirişlerinde en küçük bir aksama fark edilmiyordu.

Aboli bu kez baltayı iki eliyle başının yukarsına savurdu ve aynı hızla indirdi. Balta güvertenin tahtasına gömülürken zincir de ikiye bölünüverdi.

Minotaur gece esintisine kapılıp hızlanmıştı. Ama dümenle fora edilmiş yelkenlerin itiş gücü gemiyi durdurdu. Hal dümeni sancağa çevirdi, Minotaur da yavaşça rüzgarın estiği yönde ilerlemeye başladı.

Hal ancak o zaman filodaki öbür gemilere dikkatini verebildi. Hollandalının güvertesinde bir çarpışma vardı. Hal da kılıçla palanın tokuşmasının madeni şangırtısını, sonra da kalbinden vurulan bir adamın hafif ölüm çığlığını duydu. Yelkenler serenlerin üstünde yayılırken büyük gemi koyun ağzına döndü .

O sırada çakan bir ışık gittikçe kuvvetlenerek Minotaur'un güvertesini aydınlattı. Hal güvertede kendisine doğru gelen Aboli'nin yüzünü açık seçik görebiliyordu. Dönüp bakınca en yakın dört köşe yelkenli geminin cayır cayır yanmakta olduğunu fark etti. Alf Wilson'un kumandasındaki uzun kayıkla gelen adamlar gemiye tırmanmışlar, mürettebatı öldürerek ambarlarla donanımıma katrana bulanmış meşaleler fırlatmışlardı.

Alevler tekneden donanıma fırlamıştı. Ateşin parmak parmak alevleri serenlerinde sarılı yelkenlere sıçramış, patlayarak oluşturdukları ışık kulesi

kıyıdaki palmiyelerin boyunu dahi aşmıştı.

Alf'ın adamları hemen uzun kayığa sapır sapır dökülerek demirleme ye rinde bulunan bir sonraki gemiye doğru hızla kürek çekmeye koyulmuşlardı. Uzun kayığın üzerine gitmekte olduğu geminin mürettebatı hiç beklemeden saldırıya geçmişti. Kayıktakilere rastgele ateş ettikten sonra kendilerini suya atarak can havliyle kıyıya doğru kulaç atmaya başladılar.

Demirli gemiler birbirlerinin peşi sıra alev alev yanarak demirleme yerini güneş gibi aydınlanmakta gecikmediler. Gölgeler ve ışık kalenin duvarlarına da yansımıştı. Çok geçmeden kalenin duvarlarından ilk top ateşlendi. Hal nerenin isabet aldığını göremiyor, Minotaur'u çevirip mercan kayalığının ortasındaki geçitten geçirmeye hazırlanıyordu. Geçiş yerini işaretlemek için salınan şamandıra alevlerin ışığında net şekilde görülebiliyordu; alevler aslında o kadar parlaktı ki, denizin dibindeki kayalar bile seçilebiliyordu. Hal bunun üzerine içinde pek az mürettebat olan gemiyi geçiş için hazırladı. Bu nazik manevra en küçük yanlışı kabul etmezdi. Bir tek hatalı dönüş onları kumsala oturtur ya da Minotaur'u mercanların üzerine yollayarak parçalardı. Uzun kayık da geminin arkasında çekiliyor, bunun ağırlığı Minotaur'un idaresini etkiliyordu. Hal dönüşü yaparken her şeyi hesaba katmak zorundaydı.

Minotaur doğrudan kalenin üzerine yol almaktaydı. Hal alevlerin ışığında topçuların görev başına koştuklarını görebiliyordu. Kayalıktaki geçidi işaretle yen şamandıraya ulaşmasına vakit kalmadan bir top ateşlendi, sonra biri daha. Ana yelkende yuvarlak bir deliğin oluştuğunu görünce, topçuların atışlarını hedefe göre ayarlamadıklarını, bütün top mermilerinin yüksekten geçtiğini fark etti. Kıç tarafına bakınca, Hollanda gemisindeki Koca Daniel'in kendisini yaklaşık yüz, yüz elli metre geriden izlemekte olduğunu gördü. O da uzun kayığını geminin arkasına takmıştı, düşmana hiçbir teselli ödülü bırakacak değillerdi.

Koyun daha derinlerindeki uzun kayıklar görevlerini tamamlamışlardı: bütün düşman gemileri alev alev yanıyordu. Kare yelkenli büyük gemilerden birinin demir kablosu yanınca gemi, hareket halinde bir alev topu gibi kumsala sürüklenmeye başladı. Ateş sonunda cephaneliğe ulaştığı için koca gemi korkunç bir patlamayla havaya uçtu. Grandi direği patlamanın etkisiyle tıpkı bir mızrak gibi fırlayıp küçük dhow'lardan birine kebap şişi gibi saplandı ve güvertelerini delip teknenin gövdesini parçaladı. Dhow kıçı havaya dikili bir şekilde denizin dibini boyladı. Patlamanın şok dalgaları yakınındaki iki dhow'u d a batırarak bütün demirleme yerine yayılan bir deprem dalgası

yarattı.

Hal patlamanın etkisiyle alabora olmalarından korkarak, gözleriyle kendi uzun kayıklarını aradı ve sonra onları gördü. Allak bullak olmuş sularda sarsıla sarsıla yol alıp Minotaur'a yetişmeye çalışıyorlardı. Bunun üzerine bütün dikkatini gemiyi boğazdan geçirmeye verdi.

işaret şamandırasının bir kürek boyu kadar uzağından geçti. Böylece, kale mazgallarındaki topların menzili içine girmişlerdi. Hal'ın bir sonraki dönemece kadar birkaç saniyesi vardı. Başını kaldırıp yukardaki bataryalara göz attı .

Topçulardan bazıları hatalarını fark ederek aşağıya nişan almaya başlamışlardı. Hal, aşağıya çevrilen namluların açılarının daraldığını fark etti.

Küçük mürettebatındaki her denizci üç kişinin işini görmek zorundaydı. Minotaur mercanın tehdit dolu kollarının arasındaki geçitten pusudaki felakete meydan okuyarak kayar gibi geçti. Hal arkasına bakınca, Koca Daniel'in de Minotaur'un dümen suyunda aynı dönüşleri yaparak ilerlediğini gördü. Aferin sana, diye düşünerek onu içinden alkışladı.

Arkasındaki duvarlarda bulunan bataryalar ateş yağdırıyorlardı. Bombardıman, barut dumanının oluşturduğu yoğun bulutun içinde parlak yollar çiziyordu. Topçular ateşlerinin menzilini alçaltmayı başarmışlardı; bir top mermisi Minotaur'un kıç kıvrımının hemen yanı başında gürültüyle su püskürttü.

Hal sinsice gülümsedi. Dönemeç gemiyi kaleden uzaklaştırıyor, top mermileri şimdi çok alçaktan düşüyordu. Topçuların bunu kavraması zaman alacaktı; Hal da o zamana dek geçidi arkasında bırakarak açık denize çıkmış olmayı umuyordu.

O sırada bir numaralı işaret şamandırasının alevlerin aydınlığında dans ettiğini gördü. Denizcilerden biri ana ıskotada yerini almak için koşturuyordu. Hal'ın durduğu yerin birkaç adım açığından geçtiği sırada bataryanın mermilerinden biri şans eseri gemiye isabet etti. Patlama yüzünden Hal neredeyse dengesini kaybediyordu. Düşmemek için dümen dolabının kavelatalarına her iki eliyle sarılmak zorunda kaldı. Gelgelelim, onu hareket ettiren barutun kokusunu taşıyan taş gülle, koşan denizcinin sırtının ortasına rastladı. Adamın vücudu ezilmiş, parçalanan kafatasından fırlayan beyninin yarısı, bir tabak sıcak krema gibi Hal'ın suratına çarpmıştı. Duyduğu dehşet ve bulantı yüzünden Hal az daha son dönemeci yanlış hesaplayacaktı. Kendini son

dakikada toparlayarak sarı bulamacı yüzünden sildi ve dümene sarıldı.

Minotaur az sonra mercanın kenarını sıyırıp geçerek açık denizin ilk dalgasına kavuşmuştu. Kayalıktan kurtuluşuna sevinen Hal, endişeyle dönüp bakınca Koca Daniel'in de son dönüşü başardığını gördü. Hatta kendisinden daha temiz bir iş gördüğü söylenebilirdi. Hollandalı, rüzgarın açısındaki değişikliğe ayak uydururken çevik ve kaprisli kızını izleyen bir ana kraliçenin bütün güven ve vakarıyla Minotaur'un ardı sıra açık denize çıktı.

Hal, "Başardık, çocuklar!" diye sevinçle bağırdı. "Kendinizi alkışlayın!"

Denizciler çılgınlar gibi bağırırken arkadan gelen gemideki Koca Daniel'in adamları da onlara ayak uyduruyordu. Uzun kayıklardakilerse kürek oturaklarının üstünde zıpladıkları için tekneler sallanarak alabora olma tehlikesi geçirmişti. Bataryadaki toplar hala çaresizlik içinde denize gülleler yağdırıyordu. Yanmakta olan filonun alevleri yatışmaya yüz tutarken Hal'la adamları beklemede olan Seraph'la buluşmaya gidiyorlardı.

Ertesi sabah ortalık aydınlanırken Hal'ın gemileri Flor de la Mar'ın on mil güney batısında bulunuyordu. O ana kadar yalnız gömleğini değiştirmiş olan Hal, güverteye çıktı ve güneş ufukta belirirken sabah kahvaltısını yapmaya başladı.

Hal, Seraph'ın kıç güvertesinden bakınca Minotaur'un aldığı yaraların parlak güneşin altında ne kadar belirgin olduklarını gördü. Top gülleleriyle delik deşik olmuş ve bakımsız kalmış geminin soluk yelkenleri paramparça olmuş ve leke içindeki gövdesi fena halde hırpalanmıştı. Bir gece önce yapılan acele bir inceleme, ambarlarında yük olmadığını göstermişti, ama cephane deposu doluydu, barut fıçıları da iyi durumda görünüyordu. Bu malzeme, el-Auf'un kuşatılmış kalesine son saldırısını yapma zamanı gelince, Hal'ın çok işine yarayacaktı.

Minotaur, kötü görünümüne rağmen, mükemmel durumuna dönmek için aşırı bir çalışma gerektirmiyordu. Hal ilk değerlendirmesi konusunda fikrini değiştirmek için bir neden görmedi. En azından on bin sterlin ederdi, ki Hal'ın bundaki payı üç bin sterline yakın olacaktı. Adam gülümseyerek dürbününü bir gece önce ele geçirdikleri öbür ganimete yöneltti.

Bunun, aynen Hal'ın tahmin ettiği gibi bir şirket gemisi olduğu kesindi. Kıç yatırmasında onun altın yaldızlı boyayla yazılmış adını okuyabilmişti: De Lam yani Kuzu. Hal bu adın gemiye yakıştığını düşündü. Bir kuzu gibi tombul ve uysal görünüyordu ama çizgileri sağlamdı. Gemi, bir denizci olarak Hal'dan

olumlu not almıştı. Yakın bir tarihte inşa edilmiş ve korsanların elinde bozulacak kadar uzun zaman kalmamıştı. Ambarlarının dolu olduğu sudaki derinliğinden belliydi, yükü el-Auf tarafından kıyıya taşıtılmamıştı.

Hal dürbününü kapayarak, "Uzun kayığı çağırın, Bay Tyler," dedi. D'lam'daki Bay Fisher'i ziyaret edip nasıl bir gemi ele geçirdiğimize bakacağım."

Hollandalıda onu karşıladığı sırada Koca Daniel'in ağzı kulaklarına varıyordu. "Kutlarım, kaptan. Muhteşem bir gemi bu."

"Ben de sizi kutlarım, Bay Fisher. Sizden ve emrinizdeki denizcilerden daha fazlasını isteyemezdim." Koca Daniel'in arkasındaki denizcilere gülümsedi. "Plymouth'da karaya çıkacağınız vakit hepinizin kesesi ağzına kadar dolu olacak." Denizciler onu hararetle alkışladılar.

"Yiğitlerinizin içinde kaç kişi öldü?" Bu üzücü konuya değinirken Hal sesini alçaltmıştı.

Daniel yüksek sesle yanıt verdi. "Tanrı'ya şükür, hepimiz hayattayız. Yalnız, ne yazık ki genç Peter bir parmağını kaybetti. Bir kurşun isabet etmiş. Kaptana elini göstersene, delikanlı." Genç denizci, bir paçavrayla sarılı olan parmağının kalan kısmını Hal'a gösterdi.

Hal ona söz verdi. "Acını hafifletmek için, alacağın ödüle fazladan bir altın gine ekleyeceğim."

"Bir parmak bir altın demekse, kalan dört parmağımı da size verebilirim, kaptan." Denizci sırıtırken arkadaşları kahkahalar atarak görev yerlerine döndüler.

Koca Daniel, Hal'ı geminin baş tarafına götürdü. "Bunları baş kasarada zincirli bulduk."

Pruva direğinin dibine büzülmüş olan paçavralar içindeki yabancıları işaret etti. "Hollanda gemisinin mürettebatından bir onlar hayatta kalmış. El-Auf tarafından köle pazarlarına yollanacak olan yirmi üç peynir kafalı." Hal adamları tepeden tırnağa süzdü. Zayıf olsalar da fazla sıska değillerdi. Zincirlerin el ve ayak bileklerinde bıraktığı çürüklerle Arap kırbacının sırtlarında açtığı yaraların dışında sağlık durumları hiç de kötü gözükmüyordu. Lam gibi onlar da zarar görecek kadar uzun zaman esaret hayatı sürmemişlerdi.

Hal adamları Felemenk diliyle selamladı. "Şanslı gününüzdesiniz, Jongens. Artık özgürsünüz." Bu sözleri duyunca adamların yüzü güldü. Hal bu adamları bulduğuna sevinmişti, idare edilecek fazladan iki gemisi olduğuna göre, ne

kadar çok denizci bulursa o kadar iyiydi. "Ayda bir gine ve ganimetten pay karşılığında mürettebatıma katılır mısınız?" diye sordu. Adamlar sevinçle bu teklifi kabul ettiler.

Hal sordu. "İçinizde subay olan var mı?"

Hollandalıların sözcüsü, "Hayır mijnheer, " dedi. "Kaptanımız van Orde ve bütün subayları o acımasız serseriler tarafından katledildiler. Ben kaptanın serdümeniydim."

Hal ona, "Aynı konumda kalacaksınız," dedi. "Bütün bu adamlar da sizin emrinizde." Hollandalıların hepsini bir arada tutarsa dil sorunu çözümlenmiş olacaktı. Zaten Ümit Burnu'nda tutsakken Koca Daniel de Felemenkçeyi konuşmayı öğrenmişti.

Hal, Koca Daniel'e, "Bunlar sizin adamlarınız, Bay Fisher," dedi. "Listeye işaret koysunlar, sonra da onlara depodan temiz giysiler verin. Şimdi burada bizi nelerin beklediğini görelim." Ardından, kıç tarafındaki kaptan kamarasına yürüdü.

Geminin ana kamarası korsanlar tarafından yağmalanmıştı. Kaptanın masası ve dolapları kırılarak açılmış ve içindekiler alınmıştı. Değerli olan her şey çalınmıştı. Geminin seyir defteriyle belgeleri yerlere saçılmış, yırtılmış ve kirlenmişti, yine de yazılanların çoğu okunabiliyordu. Hal seyir defteriyle yük manifestosunu yerdeki karışıklığın içinden bulup çıkardı. Manifestoya göz atar atmaz şaşkınlık ve hoşnutlukla bir ıslık öttürdü. "Bütün bunlar hala ambarlarda duruyorsa, Lam bizim için bir hazine." Koca Daniel'e parşömeni gösterecekken adamının okuma bilmediğini ve bu konuda duyarlı olduğunu anımsayarak, "Çin çayı, Bay Fisher," dedi. "Ambarlar ağzına kadar çay dolu. Londra'daki bütün çayhanelere yetecek kadar çay var burada." Ardından Garway'in Fleet Sokağı'ndaki kafesinin ön kapısında okuduğu sloganı tekrarladı. "Bütün Hekimler Tarafından Önerilen Mükemmel Çin İçkisi, Çay."

Koca Daniel, "Bu çay para eder mi, kaptan?" diye sordu.

"Para eder mi?" Hal adamına güldü. "Herhalde ağırlığı kadar gümüşten fazla eder, Danny." Manifestoyu sonuna kadar okuduktan sonra, "Açıkçası, Jakarta rıhtımında değeri yüz yirmi üç bin altı yüz doksan iki guilder'miş. Londra'da getirecekleri para ise bunun iki katı. Tahminen otuz bin gine. Yani Lam'ın kendisinden daha fazla değeri varmış."

Aynı gün Hal öğle vakti bütün subaylarını emirlerini almaları için Seraph'a çağırdı.

Kıç kamarasında toplandıklarında, "Üç gemiyi birden idare etmek bizim için zor olacak," dedi. "Minotaur'la Lam'ı Yeoman'daki Kaptan Anderson'la buluşmak üzere asgari kadroyla Glorietta Adaları'na yollayacağım. Lam'da kumanda Bay Fisher'de olacak." Hal, Koca Daniel'e bakıp, Tanrı biliyor ya, onu çok özleyeceğim, diye düşündü. Devam etti. "Minotaur'da ise kumanda Bay Wilson'un olacak." Alf Wilson bu sözleri bir çingeneninki kadar esmer kafasıyla onayladı.

"Büyük Glorietta buraya iki yüz otuz deniz mili uzaklıkta. Fazla uzak sayılmaz. Adanın güneyinde güvenli bir demirleme yeri, oradaki derede de tatlı su var. Minotaur'daki hasarın onarılması ve tekrar savaşabilecek duruma gelmesi için size dört marangoz vereceğim. Bu sizin başlıca sorumluluğunuz olacak."

"Baş üstüne, kaptan." Koca Daniel başını eğdi.

"Hesaplarıma göre, Yeoman'ın önümüzdeki üç hafta içinde buluşma yerine gelmesi gerekir. Gelir gelmez de Lam'ı asgari bir mürettebatla Büyük Glorietta'da demirli bırakacaksın. Minotaur onarılır onarılmaz ise onu ve Kaptan Anderson'u Flor de la Mar'a yapılacak saldırı için buraya getireceksin."

Koca Daniel, "Anlıyorum, kaptan," diye karşılık verdi. "Ne zaman yola çıkmamı istiyorsunuz?"

"Mümkün olan en kısa zamanda, Bay Fisher. Kaptan Anderson belki de şimdiden buluşma yerinde bizi bekliyordur. Dorian, Flor de la Mar'da tutsak olduğuna göre, her geçen gün bizim için çok değerli. Ben el-Auf'un kuşatmasını sürdürmek için burada kalacağım."

Günbatımı batı göğünü kızıla boyarken Seraph'ın kıç güvertesinde yalnız başına duran Hal, Minotaur'la Lam'ın demirleme yerinden ayrılarak güney yönünde uzaklaşmalarını seyrediyordu. İki gemi akşam karanlığının gölgeleri tarafından yutulurken Hal, Seraph'ın Flor de la Mar açıklarındaki eski yerine götürülmesi emrini verdi.

Ertesi sabah gün doğumunun ilk ışıklarında Hal gemisini koyun ağzında; kaledeki topların menzilinin hemen dışında demirledi. Amacı, el-Auf'u kuşatma altında olduğuna dair uyarmak ve adayı göz hapsinde tutmaktı. Dürbünle ileriye bakılınca, Arap karargahındaki şaşkınlık ve korku gözle görülebiliyordu. Kalabalık bir korsan grubu barakalarını terk ederek kalenin korumasına koşuyordu. Tik ağacı büyük kapılar, herkes içeri girmeden önce

kapatıldı. Dışarda kalanlar da kapıya yumrukları ve tüfekleriyle yüklenmeye başladılar. Davranışlarında" disiplinsizliği görmek Hal'ı sevindirdi. Zaten rastgele top atışları da eğitimsizliklerini ve kontrolden yoksun oluşlarını ortaya koymuştu.

Hal topların başına koşan topçuların sarıklı başlarını görebiliyordu. İlk top ateşlendi, gülle kıyıyla Seraph arasındaki uzaklığı yarıladığında denizin yüzeyine çarptı. Gitgide yavaşlayarak bir süre sekti, Seraph 'a beş yüz metre kala da dibe dalıp gözden kayboldu.

Derken kalan toplar da ateşlendi. Kalenin duvarları çok geçmeden barut dumanından oluşan bir sisin arkasında gözden kaybolmuştu. Deniz suyu püsküllüleri de kıyıyla gemi arasında bir fiskiye ormanı oluşturuyordu. Seraph hala topların menzili dışındaydı.

Hal dikkatini demirleme yerine yöneltti. Koyda hiçbir gemi, hatta balıkçı teknesi bile kalmamıştı. Yaptıkları saldırı hepsini temizlemişti. Yanık enkaz parçaları suyun üstünde sürükleniyordu; kumsalda suyun kabarma çizgisi boyunca da kümeler oluşturmuştu. Üç direkli geminin yanmış teknesiyse yana devrilmiş olarak kıyıya vurmuştu.

Ned Tyler, "Bir daha denize açılamayacak," dedi hoşnut bir tavırla. "Fareyi deliğinde hapsettiniz, kaptan."

Hal, "Bundan sonraki oyunumuz onu deliğinden çıkarmak olacak," diye konuştu. "Bana Bay Tom'u yollayın." Tom ön direğin halatından aşağı kaydı ve hasta ayağının üstünde hoplayarak yaklaştı. Ayağı Dr. Reynolds'un öngördüğünden daha çabuk iyileşeceğe benziyordu. Hal oğlunun yürüyüşünü eleştirel bir gözle inceliyordu. Tom daha şimdiden gemideki adamların çoğundan uzundu ve bir kılıç ustasının geniş omuzlarıyla kaslı kollarına sahipti. Saçları İngiltere'den yola çıkışlarından beri makas yüzü görmediğinden bir atın kuyruğu gibi gür ve kıvırcık bir halde sırtına sarkıyordu. Hal kısa zaman önce ona usturasını verdiğinden yanakları temiz, fakat koyu güneş yanağıydı. Courtney burnunu ve keskin yeşil gözlerini de almıştı. Yakışıklı bir oğlan, diye düşündü Hal. Dorian'ı kaybettiğinden beri babalık duyguları daha yoğunlaşmıştı. Benliğini bastıran bu duygu seline kapılmamak için çaba harcıyordu. Dürbünü Tom'a uzatarak, "Kalenin duvarına tırmandığın yeri ve Dorian'ın hücresinin penceresini bana göster," dedi.

Suyun ötesindeki adaya bakıyorlardı. Top atışları devam ederken esen muson rüzgarı, ortaya çıkan barut dumanını dağıtmaya yetmiyordu.

Tom, "Kuzeybatı köşesi," diyerek işaret etti. "Ötekilerden daha yüksek üç palmiyeyi görüyor musunuz? Hemen yukarlarında, duvarda içinden yeşil çalıların çıktığı derin bir yarık var. Dorian'ın penceresi bunun solundaki ilk mazgal deliği. Yani öyle olduğunu sanıyorum, ama emin değilim."

Hal dürbünü alıp istihkamları inceledi. Sabahın ilk güneş ışığı kale duvarlarına vururken mazgal delikleri beyaz mercan bloklarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Hal, Tom tarafından işaret edilen yere baktıkça, uğradığı kaybın da yanılmaz olduğunu hissediyordu.

"Beni, Aboli ve küçük bir grupla adaya çıkarırsanız... " Tom gayet ciddiydi.

Hal sert bir baş hareketiyle onu susturdu. "Hayır, Tom." Bir oğul kaybetmişti, bir ikincisini de kaybetme riskini göze alamazdı.

Tom ısrar etti. "Dorry'yi nerede bulacağımı çok iyi biliyorum. Duvarlarına tırmanabileceğimiz pek çok yer var."

"Oradakileri seni bekler bulursun."

"Ama hiçbir şey yapmadan da oturamayız." Tom sesini yükseltti. "Onu pençelerinden kurtaramazsak Dorry'ye ne olacağını Tanrı bilir."

"Başarımızdan emin olur olmaz harekete geçeceğiz. O zamana dek el-Auf, Dorian'a zarar vermez. Müslüman bir evliyaya ait dini bir efsanenin kehanetinin onu koruduğu anlaşılıyor."

"Anlayamadım. Dorry'nin bir kehanetle ne ilgisi olabilir? Sen bunu nereden biliyorsun, baba?"

"Durdurduğumuz Arap kaptan Wazari'den. Konu, Dorian'ın kızıl saçları. Efsaneye bakılırsa, Peygamber Hazreti Muhammet'in kızıl saçları varmış. O renk saç, Doğulu uluslar arasında ender olduğundan çok değer veriyorlar."

"Dorry'nin saç rengine bel bağlayamayız."

"Şimdilik yeter, Tom. Sen görev yerine dön." Hal yalancıktan ters davranmıştı. Delikanlının yalvarışlarına karşı koymak aslında tüm sağduyusunu ve kararlılığını harekete geçirmesini gerektirmişti.

Seraph kaleden uzaklaşmaya başlayınca toplar da yavaş yavaş susmuş, yoğun duman da rüzgarla birlikte yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Hal geminin yönünü değiştirdi, adanın kuzey ucunu dönerek Flor de la Mar'ın etrafını dolaşmaya koyuldu. Hal kıyının her ayrıntısını inceliyor, kayalığa gemiyi tehlikeye atmadan yaklaşabildiği kadar yaklaşıyordu.

Hal, Sir Fancis'in eski haritasının bir kopyasını çıkarmış, pusula dolabının

yanına açık şekilde bırakmıştı. Bunun üstüne, babasının elli yıl önce yaptıklarının yanına kendi gözlemlerini kaydediyordu, iskandil için zincirlerin yanına bir adam bıraktıktan sonra uzun kayığı suya indirtti ve Aboli'yi mercan kayalarının arasında bir yol araması için kıyının yakınına yolladı. Yaşlı adam lagünün uzak ucundaki kumsala yaklaşmıştı ki, yüzden fazla Arap palmiye ormanından çıkarak kayığa tüfekleriyle ateş açtılar. Aboli tekneyi tekrar geçitten geçirene kadar kürek çeken denizcilerden biri omzundan yaralandı.

Adanın etrafındaki geziyi tamamlayan Hal, bir kafileyi karaya çıkarabileceği belki bir düzine yer saptamıştı. Bunları özenle haritaya işaretledi. Tekrar koyun karşısına geldiklerinde bütün istihkamların ve Arapların duvarların dibinde inşa ettikleri savunmaların ayrıntılı bir incelemesini yaptı.

El-Auf'un kumandasındaki adamların sayısını tahmin etmeye çalıştı. Sonunda, en az bin kişi olduğuna karar verdi, ama gerçek rakamın bunun iki katı olabileceğini de biliyordu.

Elindeki dürbün sanki canlanmış gibi ikide bir Tom'un işaret ettiği kalın beyaz duvarlardaki mazgal deliğine yöneliyordu. Edward Anderson buraya gelene kadar uzun bir bekleme olacak bizim için, diye düşündü. Bundan sonra Seraph'daki herkes kuşatmanın tekdüzeliğine ayak uydurmaya hazırlandı.

Hal tüfek, hançer ve topla sürekli olarak yaptırdığı manevralarla adamları uyanık tutmaya çalışıyordu. Buna rağmen günler pek ağır geçiyordu. Sonraki haftalarda bazı gemilerin Flor de la Mar'a batıdan yaklaştığını fark etmeleriyle tekdüzelik bozuldu. Seraph her defasında musonu arkasına alarak gemilerin yolunu kesmeye koştu.

Gemilerin üçü can kaybı olmadan kolayca ele geçirildiler. Bununla birlikte, dördüncü gemi otuz metreden uzun güzel bir dhow'du. Büyüklüğü ise neredeyse Seraph kadardı. Şaşılacak bir hız gösterisiyle Seraph'ı peşine taktı. Korku içindeki mürettebatı tarafından ustalıkla yönetiliyordu. Ortalık kararınca Seraph onu az daha kaybediyordu. Bununla birlikte Hal, dhow'un kaptanının manevrasını tahmin ederek karanlıkta adaya doğru dönüş yaptı. Gün doğarken dhow Flor de la Mar'daki koya girmeye çalışırken fark edildi. Seraph hemen harekete geçerek hedefine sadece yarım mil kala yolunu kesti. Mürettebatı cesurca bir savunma yaptılar. Hal'ın adamlarından biri bu arada vurulurken, üçü de yaralandı. Ele geçirilen geminin sonunda Prens Abd Muhammed El-Malik 'e ait olduğu anlaşıldı.

Prens gemide değildi, ama kamarası Doğu'nun bir hükümdarının taht odası gibi döşenmişti. Hal halıları ve mobilyaları Seraph'daki kendi kamarası na

naklettirdi.

Prensin adı Hal'a yabancı değildi. Minotaur'la Lam'ı Flor de la Mar koyunda ele geçirdikleri gece gitmesine izin verdiği öbür gemiyi anımsıyordu. Aynı adama aitti o gemi; şimdi prensin büyük servetinin ipuçlarını karşısında gördükçe o gece verdiği kararın isabetinden kuşku duyuyordu. Kolombiriden bir ip sarkıtılmasını ve ilmiğin dhow'un kaptanının boynuna geçirilmesini emretti. Mahkûmun yanında duran Hal onu uzun uzadıya sorguya çekti.

Adam, ölüm korkusuyla istenen her şeyi anlattı. "Evet, Efendi, " dedi. "El-Malik çok zengin ve güçlü bir adamdır. Kendisi Maskat'taki halifenin küçük kardeşidir. Filosunda yüzden fazla ticaret teknesi var. Bunlar Afrika'yla Hindistan'ın bütün limanlarıyla peygamberin topraklarının arasında gidip geliyorlar. Jangiri'den alışveriş yapmak için sık sık Daar al Şaytan'a uğrarız."

"El-Auf'un bir korsan olduğunu, ondan satın aldığınız bütün malların ise Batılı gemilerden çalındığını, birçok masum denizcinin onları ele geçirmek isteyen korsan tarafından katledildiğini, birçok denizcinin de köle pazarlarına gönderildiğini pekala biliyorsunuz."

"Benim bütün bildiğim, fiyatları uygun olduğu için efendimin beni Jangiri'den alışveriş yapmaya yolladığı. O malları nasıl elde ettiği beni ya da efendimi ilgilendirmiyor."

Hal, "Şimdi seni ne kadar ilgilendirdiğini göreceksin," dedi. "Korsandan çalıntı mallar satın almakla onun suç ortağı oldun." Aboli'ye döndü. "Geminin her tarafını arayın." Daha önce zapt ettikleri üç dhow da tıpkı bu kaptan gibi, el-Auf'la ticaret yapmaya çok hevesliydiler. Daar Al Şaytan'daki kelepirlerin haberi Basra Körfezi'nden Güneydoğu Hindistan'daki Koromandel Kıyısı'na kadar yayılmıştı. Öbür üç gemi satın alacakları mallara karşılık ödenmek üzere para ve baharat taşıyordu. Hal, "Bakalım bu serseri, adayı kuşatma altında tutma masraflarımıza katkıda bulunabilecek mi?" diye konuştu.

Adamları dhow'u yağmalarken Hal güverteyi arşınlıyordu. Yarım saate kalmadan kaptanın para kasalarının gizlendiği yeri bulmuşlardı. Dört kasa dhow'un güvertesine sürüklenirken kaptan üzüntüsünden sakalını yoluyor üstünü başını paralıyordu. Kasalar taşınamayacak kadar ağırdı.

Adamcağız, "Acıyın bana, Efendi, " diyerek inliyordu. "Bu kasaların içindekiler bana ait değil. Hepsi, efendimin." Kaptan yere dizüstü düştü. "Bunları elimden alırsanız beni ölüme mahkûm ediyorsunuz demektir."

Hal, "Bu cezayı çoktan hak ettin," dedikten sonra Aboli'ye döndü.

"Ambarlarda değerli olan başka bir şey yok mu?"

"Ambarlar boş, Gundwane."

"Pekala. Ganimeti Seraph'a götürün." Hal yine ağlayıp sızlayan kaptana döndü. "Bunlar, senin ve geminin özgürlüğünün bedeli. Efendini, korsanlarla alışveriş yapmayı sürdürürse, bunun ondan koparacaklarımın sadece küçük bir bölümü olduğuna dair uyar. Haydi, şimdi yolun açık olsun ve kurtulduğun için Tanrı'ya şükret."

Hal az sonra dhow'un Afrika anakarasına doğru uzaklaşmasını Seraph'ın güvertesinden seyrediyordu. Sonra da Aboli'nin ele geçen kasaları istiflediği kamarasına indi.

Hal, "Aç şunları," diye emredince, Aboli bir kol demiriyle kilitleri kırdı.

Hal'ın daha önce ele geçirdiği üç gemiden zengin ganimetler çıkmıştı, ama dört kasanın kapakları açıldıktan sonra diğer ganimetlerin bunların yanında hiçbir değeri kalmamıştı.

Kasalardaki paralar yelken bezinden küçük torbaların içine doldurulmuştu. Hal hançerinin ucuyla bunlardan birini yarınca masasının üstüne nehir gibi altınlar boşandı. Paraların çoğunun Moğol İmparatorluğu'nun üç dağ ve bir fil damgasını taşıyan mohur'ları olduğunu gördü. Ama aralarında başka paralar da vardı: Müslüman sultanlarının dini yazılarla bezeli altın dinarları, İran satraplarının, nadidelikleri bakımından değerli madenlerden çok üstün olan birkaç eski tetradrahm'ı...

Hal, "Bu hazineyi saymak on kişiyi bir hafta uğraştırır;" dedi. "Öyle yapacak yerde bunları tartarız. Bay Walsh'a geminin terazisini getirmesini söyleyin ve ona yardım etmeleri için yanına iki adam verin."

Walsh, sonucu Hal'a bildirebilmek için o günün kalan kısmından gece yarısına kadar çalıştı. "Hareket halindeki bir gemide net bir ölçüm elde etmek zor," dedi. "Terazinin kolları bir türlü hareketsiz kalmıyor."

Hal, "Bir ons eksiği ya da fazlası için seni suçlayacak değilim," dedi. " Bana dürüstçe bir rakam ver, hepsini İngiltere'deki mahkemede tartıncaya dek o kadarıyla yetineceğim."

"Altınların ağırlığı yaklaşık üç yüz üç kilo." Hal, Walsh'a şaşkın halde bakıyordu. Bu kadarını beklememişti. Bu neredeyse yüz bin rupi demekti: hangi ulusun parasıyla olursa olsun muazzam bir servet. Buna bir de eline geçirdiği öbür üç dhow'daki altın ve gümüş paralar eklenecekti. Toplam değer,

ganimet olarak ele geçirdiği iki büyük geminin değerini çok aşıyordu.

Hal, "Yüz bin rupi," diye mırıldandı. Bakışı kamaranın duvarının dibinde dizili kırık mühürlü dört kasaya kaydı. Bu miktar her nedense ona bir şeyler çağrıştırıyordu. Birden hatırladı. Yüz bin rupi, Wazari'nin söylediğine göre, el-Auf'un kehanetteki çocuğun kızıl saçlı başına biçtiği değerdi. Dorian'ın köle olarak satışının bedeli.

Düşündükçe bu daha mümkün gözüküyordu. Altınlar Dorian'a karşılık el-Auf'a ödenecekti. Bu düşüncenin Hal'a duyurduğu sevinç altının büyüsünün çok ötesinde bir şeydi. El-Malik , Dorian'ı satın almak için eğer bu altınları el-Auf'a gönderiyorsa bu, Hal'ın oğlunun adada ve hala kuşatılmış kalede bulunduğunu gösteriyordu. "Teşekkür ederim, Bay Walsh. iyi iş gördünüz."

"Bu kadar çok altını bir arada görmenin bana böylesine itici görüneceğini tahmin etmezdim." Hal nöbetine devam etmek için güverteye döndü. Pırıl pırıl mavi suların ötesindeki bembeyaz mercan kumlarıyla çevrili zümrüt yeşili adaya bakarken, "Tanrım, Anderson çabuk gelse," diye fısıldadı ve ekledi. 'Ya da en azından bu bekleyişe dayanabilme gücünü ver bana."

Bir hafta ağır ağır geçti. Ardından, pırıl pırıl bir sabah, kavurucu güneşin altındaki sakin deniz kendi kendisiyle sevişir gibi hafif hafif salınırken, kolombirideki Tom şen bir çığlık kopardı. "Bir gemi!"

Hal gözcünün vereceği raporu beklemedi. Hemen donanıma tırmanarak çanaklıkta Tom'un yanına sıkıştı.

“İşte!" Tom güneyi işaret ediyordu. Ufuk bomboş olduğu için Hal birkaç saniye boyunca oğlunun yanılmış olduğunu sandı, ama sonra, onu görünüp kaybolan bir leke gibi fark etti. Dürbünü o tarafa çevirince her şeyi gördü. Kar gibi beyaz kulemsi şekil oradaydı.

"Haklıymışsın," diye sevincini açığa vurdu. "Dört köşe yelkenli bir gemi."

Tom, “İki gemi!" diye düzeltti. "Bunlar ancak Yeoman'la Minotaur olabilir."

"Öyleyse onlara hoş geldiniz diyelim."

Hızla yaklaşan gemiler gerçekten de onlardı. Dürbünle gemileri inceleyen Hal, Minotaur'u zor tanıdı. Koca Daniel gemiyi onarmak için kendisine verilen kısa süre içinde mucizeler başarmıştı.

Minotaur baştan başa boyanarak pırıl pırıl olmuştu. Daha yakına geldiğinde bile gövdesiyle donanımında gülleler ve saçmaların yol açtığı hasardan hiçbir iz kalmamıştı. Öte yandan, yaşlı Yeoman uzun seyahatinin bütün izlerini

sergileyen bir yol yorgunuydu.

Hal gemiyle bayrak sinyalleri değiş tokuş etti; iki gemi yan yana gelince durdular. Yeoman'dan denize bir filika indirildi. Kırmızı yüzü ışıl ışıl parlayan Edward Anderson teknenin kıç tarafında oturuyordu. Bu kadar iri bir adamdan beklenmeyecek bir çeviklikle Seraph'ın merdivenini tırmandı. Hal'ın uzattığı ele sarılarak, "Benim yokluğumda çok iyi çalıştığınızı ve büyük ganimetler elde ettiğinizi Bay Fisher'den duydum, Sir Henry," dedi. Üzüntüsü sesi kadar yüzünden de anlaşılıyordu, ancak bir ganimeti ele geçirilirken görenlerin o ganimetten pay almaya hakları vardı.

Hal, "Geminiz için çok önemli bir iş ve daha da büyük bir hazinenin olasılığı sizi bekliyor," sözleriyle onu avuttu. Bu aşamada Arap dhow'larından elde edilen ganimetten söz açmanın zalimce bir kışkırtma olacağını düşünmüştü. "Kamarama gelin."

İki kaptan oturur oturmaz Hal'ın uşağı ikisine birer kadeh Madeira şarabı getirerek onları yalnız bıraktı.

Kaptan Anderson, "Size Bay Beatty ile oğlunuz Guy'dan mektuplar getirdim," diyerek pelerininin katlarının arasından yelken bezine sarılı paketi ortaya çıkardı.

Hal sonradan okumak amacıyla mektupları bir kenara bıraktı. "Guy nasıl?" diye sordu. Aslında daha önemli konulara geçmekte sabırsızlandığı için, iş olsun diye sormuştu bu soruyu. Ama Anderson'un yanıtı onu şaşırttı.

"Onu son gördüğümde sağlığı yerindeydi. Ama anladığım kadarıyla yakında evleniyormuş."

"Aman Tanrım! O henüz on yedi yaşında." Hal somurttu. "Bu konuda bana danışılmadı. Yanılmış olmalısınız, sir."

"Yanılmadığımdan emin olabilirsiniz, Sir Henry." Anderson'un yüzü her zamankinden fazla kızarmıştı. Oturduğu koltukta huzursuz halde kıpırdıyordu.

Hal, "Kadın kimmiş?" diye sordu. "Herhalde Bombay'da iyi aile kızları azdır." Adamcağız telaşla ayağa fırladı ve kamarasında bir aşağı bir yukarı yürü meye başladı. Zaten fazlasıyla küçük olan kamara, El-Malik 'in dhow'undan yürütülen lüks eşya yüzünden daha da ufalmıştı.

"Kulağıma geldiğine göre, şanslı gelin Bayan Caroline Beatty'miş" Edward Anderson cebinden kırmızı bir mendil çıkararak terli yüzünü sildi. Ancak bundan sonra konuşmasına devam edebildi. "Duyduğum kadarıyla bu düğün

aceleye getirilmiş. Benim Bombay'dan hareketimden bir iki 'gün sonra yapılacaktı. Bu durumda oğlunuz şu sıralar mutlaka evli bir erkektir."

Tatsız gerçeğin açığa çıkması üzerine, Hal elinde olmayarak, "Tom!" dedi.

"Hayır, Sir Henry, beni yanlış anladınız. Tom değil, Guy."

Hal özür diledi. "Kusuruma bakmayın, yüksek sesle düşünüyordum," dedi. Şok ona daha önemli olan işini unutturmuştu. Anderson adamı gerçeğe döndürdü.

"En küçük oğlunuzun düşmanın eline düştüğünü Bay Fisher anlattı," dedi. "Üzüntünüze katılıyorum, Sir Henry."

"Teşekkür ederim, Kaptan Anderson. Oğlumu kurtarabilmek için yardımınıza güveniyorum."

"Gemim ve mürettebatım emrinizdedir, Sir Henry."

"Şimdi durumumuzu inceleyelim."

Flor de la Mar'a yapılacak saldırının planlarını hazırlamak için Hal'ın uzunca bir vakti olmuştu; şimdi bunları ayrıntılarıyla Anderson'a açıklıyordu. O günün kalan kısmını Seraph'ın kıç kamarasında geçirerek, gemiden gemiye ve gemiden karaya yapılacak bayrak sinyallerinden saldırıya katılacak denizcilerin konumuna, hatta çeşitli subaylara havale edilecek daha önemsiz kumandalara varıncaya dek seferin bütün ayrıntılarını gözden geçirdiler. Daha sonra Hal'ın hazırladığı çizelgelerin başında bir saat daha oyalandılar. Anderson, Yeoman'a dönmeye hazırlanırken güneş batmak üzerdeydi.

"Size anlattıklarımı unutmayın, Kaptan Anderson. El-Auf yıllardır kalede rahat rahat oturuyordu. Okyanusun her köşesindeki bütün Arap tüccarları bu süre içinde, gübre yığınına koşan sinekler gibi adaya akın ettiler. Köleler ve çalıntı mallarla takas edilmek üzere yanlarında bol miktarlarda altın külçeleri getirdiler. Gelişinizden önce elime geçen ganimetler bunların yanında pek sönük kalır. Flor de la Mar'da Drake ile Hawkins'in serüvenleri sonucunda vatana getirdiklerinden kat kat değerli bir hazine bulacağımıza inanıyorum."

Bunun düşüncesi bile Edward Anderson'un mavi gözlerini parlatmaya yetti. Hal onu daha fazla heveslendirmeye çalıştı. "Bu girişime katkılarınızdan dolayı şövalyeliği hak edeceksiniz. Ben de bunun size verilmesi için saygıdeğer şirket katındaki tüm nüfuzumu kullanacağım. Ganimetten size düşecek payla taşrada mükemmel bir malikane satın alabileceksiniz. Bundan sonra hayatınızın sonuna kadar denize açılmanız gerekmeyebilir."

El sıkıştılar. "Öyleyse yarın görüşürüz!" Anderson'un pembe yanaklı yüzünde gözle görülür bir sırıtış belirdi.

Hal'ın sesi birden sertleşti. "Oğlumun kalede olduğu konusunda adamlarınızı uyarın," dedi. "Çarpışmanın heyecanı arasında hatalar yapılmasın."

Hal adanın kuşatmasına devam etmek için Seraph'a rota saptanması emrini verdikten sonra hemen kamarasına döndü. Ardından, Anderson'un Bombay'dan getirdiği mektup paketini açtı. Katlı kağıtların birinde Guy'ın örümcek gibi yazısını tanıyarak, bunu sonra okumak üzere bir kenara ayırdı. Beatty'nin mektubunu açtı ve kaşlarını çatarak okumaya başladı.

Bombay 6 Kasım

"Sir Henry,

Size bu satırları yazmaktan duyduğum zevk, ne yazık ki bunu gerektiren koşullar nedeniyle biraz gölgeleniyor. Lafı gereksiz yere uzatmayayım:

Kızım Caroline Beatty'nin bebek beklediği ortaya çıktı. Bombay'daki fabrikamızın hekimi Dr. Goodvvin, hamileliğinin üç aylık olduğunu saptadı. Buda hamile kaldığı zamanın, ailemin Ümit Burnu'nda bulunduğu günlere rastladığını gösteriyor. Oğlunuz Guy Courtney'in bizimle konuk evinde olduğunu hatırlarsınız.

Oğlunuz Guy Courtney'in bu konuda tam bir centilmene yaraşır biçimde davrandığını size bildirmekten memnuniyet duyuyorum. Bebeğin babasının kendisi olduğunu itiraf ederek kızımla evlenmek için iznimi istedi. Şu sıralar on yedi yaşını geçtiğine göre, evlenmeye yasal olarak hakkı bulunuyor. Kızım Caroline cuma günü on sekiz yaşını dolduracağından iki gencin yaşları konusunda herhangi bir sorun çıkmıyor.

Karımla ben bu evliliğe onay vermeyi uygun bulduk, düğün tarihi de kızımın on sekizinci yaş gününe rastlayan gelecek cuma günü olarak tandı. Dolayısıyla, bu yazı elinize ulaştığı zaman bu söz konusu durumun gerçekleşmiş olması mümkün.

Kızıma 500 sterlinlik bir drahoma sağlayabildim. Şirket de askeri kamp arazisindeki bir evi genç evlilere tahsis edecek. Böylece, en önemli ihtiyaçları sağlanmış olacak. Oğlunuza ücretine eklenecek uygun bir harçlık yollayacağınızdan ve mesleğinde ilerlemesini sağlamak için saygıdeğer şirketin yöneticileri katındaki büyük nüfuzunuzdan yararlanacağınızdan şüphe etmiyorum.

Guy'ın yeni işine uyum sağladığını ve çalışmalarından dolayı Vali Aungier'nin takdirini kazandığını da bu bağlamda size bildirmek isterim.

Karımla birlikte size en derin saygılarımızı sunarız, efendim.

Hizmetkarınız,

Thurston Beatty."

Hal kağıdı avucunda buruşturdu ve masasının üstünde henüz açılmamış halde duran Guy'ın mektubuna sert sert baktı. Sersem, diye düşündü. Tom'un okunun düşürdüğü kuşu sahiplendi. Hangi akla uydu acaba?

Beatty'nin mektubunu paramparça etti ve kağıdın parçalarını kamaranın penceresinden dışarı atarak geminin dümen suyunda sürüklenişlerini seyretti. Sonra, içini çekerek Guy'ın mektubuna dikkatini verdi.

Oğlunun yazdıkları, Betty'nin mektubundakilere bir şey eklemiyor, sadece güzel Caroline'i elde edişinden dolayı Guy'ın çılgınca sevincini dile getiriyordu. Hal, "Elması senin için kardeşin Tom meydana çıkardı," diye homurdandı ve bir an Tom'u çağırarak ona çabalarının meyve verişini açıklayıp hoşnutsuzluğunun acısını ondan çıkarmayı aklından geçirdi. Ama sonra, "Neye yarar ki?" diyerek yine içini çekti. "Olan olmuş bir kere, taraflar da sonuçtan memnun. Hoş, gelinin bu konudaki fikrine kimsenin danışmadığı anlaşılıyor." Guy'ın mektubunu avucunda topaç yaptı ve kıç penceresinden fırlatarak bir süre suyun içinde dalgalanışını, ardından da batışını seyretti.

O sırada kamarasının kapısı hafifçe vuruldu ve bir denizci panonun öbür yanından, "Çok özür dilerim, kaptan, Bay Tyler, Flor de la Mar'ın ilerde gözüktüğünü size bildirmemi istedi," diye seslendi.

Hal'ın ailevi sorunları o an tıpkı Guy'ın ıslanan mektubu gibi derinlere battı. Hemen kılıç kayışını beline' geçirip güverteye koştu.

durumun Seraph'la Minotaur koyun ağzında mevzilendi. Hal gemide olmadığı için, Seraph'ın kumandası Ned Tyler'deydi. İki büyük gemi menzil içine girince, Arapların palmiye ağaçlarının arasındaki ve kale duvarlarındaki mevzilerini aralıksız bombardımana tuttular. Topçu ekiplerinin aylar boyunca gördükleri talim etkisini şimdi gösteriyordu. Sayıca az olmalarına rağmen, atışları hızlı ve isabetliydi. Arap topçularının sergiledikleri beceriksizliğe güvenen Ned, Seraph'ı mercan kayalığının dış kenarına neredeyse değecek kadar yaklaştırdı. Şimdi kaledeki ağır topların menzili içinde olmakla beraber, Seraph'ın topları kale duvarlarından koca koca mercan parçaları koparıyor ve savunmada olanları büsbütün paniğe düşürüyordu. Arapların karşılığı anlık ve

düzensizdi.

Saldırgan gemiler toplarının menzili içinde olsa da ateşledikleri dev taş güllelerden bazıları Seraph'ın güvertesine su püskürtecek kadar yakına düşüyor, ama çoğu denizin içinde kayboluyordu.

Ağaçların arasındaki Arap kampı iki geminin uzun tüfek menzili içindeydi. Atışlarının yarısı hasır damlı kulübelerle kale duvarına yaslanmış barakaları hedef alıyordu. Toplara saçma yüklenirken kurşunlar da kale duvarlarının korumasına koşan erkek ve kadın kalabalığını darmadağın ediyordu. Sıra sıra kahverengi vücutlar, tırpanlanan başaklar gibi yerlerde serili kalmışlardı.

Gemiler ilk salvodan sonra arka arkaya adadan biraz uzaklaştılar, ama çok geçmeden kayalığın izin verdiği kadar yaklaşarak ateşlerini yine aralıksız devam ettirdiler. Arap topçuları artık ilk şaşkınlıklarını atlatmışlardı. Taş gülleler gitgide Seraph'a daha da yaklaşıyordu, hatta biri kırılgan tahta küpeşteyi parçalayarak gemiye düştü. Bu arada, barut torbalarını yüklenmiş koşa koşa merdiveni çıkan genç denizcilerden birinin her iki bacağını da doğradı.

Ned dümende durduğu yerin yakınında, giderek yayılan kan gölünün içindeki bacaksız gövdeye baktı. Can çekişen delikanlı bağırarak annesini isterken uyluk atardamarının her iki kolu da açık musluk gibi kan püskürtüyordu. Ne var ki, denizcilerin hiçbiri ona yardım etmek için görevinin başından ayrılamazdı. Daha fazla kayıp vermemek için menzil dışına çıkmak Ned'in aklına bile gelmedi. Hal ondan gemiyi kıyıya yakın tutarak kıyı bataryalarını mümkün olduğu kadar uzun süre meşgul etmesini, Arapları da kalenin içinde hapsetmesini istemişti. Cesur delikanlılardan bir tekinin ölümü bile Ned'e büyük bir acı verdiği halde, emre karşı gelmeyi düşünemezdi.

Hal adanın uzak ucunda iki geminin top atışlarına kulak verdi ve elinin tersiyle yüzünün terini sildi. "Aferin çocuğa," deyip Ned'in kararlılığını alkışladı, sonra da bütün dikkatini kalan denizcilerin Yeoman'dan indirilmesine verdi.

Tekneler kayalıkta haftalar önce işaret ettiği geçitten geçiyordu. Dört filika ağzına dek adam doluydu, neredeyse hiçbir yerlerinde avuç içi kadar bile boş yer yoktu.

Tekneler kuma vurdukça içindeki adamlar diz boyu lagün suyuna atlayıp kıyıya yürüyorlardı. Koca Daniel'le Alf Wilson onları taburlara bölüp kumsaldan palmiye koruluğunun korumasına götürdü.

Anderson sonuna kadar fedakarlık yaptığı halde Hal'ın elinde el-Auf'un sürüsüne karşılık sadece dört yüz kişi vardı. Hal, düşman bin, hatta belki iki bin kişi olabilir, diye düşündü. Ne var ki, karaya çıktıklarından beri kendilerine karşı koyan olmamıştı. Seraph'la Minotaur'un giriştikleri bombardımanın istenilen etkiyi göstermiş olduğu ve bütün savunucuları kaleye sığınmak zorunda bıraktığı anlaşılıyordu.

Son filikadaki adamlar da şimdi silahlar ve barut şişeleriyle yüklü olarak kumsaldan ağaçlığa doğru yürüyordu. Bu sıcakta çarpışarak kan ter içinde kalacaklarından yanlarında ayrıca su şişeleri de taşıyorlardı. Hal boş filikaların kıyının hemen açığında, kayalığın sadece yarım mil uzağında dolanan Yeoman'a dönüşlerini seyrettikten sonra, taburunun arkasından ormana yürüdü.

Yürüyüş düzeni dikkatle planlanmıştı. Koca Daniel pusuya düşürülmemek için oluşturulmuş öncü kolun başındaydı. Kolun her iki yanından ileriye tüfekli adamlar yollanmıştı. Hal ise kolunun ana bölümünün kumandasını elinde tutuyordu.

Grupların karaya çıktıkları koyla adanın kuzeyindeki kale arasında üç milden daha az bir yol vardı. Hal adamlarını zorluyor, yumuşak kumlu zeminde hafif koşar adımlarla ilerlemelerini sağlıyordu. Daha bir mil yol almamışlardı ki, ilerde bir yaylım ateşi ve vahşiyane bağırışlar duyuldu. Koca Daniel'in pusuya düşürülmüş olmasından endişe eden Hal, bulabileceklerinden korka korka ileriye atıldı. İlerleyen denizcilerin basa basa açtıkları geniş patikanın iki yanına dokuz Arap ölüsü saçılmıştı. Daniel'in denizcileri tarafından kovalanan hayatta kalan Araplar kaleye doğru kaçtıkça çarpışmanın sesleri de ağaçların arasında hafifleyerek uzaklaşıyordu. Bir tek denizci, sırtını bir palmiye ağacına vererek oturuyor, baldırındaki kurşun yarasını paçavra parçasıyla sıkıyordu. Hal adamlarından birini yaralının, Yeoman tarafından alınmak üzere kumsala dönmesine yardım etmekle görevlendirdikten sonra , Koca Daniel'in arkasından koştu. Adanın uzak yanında toplar hala gümbürdüyordu. Denizciler şimdi ilerdeki ağaçların tepesinden dalga dalga yayılan barut dumanlarını görecek kadar kaleye yakındılar.

Hal, "Ned Tyler'ın, adamları ibadetlerinden alıkoyduğu belli," diye homurdandı. Ter damlacıkları yüzünden sakalına dökülüyor ve bir çağlayanın altında durmuş gibi adamın gömleğini ıslatıyordu.

Hal bir süredir ormanın nemli sıcağında gitgide kuvvetlenen pis bir kokunun farkındaydı. Açık araziye çıktıklarında o kadar ani durdu ki arkasından

gelenler ona tosladılar. Tüm acelesine rağmen el-Auf'un infaz alanının dehşet verici görüntüleri karşısında afallamıştı. Üç ayaklı sehpalarda asılı güneşten kararmış cesetler kendi mide gazlarının etkisiyle iğrenç şekilde şişmişler, bazıları da tıpkı fazla olgun meyveler gibi patlamışlardı. Her birinin üstü hareket halinde bir mavi sinek halısıyla kaplıydı.

Hal ölülerin arasında parlak kızıl saçlı daha küçük bir vücudu gözleriyle aradı, bulamayınca da derin bir ferahlama duydu. Asılı cesetlerin arasından geçmeye ve yoğun bulutlar halinde etrafında havalanıp arada bir yüzüne çarpan sineklere aldırmamaya çalışıyordu.

Aboli ve Tom onu açıklığın uzak ucundaki ağaçların arasında bekliyorlardı. Tom otuz adım ilerden, "Artık gidebilir miyiz?" diye bağırdı. O, Aboli ve yanlarındaki üç denizci Arap entarileri ve kefiyeleriyle Hal'ın karşısında duruyordu. Hal oğlunun ne kadar kararlı olduğunu ve sabırsızlandığını yüzünden okuyabiliyordu. Sağ elinde kılıcıyla bekleyen delikanlının yalvarmalarına dayanamayıp Aboli'yle gitmesine izin verdiği için bir kez daha pişmanlık duydu. Hal'ın bu kararı vermesindeki en önemli etken, kafiledekiler içinde yalnızca Tom'un o duvarlara tırmanmış olması ve grubu nerelerden geçirebileceğini bilmesiydi. Tom kardeşinin hangi hücrede tutulduğunu biliyordu. Korsan kıyafetine girerek Dorian'a ulaşmaya ve onu kaleye yapılacak saldırıda çarpışmalardan korumaya çalışacaklardı.

Hal, Aboli'nin kolunu yakaladı, "Tom'u gözünün önünden ayırma. Sakın aptalca bir şey yapmasına izin verme. Her an arkasında ol," dedi.

Aboli buğulu kara gözleriyle Hal'a baktıysa da yanıt vermeye tenezzül etmedi. Hal devam etti. "Biz kale duvarlarındaki adamları doğu yönüne çekmeden tırmanmasına izin verme."

Aboli, "Sen kendi işini gör, Gundwane, benim işimi de bana bırak," diye söylendi.

"Peki öyleyse." Hal zenciyi hafifçe itti ve başında Tom'la Aboli'nin bulunduğu küçük kafilenin kalenin uzak ucuna varmak için koşar adımlarla ormana sapmasını seyretti.

Onlar gözden kaybolurken Hal, ilerdeki ağaçların gerisindeki duvarların tepelerine bakışını dikerek, bombardıman seslerini duymak için kulak kabarttı.

Adanın bu ucunda barut kokusu ve dumanı yoğunlaşmış olsa da top sesleri yavaş yavaş azalıyordu. Ned bu sırada Seraph'la Minotaur'u daha güvenli sulara götürüyordu.

Hal omzunun üzerinden arkaya bakınca, denizci kafilesinin ormandaki sıkı koşuya rağmen, kendisiyle arayı kapadıklarını ve pek az kişinin arkada kaldığını gördü. Hemen grubun başına geçti ve Koca Daniel'i ağaçlığın kıyısında kendisini bekler buldu.

***

Yüz elli adımlık açık arazinin ötesinde kalenin beyaz duvarları on beş metrelik bir yükseltiyle yukarlara doğru uzanıyordu. Kemerli kapılar kapalıydı, ağır maun kütükler demir çivilerle takviye edilmişti. Kale duvarlarında görünürde kimse yoktu. Hepsi denize bakan batı duvarının yukarsında olmalıydı. Son bombardımanlar da artık duyulmaz olurken Hal saldırgan gemi filosunun gidişini seyreden Arapların zayıf alkışlarını duyabiliyordu.

Hal, Koca Daniel'e, "Onları avantajsız duruma düşürdük, ama sürpriz faktöründen yararlanmak istiyorsak elimizi çabuk tutmalıyız," dedi.

Kafiledeki denizciler yüklerinin altında iki büklüm olmuş halde hızlı yürüyüşlerini sürdürüyorlardı. Terli ve soluk soluğa oldukları halde yere çöken grup su şişelerini ağızlarına götürerek kana kana içtiler. Hal aralarında dolaşıp onları ağaç çizgisinin kıyısındaki mevzilerine yolladı.

"Başınızı eğin. Görünmemeye çalışın. Barutunuzu kontrol edin. Ama ben emir vermeden ateş etmeyin!" diye emir verdi.

Ağır beş barut fıçısını taşıyan ekip ana grubun arkasında kalmıştı, ama sonunda sendeleyerek ortaya çıktılar. Her biri yirmi beş kilo olan fıçılar iki adamın arasındaki bir sırığa asılarak taşınıyordu. Fıçılar palmiyelerin altına dizilirken Hal ve Daniel de fitilleri hazırlamaya giriştiler.

Hal ağır yanar fitilleri elinden geldiğince kısa kesmişti; iki fitil parçası hiçbir zaman aynı hızla yanmadığından bu daima hassas bir işti. Sonra her bir fitili fıçıların ağzından geçirdiler. Şimdi her saniye değerli olduğundan bütün fitillerin kusursuz olduğunu kontrol etmeye vakit ayıramazlardı. Bir tanesi bozuk çıkarsa patlayıcıları ateşleyecek dört tane daha vardı.

"Hazır mısınız?" Hal önündeki işten başını kaldırdı.

Koca Daniel sonuncu fitili bir avuç yumuşak ziftle yerine tıkadı. "Olabileceğimiz kadar hazırız."

Hal, "Ağır yanarı tutuşturun!" diye emredince Daniel de çeliği çakmaktaşına sürttü. Tutuşan kavla ağır yanar fitilleri birer birer tutuşturdular ve hafifçe tütmesini izlediler.

Hal, "Fıçıları omuzlayın!" diye emretti. Bunun üzerine kas kuvvetleri için seçilmiş beş denizci, çömeldikleri yerden kalkıp yaklaştılar. Bir başka grup, hamallardan birinin kaleden gelecek düşman ateşiyle vurulup düşmesi olasılığına karşı fıçı omuzlamak için arkalarında bekliyordu.

Hal kılıcını çıkarıp ormanın kıyısına yürüdü. Bu korumalı yerden açık

arazinin ötesine baktı. Duvarlarda hala kimse yoktu. Adam bunun üzerine derin bir soluk aldıktan sonra, "Sessizce arkamdan gelin çocuklar!" diye emretti.

Adamları ses çıkarmadan grup halinde koşmaya başladılar. Ağır fiçıları yüklenmiş denizcilerin çıplak ayaklan attıkları her adımla kumlu toprağın içine gömülüyordu. Kalenin kapısına yaklaşmışlardı ki kapının yukarsındaki mazgaldan bağırtılar koptu ve bir silah patladı. Hal taşın aralığında sarıklı bir baş ve üzerlerine çevrili uzun bir tüfek namlusu gördü. Menzil kısaydı ve mermi de koşan denizcilerden birinin göğsünün ortasına rastladı. Yaralı adam kumların üstüne boylu boyunca serilince fiçı da omzundan yuvarlandı.

Koca Daniel onun hemen arkasından koşuyordu. Fıçıyı bir tahta kukaymış gibi kolaylıkla yerden kaldırdı. Koltuğunun altına sıkıştırarak can çekişen adamın üzerinden atladı ve en önde kapıların yanına vardı. Fıçıyı menteşelere dayadı, arkasından gelen adamlara da, "Onları buraya getirin!" diye işaret etti.

Denizcilerin ilki soluk soluğa homurdanarak yaklaşınca Aboli, yükünü onun elinden aldı. "Çabuk, ağaçların altına dönün!" diye hırladı ve fıçıyı ilkinin yanına yerleştirdi. Bundan sonraki fıçıyı da piramit usulü öbür ikisinin üstüne oturttu.

Haykıran bir Arap kalabalığı şimdi kalenin duvarlarında toplanmıştı. Daniel'in adamları ağaç çizgisinin korumasına ulaşmaya çalışırken arka arkaya tüfekler patlıyordu. Bir denizci daha vuruldu.

Adamcağız açık arazide yerde kıvranırken duvarların tepesindeki Arapların, onun işini bitirmek için ateşledikleri mermiler yaralının etrafında tozlar fışkırtıyordu. Ağaçların arasında gizli denizciler de ateşe ateşle karşılık verdiler.

Tüfek mermileri taş bloklarına çarptıkça dev kapıların dibine çömelmiş adamların üstüne mercan parçaları yağdırıyordu.

Hal beşinci barut fıçısını kümenin tepesine yerleştiren Koca Daniel'in yanına çömeldi. Ağır yanarın için için yanarak tüten ucuna üfleyerek kırmızı bir alevle yanmasını sağladı. "Haydi, sen arkadaşlarının yanına git, Danny. Ben barutun çaresine bakarım."

Ama Daniel'in elinde de tüten bir ağır yanar vardı. "Müsaade edin, kaptan," diyerek Hal'ın yanına diz çöktü ve ağır yanarın yanan ucunu barut fıçılarından birinin fitiline dokundurdu. Hal tartışarak zaman kaybetmek istemediğinden o da aynı işi görmek üzere eğildi. Panik yapmadan fitillerin beşini de yaktılar ve düzgün yandıklarına emin olmak için beklediler.

Kale garnizonunun yarısı o zamana dek tepelerindeki duvara üşüşmüştü ve tüfeklerini ellerinden geldiğince hızlı doldurarak ormanın kıyısına ateşliyorlardı. Dört yüz İngiliz denizcisi de bağırıp çağırıyor ve kale duvarlarını yaylım ateşine tutuyorlardı. Hal ve Daniel tepelerindeki adamların ateşinden kalenin mazgallarının altındaki çıkıntı sayesinde korunmuşlardı. Ama bunun korumasından çıkıp açık araziden gemiye dönerlerken canlı hedef olacaklardı. Hal hızla yanan fitillere son bir kez baktıktan sonra -her fiçının ağzından iki buçuk santimlik fitil dışarı uzanıyordu- ayağa kalktı. "Bana kalırsa, gitme zamanı geldi."

"Ben de daha fazla oyalanmak için bir neden görmüyorum, kaptan." Koca Daniel dişsiz ağzıyla ona sırıttı, sonra yan yana açık araziye atıldılar.

Arkalarındaki mazgallardan gelen bağırışlar birden arttı ve duvarlardaki her Arap kaçan ikiliye ateşe başladı. Ağır kurşun gülleler vızıldayarak başlarının yukarsından geçiyor ve ayaklarının dibindeki yumuşak kuma saplanıyordu. Ağaçların arasındaki denizciler de cesaret verici bağırışlarla karşılık veriyor ve duvarlardaki Araplar gibi aralıksız ateş ediyorlardı.

"Seraph!" diye bağırıyorlardı "Haydi, Danny! Çabuk koşun, kaptan!"

Zaman Hal için sanki yavaşlamıştı. Ona suyun içindeymiş ve attığı her adım dakikalar sürüyormuş gibi geliyordu. Orman çizgisi bir türlü yaklaşmıyor, tüfeklerin kurşunları etraflarında dolu kadar sık uçuyordu.

Derken Koca Dan vuruldu, hem de bir değil, eşzamanlı iki isabet almıştı. Kurşunların biri dizinin arkasına rastlayarak kemiği parçalayınca, adamcağızın bacağı kıvrılıverdi. İkinci mermi kalçasına isabet edip uyluk kemiğinin boynunu parçaladı. Daniel hiçbir işe yaramaz hale gelen her iki bacağının vücudunun altına kıvrılmasıyla kumların üstüne yığıldı.

Hal birkaç adım attıktan sonra, yalnız olduğunun farkına vardı. Durup arkasına baktı..

Koca Daniel, "Siz koşun!" diye bağırdı. "Bana yardım edemezsiniz. Her iki bacağım da gitti." Yüzü de yere çarpmış, kumlar gözleriyle ağzına dolmuştu. Hal hızla dönüp mermi yağmurunun altında onun yanına koştu.

Koca Daniel, "Hayır! Hayır!" diye ağzından kum ve salya püskürterek bağırıyordu. "Geri dön, sersem! Geri dön!"

Hal onun yanına varıp omuzlarından kavradı. Yaralıyı kaldırmaya yeltenince, koca vücudun ağırlığından dehşete düştü. Her iki bacağı da işe yaramayan Koca Daniel, ona yardımcı olamıyordu. Hal derin bir soluk daha aldı.

Daniel'in omuzlarını kavrayış biçimini değiştirerek kendini zorladı. Bu kez Daniel'in vücudunun üst yarısını yerden doğrulttu ve omzunu adamın koltukaltına dayamaya çalıştı.

Koca Daniel onun kulağının içine, "Yararı yok," diye fısıldadı. Kalçasındaki kırık kemikler birbirine sürttükçe tarif edilemez bir acıyla kıvranıyordu. "Kaç, kendini kurtar," diye yalvardı.

Hal'da cevap verecek soluk kalmadığından son gücünü toparladı ve vücudundaki tüm enerjiyi zorlayarak yaralıya sarıldı. Gösterdiği çabadan gözleri kararmıştı. Ama, Koca Daniel sağ kolunu Hal'ın omuzlarına dolayarak dev bedenini yavaş yavaş kumlu zeminden kaldırdı. Uzun birkaç saniye boyunda bir adım daha atmanın imkansızlığı içinde birbirlerine kenetlenmiş durumda kaldılar.

Dudakları Hal'ın kulağında olan Koca Daniel, "Sen delisin," diye fısıldadı. "Barutlar birazdan patlayacak."

Arkalarındaki mazgallarda bir Arap askeri bir avuç kara tozu tüfeğinin ağzından içeri döktü ve tepesini tıkaçla bastırdı. Mermiyi dişlerinin arasında tutuyordu. Bu kendi eliyle namluya uyacak biçimde işlediği şekilsiz bir pik demiri kitlesiydi. Adam mermiyi tüfeğin ağzının içine tükürdü ve bir tahta çubukla iyice sıkıştırıp yerleştirdi. Sonra silahı ters çevirerek kabzayı mazgal şevine dayadı.

Kabzayı omzuna dayayıp bakınca, iki kafirin açık arazide iki sevgili gibi sarmaş dolaş vaziyette çaresizce bocaladıklarını gördü.

Dikkatle adamların yan yana duran başlarına nişan aldı ve tetiği çekti. Antika tüfek bir an tutukluk yapacak gibi olduysa da sonra kulakları sağır edici bir patlamayla adamın ellerinin arasında zıpladı ve namluyu tepti.

Mermi tüfeğin ağzından fırlayınca döne döne Hal'la Koca Daniel'in sürüklendikleri yere doğru yol aldı. Hedef Hal'ın başıydı, ama yol alırken o denli sert bir düşüş kaydetti ki, Hal'ın ayak bileğine çarpıp topuğunu kopardı ve sol ayağının kırılgan kemiklerini paramparça etti.

Ayağı kıvrılıverince Hal, Koca Daniel'in ağırlığının altında yere çöktü ve kumların üstünde yan yana serilip kaldılar.

Koca Daniel, Hal'ın suratına karşı, "Koş! Tanrı adına, koş!" diye bağırdı. "Fıçılar her an patlayacak!"

Hal duyduğu acı arasında, "Yapamam!" diye geveledi. "Vuruldum! Ayakta

duramıyorum!"

Koca Daniel bir dirseğinin üstünde doğruldu ve Hal'ın ayağına baktı. Yaranın sakatlayıcı olduğunu hemen fark etti, sonra bulundukları yerin sadece yirmi beş, otuz metre uzağındaki barut fiçılarına baktı. O sırada fitillerden birinin alevi fiçıdaki deliğe ulaştı ve yumuşak katran tıkaca değince ışıldadı. Barutlar patlamanın eşiğindeydi. ".

Koca Daniel, Hal'a sarılıp üstüne yuvarlandı. Yüzünü yumuşak toprağa yapıştırarak kocaman vücuduyla onu baştan başa örttü. "Üzerimden kalk, kahrolası!" Hal adamın altında debeleniyordu.

En alttaki fiçı o sırada patladı ve anında üstündeki öbür dört fiçının da patlamasına yol açtı.

Yüz yirmi beş kilo barut bir tek patlamayla havaya uçmuştu. Patlamanın şiddeti ağır kapıları menteşelerinden koparırken parçalanan tahtalar gerideki avluya uçtu. Kemerin taştan iskeleti de çöktü ve mazgallar bir mercan bloğu, alçı ve toz heyelanı şeklinde yuvarlanmaya başladı. Duvarın üstündeki bir düzineden fazla Arap da taşlarla birlikte yuvarlanarak molozların altına gömülüp ezildiler.

Duman ve toz havanın altmış metre yukarlarına püskürerek fırtına bulutu görünümünü aldı. Şok dalgası duvarların önündeki açık arazide engelle karşılaşmadan yayılarak ormanın kıyısına çarptı ve koca dalları çatırdatarak aşağı indirdi. Palmiye ağaçlarını kamburlaştırdı ve bir kasırga hızıyla aralarından geçti.

Koca Daniel'le Hal tam da patlamanın yolu üzerindeydiler. Toz ve döküntü dalgası doğrudan üzerlerinden geçti. Akciğerlerindeki havayı emdi ve onları tıpkı yangından kaçan bir yaban mandası sürüsünün altında kalmış gibi ezdi. Hal kulak zarlarının şiştiğini hissetti. Şok aynı zamanda beynini dövmüştü. Duyularını yitirdiğini ve başının içinde yıldızlar çakarken kara bir boşluk içinde yuvarlandığını hissetti.

O uzaktaki karanlıktan yavaş yavaş döndü, kulak zarları korkunç patlamanın etkisiyle uğuldadı. Hal bu seslerin arasından ormandan boşanan denizcilerinin bağırışlarını duyabilmişti. Adamlar yattığı yerin yanından sürü halinde geçip parçalanan kapıların yanına vardılar. Yolu tıkayan moloz yığınlarının ve dumanın arasında itişerek kendilerine yol açtılar ve kalenin avlusuna daldılar. Orada ellerinde palalarıyla şaşkın Arapların üzerine yüklendiler. Sanki tam bir kana susamışlığın etkisindeydiler.

Tozdan önünü göremez halde olan Hal oturmaya çalıştı, ama göğsünde onu tıkayan ve yere mıhlayan muazzam bir ağırlık vardı. Öksürürken soluğu kesildi ve kırpıştırdığı gözlerindeki tozlardan kurtulmaya çalıştı. Üstündeki kocaman gevşek vücudu itmeye çalışsa da, onu devirip özgürlüğüne kavuşması için gereken güçten yoksundu.

Hal'ın görüşü yavaş yavaş netleşirken kulaklarındaki uğultu da kafasının içine hapsolmuş bir kovan dolusu arının vızıltısı kadar hafifledi. Tepesinde Koca Daniel'in yüzünü görüyordu. Adamın gözleri sabit bir bakışla sonuna kadar açılmıştı. Hal onu üstünden itmeye çalıştıkça başı bir yandan öbür yana yuvarlanıyordu. Dişsiz ağzı da açılmış, dili dışarı sarkmıştı. Kanıyla salyasının sıcak bir karışımı Hal'ın yanağına damlıyordu.

Duyduğu dehşetle güçlenen Hal, son bir büyük çabayla gevşek ve ağır vücudun altından sıyrıldı. Sersemlemiş halde oturdu ve öbür adama baktı. Koca Daniel ona siper olmakla patlamanın bütün şiddetine hedef olmuştu. Patlama giysilerini bile üstünden sıyırmıştı, öyle ki zavallı, adam çizmeleri ve kılıç kayışı dışında çıplaktı. Savrulan kumlar ise sırtıyla kabaetlerinin derisini soymuş, onu derisi yeni yüzülmüş bir geyiğe benzetmişti. Taş parçalarıyla uçuşan enkaz sırtıyla kalçalarını yarmış, kaburgalarının ve omurgasının beyaz kemik kırıklarını ortaya çıkarmıştı.

Hal, "Danny?" diye seslendi. "Danny? Beni duyabiliyor musun?" Bu, uyuşmuş duyularından kaynaklanan gereksiz bir soruydu. Daniel'e daha çok yaklaşmaya çalıştıysa da, bacaklarının isteğine uymadığını fark etti. Bunun üzerine bacaklarına baktı. Vücudunun korunmamış biricik bölümüydü bacakları. Her iki bacağından da diz boyu pantolonunun sıyrıldığını, etinin, döner bir bocurgatın demir dişleri arasına sıkışmış gibi parçalandığını gördü. Bu kanlı bulamacın içinde beyaz kemik kıymıkları sırıtıyordu. Acı hissetmediği için gözlerinin önündeki kanıta inanamayarak bakıyordu. Her iki bacağını da kaybettiğine inanamıyordu. Bu yıkım manzarasına daha fazla bakmak istemedi.

Hal, Koca Daniel'e iyice yaklaşmak için dirseklerinden yararlandı. Dirseklerini yumuşak zemine saplıyor, parçalanmış bacakları ardı sıra sürünüyordu, iri vücudun yanına uzanarak onu kollarının arasına aldı. Bir zamanlar oğlunu uyutuşu gibi onu kollarının arasında hafif hafif sallıyordu. "Bunu da her zamanki gibi birlikte atlatacağız," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek, Danny."

Gözyaşlarının Daniel'in yukarıya dönük yüzüne düştüğünü görene kadar ağladığını fark etmedi. Gözyaşları, sıcak tropikal yağmur damlaları gibi

dökülüyor, sabit bakışlı göz yuvarlaklarını örten beyaz kum zerrelerini yıkıyordu.

İki yardımcısıyla koruluktan çıkan Dr. Reynolds onları orada yatar buldu. Hal, "Önce Danny ile ilgilenin," diye yalvardı.

Dr. Reynolds, "Tanrı onu korumasına aldı," diye mırıldandı. Üç kişi Hal'ı kaldırıp bir sedyeye yatırdı ve bacakları bir yandan sallanırken oradan götürdüler.

Tom koyu seyrediyordu. Alçak kum tepesinin doruğunda yattıkları yerden mercan kayalığının bir mil açığında kare yelkenli iki gemiyi görebiliyordu:

Önde bütün zarafetiyle Seraph'ı ve kara yelkenleriyle güçlü ve tehdit dolu gözüken Minotaur'u. O bakarken gemiler arka arkaya güneye dönerek koyun ağzındaki kuşatma konumuna döndüler.

Tom bir dizinin üstünde doğrularak kum tepesinin üzerinden iki yüz adım uzaklıktaki kalenin duvarlarına baktı. Barut dumanının yoğun sisi muson rüzgarına kapılarak dağılıyor, denize doğru sürükleniyordu. Duvarın tepesinde kefiyelerinin ve sarıklarının altındaki kara sakallarıyla yüzlerce kafa diziliydi. Savunucular tüfeklerini savuruyor ve zafer sevinciyle kale duvarlarının üstünde dans ediyorlardı. Tom onların heyecanlı seslerini duyuyor, hatta iki İngiliz gemisine yönelik hakaretlerinin bazılarını anlayabiliyordu.

"Tanrı kafirlerin suratını karartsın."

"Tanrı büyüktür! Bize zaferi armağan etti."

Tom ayağa kalkmaya hazırlandı. "Bir aksilik oldu herhalde," dedi. "Kapıları şimdiye kadar havaya uçurmalıydılar."

Aboli hemen delikanlının bileğini tuttu. Onu yanına çekerek, "Sakin ol, Klebe," dedi. "Bir savaşın bazen en zalim yanı beklemektir."

Ardından, kalenin uzak ucundan gelen tüfek ateşini duydular. Bütün Arap kafaları o tarafa döndü. Bağırışları ve meydan okuyuşlarından eser kalmamıştı.

Bir ses Arapça, "Kafirler kapılara saldırıyorlar!" diye bağırdı. Anında o yöne doğru bir hareketlenme oldu. Topçular bile toplarını terk ederek bu yeni tehdide karşı koymak için duvarların üstünde koşuşmaya başladılar. Korkuluk duvarları birkaç saniyenin içinde boşalmıştı. Tom da ayağa kalktı, “İşte beklediğimiz fırsat! Beni izleyin!"

Aboli onu yine aşağı çekti. "Sabret, Klebe!"

Tom devin pençesinden kurtulmak için çabalıyordu. "Daha fazla

bekleyemeyiz. Dorry'ye ulaşmalıyız."

Ama Aboli "hayır" gibilerden başını salladı. "Sen bile yalnız başına bin adamla dövüşemezsin."

Tom, Dorian'ın, arkasında hapsedildiğini bildiği mazgal deliğine baktı. "Bize sinyal vermesi, nerede olduğunu göstermesi gerekirdi. Gömleğini sallayabilirdi," diye söylendi. Ama hemen arkasından küçük kardeşini mazur gördü. "O daha bir bebek. Her zaman ne yapılması gerektiğini bilemez ki."

Kalenin uzak ucundaki düzensiz tüfek atışları artık yaylım ateşine dönüşmüştü.

Aboli, "Dinle, Klebe," diyerek delikanlıyı zapt etti. "Danny ile baban kapıların altına patlayıcı yerleştiriyorlar. Artık uzun sürmez."

Çok geçmeden patlamanın gümbürtüsü kulak zarlarını titretti ve onları sersemletti. Bir toz ve duman sütunu göğe yükselerek fırtına habercisi bir bulut katmanına dönüştü. Mavi bir fon oluşturan göğün önünde yükselen toz bulutu enkaz, kaya parçaları ve yanar durumdaki cisimlerle doluydu. Tom pirinç bir topun yerden otuz metre yükseğe fırlamasını seyretti. Parçalanmış insan vücutları ve kopmuş uzuvlar, ağır kalaslar ve başka enkaz parçalarıyla birlikte daha da yükseklere savrulmuştu.

Delikanlı daha kendini toparlayamadan Aboli ayağa fırlamış ve açık araziden kaleye doğru koşmaya başlamıştı. Tom da onun arkasından fırladı. Fakat entarisinin etekleri onu engellediğinden duvarın dibine varmadan Aboli'ye yetişemedi.

Aboli eğilip kenetlediği parmaklarıyla ona bir üzengi yaptı. Tom hiç duraksamadan çizmeli ayağını buna dayadı. Aboli de onu taş bloklarının arasındaki yarıklarda büyümüş bir incir ağacının dallarının arasına itti. Delikanlı tıpkı bir maymun gibi yukarı tırmandı. Ne bacaklarına çarpan kılıç kını, ne de kemerine ilişmiş tabancalar onu yavaşlatmadı. Aboli'yle öbür üç kişi de arkasından tırmanmışlardı, ama Tom duvarın tepesine onlardan önce ulaştı. Delikanlı duvarın çökmüş aralığına kendini çekti ve bacaklarını duvardan aşırdı.

O an karşısına şaşkın bir kahverengi yüz çıktı. Bu Arap askeri kapılara yapılan saldırının gürültüsüne kanıp yerini terk etmemişti. Tom ansızın karşısında belirince bir çığlık atarak geriye çekildi ve ellerinin arasındaki tüfeği doğrultmaya çalıştı, ama tüfeğin horozu entarisinin kıvrımlarına takılmıştı. O bunu kurtarmaya çalışırken Tom'un kılıcı tıpkı bir kuş gibi geri

geri kınından fırladı. Kılıcın ucu gırtlağına saplanıp ses tellerini kesince, çığlık atar gibi ağzı açılan adamdan hiç ses çıkmadı. Arka arka gitti ve kollarını savurarak on beş, yirmi metre derindeki avluya yuvarlandı.

Aboli'yle üç denizci duvarların tepesindeki mazgallı siperlere tırmanırken Tom, duvarların çevresiyle kalenin avlusuna göz attı. Toz ve duman dalgalarının arasında kapıların enkazından uzaklaşmaya çalışan Arapların silik siluetlerini seçebildi. Birkaç tüfek ateşlenince delikanlı, bir denizcinin rampadan arkaya düştüğünü gördü. Derken iki taraf göğüs göğüse gelerek kesen, doğrayan ve boğuşan karmakarışık bir insan kitlesine dönüştü.

Tom kalabalığın içinde babasını aradı. Uzun boyu ve kara sakalı nedeniyle Hal çoğu zaman en karışık kalabalıkların arasında bile dikkati çekerdi, ama Tom bu kez onu bulamadı. Bununla birlikte, Hal'ı daha fazla arayarak vakit kaybedemezdi. "Şu tarafa!" diye bağırıp kafilesini duvarların tepesinden kapılara en uzak olan rampaya geçirdi. Entarileri tanınmalarını önlediğinden karşılaştıkları Araplar hiç duraklamadan geçmelerine izin verdiler. Tom koşarak rampayı indi ve kolayca yarı yoldaki sahanlığa ulaştı. Buradaki kemerli bir kapı içeriye açılıyordu.

Kapı aralığında iki nöbetçi vardı. Bir tanesi Tom'un açık renkli gözlerine ve Avrupalı yüz çizgilerine bakınca hemen, “Ferenghi!" diyerek palasını başının yukarsına kaldırdı ve Tom'un kafasına doğru bir hamle yaptı.

Tom hemen başını eğdi ve kendi kılıcını Arabın göğsüne daldırdı. Kılıcını çektiği sırada, nöbetçinin delinmiş akciğerindeki hava ıslık çalarak dışarı fışkırdı ve adam dizüstü düştü. Aboli de öbür nöbetçiyi aynı hızla öldürmüştü. Sonra, cesetlerin üzerinden atlayarak ötedeki dar ve karanlık geçide koştular.

Tom, "Dorry!" diye bağırdı. "Neredesin?" Entariyi üzerinden sıyırıp başındaki sarığı da attı.

Artık Araba benzemesine gerek yoktu ve Dorian'ın kendisini tanımasını istiyordu. "Dorian!" diye bağırdı yine. Sesi geçitte garip yankılar oluşturdu. Ona çeşitli lisanlardaki karmakarışık bağırışlar yanıt verdi.

Geçidin iki yanında bir düzineden fazla hücre yer alıyordu. Bunların kapıları belki yarım yüzyıl önce çürümüş, yerlerine kaba odundan kafesler geçirilmişti. Tom sakallı zayıf yüzlerin aralıklardan kendisine baktığını ve pençeden farksız ellerin yalvarır gibi kendisine doğru uzandığını gördü. Bunların, el-Auf tarafından ele geçirilmiş gemilerden alınan esirler olduğunu hemen anlamıştı. Dorian'ın da aralarında olduğunu düşünerek heyecanlandı.

"Dorian!"

Ona bir İngiliz sesi yanıt verdi. "Tanrı sizden razı olsun, sir. Gelmeniz için dua ediyorduk."

Aboli ağır kol demirini kaldırınca kapı patlarcasına açıldı ve tutsaklar minik taş hücreden koridora boşaldılar. Tom üstleri başları lime lime, pis kokulu adamların altında neredeyse eziliyordu. Kendini kurtarıp hemen öbür hücrelere bakmaya koştu.

Bağrışmaları bastıran bir sesle, "Dorian!" diye haykırdı. Kardeşini en son hangi hücrede gördüğünü kestirmeye çalışıyordu, ama ne yöne bakması gerektiğinden emin değildi.

Kurtulan tutsaklardan birini yakaladı ve adamın omuzlarını sarsa sarsa sordu. "Burada kızıl saçlı genç bir beyaz çocuk var mı?"

Adam, Tom'a deliymiş gibi baktı, sonra kendini kurtarıp avluya hücum eden tutsak kalabalığına katıldı. Delikanlı böylece koridorun sonuna ve sonuncu hücreye ulaştı. Aralık olan kapıdan taş duvarlı minik odaya girdi. Duvarın dibinde kurutulmuş palmiye yapraklarıyla doldurulmuş bir döşekten başka bir şey yoktu. Güneş ışığı mazgal deliğinden eğik olarak içeri akıyordu. Tom o tarafa yürüdü, koy ve açığında bekleyen iki gemiye baktı.

"Buydu," diyerek mazgal deliğinin altındaki basamağa zıpladı ve delikten dışarıya başını uzattı. Duvarın dışında bir sarmaşık yetişmişti ve mazgal deliğine hemen hemen dokunacak kadar yakındı. "Dorry'yi hapsettikleri hücre burası. Ama şimdi nerede?" diye homurdandı.

Tom basamaktan yere atladı ve boş hücrede etrafına bakındı. Taş bloklarına çimentoyla demir halkalar iliştirilmişti. Tutsaklar bu halkalara zincirlenmişlerdi. Mercan bloklara yazılar kazılmıştı. Tom, Portekiz adları, yosunlar ve mantarlarla kaplanmış yüz yıl öncesine ait tarihler okudu. Daha yeni tarihlere ait Arapça yazılar da vardı. Delikanlı, Kuran'ın 17. suresinden bir alıntıyı tanıdı.

Alf Wilson ona bunu ezberletmişti: "Yedi kat gök, yeryüzü ve içindeki her şey O'nun ihtişamını ilan ediyor." Bunun altında kemer tokası veya metal bir cisimle yapılmış başka bir kazıntı vardı. Düzensiz bir çocuk yazısıyla, "DORİAN COURTNEY 3 ŞUBAT 1691" kazılmıştı.

Tom, "Buradaymış!" diye bağırdı. "Aboli, Dorry buradaymış!"

Aboli dev cüssesiyle kapı aralığını doldurdu. "Acaba şimdi nerede, Klebe?"

"Onu bulacağız."

Tom hareketlerini engelleyen entariyi çıkararak duvarın üstüne fırlattı. Sonra, Aboli'yle birlikte koridora fırlayıp güneş ışığına koştular. Aşağılarındaki avluda ve kale duvarlarının üstünde hala çarpışanlar vardı, ama Arapların bozguna uğradıkları belliydi. Yüzlercesi parçalanan kapılardan dışarı fırlamıştı. Silahlarını ellerinden atıp ormana kaçıyorlardı. Kimileri duvarların içine hapsolmuş, kimileri de yere diz çökmüş merhamet dileniyorlardı. Tom bazılarının İngiliz kılıçlarıyla karşılaşmaktansa duvarlardan aşağı atladıklarını gördü. Beyaz entarileri vücutlarının etrafında balon gibi kabarırken haykırarak ölüme atılıyorlardı.

Bununla birlikte hala savaşanlar da vardı. Bir düzine kadar Arap doğu kulesini ellerinde tutuyorlar ve, "Allahü ekber," diye bağırarak saldırganlara meydan okuyorlardı. Ama Tom o yöne bakarken İngilizlerin doğu kulesine saldırıp oradaki Arapların tümünü kılıçtan geçirdiklerini ve kaleden aşağı attıklarını gördü.

Tom karmaşanın içinde çaresiz haldeki küçük bir vücudu ve alev rengin de saçları gözleriyle arıyordu. Ama kardeşinden hiçbir iz yoktu. O sırada bir kadın rampadan Tom'a doğru koştu. Siyah peçesi düştüğü için başı açıktı. Delikanlı onun hemen hemen çocuk yaşında olduğunu fark etti. Uçuşan uzun, siyah saçların altındaki yüzde korku maskelenmişti. Rastıklı gözleri köpekler tarafından kovalanan bir ahuyu andırıyordu. Dört denizci sevinçle bağrışarak onu kovalamaktaydı. Gömlekleri öldürdükleri adamların kanına bulanmıştı, kan damlacıklarıyla beneklenmiş yüzleri şehvetin etkisiyle şişmiş, alev alev yanıyordu.

Kızı rampanın kenarında yakaladıkları gibi yere fırlattılar. Üçü onu taşların üstüne mıhlarken tüm çırpınışlarına karşın, entarisinin eteklerini kaldırıp ince kahverengi bacaklarıyla pürüzsüz çıplak karnını meydana çıkardılar. Dördüncü denizci pantolonunun önünü açarak onun üstüne çöktü.

Tom bu kadar çirkin bir sahneye tanık olacağını hiç tahmin etmemişti. St. George ve Kutsal Kase Tarikatının bir şövalye adayı olarak ona, savaşın asil bir uğraş, gerçek savaşçıların da kibar olduğu öğretilmişti. Hemen müdahale etmek için davrandıysa da, Aboli demir gibi pençesiyle kolunu kavrayarak onu engelledi. "Onları bırak, Klebe," dedi. "Kazananların hakkıdır bu. Bizim görevimiz Bomvu'yu bulmak." Dorian'dan söz ederken ormanların diliyle 'Kızıl' anlamına gelen adı kullanmıştı.

Tom, "Buna izin veremeyiz!" diye geveledi.

Aboli onun sözünü kesti. "Bu adamları durduramayız. Eğer böyle bir şey yaparsan seni öldürürler. Onun için, iyisi mi, biz Bomvu'yu arayalım." Kızın hıçkırıkları yürek parçalayıcıydı, ama Aboli, Tom'u rampadan zemin katına sürükledi.

Avlunun bu ucunda eski duvarlar ve kapılardan oluşan bir labirent karşılarına çıktı. Kapılardan bazıları açık olsa da çoğu sürgülü, pencereleri de kepenkliydi. Dorian bu kapılardan birinin arkasında olabilirdi. Tom küçük kardeşinin korku içinde olduğunu tahmin edebiliyordu. Çarpışmalar ve yağma sırasında zarar görmeden önce onu bulmaları gerekiyordu.

Tom, Aboli'ye, "Sen şu uzak uçtan başla," dedi. "Ben buraları arayacağım."

Delikanlı, Aboli'nin kendisine itaat edip etmediğini görmek için arkasına bakmadan en yakın kapıya koştu. Burası kilitliydi. Delikanlı kapıyı omzuyla zorladı, sonra geri çekilerek, demir kilidi tekmeleriyle kırmaya kalkıştı. Kapı sapasağlam duruyor, tüm çabalarına karşı koyuyordu. Tom bir ara etrafına bakınca Seraph'ın denizcilerinden birini gördü. Adam ellerinde uzun saplı balta ve tabancayla taraçada koşuyordu. Kolları dirseklerine kadar kana batmıştı, yüzünde de savaş çılgınlığı okunuyordu.

Tom, "Charley!" diye ona seslendi, denizci de savaş sarhoşluğuna rağmen onu duydu. Tom, "Şu kapıyı kır!" diye emretti.

Bir şeyler daha kırıp parçalamak belli ki Charley'ye çekici gelmişti. Sırıtarak, "Sen biraz geri çekil, Tom oğlum," diye bağırarak kapıya saldırdı. Baltasının iki darbesiyle tahta panoları parçaladı. Tom da kapıya bir tekme daha attıktan sonra içeri daldı. Birden kendini küçük odalar ve koridorlar labirentinde buldu. Delikanlı koşuyor, yolu üstündeki bütün odalara bakıyordu. Belli ki odalar alelacele terk edilmiş, yatak çarşafları ve giysiler karmakarışık halde etrafa saçılmıştı.

Delikanlı aniden tepesinde bir gümbürtü duyunca koridorun ucunda sallanan bir merdiven gördü. Birisi sanki kilitli bir odadan kaçmaya çalışıyordu. Bu, belki de Dorry'ydi! Tom'un kalp atışları hızlandı. Başka bir şey düşünemeyen delikanlı merdiveni koşa koşa çıktı. Tepeye varınca açık duran bir kapıyla karşılaştı. Ağır demir anahtarı hala kilidin içindeydi. İleri atılınca kendini dar ve uzun bir odada buldu. Pencerelerde kepenkler olduğundan oda yarı karanlıktı.

Delikanlı etrafına bakınırken, "Dorry!" diye bağırıyordu. Buranın bir hapishane olmadığını ilk bakışta anlamıştı. Kepenkli pencerenin karşısındaki

duvarın dibinde küçük tahta sandıklar diziliydi. Bunlar, El-Malik 'in dhow'unda ele geçirilen kasalara çok benziyordu. Tom, el-Auf'un depolarının birinde, belki de en değerli ganimetlerini sakladığı odada bulunduğunu anladı.

Sandıklardan dördü açıktı, kapakları arkaya devrilmişti. Kardeşi için duyduğu endişeye rağmen Tom, gözlerinin önüne serilenlerden etkilenmekten kendini alamadı. Sandıkların içindeki tipik Arap para torbacıklarını hemen tanıdı. Bir tanesini aldı ve avucunda ağırlığını denedi. Kumaşın öte yanındaki paraların ağırlığı ve şekli hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. "Altın," diye fısıldadı. Derken, birinin sandığın yanındaki taş zemine deri bir heybe bıraktığının farkına vardı. Bunun içi yarısına kadar para torbalarıyla doluydu. Birini, kuşatma halindeki kaleden kaçmadan önce heybeyi doldururken rahatsız ettiği anlaşılıyordu. Tom'un duyduğu gürültüler ise sandıklar kırılırken çıkan sesler olsa gerekti.

Her kimse, hala burada olmalıydı. Durumu kavradığı anda Tom arkasındaki taş karoların üstünde sinsi bir ayak sesi duydu. Bu ses delikanlıyı harekete geçirdi, hızla kapı tarafına döndü.

Tom'un merdiveni koşa koşa çıktığını duyunca el-Auf açık kapının arkasına gizlenmişti. Tom onu görür görmez tanıdı. Seraph korsan gemisine karşı saldırıya geçtiği sırada, onu Minotaur'un güvertesinde görmüştü. Tahmininden daha uzun boyluydu; derin çukurları içindeki vahşi bakışlı kara gözleri ise akbaba gibi yırtıcı bir kuşu hatırlatıyordu. Başı açıktı, sarığını takmamıştı. İçin de gümüş renkli teller olan gür siyah saçları omuzlarına dökülerek sakalının lülelerine karışıyordu. Sol elindeki tabancayı doğrultup Tom'un başına nişan alırken dudakları vahşi bir anlamla gerilmişti.

Tom kısa bir an namlunun içine, sonra da tabancanın nişangahının üzerinden kendisini hedef alan el-Auf'un pırıl pırıl gözüne baktı. Ufak odanın limitleri içinde kulakları sağır eden madeni bir tıkırtı duyulurken beyaz bir duman bulutu oluştu. Tom merminin yüzünün ortasında patlamasını beklerken bir şey olmadı. Silah ateş almamıştı.

Ortaya çıkan duman ışıltıdan el-Auf'un bir an gözleri kamaşmıştı; bu kısa süre, Tom'un aralarındaki mesafeyi aşmasına yetti. Tabancanın çift namlulu olduğunu ve el-Auf'un işaret parmağının ikinci tetiğin etrafında kıvrıldığını görmüştü. Delikanlı şansın ikinci kez yüzüne gülmeyeceğini ve ikinci namlunun kendisini öldüreceğini anlamıştı.

Delikanlı bir kılıç darbesiyle kendine doğru uzanmış tabancalı eli bileğinden kesti. Bu hareket bir ustura etkisi yaparak adamın atar ve toplardamarlarını

doğradı. El-Auf'un elinden düşen tabanca taş zemine çarpıp korkunç bir uğultuyla patlarken mermi para sandıklarından birinin tahtasını parçaladı. El-Auf geriye doğru sendeledi ve eli hemen belindeki taşlarla bezeli palaya gitti. Bu, Tom'un göğüs kemiğini hedefleyen hamlesini karşılamak için çok uygun bir zamanlamaydı.

Delikanlı, adamın bu kadar atik olacağını düşünmemişti. El-Auf'un saçlarıyla sakalındaki gümüş teller onu yanıltmıştı. Korsan bir leopar kadar hızlıydı. Kılıcına kattığı güç ise yarı yaşındaki bir adamınkine eşitti. Tom hamlesinden sonra kendini toparlarken el-Auf bir dizinin üstüne düştü ve delikanlının ayak bileklerine nişan aldı. Bu Tom'u sakatlayabilecek bir hamleydi. Delikanlının geriye çekilmeye vakti yoktu. Bu yüzden hemen havaya sıçradı ve kavisli bıçak çizmelerinin altından geçti. Tom havadayken Arabın esmer kafasını hedef aldı, fakat el-Auf tıpkı kıvrak bir yılan gibi kurtuldu. Taşların üstünde küçük bir kan gölü bırakmıştı; bileğinden de hala kan fışkırıyordu. Delikanlı, düşmanının saldırısını savuştururken kendi de yanıltmaca bir vuruş denedi. El-Auf'un karşılığı delikanlının midesini hedef aldı. Tom geriye zıplayınca hamle boşa gitti.

Birbirlerinin etrafında dönüyorlar, göz göze gelerek birbirlerinin düşüncelerini okumaya çalışıyorlardı. Her biri karşısındakinin zaafını ararken silahları saklayarak birbirine çarpıyordu.

Tom bir an kana bastığı için ayağı kayınca, el-Auf ok gibi fırlayarak delikanlının kalçasına doğru bir hamle yaptı. Tom bunun üzerine dönüp hasmını gerilemek zorunda bıraktı. Artık düşmanının aklından geçenleri okuyabiliyordu. El-Auf hızlı ve kaypaktı, ileri yaşı ise bileğinin gücünü eksiltmemişti. Kılıç oyununa devam ederlerse el-Auf'un deneyimi en sonunda etkisini gösterecekti. Tom bu işi bir güç denemesine dönüştürmek zorunda olduğunu biliyordu .

Arabın güçlü yanına kayıyor, onunla adeta flört ediyor, ona sözde bir açık veriyor, ama el-Auf buna kanıp tekrar hamle yapınca, adamın kılıcını kendisininkiyle bloke ediyordu. Şimdi göğüs göğüseydiler ve göz hizasında kılıç kılıca gelmişlerdi. Tom genç ve geniş omuzlarının bütün ağırlığını kılıca verirken el-Auf bir adım attı. Delikanlı, düşmanın kuvvetinin sol bileğindeki açık toplardamardan damla damla akıp gittiğini hissediyordu. Buna güvenerek ileri atıldı, ama el-Auf duyurmak istediği kadar güçsüz değildi. O denli hızlı yana kaydı ki, herhangi bir dirençle karşılaşmayan Tom öne doğru sendelerken el-Auf da hemen hamle yaptı. Adamı, hamlelerine karşı tetikte olacak kadar iyi

tanıyan Tom'un bunu tahmin etmesi gerekirdi. Ancak hızı ve kedilere yaraşır bir denge mucizesi sayesinde vücudunun belden aşağısını yana attı, el-Auf'un hamlesi de yalnız bacağını sıyırdı. Pantolonunun kumaşı yırtılan Tom'un bacağında sığ bir kesik açılmıştı.

Bu aslında önemli bir yara değildi. El-Auf çaresizce toparlanmaya çalışırken Tom kılıcını sıkıca kavrayarak saldırıya geçti, iki kılıç havada vınlıyor, çeliğin çeliğe sürtmesiyle çıkan ses tüyleri diken diken ediyor, kılıçların kabzaları iki hasmın ellerinde titriyordu.

Delikanlı en sonunda karşılaşmayı bir güç savaşına dönüştürmeyi başarmıştı. El-Auf kılıcını kurtarmaya cesaret edemiyordu. Böyle yaparsa açık verecek, karşı hamle yıldırım hızıyla gerçekleşecekti. Bu uzatılmış klasik dövüş stilini Tom, Aboli'den öğrenmişti. Aboli ona, "Baban bu darbeyle Schreuder'i öldürmüştü," dedi. "Oysa o Hollandalı hayatımda gördüğüm en büyük kılıç ustasıydı - yani babandan sonra demek istiyorum."

Tom bütün kuvvetini bileğine verdi, iki kılıç hızla dönerken el-Auf'un mücadele etmekten kırış kırış olmuş kahverengi alnında boncuk gibi terler birikiyor, bunlar gözlerine ve sakalına akıyordu. Tom karşısındaki adamın zayıf düşmekte olduğunu hissediyordu. Düştüğü umutsuz durum yüzünden dudakları gerilen el-Auf'un yarasından damla damla kan akıyordu. Artık gözlerinde çaresizlik vardı. Ve de ölüm...

Tom birden bileğinin açısını değiştirdi; kılıcının ucu el-Auf'un gözlerinin bir iki santim ötesinde ışıldadı. Adam çöker gibi oldu. Uzun kahverengi parmakları, sahiplerinin iradesine meydan okur gibi açılıverdi ve palasının kabzası buradan aşağı kaydı. Tom silahı uzaklaştırmak için kendi kılıcından yararlanarak onu duvara doğru savurdu. Pala orada takırdayarak yere düştü.

El-Auf eğilip kapıya atılmaya çalıştı, ama delikanlı kılıcının ucunu adamın sakalının içine dayamıştı. Ucunu çenesinin altına batırarak adamı duvara doğru gerilemeye mecbur etti. Soluklarının normalleşip konuşmaya başlaması birkaç saniyesini aldı. "Hayatını kurtarman için yapabileceğin bir tek şey var," dedi. Kafirin onun dilini böylesine akıcı şekilde konuştuğunu duyunca el-Auf'un gözleri kısıldı. Tom devam etti. "Burada tutsak ettiğin Frenk çocuğunu bana verebilirsin." El-Auf, Tom'a bakakalmıştı. Yaralı kolunu göğsüne dayayıp bileğini öbür eliyle sıkarak kanamayı durdurmaya çalışıyordu.

Tom, "Cevap ver," diyerek kılıcının ucunu adamın gırtlağına daha fazla batırdı. "Konuş benimle, dişi domuzun piçi. Çocuğu bana ver, ben de hayatını bağışlayayım."

Çeliğin batışı Arabın irkilmesine yol açtı. "O sözünü ettiğin çocuğu tanımıyorum."

Tom adamın itirazlarını kısa kesti. "Onu çok iyi tanıyorsun. Şu kızıl saçlı çocuk."

El-Auf'un dudakları alayla kıvrıldı. "El-Amhara'yı ne yapacaksın? Senin oğlanın mı yoksa?" Arabın gözlerinde korkunç bir nefret okunuyordu.

Tom'un kılıcı tutan eli bu hakaret karşısında titredi. "El-Amhara kardeşimdir."

"Öyleyse çok geç kaldın." El-Auf şeytanca bir zevk duyarak sözlerini tamamladı. "O, senin onu asla bulamayacağın bir yere gitti."

Tom göğsünün sıkıştığını hissediyordu. Soluğu kesikleşti. Dorian gitmişti. "Yalan söylüyorsun," diye bağırdı. Üzüntüsünden Arapça kelimeleri söylerken dili sürçüyordu. "Onun burada olduğunu biliyorum. Kendi gözlerimle gördüm. Onu bulacağım."

"Çocuk bu adada değil. Onu istediğin her yerde arayabilirsin." El-Auf boğuk boğuk gülüyordu şimdi.

Tom adamın gülüşünü kılıcının ucunun baskısıyla susturdu. Arabın kara gözlerine bakarken karmakarışık düşünceler kafasının içinden geçiyordu. "Hayır!" Duyduklarına inanmak istemiyordu. "Kardeşimi burada bir yerde saklıyorsun. Yalan söylüyorsun." Ne çare ki, el-Auf'un davranışlarında doğru söylediğini anlatan bir tavır vardı. Tom küçük Dorry'yi kaybettiklerini anladı ve kardeşinin kalbinde bıraktığı boşluğu çaresiz bir acıyla doldurdu.

Kılıcını indirerek el-Auf'a arkasını döndü. En azından yüreğini rahatlatmak için adanın her köşesini arama kararıyla kapıya yöneldi.

El-Auf o kadar şaşırmıştı ki, bir an hareketsiz kaldı. Sonra sağlam elini belindeki hançere götürdü. Çelik, kılıfının içinden çıkarken hafif bir kayma sesi duyuldu.

Tom bu ölümcül hışırtının ne anlama geldiğini bilmeyecek kadar dalgın değildi. Arkasına doğru dönerken el-Auf'un başının yukarsına kaldırdığı hançerli elini sırtına saplamak için hızla harekete geçtiğini gördü.

Bu alçaklık Tom'un umutsuzluğunu korkunç bir öfkeye dönüştürdü. Saldırıyı karşıladı ve kılıcının ucunu Arabın göğsünün ortasına sapladı. Çeliğin bir kaburgayı sıyırıp geçtiğini, kalple akciğeri deldikten sonra da ucunun omurgaya çarpmasıyla elinde titrediğini hissetti.

El-Auf donakalmıştı. Hançer elinden kurtulup gürültüyle yere düştü. Kara

gözlerindeki nefret solmaya yüz tutmuştu. Tom çizmeli ayağını yaralının göğsüne dayayarak onu arkaya itti ve kılıcını kurtardı.

El-Auf'un başı öne doğru düşmüştü. Ne var ki, Tom'un öfkesi dinmemişti. Kılıcı havaya kaldırıp tüm gücünü omuzlarıyla kolunu kullanarak tekrar indirdi. Çelik, el-Auf'un ensesine rastlamıştı. Adamın kafası fıskiye gibi kan fışkırtan boynundan ayrılarak yere çarptı ve Tom'un ayaklarının dibine yuvarlandı.

Tom, el-Auf'un yüzüne baktı. Ardına kadar açık kara gözlerde hala vahşi bir ifade vardı. Bir şey söyleyecekmiş gibi aralanan dudakları titredi, gözlerindeki ışığın sönmesiyle de bakışı donuklaştı ve çenesi sarktı.

Aboli kapının aralığından, "İyi iş yaptın," dedi. Odaya girerek üstündeki entariyi çıkarıp yere yaydı, sonra kesik başı saçlarından tutup havaya kaldırdı.

Tom, el-Auf'un kafasının entariye sarılışını seyretti. Kumaşın katlananın arasından sızan kanı görmek onda en küçük bir dehşet veya merhamet kıpırtı sı uyandırmıyordu. Aboli doğrulup iğrenç bohçayı omzuna attı. "Bunu babana götüreceğiz," dedi. "El-Auf'un kellesini Londra'da şirketin yöneticilerine takdim etmek ona bir baronluk kazandıracaktır." Koridorda, sonra da güneşin altında Aboli'yi izlerken Tom'un bir uyurgezerden farkı yoktu. Hiçbir sevinç duymuyor, Dorian'ı sonsuza dek kaybettiğini bilmek yüreğini kaya gibi eziyordu.

Tom kalenin koridorlarıyla iç odalarında koşuşan azgın denizcileri ite kaka ilerliyordu. Denizciler binayı yağmalarken bir yandan kahkahalarla gülüyor, bir yandan da birbirlerine yüksek sesle çirkin sözler savuruyorlardı. Arada hücrelerden birine saklanmış bir Arap bulup avluya sürükledikleri zaman bağırışlar ve ardından da acı çığlıklar kopuyordu.

Tutsaklar çırılçıplak soyuluyorlardı. Denizciler, o bol entarilerin altına nasıl da kolaylıkla bir hançerin gizlenebileceğini öğrenmişlerdi. Kadınlara bile aynı şekilde davranılıyordu. Ele geçen silahlar avlunun ortasına yığılıyor, değerli eşya, erkeklerin keseleri ve kadınların ziynetleri yere yayılmış bir yelkenin içine atılıyordu.

Tutsaklar bundan sonra avlunun kuzey duvarı boyunca yere diz çöktürülmüş çıplak kahverengi vücutların yanına sürükleniyordu. Ellerinde ateşlenmeye hazır tabancalar «ve hançerler tutan sırıtkan denizciler tutsakların başında nöbet tutuyordu.

Tom yere diz çökmüş Arapların yanına yürüyerek içlerinden birini seçti.

Çıplak vücuduna rağmen adamın soylu bir yüzü, vakur ve zeki bir bakışı vardı.

Delikanlı saygılı konuşmaya çabalayarak, "Adın ne, babalık?" diye sordu.

İhtiyar adam, kendisiyle Arapça konuşulmasına şaşırmıştı. Ama Tom'un nazik bir tavırla sorduğu sorusunu yanıtsız bırakmadı. "Adım Ben Abram."

"Sende bir bilim adamı ya da din adamı görünümü var." Tom yaşlı adamı pohpohluyordu.

Ben Abram yine yanıt verdi. "Ben bir hekimim."

"Bu adada bir erkek çocuk vardı. On iki yaşlarında kızıl saçlı bir çocuk. Onu el-Auf tutsak etmişti. O çocuğu tanıyor musun?"

"Tanıyorum." Ben Abram'dan bu yanıtı alınca Tom ümitlendi.

"O çocuk kardeşimdir," dedi. "Şimdi nerede? Burada, bu adada mı?" Ne çare ki Ben Abram "hayır" der gibi başını salladı.

"Çocuk gitti. El-Auf onu köle olarak sattı."

Tom en sonunda el-Auf'un söylediklerinin onaylandığını kabul etmek durumundaydı. Bir an bu acıya dayanamayacağını zannetti. "Onu nereye yolladılar? Kardeşimi köle olarak satın alan adamın adı ne?"

Ben Abram yine başını salladı, ama gözlerini Tom'dan kaçırmıştı, yüzünde de ihtiyatlı bir anlam vardı. "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Tom ihtiyarın yalan söylediğini biliyordu. Eli kılıcına gitti. Yaşlı adamı mutlaka konuşturacaktı, ama Ben Abram'ın bakışındaki kararlılığı görünce, bu adamdan zorla hiçbir şey elde edemeyeceğini içgüdüsel olarak hissetti.

Düşünmek, zaman kazanmak için kalenin iç duvarlarında bakışını gezdirdi.

Surların üstü düşman tarafın cesetleriyle doluydu; birçok yaralı da pisliğin içinde inliyor ve kıvranıyordu. Tom nöbetçilerin başında olan serdümene seslendi. "Bu adam bir cerrahtır. Ona giysilerini iade edin ve bırakın, düşmanın yaralılarıyla ilgilensin."

"Baş üstüne, Bay Courtney."

Tom bu kez Ben Abram'a döndü. "Adamlarınızdan birçoğunun tedaviye ihtiyacı var. Yanlarına gidebilirsiniz."

"Tanrı sizi ödüllendirecektir." Ben Abram ayağa kalktı ve serdümenin kendisine fırlattığı entariyi üstüne geçirdi. Tom yaşlı adamın, rampanın dibine yığılmış ağır yaralı Araplardan birinin yanına koşup ilgilenmesini seyretti.

Şimdi babasını bulup Dorian hakkında öğrendiği üzücü haberi vermesi gerekiyordu. Tekrar etrafına bakındıktan sonra kapılara yürüdü. Geçerken karşılaştığı denizcileri durduruyor ve, "Kaptanı gördünüz mü? Nerede?" diye soruyordu.

Hiçbirinden yanıt alamayınca, Tom kaygılanmaya başlamıştı. Derken parçalanmış kapıların yanında Kaptan Anderson gözüne ilişti. Anderson'un yüzü kıpkırmızıydı. Yağmayla meşgul adamlarını korsanın ganimetinin depolanmış olduğu odaları boşaltmak üzere ekipler halinde organize etmek için yaralı bir boğa gibi kükrüyordu. Denizcilerden bazıları balyalar ve fiçılar yüklenmiş olarak kaleden sendeleye sendeleye çıkmaktaydılar. Yüklerini, kumsala indirilip bekleyen gemilere nakledilmek üzere kapının dışında istiflemekteydiler.

Tom önündekileri ite kaka Anderson'un yanına sokuldu. Anderson hızla Tom'un bulunduğu yöne döndü. Yüzündeki ifade Tom'u meraklandıracak kadar yumuşadı. Delikanlı, "El-Auf'u öldürdüm," dedi. Gürültünün arasında kendini duyurmak için sesini yükseltmişti. "Korsanın başı Aboli'de," diyerek iriyarı zenciyi ve omzunda taşıdığı kan lekeleri içindeki bohçayı işaret etti.

"Kutsal Meryem!" Anderson çok etkilenmiş görünüyordu. "Bu iyi bir iş," dedi. "Herifin nereye kaybolduğunu merak ediyordum. Başı Londra'da yüz bin rupi edecektir."

"Surların sonundaki kapının arkasında bir merdiven, bunun yukarsındaki odada da altın külçeleriyle dolu sandıklar var. El-Auf'un orada_ne kadar altın biriktirdiğini Tanrı bilir. Kaptan Anderson, bizim çocuklar yağmalamaya başlamadan önce, oraya güvenilir bir subayı bekçilik yapmaya yollasanız iyi edersiniz."

Anderson serdümenini çağırıp gerekli emirleri verdi. Subay, alelacele toparladığı beş kişiyle koşarak uzaklaştı. Tom, dilinin ucundaki soruyu sorabildi. "Babamı gördünüz mü, kaptan? Onu arayıp duruyorum. Kumandayı paylaşmak için burada, yanınızda olması gerekirdi Anderson'un ona çevrilen bakışında acıma okunuyordu. "O hapı yuttu, delikanlı. Kapılardaki patlamanın tüm şiddetine maruz kaldığını gördüm."

Felaket önsezisi gerçekleşen Tom, korkunun buzdan parmaklarının yüreğini sıktığını hissediyordu. "Babam nerede, sir?" diye sordu.

" Onu son gördüğümde kapıların önündeydi. "Anderson'un sesi acıma doluydu." Üzgünüm,delikanlı,ama gördüğüm kadarıyla ölmüş olması gerekir."

Tom o an için Dorian'ı da unutarak Anderson'un yanından kaçtı. Düşe kalka kapı aralığını tıkayan enkaz yığınının üstüne tırmandı ve az ötede yerde yatan parçalanmış bir ceset gördü. Koşup yanına dizüstü çöktü. Üstündeki giysileriyle vücudu paramparça olan cesedin derisi yanık yüzünden öyle kötü soyulmuş ve bedeni öylesine hırpalanmıştı ki, Tom kime baktığına önce emin olamadı. Parçalanmış kafayı yavaşça ellerinin arasında çevirdi. "Danny!" diye mırıldanırken gözlerinin dolu dolu olduğunu hissetti. O koca adamı ne kadar sevdiğini şimdiye kadar farketmemişti. Gözlerini kırpıştırarak yaşların akmasını önledi. Yakından bakılınca ölüm en kötü karabasanlardan bile daha çirkindi. Koca Daniel'in gözleri açıktı, sabit bakışlı gözlerinde mavi sinekler kaynaşıyordu. Tom sinekleri eliyle kovarak avucuyla gözkapaklarını kapadı. Kararsız bir tavırla ayağa kalkınca Aboli'yi yanında buldu. "Babam nerede?"diye sordu. "Kaptan Anderson burada olduğunu söyledi."

Tom babası olabilecek başka bir ceset görememişti. Ormanın kıyısında otuz veya kırk Arap ölüsü yatıyordu. Kaçmaya çalışırken öldürülmüşlerdi. Birkaç denizci cesetlerin üstünü başını yokluyor, Arapların bildik hilesi olan ölü numarası yapmadıklarından emin olmaya çalışıyordu. Bir yandan da üstlerinde değerli bir şey olup olmadığına bakıyordu.

Aboli, "Baban burada değil," dedi. "Onu götürmüş olmalılar."

Tom bir ölünün yanına çömelmiş olan en yakınındaki denizcinin yanına koştu. Tom onu tanıyamadı, Yeoman of York'un adamlarından biri olmalıydı. "Seraph'ın kaptanı Sir Henry'yi gördün mü?" diye sordu.

Denizci başını kaldırıp ona baktı. "Evet, delikanlı. İhtiyar ağır yaralıydı. Cerrahların onu koya indirdiklerini gördüm." Adam, altın ziynetlerle dolu avuçlarıyla deniz yönünü işaret etti.

Filonun direkleri ağaçların üstünden göze çarpıyordu. Kalenin zapt edilişini müjdelemek için mazgallara bayraklar çekilir çekilmez gemilerin üçü de koya girmişti.Tom ağaçların arasındaki patikaya saparak yumuşak beyaz mercan kumunun üstünde koşmaya başladı. Aboli de bir adım arkasındaydı. Deli kanlı lagünün berrak ve sakin sularında demir atmış yüksek gemilere baktı.

Küçük tekneler şimdiden gemilerle kumsal arasında gidip gelmekteydiler. Gemideki görevlerini tamamlayan adamları karaya çıkarıyorlardı. Tom, Seraph'dan gelen bir uzun kayık gördü ve tekne kumsala vurur vurmaz içindekilere seslendi.

"Kaptan nerede?"

Baştayfa, "Kendisi gemide," diye bağırarak yanıt verdi.

"Onun yanına gitmek zorundayım. Beni gemiye götürün."

"Baş üstüne, Bay Tom. Atlayın."

Uzun kayık Seraph'a toslar toslamaz merdiveni ilk çıkan Tom oldu. Aboli de hemen arkasındaydı. Geminin azaltılmış mürettebatından sadece birkaç kişi gemideydi; onlar da küpeşte boyunca dizilmişler, kıyıdaki patırtıyı özlemle izliyor, çarpışmaya ve yağmaya katılmak için can atıyorlardı.

Tom, "Kaptan nerede?" diye sordu.

"Onu kamarasına götürdüler."

Tom uçar gibi güvertenin öbür ucuna koştu, fakat kıç kamarasının başına gelince, korkunç bir inilti duyarak sağ elini ileri uzatmış durumda aniden durdu. Kapıyı açıp öbür tarafta kendisini ne gibi bir dehşetin beklediğini keşfetmeye cesaret edemiyordu. Aboli onun üzerinden uzanıp yavaşça kapıyı itti. Tom babasının kamarasına bakakaldı.

Işığın en kuvvetli olduğu kıç pencerelerinin altına tahta bir ızgara uzatmışlardı. Babası, ızgaranın üstüne sırtüstü yatırılmıştı. Dr. Reynolds yaralının başında duruyordu. Doktorun üstünde resmi ameliyat kıyafeti olan siyah redingot ceket vardı. Kalın şayak kumaş eskilikten yeşil bir renk almış, üstüne fışkırıp kuruyan kanlardan sertleşmişti. Reynolds küçük kamaranın sıcağından buram buram terliyordu. Tom'a bakarak, "Güzel," dedi. "Aval aval bakacağına içeri gir, delikanlı. Bir çift güçlü ele ihtiyacım var." Doktor bunları söyledikten sonra ceketinin kollarını sıyırmaya başladı.

Tom ağır ağır yaklaştı ve ızgaranın yanına dikilerek babasının parçalanmış vücuduna baktı. Saf alkolün kokusu sıcak kamarayı doldurmuştu. Cerrahın iki yardımcısından biri dörtte üçü boşalmış bir rom şişesini Hal Courtney'nin ağzına tıkmaya çalışıyordu. Alkol adamın yanaklarından aşağı akıyor, saçlarını ıslatıyordu. Hal öğürüyor, yarı baygın haliyle bile başını çevirmeye çalışıyordu.

Tom şişeyi adamın elinden kaptı. "Yavaş olsana beceriksiz herif! Babamı boğacaksın."

Cerrahın yardımcısı itiraz etti. "Acıya katlanabilmek için o roma ihtiyacı var."

Tom adamı duymazdan gelerek babasının başını bir bebekmiş gibi yavaşça kaldırdı. Ona romu dikkatle içirmeye başladı. Bir yudumun dudaklarının

arasından içeri süzülmesini sağlıyor, sonra da yutmasını bekliyordu.

Bu arada babasının yaralı bacaklarına baktı. Reynolds her bir bacağı deri kayışlarla uyluklarının yarısından bağlamış, kanamayı durdurmak için bu turnikeleri iyice sıkmıştı, ama yaralardan hala kan sızıyordu. İçine akması için ızgaranın altına konmuş bir kovaya damlamakta olan kanlar Tom'a, babasının hayatının saniyelerini sayan bir su saati gibi geliyordu.

Reynolds hazırlığını tamamladı. Izgaranın üstünde, sakat bacakların yanında duran çantanın içinden fildişi saplı bir neşter çıkardı. Bununla Hal'ın kana batmış pantolonunun parçalarını kesmeye girişti. Kumaşın altındaki facia ortaya çıktıkça Tom'un yüzünün kanı çekiliyor, çocukcağız bayılma tehlikesi geçiriyordu.

Patlama eti pelteleştirmiş, ona kıyılmış bir karaciğer görünümü vermişti.

Kum taneleriyle mercan kıymıkları bir tüfekle atılmış gibi etin içine gömülmüştü, kanlı etin içinden dışarı taşmış kemik kırıkları taştan ok başlarını hatırlatıyordu.

Reynolds bacakları eliyle yokladı. Avuçlarının içinde yumuşak ve kemiksizdiler. Doktor dudaklarını bükerek başını salladı. "Bunların kesilmesi gerekiyor," dedi. "İkisinin de... Onları kurtaramam."

Tom, "Hayır, olmaz!" diye soludu. "Onu bacaksız bırakamazsınız! Hiçbir zaman ata binemez, bir gemiye kaptanlık yapamaz. Bunu yapmamalısınız!"

"O zaman ölür. Bacakları çürür, bir haftaya kalmadan ya da şansı yardım ederse daha çabuk ölür." Doktor bu sözlerden sonra iki yardımcısına başıyla sinyali verdi. "Onu tutun!"

Aboli ileriye doğru bir adım atınca Reynolds, "Evet, sen de tut," dedi. "Güçlü kollara ihtiyacımız var." Tom'a ameliyat aletinden çok, kasap bıçağı gibi gözüken bir neşter seçti ve bunun keskin kenarını kendi başparmağının üstünde denedi. Tom bıçağın üstündeki küçük pas lekeciklerinin doğru dürüst temizlenmemiş eski kanlar olduğunu gördü. Reynolds, "Bay Tom, sen de babanın başını tutacaksın," diyerek ona bir tahta parçası uzattı. "Bunu dişlerinin arasına sıkıştırır. Acının pençesine düştüğünde ısıracak bir şeyi olmalı, yoksa dişleri çatlayacaktır."

Ardından, yardımcısının tuttuğu bir kase sıcak suyun içine bir sünger batırdı ve ilk kesiği nerede yapacağını görmek için Hal'ın sol bacağındaki kanlı bölümün bir kısmını temizledi. Sonra turnikeyi biraz daha sıkıştırdı ve bıçağın keskin kenarını kuvvetle gerilmiş derinin üstünde gezdirdi. Et yarıldı, tahta

parçasını babasının çenesinin arasında tutan Tom da yaralının bütün vücudunun kasıldığını, sırtının gerildiğini ve vücudunun her köşesinin bir mengene tarafından sıkıştırılmış gibi hızla çekildiğini hissetti.

Hal'ın gırtlağından korkunç bir feryat koptu, sonra çenelerini öylesine kenetledi ki, tahta parçası dişlerinin arasında ezildi. Tom babasının bir sağa, bir sola çarpan başını boş yere zapt etmeye uğraşıyordu, ne çare ki, Hal birden bir delinin kuvvetine sahip olmuştu.

Reynolds bir yandan, "Onu sıkı tut!" diye homurdanarak kesmeye devam etti. Hal'ı tutan Aboli ve diğer adamlar, yaralının çırpınışlarının şiddetinden neredeyse yere devriliyorlardı. Tom neşterin çeliğinin babasının uyluk kemiğine çarptığını duydu. Reynolds hemen bıçağı bırakıp siyah katgüt kangalını eline aldı. Kan damarlarının, turnikeye rağmen bol bol kan sızdıran açık uçlarını bağladı. Kan ızgaranın altındaki kovanın içine sel gibi akmaktaydı. Tom insan vücudunda bu kadar çok kan oluşuna inanamıyordu.

Reynolds bez torbanın içinden bir testere çıkararak, ince dişlerini gözden geçirdi. Sonra, parçalanmış bacağı sol eliyle kavradı ve kalası ikiye bölen bir marangoz gibi bıçağın kesici kenarını neşterin açtığı derin yaranın içine yerleştirdi. Böylece, ilk darbeyi indirmiş oldu.

Çelik dişlerin kemiğe çarpmasıyla tiz bir çatırtı duyuldu. Hal kendisini bastırmaya çalışan dört erkeğin toplam gücüne rağmen bedenini büktü ve oturur duruma geçti. Başı arkaya devrilirken boynuyla omuzlarındaki kaslar ve bağlar vücudundan dışarı fırlarcasına gerilmişti. Açık ağzından acı bir feryat daha koptu ve bütün gemide yankılandı. Hemen arkasından vücudu gevşedi ve torba gibi ızgaranın üstüne çöktü. Reynolds, "Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı.

"Şimdi kendine gelmeden hızlı çalışmalıyız."

Üç darbe sonra kemik ikiye bölündü. Bacak aşağı sarktı, cerrah da testereyi bırakarak neşteri tekrar eline aldı. "Kemiğin ucunun kapalı olması için kesik yerinde yastık gibi kalın bir parça bırakacağım," dedi. Birkaç doğrama hareketiyle ete şekil verdi. Parçalanmış bacak kurtulup ızgaranın üstüne çökünce Tom öğürdü. Cerrahın yardımcılarından biri kesik uzvu alıp yere attı. Bacak orada balıkçı teknesinin zeminine atılan yeni yakalanmış bir balık gibi yatıyor, sinir uçları ölürken hafif hafif titriyordu.

Reynolds bir yelkenci iğnesine bir boy katgüt geçirdi. Sonra, sarkan et parçasını kesikten görünen kemiğin üstüne katladı. İğnenin ucunu kalın deriye saplayıp ince dikişler atarken kendi kendine bir melodi mırıldanıyordu. Kan

damarlarının ucuna attığı dikişlerin serbest uçları kapanmış yaranın dışına sarkıyordu.

Reynolds birkaç dakika sonra geri çekilerek yaptığı nakısı gözden geçiren bir terzi gibi başını yana devirdi. "Güzel," dedi sonunda. "Kendi kendimi methetmek gibi olmasın, ama temiz bir iş yapmışım." Kesik bacağın ucu Tom'un gözüne, yeni doğmuş bir bebeğin başı gibi yuvarlak, kel ve kanlı gözüküyordu.

Reynolds, "Şimdi öteki bacağına bakalım," deyip yardımcısına işaret etti. Adam, Hal'ın kalan ayak bileğini kocaman kıllı ellerinin arasında tutarak par çalanmış bacağı uzattı. Müthiş acı Hal'ı baygınlığın sislerinin arasından çekip aldı. Zavallı yine kocaman bir inilti salıverdi, hafifçe debelendiyse de, adamlar onu sıkı tutuyorlardı.

Reynolds uyluğun yukarsından, turnikenin hemen altından işe başlayıp sonra dizin altına inerek bacağı muayene etti. Güçlü parmaklarını Hal'ın etine bastırarak kırık kemik arıyordu.

"Güzel!" dedi kendi kendine. "Hatta mükemmel diyebilirim! Bu bacağı da ha aşağıdan kesmeyi göze alabilirim. Dizini kurtaracağım. Bu çok önemli. O zaman dostumuza tahta bir bacak takabiliriz. Hatta belki yeniden yürümeyi bile öğrenebilir."

Dünyasının merkezi olan babasının artık yürüyemeyeceği gerçeği, Tom'da müthiş bir şok etkisi yarattı. Bu, delikanlı için, bacağın kesilmesiyle tanık olduğu dehşet verici sahneler kadar dayanılmaz bir şeydi. Hal şimdi oğlunun terden kayganlaşmış ellerinin arasında zıplıyor, haykırıyor ve dişlerinin arasındaki kıskıyı parçalıyordu.

Debelenen vücudu zapt etmek için nefes nefese kalan Tom, ikinci bacak da vücuttan kopup kan gölü haline gelmiş yere düşerken kendisini kavrayan bulantı dalgalarının pençesinde kıvranıyordu. Hal bu kez bayılmamış, bıçak ve testerenin verdiği tüm acılara katlanmak zorunda kalmıştı. Babasının o şiddetli acılara göğüs germesini ve ancak acı yeni bir zirveye tırmandığı zaman boyun eğmesini Tom huşu ve garip bir gururla seyretmekteydi. Adamcağız o zaman bile feryatlarını bastırmaya çalışıyordu.

Tom en sonunda eğilip dudaklarını Hal'ın kulağına yaklaştırdı ve, "Bitti, baba. Her şey bitti," diye fısıldayabildi.

İşin en inanılmaz yanı şuydu ki, babası onu duydu ve anladı. Gülümsemeye çalıştı; bu gülümseyişi görmek Tom için inanılmaz bir şeydi. "Teşekkür

ederim." Hal'ın dudakları kelimeleri biçimlendirse de hırpalanmış gırtlağından hiçbir ses çıkmadı. Tom gözyaşlarına teslim olmamak için savaş veriyordu. Buğulu gözlerle babasını dudaklarından öptü, ki bu, o vakte kadar hayatında hiç yapmadığı bir şeydi.

Ned Tyler güverteye ayak basar basmaz Tom'un yanına koştu. "O nasıl?"

Tom, "Yaşıyor," diye yanıt verdi, ama sonra Ned'in endişesinin ne kadar içten olduğunu görünce ona acıdı. "Olabileceği kadar iyi," dedi. "Birkaç gün geçmeden ne olacağını kesin bilemeyeceğiz. Dr. Reynolds onun dinlenmesinin gerektiğini söyledi."

Ned, "Buna da şükür," diyerek bir şey beklermiş gibi Tom'a baktı.

Delikanlı, adamın neyi beklediğini bir an bilemedi. Ama sonra birdenbire durumu kavradı. Ned kendisine emir verilmesini bekliyordu. Ne var ki, Tom emir vermekten kaçınıyordu. Kendisine verilen sorumluluğu yüklenemeyecek kadar yorgun ve özgüvenden yoksundu. Yine de olanaklarını zorladı. "Şu anda ilk kaygımız bütün yaralılarımızı gemiye taşıyıp Dr. Reynolds tarafından muayene edilmelerini sağlamak olmalı."

"Baş üstüne, Bay Courtney." Ned ferahlamış gibi döndü ve emri iletmeye hazırlandı. İşin bu denli kolay çözümlenmesine Tom'un kendisi de şaşırmıştı. O artık Bay Tom değil, Bay Courtney'di. Hal'ın oğlu olarak otorite yetkisi doğal olarak ona geçmişti. O sadece on yedi yaşındaydı ve resmi olarak bir rütbesi de yoktu. Ne var ki bu, donanmanın bir gemisi değildi, Tom da soğukkanlı olduğunu ve herhangi bir dövüşte hiç de yabana atılacak bir hasım olmadığını tekrar tekrar kanıtlamıştı. Gerek subaylar, gerekse denizciler ondan hoşlanıyorlardı. Bunun kuşku götürür tarafı yoktu. Ned Tyler onun emretme yetkisini kabul ettiğine göre, Seraph'daki bütün gemiciler de aynı şeyi yapacaklardı. "

İçgüdüsü ona başucuna koşup Hal kendine bakacak duruma gelinceye dek yanından ayrılmamayı fısıldadığı halde, babasının onun ne yapmasını isteyeceğini düşünmeye çalıştı. Dr. Reynolds'la yardımcılarının Hal'a bakmak ve sağlığına kavuşmasına yardımcı olmak için kendisinden çok daha fazla yapacak şeyleri bulunduğunu biliyordu.

Hızla düşünüp kararını verdi. Ned'e demir atmalarını ve yönetimin rutin ayrıntılarının yerine getirilmesini söyledi. Ve şöyle devam etti. "Geminin sorumluluğunu size bırakıyorum, Bay Tyler." Babasından tekrar tekrar duyduğu sözleri yineledi. "Ben kıyıya çıkıp orada kumandayı elime alacağım."

Ned, "Baş üstüne, efendim," diye karşılık verdi.

Doğru kaleye döndü. Bir yere kadar düzen kurulmuştu fakat Tom, Anderson'la adamlarının tümünü kalenin depolarını yağmalamakla meşgul buldu. Avlunun ortasında ganimetler dağ gibi olmuştu, adamlar da karmakarışık halde bunun etrafında dolanıyor, yığına daha fazla balya ve kutu katıyorlardı.

Tom, "Kaptan Anderson," diye seslendi. "Üç yüz, dört yüz düşman ormana kaçmış durumda. Birçokları ise hala silahlı. Kale duvarlarında olabilecek bir saldırıya karşı önlem alınmasını istiyorum."

Anderson ona inanamayarak bakıyordu. Tom kararlı bir tavırla devam etti. "Lütfen en iyi subayınızı bu işin başına geçirin. Düşmanın topları doldurulsun ve namlular ormanın kıyısına çevrilsin."

Anderson'un yüzü kıpkırmızı oldu. Bu konuşmaya kulak misafiri olan bütün denizciler, yaptıkları işi bırakarak onlara aval aval bakıyor ve söylenenleri can kulağıyla dinliyorlardı.

Tom'un söyleyecekleri bitmemişti. "Sonra da olacak herhangi bir saldırıyı engellemek için kapı aralığının barikatlarla önünü kesin." Tom'un boyu en az Anderson'unki kadardı ve gözünü kırpmadan adamın yüzüne bakabiliyordu.

Anderson uzunca bir süre delikanlıya baktı. Emre karşı gelecekmiş gibi görünüyordu. Ama sonra duraklayarak açık kapılara ve adamlarının da ne kadar düzensiz bir kalabalık olduklarına baktı. Tom'un emrinin sağduyulu olduğu tartışılamazdı. Anderson sadece beş adım uzağında olduğu için gereğin den fazla yüksek sesle, "Bay McNaughton," diye ikinci kaptana gürledi. "Kapıları tıkamak için elli kişi yollayın. Yüz kişi de topların başına geçsin. Toplara saçmaları doldurun ve kalenin çevresini güvence altına alın." Anderson bundan sonra Tom'a döndü.

Tom, "Ortalık kararana dek bir iki saatimiz var," dedi. 'Yarın gün ağarırken ilk iş olarak kaçakları ormandan çıkarıp temizleyeceğiz." Ardından hala tozların içine diz çökmüş durumda bekleyen sıra sıra çıplak tutsaklara baktı. "Bu adamlara insanlık adına giyecek bir şeyler ve su verilmesini istiyorum. Sonra da kalenin hücrelerine hapsedilsinler. Adamlarımızdan ne kadarı yaralı?"

"Emin değilim." Anderson süt dökmüş kediye dönmüştü. Yüzündeki kızartı yavaş yavaş kayboluyordu.

Tom, "Adamlarınız kayıpların dökümünü çıkarsınlar," diye emretti. "Yaralıların cerrahlar tarafından muayene edilmeleri için gemilere

yollanmaları gerekiyor."

Delikanlı etrafına bakınca, Arap cerrah Ben Abram'ın hala düşmanın yaralarıyla meşgul olduğunu gördü. Birisi sağduyulu davranıp ona yardımcı olmaları için, tutsaklardan dördünü yanına vermişti. Tom devam etti. "Yarın havayı zehirlemeye başlamamaları için ölüleri toprağa vereceğiz. Müslümanların, cenazelerinin defini için kesin kuralları vardır. Korsan da olsalar, geleneklerine saygı göstermek zorundayız."

Tom günbatımı sonrasına dek Anderson'la çalıştı. Meşalelerin ışığında düzeni sağlayarak kaleyi ve ganimetleri sıkı bir koruma altına aldılar. Tom artık ayaklarının üstünde sallanıyordu. Bacağında el-Auf'un açtığı az derin yara yanıyor, bütün kasları sancıyordu.

"Artık tehlike yok, Klebe. Her şey yarına kadar güven altına alındı. Dinlenmelisin." Aboli delikanlının yanında bitmişti.

"Ama yarına kadar bekleyemeyecek bir şey var." Tom, Aboli'yi kapıların ötesinde, Koca Daniel'in yattığı yere götürdü. Koca vücudu birlikte bir yelken bezine sardılar, sedyeli görevliler de onu kumsala indirdiler.

Tom sendeleyerek Seraph'daki kıç kamarasına döndüğü sırada vakit gece yarısını geçmişti. Cerrahın yardımcılarından biri Hal'ın yatırıldığı ranzanın yanında oturuyordu. Tom, "Nöbeti ben devralıyorum," diyerek adamı yolladı ve kendini kamaranın tahtalarının üstüne attı. Babasının iniltileri gece boyu onu iki defa uyandırdı. Tom bir keresinde isteği üzerine babasına biraz su verdi, daha sonra da yaralının idrarını yapması için ona lazımlığı tuttu. Babasının bir bebek kadar aciz duruma düşmesi delikanlıya acı veriyordu. Ama ona yardım edebilmenin verdiği haz, yorgunluğuna ve acıma duygusuna ağır bastı.

Delikanlı güneş doğmadan önce tekrar uyanarak bir an babasının geceleyin öldüğünü sandı, ama Hal'ın yanağına dokununca onun sıcak olduğunu gördü. Bunun üzerine, çelik tıraş aynasını yaralının ağzına tuttu ve parlak yüzeyin buğulandığını görerek rahatladı. Hal'ın nefesi hala bayat rom kokuyordu, ama o hayattaydı.

Tom babasının yanında kalmak istiyorsa da Hal'ın kendisinden beklediğinin bu olmayacağının bilincindeydi. Onu cerrahın yardımcısına emanet ederek gün doğmadan Aboli'yle karaya çıktı.

Yapılacak daha o kadar çok şey vardı ki. Seyir subayı Walsh'la Yeoman of York'tan gelen yazıcıyı ellerine geçen ganimetin sayımını yapmakla

görevlendirdi. Anderson da hazineyi paketletmek, sonra da sandıkları mühürleme işini üstlendi. Ardından, sandıklar kumsala indirilerek, güvenilir bir subayla silahlı bir nöbetçiye emanet edildi.

Sonra Tom, Ben Abram'ı çağırttı. Yaşlı adam o kadar bitkin görünüyordu ki, delikanlı onun gece uyuduğundan şüphe etti. "Ölülerinizi ikinci gün güneş batmadan gömmeniz gerektiğini biliyorum."

Ben Abram başının hareketiyle bu sözleri doğruladı. "Adetlerimizi de dilimiz kadar iyi biliyorsunuz."

"Ne kadar ölünüz var?"

Ben Abram üzgün görünüyordu. "Sayabildiğim kadarıyla üç yüz kırk üç kişi."

"Onlara kefil olursanız, mezarları kazmaları için tutsaklardan elli kadarını salıvereceğim."

Ben Abram eski İslam mezarlığının uzak ucunda gömü için bir yer seçti ve adamları işe başladılar. Yumuşak kumlu toprakta işler çabuk ilerledi. Daha öğle olmadan hepsi temiz, beyaz pamuklu kumaştan bir kefene sarılı ölüleri kaleden oraya taşımışlardı. El-Auf'un kafasız cesedi sığ çukurun içindeki uzun sıranın odasındaydı ve çok geçmeden toprakla örtüldü. Ben Abram usulden olan duaları okuduktan sonra kumsalda Tom'la buluştu. "Tanrı sizden razı olsun," dedi. "Yüce merhametiniz olmasa, bu ölülerin hiçbiri Tanrı'nın cennet bahçesine giremezdi. Dilerim, günün birinde sizi öldürecek olan adam da sizden aynı iyiliği esirgemez."

Ama Tom'un yüzü gülmüyordu. "Teşekkür ederim, babalık," dedi. "Ne çare ki, merhametim sadece ölülerle sınırlı. Hayatta olanlar hareketlerinin sonuçlarına katlanmak zorundalar."

Böyle diyerek yaşlı adamın yanından ayrıldı ve dişlerine kadar silahlı üç yüz adamın başında bekleyen Alf Wilson'la Aboli'nin yanına gitti. Kurtarmış oldukları el-Auf'un tutsakları da bunların arasındaydı.

Tom, "Pekala," dedi. "Şimdi de kaleden kaçanları toparlayalım."

Delikanlı muson rüzgarının düzenli esintisinden yararlanarak adamlarından küçük grupları ormanın doğu kenarını ateşe vermeye yolladı. Tutuşan çalılardan çok geçmeden yoğun siyah duman bulutları göğe yükselmeye başlamıştı. Hala ormanda gizlenen Araplar yangından kaçmaktan başka çare bulamadılar.

Ağaçların arasından fırlayan adamlarda savaşacak güç kalmamıştı.

Silahlarını ellerinden atıp merhamet dilenerek arkadaşlarının yanına hapsedildiler. İkinci gün ortalık kararırken neredeyse bütün kaçaklar toparlanmış ve kalenin kazıklı tabyalarına hapsedilmişlerdi.

Tom günbatımında kumsalda buluştukları zaman Anderson'a, "Adada tatlı su yalnız kaledeki yağmur suyu sarnıçlarında var," dedi. "Kaçaklardan elimizden kurtulanlar varsa, yarın daha öğle olmadan teslim olmak zorundalar, yoksa susuzluktan ölürler."

Anderson böylesine kısa bir zamanda erkekliğe adım atmış delikanlıya baktı. Tom'un yüzü isten kararmıştı, gömleğinde de kan lekeleri vardı. Adamlardan bazıları, Frenklerin kuşkulu merhametine sığınmaktansa dövüşmeyi yeğlemişlerdi. Savaş yorgunluğuna rağmen, Tom'un omuzlarında güçlü bir görünüm, sesinde de yepyeni bir otorite vardı. Anderson, adamların onun verdiği emirleri tartışmasız yerine getirdiklerine dikkat etti. Kedi yavrusu bir gece de yırtıcı bir kaplana dönüştü, diye düşündü. Görünüşü kadar tavrıyla da babasına benzemiş. İkisiyle de çatışmak istemem. Anderson kendi itaatini sorgulamadan, "Yazıcılar ganimetin sayımını tamamladılar," dedi. "Sonucun benim kadar sizi de şaşırtacağına eminim. Yalnız altının ağırlığı en kötü tahminle üç yüz bin sterlin eder."

Tom, "Bunun dört eşit parçaya bölünmesi için gerekeni yapın," dedi. "Birer bölüm filodaki gemilerin her birine yollansın. Lamb de buna dahil."

Anderson şaşırmış göründü. "Sir Henry herhalde hepsinin kendi gözlerinin önünde olmasını ister," diye atıldı.

"Kaptan Anderson, önümüzde İngiltere'ye doğru uzun bir yolculuk var. Bu arada deniz ve hava karşımıza sayısız tehlikeler çıkarabilir. Eğer bir gemi kaybedersek -ki bu altının yüklü olduğu gemi olabilir bütün altını kaybederiz. Ama rizikoyu yayarsak, o zaman bütünü değil, sadece bir çeyreği kaybederiz. Anderson, bunu niçin ben düşünemedim, diye aklından geçirdi. İstemeye istemeye, "Aklın iyi çalışıyor," diye itiraf etti. Tom'a az daha "delikanlı" diyordu, ama bu hitap artık uygun değildi. "Gereken emirleri vereceğim, Bay Courtney."

"Kendi adamlarımızdan yirmi altısı yaralı, bunlardan beşinin durumu ise ağır. Bir ekibin, onları barındırmak için kumsalın yukarsında havadar barınaklar inşa etmesini, marangozların da onlara yataklar yapmalarını istiyorum. Ölülerimize gelince..." Tom ağaçların gölgesinde yelken bezlerine sarılı olarak yatan sekiz cesede baktı. "Onların Minotaur'a nakledilmelerini istiyorum. Denizde, onlara yaraşır bir cenaze töreni düzenleriz. Minotaur yarın gün

ışırken derin sulara açılacak. Töreni siz yönetmek lütfunda bulunur musunuz, Kaptan Anderson?"

"Bunu yapmak benim için bir şeref"

"Şimdi de Bay Walsh'dan Seraph'ın deposundan bir fiçı brendi alıp Aboli'ye yollamasını isteyeceğim. El-Auf'un kellesinin turşusunu kuracağız da... "

***

Tom kıç kamarasına girince, Hal ranzasında kımıldadı ve, "Sen misin, Tom?" diye fısıldadı.

Tom hemen babasının yanına diz çöktü. "Aramıza dönmene çok sevindim, baba," dedi. "Şu son üç gündür baygındın."

"Üç gün mü? Demek o kadar uzun zaman geçti. Bu süre içinde olan bitenleri bana anlat."

"Düşmanı yendik, baba. Sizin özveriniz sayesinde kaleyi zapt ettik. El-Auf öldü. Aboli onu muhafaza edilmek üzere bir brendi fıçısının içine yatırdı. Ayrıca, kaleden büyük bir hazine naklettik."

Hal, 'Ya Dorian?" diye sordu.

Bu soru karşısında Tom'un sevincinden eser kalmadı. Babasının yüzüne baktı. Hal öylesine soluktu ki, yüzüne un bulanmış gibiydi. Gözlerinin altında da mor renkli halkalar göze çarpıyordu. "Dorian burada değil." Tom'un sesi de babasınınki kadar zayıf çıktı. Hal gözlerini kapayınca, delikanlı onun yeniden kendinden geçtiğini sandı. Uzunca bir süre sustular. Tom ayağa kalkmaya hazırlanınca, Hal yine gözlerini açtı. "Nerede o? Dorian nerede?"

"El-Auf onu köle olarak satmış, ama nereye götürüldüğünü bilmiyorum. Sanırım anakaradaki bir yere olmalı."

Hal doğrulup oturmaya yeltendi, ama omuzlarını döşekten kaldırmak için gerekli güçten yoksundu. "Yardım et bana, Tom," diyerek inledi. "Kalkmama yardım et. Güverteye çıkmalıyım. Oğlumun arkasından gidebilmek için gemiyi hazır etmeliyim. Dorian'ı bulmamız lazım."

Tom babasını zapt etmeye çalışırken, bilmiyor, diye düşünüyordu. Duyduğu kederden boğulacak gibiydi. Ona nasıl söyleyeceğim?

"Gel, delikanlı. Kalkmama yardım et. Yeni doğmuş bir tay kadar güçsüzüm."

"Baba, ayağa kalkamazsın. Bacaklarını kestiler."

"Saçmalama, Tom. Sabrımı taşırıyorsun." Babası o kadar heyecanlanmıştı ki, Tom onun kendine zarar vermesinden korktu. Dr. Reynolds şiddetli bir hareketin dikişleri koparıp kanamanın tekrar başlamasına neden olabileceğine dair onları uyarmıştı. Sırf kendi iyiliği için, inandırmalıyım onu. Tom, Hal'ın üzerine eğildi ve vücudunun alt kısmını örten ince pamuklu pikeyi çekti. "Bağışla beni, baba," dedi. "Sana gerçeği göstermek zorundayım." Bir kolunu yavaşça Hal'ın omuzlarının altına dayadı ve onu, vücudunun alt kısmını görmesini sağlayacak kadar kaldırdı.

Şiltenin üzerinde yatmakta olan bacaklar biçimsiz bir şekilde kısaltılmış ve kurumuş kahverengi kan lekeleriyle dolu bir sargı beziyle sarılmıştı. Onlara uzun uzun baktıktan sonra yastıkların üstüne devrildi. Tom bir an onun tekrar bayıldığını sandı. Ama sonra sımsıkı kapalı gözkapaklarının arasından yaşların aktığını gördü. Bu duruma katlanmak onun için çok zor olacaktı. Tom babasının ağladığını seyretmeye dayanamayacaktı. Kaderiyle uzlaşabilmesi için onu yalnız bırakmak zorundaydı. Korkunç yaraları gözden gizlemek için pikeyi babasının üstüne çekti ve parmaklarının ucuna basa basa kamaradan çıktı.

Güverteye çıktığında uzun kayığın kendisini beklemekte olan Minotaur'a götürmeye hazır olduğunu gördü. Kaptan Anderson da kıçüstü güvertede Alf Wilson'la konuşuyordu.

Tom yelken bezine sarılı sekiz cesede baktı. Her biri kendi ızgarasının üstünde yatıyordu. Her kefenin ayak ucuna iri bir gülle dikilmişti. Tom, Daniel Fisher'i cüssesi sayesinde tanıyabildi. Öbür ölüler onun yanında cüce gibi kalıyordu.

"Bay Wilson, lütfen hareket edelim. Geçitten çıkmamız gerekiyor." Minofaur'un kara yelkenleri bu kasvetli yolculuğa çok uygundu. Gemi adadan batı yönünde uzaklaşmaya başladı. Bu arada teknenin altındaki denizin rengi de sığlıkların turkuvaz yeşilinden okyanusun derinlerinin eflatununa donuştu.

"Lütfen gemiyi durdurun, Bay Wilson."

Anderson ölüler için duayı yüksek sesle okurken Tom başı açık olarak grandi direğinin önünde duruyor, son günlerde ne çok şeyin değiştiğini düşünüyordu: bir baba, bir kardeş ve bir can dost kaybetmişti.

"Dolayısıyla bedenlerini derinlere teslim ediyoruz... " Her ızgaranın başında duran bir denizci dua biter bitmez ızgaraları kaldırıp ayaklarına gülleler bağlı kefenli vücutları geminin bordasından aşağı bıraktı. Ayakları üstüne denize dalan cesetler güllelerin ağırlığıyla hemen dibe indi.

Alf Wilson bunun üzerine toplarının başında duran topçulara işaret verdi ve selamın ilk atışı uzun bir gümüş duman püskürtüsü eşliğinde kulak zarlarını titretti.

Tom, "Güle güle, Koca Danny. Güle güle, eski dost," diye fısıldadı.

Tom o akşamın geç bir saatinde babasının ranzasının yanında duruyor ve günün olaylarını alçak sesle ona naklediyordu. Hal'ın, bütün söylediklerini anlayabildiğinden emin değildi; çünkü tek kelime söylemiyor, bilinci gidip geliyordu. Bununla birlikte, onunla konuşmak, Tom'un kendini babasına ruhen

daha yakın hissetmesini sağlıyor, ilk kez yaşadığı kumanda yükünün yalnızlığını hafifletiyordu.

Delikanlı en sonunda susup güvertedeki döşeğine gitmeye hazırlanırken, Hal onun elini bularak hafifçe sıktı. "Sen iyi birisin, Tom," diye fısıldadı. "Belki de oğullarımın en iyisisin. İsterdim ki... " Cümlesini yarıda bırakarak Tom'un elini avucundan salıverdi. Başı yana düştü ve hafifçe horlamaya başladı. Tom, onun neyi istediğini hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Bundan sonraki günlerde Tom babasında hafif bir iyileşmeye tanık oldu. Adamcağız uykuya dalmadan önce, Tom'un bildirdikleri üzerinde birkaç dakika konsantre olabiliyordu artık.

Delikanlı bir haftaya kalmadan Hal'dan öğüt isteyebiliyor ve mantıklı yanıtlar alıyordu. Sonunda, babasının ne zaman İngiltere'ye dönüş yolculuğuna çıkabilecek kadar kuvvetleneceğini sorduğu zaman Dr. Reynolds başını salladı. "Üç gün sonra bacaklarındaki dikişleri alabileceğim -bu, ampütasyonun on dört gün sonrasıdır. Bir ay sonra yola çıkarsanız, onu büyük bir riske atarsınız.

Özellikle de bir fırtınaya yakalanılırsa. Emin olmak için en az iki ay beklememiz gerekir. Kuvvetlenmek için zamana ihtiyacı var."

Tom, Anderson'u arayınca onu, ellerine geçirdikleri yükün gemiye naklini denetler buldu. Yük, en başta baharatlar, kumaşlar, özellikle Çin'den gelen harikulade ipeklilerden oluşuyordu.

"Kaptan Anderson, Arap tutsaklar konusunu babamla konuştum."

"Umarım, salıvermeyi düşünmüyordur. Onlar düpedüz korsandır. Yüzlerce namuslu denizciyi katlettiler."

Tom, "Onları salıvermeyi asla göze alamayız," diye Anderson'un görüşüne katıldı. "Böylesi çok tehlikeli bir örnek oluşturur. Bu kaplan köpekbalığı sürüsünü yine denizlerde pusu kursunlar diye serbest bırakamayız."

Anderson, "Bunu duyduğuma sevindim," diye homurdandı. "Son gidecekleri yer ipin ucu olmalı."

"Yapılan sayıma göre elimizde beş yüz otuz beş tutsak var. Bu kadar insan için çok fazla ip ister, Kaptan Anderson. Onları asıp kurutmak içinse yeterli seren cundamız olduğundan şüpheliyim."

Anderson piposunu dudaklarının arasına sıkıştırmış, bu kadar çok insanı idam etmenin ortaya çıkaracağı lojistik sorun üzerinde kafasını çalıştırıyordu.

Tom, "Öte yandan, o tutsaklar esir pazarında adam başına otuz sterlin, hatta belki de daha fazla ederler," diye konuştu.

Anderson'un onu dinlerken mavi gözleri yuvalarından firlamıştı. Bunu hiç aklına getirmemişti. "İşte bunu hak ettiler," dedi, ama hemen sonra, "Yalnız, onları Zanzibar'da satamazsın," diye düzeltti. "Sultan, pazarlarında Müslümanları satışa çıkarmana dünyada razı olmaz. Bu yüzden yeni bir savaş bile çıkabilir."

Tom, "Hollandalıların bu tür kaygıları yok," dedi. "Seylan'daki tarçın plantasyonlarında çalıştırılmak için yeni köleler satın almaya dünden razılar."

"Haklısın." Anderson kıkır kıkır güldü. "Seylan'a gidip dönmek beş bin millik bir yolculuk demektir, ama rüzgarlar uygun, esir başına otuz sterlin uğruna yolu uzatmaya değer." Kaptan kafasında hızlı bir hesap yaptı. "Aman Tanrım, toplam on altı bin sterline yakın." Bu paradan payına düşecek miktarı hesaplamak için yine sustu, sonra gülümsedi. "El-Auf'un, kalede kendi adamlarına bol bol yetecek kadar zinciri var. İşte ilahi adalet diye buna derler."

"Dr. Reynolds'a bakılırsa, babam en az iki ay geçmeden yola çıkabilecek duruma gelemeyecekmiş."

"Tutsakları Yeoman'a yükleyip Kolombo'ya götürmenizi öneririm. Onları oradaki VOC valisine sattıktan sonra burada bizimle buluşursun. O zamana dek ele geçen dhow'u güneye, Glorietta'larda demirli Lamb'ı çağırmaya yollayacağım. İngiltere'ye kadarki dönüş yolculuğunu konvoy halinde yapacağız. Rüzgarlar uygun olur, Tanrı da bize yardım ederse, Noel'den önce Plymouth Limanı'nda demir atmış oluruz."

Arapları ertesi gün Yeoman'a yüklediler. Sıralar halindeki tutsakların ayak bileklerine prangaları perçinlemek için gemilerdeki bütün demircilere ihtiyaç duyulmuştu. Tutsaklar onar kişilik gruplar halinde zincirlenip kumsala indirildiler.

Tom palmiyelerin altında kurdukları hasır damlı hastanedeydi. Orada yatan denizcileri yoklamaya, bu münasebetle onlara moral vermeye gelmişti.

Yaraları çürüyen ve dehşet verici gazlı kangrene dönüşen iki yaralı ölmüştü. Neyse ki içlerinden dördü gemideki görevlerinin başına dönecek kadar iyileşmişlerdi. Reynolds ise öbürlerinin de yakında arkadaşlarına katılacakları konusunda iyimserdi.

Tom hastaneden çıkınca, bekleyen uzun kayıklara doğru ayaklarını süre süre ilerleyen tutsak gruplarını bir süre seyretti. Bu adamları hayat boyu sürecek bir

esaret hayatına gönderdiğini hatırlayınca içten içe rahatsızlık duydu. Hollandalılar merhametli gardiyanlar olarak ün yapmamışlardı; Tom, babasıyla Koca Daniel ve Aboli'nin Ümit Burnu kalesinde Hollandalıların tutsağı olarak yaşadıkları deneyimler hakkında anlattıklarını çok iyi hatırlıyordu. Sonra kararın yalnız kendisine ait olmadığını düşünerek avundu; tutsakların nakil belgesini krallık komisyonunun verdiği yetkiyle babası da imzalamıştı. Kaptan Anderson ise bu satışlardan kendisine bir kar payı düşecek olmasından mutluluk duyuyordu. Ne de olsa bu Araplar elleri kanlı korsanlardı. Tom, küçük Dorian'ın da aynı akıbete mahkûm edildiğini düşününce, tutsaklara duyduğu acıma bir anda yok oldu.

Yine de babası ve Anderson'la tartışmış, garnizondaki kadınlarla çocukların köle olarak gönderilmelerini sağlamıştı. Elli yedi kişi olan bu zavallıların içinde birkaç aylık bebekler de vardı. Kadınlardan birçoğu ise görünür biçimde hamileydiler. İçlerinden beşi ayrılığa katlanmaktansa kocalarıyla birlikte esarete gitmeyi seçmişti. Ötekiler, Zanzibar'a yollanmaları için gerekli düzenlemeler yapılana kadar Flor de la Mar'da tutulacaklardı.

Uzaklaşacağı sırada tutsakların arasında Ben Abram'ın yüzü ve gümüş renkli sakalı Tom'un dikkatini çekti. Muhafizlara, "O adamı bana getirin," diye seslendi. Onlar da Ben Abram'ı tutsakların arasından çekip çıkararak Tom'un bulunduğu yere sürüklediler.

Tom, "Utanmalısınız," diye onları kınadı. "O ihtiyar bir adamdır. Ona iyi davranın." Sonra, Ben Abram'la konuştu. "Sizin gibi bir adam nasıl el-Auf gibi biriyle beraber olabilir?"

Ben Abram omuzlarını silkti. "Her yerde tedaviye ihtiyacı olan hastalar vardır. Yasadışı çevrelerde bile. Tedavi edilmek için bana gelen bir adama ne yaptığı iyilikleri, ne de işlediği suçları sorarım."

Tom sordu. "Demek el-Auf'un Frenk tutsaklarını da Müslümanlar gibi tedavi ediyordunuz?"

"Tabii. Bu, Allah'ın emridir."

"Kardeşimle de ilgilendiniz, onu avuttunuz, öyle mi?"

"Kardeşiniz çok sevimli bir çocuk. Onun için elimden geleni yaptım. Ama Allah biliyor ya, daha fazlasını yapabilmek isterdim."

Tom, babasının emrine karşı gelmeden önce bir duraksama geçirdi, ama sonra kararını verdi. "Bu yüzden özgürlüğü hak ettiniz," dedi. "Kadınlar ve çocuklarla birlikte sizi de Zanzibar'a yollayacağım." Nöbetçilere döndü. "Bu

adamın zincirlerini kırın, sonra da onu yine bana getirin. O ahlaksızlarla birlikte Seylan'a gönderilmeyecek." Ben Abram bu kez zincirsiz olarak dönünce, Tom onu derme çatma hastanede cerrahın yardımcılarına yardım etmesi için yolladı.

Yeoman ertesi gün şafak vakti insan yüküyle birlikte yola çıktı. Tom gemiyi kumsalda durduğu yerden ta doğudaki ufkun ötesinde kaybolunca kadar seyretti. Anderson'un, Hint Okyanusu'nun ötesindeki Seylan'a kadar olan uzun yolculuğu yapıp iki ay içinde Flor de la Mar'a dönebileceğini düşünmekle oldukça iyimser davrandığını biliyordu. "Dönmesi ne kadar uzun sürerse, babam da iyileşmek için o kadar çok zaman kazanır," diye fısıldayıp dürbününü katladı ve uzun kayığın getirilmesini emretti.

Tom babasının birkaç saat önce yanından ayrıldığı zamankinden daha kötü durumda olduğunu kıç kamarasına girer girmez anladı.

Kamarada ekşi bir hastalık kokusu vardı ve Hal son derece huzursuzdu. Yüzü kızarmıştı. Yine saçma sapan bir şeyler sayıklıyordu. "Vücudumun üstünde fareler dolaşıyor. Kıllı, kocaman kara fareler." Aniden bağırıp Tom'un göremediği bir şeylere vurmaya başladı. Paniğe kapılan delikanlı Dr. Reynolds'un getirilmesi için uzun kayığı adaya yolladı.

Ardından eğilip babasının yüzüne dokundu. Hastanın teni o kadar sıcaktı ki, elini yanmış gibi hızla geri çekti. Aboli bir leğen soğuk su getirdi ve Hal'ın ateşten erimiş bedenini saran bezleri açtılar. Bacaklarının kesik uçları ortaya çıkınca, çürük kokusu bulut gibi yükselerek Tom'un öğürmesine neden oldu. Delikanlı, "Doktora acele etmesini söyleyin!" diye bağırdı ve emrinin uzun kayığa iletildiğini duydu. Aboli'yle Tom, ateşten cayır cayır yanan vücudu yıkayıp ısısını düşürmek için her tarafını ıslak bezlerle sardılar. Reynolds en sonunda koridordan koşar adımlarla geçerek Hal'ın yanına gelince Tom rahat bir nefes aldı. Doktor sargıları açtı. Sıcak küçük kamaradaki pis koku daha da keşifleşmişti.

Doktorun arkasında-duran Tom, babasının bacaklarından arta kalanlara dehşet içinde baktı. Morarmış, siyah katgütle atılmış dikişler şişerek etlerin arasında hemen hemen görülmez olmuştu.

Reynolds, "Hah!" diye mırıldanarak kaliteli bir şarabı koklayan uzman tavrıyla yaraların üzerine eğildi. "Durumları çok iyi. Artık dikişleri sökebilirim."

Gömleğinin kollarını yukarı sıyırıp kasenin getirilmesini emretti. Tom'a,

"Şunu kesiğin altında tut," dedi.

Aboli'ye de, "Sir Henry'yi sıkı tut," diye emretti. Yaşlı zenci de Hal'ın üzerine eğilerek yaralının omuzlarını iri elleriyle bastırdı.

Reynolds yaranın büzüşmüş kırmızı dudaklarının arasından sarkan katgütün ucunu sıkıca tutarak çekti. Hal birden kasılarak acı bir çığlık attı. Alnından terler boşanmıştı. Kara iplik çözülüp yaranın dışına kayarken, yeşilimsi sarı bir cerahat da kasenin içine krema gibi akmaya başladı. Hal baygın halde yastıkların üstüne devrilmişti.

Reynolds kaseyi Tom'dan alarak pis sıvıyı tekrar kokladı. "Güzel!" dedi. "Selim bir cerahat bu. içinde gazlı kangrenin izi yok."

Tom babasının yanında yere diz çöktüğü halde, öbür dikişleri de şişmiş etin içinden birer birer söktü. Her birinin ucundaki düğümün içinde çürümüş kan damarlarının kalıntısı olan minik bir sarı kırıntı takılı kalmıştı. Reynolds onları kasenin içine attı. işi bitince yaraları temiz, beyaz pamuklu sargılarla sardı.

Tom, "Önce bacakları yıkamamız gerekmez miydi?" diye sordu.

Reynolds "hayır" gibilerinden başını salladı. "Yaraları cerahatin içinde kapanmaya terk edeceğiz. Doğaya müdahale etmemek daha doğrudur. Babanın iyileşme şansı şimdi çok arttı. Bir iki gün sonra ameliyat yerlerindeki deri katlarını tutan ana dikişleri de sökebileceğim."

Hal o gece çok daha rahat uyudu. Sabahleyin ise yaralarındaki iltihaplanma çok hafiflemişti.

Üç gün sonra Reynolds kalan dikişleri de söktü. Siyah iplikleri bir makasla kestikten sonra, fildişi bir cımbız kullanarak kalan katgüt parçalarını yaraların içinden ayıkladı. Aradan birkaç gün geçmeden Hal artık arkasındaki yastıklara dayanarak yatakta oturabiliyor ve Tom'un, olaylar hakkında ona verdiği raporları ilgiyle izleyebiliyordu.

Tom ona, "Ele geçirdiğimiz dhow'u güneye, Glorietta'lara Lamb'ı getirmesi için yolladım. Geminin en geç iki hafta sonra filoya katılması mümkün," dedi.

Hal, "O gemi ve zengin çay yükü toplarımızın koruması altına girince içim rahat edecek," diye karşılık verdi. "Orada tehlikede olabilir."

Tom'un hesabı doğru çıktı. Tam on dört gün sonra iki gemi, küçük dhow ve anaç görünüşlü Lamb, mercan kayalığının içindeki geçitten geçerek Flor de la Mar'ın lagununda bir kez daha demir attılar.

Tom, dhow'un kaptanı Mustafa'yla korku içindeki mürettebatını Minotaur'a

esir düşmelerinden beri hapsedildikleri hücrelerden çıkarttırdı. Adamlar Tom'un karşısına gelince, beyaz kumsalda önünde yere çöktüler, idam saatlerinin geldiğini zannetmişlerdi.

Tom korkularını yatıştırmak için, "Sizlerin korsanlık suçu işlediğinizi sanmıyorum," dedi.

Mustafa, "Doğruyu söylediğinize Tanrı şahidimdir," deyip atılarak alnını kuma yapıştırdı. Tekrar başını kaldırdığında alnı, yapışan beyaz kum zerreleri yüzünden üstüne şeker serpiştirilmiş bir çöreğe benzemişti .

Tom, "Sizi serbest bırakıyorum, ama bir şartım var," diye devam etti. "Bazı yolcuları teknenizle Zanzibar limanına götüreceksiniz. Bunların başındaki kişi, sizler gibi namuslu bir adamdır. Ayrıca, adayı zapt ettiğimiz sırada el-Auf'la beraber olan kadınlarla çocuklar var."

"Allah sizden razı olsun," diyen Mustafa, yine Tom'un önünde diz çöktü. Gözlerinden boşanan yaşlar sakalına karışıyordu.

Tom bu dalkavukça minnettarlık gösterisini kısa kesti. "Ancak, buraya el-Auf'la ticaret yapmaya geldiğinizden şüphem yok," dedi. "Ayrıca sattığı malların bir korsanın yağması ve masum insanların kanıyla ıslanmış olduğunu biliyordunuz."

Mustafa, "Bunu bilmediğime Tanrı şahidimdir," diye feryat etti.

Tom başını bir yana eğerek göğe baktı. Biraz sonra, "Allah sözlerinizi doğrulamıyor," dedi. "Dolayısıyla da altmış beş bin altın dinar tutarında bir para cezası ödemenizi uygun buluyorum. Tesadüf bu ya, bu da geminizi aradığımız zaman sandığınızda bulduğumuz tutar." Mustafa bu büyük haksızlığı yine feryat ederek protesto ettiyse de. Tom, ona arkasını dönerek adamlara, "Onları serbest bırakın," diye emretti. "Dhow'u da onlara iade edin ve bırakın gitsinler. Kadınlarla çocukları götürecekler. Arap hekim Ben Abram da onlarla gidecek, ama tekneye binmeden önce onu bana getirin."

Ben Abram gelince Tom, herkesten uzakta vedalaşabilmeleri için onu kumsalın uzak ucuna götürdü. "Dhow'un sahibi Mustafa sizi Zanzibar'a götür meye razı oldu," dedi ve küçük geminin demirli bulunduğu lagünü işaret ederek ekledi. "Garnizondaki kadınlarla çocukları şu sırada gemisine bindiriyor."

Bebeklerine ve bohçalarına sıkı sıkı sarılmış zavallı kadınların sandallarla dhow'a yaklaşmalarını seyrettiler.

Ben Abram, "Size onlar adına teşekkür ederim, ama sizi asıl Allah ödüllendirecek," dedi. "Henüz çok gençsiniz ve ilerde çok güçlü bir adam olacaksınız. Nasıl dövüştüğünüzü gördüm. El-Auf'u göğüs göğüse dövüşte alt edebilen kişi gerçek bir savaşçıdır." Yaşlı adam kısa bir ara verdikten sonra devam etti. "Kendinizden güçsüz olanlara, örneğin, dul kadınlarla yetimlere karşı davranışınız gücünüzü acıma duygusuyla yumuşattığınızı gösteriyor, ki sizi asıl yükseltecek olan da budur."

Tom ona, "Siz de yüce gönüllü bir adamsınız," dedi. "Hastalar ve yaralılarla, bu arada sizin inancınızı paylaşmayanlarla nasıl ilgilendiğinizi gördüm."

Ben Abram, "Tanrı uludur," diye karşılık verdi. "Onun gözünde hepimiz şefaati hak ediyoruz."

"Küçük çocuklar bile."

Ben Abram bu sözleri onayladı. "Özellikle küçük çocuklar."

"İşte bu yüzden siz, küçük kardeşim hakkında şu ana dek benden gizlediklerinizi bana açıklayacaksınız, babalık."

Ben Abram birden durup Tom'a bakakaldı. Ama Tom onun gözlerinin içine bakınca, Ben Abram başını eğmek zorunda kaldı.

Delikanlı ısrar etti. "Siz kardeşimi el-Auf'dan satın alan adamın adını biliyorsunuz. Evet, onun adını biliyorsunuz."

Ben Abram sakalını sıvazlayarak denize bakışını dikti. Sonunda içini çekti. "Evet," dedi yavaşça. "Onun adını biliyorum, ama kendisi kral sülalesinden çok güçlü bir şahsiyettir. Ona ihanet edemem. Bu nedenle, uğradığınız kayba üzülmeme rağmen, onun adını sizden sakladım."

Tom bir süre susarak yaşlı adamı vicdanı ve görev bilinciyle baş başa bıraktı. Ben Abram sonunda, "Siz zaten o adamın adını biliyorsunuz," dedi."

Tom'un ona şaşkın halde bakması üzerine ekledi. "Dhow'larından birini ele geçirmiştiniz."

Tom'un beyninde bir şimşek çaktı. "Al Malik!" diye bağırdı. "Prens Abd Muhammed El-Malik ."

Ben Abram, "Ben bu adı ağzıma almadım," dedi. "Prensime ihanet etmedim."

Tom, "Demek dhow'daki binlerce rupi, kardeşim için ödenecek paraydı. Aynen şüphelendiğimiz gibi," diye atıldı. "Bunun doğru olduğunu söyleyemem." Ben Abram gümüş renkli sakalını karıştırıyordu. Ekledi. "Ama yanlış olduğunu da söyleyemem."

"Babam da, ben de bunun böyle olduğunu düşünmüş, ama ödeme adaya gelmeden Dorry'nin nasıl olup da Flor de la Mar'dan gittiğine akıl erdirememiştik. El-Auf'un, bedelinin tamamını almadan Dorry kadar değerli bir köleyi başkasına emanet edebileceğine inanmıyorum."

Yaşlı adam, "Prens, Arabistan'ın, ağabeyi Halife'den sonra en güçlü adamıdır. El-Malik gemilerini altınını, savaşçılarını, develerini, kölelerini ve karılarını istese bile sayamaz. Ünü görkemli Nil Nehri ve kuzeyin çöllerinden doğuda Büyük Moğol'un krallığına, batıda Afrika'nın balta girmemiş ormanlarına, güneyde de Monamatapa ülkesine kadar uzanıyor."

Tom, "Yani el-Auf'un, yüz bin rupilik bir borç için ona güvendiğini mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordu.

"El-Auf'un dünya yüzünde hiçbir insana güvenemediğini söyleyebilirim. Prens Abd Muhammed El-Malik dışında tabii."

"Buradan ayrılınca, El-Malik 'in valisi olduğu Lamu'ya mı döneceksiniz, Ben Abram?"

Yaşlı adam onayladı. "Evet, Lamu'ya döneceğim."

"Belki kardeşimi tekrar göreceksiniz."

"Orası Allah'a kalmış."

"Allah isterse, kardeşime bir mesaj iletir misiniz?"

"Kardeşiniz çok güzel ve çok da cesur bir çocuk." Ben Abram, Dorian gözlerinin önünde canlanmış gibi gülümsedi. "Ona Kızıl Arslan Yavrusu adını takmıştım. Bana gösterdiğiniz nezaket ve çocuğa duyduğum sevgi nedeniyle mesajınızı ona ileteceğim."

"Kardeşime, ona ettiğim yemine sadık kalacağımı söyleyin. Yeminimi hiçbir zaman, hatta ölüm döşeğimde bile unutmayacağım."

***

Dorian taş zemine atılmış bir şiltenin üstünde oturuyordu. Hücreye tek hava girişi dar bir mazgal deliğiydi. Isıyı dayanılır düzeyde tutan şey, sadece musonun çocuğa kadar ulaşan bir anaforuydu. Kulak kabarttığı zaman koridor üstündeki öbür hücrelerde hapsedilmiş tutsakların seslerini, arada bir Arap gardiyanlarına hakaret dolu bağrışlarını ve aralarındaki tartışmaları duyabiliyordu. Bu tutsaklar, sayılarına göre küçük kafeslere tıkılmış köpekler gibiydiler. Bu yüzden öfkeli ve saldırgan olup boğucu sıcakta bir katile dönüşüyorlardı. Dorian daha önceki gün bitişik hücrede müthiş kavga seslerini, bir adamın boğulduğunu ve hücre arkadaşlarının bu cinayeti alkışladıklarını duymuştu. Çocuk ürperdi ve esaretin tekdüzeliğini gidermek için bulduğu uğraşa dikkatini verdi. Prangasının bir halkasını duvara adını kazımakta kullanıyordu.

Ondan önce bu hücreye kapatılmış başkaları da yumuşak mercan bloklarında oradan geçişlerinin işaretini bırakmışlardı. Çocuk taşı kazırken, belki de Tom bir gün burada adımı bulur ve başıma neyin geldiğini öğrenir, diye düşündü.

Gardiyanları onu daha bir sabah önce zincirlemişlerdi. Önceleri çocuğu bağsız bırakmışlardı, ama bir gün önce onu uzak duvardaki dar mazgal deliğinden solucan gibi kıvranarak dışarı çıkmaya çalışırken yakalamışlardı. Açıklığın altındaki dokuz metrelik düşüş mesafesi çocuğu ürkütmemiş, küçük vücudunun yarısını delikten geçirirken arkasında telaşlı bağırışlar olmuş, gardiyanları da onu ayak bileklerinden yakalayarak gerisin geriye hücresinin içine sürüklemişlerdi.

Bir kancanın ucundaki balık gibi çırpınıp dururken gardiyanlar onu sıkı sıkı tutmuşlardı. "Kafir yavru bir yerini incitirse el-Auf canımıza okur. Zincirleri getirin." Bir demirci prangaları ince bileklerine uyacak kadar ufaltmıştı. "Demirin, bir tarafını çürütmemesine dikkat edin. El-Auf beyaz tenini bereleyecek olanı ya da kafasındaki bir tek kızıl saç teline zarar vereni kendi eliyle öldürecektir."

Prangalar hesaba katılmazsa Dorian'a her türlü özen ve saygı gösteriliyordu. Tüm debelenmelerine rağmen peçeli iki kadın onu her sabah avluya indiriyordu. Onu orada soyuyor, vücudunu yağlıyor, sonra da sarnıcın suyuyla yıkıyorlardı. Dorian gemideyken aylarca yıkanmadan yaşamıştı. Orada böylesi savurganlıklar için yeterli su yoktu; dahası, fazla yıkanmanın vücudun doğal yağlarını azalttığını ve sağlık için zararlı olduğunu biliyorlardı. Oysa Müslümanlar vücut temizliğine fazlasıyla düşkündüler, -Dorian onların, ibadetlerinden önce günde beş defa yıkandıklarına tanık olmuştu- o da, sağlığı

için zararlı olacağına inandığı halde, bu su işkencesine her gün katlanmak zorunda kalıyordu. Hatta esaret hayatının tekdüzeliğindeki bu kopuşu bekler olmuş, protestosunu dile getirmek için her gün daha fazla zorlanmaya başlamıştı.

Zaman zaman özellikle vücudunun bazı mahrem yerlerini elledikleri nde kadınları ısırmak için zoraki bir çaba gösteriyordu. Ama kadınlar çok geçmeden buna da hazırlıklı oldular ve kahkahalar atarak saldırılarından kaçmaya başladılar. Dorian'ın saçlarını okşarken, tararken, fırçalarken ve kalın örgüler halinde örerken hiç durmadan hayranlıklarını belirtiyorlardı. Üstündeki kirli paçavraları da atarak ona temiz bir beyaz entari giydirmişlerdi.

Ona başka şekillerde de büyük özen gösteriliyordu. Palmiye yapraklarından oluşan şiltesinin üstüne çok güzel tabaklanmış, yumuşak bir koyun postu yaymışlardı. Başının altına ipekli bir yastık koymuşlar, gecenin uzun saatlerini aydınlatması için yanına bir gaz lambası bırakmışlardı. Elinin altında daima bir su testisi bulunuyor, gözenekli kilin sağladığı buharlaşma suyu soğuk tutuyordu. Kadınlar ayrıca onu günde üç defa besliyorlardı. Dorian her ne kadar önceleri sırf onlara karşı gelmek için açlık grevini denemişse de sundukları yiyeceklerin kokusu genç iştahının dayanamayacağı kadar nefisti.

Yalnızlık içinde geçen hayatına katlanması zor olmakla beraber, koridordaki kalabalık hücrelerden birine konulmadığı için minnettar olması gerektiğini biliyordu. Daha yaşlı, ahlaksız erkeklerin yanına verilmesi durumunda güzel bir erkek çocuğun başına nelerin gelebileceği konusunda babası ve Tom tarafından uyarılmıştı.

Zinciri ancak mazgal deliğinin altındaki basamağa ulaşmasına yetecek kadar uzundu ve buna tırmanıp minik pencereden dışarı bakabilse bile, önceki kaçma girişimini tekrarlayamazdı. Adını duvara kazmakla meşgul olmadığı zaman, el-Auf'un filosunun demirli bulunduğu lagünü seyrederek saatler geçiriyordu. Uzak mavi ufukta Seraph'ın beyaz gabya yelkenlerini bir an olsun görebilmeyi öyle özlüyordu ki, her sabah aydınlanan okyanusa bakarken, "Tom mutlaka gelecek," diye kendi kendine söz veriyordu.

Her günbatımında da ufuk gecenin mor gölgelerinin içinde kaybolana kadar bakıyor, bakıyor, "Tom söz verdi ve o daima sözlerini tutar. Yarın gelecektir. Geleceğini biliyorum," diye kendi kendine moral vermeye çalışıyordu.

Gardiyanları birkaç günde bir onu aşağıya, Ben Abram'ın yanına götürmeye geliyorlardı. Müslüman doktor Dorian'a Arslan Yavrusu adını takmış, bu ad herkesçe benimsenmişti. Gardiyanları çocuğun öfkeli mizacından kadınlar

kadar çekiniyorlar, onu Ben Abram'a teslim ettikten sonra epeyce rahatlıyorlardı. Doktor, herhangi bir ihmal veya hırpalanma belirtisine karşı çocuğu tepeden tırnağa kadar dikkatle inceliyordu. Prangaların beyaz derisini berelememiş olmasına özellikle dikkat ediyor, iyi beslendiğinden ve bakıldığından emin olmak istiyordu. "Sana iyi davranıyorlar mı, Kızıl Arslan Yavrusu?" diye sordu.

Dorian meydan okurcasına, "Hayır, beni her gün dövüyorlar. Ve her yerimi kızgın demirlerle dağlıyorlar," diye yanıt verdi.

"Seni iyi besliyorlar mı bari?" Ben Abram çocuğun yalanına dostça gülümsedi.

"Bana yemem için solucanlar, içmem için fare sidiği veriyorlar."

Ben Abram, "Bu yiyecek rejimi sana yaramış," diye belirtti. "Ben de denesem mi acaba?"

Dorian onu yalancı çıkarmayı denedi. "Saçlarım dökülüyor. Yakında kel olacağım, el-Auf da sizi infaz yerine postalayacak." Dorian, Müslümanların saçlara verdikleri özel önemin farkındaydı, ama yaşlı adam onun kellik tehdidine yalnız bir kere kanmıştı.

Yaşlı adam yine gülümsedi ve çocuğun dolgun perçemlerini okşadı. "Gel benimle, benim kel yavru aslanım." Dorian'ı elinden tuttu, çocuk da ilk kez karşı gelmeye kalkışmadı. Gizlemekte zorlandığı yalnızlığı arasında iyi kalpli ihtiyar adama dayanılmaz bir yakınlık duymuştu. Onunla el-Auf'un beklemekte olduğu kabul salonuna yürüdü.

Dorian bu toplantılarda belli bir ritüel uyarınca alıcı adaylarına tanıtılıyordu. Onlar tartışıp pazarlık eder, saçlarıyla çıplak vücudunu incelerken Dorian taş gibi duruyor, onlara büyük bir öfke ve nefretle bakıyor, bir yandan da Arapça bilgisinin müsaade ettiği en çirkin hakaretleri kafasında toparlıyordu.

Pazarlık sırasında kaçınılmaz olarak alıcının, "İyi de, peygamberin dilini konuşuyor mu?" diye sorduğu bir an geliyordu.

O zaman el-Auf Dorian'a dönüp, "Bir şey söylesene, çocuk," diyordu.

Dorian hemen ciddileşip son kompozisyonunu sıralıyordu. "Tanrı senin yüzünü karartsın, lanet olası ağzındaki dişleri çürütsün." Ya da şöyle diyordu: "Bağırsaklarını solucanlarla doldursun, karı olarak aldığın bütün dişi keçilerin sütünü kurutsun." Bu çıkışlar alıcı adaylarını her defasında dehşete düşürüyordu. Ben Abram sonradan hücresine geri götürürken Dorian'ı şakadan

azarlıyordu. "Senin gibi güzel bir çocuk o çirkin kelimeleri nereden öğrendi?" Ama kırışık yüzünün ortasındaki gözlerinden muzip bir parıltı eksik olmuyordu.

Ne var ki, kabul salonuna son girişinde Dorian farklı bir havanın bilincine vardı. Gösterildiği adam kaba bir dhow kaptanı ya da şişko bir tüccar değildi: Bir prensti. Odanın ortasında bir halı ve ipekli yastık kümesinin üstünde oturuyordu.

Bununla birlikte sırtı dümdüz, tavrı bir kralınki kadar görkemliydi. Arkasında bir düzine kadar dalkavuk tavırlı adamının oturmasına rağmen, adamın kendisinde kibirin izi yoktu. Onda sadece bir heykelin vakur havası vardı. High Weald'deki eski aile İncil'inde Sen Piyer'in bir resmi vardı. Onunla bu adam arasında o denli çarpıcı bir benzerlik vardı ki, aynı kişi oldukları sanılabilirdi yada Dorian'a öyle gelmişti. Çocuk derin bir huşunun pençesindeydi.

Dorian, İsa'nın havarisinin bu bedenselleşmesi karşısında dut yemiş bülbüle dönerken el-Auf, "Güçlü Prens El-Malik 'i selamla," diye ısrar etti. Çocuğun tepkisinden endişe duyduğu için sıkıntıdan sakalını çekiştiriyordu. "Prense saygı göster, yoksa seni kırbaçlatırım," diye tısladı.

Dorian bunun boş tehdit olduğunu biliyordu: El-Auf asla bir yerini berelemez, böylece değerini düşürmezdi. Karşısındaki adama huşu içinde bakmayı sürdürdü.

El-Auf onu dürttü. "Prense selam ver dedim!"

Dorian, bu adamın karşısında isyankar içgüdülerinin zayıfladığını hissediyordu. Bilinçsiz olarak saygıyla eğildi.

El-Auf şaşırmış göründü, ama hemen sonra bu beklenmedik avantajdan yararlanmaya kalkıştı. Çocuğun bu kez dişi keçilerden veya çürüyen dişlerden söz etmekten kaçınacağını umuyordu.

"Yüce prensle konuş! Kendilerine peygamberin diliyle hitap et," diye emretti.

Dorian düşünmeye dahi gerek duymadan, Seraph'ın durgun sularda sürüklendiği uzun bir öğleden sonra Alf Wilson'un kendisine verdiği bir görevi anımsadı, İslam ve Hıristiyan inanışları arasındaki benzerlikleri anlatmaya çalışmıştı. Dorian şimdi henüz kalınlaşmamış, tatlı sesiyle Kuran'dan bazı ayetle ;bere okudu. "Ben de sizin gibi bir insanım, ama Tanrı'nızın tek Tanrı olduğu ilhamı bana geldi. Her kim Tanrı'sına ulaşmak isterse, dürüstlükten sapmasın…" Odadaki herkesin hızla soluk aldıkları duyuldu. Prens bile öne

eğilerek büyülenmiş gibi Dorian'ın yeşil gözlerine bakışını dikti.

Yarattığı heyecan Dorian'ı çok mutlu etmişti. Bay Walsh'ın High Weald'de ve gemide düzenlediği tiyatro gösterilerinden oldu bitti hoşlanırdı. Bu gösterilerde çoğunlukla kadın rollerine çıkardı. Ama bunun, en çok sükse yaptığı gösteri olduğu muhakkaktı. Prens, Dorian'ın gösterisini izleyen uzunca sessizlikten sonra yavaş yavaş doğrularak hemen arkasındaki adama döndü. Dorian adamın giysilerinden bunun, bir papazın Müslümanlardaki karşılığı olan bir molla olduğunu gördü. Prens, "Çocuğun okuduklarına bir açıklama getirin," diye emretti.

Molla, "On sekizinci surenin yüz onuncu ayetidir," diye istemeye istemeye itiraf etti. Adamın yüzü bol bol yiyip içmekten yusyuvarlaktı, şiş göbeği ise neredeyse kucağına dökülüyordu. Keçi sakalı kınayla soluk bir turuncu renge boyanmıştı. "Çocuk ayeti doğru okudu, ama bir papağana bile anlayamadığı cümleleri tekrar etmesi öğretilebilir" diye ekledi.

Prens bunun üzerine Dorian a döndü. "Dürüstlükten çıkardığın anlam ne çocuk?" diye sordu.

Alf Wilson onu bu soruya hazırladığından Dorian tereddüt etmedi. "Tanrı'ya duyulan gerçek sevgidir, putlara, doğanın ve özellikle insanın gücüne tapmayı yasaklayan sevgi."

El-Malik yine mollasına döndü. "Bunlar, bir papağandan duymayı beklediğiniz sözler midir?"

Din adamı bozulmuştu. "Değildir, efendimiz. Gerçekten akıllıca sözler bunar."

El-Malik delici, kara bakışını Dorian'ın yüzüne dikti. "Kaç yaşındasın, çocuğum ? "

"On bir yaşımdayım. On ikimi sürüyorum," dedi gururla, "İslam dininden misin?"

Dorian, "İslam dininden olmaktansa, burnumun cüzam tarafından yenilmesini yeğlerim," dedi ve ekledi. "Ben Hıristiyan'ım."

Bu denli ateşli bir inkarı ne prens, ne de molla şok veya öfkeyle karşıladı. Onlar da bir din değiştirme önerisini aynı şiddetle geri çevirirlerdi.

El-Malik , "Gel buraya, çocuk," diye emretti. Dorian da prense yaklaştı.

El-Malik , çocuğun yeni yıkanmış, pırıl pırıl saçlarından bir tutamı avucuna aldı. Dorian adamın parmaklarını saçlarının arasından geçirmesine sabırla

katlandı. El-Malik , "Peygamberin saçları da tıpkı böyleydi herhalde," diye mırıldandı. Odadakiler bir ağızdan, "Tanrı'ya şükürler olsun," diye söylendiler.

El-Malik , el-Auf'a, "Onu artık götürebilirsiniz," dedi. "Göreceğimi gördüm. Konuşmalıyız."

Ben Abram, Dorian'ı elinden tuttu ve kapıya yürüdüler.

El-Malik arkalarından, "Onu sıkı koruyun, ama iyi davranın," diye seslendi.

Ben Abram saygı ve itaat anlamına gelen hareketi yaptı: Eliyle dudaklarına ve kalbine dokundu, sonra da Dorian'ı hücresine geri götürdü.

El-Auf'un hizmetkarları aralıksız olarak buram buram tüten kahveler getiriyorlardı. Biri prensin som altından minik fincanını bol telveli sıvıyla doldururken, öbürü nargilesini yaktı.

Böylesi önemli bir alışveriş aceleye gelmezdi. İki erkek, uzun ve anlamlı suskunluk süreleri ve ağdalı cümlelerle yapılan konuşmalar sonucunda, artık anlaşma yoluna girmişlerdi. El-Auf pazarlık yapılabilmesi için ilk fiyatı olan bir lakh'ı iki lakh'a yükseltmişti. Artık yavaş yavaş fiyat kırmaya yanaşıyordu.

Tömbeki kokuları arasında çocuğun fiyatı üzerinde bir anlaşmaya vardıkları sırada ortalık çoktan kararmış ve gaz lambaları yakılmıştı.

El-Malik , "Gemimde o kadar çok altınla seyahat etmem," dedi. "Yarın yola çıktığım zaman çocuğu da beraberimde götüreceğim. Lamu'ya varır varmaz ise hızlı bir dhow'u size gönderirim. Lakh'ınızın yeni ay doğmadan elinizde olacağına damgamı basarım."

El-Auf lafı uzatmadan yanıtını verdi. "Yüce Prens nasıl buyurursa öyle olsun."

"Şimdi gidebilirsiniz. Vakit geç oldu, benim ise namaz kılmam lazım."

El-Auf hemen ayağa kalktı. Kendi dairesini El-Malik 'e vermişti. Böylesine güçlü bir konuğa ev sahipliği yapmaktan gurur duyuyordu. Dizlerini bükerek kapıya doğru geri geri gitti. "Cennetin hurileri düşlerinizde size eşlik etsinler, büyük prens."

"Menekşe kokuları arasında uyanın, güçlü konuğumuz."

"Dualarınız altın uçlu oklar gibi Allah'ın kulağına gitsin, peygamberin sevgili kulu."

Dorian uyuyamıyordu. Prensle konuşmasından sonra duyduğu mutluluk çoktan uçup gitmiş, onu korkuları ve yalnızlığıyla baş başa bırakmıştı. Koşullarının

bir kez daha değişeceğini ve bilinmeze sürükleneceğini biliyordu, iç karartıcı tutsaklık hayatından her ne kadar nefret etse de, bu duruma alışmıştı. Şimdiki durumunun ufak tefek avuntuları da vardı. İhtiyar Arap doktora sevgi ve güven duymaya başlamıştı. Ben Abram bir dosttu; Dorian, doktorunuzun çıkarlarını gözettiğini seziyordu. Ayrıca, bu adada kaldığı sürece babasıyla Tom'un izini bulmaları olasılığı vardı. Bu korku verici prens tarafından başka bir yere götürülürse onu nasıl bulacaklardı?

Minik hücresine sivrisinekleri çektiği halde, gaz lambasının alevini liflemekten korkuyor, karanlıkta uyanık yatmaktansa kaşınmayı yeğliyordu. Kalenin duvarlarının altında palmiye yaprakları musonun hiç dinmeyen esintisinde hafif hafif takırdıyordu. Kollarıyla bedenini sardı. Rüzgarın yas dolu sesine kulak verirken ağlamamak için kendini güç tutuyordu.

Derken rüzgarın arasında başka bir ses duydu; bu o kadar hafif bir sesti ki, önceleri duyduğu kederin karanlık sislerini aşamadı. Ses kesildi. Sonra daha güçlü ve daha net olarak kulağına ulaştı. Doğrulup lambaya uzandı. Parmakları öylesine titriyordu ki, az daha lambayı düşürüyordu.

Mazgal deliğine doğru sendeledi ve basamağa tırmanarak zincirini sonuna dek gerdi. Lambayı pervazın üstüne koyup tekrar kulak kabarttı. Yanılmamıştı, birisi ormanın kıyısında yavaşça ıslık çalıyordu. Melodiyi tanıyınca Dorian'ın yüreği ağzına geldi.

Tom bu. Çocuk bunu avaz avaz bağırmak istiyordu. Mazgal deliğine ulaşmak için zinciri gerebileceği kadar gerdi. Şarkının bundan sonraki mısrasını Söylemeye çalıştıysa da sesi kısıldı ve dudakları heyecandan uyuştu. Kendini toparlayıp bir deneme daha yaptı. Koridorun ucundaki gardiyanlar ve yukarsındaki kale duvarlarında bekleyen nöbetçiler tarafından duyulmaması için sesini alabildiğince alçalttı:

Atıp tutacağız, gürleyeceğiz vahşi okyanus boyunca,

Atıp tutacağız, gürleyeceğiz, vahşi denizler boyunca.

Gecenin içindeki ıslık apansız kesildi. Dorian kulak kabarttıysa da daha fazla bir şey duyamadı. Seslenmek de istiyordu, ama böyle yaparsa birilerini harekete geçirebileceğini bildiği için çenesini tuttu.

Birdenbire mazgal deliğinin hemen dışında tırmalamayı andırır bir ses oldu ve Tom'un sesi duyuldu. "Dorry!"

"Ah Tom, geleceğini biliyordum. Sözüne sadık kalacağını biliyordum."

"Şşşt, Dorry! Yavaş konuş. Pencereden dışarı tırmanabilir misin?"

"Hayır. Duvara zincirle bağlıyım."

"Ağlama, Dorry. Seni duyacaklar."

"Ağlamıyorum." Dorian ağlamasını bastırmak için parmaklarını ağzına soktu.

O sırada pencerede Tom'un yüzü belirdi.

Dorian son hıçkırığını da bastırdı ve her iki elini mazgal deliğinin dışına uzattı. "Bana elini ver." Tom dar delikten içeri girmeye çabaladı, ama başaramayıp sonunda caydı. "Bir işe yaramayacak, Dorry." Yüzlerinin arasında sadece birkaç santim vardı. "Seni almak için geri gelmemiz gerekecek."

"Tom, beni yalnız bırakma! Tom!" Kardeşi gidiyordu. Dorian buna dayanamayacağını hissediyordu. Tom'un gitmesine engel olmak için onun koluna yapıştı.

"Bırak kolumu, Dorry! Beni düşüreceksin."

O sırada yukarlarında birinin Arapça haykırdığı duyuldu. "Kimsin? Kim var orada?"

"Nöbetçiler bizi duydular, Dorry. Bırak beni."

Dorian ağabeyinin kolunun ellerinin arasından kurtulduğunu hissetti, aynı zamanda başlarının hemen yukarsında bir tüfeğin patladığı duyuldu. Çocuk ağabeyinin vurulduğunu anlamıştı. Vücudunun duvardan aşağı kaydığını, sonra korkunç bir gümbürtüyle yere çarptığını duydu.

Dorian, "Ah hayır! Lütfen hayır, Tanrım!" diye bağırdı. Ağabeyinin gerçekten öldürülüp öldürülmediğini görmek için başını mazgal deliğinden çıkarmaya çalıştı, ama zincir onu engelledi.

Duvarların üstünden arka arkaya tüfeklerin patladığı duyuluyordu. Garnizonda karışıklık baş göstermişti. Dorian birkaç dakika sonra penceresinin altında Arapların konuştuğunu duydu.

Bir ses Dorian'ın başının yukarsındaki nöbetçilere, "Burada kimse yok," diye bağırdı.

Duvarın tepesindeki nöbetçi, "Onu vurduğumu biliyorum!" diye karşılık verdi. "Mutlaka oradadır."

"Hayır, burada kimse yok, ama düştüğü yerde kalan izleri görüyorum."

"Ormana kaçmıştır."

"Kimdi acaba?"

"Bir Frenk. Yüzü ay ışığında çok beyazdı."

Nöbetçilerin sesleri ormana doğru uzaklaştı. Ardından Dorian başka bağırışlar olduğunu ve tüfeklerin patladığını duydu. Ağaçların arasında birilerinin koşuştuğu da kulağa geliyordu. Sesler çok geçmeden uzaklaştı ve duyulmaz oldu.

Çocuk o gecenin kalan kısmını mazgal deliğinin başında geçirdi. Bekliyor ve dinliyordu. Ama son umut kırıntıları da kaybolmakta gecikmedi, doğan güneş koyu ve ötesindeki okyanusu aydınlattığında Seraph görünürlerde yoktu. Dorian ancak bundan sonra döşeğine döndü ve hıçkırıklarını boğarak gözyaşlarını kurutmak için yüzünü ipek yastığına gömdü.

Öğleyin onu almaya gelmişlerdi. Ona bakan iki kadın, korumalarındaki çocuğu kaybetmenin düşüncesi yüzünden uluyorlardı. Prangasını söken gardiyan da, "Tanrı yardımcın olsun, küçük maymun. Sen gittikten sonra bizi gül dürecek kimse kalmayacak," dedi.

Ben Abram onu el-Auf'un yanına götürdü. Korsan başı ellerini kalçalarına dayamış durumda onu bekliyordu. Çok öfkeli olduğu belliydi. "Dün gece kulübenin etrafını koklamaya gelen o Frenk köpekleri kimlerdi?" diye sordu.

"Benim hiçbir şeyden haberim yok." Çocuk hala ağlamaklı olduğu halde, meydan okuma numarası yaptı. "Uyuduğum için geceleyin olan biteni duymadım. Belki de şeytan size kötü düşler yollamıştır."

"Küstahlığına daha fazla katlanamayacağını." El-Auf, Dorian'a yaklaştı. "Cevap ver bana, iblisin tohumu! Hücrenin penceresine gelen kimdi? Nöbetçiler o kişiyle konuştuğunu duymuşlar."

Dorian sesini çıkarmadan korsan başına baktı. Dilinin altında tükürük biriktirmekle meşguldü.

el-Auf, "Bekliyorum!" diyerek başını tehdit dolu bir tavırla eğdi. Yüzlerinin arasında sadece birkaç santimlik bir uzaklık kalmıştı şimdi.

Dorian, "Öyleyse daha fazla beklemeyin," diyerek ağız dolusu tükürüğü el-Auf'un suratına püskürttü. Korsan şaşkınlıktan geriledi. Ama korkunç bir öfke anında suratını allak bullak etti. Göz açıp kapayana kadar belindeki kıvrık hançeri çekivermişti.

"Bunu bir daha yapamayacaksın. Bu yüzden kalbini göğsünden kesip çıkaracağım!" diye bağırdı.

Darbeyi indirmek için tam kolunu kaldırdığı sırada Ben Abram ileri atıldı. O yaşta bir adama göre oldukça hızlı ve çevikti. Her iki eliyle el-Auf'un bıçağı tutan elini kavradı. Bıçağın darbesini durdurmaya gücü yetmediyse de, onu Dorian'ın göğsünden uzaklaştırabildi. Hançerin sivri ucu çocuğun beyaz entarisinin koluna takıldı ve kumaşta bir yırtık açtı.

el-Auf beklenmedik saldırı yüzünden dengesini kaybederek geriledi. Sonra, yaşlı adamı küçümser bir hareketle yere savurarak üstüne bastı. "Bu yaptığının cezasını çekeceksin, moruk herif."

Ben Abram, "Efendim, çocuğa zarar vermeyin. Kehaneti ve altını düşünün," diye yalvararak el-Auf'un entarisinin etek ucunu yakaladı. Korsan tereddüt etti. Uyarı onu etkilemişti. Ben Abram, "Yüz bin rupiyi kaybedersiniz," diye konuyu açtı. "Dahası, çocuğu öldürürseniz, Şeyh Taimtaim'in lanetinden kurtulamazsınız."

El-Auf kararsız bir tavırla duruyordu. Ama dudakları kıpırdıyor, bıçağı tutan eli de titriyordu. O an Dorian'a öylesine bir nefretle baktı ki, sonunda cesareti kırılan çocuk duvara doğru geriledi.

"Bir piçin tükürüğü bir domuzun kanından da beter! O beni kirletti!" El-Auf konuştukça öfkesini daha da kamçılıyordu. Yine ileri atılacağı sırada, odanın karşı tarafında gürleyen otoriter bir ses onu durdurdu.

"Dur! O bıçağı elinden bırak! Bu ne deliliktir böyle?" Prens El-Malik odanın kapısına kale gibi dikilmişti. Bağırışları ve gürültüyü duyarak arkadaki dairesinden gelmişti. El-Auf hançeri elinden atıp taş zeminin üstüne kapandı. "Beni bağışlayın, soylu prens," diye geveledi, “İblis bir an aklımı başımdan aldı."

El-Malik , "Seni kendi infaz alanına yollamam gerekir," dedi soğuk soğuk.

El-Auf, "Efendimizin ayaklarının altında tozdan farksızım," diye inledi.

"O çocuk artık senin malın değil. O bana ait."

"Budalalığımı her nasıl isterseniz telafiye hazırım. Yeter ki öfkeli yüzünüzü bana göstermeyin, yüce prens."

El-Malik yanıt vermeye gerek görmeyerek Ben Abram'a baktı. "Çocuğu hemen laguna indirip bana ait dhow'a yerleştirin," dedi. "Kaptan zaten onu bekliyor. Ben de birazdan geliyorum. Hemen bu gece med zamanında yola çıkacağız."

Prensin adamlarından ikisi Dorian'la birlikte lagüne indi; "Ben Abram da

Dorian'ın yanında yürüyor, onu elinden tutuyordu. Dorian'ın yüzü soluktu, cesur görünme çabasının etkisiyle dişlerini sıkmıştı. Kumsala inene kadar konuşmadılar. Prensin dhow'unun küçük kayığı Dorian'ı dhow'un demirli olduğu yere götürmek için beklemedeydi.

Dorian o sırada Ben Abram'a, "Ne olur, benimle gelin," diye yalvardı.

"Bunu yapamam." Yaşlı adam başını sallıyordu.

"Yalnız dhow'a kadar. Lütfen. Bütün dünyada sizden başka dostum kalmadı."

"Peki, ama yalnız dhow'a kadar." Ben Abram kayığa binip oturdu, Dorian da onun yanına sokuldu. "Şimdi bana ne olacak?" diye fısıltıdan farksız bir sesle sordu.

Ben Abram içini çekti. "Allah ne isterse o olur Arslan Yavrusu;"

"Canımı yakacaklar mı? Beni bir başkasına satacaklar mı?"

Ben Abram, "Prens seni sonsuza dek yanından ayırmayacaktır," diye onu avutmaya çalıştı.

"Buna nasıl emin olabilirsiniz?" Dorian başını Ben Abram'ın koluna dayadı.

"Şeyh Taimtaim'in kehaneti yüzünden. Senden hiçbir zaman vazgeçmeyecektir. Onun için çok fazla değerlisin."

"Bu kehanet neymiş?" Dorian doğrulup yaşlı adamın yüzüne baktı. "Herkes kehanetten söz ediyor, ama ne olduğunu söylemiyor."

"Bunu bilmen için vakit henüz fazla erken." Ben Abram çocuğun başını yine göğsüne çekti. "Günün birinde her şey senin için açıklık kazanacak."

"Bunu şimdi söyleyemez misiniz?"

"Bilmek senin için tehlikeli olabilir. Sabırlı olmalısın, küçüğüm."

Kayık o sırada dhow'un yanına tosladı. Adamlar Dorian'ı gemiye çekmek için bekliyorlardı. Çocuk, "Gitmek istemiyorum," diyerek Ben Abram'ın koluna "yapıştı.

"Tanrı öyle buyuruyor, yavrum." Yaşlı adam Dorian'ın ellerini yavaşça üzerinden çekti. Gemiciler uzanıp onu yukarı aldılar.

Dorian küçük tekneye bakarak, "Ne olur, benimle biraz daha kalın," diye yalvardı.

Ben Abram bu yalvarışa kayıtsız kalamazdı. "Siz hareket edene kadar yanında kalacağım," diyerek çocuğun arkasından onun için hazırlanmış küçük kamaraya.yürüdü. Şiltenin üstüne, Dorian'ın yanına oturdu ve belindeki

keseden bir şey çıkardı.

"Şunu iç," dedi. Kesenin içinden küçük bir yeşil şişe çıkarmıştı.

"Bu nedir?"

"Ayrılışımızın acısını hafifletecek ve seni uyutacak."

Dorian şişenin içindeki sıvıyı içince yüzünü buruşturdu. "Çok pis bir tadı var."

"Fare sidiği gibi mi?" Ben Abram gülümsedi, Dorian da hıçkırığa benze yen bir kahkaha atarak ona sarıldı.

"Haydi şimdi döşeğine uzan." Yaşlı adam Dorian'ı şiltenin üstüne itti ve bir süre sakin şekilde konuşmaya başladılar. Derken, Dorian'ın gözlen kapan maya başladı. Bir gece önce hiç uyumamış olduğu için ilaç çok geçmeden etkisini gösterdi.

Ben Abram son kez onun başını okşadı. "Tanrı seninle olsun, çocuk," diye mırıldandı ve şiltenin üstünden kalkarak güverteye çıktı.

Başının dibindeki sert adımlar ve dhow'un yol alırken sallanması Dorian'ı uyandırdı. Gözleriyle Ben Abram'ı aradı, fakat adam gitmişti. Onun yerine ya bancı bir kadın şiltesinin yanına çömelmişti. Siyah entarisi ve peçesiyle bir akbabayı hatırlatıyordu.

Dorian sarhoş gibi ayağa kalktı ve kamaranın küçük lombozuna yürüdü.

Dışarsı karanlıktı; yıldızlar lagünün sularının üstünde sanki dans ediyorlardı. Yüzüne çarpan tatlı gece havası onu canlandırdı ve kafasındaki sisleri biraz dağıttı. Güverteye çıkmak için kapı tarafına dönünce siyahlı kadın ayağa kalkarak onun önüne geçti. "Prens çağırtıncaya dek buradan ayrılmamalısın."

Dorian kısa bir süre tartıştıysa da, sonunda boşuna çabalamaktan vaz geçti ve lombozun başına yürüdü. Dhow lagünden ayrılıp geçide saparken ay ışığında beyaz bir ışıkla parlayan kalenin duvarlarının kayıp uzaklaşmasını seyretti. Sonra, okyanusun gücünün etkisiyle altındaki tabanın sarsıldığını hissetti. Gemi batıya dönünce, mehtabın aydınlattığı ada artık görülmez oldu.

Çocuk kendini lombozdan atarak şiltesinin üstüne yığıldı.

Kara peçeli kadın lomboza yürüyüp kalın tahta panjuru kapattı. O sırada Dorian'ın başının hemen yukarsındaki güvertede bekleyen nöbetçi o kadar ani olarak bağırdı ki, çocuk yerinden hopladı. "Ne germişisiniz?"

Yanıt gecikmedi. "Gece avladığı balıklarla dönen bir balıkçı teknesi." Yanıt,

aradaki uzaklık ve kapalı panjur nedeniyle oldukça az duyulmuştu, ama o an Dorian'ın yüreği duracak gibi oldu. Sonra, heyecanın etkisiyle hızlandıkça hızlandı.

Çocuk, "Baba!" diye soludu. Sesin sahibi Arapça konuştuğu halde onu hemen tanımıştı. Lomboza doğru atılmayı denediyse de, kadın onu yakaladı.

Dorian yine, "Baba!" diye bağırdı. Kadının kollarının arasında debeleniyordu, ama o iri yapılıydı, kocaman göğüsleri ve kocaman bir göbeği vardı Şişman olmasına rağmen kuvvetliydi. Dorian'ı göğsünden tuttuğu gibi şiltenin üstüne fırlattı.

Çocuk İngilizce olarak ona, "Beni bırak!" diye bağırdı. "Babam, bu. Onun yanına gitmeliyim."

Kadın tüm ağırlığıyla çocuğun üstünde yatıyor, onu şiltenin üstün "mıhlıyordu. "Kamaradan çıkamazsın," diye homurdandı. "Prensin emri!"

Dorian kadınla boğuşmayı sürdürdü. Sonra, babasının gecenin içinden dhow'a yeniden seslenmesi üzerine dondu. "Siz ne gemisisiniz?" Sesi giderek zayıflıyordu. Dhow hızla uzaklaşıyor olmalıydı.

Gözcü, "Bu, Prens Abd Muhammed El-Malik 'in teknesi," diye yanıt verirken sesi çok güçlü ve berraktı.

"Allah yolunuzu açık etsin!" Hal'ın sesi öylesine uzaktan geliyordu ki, tıpkı bir fısıltı gibi Dorian'ın kulaklarına ulaşmıştı.

Çocuk bütün gücüyle, "Baba!" diye bağırdıysa da, kadın olanca ağırlığıyla onu boğarcasına şiltenin üstüne bastırıyordu. Dorian, "Gitme! Benim! Dorry!" diye bağırmakla beraber, boğuk çığlığının kapalı kamaradan denizin ötesindeki babasına ulaşamayacağını bildiği için, umutsuzluk içindeydi.

Aniden kıvrılarak iriyarı kadını üstünden attı ve altından kayıp çıktı. Kadın kendini daha toparlayamadan çocuk kamaranın kapısına atılmıştı. Fakat kilitle boğuşurken kadın bir kez daha üstüne atıldı. Kapıyı açmayı sonunda başarmıştı ki, kadın parmaklarını entarisinin yakasına geçirdi. Dorian kendini o kadar hızla ileri attı ki, pamuklu yırtıldı ve çocuk serbest kaldı.

Güvertenin merdivenini tırmanırken kadın hemen arkasındaydı ve, "Durdurun onu! Kafiri yakalayın!" diye avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Bir Arap gemici merdivenin tepesinde Dorian'ı bekliyordu. Kollarını iki ya na açarak yolunu kesmeye yeltendi. Fakat çocuk kendini yere attı ve bir gelinciğin hızıyla adamın ayaklarının arasından süzülmeyi başardı. Güvertede

teknenin kıçına doğru koşmaya başladı.

Seraph'a ait uzun kayığın karanlık şeklinin hızla adaya doğru uzaklaştığını, kalkıp inen küreklerden fosforlu bir ışıltının döküldüğünü görebiliyordu. Bir karaltı teknenin kıçında dimdik durmaktaydı. Dorian, bunun babası olduğunu biliyordu. "Beni terk etme!" Çocuğun sesi gecenin içinde duyulmuyordu bile.

Çocuk dhow'un kıç küpeştesine ulaşıp üstüne sıçradı ve karanlık sulara atılmaya hazırlandı. Ama güçlü bir el ayak bileğine yapışarak onu aşağı çekti.

Aradan birkaç saniye geçmeden yarım düzine Arap gemicinin toplam ağırlığının altında ezilmiş durumdaydı. Onu tekmeler atmasına, ısırmasına ve tırmalamasına aldırış etmeden merdivenden aşağıya taşıdılar ve kamarasına ittiler.

Şişman yaşlı kadın, "Denize atlamış olsaydın, beni de balıklara yem olmak için arkandan atarlardı," diye yakındı. "Bana nasıl bu kadar kötülük edebiliyorsun?" Kadın oflayıp duruyordu. Kamara kapısının dışına iki adam dikmesi için kaptana haber yolladı, sonra da yeni bir kurtuluş girişimini engellemek için lombozun üstündeki kapakla kapının sıkı sıkıya kapalı olmasını garantiledi. Dorian o kadar şaşkın ve yorgundu ki, sonunda ilaçla uyutulmuş gibi derin bir uykuya daldı.

Kadın onu uyandırdığı sırada vakit öğleye yaklaşıyordu. "Prens seni yanına çağırttı," dedi. "Bir oğlak gibi kirli ve pis kokulu olursan, ihtiyar Tahi'ye kızacak." Çocuk bir kez daha yıkanmaya, saçlarının taranmasına ve parfümlü yağa bulanmasına katlanmak zorunda kaldı. Bundan sonra dhow'un pruva bölümündeki otağa götürüldü.

Yelken bezinden bir tavan bölgeyi tam tepedeki kavurucu tropikal güneşten koruyordu, fakat musonun serin rüzgarlarının girebilmesi için çadırımsı yapının yanları kaldırılmıştı. Yerler ipekli halılarla örtülüydü, prens de biraz yükseltilmiş bir platformun üstünde yastık kümesine yaslanarak oturmuştu.

Mollayla maiyetinden başka dört kişi tavanın altında bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Dorian yanlarına getirildiği sırada bir şeyi tartışıyorlardı, fakat Tahi çocukla çıkagelince El-Malik susmalarını işaret etti.

Kadın, prensin ayaklarının dibine kapandı, Dorian onu taklit etmeyince çocuğun ayak bileğini çekiştirdi. "Prens'e saygı göster! Yoksa sana dayak attırır!" diye tısladı.

Dorian kadının emrine karşı koymaya kararlıydı. Çenesini sıktı ve prensin yüzüne baktı. Birkaç saniye sonra kararının zayıfladığını hissederek başını

eğdi. Her nedense bu muhteşem kişiye meydan okumayı başaramıyordu. "Selamünaleyküm, efendi, " diyerek yere kapandı.

El-Malik ciddiyetini korudu, ama gözlerinin etrafında küçük gülüş kırışıkları belirmişti. "Sana da selam olsun, el-Amhara." Dorian'a yaklaşmasını işaret etti, sonra da oturduğu platformun altında, sağ elinin hemen dibindeki bir yas tığı gösterdi. "Yine çılgınlığın tuttuğu zaman tekrar denize atlamaya kalkmanı önleyebilmem için seni yanımda oturtacağım."

Dorian itiraz etmedi, adamlar da onu görmezlikten gelerek tartışmalarını sürdürdüler. Çocuk bir süre onların söylediklerini izlemeye çalıştı, ama hızlı hızlı konuşmaları, Arapça bilgisini çok zorluyordu. Konuşmaları ayrıca çocuğun bilmediği insan ve yer isimleriyle doluydu. Tanıyabildiği tek yer adı La mu'ydu. Ned Tyler'la denizcilik derslerinde öğrenmek zorunda bırakıldığı Ateş Sahili'nin haritalarını gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı.

Lamu, Zanzibar'ın kuzeyindeydi. Daha küçük bir adaydı ve babasının gemi seyir defterinden anımsadığına göre, Umman İmparatorluğu'nun önemli bir ticaret limanı ve hükümet merkeziydi."

Rüzgarın yönü ve öğleden sonra güneşinin oluşturduğu açı sayesinde dhow'un kuzeybatı yönünde seyrettiğini tahmin edebiliyordu, ki buda gittikleri yerin Lamu olma olasılığını kuvvetlendiriyordu. Çocuk, orada kendisini nasıl bir akıbetin beklediğini merak ediyordu. Boynunu uzatarak geminin kıçının ötesini görmeye çalıştı.

Arkalarındaki ufukta Flor de la Mar'dan hiçbir iz yoktu. Gece boyunca adayı çoktan arkalarında bırakmış; Seraph, babası ve Tom'la teması kaybetmişti. Bu düşünce çocuğu yine umutsuzluğa düşürecek olduysa da, sonra duygularına yenik düşmemeye karar verdi. Prensle adamlarının konuştuklarını anlamak için tekrar dikkatini topladı. Babam, bütün söylediklerini anımsamamı ister. Bu bilgiler plan yaparken ona çok yararlı olabilir, diye düşündü. Ama molla o sırada ayağa kalkıp pruvaya yürüdü. Orada tiz ve titrek bir sesle ezan okumaya başladı. Prensle adamları bunun üzerine tartışmalarını keserek öğle namazına hazırlandılar. Köleler, prensle maiyetinin abdest almaları için ibriklerle tatlı su getirdiler.

Kıçtaki dümenci kuzeyi, kutsal Mekke kentinin bulunduğu yönü işaret etti, gemide ibadet etmeye vakti olanların hepsi o yöne döndüler.

Din adamının iniltili bir sesle duyurduğu direktifler uyarınca, ayakta durmak, yere diz çökmek,ve secde etmek, böylece Allah'ın iradesine boyun eğmek

ritüelini yerine getirdiler.

Dorian ilk kez böylesi coşkulu bir ibadete tanık oluyordu. Yapılan işin dışında olmasına rağmen, bu inancın gücünden garip şekilde etkilenmişti. High Weald'deki küçük kilisede yapılan haftalık ayinlerde bu hissi hiç duymamıştı, şimdi belirli bir ses tonuyla okunan duaları ve insanlardaki vecit halini köyün rahibinin onda uyandırmayı başaramadığı derin bir ilgiyle izlemeye koyuldu.

Göklere, muson rüzgarlarının önünde ilerleyen sıra sıra bulutlarla bezeli Afrika'nın mavi gök kubbesine bakışını dikti. Yoğun bir dinsel vecdin pençesine düşerek, gümüş renkli bulut girdaplarında Tanrı'nın sakalını görür gibi oldu. Bulut yığınlarının şekil ve siluetlerinde de ürküntü verici yüz çizgilerini seçer gibi olduğunu düşledi.

Prens Abd Muhammed El-Malik secde durumundan kalkmışsa da alçak kaidenin üstünde hala kutsal kente çevrili olarak ayakta ve ellerini karnının üstünde kenetlenmiş vaziyette duruyordu. Dorian onun sakallı yüzüne bakınca, Tanrı'nın da belki bu kadar soylu, ürkütücü ve aynı zamanda da bu kadar şefkatli göründüğünü düşünmekten kendini alamadı.

Dhow musonun önü sıra kayıyor, dev latin yelkeni davul gibi şiş ve gergin görünüyordu. Tek sereni, bir insanın beli kadar kalın koyu renkli ve ağır, ayrıca, dhow'un kendinden bile uzun birleşik tropikal ağaçlardan oluşturulmuştu. Tüm ağırlığı ana kandilisa tarafından yüksekte tutulmaktaydı. Dhow dalgaların pençesinde yuvarlanırcasına yol alırken, serenin gölgesi güvertenin üstünde bir ileri, bir geri gidip geliyor, kah prensin soylu siluetinin üstüne düşüyor, kah tropikal güneşin tüm parlaklığının üstüne boşanmasına yol açıyordu. Prens, sallanan serenin altında bedeninin tüm ihtişamıyla duruyordu. Arap dümencinin dikkati dağılmıştı; geminin pruvasının fırtınanın gözüne fazlaca girmesine izin verdi. Yelken titriyor, ürkütücü şekilde çatırdıyordu.

Ned Tyler, Dorian'a latin yelkenine asla güvenilmeyeceğini, sert bir rüzgarda hemen dengesinin bozulabildiğini öğretmişti. Şimdi de geminin, hırpalanmasına nasıl ters tepki verdiğini görebiliyordu.

Yelkenin, platformun hemen altındaki güverteye düşen gölgesinde aniden bir değişiklik fark etti. Donanıma başını kaldırıp bakınca, ana kandilisanın çözülmeye başladığını gördü. Halat tıpkı bir yuva dolusu çiftleşen yılan gibi açılmaktaydı. Halatın iplikleri bir bir çözülüyordu. Dorian bu sahneye dehşet içinde bakakalmıştı; şok halinde olduğundan ne kıpırdayabiliyor, ne de bağırabiliyordu. Dhow orsa edilirken serenin indirilip çevrildiğini seyrettiği için ana kandilisanın geminin donanımında ne kadar yaşamsal bir rolü

olduğundan haberliydi.

Hala tek direğe bakarak kalkmaya girişti; bu arada da halatın son ipi de tabanca patlamasını andıran bir gürültüyle koptu. Yarım tonluk tahta seren bir celladın bıçağının darbesi gibi güverteye düşmeye başladı. Prens ibadeti dışında her şeyden habersizdi ve düşmekte olan serenin hemen altında duruyordu.

Dorian, El-Malik 'in dizlerinin arkasını hedef alarak hemen ileri atıldı. Geminin hareketiyle uyum sağlamak için aksi yöne düşen prens tamamen gafil avlandı. Halılarla yastıklar düşüşünün şiddetini hafifletirken Dorian'ın küçük vücudu da tam üstüne indi. .

Çok sert bir tahtadan yapılmamış olan seren arkalarında alçak kasaranın damını parçaladı ve kırık bir tahtayı kıymık yığınına dönüştürdü. Koca kütüğün ek yerinden ayrılmasıyla, ön ucu hız kazanarak baş kasara güvertesine çarptı. Birkaç saniye önce prensin üstünde durduğu alçak tahta platformu ezdi ve güvertenin döşemesini parçaladı.

Tek latin yelkeni de arkasında balon gibi şişerek çöktü ve yolunun üstün deki adamları altına aldı. Yelkeninin baskısından kurtulunca, dhov'un hareketi de tümüyle değişti. Pruvası rüzgara tutsak oldu ve musonun dalgalarının pençesinde yuvarlanıp sürüklenmeye başladı.

Gemide uzun saniyeler boyunca başıboş palangaların ve kopuk halat uçlarının takırtısından başka ses duyulmadı. Hemen arkasından yaralananların şaşkınlık çığlıkları ve bağrışları koro halinde ortalığı doldurdu. Kıç güvertesindeki iki gemici hemen o an ezilip ölmüşlerdi; bacakları kırılan ve kemikleri ezilen diğer üçünün de durumu çok feciydi. Çığlıkları tüyler ürperticiydi.

Dhow'un kaptanının bağırarak verdiği emir üzerine sağlam kalan gemiciler, pruva bölümündekileri örten halatlarla yelkenleri kaldırmaya giriştiler.

Efendisi yaralandığı ya da serenin korkunç ağırlığının altında ezilerek öldüğü takdirde, kendi hayatını kaybetmekten korkan kaptan, "Prensi bulun!" diye uluyordu.

Gemiciler birkaç dakikaya kalmadan yelkenin katlarını yararak kaldırmışlar ve Tanrı'ya şükrederek prensi enkazın altından çıkarmışlardı.

Prens, bu pandomima sırasında gayet sakin duruyor ve kurtulmasına şükredenlerin bağrışlarını duymaz gibi davranarak etrafındaki enkaza bakıyordu. Seren, prensin üstünde durduğu değerli seccadeyi bile bıçak gibi biçmişti. Molla hemen yanına koştu. "Allahımıza çok şükür,

yaralanmamışsınız. Peygamberin sevgili kulu olduğunuz için kanatlarının altına aldı sizi," diye gevelemeye başladı. » El-Malik din adamının ellerini üstünden iterek, "Çocuk nerede?" diye sordu. Dağ gibi yelken bezlerinin altında yine telaşlı bir arama baş gösterdi. Sonunda Dorian'ı çekip çıkararak prensin karşısına getirdiler.

"Yaralı mısın, küçük?"

Dorian etrafındaki yıkıntılara sırıtarak bakıyordu. Tom'la son beraberliğinden beri hiç bu kadar eğlenmemişti. “İyiyim, efendim," dedi. Heyecanı arasında İngilizce konuşmuştu. Ekledi. "Ne yazık ki geminiz berbat olmuş."

***

Tom, Anderson'un Seylan'dan dönüşüne dek geçecek günlerde gemicileri meşgul edecek işler bulmanın gerektiğini biliyordu. İşi olmayan gemiciler vakitlerini geçirmek için mutlaka zararlı işler yapar, hem kendileri, hem de başkaları için bir tehdit oluştururlardı.

Kendi iç huzuru için de çalışarak avunmanın zorunlu olduğunun bilincindeydi. Aksi halde, tropikaların uzun günleri Dorian'ın akıbeti, babasının korkunç yaraları ve giderek bozulan sağlığı için tasa ederek geçirmesi kaçınılmazdı. Çatışan iki yoldan birini seçmek durumundaydı. Hal seyahat edecek kadar iyileşir iyileşmez babasını High Weald'in huzuruna ve güvenine götürmesi gerektiğini biliyordu. Hal orada İngiliz cerrahları tarafından tedavi edilebilir, bakımı da sadık bir hizmetkar ordusu tarafından sağlanırdı.

Diğer yandan bu, Dorian'ı yabancısı olduğu bir dünyaya köle olarak terk etmek anlamına gelecekti. Kardeşine ettiği yeminin onu Afrika adlı o korkunç sahile çektiğini hissediyordu.

Bu ikilemi çözmesine yardımcı olması için Aboli'ye başvurdu. "Babam Minotaur'un kumandasını ve küçük bir gemici grubunu bana verse, sen ve ben Dorian'ın arkasından gidebilirdik. Onu nerede aramamız gerektiğini biliyorum. Lamu'da!"

"Peki, baban ne olacak, Klebe? Sana en çok ihtiyaç duyduğu şu sırada onu terk mi edeceksin? Oraya gittikten sonra... " Aboli gizemli anakaranın bulunduğu batı ufkunu işaret etti. "...babanın öldüğü haberini alır, oysa senin belki de onu kurtarabileceğini düşünürsen ne yaparsın?"

"Bunu ağzına bile alma, Aboli." Tom'un öfkesi hemen sonra kararsızlığa yerini bıraktı. "Kaptan Anderson Yeoman'la döndüğü zaman babam belki biz siz dönüş yapacak kadar kuvvetlenmiş olur. Karar vermek için o zamana dek bekleyeceğim, bu arada Minotaur'u her türlü olasılığa karşı hazırlamamız gerekiyor."

Üzerinde yapılan bunca çalışmaya rağmen gemi, el-Auf'un elinde kaldığı günlerin harabiyetinin izlerini hala taşıyordu. Ve teknenin tropikal suların en büyük afeti olan gemi kurtlarının istilasına uğramış olabileceğini ikisi de biliyorlardı. Tom hemen o gün geminin yan yatırılmasını emretti. Bu işi daha önce hiç yapmadığı için Ned Tyler'la Alf Wilson'un deneyimlerine güveniyordu. Geminin bütün yüküyle ağır donanımı, bu arada topları ve su fıçıları çıkarıldı.

Bütün bu malzeme kumsala nakledildi ve palmiye koruluğundaki hasır damlı

derme çatma kulübelerde istiflendi. Toplar da kampı koruyacak biçimde dizildi. Hafiflemiş tekne bundan sonra med zamanında kumsala paralel olarak yatırıldı.

Her üç direğin tepesinden halatlar ağır makaralardan geçirilmek üzere kumsala uzatıldı ve kumsala en yakın, en büyük ve sağlam palmiyelere bağlandı. Altında üç kulaç su olan Minotaur yana yatırıldı. Bu iş, her bir bocurgatın başında yirmi kişi, mürettebatın kalan kısmının da kumsala uzatılmış halatların başında durmasıyla başarılmıştı. Gemi çok geçmeden sancak tarafına doğru yan yattı ve tamamen alabora olması tehlikesi baş gösterdi. Neyse ki o sırada cezir süreci başladığından Minotaur kumlu zemine yerleşerek bütün iskele yanını gözler önüne serdi.

Tom'la Ned Tyler suların çekilmesinden yararlanarak geminin tahta kaplamalarını incelemeye gittiler.

Minotaur dört yıla yakın zamandır bu sularda olduğundan karinası yosunlar ve midyelerle kaplanmıştı. Bunlar geminin hızını ve seyir özelliklerini kötü etkileseler bile, varlığı için tehdit oluşturmuyorlardı. Bununla birlikte, yosunlar kazılıp çıkarıldıktan sonra en çok korktukları manzara karşılarına çıktı.

Gemi kurtları su çizgisinin altında geminin her yerinde deliklerini oymuşlardı.

Tom bu deliklerin birine işaret parmağını boydan boya sokunca parmakucunun dokunduğu kurdun kıpır kıpır kıvrandığını hissetti. Delikler bazı yerlerde birbirlerine o kadar yakındılar ki, tahta İsviçre peynirine benzemişti.

Marangozlar kumsaldaki ateşlerin üstünde, demir kazanlar içinde katran kaynatmışlardı. Ned fokurdayan katrandan bir kepçe dolusunu kurt deliklerinden birinin içine döktü. İğrenç yaratık ölümün pençesinde kıvranarak ortaya çıktı. Tom'un parmağı kadar kalındı, delikanlı başından yakalayıp onu kaldırabildiği kadar yükseğe tutunca, yılansı kırmızı vücut dizlerine kadar indi.

Ned ona, "Gemi bu iğrenç mürettebatla dünyada İngiltere'ye dönemezdi," dedi. "Karinası karşılaştığı ilk gerçek fırtınada parçalanırdı." Tom tiksintiyle yüzünü buruşturarak haşlanmış kurdu lagünün ilersine fırlattı. Küçük bir gümüş balığı sürüsü de suları bembeyaz köpürterek yaratığı anında mideye indirdi.

Marangozlarla yardımcıları suyun içinde yürüyerek karinayı bu asalaklardan kurtarmada onlara yardıma geldiler. Yükselen sular herkesi kumsala kaçırıncaya dek bu işe devam ettiler. Beş cezir süresince çalışarak tekneden

yosunlarla kabukluları kazıdılar, sonra da kurtları kızgın katran dökerek haşlayıp delikleri zift ve üstüpüyle doldurdular. Kurtarılamayacak kadar çürümüş ve de lik deşik olmuş tahtalar çıkarılıp yerlerine yenileri mıhlandı. Kazınan karina kalın bir zift tabakasıyla boyandı, üstü bir zift ve donyağı karışımıyla örtüldü.

Ned'le Tom kanaat getirene dek iki zift tabakasıyla daha korumaya alındı.

Sular yine yükselince Minotaur yüzdürüldü ve daha derin sularda tekrar çevrildi. Sonra kumsaldaki aynı yerine getirilerek bütün işlem bu kez sancak yanı yukarı çevrilerek tekrarlandı.

Gemi en sonunda lagünün daha derin sularındaki demirleme yerine getirince adamlar serenleri aşağı indirmekle görevlendirildiler. Bunlar dikkatle incelendi ve ancak zayıf noktaları onarıldıktan sonra yukarı çıkarıldı. Bundan sonra, donanımının bütün ipleri ve iskotalar santim santim gözden geçirilerek büyük bir kısmı Seraph'ın ambarlarındaki en iyi kalite kenevirle değiştirildi. Eski kara yelkenler paramparça haldeydi. Büyük bölümü el-Auf'un adamları tarafından üstünkörü yamanmış ve onarılmıştı. Tom, "Hepsini yenileyeceğiz," diye karar verdi ve Ned'i Seraph'ın ambarlarını yağmalamaya yolladı. Yelkenciler yerlere sıra sıra çökerek yeni yelkenler yapmaya ve Seraph'ın ambarlarındaki yelkenleri Minotaur'un direkleriyle serenlerine uydurmaya giriştiler.

Aşağı güverteler Minotaur'un donanımı kadar berbat durumdaydı. Gemi haşarat ve fare kaynıyor, bir gübre yığını kadar berbat kokuyordu. Ned barut, kükürt ve sülfürik asitten korkunç bir karışım hazırladı. Bu karışımı kapların içinde aşağı güverteye yerleştirerek tutuşturdu. Öldürücü duman kaplardan buram buram yükselmeye başlayınca gemiciler güverteye, açık havaya fırladılar. Sonra bütün lombozlarla kaportaları tıkadılar. Dumanın teknenin bütün köşelerine ve kovuklarına sızmasını sağladılar.

Fareler birkaç dakikaya kalmadan gemiyi terk etmeye başlamıştı. Loca deliklerinden ve bütün çatlaklardan ezilip büzülerek dışarı süzülen farelerden bazıları tavşan kadar büyüktü. Korku içinde kumsala yüzerlerken gemiciler bahse tutuşarak onları tabanca ve tüfekle vurmaya başladılar.

Donanımın çaresine bakıldıktan sonra, Tom geminin boyanma işine dikkatini verdi. Boyalar solmuştu ve soyuluyordu. Geminin yanlarına kurulan iskelelerde gemici grupları eski boyaları kazıdılar. Sonra da su çizgisine kadar tekneye üç kat beyaz boya vurdular. Sanatçı yanı tutan Tom, top lombarlarını parlak bir gök mavisine boyattı, sonra da pruvadaki boynuzlu heykeli ve

kıçtaki galeride bulunan oymaları yaldızlattı. Altı hafta boyunca durup dinlenmeden yapılan çalışmalardan sonra Minotaur tersaneden yeni çıkmış bir gemiye benziyordu. Şimdi çizgileri güzellikleriyle ortaya çıkmıştı.

Hasta yatağının yukarsındaki kıç pencerelerinden gemiye bakan Hal Courtney olgun bir gülümsemeyle beğenisini belirtti. "Düğün günündeki bir gelin kadar güzel olmuş. Aferin, oğlum. Değerini beş bin sterlin arıtırdın."

Babasının sözleri Tom'a bir istekte bulunma cesaretini verdi. Oğlu Minotaur'la birlikte bağımsız bir kumanda isterken Hal sessiz sedasız onu dinledi Sonra "hayır" gibilerden başını salladı. "Bir oğul kaybettim," dedi yavaşça "Bir ikincisini de kaybetmeye hazır değilim,Tom."

"İyi ama, Dorry'ye kutsal bir yemin ettim, baba."

Kesik bacaklarının acısından daha derin, daha korkunç bir acı Hal'ı kavradı. "Biliyorum, Tom, biliyorum," diye fısıldadı. "Ama Minotaur bana ait değil ki sana vereyim. Gemi John Şirketinin. Kardeşine yardım edebileceğimize inansam bu bile beni durduramazdı. Ama gemiyi sana verip yeterli mürettebatın olmadan korkunç tehlikelere atılmana izin veremem."

Tom tartışmak için ağzını açınca Hal, içinde yattığı buruşuk hasta yatağından uzanarak elini oğlunun kolunun üstüne koydu. "Dinle beni, delikanlı," dedi. Sesi boğuk, Tom'un kolunun üstündeki eli de bir kuşun kanadı kadar hafifti. "Senin yalnız gitmene izin veremem. Bu El-Malik çok güçlü bir adam. Emrinde ordular ve yüzlerce gemi var. Onun gibi birine yalnız başına karşı koyamazsın."

Tom yine, "Baba," diyecek olduysa da, babası onun sözünü kesti.

"Dinle beni, Tom. Bu seyahati birlikte tamamlamak zorundayız. Krala ve bana güvenen adamlara karşı bir görevim var. O görev tamamlandıktan sonra senin Tarikat'a kabulünü sağlayacağım. Sen de St. George ve Kutsal Kase Tarikatı'nın bir Temple Şövalyesi olacak ve bu unvanın sana vereceği tüm güce kavuşacaksın. Başka şövalyeleri, örneğin, Lord Childs ve Lord Hyde gibi adamları yardımına çağırabileceksin."

Bu plan karşısında Tom adeta bedensel bir acı duyarak, "Bu bir yıl alır," diye atıldı. "Hayır, iki veya üç yıl bile sürebilir."

"Yabancısı olduğumuz ve orada hiçbir müttefikimizin ya da nüfuzumuzun bulunmadığı bir ülkedeki güçlü bir soyluya karşı hazırlıksız harekete geçmekle hiçbir şey elde edemeyiz."

Tom, "Yıllar!" diye yineledi. "Bu arada Dorry'ye neler olacak?"

"O zamana dek ben bu yaraların etkisini atlatırım." Hal acınacak şekilde doğranmış bacaklarına baktı. "Dorian'ı bulmak için iyi savaşçılarla dolu güçlü gemilerden oluşan bir filoyla birlikte yola çıkacağız, inan bana, Tom. Dorian için de, bizim için de en iyi şans bu."

Tom dehşet içinde babasına baktı. Hal yaralandığından beri aklaşmış sakalı ve sakat vücuduyla kırılgan bir ihtiyara dönüşmüştü. Bir başka filoya kumanda edeceğine ya da bir başka savaşı yöneteceğine gerçekten inanıyor muydu? Umutsuz bir düştü, bu. Tom gözlerinin yaşarmaya başladığını hisset ti, ama kendine hakim oldu.

Hal, "Güven bana, Tom," diye mırıldandı. "Sana söz veriyorum. Sen de bana söz verecek misin?"

"Pekala, baba." Tom söz verebilmek için tüm gücünü toparladı, ama babasını kıramazdı. "Tamam, söz veriyorum."

"Teşekkür ederim, Tom." Hal'ın eli Tom'un kolunun üstünden kayarken başı da göğsünün üstüne düştü. Gözleri kapanmıştı, solukları da hemen hemen duyulamayacak kadar hafiflemişti. Tom bir an için onu kaybettiğini sandı. Ama sonra, babasının çökük göğsünün yavaşça inip kalktığını gördü.

Tom yatağın yanından kalktı ve kapıya yürüdü. Oldukça yavaş yürüyor, babasının uyanmasını istemiyordu.

***

Muson rüzgarları yavaş yavaş dindi; böylece yolcular mevsimlerin arasındaki büyük durgunluğun pençesinde aylar geçirdiler. Neden sonra palmiyelerin yaprakları kıpırdamaya, bulutlar da gökte geldikleri yoldan geri dönerek karşıt yöne ilerlemeye başladı.

Pruva güvertesinde otururlarken Alf Wilson, Tom'a, "Bu güçlü iki rüzgar, Hint Okyanusu'nun büyük mucizesidir," dedi. Hal'ın ısrarı üzerine her gün Arapça konuşarak alıştırma yapıyorlardı. Tom, Arapçanın kardeşini ararken çok işine yarayacağını biliyordu. Alf devam etti. Kasımdan nisana kadar kuzeydoğudan esen bu rüzgarlara Araplar kaskazi der. Nisanla kasım arasında ters dönerek güneydoğudan esen rüzgarlara da Araplar kusi derler.

Kaptan Edward Anderson'u bir başka rüzgarlı günün pırıl pırıl şafağında Flor de la Mar'a getiren kusi olmuştu. Filodaki öbür gemilerin mürettebatı serenlerin üstünden ve küpeştelerden alkış tutarken, Anderson Yeoman of York'u mercan kayalığının içindeki geçitten geçirdi ve Seraph'ın yanında de mir attı. Gemi henüz durmuştu ki Tom, Anderson'u babasını görmeye getirmesi için uzun kayığı yolladı.

Edward Anderson geminin merdivenini çıkarken kendinden ve başarılarından fazlasıyla hoşnut görünüyordu, ama ilk iş olarak Hal Courtney'nin sağlık durumunu sordu.

Tom, "Babam, aldığı yaraların etkisini atlatmış sayılır," diye yalan söyledi. "İlginize çok teşekkür ederim, Kaptan Anderson."

Ardından Anderson'u kıç kamarasına götürdü. Tom ranzadaki çarşafların yıkanıp ütülenmesini, Hal'ın saçlarının da cerrahın yardımcısı tarafından kırpılıp taranmasını sağlamıştı. Yastıklara abanarak oturan adamcağız, gerçekte olduğundan daha sağlıklı görünüyordu.

Anderson, "Sizi bu kadar iyi durumda gördüğüme şükrediyorum, Sir Henry," diyerek, Hal'ın işaret ettiği ranzanın yanındaki sandalyeye oturdu.

Tom ikisine de birer kadeh Madeira şarabı ikram etti. ince ayaklı kadehi Hal'a uzatırken, "Sizi Kaptan Anderson'la baş başa bırakmamı ister misiniz, baba?" diye sordu. Hal, "Tabii ki hayır," dedikten sonra Anderson'a döndü. "Ben hastayken kumandayı oğluma bıraktım." Tom şaşırdı. Terfi ilk kez söz konusu oluyordu.

Ama Anderson herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermedi. "Oğlunuzla gururlandığınıza eminim, Sir Henry."

"Bu adadaki işlerimizden yeterince söz ettik." Hal doğrulup oturmaya kalkıştıysa da acı, bir bıçak gibi yüreğine saplandı. Yüzünü buruşturarak yine yastıklarının üstüne çöktü. "Ayrılmamızdan sonraki maceralarınız hakkındaki raporunuzu dinlemeye sabırsızlanıyorum."

"Bütün haberlerim iyi." Anderson konuşmaya dünden razıydı. "Seylan'a kadarki yolculuk pürüzsüz geçti. Bu arada tutsakların sadece bir düzine kadarı öldü. Kolombo'daki Hollandalı vali çok nazik davrandı. Alışveriş konusunda da fazlasıyla hevesliydi. Anlaşıldığına göre, zamanlamamız mükemmeldi. Barakalarındaki bir çiçek salgınında köle nüfusları yarı yarıya azalmış. Bu durumu Allah'tan ki, önceden öğrenmiş olduğumdan onunla çok tatmin edici bir fiyat üzerinde anlaşmaya vardım."

"Ne kadar bir fiyat üzerinde?"

"Adam başı otuz yedi sterline." Anderson kendinden çok hoşnut gözüküyordu. "Kutlarım, Kaptan Anderson." Hal, adamın elini sıkmak için uzandı. "Bu, beklediğimiz fiyatın çok üstünde."

"İyi haberler burada bitmiyor." Anderson hafif bir kahkaha attı. "Çiçek salgınıyla el-Auf'un bu okyanustaki fetihleri, van Groote'un son iki yılın tarçın rekoltesinin en büyük kısmını yollayamadığı anlamına geliyor. Ambarlan ağzına kadar doluydu." Anderson burada Hal'a göz kırptı. "Amsterdam'daki VOC bankacılarına bir senet götürmektense, gemimi bu kırılmış fiyatlarla alınmış tarçın çuvallarıyla doldurdum. Londra'ya vardığımızda yatırımımızın katlanmış olacağına eminim."

"Sağduyunuzu ve işgüzarlığınızı yine övmek durumundayım." Anderson'un haberleri belli ki Hal'ı sevindirmişti. Tom, babasını yaralandığından beri hiç bu denli enerjik ve neşeli gördüğünü anımsamıyordu. "Ümit Burnu yönünde rüzgarlar yolculuk için çok elverişli," dedi. "Siz Yeoman'ı hazır eder etmez yola çıkmalıyız, Kaptan Anderson. Bu ne zaman mümkün olur?"

"Mürettebatım içinde birkaç iskorbüt olayı var, ama artık limanda olduğumuza göre adamların hızla iyileşmelerinden umutluyum. Sadece su fıçılarımın doldurulmasını ve bir hindistancevizi yükü almaya ihtiyacım var. Hafta içinde yola çıkmaya hazır olurum."

Dört gün sonra filo demir olarak birbiri ardına geçitten geçtiler. Açık denize çıkar çıkmaz hepsi yelkenleri fora ettiler ve güneye yöneldiler. Mozambik Boğazı'ndan geçerek Afrika anakarasının güney ucuna doğru yol alacaklardı.

İlk birkaç hafta boyunca hava iyi gitti, rüzgarlar da gemilerin seyrine

elverişliydi. Denizin taze havası ve Seraph'ın hafif sallantısı Hal'ın sağlığına iyi gelmişti. Her gün Tom'u St. George ve Kutsal Kase Tarikatı'nın ritüellerine çalıştırmaya vakit harcıyor, onu şövalyeliğe hazırlıyor ve oğlunun gösterdiği ilerlemeye seviniyordu.

Tom birinci haftanın sonunda kıçüstü güvertesinin rüzgar üstüne bir gündüz yatağı koydurdu ve rüzgarla güneşi yüzünde hissetmesi için babasını oraya taşıttı. Tom geminin idaresi konusunda tam sorumluluk üstlenmekle beraber, her gün babasıyla birlikte olmaya zaman ayırıyordu. O günlerde babasıyla her zamankinden de fazla yakınlaştığını hissediyordu. Konuşmaları çok kez Dorian'ı ve onu kurtarma planlarını kapsıyordu. Guy'ı ve Caroline Beatty ile evliliğini yalnız bir kere tartıştılar. Tom, babasının kendisiyle yetişkin bir erkekmiş gibi konuşmasına şaşıyordu. "Çocuğun Guy'ın değil de senin olabileceğini takdir ediyorsun, öyle değil mi, Tom?"

"Bunu ben de düşünmedim değil." Tom ne kadar sıkıldığını belli etmeyerek babası kadar açık konuşmuştu.

Hal, "İkiz kardeşini kendine düşman etmiş olmandan korkuyorum," dedi. "Guy'dan sakın. Kendisine verilen bir zararı bağışlamaz, nefret etme yeteneği ise sonsuz."

"Bir daha karşılaşacağımızı sanmıyorum. O Hindistan'da, bense okyanusların öbür ucunda olacağım."

"Kader bazen bize pek tatsız oyunlar oynar, Tom, okyanuslar ise sandığın kadar geniş olmayabilir."

Filo güney yönünde gideceği kadar gittikten sonra kırk, üç derece güney enleminde Ümit Burnu'nun ucunda karaya yaklaşmak üzere batıya döndü.

Çok geçmeden okyanusun dalgalarının Afrika kıyılarının yarlarını dövdüğünü gördüler. Hal daha o gün Tom'u kıç kamarasına çağırttı ve terfinin geminin seyir defterine geçirilmiş olan kaydını gösterdi.

"Bu, sana duyduğum güvenin bir göstergesi olmaktan başka, ganimetten bir subay payı alacağın anlamına da geliyor. Bu miktar ise bin İngiliz sterlini olabilir."

"Teşekkür ederim, baba."

"Senin için gücümün çok ötesinde olan pek çok şey yapmak isterdim. William benim büyük oğlum, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Her şey onun olacak."

"Benim için tasalanma, baba. Ben hayatta kendi yolumu çizebilirim."

"Bundan şüphem yok." Hal gülümseyerek Tom'un kolunu tuttu. Flor de la Mar'dan ayrıldıkları zamandan daha kuvvetliydi. Tom, babasının parmaklarının gücünü hissedebiliyordu; güneşten şimdi yanaklarına renk de gelmişti. "Belki de Ümit Burnu'nu rotamızı kuzeye çevirdiğimiz için düşüncelerimde High Weald'e döndüm. Ağabeyinden nefret etme, Tom."

"Nefret eden ben değilim. Asıl Kara Billy benden nefret ediyor."

"Bu küçültücü ad ona karşı gerçek duygularını ele veriyor, ama ben öldükten sonra o ailemizin başı olacak, bu nedenle senin saygını ve bağlılığını hak ediyor."

"Saygı ve bağlılığın talep edilmesi değil, kazanılması gerektiğini bana öğreten sensin, baba."

Ümit Burnu'ndaki küçük Hollanda yerleşim yerinin açığında demir attılar.

Geminin taze sebze ve et ihtiyaçlarını sağlarken kıyıdaki Hollanda yönetimi tarafından rahatsız edilmediler. Hafta içinde yine kuzey yönünde yelken açmışlardı. Ne çare ki, gemi Atlantik Okyanusu'na girince suların karakteri değişti; onunla birlikte Hal'ın sağlığı da bozuldu.

Kap'ın dalgaları, aralarında derin vadiler olan gri renkli yarlar, ordu gibi üzerlerine yürümeye, filoyu geçe ve gündüz demeden dövmeye başlamıştı. Deniz gemilerin pruvalarının başında haykırıyor, güvertelerdeki tüm zayıf taban tahtalarını ve donanımları koparıp götürüyordu. Rüzgarın uluması bir kurt sürüsünün ulumasıydı, saldırı ise acımasız ve aralıksızdı. Hal her gün biraz da ha zayıf düşüyordu. Tom fırtınalı bir sabah babasının kamarasına girince, onu ateşlenmiş bir halde ter içinde buldu. Havada yabancısı olmadığı cürüme kokusu burnuna dolunca yüzünü buruşturdu. Üstündeki örtüleri kaldırdığında beyaz ketenin üstünde her şeyi açıklayan sarı cerahat lekelerini gördü.

Yukardaki nöbetçiye Dr. Reynolds'u çağırması için seslendi. Doktor hemen yetişti. Hal'ın sol bacağındaki sargıları açınca suratı asıldı. Bacağın kesik yeri korkunç derecede şişmiş, daha yeni kapanmış yaranın kenarları da mor bir renk almıştı ve cerahat sızdırıyordu. "Korkarım, yaranızda derinden gelen bir kokuşma var, Sir Henry." Dr. Reynolds cerahati koklayınca içini çekti. "Bir kangren kokusu alıyorum. Yarayı hemen yarmam lazım."

Tom babasının omuzlarını sıkı sıkı kavrarken, cerrah uzun bir neşterin ucunu yaranın ta derinlerine sapladı. Hal duyduğu müthiş acıdan kıvranıyor ve

inliyordu. Reynolds bıçağı çekince, yaradan boşanan kanlı cerahat, cerrahın yardımcısının kesik bacağın altında tuttuğu kasenin dibini doldurdu. "Sanırım, kötülüğü akıttık." Doktor, cerahatin miktarıyla renginden hoşnut görünüyordu. Hal'a, "Ateşinizi düşürmek için şimdi de sizden kan alacağım," dedi. Yardımcısıyla birlikte Hal'ın geceliğinin kolunu yukarı sıyırarak üst kolunu bir kayışla sıktılar. Hastanın dirseğinin iç yüzündeki toplar damarlar, soluk derinin altında mavi iplere benziyordu. Reynolds neşterdeki kanla cerahati koluna sürterek temizledi, bıçağın ucunu başparmağında denedikten sonra şiş toplar damara batırdı, böylece koyu kırmızı renkli kanın madeni kasenin içine sızarak sarı cerahatla karışmasını seyrettiler.

"Sanırım, yarım litre yeter," diye mırıldandı. "Kötü salgıyı artık akıttık sanırım. Çok iyi iş yaptığımıza eminim."

Yolculuğun sonraki haftaları boyunca Hal'ın sağlığı büyük dalgalanmalar gösterdi. Ranzasında günlerce soluk bir yüzle hareketsiz yatıyor, neredeyse ölecekmiş gibi görünüyordu. Sonra, çarpıcı şekilde toparlanıyordu. Ekvatoru geçerlerken Tom, sıcak güneşin tadını çıkarabilmesi için onu tekrar güverteye çıkarabildi. Hal evinden bahsediyor, High Weald'in yeşil çayırlarına ve vahşi doğasına özlemini dile getiriyordu. Kütüphanesindeki kitaplar ve kağıtlardan da söz ediyordu. "Dedenin ilk seyahatlerinin bütün seyir defterleri orada," dedi. "Ailenin denizcisi sen olduğuna ve William'ı nasılsa ilgilendirmeyeceklerine göre, onları sana bırakabilirim, Tom."

Sir Francis'i düşünmek Hal'ı yine hüzünlendirdi. "Dedenin vücudu High Weald'de bizi bekliyor," dedi. "Anderson onu Bombay'dan geri yollamıştı. Sir Francis'i küçük kilisenin mahzenindeki lahidinin içine koyacağız." Bu düşüncenin, etkisiyle yüzü trajik bir anlam kazanmıştı. "Tom, mahzende bana da bir yer hazırlatır mısın? " dedi. "Babamla ve sevdiğim üç kadınla birlikte yatmak isterim. Annen..." Devam edemeyerek sustu.

Tom, "O güne daha çok uzun zaman var, baba," dedi. "Yapılması gereken bir görevimiz olduğunu unutmayalım. Karşılıklı yemin etmiştik. Dorian'ı aramaya gitmemiz gerekiyor. Sen de iyileşmeli ve eskisi kadar güçlü olmalısın."

Hal üzerine kara bir bulut gibi çöken melankoliden sıyrılmak için çaba sarf etti. "Haklısın. Bu yüz ekşitmelerle yakınmaların bize bir yararı yok.

Tom ona, "Marangozlara senin için sağlam İngiliz meşesinden yeni bacaklar yaptırtıyorum. Daha High Weald'e varmadan seni ayağa kaldıracağız," diye "açıkladı.

Tom baş marangozu çağırttı. Ufak tefek Galli, henüz kabaca yontulmuş iki tahta bacağı Hal'a gösterdi. Sonra, onunla Tom bacakları ölçüp Hal'ın kesik bacaklarına oturtmaya giriştiler.

Hal bu girişimlere ilgi gösteriyor, onlarla gülüyor, budalaca laflar ediyordu. "Bari bu bacaklara birer de pusula takın ki dümen başında bana yardımı olsun." Fakat marangoz gittikten sonra adamcağız yine karamsarlığın pençesine düştü. "Bacaklarımdaki o kütüklerle korkarım hiç rahat edemeyeceğim. Ne yazık ki yalnız başına Dorian'ı aramaya gitmen gerekecek, Tom." Oğlunun itirazını bastırmak için elini kaldırdı. "Ama sözümden dönmeyeceğim. Sağlayabileceğim bütün yardımı sana vermeye hazırım."

İki hafta sonra gemi otuz derece kuzey enlemindeki ve altmış derece batı boylamındaki hareketsiz Sargasso Denizi'nin kıyısında kımıldamadan dururken Tom, rutubetli sükûnetin içinde babasının kamarasına indi ve onu ranzasında adeta ufalmış gibi buldu. Kafatasındaki parşömen sarısı derisiyle Tom'un atalarından birinin İskenderiye'ye yaptığı bir seyahatten getirdiği ve High Weald'deki kütüphanenin arka duvarlarından birine açık tabutunun içinde duran Mısır mumyasının yüzünü hatırlatıyordu. Tom, Dr. Reynolds'u çağırdı ve babasını onun eline bıraktı. Sonra, kıç kamarasındaki atmosfere daha fazla dayanamayarak güverteye koştu ve sıcak havayı ciğerlerine çekti. "Bu yolculuk hiç sona ermeyecek mi?" diyerek inledi. "Pek yakında eve yaramazsak, babam High Weald'i bir daha göremeyecek. Ah, bir rüzgar çıksa da yolumuza devam etsek."

Ana direk çarmıklarına koştu ve tırmanmaya başlayarak ta ki direk şapkasına ulaşana dek durmadı. Orada asılı durup puslu ve silik kuzey ufkuna bakışını dikti. Sonra, belindeki kınından kamayı çıkararak direğin tahtasına sapladı. Onu öylece orada bıraktı: rüzgarı çağırmanın yolunun bu olduğunu Aboli ona öğretmişti. Islık çalmaya başlayarak bir şarkının melodisini tutturdu.

Delikanlı bütün o sabah rüzgar için ıslık çaldı. Öğle olmadan kıç tarafına gözü ilişti. Denizin yüzeyi cilalanmış bir aynaya benziyor, pürüzsüzlüğü sadece sarı Sarqasso yosunlarının yüzer kümeleri tarafından bozuluyordu. Derken, parlak yüzeyde rüzgarın hızla onlara doğru gelen lacivert çizgisini fark etti. "Güverte! Fırtına geliyor! Tam kıçta!" Güvertedeki nöbetçilerin minik siluetlerinin yelkenlere rüzgara göre düzen vermek için iskotalara koştuklarını görüyordu. Fırtına göz açıp kapayana kadar filonun dört gemisini pençesine aldı. Seraph hala öndeydi, Yeoman, Minotaur ve ağır başlı Lamb onu izliyordu. Rüzgar o andan itibaren hiç durmamacasına batıdan esti ve gece bile durmadı.

Tom kamasını ana direğin tepesine saplı bırakmıştı.

İlk gördükleri kara Scilly Adaları oldu ve iki ayın içinde gördükleri ilk yelkenliyi selamladılar. Üç kişilik bir mürettebatı olan üstü açık, küçük bir balıkçı teknesiydi, bu. Tom, "Haberler nasıl?" diye onlara seslendi. "On sekiz aydır hiçbir şeyden haberimiz yok."

Bağırarak verilen karşılık, "Savaş!" oldu. "Fransızlarla savaş var."

Tom, Edward Anderson'la öbür kaptanları acele bir savaş konseyi için Seraph'a davet etti. Böylesi tehlikeli bir yolculuğu tamamlayıp da vatan toprakları neredeyse ufukta görülecekken Fransız korsanlarına kurban gitmek trajik olurdu. Hal nispeten güçlü bir günündeydi; zihni de tartışmalara katılmasına izin verecek kadar açık olduğundan Tom kaptanları kıç kamarasında bir araya getirdi. "Bir seçim yapmak durumundayız," diye başladı. "Plymouth'a yanaşabilir ya da Manş'ı geçerek Thames Nehri'nin ağzına doğru yol alabiliriz."

Anderson, Plymouth'dan yanaydı, ama Ned Tyler'la Alf Wilson Londra'ya gidilmesini istiyorlardı.

Her biri fikrini açıkladıktan sonra konuşma sırası Tom'a geldi. "Blackwall'a gelir gelmez yüklerimizi şirketin antrepolarına zaman kaybetmeden boşaltabiliriz, mallarımız da birkaç günün içinde şirketin mezat salonlarında olur." Tom böyle diyerek onayını almak ister gibi babasına baktı. Hal'ın başını eğmesi üzerine devam etti. "Plymouth'a gidersek orada ne kadar kalacağımızı Allah bilir. Bana sorarsanız, Fransız korsanlarını umursamayıp kuzeye yelken açalım."

Hal da, "Tom haklı. Yükümüzü ne kadar erken yerine teslim edebilirsek, o kadar sevinirim," diye atıldı.

Geminin topları dolu durumda ve kolombirilerde çift gözcülerle Manş'ı geçtiler. Bundan sonraki günlerde bayrak çekmeyen, fakat Fransız izlenimi veren yabancı yelkenliler gördüler. Tom gemilerin birbirine yaklaşması için bayrakla sinyal verdi, yabancılar da tornistan ederek Fransa kıyılarının ufkun hemen ötesinde yer aldığı doğuya doğru uzaklaştılar.

Şafaktan iki saat önce kuzeyde karanın ışığı göründü, öğleye doğru Sheerness'i geçmişlerdi. O kış gününün akşam karanlığında gemilerin dördü de" şirketin nehirdeki doklarına bağlanmış bulunuyorlardı. Tom daha iskeleler uzatılmadan rıhtımda kendilerini bekleyen şirketin adamına, "Büyük ganimetle döndüğümüzü Lord Childs'a bildirmeye birini yollayın. Hemen gelmeli," diye

seslendi.

Lord Childs'ın arabası, gece yarısına iki saat kala yolu açan öncü iki atlının arkasından tersanenin kapılarından gümbürdeyerek giriyordu. Arabacı atları dokun kıyısında durdurdu, Childs da daha tekerlekler durmadan arabadan atladı. Seraph'ın iskelesinden paldır küldür geçerken yüzünü ateş basmış, peruğu da çarpılmıştı. Bir yandan da ağzını oynatıp duruyordu.

"Sen kimsin?" diye Tom'a bağırdı. "Sir Henry nerede?"

"Sir Henry'nin oğluyum, milord. Thomas Courtney hizmetinizde."

"Baban nerede, delikanlı?"

"Sizi aşağıda bekiyor, milord."

Childs kendi etrafında dönerek Minotaur'u işaret etti. "Bu gemi neyin nesi? Doğu Hindistan Şirketinin gemilerine benziyor, ama olmadığını biliyorum."

"O, eski Minotaur'dur, milord. Taze bir boya katmanının altında."

"Minotaur ha! Demek onu korsanın elinden aldınız?" Childs, Tom'un yanıtını beklemedi. 'Ya ötesindeki gemi?" Lord, Lamb ' işaret etmişti. "O gemi nedir?"

"Bu da bir başka ganimet, milord. Çin çayı yüklü bir Hollanda gemisi."

"Ağzından bal akıyor, delikanlı. Ne kadar güzel haberler getirmişsiniz. Haydi, şimdi beni babana götür."

Hal kaptan koltuğunda oturmuş, yaralarını gizlemek için dizlerini sarı bir örtüyle sarmıştı. Üstünde lacivert kadife bir pelerin vardı. St. George ve Kutsal Kase Tarikatı'nın altın ve elmaslı amblemi göğsünde ışıldıyordu. Yüzü son derece soluk, gözleri çukura kaçmış olmasına rağmen, dimdik ve mağrur duruyordu. Childs'ı, "Gemimize hoş geldiniz, milord," diye karşıladı. "Ayağa kalkamadığım için özür dilerim. Biraz rahatsızım da."

Childs onun elini yakaladı. "Asıl siz hoş geldiniz, Sir Henry. Başarılarınızı sizden duymaya sabırsızlanıyorum. Rıhtımda bağlı iki ganimeti gördüm. Oğlunuz getirdiğiniz yükler hakkında da bana az çok fikir verdi."

"Lütfen oturun." Hal yanındaki koltuğu işaret etti. "Raporumun verilmesi biraz zaman alacak. Herşey kayıtlı, ama girişiğimiz sefer hakkında size yüz yüze bilgi vermek istiyorum. Önce bir kadeh şarap." Tom'a gümüş bir tepsinin üstündeki kadehleri doldurmasını işaret etti.

Childs koltuğunda öne eğilerek öyküsüne başlayan Hal'a kulak verdi. Arada bir soru soruyorsa da Hal filodaki dört geminin yük manifestosunu yüksek

sesle okurken hayranlıkla dinledi. Hal en sonunda uzun okuma faslının gerektirdiği çabadan bitkin düşüp susunca Childs eğildi ve belgeleri onun elinden aldı. Her şeyi, açgözlülükle parlayan gözlerle uzun uzun inceledi. Sonunda başını kaldırdı. "Fransa'yla savaş çıktığından beri çoğu ürünlerin fiyatı hemen hemen ikiye katlandı," dedi. "Ele geçirdiğiniz iki gemiyle birlikte, bize getirdiğiniz ganimetin toplam değeri beş bin sterlini bulabilir. Şirketin yöneticileri size minnettar olacaklar. Krallığımızın da size karşı görevini yerine getireceğini söylemekle sanırım, majestenin adına konuşmuş oluyorum. Hafta sona ermeden Dartmouth Baronu Henry Courtney olacaksınız."

Childs onu kaldırdığı kadehiyle selamladı. "Sizi yollamakla doğru adamı seçtiğimi zaten biliyordum. Sağlığınıza ve refahınıza içebilir miyim?"

"Teşekkür ederim, milord. Memnun olmanıza sevindim."

"Memnun olmak mı?" Childs gülmeye başladı. "Becerikliliğinize, cesaretinize sevincimin, hayranlığımın ve şaşkınlığımın derecesini ifade etmek için yeterli kelime bulamıyorum." Adam eğilip elini Hal'ın dizinin üstüne koydu. Birden yüzünde komik bir şaşkınlık ifadesi biçimlendi. Hal'ın eksik bacaklarını el yordamıyla aradı.

"Çok etkilendim, Sir Henry." Hal'ın bedeninin alt kısmına baktı. "Aman Tanrım! Bacaklarınız! Bacaklarınızı kaybetmişsiniz!"

Hal donuk bir ifadeyle gülümsedi. "Evet, milord, her şeyin bir bedeli vardır. Biz denizciler buna kasabın faturası deriz."

"Sizi bu gemiden çıkarmalıyız. İyileşene dek Bombay konağında konuğum olacaksınız. Arabam rıhtımda. Londra'nın en iyi doktorlarını çağıracağım. Hiçbir şeyinizin eksik olmayacağına söz veriyorum."

Bombay konağına gelince Hal'ın ilk yaptığı iş, William'a bir not yazıp elde ettiği ganimetin ve pek yakında lortluğa yükseleceğinin haberini vermek oldu. Mektubun Devon'a ulaşması bir haftadan uzun sürdü.

William elinde mektubuyla atının hazırlanmasını emretti. Bir saat sonra at üstünde High Weald'in kapılarından çıkmış, posta hanlarında at değiştirerek Londra'ya doğru dörtnala yol almaya başlamıştı.

High Weald'den ayrıldıktan beş gün sonra, akşama doğru bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında Bombay konağının arazisine girdi. Kiralık atını ahırlarda bıraktı; sonra, iliklerine kadar ıslanmış ve çamura batmış halde konağın ana kapısından içeri girdi. Yolunu kesen kahyayla uşakları bir kenara İterek, "Sir Henry Courtney'in büyük oğluyum," dedi. "Beni derhal babamın

yanına götürün."

Sekreterlerden biri adı duyar duymaz koşup geldi. Courtney adı son günlerde kentte fırtına etkisi yaratıyordu. Her gazetede Sir Henry Courtney'in Hint Okyanusu'ndaki serüvenleri ve başarıları hakkında sayfalar dolusu yazı vardı. Anlatılanların bazıları abartılı hayal ürünleriydi, ama Hal bir dedikodu konusu olarak Fransa'daki son İngiliz zaferini bile gölgede bırakmıştı. Adı Londra'daki her meyhanede ve her kibar toplantıda herkesin dilindeydi. Heyecanı artıran başka bir olay da sokaklarda dağıtılan el ilanlarında gemilerin yüküyle ele geçirilen ganimetlerin John Şirketinin Leadenhall Sokağı'ndaki merkezinde açık artırmayla satılacağının bildirilmesi ve bunların, "Açık Denizlerde Bir Düşmandan Koparılan En Zengin Hazineler!" olarak reklam edilmesiydi.

Filonun gelişini izleyen günlerde John Şirketinin esas adı olan "Hindistan'da Ticaret Yapan İngiliz Tüccarları Birleşik Şirketinin hisseleri yüzde 15 oranında değer kazandı. Kumpanya son beş yıl içinde yüzde 25'lik bir yıllık kar hissesi ödemişti, fakat bu muazzam hazinenin dağıtılma beklentisi hisseleri duyulmamış zirvelere fırlatmıştı.

Sekreter, William 'ı, Tanrı'ya şükür, geldiniz efendim," diyerek karşıladı. "Babanız her gün sizi soruyordu. Lütfen beni izleyin."

Adam ardından William'ı kavisli geniş mermer merdivenden yukarı çıkardı. Birinci katın sahanlığına vardıklarında William, Lord Childs'ın dedesinin dedesinin Holbein tarafından yapılmış dev portresinin altında durdu ve merdivenden kendisine doğru inen iki kişiye baktı. Adamlardan genç olana bakışı takılınca kaşları çatıldı ve kara gözlerinde garip bir parıltı belirdi.

"Hoş geldin, kardeşim. Görünüşe bakılırsa, dualarım kabul olunmadı ve sen başıma bela olmak için geri döndün. Sen ve o devasa kara vahşi." Böyle derken Aboli'ye bakıyordu.

Tom merdiven sahanlığında William'ın karşısında durdu. Şimdi ağabeyinden iki buçuk, üç santim daha uzundu. William'ı, çamurlu çizmelerinden küstah ifadeli yüzüne kadar tepeden tırnağa süzerek soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Sevgi dolu sözlerin beni çok etkiledi," dedi. "Duygularına aynen karşılık verdiğimi bilmeni isterim."

William belli etmemesine rağmen, yılların Tom'da yaptığı değişikliklere şaşırmıştı. Delikanlı sertleşmiş, uzamış ve özgüven kazanmıştı. Yabana atılmayacak bir erkekti artık.

"Bu hoş görüşmeye herhalde ilerde devam etme fırsatını buluruz." William bu kadar konuşmanın yeterli olduğunu anlatmak ister gibi başını eğdi. Devam etti. "Ama şimdi ailenin ilk oğlu olarak babamızla görüşülecek işlerimiz var."

Tom, William'ın yaşça büyük oluşunu iğneli bir dille gündeme getirişini duymamış gibi davranmasına rağmen fena halde bozulmuştu. Kenara çekilerek hafifçe eğildi. "Hizmetkarınızım, ağabey." William hızla onun yanından geçti ve arkasına bakmaya tenezzül etmeden konağın uzun portre galerisine ulaştı. Sekreter onu koridorun sonuna götürdü ve bastonuyla çift kanatlı kapıya hafifçe vurdu. Kapı hemen açıldı. William da bunun öbür tarafındaki lüks yatak odasına girdi. Siyahlar giymiş dört cerrah bir platform üstündeki kolonlu dev yatağın etrafında toplanmışlardı. William giysilerinin üstündeki eski kan lekelerinden mesleklerini tahmin etmişti. O yaklaşınca kenara çekilerek ona yol açtılar.

Yastıkların üstünde yatan vücudu görünce William durakladı. Plymouth Limanı'ndan hareket ederken gördüğü güçlü kuvvetli adam hala gözlerinin önündeydi. Ak sakallı, kafası tıraşlı ve acıdan yüzü çökmüş bu kırılgan ihtiyar aynı adam olamazdı.

Hal, "Gelmen için Tanrı'ya dua ettim," diye fısıldadı. "Gel, beni öp, William."

William hemen yatağın yanına koştu. Yere diz çökerek dudaklarını babasının soluk yanağına dayadı. "Hayatını bağışladığı ve yaralarını iyileştirdiği için Tanrı'ya şükrediyorum." Gerçek duygularını maskeleyen sözde içten ve neşeli bir tavırla konuşmuştu. Aslında, ölüyor, diye düşünüyordu. Sevinçle paniğin birbirine karıştığı bir duygunun pençesindeydi. Malikane neredeyse benim sayılır. Yaptığı seferler sayesinde elde ettiği şu meşhur hazine de öyle. İşlemeli örtünün üstünde duran kemikli, soğuk eli avucuna alarak, "Umarım, göründüğünüz kadar iyisinizdir," dedi. Bir yandan da, Tanrım, ihtiyar korsan törenden önce ölürse, lortluk elden gider. Belimde soyluluk kemeri olmazsa, o soysuzlardan çaldığı bu büyük servetin tadı kalmaz," diye aklından geçiriyordu.

"Sen sevecen, mükemmel bir oğulsun, William, ama şimdiden benim için ağlama. Bu, tabut doldurucular bile..." Hal yatağının etrafını çeviren ünlü dört cerrahı işaret etti. "...Beni kolay kolay gömemeyecekler." Zorlukla duyurabildiği gülüşü, geniş odada kulağa pek cansız geldi. Doktorların hiçbiri gülümsemedi.

William, "Başarılarınızın bana yaşattığı gurur, size karşı sevgimi bir kat daha

artırdı, baba," dedi. "Lordlar Kamarası'nda ne zaman yerinizi alacaksınız?"

Hal, "Birkaç gün sonra," diye yanıt verdi. "En büyük oğlum olarak da sen onurlandırılmamı seyretmek için orada bulunacaksın."

Doktorlardan biri, "Sir Henry," diye konuşmayı böldü. "Sağlık durumunuz sebebiyle Lordlar Kamarası'nı ziyaret etmenizin akıllıca olacağını sanmıyoruz. Ciddi kaygılarımız var." William yerinden fırladı ve daha konuşmasını bitiremeden doktorun tepesine dikildi.

"Saçmalamayın, dostum. Babamın majestelerinin çağrısına cevap vermek için yeterince güçlü olduğunu görmemek için kör olmak gerekir. Ben de zaten bir an bile yanından ayrılmayacağım. Her ihtiyacına bizzat kendim koşacağım."

***

Beş gün sonra hizmetkarlar Hal'ı bir sedyeyle aşağı indirdiler. William da endişeli bir tavırla yanındaydı. Lord Childs'ın arabası kapının önünde harekete hazır bekliyor, Tom'la Aboli de arabaya eşlik edecek atlıların ötesinde duruyorlardı.

Uşaklar sedyeyi arabanın yanında yere bıraktı. Bundan sonra ne yapılacağı konusunda kimse emin olmadığı için, kısa süreli bir şaşkınlık yaşandı. Tom ağabeyini iterek hemen ileri atıldı ve doktorlara müdahale fırsatı vermeden babasını kolaylıkla kaldırdı ve arabaya girdi. Hal'ı arabaya yerleştirip kürk örtüyle üstünü örterken, "Yaptığınız akıl işi değil, baba. Bu araba yolculuğuyla sağlığınızı gereksiz yere zorluyorsunuz," diye fısıldadı.

"Kral yakında Fransa'da savaşa gidebilir, bundan sonra da İngiltere'ye ne zaman döneceğini Tanrı bilir."

Tom, "Şu halde Aboli'yle benim de sizinle gelmemiz gerekir," diretip ekledi. "Ama William bunu yasakladı."

"William benimle ilgilenir." Hal pırıl pırıl kürkü omuzlarının üstüne çekti.

"Sen burada Walsh'la kalıp açık artırmada çıkarlarımızla ilgilenmelisin. Sana büyük güvenim var, Tom."

Tom babasının asıl amacının onu üvey kardeşiyle bir araya getirmemek olduğunu biliyordu. "Siz nasıl isterseniz, baba," diyerek boyun eğdi.

"Lordlar Kamarası'ndaki işimiz bitip satışlar yapılınca High Weald'e dönerek Dorian'ı kurtarmak için plan yapabiliriz."

Tom, "Döndüğünüz zaman beni burada bulacaksınız," diye söz vererek arabadan indi. Bu kez William arabaya binip babasının yanına yerleşti, arabacı atları kırbaçladı ve araba malikanenin kapılarından çıktı.

Tom, Aboli'ye döndü. "Kara Billy'nin onu bu kemik çalkalayıcısının içinde sürüklemesi yeterince kötü. Ancak, High Weald'e dönüşte buna izin vermeyeceğim. Bu bozuk yollarda Devon'a yapacağımız yolculuk onu öldürür. Onu gemiyle Plymouth'a götürmeliyiz. Deniz ona daha yumuşak davranır, biz de bakmak için yanında oluruz."

Aboli, "Bir gemin yok ki, Klebe. Seraph'la Minotaur John Şirketinin malı," diye ona hatırlattı.

"O zaman başka bir gemiyi kiralamaya çalışırız."

"Manş'da Fransız korsanları var."

"Ufak ve kullanışlı bir tekne buluruz; ilgilerini uyandırmayacak kadar ufak ve bizi kovalamaya karar verirlerse ellerinden kurtulmamıza yetecek kadar hızlı olacak bir tekne."

Aboli, "Galiba öyle bir teknenin sahibini tanıyorum," diye düşünceli bir tavırla belirtip ekledi. "Tabii, bizim yokluğumuzda durumlar değişmediyse."

Şirketin Leadenhall Sokağı'ndaki görkemli merkezinde yapılan açık artırma dört gün sürdü. Tom ganimetlere verilen fiyatları kaydetmek için artırma boyunca Bay Walsh'ın yanında oturdu.

Ana satış salonu bir kokpit gibi şekillendirilmişti. Sıra dizileri dairesel zeminden mezatçının bulunduğu platforma doğru kat kat yükseliyordu. Sıralar tüccarlar, sekreterleri ve muhasebecileriyle öylesine doluydu ki, herkesin oturabilmesi için yeterli yer kalmamıştı. Birçoğu arka duvarlar boyunca sadece ayakta duracak yer bulmuşlardı, ama artırmaya heyecanla katılıyorlar, bağırarak fiyat artırıyorlar ve mezatçının dikkatini çekebilmek için ellerindeki katalogları sallıyorlardı.

Tom fiyatların çılgınca artırılışına kulak verirken müzayede salonlarının altındaki mahzenlerde depolanmış para dolu sandıkları düşünüyordu. Onları, filonun demir attığı gece şirketin rıhtımlarından getirmişler, silahlı elli denizcinin korumasında parke taşı sokaklardan arabayla geçirmişlerdi.

Lord Childs'ın öngördüğü fiyatların, artırmaya eşlik eden isteri arasında fazlasıyla aşılacağı meydandaydı. Tom her geçen gün payına düşen miktarın arttığına tanık oluyordu.

Sonuncu gün hesaplarını karalarken, "Aman Tanrım!" diye söylendi. "Bu gidişle elime bin sterlinden fazla para geçecek." High Weald'deki madenciler ve tarım işçileri belki bütün hayatları boyunca ancak bu kadar para kazanırlardı. Delikanlı zenginlik hayalleri kurarken babasının payının ne kadar olacağını aklına getirdi. "Neredeyse yüz bin!" diye soludu. "Buna ek olarak baronluğun ermin paltosu ve elmaslı kılıç palaskası." Hemen arkasından dudakları öfkeyle gerildi. "Bütün bunlarsa şimdi Kara Billy'nin kucağına düşecek. Ne zaman bir gemiye binecek olsa midesinde ne var ne yok kusan Kara Billy'nin."

Delikanlı yaşadığı bu haksız durumu kara kara düşündüğü sırada mezatı bundan sonra satışa çıkarılacak malı gürleyen bir sesle bildirdi. "Milord, bayanlar ve baylar, aranızdaki en karmaşık veya bezgin kişileri bile heyecanlandırıp meraklandıracak ender bulunur, harika bir parçayı satışa

çıkarma mutluluğunu duyuyor ve ayrıcalığını yaşıyoruz." Mezatçı abartılı bir hareketle masanın üstünde duran büyük bir cam kavanozu gözden gizleyen örtüyü çekti. " İşte kana susamış korkunç haydut ve korsan Jangiri ya da öbür adıyla el-Auf, yani Kötü Adam'ın tuzlanmış kafası karşınızda."

Turşu suyunun içinde yüzen vücutsuz kafayı görmek için boyunlarını uzatan sıra sıra tüccarların arasında bir kıpırtı oldu ve heyecan uğultuları yükseldi. El-Auf'un yüzüne bir kez daha bakınca Tom adeta bedensel bir şok hissetti. Siyah saçları yosun gibi kafasının etrafında yüzüyordu. Gözlerinden biri açıktı. Kalabalığın içinde Tom'u fark etmiş gibi hafif bir şaşkınlık ifadesiyle ona bakıyor görünüyordu. Başını bedeninden ayıran bıçağın yakıcı dokunuşunu hala hissediyormuş gibi dudaklarında acı dolu bir anlam vardı.

Mezatçı, "Ha gayret, beyler!" diye oradakileri teşvik etti. "Bu çok değerli bir parçadır. Ülkede pek çok kişi sırf ona bakabilmek için para ödemeye hazırdır. Evet, birinizin beş sterlin dediğini duyuyorum."

Tom fena halde kızmaya başlıyordu. Bu adamın kellesini John Şirketinin yöneticilerine karşı seferlerinin başarısının kanıtı olması için beraberinde getirmişti, bir sirk gösterisi olması için değil. İçgüdüleri ve aldığı eğitim ona yenilen bir düşmana acıması ve saygı duyması gerektiğini öğretmişti. El-Auf'un, Dorian'ı yakalayıp köle olarak satmasının bununla bir ilgisi yoktu.

Öfkenin etkisiyle düşünmeden, "On sterlin!" diye bağırdı. Elinde bu kadar para yoktu, ama ganimetten ona büyük bir pay düşecekti. Salonda bütün kafalar ve bakışlar ona doğru dönüyor, bulunduğu yerden fısıldaşılanları duyabiliyordu.

"Hal Courtney'in oğlu bu. Başı doğrayan delikanlı."

"Evet, o. El-Auf'un kafasını kesti."

"Adı neymiş?"

"Tom Courtney. Sir Hal'ın oğludur."

Mezatçı, Tom'a doğru gösterişli bir tavırla eğildi. 'Yiğit kılıç ustası ve cellat on sterlin veriyor. Daha fazla veren yok mu?"

Ön sırada oturan biri o sırada alkışa başladı. Etrafındakiler de onu taklit etmekte gecikmediler. Alkışlar çok geçmeden güçlü bir gümbürtüye dönüştü. Artık herkes alkış tutuyor ve ayaklarını yere vuruyordu.

Tom'un içinden, susmaları için adamlara bağırmak geliyor, bu korsanı onların beğenisini kazanmak için öldürmediğini anlatmak istiyordu. Kafayı alırken

yaşadıklarıyla şimdi onu bu kavanozun içinde bir sürü budalayı eğlendirir görmenin kendisine hissettirdiklerini anlatmak için kelime bulamıyordu.

"Sat... Sat... Sattım! Bay Tom Courtney'e on sterline satılmıştır!"

Tom, Walsh'a, "Parayı payımdan öde," diye bağırarak ayağa fırladı. Temiz havaya çıkmak, bu yabancıların sırıtan yüzlerinden kaçmak istiyordu. Önündekileri ite kaka salondan çıktı ve büyük merdiveni koşa koşa indi.

Leadenhall Sokağı'na çıktığında yağmur yağıyordu. Pelerinini omuzlarına attı, bir tüyle süslü geniş kenarlı şapkasını alnına kadar indirdi ve kılıç bağını düzelterek kemerli kapıdan çıktı. O sırada bir elin omzuna dokunduğunu hissedince hızla döndü. Mezat salonlarının dışında birikmiş avarelerin arasında dalgınlığından Aboli'yi görmemişti.

"Aradığım adamı buldum, Klebe." Aboli pelerine sarınmış uzun boylu ve zayıf bir yabancıyı öne sürdü. Gözlerine kadar indirilmiş Monmouth başlığı adamın yüzünün görülmesini önlüyordu. Tom, Aboli'nin ne demek istediğini bir an anlayamadı. Zenci, "Babanı deniz yoluyla Plymouth'a götürecek adamdır," diye açıkladı.

"Öyleyse bu konuyu birer bira içerken görüşelim." Yağmurun altında Cornhill'in köşesindeki meyhaneye koştular.

Havasız ön oda avukatlar ve mahkeme katipleriyle doluydu. Pipo tütünlerinin ve bira fıçılarının mayamsı kokuları ortalığa hakimdi. Pelerinleriyle şapkalarını üzerlerinden attıktan sonra Tom, Aboli'nin getirdiği adamın yüzüne gözlerini dikti. Aboli, "Bu bey Kaptan Luke Jervis'tir," dedi. "Eski Pegasus'da babanla ve benimle yolculuk etmişti."

Tom adamdan görür görmez hoşlanmıştı. Zeki ve keskin bakışları vardı. Katı bir denizci olduğu her halinden belliydi. Güneş ve tuzdan derisi Sertleşmiş, kırış kırış olmuştu.

"Luke'un hızlı bir tek direkli teknesi var. Ayrıca, Manş'ın her köşesini ve özellikle Fransız limanlarını avucunun içi gibi bilir." Aboli anlamlı şekilde gülümsedi. "Değme vergi tahsildarını ve en açıkgöz Fransızları bile kolaylıkla atlatabilir." Tom, Aboli'nin ne demek istediğini pek anlayamamıştı. Aboli devam etti. "İstediğin bir gemi dolusu kaliteli Limousin konyağıysa Luke tam aradığın adamdır."

Luke'un bir kaçakçı olduğunu anlayan Tom sırıttı. Eğer bu doğruysa, onları Manş'dan hızla geçirmek için ideal seçimdi. Teknesi bir sansar kadar hızlıydı, fırtınalı ve mehtapsız bir gecede tehlikeli sularda gemisini idare etmede hiç

zorlanmazdı. Tom adamın elini sıktı. "Aboli ne istediğimizi size anlatmıştır. Bizi kaç paraya gideceğimiz yere götürürsünüz, kaptan?"

Luke Jervis sol yanağını boydan boya kesen uzun, beyaz yara izine dokunarak, "Sir Henry'ye hayatımı, hatta daha fazlasını borçluyum," dedi. "Ondan bir kuruş bile almam. Aksine, ona hizmet edebilmekten gurur duyarım."

Tom yara izini sormadı, ama adama teşekkür etti. Sonra, "Babam Londra'dan ayrılmak için hazır olunca Aboli size haber verir," dedi.

Lord Courtney, Lordlar Kamarası'ndan dönünce yolculuk ve törenin onu ne kadar yorduğunu Tom ilk bakışta görebildi. Babasını Bombay konağındaki yatak odasına sevgiyle kucağında taşıdıktan hemen sonra Hal derhal uykuya daldı. Delikanlı akşama kadar Hal'ın başucunda oturdu. Bir uşak hastaya yemek tepsisini getirdi.

Hal ona çorbasını kaşık kaşık içirirken adamcağız zayıf bir sesle, "William nerede?" diye sordu.

"Bay Samuels'le bankada. Lord Childs ganimetteki pay için ona bir senet vermişti; William da onu bankaya yatırmaya gitti." Babasının lortluğu gerçekleşip unvanın ilerde kendisine geçişi de garantilendikten sonra, William'ın babasının sağlığına duyduğu ilginin ne kadar çabuk zayıfladığından Tom hiç söz etmedi. William'ın ilgilendiği tek şey şimdi altının Strand'deki bankalara yatırılması, böylece kendi kontrolüne girmesiydi.

Delikanlı, "Artık dinlenmelisiniz, baba," dedi. "Eve kadarki yolculuk için biraz kuvvetlenmeniz şart. Burada, Londra'daki işimiz aşağı yukarı tamamlandı. High Weald'e ne kadar çabuk dönebilirsek, tam sağlığınıza da o kadar çabuk kavuşacaksınız."

"Haklısın, Tom." Hal birden canlanmıştı. "Artık eve dönmek istiyorum. William'la Alice'in bana bir torun verdiklerini biliyor musun? Ona dedenin adını, Francis adını verdiler."

Tom, "Evet, baba," dedi. "William söyledi." William, artık bir varisi de olduğuna göre, unvanla malikanenin hiçbir şekilde ona geçemeyeceğini Tom'a açıkça belirtmişti. Delikanlı, "Bizi Plymouth'a götürmesi için bir gemi ayarladım. Kaptanı Luke Jervis. Onu hatırlıyor musunuz? Sizin hayatını kurtardığınızı söyledi."

Hal gülümsedi. "Luke ha? İyi bir delikanlıydı. Bir gemisi olmasına sevindim."

"Sadece tek direkli bir tekne. Ama oldukça hızlı."

"Hemen yola çıkmak istiyorum, Tom." Hal oğlunun kolunu yakaladı. Yüzündeki ifadeden çok istekli olduğu okunuyordu.

"Doktorların iznini beklememiz gerekir."

Hal'ın, Luke'un gemisi Raven'e nakline dört cerrahın istemeye istemeye izin verişlerine kadar bir hafta daha geçti. Yolculuğun en tehlikeli kısmını gece yapmak için bir akşam vakti şirketin rıhtımından hareket ettiler.

William onlarla beraber değildi. Açık artırmadan gelen paralar Strand'deki Samuels Bankası'na yatırıldığına göre, malikanenin idaresi için bir an önce dönmekte acele etmişti. "Topraklarımızın uzağında geçirdiğim her saat bize büyük paraya patlıyor. Yokluğumda işin başında bıraktığım o aptal serserilere hiç güvenim yok. Doğru Plymouth'a hareket ediyorum. Geldiğiniz zaman geminizi karşılarım, baba," demişti.

Raven hızı konusundaki ününü yalancı çıkarmadı. Gece boyu güneye inerlerken Tom, Luke Jervis'le dümenin başındaydı. Luke, Hint Okyanusu'na yaptıkları seyahatin ayrıntılarını öğrenmeye can atıyordu. "Tanrım! Eğer bütün bunları bilmiş olsaydım, hemen o an Kaptan Hal'ın mürettebatına katılırdım."

'Ya karınla çocukların? Onları terk mi edecektin?" Sırıtan Aboli'nin bembeyaz dişleri karanlıkta ışıldıyordu.

"Bir başka bebeğin cıyaklamasını veya bir karının dırdırını duymasam çok mutlu olurum." Luke piposundan bir nefes çekti. Yanan tütünün koru kaba çizgili yüzünü aydınlatmıştı. Sonra, pipoyu ağzından çekerek onunla doğuyu işaret etti. "Şu gördüğünüz ışıklar var ya... orası Calais. Üç gece önce bir brendi ve rom yükü almak için oradaydım. Deniz yolları tekneyle dolu; tıpkı uyuz, bir köpeğin üstündeki pireler kadar kalabalık." Yıldızların ışığında sinsi sinsi gülümsedi. "Elinde korsanlık yaparak düşman gemilerini avlama yetkisi olsa, insanın bir ödül uğruna doğuya yelken açmasına gerek kalmaz."

Tom, "Savaş halinde olduğumuz halde Fransızlarla ticaret yapmak vicdanınızı rahatsız etmiyor mu?" diye sordu.

"Bu işi de birilerinin yapması lazım," dedi Luke. "Aksi halde askerlerimizi avutacak brendimiz ve romumuz olmaz. Ben vatansever biriyim." Bu sözleri öyle ciddi bir tavırla söylemişti ki, Tom konuyu daha fazla üstelemedi. Ama Fransız gemilerinin Manş'ın limanlarını doldurması hakkında Luke'un söylediklerini uzun uzun düşündü.

Raven Plymouth Limanı'nda demirleyince William'ın sözünde durduğunu gördüler. Rıhtımda sağlam görünüşlü, büyük bir arabası vardı; Hal'ı oraya taşıyacak uşaklar da getirmişti. High Weald'e doğru ağır ağır ilerlemeye koyuldular. Yol boyunca erkek ve kadınlardan oluşan küçük gruplar, malikanenin tarım işçileri, madencileri ve kiracıları lord hazretlerini karşılamak için toplaşmışlardı. Hal kendisini görmeleri için oturmakta ısrar etti, kalabalığın içinde tanıdığı bir yüz görünce de arabanın penceresinden adamın elini sıkmak için arabacıya durmasını buyuruyordu.

Malikanenin kapılarından içeri girip büyük evin önündeki araba yoluna saptıklarında bütün hizmetkarların merdivenlerde toplanmış olduğunu gördüler. Uşaklar tarafından içeri taşınan Hal'ın halini gören kadınlardan bazıları ağlarken erkekler de onu boğuk bir sesle selamladılar.

"Sağ salim eve döndüğünüz için Tanrı'ya şükrediyoruz, milord."

William'ın karısı Alice Courtney merdivenin tepesinde bekliyordu. Parlak kırmızı renkli ve kırışık yüzlü minik bir yaratık olan bebeği kollarının arasında tutmaktaydı. Alice onu bir an Hal'ın kollarının arasına bırakınca hemen cıyaklama ya başladı, ama Hal gururla gülümseyerek gür siyah saçlarla kaplı başını öptü.

Tom, tıpkı bir maymuna benziyor, diye düşündü. Sonra Alice'in yüzüne daha yakından baktı. William'la evlendiği sıralarda genç kadını tanıma fırsatını bulamamış, ama onu içten içe sevmişti. Alice şen ve güzel bir kızdı, ama şimdi tanınmayacak kadar değişmişti. Melankolik bir havası vardı.

Cildi şeftali gibi yumuşak ve pürüzsüz olmakla beraber, gözlerinde mahzun bir anlam okunuyordu. Ayrıca, kaygılı görünüyordu. Hal ana kapıdan içeri taşınırken, genç kadın merdivende kalarak, "Hoş geldin, kardeş," diyerek Tom'u selamladı. Delikanlının yanağını öptü ve önünde bir reverans yaptı.

"Güzel bir bebeğiniz var." Tom çekine çekine küçük yüze dokundu, bebek yine cıyaklayınca parmaklarını hızla çekti. "Annesi kadar güzelmiş," diye beceriksizce ekledi.

Alice, "Teşekkür ederim, Tom," deyip sonra hizmetkarların duymaması için sesini alçaltarak, "Seninle konuşmalıyım," diye ekledi. "Burada değil, ama ilk fırsatta." Hızla dönerek bebeği dadısına teslim etti, Tom da o sırada babasının arkasından merdiveni çıkmaya başlamıştı.

Delikanlı fırsatını bulur bulmaz koridordan arka merdivenlere doğru yürüdü, ama bu arada Dorian'ın odasının yanından geçmek zorunda kalmıştı. Kapıyı

açarak eşikte durdu; küçük odaya bakarken yüreği özlemle sızladı. Oda küçük kardeşi nasıl bıraktıysa öyle kalmıştı. Pencerenin pervazında rengarenk üniformalı kurşun askerler sıra sıra dizilmişti. Tom'un onun için yaptığı uçurtma ise yatağın yukarsında asılıydı. Bu anılar acı vericiydi. Kapıyı yavaşça kapayarak arka merdivenden aşağı indi.

Mutfakla ahırlardan geçip tepedeki küçük kiliseye doğru koştu. Mahzenin içi karanlık ve serindi. Kubbeli tavanın ortasındaki açıklıktan içeriye sadece ince bir gün ışığı huzmesi süzülüyordu. Dedesinin ölüsünün bulunduğu sandığın duvarın dibinde, onun için uzun zaman önce hazırlanmış taş lahdin yanında durduğunu görerek rahatladı. Cesedin içinde bulunduğu sandık Bombay'la Ümit Burnu'ndan İngiltere'ye kadarki yolculuğu güven içinde tamamlamıştı. Delikanlı tabutun başına giderek elini kapağının üstüne dayadı ve, "Evine hoş geldin, büyükbaba. Burada, o uzak, vahşi ülkedeki mağarada olduğundan daha çok rahat edeceksin," diye fısıldadı.

Sonra, taş mezarlar dizisinin yanından geçerek tam ortadaki bir tanesinin önünde durdu. Bunun üstündeki yazıyı yüksek sesle okudu: "Elizabeth Courtney, Henry'nin eşi ve Dorian'ın annesi. Daha olgunlaşmadan deniz onu aramızdan aldı. Huzur içinde yat."

Tom yüksek sesle, "Dorian bugün burada değil. Ama yakında olacak. Buna yemin ederim," dedi.

Ardından, kendi annesinin mezarının başına gitti ve üzerine eğilip heykelinin soğuk mermer dudaklarını öptü. Arkasından önünde diz çöktü. "Sağ salim eve döndüm, anne. Guy da iyi. O şimdi Hindistan'da ve John Şirketinde çalışıyor. Evlendi. Karısı Caroline'i görsen severdin. Güzel sesli hoş bir kız o." Tom annesiyle hayattaymış ve kendisini dinliyormuş gibi konuşuyordu. Taş duvarların üstünde dolaşan güneş ışığı devrini tamamlayıp dışarı süzülene ve mahzeni yarı karanlıkta bırakana dek lahdin yanında durdu. Bundan sonra el yordamıyla merdiveni tırmanarak alacakaranlığa çıktı.

Durup eskiden çok iyi tanıdığı, ama şimdi kendisine yabancı gelen karanlık manzaraya baktı. Yumuşak eğimli tepelerin ötesinde denizi görebiliyordu. Limanın yerini işaret eden ışıkların ötesinden sanki kendisini çağırıyordu.

Bütün bir hayat boyu buralardan uzak kalmış gibi bir his duyuyordu, ama mutlu olacağına huzursuzdu ve yoluna devam etme ihtiyacıyla kıvranıyordu. Afrika ötelerde bir yerdeydi ve kalbi de orada olmak istiyordu.

Tepeden aşağı yürürken, "Eskisi gibi bir tek yerde mutlu olabilecek miyim

diye çok merak ediyorum," diye fısıldadı.

Tepenin eteklerinden bakılınca, evin görünüşü akşamın sisleri arasında beliren karanlık bir gölgeydi sanki. Tom çimenlerin ortasında yükselen dev meşe ağacının dallarının altında hayalet gibi bir şekil görünce aniden durdu. Bu beyazlar giymiş bir kadın görüntüsüydü. Tom'a hurafelerle karışık bir huşu duyurdu. High Weald'de dolaşan hayaletler hakkında pek çok öykü anlatılmıştı. O ve Guy çocukken dadıları onları bu gibi öykülerle korkuturdu. Tom, "Bir hayalete yenik düşecek değilim," diye karar vererek beyazlı kıza doğru yürüdü. Beyazlı kız, Tom yanında bitene dek yaklaştığından habersiz görünmüştü. Sonra korku içindeki yüzünü ona doğru çevirince Tom, bunun yengesi Alice olduğunu gördü. Genç kadın onu tanır tanımaz eteklerini topladığı gibi eve doğru kaçtı. Tom, "Alice!" diye seslenerek onun arkasından koştu. Genç kadın arkasına bakmadan adımlarını sıklaştırdı. Tom ona, evin ön cephesinin altındaki çakıllı yolda yetişti ve kadını bileğinden yakaladı. "Alice, benim, Tom," dedi. "Sakın korkma."

Genç kadın dehşet içinde, "Bırak beni," diye soluyarak bakışını mumların sarı ışığıyla aydınlanan pencerelere dikti.

Delikanlı ona, "Benimle konuşmak istiyordun," diye hatırlattı. "Söylemek istediğin neydi?"

"Burada olmaz, Tom. Sonra o, bizi bir arada görür."

"Billy mi?" Tom şaşırmış göründü. "O ne yapabilir ki?"

"Anlamıyorsun. Beni bırakmalısın."

Tom gençliğin verdiği küstahlıkla, "Ben Billy'den korkmuyorum," diye böbürlendi.

"Oysa korkmalısın." Alice böyle diyerek elini Tom'un pençesinden kurtardı ve merdiveni koşa koşa çıkarak eve girdi. Araba yolunun ortasında ellerini kalçalarına dayamış olarak duran Tom, onun arkasından bakakalmıştı. Uzaklaşacağı sırada garip bir hissin etkisiyle başını kaldırdı.

Ağabeyi ikinci kattaki yüksek yatak odası pencerelerinden birinin başında duruyordu. Işık arkasından vurduğu için, görünen sadece ince yapılı ve zarif bir siluetti. İkisi de uzunca bir an kımıldamadılar. Sonunda Tom, eliyle boş ver gibilerden bir işaret yaparak Alice'in arkasından eve girdi.

Tom yatak odasında olduğu sırada çatırdayan tahtalarına ve rüzgarın kamçıladığı damına rağmen eski evde bile kulağa ters gelen hafif bir gürültü

duydu. Delikanlı birden taş kesilerek kulak kabarttı. Birkaç saniye sonra gürültü tekrarlandı. Bu, kapana kısılmış bir tavşanın çıkarabileceği tiz bir ıstırap ve çaresizlik iniltisini hatırlatıyordu. Tom pencerenin başına gitti ve camı kaldırdı. Panjurları da açınca denizden gelen gece esintisi içeri doldu. İnsan sesiydi, bu. Bir kadın ağlıyor, araya bir erkeğin daha kalın sesi karışıyordu.

Tom pencereden sarktı. Seslerin, evin başlıca yatak odalarının bulunduğu altındaki kattan geldiğini fark edebiliyordu şimdi. Derken ortalık sessizleşti. Tom tam camı kapayacağı sırada bir tokat sesi duydu. Böylesine net duyulduğuna göre şiddetli bir tokat olmalıydı, bu. Kadın yine bağırınca Tom'un yüreği ağzına geldi. Bu kez çığlık o kadar tiz ve net bir ıstırapla yüklüydü ki, kimin tarafından çıkarıldığından delikanlının hiçbir şüphesi kalmadı.

"Domuz herif!" diye tıslayarak kapıya atıldı. Üstünde sadece gömleği ve düğümlenmemiş boyun atkısıyla koridorda koştu ve basamakları üçer üçer atlayarak alt kata indi.

Babasının dairesinin kapısının önüne varınca bir duraklama geçirdi. Çift kanatlı kapılar ardına kadar açıktı. Dört kolonlu yatağın perdeleri de açık olduğundan Hal'ın işlemeli örtülerinin altında yattığını görebiliyordu. Hasta adam arkasına yığılı yastıklara yaslanarak oturuyordu. Açık kapıların dışından geçen Tom'a heyecanla seslendi. "Hayır, Tom! Buraya gel!"

Tom çağrıyı duymazlıktan gelerek koridorun daha ilersindeki William'ın dairesine koştu. Tokmağı çevirmeyi denediyse de, kapı kilitliydi, bunun üzerine tahtayı yumruklamaya başladı. "Aç kapıyı, kahrolası, Billy!" diye bağırdı.

İçerdeki sessizlik uzadı. Delikanlı tekrar bağırmak üzere ciğerlerini havayla doldururken kapı yavaşça açıldı. William eşikte duruyor, odayı vücuduyla bloke ettiğinden Tom içersini göremiyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu William. "Ne cesaretle kapıma gelip bağırıyorsun?" Onun da üstünde sadece gömlek vardı. Yüzü öfkeden ya da bedensel çabadan kıpkırmızıydı; gözleri de hiddetten ateş gibi yanıyordu. "Defol buradan, küstah serseri!" diye gürledi.

Tom direndi. "Alice'le konuşmak istiyorum." .

"Bu akşam onunla konuştun. Alice'in işi var. Onu şimdi göremezsin."

"Birinin bağırdığını duydum." "

"Burada bağıran olmadı. Belki de duyduğun bir martının çığlığı ya da rüzgarın uğultusuydu."

"Gömleğin kanlı." Tom ağabeyinin kolundaki minik kırmızı lekeleri işaret etti. William da aynı yere bakıp öfkesinin arasında soğuk soğuk gülümsedi. Sonra, sağ kolunu arkasından çekti ve şiş parmak eklemindeki kesiği emdi. "Elimi dolabın kapısına sıkıştırdım."

"Alice'i görmem lazım."

Tom böyle diyerek ağabeyini itip geçmeye kalkıştıysa da, Alice'in sesi onu durdurdu. "Lütfen git, Tom. Seni şimdi göremem." Sesi acıdan ve dökülmemiş gözyaşlarından titriyordu. "Lütfen Tom, kocamı dinlemelisin. Buraya giremezsin."

William, "Şimdi bana inandın mı?" diye küçümser bir tavırla söylendi. "Alice seninle konuşmak istemiyor." Arkaya çekilerek kapıyı kapadı.

Tom kararsız bir tavırla kapının önünde kalakalmıştı. Tekrar kapıyı vurmak için elini kaldırdıysa da, babasının sesini duydu. "Tom, buraya gel. Seni istiyorum."

Delikanlı kapıdan uzaklaşarak babasının yatağının yanına yürüdü. "Baba, duydum... "

"Hiçbir şey duymadın, Tom. Hiçbir şey."

"Duydum diyorum." Tom'un sesi isyan doluydu.

"Kapıları kapa. Sana söylemem gereken bir şey var." Tom denileni yaptı ve yatağın yanına döndü.

"Hayatın boyunca daima hatırlaman gereken bir şey var, Tom. Hiçbir zaman bir karı kocanın arasına girmemelisin. Alice, William'ın malıdır, ona istediğini yapabilir, sen ise aralarına girmeye kalkışırsan seni öldürmeye hakkı olur. Bu yüzden hiçbir şey duymadın, oğlum."

Aşağıya yemeğe inerken Tom hala öfkeden kuduruyordu. Uzun masaya üç servis konulmuştu. William ise şimdiden masanın başına yerleşmişti.

"Geciktin, Thomas," dedi. Gayet rahat bir tavırla gülümsüyordu. Boynundaki ağır altın zincir ve göğsündeki yakutlu iğneyle çok yakışıklı görünüyordu.

"High Weald'de saat sekizde sofraya oturuyoruz. Burada konuk olduğun sürece evin adetlerine uymaya çalış lütfen."

Tom itiraz etti. "High Weald benim evimdir. Burada konuk değilim."

"Bu tartışılır. Ben aksini savunuyorum."

Tom, William'ın solundaki boş yere baktı. "Alice nerede?"

William istifini bozmadı. "Karım biraz rahatsız. Bu akşam, bizimle olamayacak. Lütfen yerine geç."

"Çok garip, ama nedense iştahım hiç yok. Buralarda midemi bulandıran bir şeyler var. Bu akşam seninle yemek yiyemeyeceğim, ağabey."

"Orası senin bileceğin iş." William omuzlarını silkti ve uşağın kırmızı şarap doldurduğu uzun saplı kadehe dikkatini verdi.

Tom o anki ruh haliyle geceyi ağabeyiyle aynı çatı altında geçirebileceği ne güvenemiyordu. Üstüne bir pelerin alarak ahırlara koştu. Seyislere seslendi. Bir tanesi tavan arasındaki seyis dairesinden yuvarlanırcasına indi ve atlardan birini onun için eyerledi. Tom ilk mili üzengilerin üstünde durarak ve atı dörtnala koşturarak katetti. Ama gecenin serin havası öfkesini biraz hafifletince hayvana acıdı ve Plymouth yolunda daha yavaş koşturdu.

Aboli'yi Luke Jervis'le birlikte limana yakın Royal Oak hanının meyhane sinde buldu. Onu sevinçle karşıladılar, Tom da ilk içkisini maşrapayı dudaklarından ayırmadan içti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bir ara yanında güler yüzlü, güzel bir kızla arkadaki merdivenden limana bakan küçük bir odaya çıktı. Dengesini kaybedince kız onu tutarak merdivenden aşağı yuvarlanmasına engel oldu.

Kızın çıplak vücudu lambanın ışığında bembeyazdı. Sıcacık vücuduyla Tom'a sarıldı. Delikanlı onun üstünde öfkesini unuttu. Kız sonradan delikanlının uzattığı parayı kıkırdayarak geri çevirdi.

"Asıl benim size para vermem gerekir, Bay Tom," dedi. Kentte hemen herkes Tom'u çocukluğundan beri tanırdı. "Ne kadar hoş bir delikanlı olmuşsunuz. Aylardan beri bu kadar güzel sevilmemiştim."

Aboli daha sonra Tom'un, içkiyi fazla kaçırmış bir denizcinin dövüşme önerisini kabul etmesini önledi. Onu meyhanenin dışına sürükleyerek atına binmesine yardım etti. Eyerin üstünde sallanırken bir yandan da şarkı söyleyerek onu High Weald'e götürdü. JL Tom ertesi sabah erken saatte at üstünde kırlara doğru yol alıyordu.

Heybelerinden biri patlarcasına gerilmişti. Yoğun siste karanlık ve egzotik bir siluet olan Aboli yol kavşağında onu bekliyordu. Atını Tom'unkine yanaştırdı.

"Plymouth'un sakinleri, sanırım dün geceki ziyaretinin tekrarlanmasındansa Fransızların saldırısını yeğlerler." Yan gözle Tom'a baktı. "Dün gece olanlardan sonra rahatsızlık duymuyor musun, Klebe?"

"Masum bir çocuk gibi uyudum, Aboli. Niçin rahatsızlık duyayım ki? " Tom gülümsemeye çalışırken gözleri kan çanağından farksızdı.

"Ah, gençliğin neşesi ve çılgınlığı." Aboli sözde hayranlıkla başını salladı. Tom sırıtarak atını mahmuzladı ve çitin üzerinden aşırdı. Aboli de onu izledi ve ilerde bir yamacın dibine sığınmış kasvetli bir koruya doğru atlarını koşturdular. Tom dizginleri çekip yere atladı, atını dallardan birine bağlayarak koruluğun içinde eski taşlarla beneklenmiş alana doğru yürüdü. Taşlar zaman içinde yosundan yeşermişti. Efsaneye bakılırsa, çok çok eski çağlarda buraya gömülen kimselerin mezarlarını işaretliyorlardı.

Tom bunların arasında uygun bir yer seçti, "İşte burası!" dedi. Aboli elinde kazmayla yaklaştı ve yumuşak toprağı kazmaya başladı. Adamcağız soluk almak için durunca Tom kolları sıvadı ve delik ancak bel hizasına inince durdu. Bundan sonra dışarı tırmandı ve atını bağladığı yere yürüdü. Heybenin kapağını açarak bir örtüye sarılı pakedi çıkardı. Örtünün altından bir kavanoz çıktı. El-Auf ona bir tek alaycı gözle bakıyordu.

"Aboli, cenaze duasını okur musun? Arapçan benimkinden iyi."

Aboli'nin güçlü sesiyle okuduğu dua, karanlık korulukta tüyler ürpertici yankılar yapıyordu. Adam susunca Tom kavanozu yine aynı örtüyle sardı ve hazırladıkları mezarın içine yerleştirdi. "Yiğit bir adamdın, el-Auf," dedi. "Umarım, Tanrı'nın senin günahlarını bağışlayacak kadar merhameti kalmıştır." Delikanlı bundan sonra mezarı kapadı ve toprağı ayaklarıyla basarak sıkıştırdı. Ardından toprağın kazıldığını gizlemek için üstüne çimleri dağıttı.

Atlarının yanına döndüler. Aboli eyerinin üstünde dönerek son bir defa koruluğa baktı. "Düşmanını kılıç düellosunda öldürdün," dedi. "Sonra da ölüsüne saygılı davrandın. Sen gerçek bir savaşçı oldun, Klebe."

Bundan sonra kırlardan denize doğru yol aldılar.

***

Hal Courtney hayatının kum saatinin son kum taneciklerini damla damla akıttığını hissetmiş gibiydi. Düşünceleri sık sık ölüme ve bununla ilgili ayrıntılara kayıyordu. Yatağında yattığı yerden kentin en usta taşçısını karşısına çağırttı ve mezarı için çizdiği modeli ona gösterdi.

"Benden ne istediğinizi çok iyi anladım, milord." Taşçı derisinin gözeneklerine yerleşmiş taş tozları yüzünden vaktinden önce yaşlanmış görünüyordu.

"Tabii ki anladın, John," dedi Hal. Adam keski ve çekiçle gerçek bir sanatkardı. Hal'ın babasıyla bütün eşlerinin lahitlerini de o yontmuştu. High Weald'in efendisi için de aynı şeyi yapması uygun düşerdi.

Hal bundan sonra babasının cenaze töreninin piskopos tarafından yönetilmesini sağladı. Sir Francis'in ölüsü, taş ustası John'un hemen hemen yirmi yıl önce onun için hazırladığı sandukanın içinde son uykusunu uyuyacaktı.

Şapel aile bireyleri ve Sir Francis Courtney'i tanımış olanlarla tıka basa doluydu. Hizmetkarlarla malikanenin tarım işçileri arka sıraları doldurmuşlar ve kilisenin avlusuna taşmışlardı.

Hal geçidin orta yerinde, malikanenin marangozlarının ona yaptıkları özel bir koltukta oturuyordu. Hal'ın dengesini bulabilmesi için koltuğun yanları yüksek bırakılmıştı. Her köşesinde de güçlü kuvvetli dört uşak tarafından taşınabilmesi için birer tutamacı bulunuyordu.

Courtney ailesinin geri kalan bireyleri ön sırada oturmuşlardı. Bir düzine kadar kuzen, dayı, teyze ve tabii ki yakın akrabalar vardı. William babasına en yakın koltuktaydı, Alice de yanında oturuyordu. Tom'un zorla dairelerine girmeye kalkıştığı geceden beri ortalıkta gözükmemişti. Matem siyahları giymişti, koyu renkli bir peçe ise yüzünü örtüyordu. Ama bir an gözlerinin yaşını silmek için peçenin ucunu kaldırdığında, Tom öne eğilerek genç kadının yüzünün yarısının şiş olduğunu, dudağındaki derin bir kesiğin kabuk tuttuğunu, yanağındaki çirkin bir berenin ise solarak mor ve yeşil olduğunu gördü. Genç kadın, Tom'un bakışını üstünde hissedince hemen peçeyi indirdi.

Geçidin öbür yanındaki sırada ise onur konukları oturuyordu: St. George ve Kutsal Kase Tarikatı'nın dört şövalyesi. Nicholas Childs ve Oswald Hyde, Londra'dan birlikte gelmişlerdi. Alice'in babası Exeter Kontu John Grenville, High Weald'e komşu olan geniş arazilerinden küçük kardeşi Arthur'le birlikte at üstünde gelmişti.

Kafile törenden sonra cenaze şöleni için büyük eve döndü. Aileyle onur

konukları büyük yemek salonunda yemek yiyorlardı. Köylüler için ise ahırların dışına yiyecek ve içecekle dolup taşan sehpalar yerleştirilmişti.

Hal o kadar cömert bir ev sahibi, High Weald'in mahzenlerinden çıkarılan içkiler de öylesine boldu ki iki lord daha akşam olmadan dinlenmek için odalarına çekilmek zorunda kalmıştı. Piskopos da görevinin gerekleriyle nefis şaraptan fazlasıyla etkilenmiş olduğundan binanın ana merdivenini ancak iki uşağın yardımıyla çıkabildi, ama merdiven sahanlığında durarak yukarı çıkışını izleyenleri kutsamaktan da geri kalmadı.

Ahırların avlusunda eğlenenler patlayıncaya dek elma rakısı içtikten sonra çitlerden ve saman yığınlarından benzer amaçlarla yararlandılar. Buralarda da içkicilerin horultuları, başka şekillerde meşgul olan genç çiftlerin saman hışırtıları, kıkırtıları ve mutlu çığlıklarına karışıyordu. Tarikatın dört şövalyesi ortalık kararırken şölenin etkisini atlatmaya çalışarak odalarından indiler ve beklemekte olan arabalarına bindiler. Küçük kafile evden ayrılıp, öndeki arabada bulunan Hal'la Tom'u yamacın yukarsındaki şapele doğru izledi.

Şapelin mahzeninde tören için her şey hazırdı. Yerdeki mozaik deseni beş uçlu yıldız biçimindeydi, ortasında da ateş, toprak ve su elemanlarını içeren üç tunç kazan bulunuyordu. Maltızdaki alevler, taş mezar dizilerinin ötesindeki köşelerde garip gölgeler çizerek dans ediyordu.

Hal'ın koltuğu şapelin kapısında onu bekliyordu. Oturduktan sonra şövalye kardeşleri onu merdivenden mahzene indirerek beş uçlu yıldızın ortasına oturttular. Çevresi üç kazanla çevriliydi.

Beyaz entariler giymiş olan Tom yukarda, şapelin ortasında yalnız başınaydı. Duvarlara dirseklerle tutturulmuş meşalelerin ışığında altarın önünde çömelmiş, dua ediyordu. Aşağıdaki mahzende Loca'yı açarken fısıldaşan şövalyelerin seslerini duyabiliyordu. Derken taş merdivende ağır ayak sesleri duyuldu. Tom'un kefili Exeter kontu onu çağırmaya geliyordu.

Tom, kontun arkasından öbür şövalyelerin kutsal dairenin içinde onu bekledikleri mahzene indi. Kılıçlarını kınından çıkarmışlardı; tarikatın birinci derecedeki denizcileri Nautonnier Şövalyeleri olarak altın yüzüklerini ve zincirlerini takmışlardı. Tom beş köşeli yıldızın kenarına diz çöktü ve içeri alınmak için yalvardı. "Tanrı, Oğul ve Kutsal Ruh adına!"

Babası boğulmaktan kurtarılmış bir adamın boğuk sesiyle, "St. George ve Kutsal Kase Tarikatı'nın Temple Locası'na girmek isteyen kim?" diye sordu.

"Temple'ın gizemlerini tanımak için gelen bir aday."

Babası, "Öyleyse ebedi yaşamını tehlikeye atma pahasına gir," diye onu davet etti. Hal'ın yumuşak ses tonu uyarıyı daha etkili kılıyordu. Tom ayağa kalktı ve mistik dairenin sınırlarını işaretleyen mozaik mermer deseni aştı. Herhangi bir şey hissetmeyi beklememişti; ama şimdi bir düşman, toprağa bir kılıç saplayarak mezarını işaretlemiş gibi titriyordu.

Hal tiz bir sesle, "Bu adaya kim kefil oluyor?" diye sordu. Kont gür sesiyle atıldı. "Ben oluyorum."

Hal oğluna bakarken uzun yıllar önce and içtiği yeri, ekvatorun güneyinin o vahşi ülkesindeki tepeyi düşünüyordu. En sonunda dairenin dışına, babasını yatırabildiği taş sandukaya bakışını dikti. Devamlılığı, yani bir kuşağı ötekine bağlayan sihirli şövalyelik zincirini gözünün önüne getirince yüzü hülyalı bir gülümsemeyle aydınlandı. Kendi ölümünün tıpkı karanlıkta ona yaklaşan insan yiyen bir canavar gibi pusuda beklediğini hissediyordu. Geleceği oğullarımın ellerine teslim ettikten sonra karanlık varlıkla buluşmam daha kolay olacak, diye düşündü. Geleceğin geçmişle birleşerek gözlerinin önüne serildiğini görür gibiydi. Bu arada tanıdığı gölgemsi siluetler gördü: Savaştığı düşmanlarla sevdiği ve uzun zaman önce kaybettiği erkeklerle kadınlar, henüz gelecek günlerin sisine karışmadığını bildiği başka kişilerle kaynaşıyordu.

Kont yavaşça uzanarak elini Hal'ın eğik omzuna dayadı ve onu şimdilere çağırdı. Hal silkinerek yine Tom'a baktı. "Kimsin sen?" "Henry ile Margaret'in oğlu Thomas Courtney."

O kadar sevdiği kadının adını duyunca Hal gözlerinin yaşardığını hissetti. Melankoli ruhunun derinlerinde yuvalanmıştı. Büyük bir moral bozukluğu yaşıyor ve artık dinlenmek istiyordu. Ama kendisine düşen görevleri tamamlamadan bunu yapamayacağını biliyordu. Yine silkinerek, ona babasından geçen Neptün kılıcını Tom'a uzattı. Meşalelerin aydınlığı bıçağın altın kakmalarının üstünde dans ediyor, başındaki safirin derinlerinde ışıldıyordu. “İnancının ilkelerini bu bıçağın üstünde doğrulamanı bekliyorum," dedi.

Tom kılıcın keskin kenarına dokunarak ezberden okumaya başladı. "Şunlara inanıyorum: Üçlemede sadece bir tek Tanrı olduğuna, Ebedi Baba, Ebedi Oğul ve Ebedi Kutsal Ruh."

Nautonnier Şövalyeleri bir ağızdan, "Amin!" dediler.

Sorular ve yanıtlar meşaleler eriyip akarken devam etti. Her "soru nere deyse tümüyle Temple Şövalyeleri'ninkinden alınma tarikatın yasasını andırıyordu.

Bu arada Temple Şövalyeleri'nin tarihinin anahatları okundu. İsa ve Süleyman Mabedi'nin Yoksul Şövalyeleri'nin 1312'de Fransa Kralı Philippe Le Bel tarafından kuklası Bordeaux'lu Papa V. Clement'in suç ortaklığıyla nasıl saldırıya uğradıkları ve imha edildikleri anımsatılıyordu. Temple Şövalyelerinin altın çubuklarıyla arazilerden oluşan muazzam servetine krallık tarafından el konulmuş, liderleri işkence edilmiş ve kazığa bağlanıp yakılmıştı. Bununla birlikte, müttefikleri tarafından uyarılan Temple Denizcileri, Manş limanlarındaki demirleme yerlerinden denize açılmışlardı, İngiltere'ye yönelmişler ve Kral Edward'ın korumasına sığınmışlardı. O zamandan beri İskoçya ve İngiltere'de localarını başka adlar altında tekrar kurmuşlar, fakat tarikatın temel ilkeleriyle bağlı kalmışlardı.

Sonunda bütün sorular sorulmuş ve yanıtlanmıştı. Tom yere diz çöktü, şövalyeler de etrafında halka oldular. Ellerinden birini onun eğilmiş başına, öbürünü ise Neptün kılıcının sapına dayadılar. "Thomas Courtney, sana Kase Şirketine hoş geldin diyor, seni St. George ve Kutsal Kase Tarikatı Mabedi'nin kardeş şövalyeliğine kabul ediyoruz."

Onu ayağa kaldırıp teker teker öptüler. Bütün bunlar eski ritüelin bir parçasıydı, ama Tom babasını.öpmek için eğilince Hal eskiden beri geçerli kural dan saptı. Neptün kılıcının sapını oğlunun eline verdi ve parmaklarını onun elinin üstüne kapayarak "Bu kılıç artık senin, oğlum," dedi. "Onu cesaretle ve şerefle kullan."

Tom güzel kılıcın babasının en çok değer verdiği eşyalardan biri olduğunu biliyordu. Minnettarlığını anlatmak için kelime bulamadı, bunun yerine Hal'ın gözlerinin içine uzun uzun baktı. Ona iletmeye çalıştığı sessiz sevgi ve görev mesajını babasının anladığını görebiliyordu.

Cenaze töreni için gelenlerle tarikatın dört şövalyesi gittikten sonra, High Weald oldukça sessiz ve boş göründü. Alice günlerinin çoğunu özel dairesinde geçiriyordu. Tom onu bir kere kırlarda yalnız başına atını sürürken gördü.

Delikanlı, onu uzaktan seyrederek son kısa buluşmalarının sonuçlarını anımsadığından yengesine yaklaşmadı.

William malikanenin yönetimiyle meşguldü. Günlerini kalay madenindeki ofisinde geçirip işçi temsilcisiyle görüşüyor veya malikanede atla dolaşarak, hizmetkarları arasında işi asanları ve suç işleyenleri yakalamak amacıyla baskınlar yapıyordu. Suçlular kırbaçla ve anında malikane topraklarından atılmak la cezalandırılıyordu. William akşamları eve dönerek saat tam sekizdeki yemekten önce babasıyla bir saat geçiriyordu. Alice ona katılmadığı

için yemeklerini yalnız yiyordu. Tom da çeşitli bahanelerle yemeğini odasında ya da çevredeki meyhanelerin birinde yiyor, Aboli, Luke Jervis, Ned Tyler ve Alf Wilson'la çok daha dost bir ortamda vakit geçiriyordu.

Aylar geçtikçe Tom giderek daha huzursuz ve sabırsız olmaya başladı. William evde olmayınca gününün en büyük bölümünü babasıyla geçiriyordu.

Hal'ı aşağıya, kütüphaneye indiriyor, onu büyük masanın başındaki koltuğuna oturtuyor, sonra babasının istediği kitaplarla haritaları kalabalık raflardan indiriyordu. Bunları masanın üstüne yayarak dikkatle inceliyorlar, babasının hiçbir zaman yapamayacağını bildiği yolculuğun ayrıntılarını tartışıyorlardı.

Yeni satın aldığı gözlüğü burnuna oturtan Bay Walsh da masanın uzak ucunda oturuyor, Hal'ın ona dikte ettiği notları alıyordu. ihtiyaçları olan malzeme ve donanımın ayrıntılı envanterlerini ve Hint Okyanusu'na yapılacak seferde gemilere alınacak mürettebatın adlarıyla görevlerinin dökümünü düzenliyorlardı.

Hal, "İki gemi lazım," diye karar verdi. "Seraph'la Minotaur kadar büyük değil, fakat iyi silahlanmış, hızlı ve manevra kabiliyeti olan gemiler. Evet, çünkü o adamlarla tekrar dövüşeceğimiz kesin. Ha evet, gemileri Ateş Sahili'nin nehirlerine ve haliçlerine sokacağımız için su çekişleri de fazla olmamalı."

Tom söze karıştı. "Ned Tyler'la Alf Wilson'u bize uygun gemiler aramaya yollayacağım. Kıyı boyunca at sürerek Plymouth'la Margate arasındaki bütün limanlara uğrayabilirler. Ne yazık ki Avrupa anakarasında savaş olduğuna göre, istediğimiz gibi gemileri bulmamız kolay olmayacak."

Hal dudak büktü. "O gemileri satın alacak altınların varsa, ne kadar kolay bulunacaklarını görüp şaşıracaksın. Dorian'ı Arapların elinden kurtarmak için el-Auf'dan kopardığım ganimetin her kuruşunu sarf etsem bile gam yemem."

Bay Walsh, "Bir ilan verebiliriz," diye önerdi.

"İyi bir öneri!" dedi Hal.

"Lord Childs'dan şirketin bir gemisini de isteyebiliriz." Tom haritadan başını kaldırdı.

"Hayır!" Hal "olmaz" der gibi başını kaldırdı. "Childs eğer bir filoyu John Şirketinin bölgesine götüreceğimizi duyacak olursa, bizi engellemek için elin den geleni yapar. Şirket, bölgeleri içinde başkalarının ticaret yapmasına, hatta dolaşmasına şiddetle karşıdır."

Planlamalara ve tartışmalara günlerce devam ettiler. Sonra, Tom'un onları sahil boyuna yollamasından on beş gün sonra Ned Tyler'la Alf Wilson bir gemi buldukları haberiyle döndüler. Tekne söz konusu görev için idealdi, ama sahipleri onun için yedi bin sterlin istiyordu. Yanlarında Hal'ın imza etmesi için bir kabul belgesi ve sahiplerin paralarının banka çekiyle ödenmesini istediklerine dair bir istem vardı.

Hal iki denizciyi, geminin durumu ve yaşı hakkında sorguladıktan sonra gözlerini kapadı ve uzun zaman sessizlik içinde oturdu. Tom telaşlanmıştı.

"Baba!" Sandalyesinden fırlayıp Hal'ın yanına koştu. Babasının yanağına dokununca ateş gibi yandığını fark etti. "Lord hazretleri iyi değil," dedi. "Bana yardım edin de onu yukarıya, yatağına taşıyalım." Bay Walsh bile koltuğun bir kolunu tuttu, böylece Hal'ı merdivenden yukarı kata koşturdular. /'

Hal yatağına yatırılınca Tom, Dr. Reynolds'u kentteki evinden alıp getirmesi için Aboli'yi Plymouth'a yolladı. Sonra, Ned Tyler'la öbürlerini savarak aşağıda beklemelerini buyurdu. Onlar gittikten sonra, babasıyla yalnız olmak için yatak odasının kapılarını kilitledi. Yorganı açtı ve bacaklarının kesiklerini saran bandajları titreyerek çözmeye girişti.

Hal şimdi kanındaki ani ateşin etkisiyle kızarmıştı ve kendinden geçmiş olarak sayıklıyordu. Tom son sargıyı da kaldırınca kabuk tutmuş yaranın tekrar açıldığını ve açık yaradan sarı renkli bir cerahatin aktığını gördü. Çok iyi bildiği tatlımsı koku odayı doldurunca Tom, kokuşmuşluğun bu kez eskisin den de daha öldürücü olarak arttığını anladı. Bacağın kalan kısmı, kırbaçlanmış gibi kırmızı çizgilerle yol yol olmuştu. Dr. Reynolds onu bu belirtiye karşı uyarmıştı, delikanlı da şimdi karşılaşacağı durumdan korka korka titreyen parmaklarıyla babasının kasığını yokladı. Bezler şişmiş ve taşlaşmış, ceviz kabukları gibi yumru yumru olmuştu. Tom onlara dokununca Hal dayanılmaz bir acının pençesinde inledi.

Dr. Reynolds gelince, "Bu gazlı kangren," diye doğruladı. "Bu kez onu kurtaramam."

Tom, "Kangrenli kısmı kesip atamaz mısınız? Kokuşmuş kısmı önceki gibi akıtamaz mısınız?" diye ona bağırdı.

"Kangren bu kez çok yükseğe yayılmış." Dr. Reynolds onlar daha bakarken Hal'ın kasıklarında ortaya çıkan ateş gibi kırmızı çizgileri parmak uçlarıyla izledi.

Tom yalvardı. "Mutlaka yapabileceğiniz bir şey vardır."

Reynolds açık açık konuştu. "Kangren vücudunda kuru otları tutuşturan bir yangın gibi yayılıyor. Baban sabaha çıkmaz. Onunla vedalaşması için ağabeyini çağırtmalısın."

Tom, Aboli'yi William'ı çağırmaya yolladı. Ama o, East Rushwold'daki kalay madeninin ana kuyusundaydı. Aboli, Hal'ın büyük oğlunun yukarı çıkması için akşama kadar bekledi. Babasının durumunun aniden kötüleştiğini duyunca William atına atlayıp dörtnala eve döndü. Hal'ın yatak odasına öylesine bir heyecanla atıldı ki, Tom başka zaman olsa bu hareketin farklı bir anlam taşıyabileceğini düşündü.

William, Dr. Reynolds'a, "Babam nasıl?" diye sordu.

"Lord hazretlerinin hızla kaçınılmaz sona yaklaştığını üzülerek söylemek durumundayım."

William, Tom'u görmezlikten gelerek gitti, yatağın öbür yanında yere diz çöktü. "Baba, ben William," dedi. "Beni duyuyor musunuz?" Büyük oğlunun sesini duyunca, Hal kımıldadı, ama gözlerini açmadı.

William, "Konuşun benimle," diye ısrar etti, fakat Hal'ın solukları çok hafif ve zayıftı.

William, "Gidiyor," diye fısıldadı.

Tom hızla başını kaldırıp ona baktı. Ağabeyinin ses tonunda bir hoşnutluk sezer gibi olmuştu. "Evet, pek fazla beklemeyeceksin, Billy," diye doğruladı. "Sabaha Lord Courtney olacaksın."

William, “İğrenç pislik!" diye hırladı. "Bu sözlerini fitil fitil burnundan getireceğim."

İkisi de bir saat kadar konuşmadılar. Ama sonra William aniden ayağa kalktı. "Saat sekiz olmuş, benim karnım zil çalıyor. Bütün gün ağzıma bir lokma bir şey koymadım. Sen de yemeğe iniyor musun?"

"Ben burada kalacağım." Tom ağabeyinin yüzüne bakmadı. "Babam uyanırsa bize ihtiyacı olabilir."

"O zaman Reynolds bize seslenebilir. Yemek salonundan buraya gelmek bir dakika bile sürmez."

Tom, "Sen git, Billy. Ben seni çağırırım," diye söz verdi, William da kapıya yürüdü.

Yarım saat sonra ağzını bir peçeteyle silerek geri döndü. Çekingen bir tavırla, "Şimdi nasıl?" diye sordu.

Tom, "Seni aradığı söylenemez," diye yanıt verdi. "Merak etme, Billy. Keyifli bir akşam yemeği yediğin için seni mirasından mahrum edecek değil."

Uzun bir gece nöbetine hazırlandılar. iki kardeş yatağın iki yanında otururken Reynolds giyinme odasındaki yatağa sokak kıyafetiyle uzanmış, hafifçe horluyordu.

Büyük ev soluğunu tutmuş gibiydi. Dışardaki gece de öylesine sessiz ve sakindi ki, Tom tepedeki şapelin kulesindeki saatin saat başı çaldığını duyabiliyordu. Saat sabahın biri olunca delikanlı, yatağın öbür yanındaki William'a baktı. Ağabeyinin başı yatak örtüsünün üstüne düşmüştü ve ağır soluklar alıp veriyordu.

Tom elini babasının alnına dayadı. Biraz daha serin, diye düşündü. Belki ateşi daha önce de defalarca olduğu gibi yavaş yavaş düşmekte. Ne zaman dır ilk kez kalbinde bir ümit kıpırtısı hissetti.

Tom'un elinin dokunuşunu hisseden babası kıpırdadı ve gözlerini açtı, "Burada mısın.Tom?"

Tom sesine şen bir ton vermeye çalışarak, "Evet, baba," diye karşılık ver di. “İyileşeceksin. Planladığımız gibi birlikte yola çıkacağız."

“Ben seninle gelmeyeceğim, oğlum." Hal en sonunda Tom'un esasen bildiği gerçeği itiraf etmişti. "Bu yolculuğu kendi başına yapmak zorundasın."

Tom, “İsterdim ki... " diye başlayınca babası onun elini arayıp buldu.

“İnkar ederek boş yere vakit kaybetme," diye fısıldadı. "Çok az zamanımız kaldı. Dorian'ı benim için bulacağına söz ver."

"Dorry'ye yemin ettiğim gibi size de söz veriyorum, baba."

Hal içini çekerek yine gözlerini kapadı. En kötü olasılığı aklına getiren Tom bir an paniğe kapılacak gibi oldu, ama Hal yine gözlerini açtı. "William?" dedi. William nerede?"

Kendi adını duymak William'ı da uyandırmıştı. Başını kaldırdı. "Buradayım, baba."

Hal, "Bana sağ elini ver, William," diye emretti. "Sen de Tom." Kardeşler ona ellerini teslim edince Hal devam etti. " William, en küçük kardeşinin başına gelenleri biliyorsun, değil mi?"

"Evet, baba."

"Tom'u onu bulup kurtarmakla görevlendirdim. Tom da bu görevi kabul etti.

Şimdi sana da bir görev veriyorum. Beni dinliyor musun, William ? "

"Evet, baba."

"Dorian'ı kurtarma işinde Tom'a elinden gelen yardımı yapmakla görevlendiriyorum seni. Ona ihtiyaç duyduğu gemileri sağlayacaksın. Mürettebat ve levazım için gerekli parayı ödeyeceksin. Cimrilik edip masrafları kısmayacak, Tom'la birlikte hazırladığımız manifestoyu yerine getireceksin."

William başıyla onayladı. "Benden istediğinizi anlıyorum, baba."

"Öyleyse bana yemin et." Hal tizleşen bir sesle ısrar etmişti. "Çok az vaktimiz kaldı."

William içtenlikle, "Yemin ediyorum," dedi.

Hal, "Sana çok şükür, Tanrım," diye mırıldandı. Son bir çaba için kuvvetini toparlamaya çalışır gibi bir süre konuşmadan yattı. Ama oğullarının ellerini salıvermemişti. Sonra tekrar konuştu. "Siz kardeşsiniz. Kardeşler asla düşman olmamalılar. Aranızı açan eski anlaşmazlıkları unutup tam anlamıyla kardeş olmanızı istiyorum."

William'la Tom susuyorlar, ne Hal'a, ne de birbirlerine bakıyorlardı.

Hal, "Bu ölüm yatağımdaki son arzum. Bunu yerine getirin," diye yalvardı.

İlk konuşan Tom oldu. "Geçmişte olanları unutmaya hazırım. Gelecekte hak ettiği saygı ve sevgiyi William'dan esirgemeyeceğim."

Hal, "Daha fazlasını isteyemem, " diye soludu. "Şimdi sıra sende, William. Sen de yemin et."

William da Tom'a bakmadan, "Tom sözünü yerine getirirse, ben de ona aynı saygı ve sevgiyi göstereceğim," diye vaat etti. .

Hal, "Teşekkür ederim, ikinize de teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Şimdi de kalan azıcık zamanımızda yanımda oturun."

Gece uzadıkça uzadı. Tom kaç kez Hal'ın öldüğünü sandı, ama babasının dudaklarına kulağını yaklaştırınca, soluklarının hafif fısıltısını duydu. Sonra dalmış olmalıydı ki, birden avludaki horozların öttüğünü işitti. Suçluluk duyarak doğruldu ve yatağın öbür yanındaki William'a baktı. Ağabeyi beline kadar yatağın üstüne yığılmış, hafif hafif horluyordu. Lambanın yağı bitmişti, ama perdelerin öbür yanında yeni bir günün soluk parıltısı fark ediliyordu.

Tom babasının yüzüne dokundu ve cildinin soğuk olduğunu müthiş bir

üzüntüyle fark etti. Bu kez boğazında şahdamarının nabzını aradı, ne çare ki hiçbir hayat belirtisi, hiçbir şey yoktu.

Uyanık kalmalıydım. En sonunda babamı hayal kırıklığına uğrattım, diye düşündü. Eğilip Hal'ı dudaklarından öptü. Yanaklarından süzülen yaşlar babasının yüzüne damladı. Delikanlı çarşafın bir ucuyla ıslaklığı sildi ve babasını tekrar öptü.

Yatak odasındaki ışık kuvvetleninceye dek yarım saate yakın bekledi.

Sonra, kederine hakim olabileceğini anlamak için duvardaki aynada yüzünü inceledi. Kara Billy'nin kendisini erkekliğe yakışmayan bir perişanlığın pençesinde görmesini istemiyordu. Sonunda uzanıp ağabeyinin omzunu sarstı. "Uyan, Billy. Babamız gitti."

William başını kaldırdı ve uyku sersemi haliyle ona baktı. Şafağın ölgün ışığında gözleri bulanık, bakışı şaşkındı. Sonra Hal'ın solmuş yüzüne baktı.

"Demek en sonunda oldu," dedi. Ayağa kalkıp uzun uzun gerindi. "Tanrım, ihtiyarın ölmesi ne kadar da uzun sürdü. Hiç önümden çekilmeyecek sandım."

"Babam öldü diyorum!" Tom ağabeyinin anlamadığını sanmıştı. Kara Billy bile bu kadar katı ve duygusuz olamazdı.

"İyisi mi, emin olmak için Reynolds'u çağıralım, sonra da fikrini değiştirmeden onu bir an önce o şık mezarına kapatalım." William kendi esprisine gülümsedi. Sonra da ulur gibi bir sesle cerrahı çağırdı. Dr. Reynolds giyinme odasından hala uykuda gibi sendeleyerek çıktı. Hal'ı hemen muayene etti, soluk alıp almadığını saptamak için ağzına kulağını dayadı. Sonra da elini geceliğinin içine sokup kalbini yokladı. Sonunda, başını sallayarak William'a baktı. "Babanızı ne yazık ki kaybettik, milord." Tom, her şeyin bu kadar çabuk olup bitmesine şaşırmıştı. Billy şimdi Dartmouth baronuydu. Reynolds, "Lord Henry'nin toprağa verilmesine ilişkin hazırlıklarla ilgilenmemi istiyor musunuz?" diye sordu.

William, "Tabii," dedi. "Ben çok meşgul olacağım. Bir kere en kısa zamanda Londra'ya gitmem lazım." Şimdi başkalarından çok, kendi kendisiyle konuşuyordu. "Lordlar Kamarası'nda yerimi almalı, sonra da bankada Bay Samuels'le buluşmalıyım." Birden durup Tom'a baktı. "Cenaze töreni için gerekenleri senin yapmanı istiyorum. Yediğin ekmeği hak etmenin zamanı geldi."

"Bu benim için bir şereftir." Tom ağabeyini utandırmak istemişti, ama William ara vermeden devam etti.

"Yalnız yakın aile bireylerinin bulunacağı sade bir tören olmalı. Bir an önce her şey olup bitmeli. Ayini piskopos yönetebilir, tabii onu ayık tutmayı başarabilirsek." Birden kararını verdi. "Törenin bir hafta sonra yapılmasını istiyorum. Ayrıntılarla sen ilgilen." Yine gerindi. "Tanrım, karnım öyle aç ki. Beni ararsan kahvaltıda olacağım."

Hal'ın bütün kardeş şövalyelerinin cenaze töreni için bir araya gelmelerine zaman yoktu. Bir tek Exeter kontuyla kardeşi gelebilecek kadar yakında bulunuyorlardı. Ama Hal'la birlikte okyanuslarda yolculuk eden subaylarla gemiciler eyaletin her köşesinden ve bütün limanlardan yetiştiler. Bazıları orada bulunmak için seksen kilometre yol yürümüştü. Ned Tyler, Alf Wilson ve Luke Jervis şapelin ön sıralarında yer aldılar, basit gemicilerle malikanenin tarım iş çileri ise salonun orta yerindeki geçidi dolduruyorlardı.

William, "Zor kazandığım sterlinleri ülkedeki bütün başıboşlarla akşamcılara içki ve yiyecek almak için harcayacak değilim," diye karar vermiş ve konukseverliğini sadece davetli konuklarına göstermişti. Tom, babasını onurlandırmak için gelen adamlara ganimetteki kendi payından et ve içki satın almıştı.

Hal'ın ölüsünün aile şapelinin mahzenindeki yeni taş sandukasına yerleştirilmesinden iki gün sonra William arabayla Londra'ya hareket etti ve neredeyse üç hafta geri dönmedi. Gitmeden önce Alice'le bebeği babasının evine yollamıştı. Tom onun bunu sırf kendisinin Alice'le konuşmasına engel olmak için yaptığına emindi. Boş evi öylesine kasvetli buldu ki, Royal Oak hanında bir oda tuttu ve günlerini orada Ned Tyler, Alf Wilson ve Bay Walsh'la birlikte geçirerek Dorian'ı bulmak için çıkılacak seferin son ayrıntılarını planladı.

Hal'la birlikte hazırladıkları listeler ve manifestolardan yola çıkarak High Weald'e dönüşünde William'a sunulmak üzere bir bütçe saptadı. Sonbahar yaklaştığından zaman Tom'un aleyhine işliyordu. Gemileri donatıp mürettebat bulmak ve Biscay Körfezini aşarak kış mevsiminin fırtınaları yolunu kesmeden önce daha ılıman güney sularına ulaşmak için üç aydan az zamanı vardı. Tom, "Kışa yakalanırsak bir yıl beklemek zorunda kalırız," diye endişesini dile getirdi. William'ın dönüşünü garanti olarak göstererek bakkaliye depolarına ihtiyaç duydukları kumanyayı ısmarladı. Yeni Lord Courtney'in kredisi herhangi bir bankerinki kadar sağlamdı. Malzemeyi depolamak için rıhtımda büyük bir depo kiraladı, sonra da Ned'le Aboli'yi ihtiyaçları olan adamları toparlamaya yolladı. Son seferlerinin başarısından sonra en iyi mürettebatı

bulması zor olmadı. Adamların çoğu Seraph'la sefere çıkmışlardı. Çoğu ganimetten dolayı aldıkları ödülü harcadıkları için Tom'la yola çıkmaya sabırsızlanıyorlardı.

Ned Tyler'la Alf lazım olan ikinci gemiyi buldular ve onu uygun bir fiyata satın almak için uzun uzun pazarlık yaptılar. Bununla birlikte, sahipler bütün parayı ellerine almadan gemileri teslim etmiyorlardı. Tom sabırsızlığını frenlemek zorunda kaldı.

William eylül sonunda Londra'dan High Weald'e döndü. Tam bir zafer sevinci yaşıyordu. Lordlar Kamarası'nda yerini almış ve Saray'a tanıtılmıştı. Kentte kaldığı süre içinde Bombay konağında Lord Childs'ın konuğu olmuştu. Childs onun Londra yüksek sosyetesine girişine kefil olmuş, onu nüfuzlu çevrelere tanıtmış, John Şirketinin yönetim kurulunda yer almasını sağlamıştı. William kendisine miras kalan ganimet parasıyla şirketteki yatırımını ödenmiş sermayenin yüzde 7'sine yükseltmiş, böylece, Saray'dan sonraki başlıca beş hissedardan biri olmuştu.

Kentteki dedikodulara bakılırsa, Alice babasının evinden onun yanına dönmüştü ve başka bir bebek bekliyordu.

William'ın döndüğünü duyunca Tom atına atlayarak kentten High Weald'e yollandı. Çıkacağı seferle ilgili planlarını ağabeyiyle tartışmak için sabırsızlanıyordu. Heybelerinde iki metal kutu taşıyordu. Bunların arasında beklemekle geçen iki haftanın içinde toparladığı bütün belgeler; iki geminin satış senetleri, bakkaliyelerin, gemi donanım ve başka ticaret mallarının faturaları yer alıyordu.

Öğlene doğru büyük eve varınca William'ın vekilharcıyla kütüphaneye kapandığını öğrendi. Tom, Lord Courtney'i görmek için bekleyen bir kalabalıkla karşılaşınca şaşırdı. Binanın girişindeki holde on altı kişi vardı. Tom bunların çoğunu tanıyordu. Ailenin avukatı John Anstey, eyaletin polis müdürü, madenin ustabaşlarıyla mühendisleri, kentin belediye başkanı ve belediye meclisi üyeleri oradaydı. Tom öbürlerini tanımıyordu, ama hepsini nazik bir tavırla selamladı. Ağabeyinin onu kabul etmesini beklerken Anstey'le gevezelik etti.

Saat öğleyi çalınca William'ın öbürleriyle birlikte beklediğini bilmediğine karar vererek evin uşağı Evan'la içeriye bir pusula yolladı. Ama Evan az sonra sıkıntılı bir tavırla döndü. "Lord hazretleri sizi görmeye hazır olunca çağıracaklarmış. O zamana dek bekleyecekmişsiniz."

Öğleden sonra saatle ağır geçti. Evan arada bir gelerek öbürlerini kütüphaneye buyur ediyordu. Akşam olduğu sırada Tom oradakilerin arasında en sona kalmıştı.

Evan özür diler gibi bir tavırla, "Lord hazretleri şimdi sizi görecekler," diye bildirdi.

Tom her koltuğunun altına bir kutu sıkıştırmıştı. Gördüğü muameleye duyduğu içerlemeyi iyi kötü gizlemeyi başardı. William şöminenin yanında duruyordu. Ellerini sırtında devşirmişti. Arkasını şöminenin alevlerine tutarak ısıtmak için uzun ceketinin uçlarını havaya kaldırmıştı.

Tom, "Günaydın, William," dedi. "Londra ziyaretinin başarılı geçtiğini umarım. Saray'a tanıtıldığını duydum. Kutlarım." Delikanlı kutuları kütüphane masasının üstüne bıraktı.

"Çok naziksin, küçük kardeş." William'ın ses tonu soğuktu. Tam o sırada Evan gümüş bir tepside iki kadehle içeri girdi. Bir tanesini önce William'a verdi. Sonra Tom'a yaklaştı. Tom kadehi alırken Evan ona, "Akşam yemeğine kalacak mısınız, efendim?" diye sordu.

Tom daha yanıt veremeden William, "Sanmıyorum," diye atıldı. "Thomas burada fazla kalmayacak. Kentte bayağı dostlarıyla akşam yemeği yemek için sözleştiğine eminim."

Tom'la Evan şaşkınlıkla ona bakarken William devam etti. "Hepsi bu kadar, Evan. Akşam yemeği her zamanki gibi sekizde. Bundan önce rahatsız edilmek istemiyorum."

William bir yandan konyağı yudumlarken siyaha boyalı teneke kutulara bakarak bir kaşını kaldırdı. "Sırf beni kutlamak için gelmediğine eminim."

"Onaylaman için seferin manifestosunu getirdim. Şu ana kadar girdiğim masrafların faturalarını da."

"Ne seferi bu?" William şaşkınlık numarası yaptı. "Benim hesabıma harcamalar yapmanı istediğimi hatırlamıyorum. Ama belki seni yanlış duymuşumdur."

"Babama verdiğin sözden bahsediyorum." Tom ağabeyinin inkarından rahatsız olduğunu belli etmemeye çalıştı. "Hazırlıkları aşağı yukarı tamamladım." Tom, ardından kutuları açarak, belgeleri düzgün desteler halinde masanın üstüne koydu. "Bunlar mürettebatın dökümleri," dedi. "Yüz elli çok iyi gemici buldum, ihtiyaç duyduğum mürettebat bu kadar zaten. O gemicilerin hepsi

babamla sefere çıktıklarından her birini çok iyi tanırım. Hepsine kefil olabilirim."

William şöminenin yanındaki yerinden kımıldamadı. Dudaklarında hafiften alaycı bir gülümseme vardı, ama bakışları soğuktu.

Tom devam etti. "Bunlar da iki geminin satış belgeleri. Her ikisini de denetledim. Amacımız için ideal durumdalar; ayrıca, sahiplerinin istedikleri fiyatı pazarlıkla dört bin sterlin düşürmeyi başardım." Delikanlı, William'a bakıp onun bir şey söylemesini bir süre bekledi, ama William'dan ses çıkmayınca inatla devam etti. "Bunlar da gereken bütün levazım ve donanımın dökümleri. Çoğunu satın alıp rıhtımdaki Patchley ambarlarında depolattım. Maalesef yüksek fiyatlar ödemek durumunda kaldım. Amirallik eldeki bütün malzemeyi donanma için satın alıyor. Barut ve saçma, halat ve yelken gibi malzeme çok kıt. Fiyatlar savaşın başından beri hemen hemen ikiye katlandı."

Delikanlı, William'dan yine ses çıkmayınca bozularak, "Ödemeleri yapacağıma dair söz verdim," dedi. "Bu faturalardaki tutarları ve gemi sahiplerinin alacaklarını ödemek için paraya ihtiyacım var. Geri kalanlar bir süre bekleyebilir."

William içini çekerek deri koltuklardan birine çöktü. Tom yine konuşmaya yeltendiyse de William hizmetçi kızlardan birine gelmesini bağırarak onun sözünü kesti.

"Susan!" Kız, çağırılacağını tahmin ederek kapının dışında bekliyor olmalıydı ki hemen geldi. Tom onu tanıyordu. Babasıyla sefere çıktığı zaman daha çocuktu, ama yokluğunda başlığının altından dökülen siyah lüleleri ve arsız parıltılı mavi gözleriyle güzel bir genç kız olmuştu. Tom'a küçük bir reverans yaptıktan sonra, William'ın emrini yerine getirmeye koştu.

William bacaklarından birini kaldırdı. Susan efendisine arkasını dönerek bunu kendi iki bacağının arasına aldı ve William'ın çizmesini burnuyla ökçesinden yakaladı. Dizlerinin kavrayışından yararlanarak çizmeyi William'ın ayağından çekmeye başladı. Çizme çıkınca William, çoraplı ayak parmaklarını eğip büktü ve kıza öbür ayağını uzattı. Susan aynı işlemi tekrarladı, ama çizme elinde kalınca William, ayağını kızın eteklerinin altına soktu. Susan kızararak cilveli bir sesle cıyakladı. "Milord!" Ama çekilecek yerde biraz daha eğilerek erkeğin altını ellemesine izin verdi.

Bir dakika sonra William güldü. "Çek arabanı, seni küçük sürtük." Ayağını kızın eteklerinin altından çekti. Kabaetlerine dayayarak onu kapıya doğru itti.

Susan omzunun üzerinden arkaya cilveli bir bakış fırlattıktan sonra kapıya doğru seğirtti."

Tom, "High Weald'in efendisi olarak önemli işlerin bitince sefer konusuna dönebilir miyiz?" dedi.

William sertçe bir el hareketiyle, "Lütfen, devam et, Thomas," diye teşvik etti.

"Masraf listesine göz atmak istemez misin?"

"Allah kahretsin, Thomas. Listelerinle canımı sıkma. Benden kaç para dilendiğini açık açık söyle."

"Sadece babamın bana vaat ettiğini istiyorum." Tom öfkesini bastırmakta güçlük çekiyordu. "En büyük masraf şu iki gemi."

William, "Açık konuş!" diye gürledi, "İstediğin para ne kadar?"

"Hepsi on dokuz bin sterlini biraz geçiyor. Ticaret malzemesi de buna dahil. Afrika kıyılarında fildişi, altın, bakır ve arap zamkıyla değiş tokuş edeceğim onları. Karşılığında iyi kar sağlayacağıma inanıyorum." William birden gülmeye başlayınca Tom sustu. Bir kıkırtıyla başlayan gülüş kaba kahkahalara dönüştü. William gülmekten tıkanır gibi olunca devam edebilmek için uzun uzun solumak zorunda kaldı.

Tom öfkesini daha fazla saklayamadı. "Belki kafam ağır çalışıyor, ama seni bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğunu anlayamadım, ağabey."

"Evet, Thomas, kafan gerçekten ağır çalışıyor. Şimdi High Weald'in efendisinin ben olduğumu ve her kuruş için babamızın hayaline değil, bana tabi olmanın gerektiği kalın kafana hala yerleşmedi mi?"

"İhtiyacım olan para benim için değil, Dorian için. Senin babama ettiğin yemin için. "Tom derin bir soluk aldı. "Ona söz verdin. Ona borçlusun."

"Sanmıyorum, Thomas." William artık gülmüyordu. "Babam son dakikalarında kendinde değildi, sayıklıyordu. Aklı gidip geliyordu. Bir şey söylediysem, bu sırf onu yatıştırmak içindi. Sözlerimde ciddi değildim. Bana geçen mirası ölmek üzere olan bir adamın kaprisi uğruna çarçur etmek delilik olur. On dokuz bin sterlin ha! Dünyanın öbür ucuna çekip gitmen için bu kadar parayı eline vereceğimi düşünüyorsan, aklını kaçırmış olmalısın. Hayır, sevgili kardeşim. Bunu aklından çıkar."

Tom donakalmıştı. "Yani kutsal sözünden dönüyor musun?" diye soludu.

"Ben keyfim için uzaklara gitmiyorum, Billy. Kardeşinin o barbarların

elinden kurtarılmasından söz ediyoruz."

"Bana Billy deme! Bir daha asla!" William kadehini dudaklarına götürerek konyağın son damlalarını içti.

"Doğru, sana daha çok uyan adlar vardır. Sahtekar! Yalancı! Küçük kardeşinden parayı sakınan ve babasına ettiği yeminden dönen bir adama nasıl bir ad yakışır sence?"

"Bana saygısızlık etme!" William kadehini şöminenin içine fırlattı. Kristal tuzla buz olmuştu. Genç adam yerinden fırlayıp, Tom'un üzerine yürüdü. "Benim kim olduğumu ya öğrenirsin ya da döve döve ben sana öğretirim." Yüzü öfkeden mosmor olmuştu.

Tom hiç istifini bozmadı. "Alice gibi beni de döveceksin demek," dedi.

"Kadınlarla hizmetkarlara eziyet etmek söz konusu olunca katı ve acımasız bir adamsın. Sözünden dönmek ve görevlerine yüz çevirmek söz konusu olunca da yalancıların prensi oluyorsun."

"Seni küçük hergele seni!" William'ın kıpkırmızı olan yüzü gitgide şişiyordu. Artık yakışıklı ve zarif William değildi. "Karımın adını bir daha ağzına aldığını duymayayım," diye hırladı.

Tom, William'ın zayıf yanını, onu incitebilmenin yolunu keşfetmişti. "Dikkatli ol, Billy," dedi. "Alice günün birinde sana karşı saldırıya geçebilir. Dürüst bir kavgada onunla başa çıkamazsın. Belki de sadece bebeğini dövebilirsin. Herhalde bundan gerçek bir zevk alırsın. Kırbacını yedikçe minik Francis'in yüzünün mosmor oluşunu gözünün önüne getirsene." Tom bunları söylerken niyetini okumak ister gibi bakışını William'ın gözlerinden ayırmıyordu. Ellerini yumruk yapmış durumda bekliyor, saldırdığı takdirde ona karşılık vermeye hazırlanıyordu.

"Tom, lütfen." Ağabeyinin yüzünün birdenbire çöküvermesi Tom'u şaşırttı. Öfkesi anında yok olmuş, yerini şaşkınlık almıştı. "Ne olur, öyle konuşma. Lütfen!" William'ın omuzları çökmüştü, yardım dilenir gibi kardeşine ellerini uzatmıştı. "Haklısın, babamın anısına karşı görevim var. Aramızdaki anlaşmazlıkları yok edeceğimize söz vermiştik." William bunları konuşurken sağ elini uzatmış durumda Tom'a doğru yürüdü. "Gel, seninle el sıkışalım, Tom," dedi.

William'daki bu ani değişiklik delikanlıyı şaşırtmıştı. Durakladı, ama öfkesi ve isyan duygusu hafiflemekteydi. William ona o kadar sıcak gülümsüyordu ki... Söylediği doğruydu, babalarına söz vermişlerdi. Delikanlı, William'ın uzat

tığı eli sıkmak için kendi elini uzattı. Ağabeyi onun elini sıkıca yakaladı ve Tom'un gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Sonra, kardeşini bütün gücüyle kendire çekti. Aynı anda eğdiği başıyla Tom'un burnuna bir kafa darbesi indirdi.

Tom'un gözlerinde şimşekler çaktı. Burnundaki kıkırdağın çatırdadığını hissetmişti. Burun deliklerinden kan fışkırırken arkaya doğru sendeledi. Fakat William onun sağ elini salıvermemişti ve onu tekrar öne çekti. William solaktı ve bu onun güçlü yanıydı. Tom ise hala sersemlemiş durumdaydı. Ağabeyinin yumruğunun yaklaştığını görmedi. William yumruğunu başının yanına çarparak onu kütüphane masasının üstüne yuvarladı. Masanın üstündeki kağıtlar fırtınaya tutulmuş yapraklar gibi dört yana dağıldı. Tom da kürek kemiklerinin üstüne yere yuvarlandı. Yarı sersemlemiş olmasına rağmen, savunmaya geçmek üzere toparlanmaya çalışıyordu.

Fakat William belindeki kından hançeri çekti ve Tom tam dizleri üstüne kalkarken üzerine doğru bir hamle yaptı. Tom görüşündeki aksaklığa rağmen bıçağın ışıltısını fark etti ve ağabeyinin koluna vurarak bıçağı hedef aldığı göğsünün ortasından kaydırdı. Hançerin ucu yeleğini yararak omzunu sıyırdı.

Tom çeliğin batışını henüz hissetmişti ki, William tüm cüssesiyle ona çarptı; göğüs göğse yere yuvarlandılar. Tom hançeri gözüne saplamaya çalışan William'ın bileğini yakalamaya çalıştı. Cilalı parkelerin üstünde önce biri, sonra öteki üstte olmak üzere yuvarlandılar.

William, "Senin ciğerini sökeceğim," diye homurdanarak hamlelerinin açısını değiştirdi. Tom ona direnmek için tüm kafasını ve kuvvetini toparlamak zorundaydı. Hançerin ucu yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Son üç yıldır bir centilmenin sakin hayatını sürmesine rağmen, William'ın güreşme yeteneği ve kaslarının gücü yerindeydi.

Odanın ucundaki kitap raflarının üstüne yığıldılar. Tom o sırada üstteydi ve bu bir anlık süreden ağabeyinin hançeri tutan elini meşe raflardan birinin keskin kenarına çarpmada yararlandı. William bağırmış, ama bıçağı bırakmamıştı. Tom az önceki darbeyi tekrarlamak için tüm gücünü harcadı. Tahtaya çarpan William'ın parmaklarından kan fışkırsa da hançeri bırakmamıştı. Tom ağabeyinin elini bir kez daha rafın kenarına çarptı. William bu kez acı acı inledi ve parmaklarının açılmasıyla hançer kayıp düştü.

İkisi de birbirlerini salıvermeden hançere uzanamazlardı. Bir süre kuvvetleri eşitlenmiş görünüyordu, derken Tom bacaklarını altında kıvırarak kalkmaya yeltendi. William da onunla birlikte kalktı. Şimdi birbirlerinin bileklerini

kavramış durumda göğüs göğse duruyorlardı. William, Tom'u devirmeye çalıştıysa da delikanlı yere sağlam basıyordu. Bir deneme daha yaptı. Tom kayar gibi yaparak William'ı kitap raflarına doğru savurdu. Ağır kitaplarla yüklü olan raflar neredeyse odanın yüksek tavanına kadar ulaşıyordu. William bunlara o kadar şiddetle tosladı ki, rafların koca bir bölümü duvardan ayrılarak onlara doğru meyletti. Deri ciltli kitaplardan oluşan bir heyelan çiftin üstüne yağarken, düşen raflar gitgide hız kazanmıştı. Kitapların altında kalan, bunca ağırlığın altında ezilecekti. İkisi de bunu hissederek birbirlerinden ayrıldı. Raflar aynı anda bir tahta ve cam kırığı yağmuru halinde yere boşandı.

Enkazın iki yanından soluk soluğa birbirlerine baktılar. Tom'ın kırık burnundan kan köpürerek fışkırıyor, gömleğinin önüne akıyordu. Ama görüşü netleşirken kuvveti de yerine gelmişti. Kuvvetiyle birlikte öfkesi de iyice artmıştı. "Oldu bitti sahtekarın tekiydin, Billy," diye hırladı.

William aynı anda dönerek uzaktaki duvarda asılı duran silah koleksiyonuna doğru koştu. Bir sürü çelik kalkan keskin kenarlı yüzlerce silahla çevrili olarak dekoratif bir düzen oluşturuyordu. Bunlar Courtney atalarının savaştıkları bütün cephelerden topladıkları silahlardı. William 17. yüzyılda Kral I. Charles'ın bir süvari subayı tarafından kullanılmış olan ağır kılıcı kaptı. "Bu işe artık bir son vereceğiz," diyerek Tom'a doğru döndü. Dengesini ve hızını sınamak için kılıçla havayı yarma ve saplama hareketleri yapıyordu.

Tom ağabeyinin önünde yavaş yavaş geriliyordu. Uzaktaki duvara ulaşıp kendine bir silah seçmesi mümkün değildi. Çift kanatlı kapılardan fırlayıp kendini kurtarması da olanaksızdı. Buna kalkışması William'a beklediği fırsatı verirdi. Ağabeyinin düşürdüğü hançer aklına geldi, ama o da, devrilen kitapların altında kalmıştı. Gömleğinin koluyla yüzündeki kanları sildi ve biraz daha geriledi.

"Ha! Ha!" diye bağıran William kılıcı savurarak ona yaklaşıyordu. Tom kendini bir sağa, bir sola atarak kaçmayı denedi. William onu, kapıya en uzak köşeye doğru sürüyordu.

Tom tuzağı fark etmişti, ama kaçmayı denediğinde William başını hedef alarak yaptığı hamlelerle onu bir kez daha gerilemek zorunda bıraktı. Delikanlı, ağabeyinin stilini ve ustalığını değerlendirmeye çalışıyordu. William'ın, onu Aboli'yle egzersiz yaparken seyrettiği günlerden beri bir gelişme kaydetmediğini saptadı. William hala iyi bir kılıç ustası olmaktan çok, iyi bir güreşçiydi. Gözleri niyetini ele veriyordu. Ayrıca saplama hareketiyle sol hamlede bir engerek yılanı kadar hızlı olmasına rağmen karşıt hamlede

zayıftı,bir hamle sonrasında toparlanabilmede ise gecikiyordu.

Bu kez, silahsız hasmını azımsayarak ani bir saldırıya geçti. Tom gözlerini onun gözünden ayırmayarak birkaç koşar adımla geriledi. Sırtı kitap raflarının ayakta kalmış olan bir bölümüne çarpınca William'ın kara gözlerindeki sevinci okudu. Tom onun hamlesini yapmasına izin verdi, ama son dakikada vücudunu yana attı. Hamle koltukaltından geçti ve kılıç, arkasındaki rafta duran bir kitabın sırtına saplandı. Bıçak böylece kısa bir süre için devre dışı kalmıştı.

Tom onu ağabeyinin elinden koparmaya çalışarak ustura kadar keskin çeliğin elini kesmesine neden olacak hatayı yapmadı. William kılıcı kurtarmaya çalışırken delikanlı hızla eğilip ayağının dibindeki ağır kitaplardan birini yerden aldı ve bunu ağabeyinin suratına fırlattı. Kitap William'ın alnına çarpmıştı, ama adam arkaya doğru sendelerken kılıç da kurtuldu.

Tom yanından zıplayıp geçerken William ona vurmaya çalıştı, ama sağ yanı zayıftı, ayrıca, hala dengesini bulamamıştı. Kılıcın ucu Tom'a dokunup biraz kanını akıtmış olsa da bu bir kas yarasıydı ve delikanlı da o hızla sıçrayıp geçmişti. Duvardaki silah koleksiyonuna yönelmişti ki, hemen arkasında ağabeyinin çoraplı ayaklarının hışırtısını duydu. Duvardan bir kılıç çekmesine vakit kalmadan ağabeyinin ona yetişeceğini ve korumasız sırtına öldürücü bir darbe yiyeceğini anlamıştı. Bunun üzerine yönünü değiştirdi ve cilalı tahtaların üstünde çoraplı ayağı kayan William'ın küfrü bastığını duydu.

Tom masaya ulaşıp bunun ortasındaki som gümüş şamdanı kaptı. Bunu önünde tutarak hızla döndü ve William'ın yeni hamlesini karşıladı. Ağabeyi kılıcı yükseğe kaldırdı ve Tom'un başını yarmaya hazırlandı. Bu beceriksizce bir hamleydi, Tom'un elinde bir kılıç olsaydı bu, öldürücü bir darbe olabilirdi.

Tom şamdanı yükseğe kaldırınca kılıç da yumuşak metale çarptı. Delikanlı bu çarpmanın ağabeyinin elini sarstığını biliyordu. Yüzünü ekşiten William'ın soluğu kesildi, ama hemen sonra hamleyi tekrarlamak için kolunu kaldırdı.

Kendini toparlamada daha hızlı olan Tom, gümüş şamdanı havaya kalkmış kılıcın altında savaş baltası gibi William'ın kaburgalarına sapladı. Bir kemiğin kırıldığını duydu. William acıyla haykırdıysa da, başladığı hamleyi tamamladı. Kılıç Tom'un başının üzerinden tıslayarak geçti ve masaya saplanarak güzelim ceviz ağacını parçaladı.

Delikanlı şamdanla bir vuruş daha yapmaya hazırlanırken William eğilerek darbenin şiddetinden kaçtı. Yine de arkaya doğru sendelemesi ayağının kitap

yığınlarına takılmasına yol açtı. Az daha düşüyordu, ama sağ kolunun sert bir daire hareketi sayesinde dengesini sağlayabildi. Tom bir kez daha kapıya doğru hamle yapmıştı. William da arkasından atılarak kılıcı bir sağa, bir sola savurmaya girişti. Ama bu darbelerin hiçbiri hedefi bulmadı.

Tom hole çıkan kapıya koştu ve ilerde, eve girdiği zaman Matthew'nun ondan alarak bir nişe astığı kılıç kemerini gördü. Bunun başındaki iri safir, fırtınanın harap ettiği bir gemiye gözünü kırpan fener gibi ışıldıyordu.

Tom açık kapılardan koşarak geçerken kapılardan birini arkasındaki ağabeyinin yüzüne çarpmaya çalıştı. William kapının çarpmasını omzuyla bloke ederek onu arkaya itti. Ama bu birkaç saniye Tom'un holü aşıp kılıç kemerini askıdan çekmesine fırsat vermişti. Hızla dönerek oymalı ve cilalı kını William'ın bir sonraki vahşiyane hamlesini bloke etmede kullandı. Delikanlı hemen arkasından geriye sıçradı ve William daha onu izleyemeden mavi Neptün kılıcının çeliğini kınından çekip çıkardı.

Çelik sağ elinde katı bir güneş ışını gibi titreşti. Yansımalar William'la en sonunda eşit koşullarla karşı karşıya geldiği mekanın duvarları ve tavanında dans ediyordu. Kakmalı çelik, dikilmiş bir kobra yılanı gibi yüzüne yaklaşıp altın kıvılcımlar püskürtünce William durakladı.

"Evet, ağabey. Artık bu işi bitireceğiz." Tom gözlerini ağabeyinin karanlık gözlerinin içine dikerek ileri atıldı. Sağ ayağı önde hızlı ve hafif adımlar atıyordu. William gerileyince Tom onun gözlerinde korkuyu okudu. Öteden beri tahmin ettiği şeyden emindi artık. William korkağın tekiydi.

Buna niçin şaşırayım ki, diye düşündü. Zorbalar genelde korkaktırlar. "Ağabeyini sınamak için bir ok gibi saldırıya geçti. Hızlı vuruşları birbirini izliyordu. William ışıldayan kılıçtan kaçma telaşı arasında az daha arkaya devriliyordu.

"Ürkmüş bir tavşan kadar hızlısın, ağabey," diye William'ın suratına karşı güldü. Ama dikkati bir an olsun elden bırakmıyordu. Korkmuş leopar hepsinin en tehlikelisidir. Solak bir kılıç ustasıyla karşılaşmanın da kendine göre bir tehlikesi vardı. Bütün darbeler tersten gelir, Tom da William'ın güçlü yanının, bir sol darbesi olduğunu biliyordu. Allah'tan ki, Aboli çok sayıdaki egzersizleri sırasında Tom'u bu olasılığa karşı eğitmişti. Aboli iki elini kullanmada aynı derecede ustaydı. Başka bir karşılaşma sırasında kılıcını sık sık ve hızla sol eline geçirerek karşılaşmanın simetrisini değiştirmiş, Tom'u gafil avlamaya çalışmıştı. Başlangıçta bunu başarmıştı da, ama Tom çok çabuk öğrenen bir öğrenciydi.

William sendeleyip kayarak dizinin üstüne düştü. Bütün bunlar doğal görünüyordu, ama Tom ağabeyinin gözlerini görmüş ve kılıcının aşağıdan vurulacak sol yanlı darbeye hazırlandığını anlamıştı. Bu darbe Tom'un ökçe veterini doğrayarak onu felce uğratacaktı. Delikanlı tuzağa düşecek yerde geriye sıçradı ve hasmının zayıf yanına geçti.

"Yeteneklerini heba ediyorsun, ağabey." Tom kırık burnundan akan kanın arasında sırıttı. "Oysa Globe'da çok parlak bir geleceğin olabilirdi."

Tom bu kez sağdan üzerine gelince, William apar topar kalkmak zorunda kaldı. Delikanlı bu kez bir dizi kesme ve dürtme hareketiyle ağabeyini yine büyük merdivenin dibine sürdü. Her darbede vuruş açısını ve çizgisini değiştiriyordu. William birbirini izleyen darbeleri bloke etmede çok zorlanıyordu. Solukları düzensizleşmişti. Gözleri yavaş yavaş korkuyla doluyordu. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

"Korkma, Billy." Tom hareket halindeki çeliğin yukarsından ona gülümsedi. "Şu bıçak usturadan farksızdır," dedi. "Etini yardığını duymayacaksın bile."

Bundan sonraki vuruş, altındaki fildişi renkli teni kesmeden William'ın gömleğinin önünü yardı. "İşte böyle," dedi Tom. "Hiçbir acı duymayacaksın."

William merdivenin başına varır varmaz hızla döndü. Elastiki zıplayışlarla basamakları üçer üçer tırmanmaya koyuldu. Tom da peşindeydi ve her attığı adımla aralarındaki mesafeyi kısaltıyordu. William onu duydu ve birinci kat sahanlığında dönüp kendini savunmak zorunda kaldı, içgüdüsel olarak kemerindeki hançere elini attı, fakat kın boştu.

Kardeşi ona, "Hançer yok, Billy," diye hatırlattı. "Artık pis küçük oyunlarına veda etmelisin. Dürüstçe vuruşmak zorundasın."

Tom altından geldiğinden William'ın hiç değilse yükseklik avantajı vardı.

Yukardan yarma hareketini denedi, ama Tom çapında bir kılıç ustasına karşı girişilebilecek bir hamle değildi bu. Delikanlı onu bloke etti ve sahanlığa adımını atarak kılıcı engelledi. Silahları gözleri hizasında kenetlenmiş bir halde birbirlerini göğüslediler.

"Sen gittikten sonra unvan küçük Francis'e geçecek." Tom zorlanmanın sesini çarpıtmamasına çalışıyordu, ama William'ın omuzları çok güçlüydü, kılıçları da her birinin uyguladığı basıncın etkisiyle titriyordu.

Tom devam etti. "Alice onun vasisi olacak. O, Dorian'ı hayal kırıklığına uğratmazdı." Böyle deyip bir omuz hareketiyle William'ı üzerinden attı. Aynı

zamanda birkaç adım gerileyerek kılıcın ucunu ağabeyinin boğazı hizasına düşürdü. "Anlıyorsun ya, Billy," dedi. "Sırf Dorian'ın iyiliği için seni öldürmek zorundayım." Tom sözlerini bitirir bitirmez William'ın boğazına doğru bir hamle yaptı. Öldürücü bir darbe olacaktı bu. William kaçmak için kendini panik halinde arkaya attı. Arkasındaki merdiven tırabzanına çarpınca, tahta parmaklık çatırdayarak aşağıya yuvarlandı.

William üç metre aşağıdaki hole düşmüştü. Taban tahtalarına korkunç bir gümbürtüyle çarptı, kılıç da bu arada elinden fırlamıştı. Bir süre soluğu kesilen genç adam sersemlemiş ve çaresiz bir halde sırtüstü serili kaldı.

Tom parçalanan tırabzanların üzerinden geçerek bir kedi zarafetiyle aşağı atladı. William'ın kılıcını tekmeleyerek uzak duvara kadar fırlattı. Sonra tüm cüssesiyle yerde yatan William'ın tepesine dikildi.

Kılıcının ucunu ağabeyinin gırtlağına, beyaz gömleğinin V biçimli dekoltesinde, göğsünün kara kıllarının başladığı noktaya dayadı.

"Senin de dediğin gibi, aramızda her şey bitti, Billy," dedi ve ölüm darbesini indirmeye hazırlandı. Ama çelik bir kelepçe kılıçlı elini tutsa ancak bu kadar olurdu. William'ın boğazının derisini deldi, ama daha derine inemedi. Bütün gücünü harcayarak bir deneme daha yaptıysa da sanki kendi dışındaki bir kuvvet kılıcı tutuyordu.

William'ın tepesinde kan lekeleri içinde korkunç bir görünümü vardı. Kılıç elinde titriyordu.

Yüzü de öfkeyle çaresizlikten çirkin bir maskeye dönüşmüştü. Yap diyorum sana. Kararının sesine uyarak kılıcı bir kez daha aşağıya doğru saplama ya çalıştı, ama sağ kolu sözünü dinlemiyordu. Yap! Onu hemen şimdi öldür. Kendin için değilse bile Dorry için.

Ne var ki, aynı anda babasının sesi öldürme emrini bastırdı. Siz kardeşsiniz. Kardeşler hiçbir zaman düşman olmamalılar. Sizi birbirinize düşüren ve aranızı açan eski düşmanlıkları unutmanızı ve benim hatırım için tam anlamıyla kardeş olmanızı istiyorum.

Delikanlı bağırarak karşılık vermek istiyordu. "Bunu yapmaya mecburum."

William kılıcın altında hareketsizleşmiş olarak yerde yatıyor, gözlerine korku yaşları doluyordu. Hayatının bağışlanmasını yalvarmak için ağzını açtıysa da, dudaklarının arasından sadece bir karganın bağrışını hatırlatan boğuk bir ses çıktı.

Tom onları iradesine boyun eğdirmek için gösterdiği çabadan sağ elinin kaslarıyla veterlerinin adeta şiştiğini hissetti. Kılıcın ucu kıpırdadı ve yumuşak deriyi deldi. Sığ çizikten pırıl pırıl bir kan fışkırdı. William kıvranarak, "Yalvarırım, Tom," diye fısıldadı. "Sana parayı vereceğim. Yemin ediyorum. Bu kez parayı sana vereceğim."

"Sana bir daha güvenemem. Kutsal yemininden döndün. Sen şerefsizin birisin!" Kardeşinin korkaklığı ve hiyanetine duyduğu tiksinti, korkunç kararını yerine getirme gücünü ona verdi. Sağ kolu bu kez ona itaat edecekti.

"Tom!"

Sessiz evin içinde korkunç bir feryat yankılandı. Tom bir an bunun, mezarından bağıran annesinin sesi olduğunu sandı. Başını kaldırdı. Merdivenin yukarsında hayaleti andıran bir siluet duruyordu. Hurafelerden kaynaklanan bir korku delikanlıyı pençesine aldı. Ama sonra bunun, bebeğini kollarının arasında tutan Alice olduğunu gördü. Genç kadın, "Hayır, Tom," dedi. "Onu öldürmemelisin."

Tom kararsızlık duydu. "Anlamıyorsun. Kötülük onun içine işlemiş. Şeytanın ta kendisi olduğunu sen de biliyorsun."

"O benim kocam, Francis'in de babasıdır. Yapma, Tom, benim hatırım için yapma."

"O ölürse, sen de, bebek de daha mutlu olursunuz." Tom ayaklarının dibinde sızlanarak yatan korkak yaratığa dikkatini çevirdi.

Alice devam etti. "Bu cinayet olur, Tom. Seni avlarlar, nereye gidersen git, seni bulup darağacına çıkarırlar."

Tom içtenlikle, "Umurumda değil," dedi.

"Sen de olmazsan, Dorian'ı kim aramaya gidecek? Benim değilse bile, onun hatırı için bu korkunç cinayeti işleme."

Bu sözlerdeki gerçek, tokat gibi Tom'un suratına çarptı. Geri çekildi.

"Defol!" diye emretti, William da apar topar ayağa kalktı. Tom, ağabeyinde dövüşecek güç kalmadığını görebiliyordu. "Gözüm görmesin seni!" diye tısladı. Duyduğu tiksinti sesine yansımıştı. "Karına bir daha elini kaldırdığın zaman bugün senin hayatını onun kurtardığını unutma."

William merdivene doğru geri geri gitti. Tom'dan yeterince uzaklaştığına kanaat getirince dönüp kaçmaya başladı ve uzun koridorun ucunda gözden kayboldu.

"Teşekkür ederim, Tom." Alice gözlerinde trajik bir anlamla ona bakıyordu.

Tom, "Eğer yaşarsak sen de, ben de buna pişman olacağız," dedi.

"Orası Tanrı'ya kalmış."

Tom, "Gitmek zorundayım," dedi "Burada kalıp seni koruyamam."

"Bunu biliyorum." Genç kadının sesi tevekkül dolu bir fısıltıdan farksızdı.

Delikanlı devam etti. "High Weald'e bir daha hiç dönmeyeceğim."

Alice içini çekti. "Bunu da biliyorum. Tanrı yolunu açık etsin, Tom. Baban gibi sen de iyi bir adamsın." Genç kadın bunları konuştuktan sonra koridorun köşesini döndü ve gözden kayboldu.

Tom durup ağzından çıkan sözlerin anlamını düşündü. Hayatının sonuna kadar High Weald'e dönmeyecekti. Öldüğü zaman tepedeki şapelin mahzeninde atalarının yanında yatmayacaktı. Mezarı çok uzaklardaki vahşi bir ülkede olacaktı. Bu düşünce onu ürpertti. Sonra eğilip kemeriyle kınını onları fırlat tığı yerden aldı. Neptün kılıcını beline geçirdi.

Açık kapılardan kütüphaneye baktı. Belgeleri yerlere saçılmıştı. Odaya girip tam onları toplayacağı sırada, durdu. Bunlara artık gerek kalmayacak, diye acı acı düşündü. Odanın içinde bakışını gezdirdi. Kütüphane babasıyla ilgili harikulade anılarla doluydu. Böylece çocukluğuyla arasındaki bir bağ daha kopacaktı. Ardından bakışı, kapının yanındaki rafta duran babasının seyir defterlerine takıldı. Hal'ın bütün seyahatlerinin tam bir tarihçesiydi bunlar. Kendi eliyle yazdığı her sayfa, Tom'un sonsuza dek terk etmek üzere olduğu evdeki her şeyden daha değerli seyir direktifleri ve bilgilerle doluydu. Delikanlı, hiç değilse bunları yanıma alacağım, diye karar verdi. Onları raftan indirerek hole çıktı.

Evin vekilharcı Evan'la iki uşak orada bekliyorlardı. Evan'ın her iki elinde ateşe hazır birer tabanca vardı. "Lord hazretleri şerifin adamlarını çağırttı," dedi. "Kendisi gelene kadar sizi alıkoymamı emretti, Bay Tom."

"Peki, sen ne yapacaksın, Evan?" Tom elini kılıcının başına götürdü.

"Atınız dışarda bekliyor, Bay Tom." Evan ellerindeki tabancaları indirdi. "Bay Dorian'ı bulmanızı dilerim," dedi. "High Weald'de bizler sizi özleyeceğiz. Bir gün yine aramıza dönün."

"Hoşça kal, Evan." Tom'un sesi boğuklaşmıştı. "Teşekkür ederim."

Delikanlı basamakları indi, seyir defterlerini heybelerin içine yerleştirdi ve atının üstüne atladı. Atın başını deniz yönüne çevirerek uzun çakıllı yolda

ilerledi. Malikanenin kapılarına gelince dönüp arkasına bakmak dürtüsüne karşı koydu. Bu iş bitti, diye düşündü. Tarih oldu. Atını mahmuzlayarak karanlık yolda uzaklaştı.

Tom şerifin adamlarının William'ın uyduracağını bildiği suçlamalarla kendisini aramaya gelmelerini beklememeye karar vermişti. Adamlarını Royal Oak'ın barında buldu. Gemiciler onun kanlanmış giysilerine ve kırık burnuna şaşkınlıkla baktılar. Tom, Aboli, Ned Tyler ve Alf Wilson'a, "Hemen denize açılacağız," dedi. Sonra, şöminenin uzak ucunda oturan Luke Jervis'e döndü.

Luke, Raven'ın sahibi ve kendi kendisinin efendisiydi, ama verilen emri başının hareketiyle tartışmasız onayladı.

Tam halatları rıhtımdan mola edecekleri sırada tek bir atlı Plymouth Limanı yönünden dörtnala yetişti. Dizginleri çekerken az daha atının boynunun üzerinden aşağı uçuyordu. "Beni bekleyin, efendim!" Tom, Kaptan Walsh'ın sesini tanıyarak gülümsedi. "Beni bırakıp gidemezsiniz."

Raven gecenin karanlığında denize açılırken eskilerden bir grup açık güvertede toplanmıştı. Burnun etrafını dönerlerken Luke, "Hangi yöne gidiyoruz, efendim?" diye sordu.

Tom güney yönüne özlemle baktı. Ümit Burnu ve doğuya açılan yol oralarda bir yerdeydi. Ah, bir gemim, gerçek bir gemim olsa da bu sandal bozuntusuna muhtaç olmasam, diye düşündü. Sonra, ani bir kararla döndü. "Londra'ya gidiyoruz," dedi. Burnu şiş ve tıkalı olduğu için sesi boğuk çıkıyordu. "Bu yolculuk için size ücretinizi ödeyeceğim," diye ekledi. Ganimetten eline geçen paranın en büyük kısmı hala Londra'daki Samuels Bankası'ndaydı.

Luke, "O işi sonra görüşürüz," dedi ve üç kişilik mürettebatına rotayı doğuya çevirmelerini emretti.

Raven, Thames Nehri'nden yukarıya doğru ağır ağır yol almaya başladı ve Londra önlerine geldi. Küçük tekne kalabalığının içinde dikkati çekmemişti.

Luke yolcularla azıcık yüklerini Londra Kulesi'nin altındaki taş rıhtıma çıkardı.

Aboli nehir boyundaki yoksul mahallelerde kalacak ucuz yerler buldu.

Tom pis kulübede etrafına bakınarak, "Şansımız yardım ederse, bu odalarda sadece bir iki gün kalacağız," dedi.

Alf Wilson, "Farelerle hamamböceklerine rağmen hayatta kalabilmek için gerçekten de şansa ihtiyacımız olacak," diye belirtti. Tom o sırada yanında

getirdiği en iyi giysileri üstüne giyiyordu. Gösterişli olmaktan uzak lacivert ceketle diz boyu pantolon ona ciddi bir iş adamı havası vermişti.

Aboli, "Ben de seninle geleceğim," diye gönüllü oldu. "Ben yanında olmazsam herhalde yolunu kaybedersin."

Sonbaharın yaklaştığını belli eden soğuk ve yağmurlu bir gündü. Dar sokaklar labirentinde uzun bir yürüyüş oldu, fakat Aboli buralarda doğduğu ormanlardaymış gibi hiç şaşırmadan yolunu bulabiliyordu. Leadenhall Sokağı'nın Cornhill ucuna varmakta gecikmediler. Şirket merkezinin görkemli binası karşılarındaydı. Ayrılırlarken Aboli, Tom'a, "Seni köşe başındaki barda bekleyeceğim," dedi.

Delikanlı binanın holüne girdiğinde sekreterlerden biri Tom'u tanıyarak onu saygıyla selamladı. "Lord hazretlerinin sizi kabul edip edemeyeceğine bakayım," dedi. "O vakte kadar salonda bekler miydiniz, Bay Courtney?"

Üniformalı bir uşak Tom'un paltosunu aldı ve ona bir kadeh Madeira şarabı getirdi. Çıtırdayan ateşin karşısındaki koltuğunda otururken Tom, Nicholas Childs'a yönelteceği isteği aklından geçiriyordu.

Childs'ın, ağabeyi William'dan henüz haber almadığına aşağı yukarı emindi. Bir falcı olmadığına göre William onun buraya geleceğini tahmin edemezdi, bu yüzden Tom'a bir yardımda bulunmaması için Childs'a acele bir mesaj yollamış olamazdı.

Öte yandan Tom, Childs'dan şirketin bir gemisinin kaptanlığını istemesinin işe yaramayacağını biliyordu. Ona göre önceliği olan çok daha deneyimli ve kıdemli birçok kaptan vardı. Tom kendi başına hiç gemi idare etmemişti, Childs da şirketin görkemli gemilerinden birini asla ona vermezdi. Umabileceklerinin en iyisi Hindistan'a gidecek bir gemide düşük rütbeli bir subaylık konumuydu, oysa Dorian, Afrika'daydı.

Tom sorunu kafasında evirip çevirirken bir yandan şarabını yudumluyordu. Lord Childs, Dorian'ın kaçırıldığını biliyordu. Tom, Bombay konağında konuk olarak kaldıkları sırada lordun bunu Hal'la konuştuğunu duymuştu. Delikanlı şimdi ondan bir gemi isteyecek olsa, Lord Childs onun, şirket yararına ticaret yapacak yerde, esir düşen kardeşinin arkasından gideceğini anlardı. Dahası, Tom eğer başka bir gemi bulacak olsa Childs, onun Ümit Burnu'nun etrafını dönmesini önlemek için elinden geleni yapardı. Hal, şirketin kendi bölgelerine girecek davetsiz bir konuğa şiddetle karşı olduğunu söylemişti. En iyisi, dünyanın o bölgelerine ilgisiz davranmaktı.

Lord Childs'ın onu bir saatten daha az bekletmesini bir teveccüh belirtisi olarak yorumladı. Doğu Hindistan Şirketinin yönetim kurulu başkanı herhalde Londra'nın en meşgul adamlarından biriydi, Tom ise davet edilmeden veya haber vermeden çıkagelmişti.

Öte yandan, tarikatın şövalyelerinden biriyim; ailem ise şirket hisselerinin yüzde yedisinin sahibi. Daha birkaç gün önce Billy'nin gırtlağını kesmeme ramak kaldığını tahmin edemez, diye düşündü.

Sekreter delikanlıyı binanın ana merdiveninden çıkardı ve bir sofadan geçirerek Childs'ın ofisine soktu. Ofisin möbleleri şirketin büyük servetinin göstergesiydi. Yerdeki halılar ipekti, tahta kaplamalı duvarlarda asılı tablolarda ise bütün yelkenlerini fora etmiş şirket gemileri Güneydoğu Hindistan'daki Karnatik ve Koromandel kıyıları açıklarında seyrederken görülüyordu. Tom ters çevrilmiş buzdağını andıran bir avizenin altından geçip oymalı ve altın yaldızlı kapılardan içeriye adımını atınca, Lord Childs masasının başından kalkarak onu karşıladı. Bu jest, Tom'un nasıl kabul edileceğine dair duyduğu şüpheleri gidermeye yeterliydi... Childs, "Değerli dostum genç Thomas," diyerek Tom'un elini yakalayıp baş ve işaret parmaklarıyla Tarikat üyelerinin birbirlerini tanımalarını sağlayan sinyali verdi. "Bu ne hoş sürpriz böyle."

Tom da aynı parolayla karşılık verdi. "Beni böyle habersiz gelmeme rağmen kabul etmeniz büyük nezaket lordum."

Childs "ne önemi var" der gibi bir hareket yaptı. "Yok canım. Sadece seni bekletmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Hollanda büyük elçisi... " Omuzlarını silkti. "Beni anladığına eminim."

Childs'ın başında peruğu vardı. Altın işlemeli yaka klapalarına da Jartiyer'in yıldızını takmıştı.

"Değerli ağabeyin William nasıl?" diye sordu.

"Sağlığı çok iyi lordum. Size en derin saygılarını iletmemi istedi."

"Babanın cenaze töreninde bulunamadığım için çok üzüldüm, ama Plymouth, Londra'ya o kadar uzak ki." Childs, Tom'u pencerelerin altındaki bir koltuğa götürdü. Binaların damlarının ötesinde nehir ve buradaki gemiler görünüyordu. Childs devam etti. "Baban müthiş bir adamdı. Onu iyi tanıyan bizler, kendisini çok arayacağız."

Birkaç dakika daha beylik laflar edildikten sonra, Childs şiş göbeğine elini atarak yeleğinin cebinden altın saatini çıkardı. "Aman Tanrım, saat on olmuş.

Birazdan St.James'deki randevuma yetişmem lazım." Saati tekrar cebine yerleştirdikten sonra, "Buraya sırf vakit geçirmek için gelmediğine eminim," dedi.

"Öyleyse sadede geleyim, bir işe ihtiyacım var, lordum."

"Tam yerine gelmişsin." Childs o kadar kuvvetle başını salladı ki, gerdanı 'tıpkı bir baba hindininki gibi oynadı. "Seraph on güne kadar Karnatik sahiline doğru yola çıkıyor. Kaptanı Edward Anderson. Onunla gemisini tanıyorsun tabii. Duyduğuma göre, üçüncü dereceden bir subaya ihtiyacı varmış. Eğer istersen bu görev senin olabilir."

"Savaşabilmeyi umuyordum."

"Ha ha, Bay Pepys dostumdur, o babanı da tanıyordu. Savaş gemilerinin birinde sana bir görev bulunabileceğine eminim. Senin mizacındaki bir delikanlı için bir savaş firkateyni uygun olabilir."

Tom, Lord Childs'ın yine sözünü kesti. "Çok özür dilerim, milord. Emrimde bir tekne var. Tek direkli ufak bir tekne. Ama çok hızlıdır, Manş'da Fransız ticaret gemilerinin yolunu kesmek için ideal olabilir." Childs ona şaşırarak bakınca Tom, adamın reddetmesine vakit bırakmamak için hızlı hızlı devam etti. "O teknede görev yapacak komple bir savaşçı mürettebatım da var. Birçoğu Seraph 'da babamın emrinde çalışmışlardı. Eksik olan sadece Fransızlara saldırmak için bir yetki belgesi."

Childs o kadar içten güldü ki göbeği kucağında zıpladı. "Elma dediğin ağacın dibine düşer, değil mi?" dedi. "Tıpkı baban gibi izlemek yerine, idare etmek istiyorsun. Maceralarını da zaten duymayan kalmadı. İlerde bir gün kendi soyluluk unvanını kazandığın zaman el-Auf'un kesik başını armana katmalısın."

Lord Childs birden gülmesini kesti, Tom da sevecen bakışlı mavi gözlerin ardındaki kurnaz ve hesapçı kafayı görür gibi oldu. Yaşlı adam yerinden kalkıp pencereye yürüdü. Orada durarak nehre bakışını dikti. Tom sonunda oturduğu yerde kıpırdamaya başladı. Ama bu aranın kasti olduğu kafasına çarpıldı. "Lordum," dedi. "Bu yetki belgesiyle elde edebileceğim ganimetten size de bir pay ayırmak isterim. Sanırım, yüzde beş minnettarlığımın uygun bir ifadesi olur."

Childs, "Yüzde on daha da uygun olur," diye belirtti.

Tom, "Yüzde on olsun," diye onayladı. "Ve tabii ki ne kadar erken yola çıkabilirsem, o yüzde on vaadimi de o kadar çabuk yerine getirebilirim."

Childs ellerini ovuşturarak ona döndü. Sevecen bir tavırla, "Bu sabah St.James'de nüfuz sahibi bazı kişilerle görüşeceğim," dedi. "Üç gün sonra, yani perşembe günü saat onda beni yine ara. O zaman sana verecek haberlerim olabilir."

O üç bekleme günü bir cenaze kafilesi gibi ağır, her dakikası korku ve kuruntularla dolu olarak geçti. William, Londra'da tanıdığı güçlü adamlarla bağlantı kurmak için harekete geçerse Tom'a bütün kapılar kapanacaktı. High Weald'den ayrılmasının üzerinden bir habercinin bütün planlarını altüst etmesine yetecek kadar zaman geçmişti.

Childs ona yetkiyi verebilmiş olsa bile, ne gemisi vardı, ne de mürettebatı. Kralın fermanı cebinde olmadıkça adamlara konuyu açamazdı. Luke Jervis, Manş'ın ortalarında bir Fransız gemisiyle buluşmak için yola çıkmıştı bile. Bu kez kralın gümrükçülerine çatıp bir daha dönmeyebilirdi. Kuruntular Tom'un uyanık saatlerini olduğu kadar düşlerini de karabasana çeviriyordu. Luke geri döndüğü zaman, küçük Raven'i bu tür maceralar ve tehlikeye atmaya razı olur muydu? Daha şimdiden zengin bir adam olmalıydı, Aboli ise onun bir karısı ve sürüyle çocuğu olduğunu söylemişti.

O üç gün içinde adamları bir yanıt bekler gibi ona bakıp durmuşlar, fakat Tom onlara hiçbir umut verememişti. Boş yere umutlanırlar diye Childs'ın vaadinden bile onlara söz etmemişti. Perşembe sabahı nereye gittiğini Aboli'ye bile söylemeden kaldığı yerden hırsız gibi sıvıştı.

Leadenhall Sokağı'ndaki kilisenin kulesindeki saat onu henüz çalmıştı ki, Lord Childs'ın sekreteri bekleme salonundan onu almaya geldi.

Childs'ın güler yüzüne bakmak Tom'un uykularını kaçıran karabasanları dağıtmaya yetti. Birbirlerini selamlayıp karşı karşıya oturdukları an Childs önündeki masanın üstünden ağır parşömen belgeyi eline aldı. Tom tek sayfanın sonunda İngiltere maliye bakanının büyük kırmızı mührünü tanıdı. Bu, Seraph enginlere açıldığı zaman babasının elinde olan yetki belgesinin aynısıydı.

Childs ilk satırı bilgiç bir tavırla okudu. "Bilinmiş ola ki çok güvendiğimiz sevgili tebamız Thomas Courtney... " Lord Childs arkasını okuyacak yerde, başını kaldırıp Tom'a gülümsedi.

Tom, "Tanrım, belgeyi elde etmişsiniz!" diye heyecanla atıldı.

Childs, "Başka bir kaptanın bu tür bir yetki belgesini böylesine çabuk elde ettiğinden şüpheliyim," diye belirtti. "Bu da girişimimizin geleceği açısından çok umut verici." Girişimin çoğulunun üzerine basa basa konuşmuştu. Yetki

belgesini bırakıp başka bir belgeyi eline aldı. "Bu da anlaşmamızı içeren ayrı bir kontrat. Geminin adının yerini boş bıraktım, ama bunu şimdi doldurabiliriz." Eline bir kaz tüyü alıp ucunu yonttuktan sonra mürekkep hokkasına batırdı ve Tom'un yüzüne baktı. Delikanlı derin bir soluk aldıktan sonra, "Raven," dedi.

Childs, "Raven! " diyerek şık bir yazıyla yazdı ve Tom'a baktı. "Şimdi de senin imzana ihtiyacımız var."

Tom kontrata doğru dürüst bakmadan imzasını attı. Childs da ikinci imzayı attı, sonra da sayfayı kumladı. Hala sevecen bir tavırla gülümseyerek bir sehpaya doğru yürüdü. Bunun üstünde kristal sürahiler vardı. Lord Childs iki kadehi ağzına kadar doldurdu. Birini Tom'a uzattı, ikincisini de delikanlının şerefine kaldırdı.

"On dördüncü Louis ile Fransızların mahvına içelim!"

***

Aboli, Luke Jervis'in demirleme yerinin bulunduğu Eel Pie adlı küçük adaya kendilerini götürmesi için bir kayıkçıyla pazarlık etti. Adaya yüz, yüz elli metre yaklaşmışlardı ki, Raven 'in en yeni seferinden döndüğünü ve tahta bir iskeleye bağlı olduğunu gördüler. Biraz daha yaklaştıklarında Luke söğütlerin altındaki kulübeden çıktı ve arkasında piposundan süzülen mavi bir iz bırakarak onları karşılamak üzere iskeleye indi. Aboli kayıkçıya altı pensini öderken Tom karaya atladı. "Kazançlı bir yolculuk oldu mu bari, Kaptan Luke?" diye sordu.

"Gümrükçüler bizi Sheerness'de kıstırdılar. Ellerinden kurtulmak için üç büyük fiçı brendiyi suya atmak zorunda kaldık. Böylece altı aylık tüm karım denize kurban edilmiş oldu." Adamcağız yanağındaki yara izini kaşıyarak, "Galiba bu oyun için fazla yaşlandım. Bay Courtney," dedi.

Tom, "Belki de sizi daha az sinir bozucu bir şeyle uğraştırabilirim," diye önerdi.

Luke birden canlandı. "Aklında bir şey olduğunu anlamıştım. Bana babanı hatırlatıyorsun. Fırsatları asla kaçırmayan bir adamdı o."

O sırada kulübenin kapısında bir kadın belirdi. Önlüğü ocağın ateşinden kirlenmişti ve altı pislenmiş çıplak bir bebeği kollarının arasında tutuyordu. Bebek, annesinin bluzunun açıklığından gevşek gevşek sarkan yumuşak beyaz memeye her iki eliyle sarılmıştı. "Luke Jervis, beni evde bir lokma yemek yokken karnı doyurulacak altı çocukla bırakarak serseri arkadaşlarınla alem yapmaya gitmeyi aklına bile getirme!" diye cıyakladı. Pırasa gibi saçları yüzüne dökülüyordu.

Luke, Tom'a göz kırptı. "Yapma, meleğim. Evlilik çok güzel, çok asil bir müessesedir. Bazen benim gibiler için bile fazla güzel diye düşünüyorum."

Kadın bağırmayı sürdürdü. "Geceleri gizlice kaçar, sonra bütün paranı kaybettiğini ileri sürerek süklüm püklüm dönersin. Oysa ben pis bir sürtüğün yanında demir attığını çok iyi biliyorum. Namuslu bir iş arayıp bulmanın zamanı çoktan geldi."

Luke, Tom'a baktı. "Bana önerebileceğiniz namuslu bir iş var mı Bay Courtney? İyi kalpli karımın sesini duyamayacağım kadar uzaklara götürecek bir iş?"

"Ben de sizinle bunu konuşmaya gelmiştim." Tom sırıttı. Çok rahatlamıştı.

***

Raven üç gece sonra Fransa kıyılarına sessizce sokuldu. Pruvadaki gemici yavaşça derinliği bildirdikten sonra, iskandil savlosunun denizin dibinden neyi topladığını görmek için fenerin panjurunu araladı. Fısıltıdan biraz daha yüksek sesle, "Tuz ve deniz kabuklusu," diye bildirdi.

Luke geminin konumunu saptamıştı. "Sancak tarafında Calais gözüküyor. Burnun ötesindeki yer ise Honfleur." Güç yer isimlerini akıcı şekilde söylüyordu. Tom onun Fransızcayı bir Fransız gibi konuştuğunu Aboli'den duymuştu. Tom'a, "Kumsal burada gitgide sığlaşıyor. Doğudan bu rüzgar estiği sürece güçlükle karşılaşmadan sığlıktan kıyıya yürüyebiliriz. Ben işareti verince atlamaya hazır ol," dedi.

Tom, Calais'deki demirleme yerini keşfe gitmek için yalnız Luke'la kendisinin kıyıya çıkmalarına karar vermişti. Luke yöreyi tanıyordu ve kendilerini bir durduran olursa Fransızcası sayesinde başlarını dertten kurtarabilirdi. Bir ara Aboli'yi de götürmeyi düşünmüştü, ama bir Fransız devriyesiyle karşılaşırlarsa Aboli'nin kara yüzünü yutturmaları kolay olmazdı.

Pruvadan istenilen sığlığı buldukları yanıtı gelince Luke, "Hazırım," diye mırıldandı ve dümeni yardımcısına bıraktı. O ve Tom deri torbalarını alarak pruvaya geçtiler. Her ikisi de ayaklarında tahta ayakkabıları ve yünlü eteklerin üstünde deri yelekleriyle kaba saba balıkçı kılığına girmişlerdi. Başlarında yünlü başlıklar vardı. O sırada Raven'in dibe vurduğunu hissettiler.

İlk suya atlayan Luke oldu. Su koltukaltlarına kadar yükselmişti, iki torba yı ona uzattıktan sonra Tom da atladı. Su soluğunu kesecek kadar soğuktu.

İkinci kaptan kürekçilere, "Vira!" diye bağırdı, Raven'de yavaş yavaş kumluktan açılmaya başladı. Luke karaya oturmamalarını garantilemek için med zamanını seçmişti. Küçük gemi çok geçmeden gözden kayboldu. Tom ürpermişti, ama bu kez yalnız soğuktan değil. Düşman bir ülkenin kıyısında yalnız olmak ve kumsalda onları neyin beklediğini bilememek ürküntü vericiydi.

Su çabuk sığlaştı, onlar da katı ve ıslak kuma çıkarak orada çömelip etrafa kulak verdiler. Suların hışırtısından başka bir şey duyamadıkları için ayağa kalkıp kum tepeciklerine doğru koştular. Dinlemek ve soluklanmak için orada da birkaç dakika durdular. Sonra da kum tepeleriyle alçak çalıların arasından burna doğru koştular. Yarım mil ötede suyun azami yükselme derecesinin y u karsında az daha karaya oturmuş eski bir enkaza çarpıyorlardı.

Luke, Tom'a, "Bu Bonheurdür, " dedi. "Eski bir Brötanya kosteri. Dönerken

işaret olarak işimize yarar." Ardından yere diz çöktü ve teknenin kemik gibi beyazlaşmış kaburgalarının altındaki kumun içinde bir delik kazdı. Deri torbalardan birini bunun içine atarak kumla üstünü örttü. "Gerektiği zaman onu burada bulacağız."

Şimdi daha hızlı ilerliyorlardı. Burna tırmanıp tepede yavaşladılar. Alçak çalıları paravan gibi kullanıyorlar, gizlenecek bir yer aradıkları zaman göze gözükmemeye çalışıyorlardı.

Öyle bir yeri Hollanda savaşları sırasında Fransız ordusuna mevzi görevi yapan taş bir yapının yıkıntılarının içinde buldular. Buradan ana demirleme yeri ve çevresi hiç engelsiz görülebiliyordu. Bu müstahkem mevkinin boş olduğundan ve yakın tarihte burada birilerinin bulunmadığından emin olduktan sonra rahatladılar. Luke torbasının içinden ikisine de birer tabanca çıkardı.

Bunlara taze barut doldurarak, el altında bir yere koydular. Sonra, güneşin doğmasını beklediler. Vakti gelince doğuda ufuk önce sarıya, sonra da pembeye boyandı ve altlarındaki manzaraya yumuşak bir parıltı yaydı.

Limanda bulunan Fransız savaş gemilerinin etrafı bu saatte bile hareketliydi. Tom dürbünüyle bakınca üç güvertesinde seksen topu olan, on beş savaş gemisiyle bunların etrafında önemsiz gemilerden oluşan bir kalabalık gördü. Birçoklarının serenleri henüz alabora edilmemişti, güverteleri ise işçi kaynıyordu.

Kıyıda da çok hareket vardı. Güneş sabahın sisini yarıp gökte yükselince Paris yolundan gelerek kente giren askeri birlikler gözlerine ilişti. Güneş ışığı eğik tüfek süngülerinin üstünde ışıldıyordu. Üç köşeli şapkalarının tüyleri ve kurdeleleri, attıkları her adımla zıplayarak dalgalanıyordu. Onları delik deşik yolda gümbürdeyen bir araba kafilesi izliyordu.

Bir süre sonra altın sırmalı şeritlerle süslü ceketleri, mavi pelerinleri ve pırıl pırıl cilalı çizmeleriyle bir süvari müfrezesi kentten çıktı. Tom, askerlerin, bulundukları yere geldiklerini zannederek bir an korkuya kapıldı. Ama atlılar kentin dışındaki kavşakta iki yanı kavak ağaçlarıyla çevrili yolda güneye dönünce rahat bir nefes aldı. Kaldırdıkları toz bulutu Honfleur yönünde gözden kayboldu.

Güneş iyice yükselmeye başlayınca Tom, dürbüne gözünü yapıştırarak dikkatini liman üzerinde yoğunlaştırabildi. Savaş gemilerinin arasında düzinelerce küçük tekne vardı. Bazıları adamları ve malzemeyi daha büyük gemilere taşıyan layterler ve mavnalardı. Uyarı bayrağını dalgalandırmış bir

mavna üç güvencelilerden birine ağır ağır yaklaşıyordu; yüklendiği barut fiçılarının ağırlığının altında ezildiğinden bordaları suyun yüzeyine yaklaşmıştı.

Başka tekneler rıhtıma bağlıydı ya da koyun dört bir yanında karmakarışık halde demir atmışlardı. Bazıları yan yelkenlerle donatılmış tek direkli ve civadralı teknelerdi. Bu yeni düzenin daha küçük teknelerde geleneksel dört köşe yelkenlerle donatılmış gemilere kıyasla avantajları vardı. Modern donanmalarda bu düzen giderek daha fazla rağbet görüyordu. Daha hızlıydılar ve daha az mürettebatla idare edilebiliyorlardı. Çoğu kez ana filo için öncü veya yardımcı olarak kullanılıyorlardı. Bu gemiler aralıksız şekilde koya girip çıkıyor, İngiliz Donanması'nın dikkatini çekmemek için kıyıya yakın seyrediyorlardı. İngiliz Donanması Manş'ın önemli limanlarını kuşatma halinde tutarak Fransızların güçlü bir kafile halinde buralardan çıkmalarını bekliyordu. Manş'ın ortalarındayken Tom arada sırada İngiliz Donanması'nın yelkenlerini uzaktan görür gibi olmuştu. Raven de oralarda bir yerdeydi ve kumsala yaklaşıp onları sığlık tan almak için gecenin olmasını bekleyecekti.

Tom, Manş'taki gemileri bırakıp dikkatini demirleme yerindeki daha küçük Fransız teknelerine verdi. Bunların çoğu Raven 'den daha büyük ve küçük toplarla silahlandırılmıştı. Amacına uyabilecek bir düzine kadarını gözüne kestirdikten sonra, kusurlarını keşfettikçe onları teker teker eledi. Bazıları ağır onarım istiyordu ya da çok hafif silahlıydı. Bazıları uzun yolculuklara ve fırtınalara karşı koyamayacak kosterlerdi. Öbürleri ise kendisinin ihtiyacı olan yükü ve adamları taşıyacak kapasiteden yoksundu.

Tom'la Luke sıcak kumların üstünde bir süre dinlendiler. Daha sonra Luke'un torbasından çıkardığı ekmek jambon ve lop yumurtalarını yiyerek, bira şişelerini tokuşturdular. Tom umudunun kırılmamasına çalışıyordu ama, görünüşe bakılırsa burada onların işine yarayacak bir şey yoktu.

Güneş ağır ağır ufka yaklaşırken delikanlı, incelediği düzinelerceden yalnız ikisi arasında bir seçim yapmak durumundaydı. Derken bunlardan biri yelken açtı ve enginlere doğru uzaklaştı. Bu durumda Tom için iyi günlerini çoktan geride bırakmış, tek direkli ve iki yan yelkenli sıradan eski bir den başka şansı kalmamış oluyordu.

Delikanlı isteksiz bir tavırla, "Bununla yetinmek zorundayız," dedi. Böylece, tabancalarıyla donanımlarını alıp hava kararır kararmaz kumsala inmeye hazırlandılar. Ne var ki, Tom birden Luke'un kolunu yakalayarak kuzey yönü işaret etti. “İşte geliyor! işte o!"

Tazı inceliğinde, hızlı bir şalopa burnun etrafını dönüyor ve ok gibi giriyordu. "Şuna bak!" diye soludu Tom. "Ağır bir yükünün olduğu su kesiminden belli, öyleyken göz açıp kapayana kadar on beş deniz mili yapabiliyor." Geminin güzelliğinden adeta büyülenmişti. Silme güverteliydi, pupası baş kasarası yoktu. Tek direğinin çok zarif bir çizgisi vardı ve teknenin uzunluğuyla mükemmel bir uyum sergiliyordu. Tom onun toplam on beş metre uzunluğunda olduğunu tahmin etti.

Gözü dürbüne yapışık olan delikanlı, "On topu var!" diye saydı. "Herhangi bir Arap dhow'unu korkutmak için yeterli."

Bütün yelkenlerini fora etmiş geminin solan ışıkta hayal gibi bir görümü vardı; rüzgar, köpük ve pustan oluşmuş bir hayal.

"Onu şimdiden sevdim, ama adını bile bilmiyorum.

Tom, "Ona yeni bir ad seçeriz," diye söz verdi.

Şalopanın yelkenleri indi ve bir sihirbazın parmağı değmiş gibi o kayboldu. Tom'la Luke onun rıhtıma bağlanmasını seyretmek için dikkat kesildiler. Tom mürettebatının dokuz kişi olduğunu, ama uzun bir yolculukta otuz kişiye bile yer bulunabileceğini tahmin etti. Tabii bu kadar kişiyi sığdırmak için geminin alt güvertesinde bazı değişiklikler yapmaları gerekecekti..

Delikanlı dürbünü gözünden ayırmadan, "Ona iyi dikkat et, Luke," dedi. "Onu karanlıkta tekrar bulabilmen lazım."

Luke, "Şekli gözlerime nakşoldu," diye konuştu.

Işık karanlığa tamamen yerini bırakmadan altı gemicinin gemiden ayrılarak meyhanelerinin pencerelerinde fenerlerin yakılmaya başlandığı rıhtıma yürüdüler. "Ne kadar susadıkları buradan bile belli oluyor. Şafak sökmeden önce gemiye dönmezler," diye fısıldadı Tom da ekledi. "Bu da gemide sadece üç kişi kaldı demektir."

Hava iyice kararınca kum tepelerinden alelacele kumsala indiler, Luke öbür torbayı da gemi enkazının altından çıkardı ve içindeki feneri çakmaktaşı ve çelikle yaktı. Feneri denize doğru tutarak panjuru kaldırdı ve ışığı üç kez yakıp söndürdü. Bir süre bekledikten sonra aynı şeyi tekrarladı. Dördüncü denemesi karanlık denizde yanıp sönen üç kısa ışık sinyaliyle yanıtlandı." Sığ suda yürüyebildikleri kadar yürüdüler. Gecenin içinde küreklerin gıcırtısını duyunca Luke sert bir ıslık çaldı. Raven birkaç dakika sonra tepelerindeydi. İki arkadaş uzanıp kendilerini gemiye çektiler.

Üstünden hala deniz, suyu akan Luke dümene geçti, böylece derinlere meyleden kumsaldan uzaklaştılar. Geminin altındaki sular yeterli derinliğe ulaşınca ana yelkenle flok fora edildi. Tom soyunarak ıslak vücudunu Aboli'nin kendisine uzattığı sert kumaşa sildi, sonra da kuru giysiler giydi. Kıyıdan yeterince uzaklaşılınca Luke, Raven'i durdurdu ve herkes açık güvertede panjurlu bir fenerin ışığında daire oldular.

Tom adamlarına, "Bir gemi bulduk," dedi. Fenerin ışığında yüzlerinde yırtıcı bir anlam vardı. Delikanlı devam etti. "Ama onu Fransızların burnunun dibinden kaçırmak kolay iş olmayacak." Adamlarının fazla güven duymalarını istemiyordu. "Gemidekilerin hamaklarında olacakları orta vardiyayı bekleyeceğiz," dedi. "Kaptan Luke bizi limana sokup şalopaya yaklaştıracak. Eğer bize seslenen olursa, Luke hepimizin adına yanıt verecek, geri kalanlarınız çenenizi tutacaksınız." Tom sessizliğin önemini vurgulamak için kaşlarını çatarak onlara baktı.

"Gemiye yanaştığımız zaman ben sinyali vereceğim ve gemiye çıkacak kafilenin önüne geçeceğim. Aboli ve Alf Wilson güverteyi düşmandan temizlememe yardım edecek. «Zaten gemicilerin çoğu karada olacaklar ve bütün gece orada kalacaklar. Düşmanlarımız üç kişiden fazla olmamalı. Tabanca yok, yalnız sopalar ve yumruklarımızı kullanacağız. Bıçaklarınızı ancak son çare olarak kullanın. Sessizlik çok önemli, oysa karnına bıçak saplanan bir adam, doğuran bir domuz gibi cıyaklayacaktır. Fred manevra halatını, Reggie ise kıç halatını kesecek. Kesip kaçacaksınız, beyler, onun için çakılarınız elinizde hazır olsun."

Tom bundan sonra bütün adamlarla teker teker konuştu ve karanlıkta bir karışıklık olmaması için aldıkları emri onlara tekrar ettirdi. Luke ve üç kişilik mürettebatıyla birlikte on beş kişiydiler. Geri kalanlar, Alfla Aboli'nin kısa sürede toparlayabildiği Seraph'ın emektarlarıydı, işi görmek için fazlasıyla yeterliydiler.

"Rüzgar doğudan esiyor, Luke gece yarısına kadar hızlanacağını tahmin ediyor. Mayistraya kalçetalar koyduklarını görmedim, öyle olunca da kandilisanın bir çekişte kurtulması gerekir..." Tom fenerin sarı ışığında Ned Tyler'in buruşmuş yüzüne baktı. "Bay Tyler, siz dümenin başına geçecek, dövüşe katılmayacaksınız. Luke, Raven de kalıp bize limandan çıkışta rehberlik edecek, gemisinin kıçında örtülü bir ışık bulunduracaktır." Gemicilerin tümü görevlerini iyice öğrendikten sonra, delikanlı silahlarını kontrol etti ve hepsinin bir sopasıyla bir bıçağının bulunduğuna emin oldu.

Yalnız Tom'un kılıcı olacaktı. Neptün kılıcını kayışla beline tutturdu.

Yola çıkmadan önce her birinin koyu renkli giysiler giymelerine dikkat etmişti, şimdi de feneri elden ele dolaştırdı, onlar da isi yüzleriyle ellerine sürdüler. Aboli'nin bu şekilde boyanmasına ihtiyaç duymadığı yolunda her zamanki şakalar yapıldı. Sonra, pelerinlerine sarınarak borda tirizinin altına yerleştiler ve bir iki saat uyumadan önce biraz ekmekle soğuk et yediler.

Luke birinci vardiyanın sonunda Raven'i kıyıya daha fazla yaklaştırmaya çalıştı. Rüzgar sahil yönünden estiği için karadan gelen gürültüleri rahatlıkla duyabiliyorlardı. Kentteki bir kilise saati on ikiyi o kadar gürültülü çaldı ki, her bir vuruşu sayabildiler. Tom işareti verince uyuyanları sarsarak uyandırdılar, zaten uyuyanlar azdı, çoğu gergin ve sinirliydi.

Koya rüzgara karşı girmek zorunda kaldılar, ama bu, hızla koydan çıkabilmek uğruna Tom'un seve seve ödeyeceği bir bedeldi. Çok geçmeden Fransız gemilerinin arasındaydılar; bir üç güvertelinin o kadar yakınından geçtiler ki, ana güvertedeki demir vardiyacısının uykulu uykulu konuştuğunu duyabiliyorlardı. Kimse onlardan kimlik sormadı, Luke böylece Raven'i şalopayı görmüş oldukları taş rıhtıma sürebildi. Pruvada çömelmiş durumdaki Tom, Fransız gemisini görebilmek için gözlerini kısmıştı. Geminin arada geçen sürede gitmiş ya da rıhtımdan açılmış olması olasılığı vardı. Ama Tom mürettebatının büyük kısmının hala meyhanelerde alem yapmalarını, kaptanının da yükünü boşaltmak için sabaha dek beklemesini diliyordu.

Raven yavaş yavaş karanlık rıhtıma yaklaştı. Bu arada demir atmış iki geminin arasından geçti. Tom, su boyunda bulunan evlerdeki lambalardan yansıyan ışığı kesmek için iki elini gözlerine siper etmişti. Şimdi barlardan kahkahaların ve şarkıların dışarıya taştığını duyabiliyordu, fakat filonun geri kalan gemileri sessizdi ve sadece kolombirilerindeki fenerlerde ışık vardı.

"Gitmiş!" Tom şalopayı en son gördüğü noktaya yaklaştıkları halde gemiyi göremeyince hayal kırıklığına uğradı. Böyle bir olasılığı düşünerek ikinci bir hedef seçmediği için kendi kendine lanet etti. Dümendeki Luke'a tam uzaklaşmasını emredeceği sırada birden heyecanlandı. Kentten yansıyan donuk lamba ışığında geminin çıplak ana direğini fark etmiş ve şalopa cezir zamanında rıhtım seviyesinin altına düştüğü için hemen görülemediğini anlamıştı.

"Hala orada, bizi bekliyor!" Tom adamlarının hazır olduklarından emin olmak için arkasına baktı. Onlar da kendisi gibi borda tirizlerinin altına çömelmişlerdi. Karartılmış yüzleriyle güverteye rastgele yığılmış yüklere

benziyorlardı. Yalnız Luke dümenin başında dimdik duruyordu. Kandilisalardaki adamları emir beklemeden ana yelkeni yumuşak bir hışırtıyla indirdiler. Raven yavaşlayarak demirli Fransız gemisinin yanına sokuldu. Şalopanın güvertesi Raven'inkinden iki metre daha yüksekti. Tom atlamak için hazırlandı.

İki teknenin birbirine toslaması üzerine uykulu bir Fransız, "Nom de Dieu" diye bağırdı.

Luke aynı dilde yanıt verdi. "Marcel için bir mesajım var."

Fransız sinirli bir sesle, "Burada Marcel diye biri yok," diye itiraz etti. "Pis mavnanızla boyalarımı bozuyorsunuz."

Luke ısrar etti. "Jacques'ın ona borçlu olduğu elli frankı getirdim. Mürettebatımdan biriyle size yollayacağım."

Bu kadar yüksek bir tutardan söz edilmesi, karşı tarafın itirazını engelledi.

Fransız kurnaz ve yağcı bir ses tonuyla, "Pekala," dedi. "O parayı yollayın. Ben Marcel'e veririm."

Tom Raven'ın bordasına zıpladı ve kendini çevik bir hareketle güverteye çekti. Başında yünlü bir başlık, dudaklarının arasında da bir pipo olan Fransız küpeşteden aşağı sarkmıştı. Doğrulup pipoyu ağzından çekti. "Şu parayı ver bana." Tom elini uzatarak yaklaşırken Fransızın olağanüstü bir çift kıvrık bıyığı olduğunu gördü. "Tabii ki," diyerek sopayı hesaplı bir şekilde adamın sol kulağının yukarsına indirdi. Gemici gık demeden külçe gibi yere yığıldı. Aynı anda Aboli küpeşteyi aşarak bir panter çevikliğiyle sessizce yere indi. Tom pruvadaki lombozlardan birinin açık olduğunu ve aşağıdan ölgün bir lamba ışığının yansıdığını gördü. Merdivenden düşercesine indi. Aboli de hemen arkasındaydı. Delikanlı fenerin ışığında kamaranın uzak ucunda üç hamak gördü ve aynı anda Fransız mürettebatını yanlış saydığını anladı. Delikanlı o yana yürürken en yakın hamaktaki gemici dimdik doğruldu.

"Qui est la?" (*"Kim oradaki?"*) diye sordu.

Tom yanıt yerine sopayı onun kafasına indirdi. Adam arkaya devrilirken yanındaki hamakta yatan arkadaşı heyecanla bağırdı. Onu da Aboli yakalayarak yere yıktı. Adam tekrar bağıramadan Tom'dan sopayı yiyerek sustu. Üçüncü bir Fransız sonuncu hamaktan aşağı atlayarak merdivene koşmaya çalıştı. Ancak, Aboli'nin yumruğu kafasının yanına çarpınca, o da devre dışı kaldı.

"Başkası var mı?" Tom etrafına bakındı.

"Bu sonuncusuydu." Aboli koşa koşa merdiveni çıktı, Tom da onu izleyerek kendini güvertede buldu. Fred'le Reggie bağlama iplerini kestiklerinden şalopa rıhtımdan yavaş yavaş açılmaya başlamıştı. Kamaradaki Fransızın boğuk bağırışı belli ki duyulmamıştı. Liman önceki kadar sakin görünüyor, adeta uyuyordu.

Tom, "Ned?" diye fısıldayınca teknenin kıçından hemen yanıt geldi.

"Buradayım, kaptan." Kendisine bu şekilde hitap edildiğini duymak, bu kritik anda bile Tom'u heyecanlandırdı. Bir gemisi vardı ve o tekrar kaptan olmuştu.

"Güzel. Raven nerede?"

"Tam pruvada. Seyrediyor."

Şalopanın ana direğinin kandilisalarındaki adamlar arasında bir gecikme dikkati çekiyordu. Yabancı bir gemide, üstelik karanlıkta, halatları düzenlemekte zorlanıyorlardı. Fransızlar farklı bir donanım sistemi kullanıyorlardı. Tom yanlarına koştu ve ipleri çözme işini hızlandırdı.

Ne var ki, şalopa geriye doğru tornistan hareketini hızlandırmıştı ve demirli gemilerden birine doğru hızla sürükleniyordu. Tom o gemiye zarar verecek biçimde çarpacaklarını fark etti. Öbür gemideki bir Fransız, "Dikkat etsenize budalalar. Bize toslayacaksınız," diye bağırdı.

Tom'un mürettebatından biri, "Alesta açılalım!" diye İngilizce olarak bağırdı.

Öbür gemiden anında bir çığlık koptu. "Merde! Ils sont Anglais!"(*"Kahretsin! İngilizlermiş!"*) Tom dolaşık halatların arasından ana kandilisayı kaptı. "Vira!"

Mayistra yelkeni süzülerek yükseldi, şalopa yana doğru sürüklenmesini durdurarak rüzgarla hızlandı. Yol almaya başladı, fakat dengesini bulamayarak demirli bir gemiye çarptı.

Şimdi başka bağırışlar da duyuluyordu, "İngilizler! İngilizler saldırıyor!"

Uykusundan zıplayarak uyanan rıhtımdaki bir nöbetçi tüfeğini ateşledi, aynı anda bütün demirleme yerinde bağırışlar yükseldi. Neyse ki, Ned şalopaya hakim olmuştu ve giderek hızlanıyordu. Tom ileriye bakınca Raven'i gördü. Geminin kıç lambası yanıyor, açık denize doğru uzaklaşıyordu.

Tom, "Palangalar!" diye bağırdı. Gemiciler şalopanın yelkenlerine alışmışlardı artık, floklar gecikmeden yükseldi. Şalopa öne atıldı, neredeyse Raven'e yetişmek üzereydiler. Gelgelelim Fransız filosu da uyanmaktaydı. Gemiden gemiye bağırışlar duyuluyor, gemilerin bazılarında savaş fenerleri yakılıyordu.

Telaş ve karmaşadan esinlenen Tom şalopanın toplarından birine doğru koştu. Etraflarında demir atmış büyük gemilerin dev donatımının yanında çocuk oyuncağı gibiydi. Tom'un bütün umudu dolu olmasıydı.

Aboli'ye, "Bana yardım et!" diye bağırdı, kuvvetlerini birleştirerek top lombarının kapağını açtılar ve topun namlusunu dışarı sürdüler. Bir ara başını kaldıran delikanlı, gece göğünün yarısını gözden silen dağ gibi bir yetmiş dördün yanından geçmekte olduklarını gördü. Nişan almasına bile gerek kalmadı, topu olduğu gibi ateşledi. Top tutukluk yapacakmış gibi uzunca bir an bir şey olmadı. Ama sonra böğürür gibi bir gürültüyle geri tepti.

Tom güllenin savaş gemisinin ağır tahta kaplamasına çarptığını duydu. Arkalarında öfkeli bağırışlar duysalar da şalopa hızlanmış gidiyordu. Borda çizgisi suyun yüzeyine yakın olduğundan tekne karanlığın içinde çok çabuk gözden kayboldu.

Daha ilerden bir top daha ateşlendi, ama Tom parıltıdan yakınlarına nişan alınmamış olduğunu gördü. Güllenin nereye düştüğünü hiç bilemedi.

Başka bağırışlar duyulurken büyük gemilerin kendilerine saldıran hayali İngiliz filosuna ateş açmalarıyla kulakları sağır edici bir yaylım ateşi başladı. Barut dumanı yoğun bir sis gibi iki küçük geminin üzerine çökmüştü. Bu arada iki gemi karanlıkta birbirlerini görmez olmuşlardı. Tom da Raven'in işaret fenerini görebilmek için dumanın içine gözlerini dikmek zorunda kalmıştı.

Bağırışlar ve top ateşi çok geçmeden arkalarında kaldı. Dumanın içinden berrak bir geceye çıktılar. İngilizce konuşan birilerinin sesleri rüzgarla delikanlının kulağına gelince Raven'in küçük mürettebatının onlara bağırarak alkış tuttuğunu anladı. Kendi mürettebatı iskotaların başındaki çalışmasını bırakıp alkışa alkışla karşılık verdi. Fransızlar tarafından kovalanırken bu akıl işi değildi, ama Tom adamlarını durdurmaya kalkışmadı. Aboli'nin dişlerinin karanlıktaki bembeyaz ışıltısını görerek o da sırıttı. "Fransızlar nerede?" diye sorması üzerine perişan üç gemici kıçta kaptanlarıyla buluşmak üzere kamaradan yukarı sürüklendiler.

Tom, "Pruvada küçük bir filika var,"dedi. "Bunları onun içine yerleştirip selamlarımızla evlerine postalayalım."

Dört gemiciyi filikanın içine oturttular ve denize saldılar. Fransız kaptan minik teknenin pruvasında ayakta durarak onlara yumruklarını sallıyor ve bıyıklarını titreterek birbiri arkasından küfürleri sıralıyordu.

"Analarınız inekti, sizleri yanlış delikten dünyaya saldı, bok herifler.

Ananızın sütünün içine işeyeyim. Babalarının hayalarını çiğnediğim herifler!"

Luke da, "İngilizce konuşun!" diye karşılık verdi. "Şiirlerinizin güzelliği havayla uçup gidiyor." Kaptanın öfkesi de çok geçmeden arkalarındaki karanlıkta kaldı.

Aboli, Tom'un mayistra yelkenini rüzgara göre yönlendirmesine yardım etti, yelken iyice gerilip kabarınca da, "Artık o senin, Klebe," dedi. "Adını ne koyacaksın?"

"Fransızlar ona ne ad takmışlardı?" Alf Wilson kıçtan aşağı sarkarak lambanın ışığında kıç aynalığındaki adı okudu.

"Hirondelle. Ne anlama geliyor bu?"

Luke, "Swallow, yani Swallow, " diye çevirdi.

Hepsi, "Güzel admış," diye atıldılar. "Gerçekten de bir kuş gibi uçuyor."

Tom, "Nehirde demir attığımız zaman sıhhatine içeceğiz," deyince gemidekilerin hepsi bu öneriyi alkışlarla karşıladılar.

Güneş doğduğu zaman Sheerness açıklarındaydılar. Raven bütün yelkenlerini vira ettiği halde, Swallow'a yetişemiyordu. Şalopa yararak geçtiği gri renkli dalgaların tepesinden bembeyaz köpükler püskürtüyordu.

Gemi pırıl pırıl gün ışığında gelinliğini giymiş gibi güzeldi. Yelkenleri de öylesine yeni ve parlaktı ki, sedef gibi ışıldıyordu. Boyaları da o kadar yeniydi ki, Tom hala terebentin kokusunu alıyordu. Güverteleri de malta taşıyla ovulmaktan karlı bir tarla gibi bembeyazdı.

Tom'un düşünceleri Swallow'un ambarlarındaki yüke çevrildi. Aboli'yi göz atması için yolladı. Aboli'yle Alf Wilson kapakları kaldırarak fenerlerle karanlık ambarlara indiler. Yarım saat sonra sevinç içinde geri döndüler.

"Gemi ağzına kadar yelken beziyle dolu." Hem de en iyi kaliteden. Bütün bir savaş gemisi filosunu giydirmeye yeter."

Tom'un ağzı şimdi kulaklarına varıyordu. Bu malın şirketin artırma salonunda kaç para getireceğini biliyordu. "Savaş için en gerekli şey," diye mırıldandı. "Altın kadar değerli!"

Yelken yükünü şirketin rıhtımında boşalttıktan sonra Tom, Lord Childs'a bir not yolladı ve Swallow'u nehir yukarılarındaki Luke'un Eel Pie adasındaki bağlama yerine götürdü. Adamlarıyla bir süre kalarak şalopanın güvertelerinin daha çok mürettebat alacak şekilde değiştirilmesine ve kaptanla üç subayı için minik kamaralar düzenlenmesine yardımcı oldu. Bu kamaralar neredeyse

dolaptan büyük olmayacak, sadece bir ranza ve kapağı yazı ya da harita masası gibi kullanılabilecek bir sandık içerecekti. Tavan da öylesine alçaktı ki, odanın sahibinin girerken ve çıkarken hemen hemen iki büklüm olması gerekecekti.

Tom baş kasarayı yirmi kişiyi alacak şekilde genişletmek için planlar yaptı. Gemiyi idare etmek ve acil bir durumda çarpışmak, aynı zamanda üç yıl sürecek yolculuk boyunca yeterli malzemeyi ve sürenin sonunda kar sağlayacak malları taşıyabilmek için personelin sayısında indirim yapmak zorunda kalmıştı.

Öyle de olsa mürettebatın güzel havalarda bile, yatacakları yerler fazlasıyla kalabalık olacaktı. Aşağıda barınmak zorunda kaldıkları hava koşullarındaysa Alf ve Aboli'nin bulduğu eski deniz kurtları bile fazla sıkışık olacaktı.

Yeni bölümler planlanıp marangozlar kolları sıvadıktan sonra Tom'la Aboli kendilerini nehrin aşağısına götürecek bir tekne kiraladılar. Leadenhall Sokağı'na uğradıklarında sekreter Lord Childs'ın Lordlar Kamarası'nda olduğunu ve bütün gün orada bulunacağını haber verdi. Gidecekleri sırada sekreter Tom'a lordun bıraktığı bir notu verdi.

Sevgili Thomas, Başarılarının haberini bu kadar erken almayı beklemiyordum. Ganimet yükün daha şimdiden amiralliğe satıldı ve karşılığında yüklü bir para elde ettik. Bunu seninle tartışmak zorundayım. Lütfen Lordlar Kamarası'na uğra. Bir görevli mesajını bana ulaştıracaktır.

Tom'la Aboli bunun üzerine Thames Nehri kıyısındaki dev hükümet binasının, yani Westminster Sarayının yolunu tuttular. Görevli. Tom'un Lordlar Kamarası'nın ziyaretçiler kapısında verdiği notu aldı. Şaşılacak kadar kısa bir süre sonra Lord Childs oflaya poflaya merdiveni indi ve Tom'un kolunu yakaladı.

Telaşlı görünüyordu. "Kardeşin William burada," dedi. "On dakika önce onunla beraberdik. Aranızdaki durumdan bahsedip beni uyarmalıydın." Lord Childs arabasının getirilmesini emrettikten sonra ekledi. "Ona verdiğin zararların senden acısını çıkarmak niyetinde olduğunu bilmelisin."

Tom, "Bütün suç Billy'nindi," diye öfkeyle söylenirken Childs onu kapıda duran arabanın içine itti. Arabacıya, "Bombay konağına!" diye emretti. "Elinden geldiği kadar çabuk." Yaşlı adam bundan sonra kendini Tom'un yanına attı. "Lostromon uşağın yanında yolculuk edebilir," dedi. Tom da Aboli'ye atlamasını buyurdu.

Araba sarsılarak hareket ettikten sonra Childs da tepesinin terini silmek için

peruğunu kaldırdı. "Ağabeyin şirketin önemli bir hissedarıdır," dedi. "Özetle yabana atılacak bir adam değil. Bizi beraber görmemeli. Ona seninle her hangi bir alışverişim olmadığını söyledim."

Tom hissettiğinden fazla bir güvenle, "O bana bir şey yapamaz," dedi.

Sarsılan arabanın yanındaki kayışa asılırken atın toynaklarının takırtısına ve çelik kaplı tekerleklerin taşların üstündeki gümbürtüsüne rağmen duyurabilmek için sesini yükseltmek zorunda kalmıştı.

Childs, "Korkarım, ağabeyinin düşmanlığının gücünü azımsıyorsun," diyerek peruğu tekrar tıraşlı kafasına oturttu. "İşin aslı ne olursa olsun, benim gibi zengin ve nüfuzlu bir adam bile onu kızdırmak istemezse, özellikle senin gibi mirastan yoksun kalmış küçük bir oğlun onun intikamından kaçması gerekmez mi?" Childs kısa bir süre sustuktan sonra düşünceli bir ifadeyle devam etti. "Hayatımda hiç kimsede böylesine kin ve nefrete rastlamamıştım." Bombay konağına kadarki yolun kalan kısmı boyunca konuşmadılar. Bununla birlikte, kapılardan içeri girdiklerinde Childs pencereden sarkıp arabacıya, "Bizi ahırlara götür, ana kapıya değil," diye seslendi.

Lord orada Tom'u küçük bir arka kapıdan konağa soktu. "Ağabeyinin seni arayan casusları var. Bugünkü buluşmamızı öğrenmemesi daha iyi olur."

Tom hiç sonu gelmeyecekmiş gibi görünen koridor ve merdivenlerden sonra kendini küçük bir odada buldu. Duvarlar goblenlerle kaplıydı, tam ortada üstünde yaldızlı saat bulunan bir yazı masası yer alıyordu. Childs kendisininkinin yanındaki koltuğa oturmasını işaret etti. Sonra, masanın üstündeki belgeleri karıştırarak içinden bir tanesini çekti, "İşte Fransız şalopası Hirondelle'deki yelken bezi yükünün amiralliğe satılmasına ilişkin satış senedi." Belgeyi Tom'a verdi. "Olağan payı toplamdan çıkardığımı göreceksin."

Tom'un ağzı açık kalmıştı. "Yüzde yirmi ha!"

Childs, "Usul budur," diye omzunu silkti. "Anlaşmayı tekrar okumak zahmetine katlanırsan, bunun on beşinci maddenin kapsamında olduğunu görürsün."

Tom çaresizliğini anlatan bir hareket yaptı. 'Ya Hirondelle?" dedi. "Onun değerinin yüzde yirmisini alacak mısınız?"

Pazarlığa başladılar. Tom böylece Nicholas Childs'ın ticaret ve finans dünyasında bu kadar yükselmesinin nedenini anladı. Kendi sınıfının çok üstündeki bir ustayla karşı karşıya olduğunun farkındaydı. Yaşlı adam bir ara

ondan özür dileyerek odadan çıktı. Tom o kadar uzun süre yalnız kaldı ki, sabrı taşarak sonunda koltuğundan kalktı ve odada bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladı.

O sırada Childs bitişik odada bir parşömenin üstüne uzun bir mesaj kaleme aldı. Bunu kumlayıp katladıktan sonra sekreterine, "Bana Barnes'i yolla," dedi.

Arabacı karşısına dikilince Childs, "Barnes, bu mesajı Lordlar Kamarası'nda Lord Courtney'e götüreceksin," dedi. "Bunu eline vermelisin. Bu bir ölüm kalım meselesi."

"Baş üstüne lordum."

"Döndüğün zaman konuğumla uşağını Londra Kulesi'ndeki nehir iskelesine götürmeni istiyorum. Ama hemen yola çıkmamalısınız. Yapman gereken şu..." Childs arabacıya ayrıntılı direktifler verdi, söyleyeceklerini bitirince, "Anladın mı, Barnes?" diye sordu.

"Hem de çok iyi anladım, lordum."

Childs, Tom'un beklemekte olduğu odaya dönüp özür diledi. "Acele yapılması gereken işler vardı.” deyip Tom'un kolunu okşadı. "Şimdi işimize bakalım."

***

O gün vakit ikindiye yaklaşırken Tom, Hirondelle'e sahip olduğunu, fakat yükün satışından hiçbir şey alamayacağını öğrendi. Nicholas Childs ayrıca, kendisinin onun için sağladığı yetki belgesi sayesinde elde edeceği kazançların yüzde yirmi beşini Tom'dan istiyordu. Delikanlı bu tilkinin yanında zavallı bir piliçten farksız olduğunu anlamıştı, ama inat etti.

Tom'un lehine olan tek şey, Childs'ın Swallow'u görmemiş olmasıydı.

Yaptığı tasfirler şalopanın hakkını vermiyordu, bu yüzden yaşlı tilkinin açgözlülüğünü tahrik etmemişti. Childs'ın bu kadar minik bir tekneye yükleyebileceği bir görev yoktu. Dolayısıyla ona el koymayı düşünmemişti. Tom'un inadının sonunda Childs abartılı taleplerinden vazgeçerek şalopanın mülkiyet belgesini kayıtsız, koşulsuz Tom'a vermeyi kabul etti. Karşılığında yükün satışından elde edilen paraya el koyuyordu.

Childs yaptığı pazarlıktan fazlasıyla hoşnuttu. Tom'a göre bunda haklıydı da. Delikanlı, Calais yöresinde Hirondelle'i ele geçirmek için savaşan adamlara çabalarının karşılığında para alamayacaklarını nasıl açıklayacağını bilemiyordu.

"Yelken açar açmaz İngiltere'den ayrılır ve ağabeyinin belleği işlediği sürece okyanusların öbür ucunda kalırsan akıllılık edersin, Courtney." Childs sözde yüce gönüllülükle gülümsedi. "Ben sana tehlikeli bir durumdan sağ salim kurtulmanın yolunu sağlıyorum."

Tam o sırada kapı hafifçe vuruldu, Childs'ın bir emri üzerine de sekreter göründü. "O iş halledildi, lordum. Barnes geldi, konuklarınızı gidecekleri yere götürmek üzere bekliyor."

"Çok güzel." Childs başıyla onayladı. "Hatta mükemmel." Adam hemen ayağa kalkıp Tom'a gülümsedi. "Böylece işimiz tamamlanmış oluyor, Courtney. Anladığıma göre, Londra Kulesi'nden bir feribota binmek istiyorsun."

Lord, Tom'u dostça bir tavırla konağın kapısına kadar geçirdi. Barnes orada arabayla bekliyordu. El sıkışırlarken Childs sözüm ona saf saf, "Yeni gemini nereye götüreceksin? Ve ne zaman yola çıkıyorsun?" diye sordu.

Tom sorunun anlamlı olduğunu bildiğinden kaçamak cevap verdi. "Daha yeni o geminin sahibi oldum." Güldü. "O konuyu düşünmeye vaktim olmadı bile." Childs gözlerinin içine bakıyor, yalanını yakalamaya çalışıyordu. Tom devam etmek zorunda kaldı. "Bence Güney Fransa'nın Akdeniz limanlarına gitmek en

iyisi olur ya da Meksika Körfezi'ndeki Louisiana Fransız bölgesine gitmeliyim. O zaman Swallow'u -çünkü geminin yeni adı bu- Atlantik'in öbür yakasına geçirmem gerekecek."

Tam olarak kanaat getirmeyen Childs, "Umarım, Ümit Burnu'nu geçmeyi ve kayıp kardeşini Hint Okyanusu'nda aramayı düşünmüyorsundur," diye homurdandı.

"Aman Tanrım, hayır efendim!" Tom yine güldü. "Swallow gibi kağıt şapkadan farksız bir gemiyle Fırtınalar Burnundan geçmeyi deneyecek kadar deli değilim."

"Burnun ötesindeki bütün bölgeler kralın fermanıyla saygıdeğer şirketimize bahşedilmiştir. Davetsiz bir konuk yasaların müsaade ettiği en sert şekilde karşılık görecektir." Hasımlarını cezalandırmada yasaları önemsemeyeceği yaşlı adamın mavi gözlerindeki parıltıdan belliydi. Uygarlığın yasalarının okyanusların uzak köşelerinde her zaman geçerli olmadığını denizciler çok iyi biliyorlardı.

Childs sözlerinde çok ciddi olduğunu anlatmak ister gibi delikanlının kolunu sıktı. "Doğrusunu istersen, benim bölgeme taşacak olursan, benden ağabeyinden de fazla korkarsan akıllılık edersin."

Tom ciddi bir tavırla karşılık verdi. "Size en değerli dostum gözüyle baktığıma ve bunu değiştirecek bir şeyi asla yapmayacağıma güvenebilirsiniz, lordum."

"Öyleyse anlaştık demektir." Childs yüzündeki katı anlamı Tom'unki kadar içten bir gülümsemeyle maskeledi. El sıkışırlarken Childs, aslında hiç önemi yok, diye düşünüyordu. Bu çocuğun kaderinin artık ağabeyinin elinde olacağına eminim. Yüksek sesle, "Tanrı seninle olsun," derken içinden ekledi. Ya da şeytan. Delikanlının arkasından tombul beyaz elini salladı.

Tom çevik bir hareketle arabaya atlayıp Aboli'ye yanına oturmasını işaret etti. Childs iki adım çekilerek arabacıya başıyla işaret etti, arabacı da anlamlı bir ifadeyle kamçısıyla şapkasının kenarına dokundu. Araba hemen sonra hareket eti.

Tom'la Aboli derin bir konuşmaya dalmış olduklarından arabacının izlediği yolu ikisi de fark etmediler. Daracık sokaklar o kadar birbirine benziyordu ki, onları yönlendirecek hiçbir işaret göze çarpmıyordu. Araba sarsıla sarsıla yol alırken Tom, Childs'la yaptığı görüşmenin bütün ayrıntılarını Aboli'ye anlattı.

Aboli sonunda, "Bu senin açından o kadar kötü bir pazarlık değilmiş, Klebe,"

dedi. "Swallow serin, onunla denizlere açılacağın bir mürettebatın da var."

Tom karşı çıktı. "Luke, Jervis'e ve bizimle Calais'e gelen adamlara borcumu kendi cebimden ödemem gerekiyor. Onlar ganimetin satışından kendileri ne düşecek payı bekliyorlar."

"Onlara gelecek yolculuktan bir pay ve bir de iş vaat et. Sana seve seve hizmete koşacaklardır."

"Swallow'un donanımı ve iaşesi için Seraph'daki ödül paramdan sadece altı yüz sterlinim kaldı."

"Hayır," dedi Aboli. "Bin iki yüz sterlinin var."

"Bunu da nerden çıkardın, Aboli?" Tom oturduğu yerde hızla dönerek ona baktı.

"Beraber denizlerde dolaştığımız bütün o yıllarda kazandığım ödül param duruyor. Onu senin parana katacağım." Aboli omuzlarını silkti. "O parayı başka ne yapayım?"

"O zaman benim tam ortağım olacaksın. Bununla ilgili bir belge imzalayacağım." Tom sevincini gizlemeye gerek görmemişti.

Aboli hafifçe gülümsedi. "Sana şimdi güven duyamazsam bir kağıt parçasından ne umabilirim ki? Söz konusu olan sadece para, Klebe."

"Bin iki yüz sterlinle Swallow'un onarımını yaptırabilir ve erzakını temin edebiliriz. Dahası, geminin ambarını ticaret mallarıyla doldurabiliriz. Bu anlaşmadan pişman olmayacaksın, eski dostum, buna yemin ederim."

Aboli hiç istifini bozmadı. "Hayatta pek az şeye pişman olmuşumdur. Dorian'ı bulduğumuz zaman da hayatta hiçbir pişmanlığım kalmayacak. Şimdi gevezeliğin bittiyse biraz uyumak istiyorum."

Aboli oturduğu yerde arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Tom yüzünü gizlice inceleyerek Aboli'yi hoşnut ve bütün bir adam yapan basit felsefeyle iç sel kuvveti uzun uzun düşündü. Hiçbir kötü tutkusu yok, diye düşündü. Hayatını emretme ihtiyacı ya da servet sahibi olma tutkusu yönlendirmiyor; güçlü bir sadakat ve şeref anlayışı var. Bir stoik, derin bir doğal sağduyu sahibi ve de kendi kendisiyle barışık bir insan. Garip orman tanrılarının ona verdiği armağanlardan zevk alabiliyor ve dünyanın ona layık gördüğü bütün kötülüklerle güçlüklere yakınmadan katlanabiliyor.

Tom dostunun yaşını ele verebilecek siyah ya da kırlaşmış bir tek saç telinin bitmediği parlak siyah kafatasını inceledi. Sonra, yüze daha yakından baktı.

Cildini kaplayan dövmelerin karmaşık motifleri, zamanın bırakmış olabileceği bütün tahribatı gizliyordu. Kaç yaşında olduğunu merak ediyorum, diye düşündü. Kara bir kaya kadar sağlam gözüküyordu. Tom'un babasından hayli yaşlı olması gerektiği halde, yetenekleri ve fiziksel gücü geçen yıllarla hiç eksilmemişti. Delikanlı, hayatta ondan başka kimsem kalmadı, diye düşündü ve bu iriyarı adama duyduğu saygıyla sevginin derinliği karşısında huşu duydu. O benim babam ve danışmanım. Ondan da önemlisi, o benim dostum.

Aboli birdenbire gözlerini açmadan konuşarak Tom'un düşüncelerini böldü. "Bu nehre giden yol değil."

"Nereden biliyorsun?" Delikanlı pencereden bakınca solmakta olan ışıkta terk edilmiş gözüken karanlık binalardan başka bir şey göremedi. Daracık s o kaklarda hemen hemen kimse yoktu. Sadece ağır pelerinlere bürünmüş birkaç kişi gözüne ilişti. Kimi acele acele bir yere gidiyor ya da karanlık kapı aralıklarında duruyordu. Yüzleri gizli olduğu için Tom kadın mı, erkek mi olduklarını anlayamadı. "Nereden biliyorsun?" diye yineledi.

Aboli, "Nehirden giderek uzaklaştık," dedi. "Londra Kulesi'ndeki iskeleye çoktan gelmiş olmalıydık. Yani bu adam bizi oraya götürüyorsa tabii."

Tom, Aboli'nin zaman ve yön duyusundan hiç kuşku duymazdı, adeta şaşmazdı. Pencereden sarkarak arabacıya seslendi. "Bizi nereye götürüyorsun?"

"Lord hazretlerinin emrettiği yere Spitalfields Pazarına."

Tom dayanamayıp bağırdı. "Gideceğimiz yer orası değil, sersem. Londra Kulesi'ne gitmek istiyoruz."

"Yanlış duymuş olmalıyım. Ama lord hazretlerinin öyle emrettiğine eminim."

"Lordun ne söylediğini boş ver! Sen bizi sana söylediğim yere götür. Bizi nehrin yukarlarına götürecek bir feribota ihtiyacımız var."

Arabacı homurdanarak arabayı geri çevirdi ve daracık yolu doldurdu.

Uşak da bir yandan itaat etmeye zorlamak için öndeki atın dizginlerine asılmıştı. Arabacı, "Akşamın altısından önce oraya varamayız. O saatte feribot bulamazsınız," diye onu uyardı.

Tom, "Bir kere şansımızı deneriz," diye hırladı. "Sen sana denileni yap, adam."

Arabacı somurtarak atları kırbaçladı, onlar da geldikleri yolun su birikintilerine ve tekerlek izlerine girip çıkarak geri dönmeye koyuldular. Çok

geçmeden akşamın yaklaştığını haber veren yumuşak bir sis etraflarını sardı. Yanından geçtikleri binalar saç perçemi gibi bir grilik tarafından sarılmışlardı. Yoğun beyaz sis örtüsü arabanın tekerleklerinin gürültüsünü ve atların nal seslerini bile boğmuştu. Hava birdenbire soğudu. Tom da ürpererek pelerinine daha sıkı sarındı.

Aboli, "Kılıcını kınından hemen çekebilir misin?" diye sordu.

Tom telaşla ona baktı. "Niçin sordun?" Böyle demekle beraber eli hemen kılıcın sapındaki mavi safire gitti.

Aboli, "İhtiyacın olabilir," dedi. "Ben bu işte bir ihanet seziyorum. O şişko ihtiyar bizi bir amaç uğruna yolumuzdan uzaklaştırdı."

Tom, "O arabacının hatasıydı," dediyse de Aboli kıs kıs güldü.

"O iş hata falan değildi, Klebe." Aboli gözlerini açmıştı şimdi, kendi kılıcını kınının içinde oynatarak birkaç santim dışarı çekti sonra tekrar içeri itti. Uzun bir sessizlikten sonra yine konuştu. "Artık nehre yaklaştık." Tom bunu nasıl bildiğini sormak için ağzını açınca Aboli atik davrandı. "Suyun nemini hissedebiliyor ve kokusunu duyuyorum."

Bunları henüz söylemişti ki, o dar yoldan çıktılar, arabacı da taş bir rıhtımın kenarında arabayı durdurdu. Nehrin yüzeyi öyle yoğun bir sisle kaplıydı ki, karşı kıyıyı göremiyorlardı. Ortalık hızla kararmaktaydı. Karanlıkla birlikte soğuk bir önsezi onları kavradı.

Tom arabacıya çattı. "Burada iskele yok."

"Şu patikayı izleyin." Adam kırbacıyla ilersini işaret etti. "İki yüz adım kadar ötede."

"O kadar yakınsa, bizi oraya götür." Tom iyiden iyiye şüphelenmişti şimdi.

"Araba o patikaya göre fazla geniş, yoldan gitmek de uzun sürer. Ama yürüyerek gitmeniz bir dakika bile sürmez."

Aboli, Tom'un koluna dokundu. "Dediğini yapalım. Bu eğer bir tuzaksa açıkta kendimizi daha iyi savunabiliriz."

Çamurlu patikaya ayak bastıklarında arabacı onlara yılışık yılışık sırıttı. "Bir beyefendi yorgunluğuma karşılık beni altı pensle ödüllendirirdi."

Tom, "Ben bir beyefendi değilim, sen ise bizim için yorulmadın," dedi. "Bir dahaki sefere emirleri dinler, bizi doğru yoldan getirirsin."

Arabacı kamçısını öfkeyle şaklatınca araba gümbürdeyerek uzaklaştı. Tom en

sonunda derin bir soluk Hava soğuk ve rutubetliydi, nehrin kokusu da sularına dökülen kanalizasyon atıkları yüzünden insanın burnunun direğini kırıyordu. Sis tıpkı bir perde gibi açılıp kapanıyor, insanın gözünü aldatıyordu. Nehrin kenarındaki yol karşılarındaydı. Sollarında suyun kıyısına kadar iki kulaçlık bir eğim vardı. Sağları ise çıplak bir tuğla duvardı.

Aboli, "Sağdan yürü," diye mırıldandı. "Ben suyun kenarında olacağım."

Tom onun, kınını sağ kalçasına geçirdiğini gördü. Sol elle dövüşürse -ki bunu yapabilirdi- birbirlerinin kılıç kollarına engel olabilirlerdi. "Patikanın ortasında dur," diye seslendi Tom'a.

Omuz omza nehrin kenarındaki yola çıktılar. Pelerinlerini çenelerine dek kapamışlardı, ama gerekirse onları omuzlarından atıp kılıçlı kollarını ortaya çıkarabilirlerdi. Sessizlik ve giderek koyulan karanlık onları kavramış, bastırıyordu, ilerdeki sisin içinde hafif bir ışık vardı. Sadece taş iskelenin kenarını aydınlatmaya yeterli minik bir parıltı. Oraya iyice yaklaştıkları sırada Tom, bunun bir tek panjursuz fener olduğunu gördü.

Delikanlı daha da yakına gelince fenerin ışığı sayesinde iskelenin taş basamaklarını tanıdı.

Yalnız Aboli'nin duyabileceği kadar hafif bir sesle, "Doğru yerdeyiz," dedi. "Bak, bir feribot bizi bekliyor, kayıkçı da yanında."

Kayıkçı iskelenin başında uzun boylu bir karaltı olarak duruyordu. Geniş kenarlı bir şapka yüzünü gizliyor, pelerininin yakası da ağzını örtüyordu. Teknesi, iskelenin taşlarına geçirilmiş demir halkalardan birine bağlıydı. Fenerini üst basamağa bırakmıştı, uzun gölgesi arkasındaki iskelenin taşlarının üstüne düşüyordu. Tom durakladı. "Bu hoşuma gitmedi," dedi. "Karşımızda sanki bir sahne dekoru var, bir aktör de konuşma sırasının gelmesini bekliyor." Gizlenmiş birilerinin söylediklerini anlayamaması için Arapça konuşmuştu. Ekledi.

"Kayıkçı, niçin bizim geleceğimizi bilmiş gibi bekliyor?"

Aboli, "Yavaş ol, Klebe," diye onu uyardı. "Kayıkçıyı bırak. Asıl tehlike o değil. Etrafta başkaları da vardır."

Tek başına duran karaltıya doğru yürürlerken gözleri etraflarını saran gölgelerin üstünde dolaşıyordu. Karanlığın içinden birdenbire bir başka siluet çıkarak yollarının üstünde durdu.

Bir kılıcın erişebileceği mesafenin hemen dışındaydı. Karaltı başındaki

kukuletayı arkaya atınca, loşlukta parıldayan gür sarı buklelerle kaplı bir baş ortaya çıktı.

"İyi geceler, beyler." Kadının sesi boğuk ve çekiciydi, ama Tom yanaklarındaki itici kırmızı boyaları ve loşlukta bir cesedin ağzına benzeyen kalın dudaklarındaki yapay kızıllığı fark etti. "Bir şiline ikinize de cenneti yaşatırım."

Kadın onları patikanın dar bir yerinde durmak zorunda bırakmıştı. Kalçalarını kıvırarak Tom'a sözde şehvetle bakıyordu.

"Arkana dikkat!" Aboli bu sözleri Arapça fısıldamıştı. Delikanlı, parke taşlarının üstünde hafif ayak seslerini duydu. Yaşlı zenci daha Tom arkasına dönmeden, "Ben onun çaresine bakarım. Sen fahişeye dikkat et, çünkü bana öyle geliyor ki, etekliğinin altında kusursuz hayaları var," diye onu uyardı.

Tom, "İkimiz için altı pens, hayatım," diyerek kadına yaklaştı ve onu kılıcının menziline soktu. O sırada Aboli'nin hızla döndüğünü duydu, ama fahişeden gözünü ayırmadı. Aboli gerideki karanlığın içinden kendilerine sokulan adamlardan ilkine doğru kusursuz bir hamle yaptı. O kadar hızlı hareket etmişti ki, hasmı hamleye karşı koymadan kılıcın ucu kaburgalarının arasından vücuduna girdi ve böbreklerinin hizasından dışarı çıktı. Adam haykırdı.

Aboli adamın vücuduna gömülü kılıçla sol kolunun kuvvetinden yararlanarak kurbanını arkasındaki adamın üstüne fırlattı. Kılıcı adamın karnından dışarı kayarken saldırganlar da birbirlerine sarılarak arkaya sendelediler. Yaralı hala uluyordu. Çıkardığı ses gecenin karanlığında tüyler ürperticiydi, aynı zamanda arkadaşının kılıçlı kolunu engelliyordu. Aboli'nin bundan sonraki hamlesi, öndeki adamın omzunu aşarak arkadakinin yüzünün ortasına rastladı.

Ağzının ortasına darbeyi yiyen adam, elinden silahını düşürerek her iki eliyle yüzünü örttü. Siyah renkli, koyu bir kan parmaklarının arasından fışkırmaya başlamıştı. Geri geri giderek rıhtımın kenarından aşağı düştü. Aynı anda aşağıda bulunan karanlık sulara çarpıp battığı duyuldu.

Öbür adam midesini tutarak dizlerinin üstüne düştü ve yüzüstü devrildi. Aboli, Tom'a yardım etmek için hızla döndüyse de çok geç kalmıştı.

Fahişe pelerininin altından bir kılıç çekmişti. Tom'un üzerine atlarken peruğu düştü ve saçları kırpılmış kafasıyla kaba, erkeksi yüz çizgileri meydana çıktı. Tom hazırdı, hamlesini karşılamak için öne fırladı. Katil şaşaladı, bu kadar hızlı bir karşılık beklemediğinden kendini korumak için önlem alamamıştı.

Tom havaya zıpladı ve darbeyi durduracak bir kemiğin bulunmadığı boynun

dibini hedef aldı. Kılıcının ucu adamın solunum borusunu ve boynun büyük atardamarlarını delip geçerek omurgaya tosladı. Delikanlı kılıcını çekerek, bu kez bir iki santim daha aşağıya sapladı. Çelik bu kez iki omurun arasındaki eklemi buldu ve yarıp geçti.

Fahişe gık demeden yere yığılıp eteklerinin altındaki zayıf kıllı bacaklarını meydana çıkarırken Aboli, "Bu işi öğreniyorsun, Klebe. Ama daha işimiz bitmedi. Başkaları da olacak," diye tısladı.

Karaltılar, et kokusu almış köpekler gibi karanlık kapı aralıklarından çıktılar. Tom onları sayma zahmetine girmedi, ama kalabalıktılar.

Aboli, "Arka arkaya verelim," dedi ve kılıcı kuvvetli yanına geçirdi. Daha önce onlara kapan gibi gözüken patikanın darlığı, şimdi onlar için bir savunma hattı oluşturmuştu. Bir yanlarını nehir, öbür yanlarını ise üç katlı bir evin penceresiz duvarı koruyordu.

Tom daha pek çok saldırganın patikanın iki ucundan üzerlerine gelmekte olduğunu tahmin ediyordu. Ama bir defada yalnız bir kişiye saldırabilirlerdi. Delikanlının üzerine doğru gelen bundan sonraki adamın elinde demir uçlu bir sopa vardı. Bunu Tom'un kafasına doğru savururken silahı kullanmakta usta olduğu belli oldu. Tom, Aboli'nin, High Weald'de onu bu silahla da çalıştırmış olmasına şükretti. Uzun ve ağır sopanın altına bir dalış yaptı. Neptün kılıcını bu kadar şiddetli bir hamleyi karşılamak için tehlikeye atmaya cesaret edememişti. Ama başını hedef alacağını bildiği bundan sonraki hamleye hazırdı. Aboli'nin geniş sırtı onunkine dayalı olduğundan gerileyemiyordu. Sopanın iki metreye yaklaşan uzunluğu saldırganı ta ki demir ucu saplayana dek kılıcın menzilinin dışında tutacaktı. Keskin demir uç, ok gibi Tom'un kafasına yaklaştı fakat delikanlı son anda başını yana attığından demir uç yanağının kenarından geçti. Tom aynı anda tahta sopayı yakaladı ve adamı kılıcının üzerine çekti.

Çelik havada vınlayarak adamın boynunu tam çenesinin altından yarıverdi. Açık kalan solunum, borusundaki hava da canı yanan bir domuz yavrusunun cıyaklamasını hatırlatan bir sesle dışarı fışkırdı.

Ölmek üzere olan adam, kendi etrafında sendeleyerek dönerken arkasındaki arkadaşı bu korkunç manzaraya bakakalmıştı. Adam öylesine büyülenmişti ki, Tom'un bundan sonraki hamlesini karşılamakta gecikti. Delikanlı bir kez daha boynun dibini hedef alarak havaya sıçrayınca hasmı bu kez kendini yana attı, kılıcın ucu da omzuna saplandı. Elindeki silah parmaklarının arasından kurtuldu ve taşların üstüne takırdayarak düştü. Adam yarasını avuçlayarak,

"Aman Tanrım, beni öldürdü," diye bağırdı ve döneyim derken arkasından gelen adamlara çarptı. Katiller o kadar sıkı bir yumak oluşturmuşlardı ki, Tom'un belli bir hedef seçmesi mümkün olmadı. Neptün'ü üç kez sapladı ve her saplayışın arkasından ıstırap dolu bir feryat kulağına geldi. Adamlardan biri arkaya giderek patikanın kenarından aşağı uçtu ve köpükler saçarak aşağıdaki suya çarptı. Öbürleri yaralarını tutup geri gittiler. Yüzleri donuklaşan ışıkta pis bir gri renge bürünmüştü.

Tom arkasında sesler duydu. Birisi acı acı inliyor, bir başkası da duyduğu ıstıraba dayanamayıp hıçkırıyordu. Üçüncü yaralı, bacağı kırılmış bir at gibi yerde çırpınıyor ve çifteler atıyordu. Tom kendisine karşı duran adamlardan gözlerini ayırmaya cesaret edemiyordu, ama Aboli'nin hala arkasını koruduğundan emin olması gerekiyordu.

"Aboli, vuruldun mu yoksa?" diye yavaşça sordu.

Hemen arkasında küçümsemeyle dolu boğuk bir ses duydu. "Bunlar dövüşçü değil, maymun. Kanlarıyla kılıcımı pisletiyorlar."

"O kadar titiz olma eski dostum. Daha kaç kişi var acaba?"

Aboli'nin kılıcının ulaşabileceği uzaklığın dışında küçük bir grup vardı. Zenci onlara baktıktan sonra başını arkaya atarak öyle korkunç bir nara attı ki, Tom bile şaşırdı. Elinde olmadan bakmak için başını arkaya çevirdi.

Aboli'nin ağzı kocaman bir kırmızı mağaraya benziyor, dövmeli yüzü vahşi bir hayvan maskesini andırıyordu. Kopardığı feryat büyük bir erkek maymunun böğürmesi, kulaklarda şok etkisi yapan, duyguları körelten bir sesti. Bağırışın yankıları karanlık nehrin karşı yakasına dek yankılanırken önündeki adamlar karanlığın içine kaçışıyorlardı. Aynı panik Tom'un karşısındakileri de kavramıştı; onlar da dönüp kaçmaya başladılar. İkisi yaralandıkları için topallıyordu, ama sonunda bir yan sokağa ulaştılar, koşan ayak sesleri de sisin sessizliğinin içinde hafifleyip kaybolmakta gecikmedi.

"Korkarım, bekçiler de seni duymuştur." Tom eğildi ve kılıcındaki kanları ölü fahişenin etekliğine sildi. "Neredeyse gelirler."

Aboli o korkunç feryattan sonra kulağa yumuşak gelen bir sesle, "Öyleyse gidelim," diye onayladı.

Yere yığılı vücutların üzerinden atlayarak basamakların başına koştular. Aboli feribotun bağlı olduğu yere yönelirken, Tom da kayıkçıya yaklaştı. "Tekneni kiralamak için bir altın gine veririm," diye vaat etti. Adama on adım kadar yaklaşmıştı ki, kayıkçı birden pelerinini açıp altına gizlemiş olduğu

tabancayı kaldırdı. Tom bunun çift namlulu olduğunu gördü; namluların ağzı bir çift karanlık göz çukuruna benziyordu.

Delikanlı ölümün bu donuk gözlerine bakarken, saniyeler sanki donmuştu. Her şey gerçekdışı, bir nitelik kazanmıştı. Tom'un her duyusu daha da keskinleştiği halde, hareketleri sanki yapışkan bir çamurun içinde yürümeye çalışırmış gibi zorlaşmıştı.

Tüfeğin her iki horozunun ateşe hazır hale getirildiğini gördü. Geniş şapkanın altından karanlık bir göz, namluların üzerinden Tom'a ateş saçıyordu; soluk bir işaret parmağı da tetiği çekmek üzereydi.

Tom kendini yana atmaya çalıştıysa da bacakları ona çok ağır itaat ediyordu. Kayıkçının tabancası kulakları sağır edici bir sesle patladı. Mavi bir barut dumanı aralarındaki havayı doldurmuştu. Aynı anda Tom sert bir darbe yemiş gibi arkaya savruldu. Taşların üstünde sırtüstü yığılıp kaldı. Vuruldum, diye şaşkınlıkla düşündü. Göğsünde hissizlikle karışık bir ağırlık vardı. Bundan sonraki düşüncesi, belki de öldürüldüm, oldu ve buna kızdı. Ona ateş eden adama öfkeyle baktı.

Tabancanın bir kez daha üzerine çevrildiğini gördüğünde Neptün kılıcı hala sağ elindeydi. Öldürüldüysem artık kılıç tutan kolumu kımıldatamam, diye düşündü. Ne var ki bu düşünce gücünün ve kararlılığının her damlasını sağ koluna dökmesine yardımcı oldu.

Kolunun gücünden hiçbir şey kaybetmemiş olmasına kendisi de şaşarak kılıcı tıpkı bir mızrak gibi fırlattı. Onun, hiç titremeden uçuşunu izledi. Değerli taslarla bezeli metal uçarken sanki altın renkli kıvılcımlar saçıyordu.

Kayıkçının pelerininin önü açılmış, göğsünü açığa çıkarmıştı. Üstünde sadece boynunda bağcıkla büzülmüş siyah ipekliden bir gömlek vardı .Tabancanın ikinci namlusu ateşlenmeden önce çelik, havaya kalkmış tabancalı kolun altına saplandı. Tom pırıl pırıl çeliğin bütün uzunluğunun adamın göğsünün içinde kayboluşunu seyretti.

Kalbi bıçak tarafından yarılmış olan kayıkçı, ölümcül bir spazmın pençesinde dimdik duruyordu. Derken arkaya doğru sallandı ve cilalı siyah deri çizmelerin içindeki bacakları, altında bükülüverdi. Arkaya devrilerek kıvranmaya başladı. Ancak, bu pek kısa sürdü ve hareketleri kesildi.

Tom bir dirseğinin üstünde doğrulunca Aboli'nin basamakları koşa koşa çıktığını gördü. "Klebe! Vuruldun mu yoksa?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum."

Aboli pelerininin katlarını yana iterek delikanlının gömleğinin kumaşını yırttı. Bunun altındaki diri, genç eti eliyle yoklaması üzerine Tom, "Tanrım, yavaş! Eğer daha ölmediysem sen çaresine bakacaksın galiba," diye inledi.

Aboli üst basamakta hala yanmakta olan feneri yakaladı ve panjurunu sonuna dek dek açtı. Huzmeyi Tom'un çıplak göğsünün üstüne çevirdi. Kan vardı, hem de çok fazla. "Sağ yanın aşağılarında," dedi. "Kalp değil, ama akciğer olabilir." Işığı Tom'un gözlerinin içine tuttu ve gözbebeklerinin küçülmesini seyretti. "Güzel!" dedi. "Şimdi de öksür."

Tom denileni yaptı ve elinin tersiyle ağzını sildi. Kirlenmemiş eline bakarak, "Kan yok!" dedi.

Aboli, "Senin Tanrı'na da, benimkilere de çok şükür, Klebe," dedi. Tom'u arkaya iterek, "Şimdi canın yanacak," diye ekledi, "İstersen bağırabilirsin, ama merminin yolunu izlemek zorundayım."

Yaranın ağzını buldu ve Tom kendini daha toparlayamadan uzun ve kalın parmağını dibine dek içine gömdü. Tom sırtını kastı ve kaba kuvvetle kızlığı bozulan bir bakire gibi cıyak cıyak bağırdı.

"Mermi bir kaburgaya çarpıp geçmiş." Aboli kanlı parmağını yaranın içinden çekti. "Göğüs boşluğuna girmemiş." Sıcak kandan yapış yapış olmuş elini Tom'un göğsünün yanında, koltuğunun altında gezdirdi ve kürek kemiğine yakın yumruyu hissetti. "Kemikle derinin arasına yerleşmiş, onu sonra kesip çıkarırız."

O sırada rıhtıma inen karanlık patikanın başından bir bağırış duyunca dövmeli başını kaldırdı. Ses katı bir otorite yansıtıyordu. "Kral adına teslim olun, alçaklar!"

Aboli, "Bekçi!" dedi. "Bizi burada ölülerle birlikte yakalamamalılar." Tom'u çekip ayağa kaldırdı. "Gel. Tekneye binmene yardım edeyim."

Yaralı yanını zorlamamak için iki büklüm yürüyen Tom, kayıkçının yattığı yere kadar sendeledi. Çizmesini ölünün göğsüne dayayarak pırıl pırıl kılıcı kurtardı. Dönüp merdiveni ineceği sırada garip bir dürtünün etkisiyle kılıcın ucunu kullanarak cesedin başındaki geniş kenarlı şapkayı yere düşürdü.

Nübyalılara özgü koyu siyah saçlarla çevrili esmer ve yakışıklı yüze bakakalmıştı. Artık gevşemiş olan ağzın zalim ifadesi kalmamıştı. Hiçbir şey göremeyen gözler ise gece göğüne anlamsız şekilde bakıyordu.

Tom, "Billy!" diye fısıldadı. Ölmüş olan ağabeyinin yüzüne dehşet içinde

bakıyordu; ilk kez bacakları onu taşıyamadı. "Billy! Seni öldürdüm," diye soludu.

"Bu bir cinayet değildi." Aboli'nin kolu omuzlarına sarıldı. "Ama bekçi eğer bizi burada yakalarsa cinayet olabilir."

Aboli, Tom'u adeta havalandırarak merdiveni indirdi. Onu feribotun içine itip kendi de yanına atladı. Taş rıhtımdaki halkaya onları bağlayan halatı kılıcının bir tek darbesiyle kesti ve küreklere sarıldı. Tekne hızla ileri fırladı.

Sahilden gelen bir ses, "Durun! Teslim olun!" diye bağırdı. Sisin içinde koşan adımlar ve daha başka adamların sesi duyuluyordu. "Durun, yoksa ateş ederim! Ben kralın bekçisiyim!"

Aboli homurdanarak her iki küreğe de var gücüyle asılmıştı; çok geçme den sis bulutları onları yuttu. Rıhtımın kara taşları fırıldak gibi dönen gümüş renkli bulutların arasında gözden silindi. Ardından bir alaybozan tüfeğinin patlaması ve sisi delip geçen saçmaların vızıltısı duyuldu. Saçmalar etraflarında nehrin yüzeyine dolu gibi düşüyordu; birkaçı da teknenin tahta bölümüne çarptı. Tom yaralı yanını tutarak teknenin dibine büzülmüştü. Aboli durmadan kürek çekiyor, kıyıdan gitgide uzaklaşıyordu. Bekçinin sesi arkalarında duyulmaz olunca kürekleri bıraktı.

Tom, "Ne olur üstüme işeme. O kara yılanı pantolonunun içinde tut," diye Aboli'nin yaralara ilk yardım biçimini alaya aldı.

Aboli gömleğinden uzun bir parça yırtarken sırıtıyordu. "Bir düşmanın yanına yürüyüp ona para teklif etmek ne akıl!" Tom'u taklit etti. "Tekneni kiralamak için bir altın gine veririm!" Adam kıkırdadı. "Altın ginenin karşılığını aldın işte."

Aboli konuşurken bir yandan da kumaş parçasını pet gibi katlayıp kurşun yarasının üstüne koymuştu. Tom'a, "Onu burada tut," dedi. "Kanamayı durdurmak için iyice bastır!" Bundan sonra yine küreklere asıldı. "Gel git bizden yana. Gece yarısından önce Eel Pie'da olacağız."

Bir saat kadar konuşmadan sisin içinde yol aldılar. Aboli karanfil nehirde vakit gündüzmüş gibi yolunu buluyordu. Tom en sonunda konuştu. "O benim kardeşimdi, Aboli."

"Son nefesine kadar senin düşmanındı."

"Babama ölüm döşeğinde yemin etmiştim."

"Hayatını bir kere bağışladın. Babana ettiğin tüm yeminlere sadık kalmış

sayılırsın."

"Kıyamet gününde kardeşimin ölümünün hesabını vereceğim."

"Oraya kadar daha çok zaman var." Aboli hiç aksatmadan kürek çekiyordu. "Evet, o zamana kadar bekleyelim. Tanrın bir putperestin tanıklığına itiraz etmezse senin lehine ifade veririm. Yaran ne alemde?"

"Kanama durdu, ama acıyor."

"Bu iyi. Bir yara eğer acımazsa öldün demektir."

Yine sustular. Bir süre sonra Tom nehrin kıyısındaki bir kilisenin saatinin sekizi çaldığını duydu. Doğrulunca, yarasının acısından yüzünü ekşitti. "Nicholas Childs, bizi nerede bulacağını bildirmek için Billy'ye haber uçurmuş olmalı," dedi yavaşça. "Görüşmemizin orta yerinde birden odadan çıktı. Uzun bir süre gelmediğine göre, "Billy'ye bir mesaj yollamaya bol bol zaman bulmuş tur."

"Tabii. Sonra da ağabeyine arkadaşlarıyla birlikte bizi rıhtımda karşılaması için zaman kazandırmak amacıyla arabacıya bizi dolaştırttı."

"Childs bizi cinayetle suçlayacak, yargıçlar da bizi tutuklatmak için adamlarını yollayacaktır.

Childs'ın bize karşı bir sürü tanık çıkaracağından şüphem yok. Rıhtımdaki bekçiler de herhalde yüzümüzü görmüştür. Bizi yakalarlarsa sonumuz darağacıdır."

Bu sözlerdeki hakikat payına Aboli bile itiraz edemezdi.

Tom devam etti. "Childs Swallow'u istiyor. Bizi bulabileceği yeri bu yüzden Billy'ye iletti, ihtiyar domuzun pazarlığımızla yetineceğini zannetmiştim. Ama o hepsini istiyordu; hem yükü, hem de gemiyi."

Aboli de aynı fikirdeydi. "O hem şişko, hem de açgözlü."

"Childs bizi nerede bulacağını biliyor. Swallow'un Eel Pie'da demirli olduğunu ona söylemiştim."

"Bunda suçun yok. Bilemezdin."

Tom yarasının gitgide artan ağrısıyla savaşıyordu. "Billy ülkenin lordlarından biriydi. Güçlü dostları olan önemli bir adamdı. Buldok köpekleri gibi peşimize düşeceklerdir. Dünyada bırakmazlar bizi." Aboli bir homurtuyla yanıt verdi, ama küreklerin ritmini bozmadı.

Tom, "Hemen bu gece yola çıkmalıyız," dedi kararlı bir tavırla. "Sabaha

kadar beklemeyi göze alamayız."

Aboli, "Yapılması gerekeni en sonunda sen de anladın," diye alaycı bir tavırla onu övdü. Tom oturağa iyice yerleşti. Karar artık verildiğine göre keyfine bakabilirdi. Delikanlı arada sırada uyukluyor, ama ağrıları onu sürekli uyandırıyordu.

Gece yarısına bir saat kala küreklerin çekişinde bir değişiklik hissederek uyandı, başını kaldırınca da Swallow'un zarif çizgilerinin ilerde sisin içinden çıktığını gördü. Kolombirinde bir fener göze çarpıyordu. Demir vardiyacısının karanlık silueti küpeştenin arkasında belirerek, "Kim oradaki?" diye kimlik sordu.

Tom, "Swallow!" diye beklenen yanıtı verince şalopada bir hareket oldu. Gemiye yanaştıklarında eller Tom'u yukarı çekmek için uzandı.

Kanı görüp Tom'un yarasının nedenini ve derecesini öğrenince Ned Tyler, "Bir cerrah çağırmalıyız," diye atıldı.

Tom, "Hayır! Peşimizdeler," diye onu durdurdu. "Bir saat içinde hareket etmeliyiz. Sular çekilirken nehrin aşağılarına doğru yol almalıyız."

Ned onu uyardı. "Aşağıdaki çalışmalar daha tamamlanmadı."

"Orasını bilmem," dedi Tom. "Onarımı tamamlamak için güney kıyısında emin bir liman bulacağız. Plymouth'dan yararlanamayız, eve fazla yakın orası. Bizi ilk orada ararlar. Dr. Reynolds, Wight Adası'nda Cowes'da yaşıyor. Ana karanın açığındadır. Mahkeme görevlileri bizi orada hemen aramazlar, ihtiyacımız olan adamlara bizimle orada buluşmaları için haber yollayabilir, bu arada eksiklerimizi de tamamlarız."

Delikanlı zorlukla ayağa kalktı. "Luke Jervis nerede?"

Ned, "Karada karısı ve piçleriyle beraber," diye yanıt verdi.

"Onu çağırtın."

Luke uyku sersemi haliyle gemiye gelmekte gecikmedi. Tom olanları kısaca anlattı: yükü nasıl Childs'a kaptırdığını ve hemen nehrin aşağılara doğru yola çıkmanın aciliyetini. "Sana Swallow'la yükünden bir pay borçlu olduğumu biliyorum, ama borcumu hemen ödeyemeyeceğim," dedi. "Sana bir borç senedi vereceğim. Bir daha İngiltere'ye dönemeyebilirim, ama elime para geçince sana yollarım." "

"Hayır!" Tom olanları anlatırken Luke tamamen uyanmıştı. "Bu kadar büyük bir miktar söz konusu olunca size güvenemem," dedi. Sesi sertleşmişti. Tom

söyleyecek söz bulamayarak ona bakakalmışken Luke birden kurnazca sırıttı. "Alacağımı korumak için sizlerle gelmek zorundayım."

Tom, "Anlamıyorsun," diye sert sert söylendi. "Ben Afrika'ya gidiyorum."

Luke, "O hindistancevizlerinden birini tatmayı hep istemişimdir," dedi. "Torbamı getirmem bir dakika bile sürmez, kaptan. Ben dönmeden sakın demir almayın."

Tom aşağıya, tamamlanmamış kamaraya inmeyi reddettiğinden Aboli onun için güverteye bir döşek koydu, sisten korunması için de üzerine katranlı bir muşamba gerdi. On dakika sonra Ned yanına geldi. "Yol a çıkmaya hazırım, kaptan."

Tom, "Luke Jervis nerede?" diye sordu.

"Her an dönmesi gerekir... " diyen Ned birden durakladı. Bir feryat gecenin sessizliğini yırtmıştı, müthiş bir acının pençesindeki bir kadının feryadıydı bu. Gemidekiler panik halinde silahlarına ellerini attıkları sırada, iki karaltının tahta iskeleden Swallow'a doğru koştukları görüldü.

Alf Wilson, "Gelen Luke," dedi. "Arkasındaki de hanımı. Biran önce hareket etsek iyi olur. Kadın hepimizin başına dert olabilir."

Luke iskeleyi ortalamıştı ki, "Palamarları hemen çözün!" diye bağırdı. "Dişi şeytan peşimde."

Palamarları çözerek kandilisalara koştular. Swallow iskeleden ayrılmaya başlamıştı. Luke son birkaç metreyi koşarken karısı neredeyse ona yetişmek üzereydi. Kadın öfkeyle cıyaklıyor ve kocasına elindeki koca sopayı sallıyordu. Luke iskeleyle geminin arasındaki açıklığı zıplayarak aştı.

Kadın bağırıyordu, "Luke Jervis, geriye dön! Karnımdan fırtlattığın piçlerle beni beslenmek ve giyinmek için beş parasız bırakıp gitmeyeceksin. Afrika'ya koşup o kara tenli vahşi fahişeleri düzmeyeceksin."

"Hoşça kal, güvercinim." Luke Jervis aralarında beş altı metre bulunmasından cesaretlenerek ayağa kalktı ve kadına eliyle bir öpücük gönderdi. "Seni üç ya da dört yıl sonra, belki daha da geç bir tarihte tekrar görürüm."

Kadının birden tavrı değişti. "Ben ne olacağım, masum bebeklerim ne olacak?" diye sızlanmaya başladı. "Sende acımanın zerresi yok mu?" Konuşmasının bu kısmında yine cıyaklamaya başladı."

Luke, "Raven'ı sat," diye ona seslendi. "Getireceği para seninle piçlerini

yirmi yıl yaşatmaya yeter."

"Senin dönmeni beklemeyeceğim, Luke Jervis." Kadının ses tonu yine değişti. "Yatağımda senin yerini almaya can atan erkek çok."

"Hepsi de cesur adamlarmış." Luke kıyıya başlığını salladı. "Onlar sana benden daha fazla yakışırlar, tatlı gülüm."

Cowes'un yarım mil yukarsında Medina Nehri'nde demir attılar. Tom, Ned'e şalopanın Fransızca adının üstünün boyanmasını emretmişti, yerine yeni adını yazdılar. Demirleme yerindeki öbür küçük gemilerin arasında dikkati çekmiyordu. Bütün gemiciler çenelerini tutmaları için uyarıldılar; geminin aslı, işi ve son hedefi hakkında karada kimseye açılmayacaklardı.

Dr. Reynolds, Tom'un mesajını alır almaz gemiye geldi. Yeni küçük kamarasında bir ızgaranın üstünde yatan Tom'a isabet eden mermiyi keserek çıkardı. Aboli delikanlının kollarını, Alf Wilson da bacaklarını tuttu. Reynolds yumuşak kurşunu daha ilk kesişte buldu. Mermi iltihaplı etin içinden bir eriğin çekirdeği gibi fırlayıverdi. Metalin, Tom'un kaburgasına çarptığı yerde parlak bir leke vardı.

Tom ızgaranın üstünde kıvranıp terlerken doktor, merminin göğüs kafesinde kestiği yolu da yokladı, "İşte burada!" dedi. "Merminin beraberinde götürdüğü vatkayla gömleğinin parçası." Reynolds bu pis kokulu cisimleri bir forsepsin ucunda tuttu ve dişlerinin arasına sıkıştırılmış tahta parçasını ısırarak terler döken Tom'a gururla gösterdi.

"Sanırım, yara artık temiz kapanacaktır." Reynolds yaradan sızan cerahati kokladı. "Mis gibi. Devon elma rakısı kadar tatlı. Kokuşma kanını zehirlememiş. Cerahatin boşalması için yaranın içinde bir tüy bırakacağım. Üç gün sonra onu çıkarmaya gelirim."

Reynolds sonunda tüyü çıkarınca ameliyatın cerrahinin bir harikası olduğunu ilan etti. Sonra, Tom'un ona ikram ettiği elma rakısını içti. İçkinin etkisin de kalarak, delikanlının zorlamasıyla geminin cerrahlığı görevini nazlanmaksızın kabul etti.

"Şu son bir yıldır can sıkıntısından öldüm," dedi. "Günlerime renk verecek ne bir kurşun deliği, ne de kılıç yarası gördüm. Bütün gördüğüm sümüklü burunlar ve ishalli kıçlar oldu." Bu itirafları ettiği sırada grandi direğinin dibinde yanlarında ikinci elma rakısı testisiyle oturuyorlardı. Dr. Reynolds devam etti.

"Ateş Sahili'ndeki o huzurlu günleri hep hatırlamışımdır."

Aşağıdan çekiç sesleri geliyordu. Birkaç dakika sonra marangoz ustası kafasını içeri uzattı, “İşler tamam, kaptan. İstediğin anda yola çıkmaya hazırız."

Tom, Swallow'un onarımını tamamlamak için yerli üç marangoz tutmuştu. Adamlar, Tom'un taleplerini yerine getirmek için, bütün gün ve gece geç saatlere dek lamba ışığında vardiya halinde çalışmışlardı. Delikanlı, yaptıkları mükemmel iş için ücretlerini ödeyerek onları yolcu etti.

Tom bu arada Alf Wilson'la Ned Tyler’ı seyahat için gerekli olan adamları tutmak üzere feribotla Solent Boğazı'nın öbür yakasına yollamıştı. Adamlar Plymouth'la Portsmouth arasındaki limanlarla balıkçı köylerine dağılmışlar, Tom'un kendilerini çağırmasını bekliyorlardı.

Tom'la Kaptan Walsh, Southampton'a kadar onlarla gittiler. Swallow'u uzayabilecek bir ticaret seyahati için erzak ve ticaret mallarıyla donatmak için bakkaliye depolarıyla tüccarları ziyaret ettiler. Tom hangi malların Afrika'nın siyahi kabileleri arasında rağbet gördüğünü babasıyla yaptığı son yolculuktan biliyordu.

Delikanlı iki ton Amerikan bezi iki bin balta ağzı, beş ton bakır tel, beş yüz el aynası, bir ton Venedik işi cam boncuk, on kilo iğne, barutluğu ve saçma keseleriyle yüz adet ucuz tüfek, bir ton kadar ucuz süs eşyası ve biblo ısmarlayarak paralarını ,ödedi. Bu malların en büyük kısmı Solent Boğazı'ndan geçirildi ve aynı haftanın içinde gemide depolandı.

Tom, Kaptan Walsh'ı son alışverişlerin yapılması için Southampton'da bırakarak gemiye döndü. Son birkaç gün duyduğu endişe, mürettebatının tek tek veya küçük gruplar halinde, torbalarını omuzlarına atmış olarak Solent Boğazı'ndan gelmeye başlaması üzerine kayboldu. Her geleni adıyla selamlayarak bordroya kayıtlarını yaptırdı. Gelenler Seraph'la ve filonun öbür gemilerinde yolculuk etmiş olanların en iyileriydi. Tom onları gemisinde görmenin sevincini yaşıyordu. Her birine katılım parası olan gümüş şilini ödedikten sonra onları hamaklarını tutturacakları çivileri istemek için aşağıya yolladı.

Ardından, Kaptan Walsh, Southampton ve Solent Boğazı üzerinden geminin Medina'daki demirleme yerine geldi. Ticaret mallarıyla gemi levazımının son partisini bir mavna kiralayarak getirmişti. Bu mallar da yüklendikten sonra geminin ambarları ağzına kadar dolmuş bulunuyordu. Bununla birlikte, Ned Tyler’la Alf Wilson henüz dönmemişlerdi ve onları beklemek zorundaydılar. Tom'un sahil yönüne bakıp kanun adamlarının görünmesi endişesini yaşamadığı an geçmiyordu.

Bu kişilerin güney kıyısındaki limanları taramaya başladıklarından şüphesi yoktu. Plymouth'dan işe başladıklarını ve oradan kıyı boyunca yayılarak şalopayı aradıklarını tahmin ediyordu. Wight Adası'na varıp onları Swallow'un demirleme yerine getirecek kovuşturmayı başlatmaları zaman meselesiydi.

Bir kaygı konusu daha vardı. Sonbahar enikonu ilerlemişti. Kış fırtınaları yakında güneye giden deniz yollarını pençesine alırdı. Neyse ki, bu bekleme süresi yaralarına kapanmak için zaman kazandırmıştı. Artık eski gücünü kazanmıştı ve yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Geceleri kamarasında yalnız kalınca ağabeyini nasıl öldürdüğünü düşünerek suçluluk duyuyordu. Cildi aşınmış Kutsal Kitapta Habil'le Kabil'in öyküsünü tekrar tekrar okuyor, ama bunda kendisini avutacak bir yan bulamıyordu. İki hafta sona ererken Alf Wilson'la Ned Tyler döndü. İki gemici böylesine sevinçle karşılanmalarına şaşırmışlardı. "Jeremy Compton fikrini değiştirdi, Will Barnes'le John Birdham'ı ise bulamadık." Ned suç kendisininmiş gibi özür diliyordu.

Tom "Hiç önemi yok, Ned," diye onu avuttu; bundan sonra da vardiya listesini gözden geçirerek her gemicinin görevini saptadılar. Alf, Luke, Aboli ve öbür subaylar yirmi yedi kişiyle birlikte mürettebatı tamamlamak için eski deniz kurtlarını sınadılar.

Tom subaylarına, "Son bir parti mal daha bekliyoruz," dedi. "İki yüz kilo kırmızı ve yeşil cam boncuk. Şansımız yardım ederse yarına gelmeleri gerekir. O mallar istiflendikten sonra gel-gitle yola çıkacağız."

Böylece, hareketten önceki geceyi geçirmeye hazırlandılar. Güneş kalın bir gri bulut katmanının arkasında batarken başında Luke Jervis'in bulunduğu bir grup Tom'un kara kara düşündüğü yere geldi. Delikanlı suyun ötesinde köydeki ışıklara bakıyor, İngiltere'yle son kez vedalaşıyordu. Hayatının kalan kısmini sürgünde geçireceğine bir yandan hayıflanırken en sonunda güneydeki o gizemli ülkeye dönüp Dorian'ı aramaya başlayabileceği için aynı zamanda seviniyordu.

"Bizim çocuklardan bazıları yarınki hareketimizden önce meyhanede biraz bira içip güzel bir Hıristiyan kızını öpmek isterler. Onların bir saatliğine karaya çıkmalarına izin verebilir misiniz, kaptan?" diye saygılı bir tavırla sordu Luke.

Tom bir dakika kadar düşündü. Midelerine içki girince en iyi denizciler bile

vahşileştikleri ve güvenilmez oldukları için adamların karaya çıkmalarına izin vermek akıl işi değildi. "

Luke, "Gelecek üç yıl güzelim İngiliz birasının tadını çıkaramayacaklar," dedi.

Tom, Luke'a hak verdi. Onları mahrum etmek haksızlık olurdu. Kıyıdaki meyhanenin ışıklarını görebiliyordu. Kendilerine seslenildiğini duyacak kadar yakında olacaklardı aslında. Bunun ne zararı vardı ki? "Bay Jervis, siz de onlarla gider ve sürenin bir saati aşmamasını sağlar mısınız?" diye sordu.

"Niçin siz de bizimle gelmiyorsunuz, kaptan? Gözünüzün önünde olurlarsa, hareketlerine dikkat eder ve sarhoş olmadan tam zamanında gemiye dönerler."

Aboli de direğin yanında oturduğu yerden, "Burada oturup olmadık kuruntulara düşmenden iyidir, Klebe," dedi. "Hepsine birer bira ısmarlayıp yolculuğun başarılı olması için onlarla birlikte içmen delikanlıların hoşuna gider."

Tom şalopanın kumandasını Ned'e ve onun gibi hamaklarında olmayı içmeye yeğleyen birkaç kişiye bıraktı. Öbürleri uzun kayıklardan biriyle kıyıya çıktılar.

***

Bar ıstakozcular ve balıkçılar, ayrıca İngiliz Donanmasının savaş gemilerinin mürettebatıyla ağzına kadar doluydu. Hava tütün dumanından masmaviydi. Tom tayfaları için bira ısmarladıktan sonra, Aboli'yle bir köşeye çekildi.

Oturdukları yerden hem lokalin içini, hem de kapı tarafını göz hapsinde tutabileceklerdi. Jim Smiley'le bir, iki arkadaşı barın uzak köşesinde oturan üç kadınla laflamaya başlamışlardı. Birkaç dakika sonra çift çift ortadan kayboldular. Hafif bir yağmur başladığı halde gecenin içinde gözden kayboldular.

Aboli, Tom'un şüphelerini dağıtmak için, "Uzağa gitmeyeceklerdir," dedi. "Kendilerine seslenilirse hemen duyacak kadar yakında olacaklar." Tom birasından henüz birkaç yudum içmişti ki, iki yabancı adam ön kapıdan içeri girdiler. Eşikte durarak kenarları kıvrık şapkalarındaki ve paltolarının yakasındaki yağmur damlalarını elleriyle süpürdüler.

Tom bardağını elinden bırakarak, "Bu adamları beğenmedim," dedi. İkisi de iriyarı ve asık suratlı heriflerdi. "Buraya eğlenmek için gelmedikleri belli."

Aboli, "Sen burada kal," diyerek ayağa kalktı. "Onlar hakkında daha fazla bir şeyler öğrenmeye çalışacağım."

İçkicilerin arasında kendine yol açarak çifti izledi. Adamlar, patronla iki kadın garsonun yirmi galonluk bir fıçıdan çömleklere bira doldurdukları yere yürümüşlerdi. Garip çiftin yaşlısı, "Merhaba, bayan. Sizinle bir çift laf edebilir miyiz?" diye sordu.

"Laflar ucuzdur." Kadın başını kaldırıp yüzüne dökülmüş saçları arkaya attı. "Bir çömlek bira için yarım pensini şu tezgahın üstüne at; ondan sonra istediğin kadar konuşuruz," dedi. Adam denileni yaptı, Aboli de dikkati çekmeden konuşulanların her kelimesini dinlemek için yaklaştı.

İriyarı adam, "Bir gemi arıyorum," dedi.

"Öyleyse tam yerine gelmişsin. Buralarda gemi çok. Başta Spithead olmak üzere bütün donanma burada. Beğendiğini seç."

"Benim aradığım küçük bir şalopa." Adam kadına dostça sırıttı, ama gözlerinde soğuk ve katı bir anlam vardı. "Aradığım sevimli bir küçük gemi. Adı Hirondelle." Fransızca kelimeyi korkunç şekilde hecelemişti. Ardından ekledi.

"Diğer adı Swallow. "

Aboli kadının yanıtını beklemeyerek döndü, mürettebatın büyük kısmının

gülüşerek içkilerini yuvarladıkları yere yürüdü.

Tom onu dumanlı odanın öbür ucundan bakışıyla izliyordu, Aboli gelmesini başıyla işaret etti. Tom yerinden kalkıp kalabalığa karıştı. Dikkati çekmemeye çalışarak adamlarının tek tek omuzlarına dokundu ve her birine tatlı bir söz fısıldadı. Aboli de aynı şeyi yapıyor, adamları birer birer çiseleyen yağmura çıkarıyordu. , Luke, "Ne var? diye sordu.

Aboli, "Kanun adamları geldi," dedi. "John Smiley'le arkadaşları neredeler?"

Luke omuzlarını silkti. "Yüklerini güzel birer pembe limana boşaltıyor ol malılar."

Tom, "Hemen gelsinler," dedi. "Gel-giti beklemeyeceğiz."

Luke boynuna bir iple asılı balina kemiğinden düdüğü ağzına götürüp iki kere öttürdü. John Smiley neredeyse aynı anda meyhanenin arkasındaki gölgelerin arasından koşarak çıktı. Öbürleri de pantolonlarını yukarı çekip gömleklerini çekiştirerek onu izlediler.

Tom, "Hemen gemiye çocuklar. Geç kalanlar yaya kalacak," dedi.

Uzun kayığın bağlı bulunduğu iskeleyle araları yüz adımdan azdı, ama yolu yarılamışlardı ki, gür bir ses duyuldu.

"Thomas Courtney! Yasa adına dur!" Tom omzunun üzerinden arkaya bakınca, o iriyarı iki adamın meyhaneden çıkıp arkalarından koştuklarını gördü .

"Elimde İngiltere yüksek mahkeme Yargıcının imzasını taşıyan bir tevkif müzekkeresi var. Lord Courtney'i öldürmekle suçlanıyorsunuz!"

Bu çağrı Tom'u daha da hızlandırdı. "Tekneye koşun çocuklar!" diye bağırdı.

Merdivenlerin başına onlardan önce ulaştılar. Ama basamakların dar olması hızlarını düşürerek aralarındaki mesafeyi azalttı, ikisi de pelerinlerinin altından kılıçlarını çekmişlerdi, ağır çizmelerinin parke taşların üstünde takırdadığı duyuluyordu. "Kanun adına, durun!" diye bağırdılar.

Aboli, "Ben onları durduracağım!" diye homurdanarak kanun adamlarına döndü. "Sizler kayığa!" Ne var ki Tom öyle yapacak yerde onunla birlikte döndü ve merdivenin başında omuz omuza durdular.

Aboli sinirlendi. "Yaralısın. Henüz kılıç kullanamazsın. Beni hiç dinlemeyecek misin?"

"Ancak sağduyulu konuşursan dinlerim!" Kapanmamış yaranın acısı bıçak gibi yanına saplandığından Tom kılıcı sol eline geçirdi.

Yaklaşan iki adama, "Beni zorlarsanız sizi öldürürüm," diye bağırdı.

Adamlar kılıcın menzilinin hemen dışında durakladılar. "Biz kanun adamlarıyız. Bize el sürmen büyük suçtur." Öyle demekle beraber, karşılarına çıkan garip çift, kırık burunlu taze delikanlıyla yüzü yara izleri içindeki kara dev, onları şaşkınlığa düşürmüştü.

"Ben nasılsa elleri kanlı bir katilim. Fazladan bir ölüm benim için bir anlam taşımıyor." Tom kötü kötü güldü. "Yanımdaki vahşi insanları çiğ çiğ yer. En çok da kafalarını sever. Kemiklerinin üstündeki etleri kemirir."

Aboli kocaman dazlak kafasını örten şapkayı atarak onlara kötü kötü baktı. Dövmeli yüzü korkunç bir maske görünümü almıştı. Kanun adamları ellerinde olmayarak geriledi. Tom arkasında adamlarının sonuncusunun da uzun kayığa atladıklarını ve küreklerin ıskarmozların içinde gıcırdadıklarını duydu.

Luke Jervis, "Atlayın, kaptan!" diye bağırdı.

Tom, "Siz açılın!" diye bağırarak iki kanun adamını karşılamak üzere öne atladı. "Dikkat! Kendinizi savunun!"

Kılıcını hemen önündeki adama savurarak onu geri kaçırdı. Bu arada kılıcın ucunu adamın gözlerinin önünde savurmuş, ceketinin kumaşını yırtmış, fakat onu yaralamamaya dikkat etmişti.

Kanun adamları kılıçlarını hasımlarınınkilerle tokuşturdukları anda kendilerinden kat kat üstün bir düşmanla karşı karşıya olduklarını anlamışlardı. Birleşik saldırı karşısında geriledi. Luke Jervis yine bağırdı.

Tom omzunun üzerinden arkaya göz attı; uzun kayık iskelenin hemen ötesindeydi, kürekçiler de küreklerinin başında bekliyorlardı. Aboli'ye Arapça, "Gitme zamanı," dedi ve kanun adamlarına doğru iki hamle yapıp onları panik halinde geriye sıçrattı. Tom'la Aboli bundan sonra hızla dönerek iskelenin ucuna doğru koştu. Pelerinlerini arkalarında balon gibi şişirip iskeleden ellerinden geldiği kadar uzağa atladılar.

Yüzeye çıktıkları anda uzun kayık onları yukarı çekmek üzere atıldı. Tom, Neptün'ü sağ elinde tutarken kayığa doğru öbür koluyla kulaçlar atıyordu.

Mürettebat onunla Aboli'yi suyun içinden çekerek Swallow'a doğru var güçleriyle kürek çekmeye başladılar. Herkesin gemide yerini alıp uzun kayığı yukarıya çekerek halatlarla güvenliğe kavuşturması sadece birkaç dakika sürdü. Öbür posta bu arada çapayı çamurlu dipten kurtarmakla meşguldü.

Kanun adamları da bir tekneye el koymuş görünüyorlardı, iskeleyle

Swallow'un arasındaki mesafeyi yarıladıkları sırada gemi mayistra yelkenini toka etti ve kendini gece rüzgarına kaptırdı. Dar koydan geçerek Solent'in açık sularına kayarlarken küçük teknenin yakınından geçtiler. Kanun adamlarından biri teknenin kıçında ayağa kalkarak kılıcının ucunu Swallow'un dümenindeki Tom'a çevirdi. "Hiçbir zaman kaçamayacaksın," diye bağırdı. "Senin ellerin kanlı, bu dünya yüzünde nereye gidersen git kokunu alıp yakana yapışacağız."

Tom yanıt vermeyerek bakışlarını ileriye dikti. Küçük tekneyi dümen sularında hoplar durumda bırakmışlardı.

Rüzgar onlara karşı bir sevgili gibi davrandı. Kışın bir habercisi olarak kuzeyden esen soğuk ve sert bir rüzgardı, ama onları yelken alanını küçültmek zorunda bırakacak kadar güçlü de değildi. Bir haftaya kalmadan Ushant'ın açığından geçmişlerdi. Sonra kuzey rüzgarı onları o ünlü bora ve fırtına üreticisi Biscay Körfezi'nin öbür ucuna fırlattı. Güneyde Kanarya Adaları'nın yanından geçirip ekvatora yakın durgun kuşağa sürdü.

Rüzgarın burada kesilmesini, en azından kaprisli ve kararsız olmasını bekliyorlardı, ama yumuşak ve kesintisiz esmeye devam etti. Sonunda Tom bir öğle vakti Afrika anakarasının dev çıkıntısının bin deniz mili batısında ekvator çizgisi üzerindeki konumlarını işaretledi.

"Yeni rotamız güneydoğu, Bay Tyler." Konumu volta cetveline kaydetti.

Tom daha sonra Swallow'un mayistra yelkenine başını kaldırıp baktı: sekiz aylık bir hamilenin karnı gibi gerilmişti. Ardından, geminin kıç tarafına baktı, dümen suyu Atlantik'in ortasında dümdüzdü. "Bu rüzgarla altmış günden daha kısa zamanda Ümit Burnu'nu görürüz, otuz gün sonra da Zanzibar sularında demir atarız." Delikanlı tüm kuşku ve kuruntularını kuzey ufkunun ötelerinde bırakmıştı, şimdi kendini güçlü ve yenilmez hissediyordu.

***

Abd Muhammed El-Malik'in dhow'u tam bir kaos halindeydi. Düşerek prensi ölümcül bir tehlikeye atan seren, geminin başıboş sürüklenmesine neden olmuştu. Güverteleri ağır hasır örgüsü yelkenin altında ezilmişti, donanımı ise enkaz halindeydi. Makaralar musonun güçlü esintilerinin etkisiyle sallanıp direğe ve tekneye çarpıyor, donanımı kamçılıyor, böylelikle gemiye fazlasıyla zarar veriyordu.

Bu harabeye biraz düzen getirmek için yapılacak ilk iş ana kandilisanın ucunu yakalamaktı. Bu ağır ip direğin tepesinde sallanıp durmaktaydı. Güverteden yakalanıp çekilemezdi. Birisinin direğe tırmanması gerekecekti.

Seren yelkenli gemilerden farklı olarak burada çarmıh yoktu ve kolombire ulaşmak için başka kolay bir yol bulunmuyordu. Mayistra yelkeni inik olduğu için dhow dalgaların arasında yuvarlanıp duruyordu. Kaptan geminin pruvasını dümen yekesiyle suyun içinde tutmaya çalışıyorsa da arada sırada daha sert bir dalga tekneyi bordasından vurarak alabora olma tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyordu. Dev bir rakkas gibi iki yana sallanan direk bu sert hareketleri daha da kuvvetlendiriyordu. Gemi çok büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı.

Kaptan dümen yekesini terk edemiyordu, kendisiyle göz göze gelmemek için uzak köşelere büzülmeye çalışan adamlarına emirler yağdırıyordu. Ne yapılması gerektiğini hepsi çok iyi biliyordu, ama hiç kimse kolombire tırmanmayı göze alamıyordu.

Dorian bu pandomimayı büyülenmiş gibi seyrediyordu. Seraph'ın güvertesinde hiç bu kadar eğlenceli bir durum, böylesine bağrış çığrış olmamıştı.

Dhow'un Fuad isimli kaptanı, "Domuz oğlu domuz Ahmet," diye bir gemiciye bağırıp direğin tepesini işaret etti. "Bana itaat etmezsen, leşini bir domuz derisine sarıp öyle denize atarım." Adam birden sağır olmuş gibi başını çevirip denize bakmaya başladı.

Dorian tırmanışı deneyimli gözleriyle şöyle bir ölçtükten sonra bu kadar korkmalarına şaşırdı. Seraph Ümit Burnu'nun dalgalarıyla oynaşıp bir yandan güneydoğudan sert rüzgarlar eserken, kendisi ana serenin üstünde Tom'la birlikte bir elini kalçasına, diğerini de başının üstüne koyarak dans etmişti. Oysa buradaki direk Seraph'dakinin ancak üçte biri yüksekliğindeydi.

Çocuk, Tom'un kendisiyle alay eden sesini duyar gibiydi. "Haydi, Dorry. Neler yapabileceğini göster onlara."

Şu anda hiç kimse Dorian'a bakmıyordu, krizin aciliyeti arasında onu

unutmuşlardı. Prens bile alışılagelmiş güvenli tavrını terk ederek ön güvertedeki istralyaya yapışmış, sallanıp duran kolombire bakıyordu.

Dorian üstündeki uzun entariyi üzerinden sıyırıp güverteye firlattı. Etekler ayaklarına dolanabilirdi. Yeni doğmuş bir bebek gibi çırılçıplak halde direğin dibine koştu ve leoparın kovaladığı bir maymun gibi tırmanmaya başladı. Kendini toparlayan prens, "Durdurun şu çocuğu! Kendini öldürecek," diye bağırdı.

Ancak Dorian hükümdarlarının komutunu yerine getirmeye çalışan ellerin ulaşamayacağı kadar yüksekteydi. 'Çevikliği ve yükseklik alışkanlığı Seraph'ın donanımında gelişip mükemmelleşmişti ve o ölçülere kıyasla bu kolay bir tırmanıştı. Teknenin yuvarlanışıyla direğin sallantısından yararlanarak kendini yukarı sürüyor, dönüşümlü olarak dizlerinden ve ellerinden yararlanıyordu. Böylece direğin tepesine ulaşıp aşağıya baktı. Kendisine çevrili korku içindeki yüzleri görünce biraz daha gösteriş yapmanın önüne geçemedi, iki bacağıyla ana istralyaya yapışarak bir elini serbest bıraktı. Başparmağını burnunun ucuna dayadı ve parmaklarıyla aşağıdakilere nanik yaptı. Mürettebat bu hareketi her ne kadar daha önce görmemişse de anlamı açıktı. Dorian'ın çıplak vücudu güneşin altında istiridye kabuğu gibi ışıldıyordu, poposu da yuvarlak ve pembeydi. Çocuk, hakaretini daha da vurgulamak için poposunu aşağıdakilere kıvırdı.

Dorian daha da yukarı tırmanınca aşağıdakilerin arasında bir korku iniltisi duyuldu. Oğlanın başına bir şey gelirse prensin öfkesi korkunç olacak ve hepsi de bundan paylarını alacaklardı. Dorian uzanıp saklayan kandilisayı yakaladı.

Ardından denizci İngilizcesi kullanarak aşağıdakilere, "Halatı volta edin!" diye bağırınca verdiği komut kaptan tarafından anlaşılmıştı, onu hemen Arapçaya çevirdi. Üç denizci ağır halatın sabit ucunu yakalamaya koştular.

Adamlar düşüşünü hafifletmeye hazır olunca Dorian, halatın çözülmüş, yorgun ucunu iki kere beline dolayıp bacaklarının arasından geçirdi.

"Düşüşümü hafifletin!" diye bağırdı yine. Salınımının uygun anını yakalar yakalamaz direği salıverdi ve bir tekmeyle kendini ondan uzaklaştırdı. Dorian düştüğü sırada kandilisa makaranın içinden geçerek gıcırdıyordu.

Kandilisanın alt ucundaki adamlar, ipin nasırlaşmış avuçlarından akıp boşalmasını sağlayarak Dorian'ın düşüşünü frenlediler. Dhow dalgaların pençesinde yuvarlandıkça çocuk denizin ötelerine doğru adeta uçuyor, her gidiş gelişte sevinç çığlıkları atıyordu.

Kandilisanın öbür ucundaki adamlar çocuğun inişini bir denizci deneyimiyle hesapladılar. İpin son birkaç karışında öylesine hafif inmesini sağladılar ki, çıplak ayakları güverteye dokunurken hiç ses çıkarmadı. Hemen koşup iyi olup olmadığına baktılar, ardından da hala beline sarılı olan kandilisanın ucunu yakalayıp emniyete aldılar.

Kolombirideki makaradan yeni bir ip geçirilip seren tekrar toka edilince, dhow bir kez daha rüzgara kapıldı, latin yelkeninin basılı olması sayesinde de çaresizce sürüklenen bir tekne olmaktan çıkarak çevik ve hızlı bir gemiye dönüştü.

Prens bir elini Dorian'ın omzuna dayayarak maiyetinin birer birer yüzlerine baktı. "Bu çocuk seri düşünüp hemen harekete geçerek benim hayatımı ve gemiyi kurtardı," diye bildirdi. "Onun, kehanetteki kızıl taçlı yetim olduğundan hala şüphelenen var mı?" Elini Dorian'ın parlak buklelerine dayadı ve adamlarının gözlerinin içine baktı. Hiç kimse onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyordu.

İlk konuşan molla oldu. "Şeyh Taimtaim'in mucizesi bu," diye bağırdı. "Evet, ilan ediyorum. Kehanetteki çocuk budur!"

Hepsi bir ağızdan, "Evet, kehanet gerçekleşti!" diye bağırdılar. "Allah'a şükürler olsun!"

Eli hala Dorian'ın başının üstünde olan prens gayet açık bir dille, "Bu çocuğun manevi oğlum olacağını herkesin bilmesini isterim. Bundan böyle adı Malik'in oğlu, kızıl saçlı el-Amhara ibn El-Malik olacak," diye açıkladı.

Molla, efendisinin kurnazlığına sinsice gülümsedi. Çocuğu kendi oğlu yapmakla azizin kehanetini gerçekleştiriyordu. Fakat prensin, yaşlı azizin vaat ettiği ödülleri elde edebilmesi için başka şartların da yerine getirilmesi lazımdı. Zamanı gelince herhalde bunlar da yerine getirilirdi. Molla, "Allah böyle istedi!" diye bağırdı'.

Öbürleri de koro halinde, "Allah büyüktür!" diye bağırdılar.

***

Denizde geçirdikleri haftalarda Dorian mürettebatın her üyesinin kalbini kazandı. Çocuğun uğurlu olduğuna herkese inanmıştı. Her denizci de kehanetin uğur vaadinden kendisine de bir şeylerin bulaşmasını gizliden gizliye umut ediyordu. Dorian güvertede dolaşırken en katı, en huysuz denizciler bile gülümsüyor, ona takılıyor veya şans için kızıl kafasına dokunuyorlardı.

Geminin aşçısı onun için özel olarak tatlılar ve şekerlemeler yaparken mürettebatın öbür üyeleri de onun ilgisini çekmek için yarışıyor, ona küçük armağanlar veriyorlardı. Bir tanesi, bir şeridin ucunda taşıdığı tılsımı boynundan çıkarıp Dorian'ın boynuna geçirdi. "Bu seni korusun," dedi ve kötü gözü def etme işareti yaptı.

Kaptan Fuat ona sevgiyle, "Aslan Kalpli Küçük Maymun," adını takmıştı. Akşam namazından sonra da Dorian'ı dümende kendisiyle oturmaya davet ediyordu. Ona denizden yükselen kılavuz yıldızları gösteriyor, takımyıldızlarının adlarını sayıyor ve hepsiyle ilgili efsaneleri anlatıyordu.

Bu Araplar çöllerin ve okyanusun insanlarıydı. Bütün hayatlarını gök kubbenin altında geçirirken yıldızlar tepelerinden eksik olmuyordu, kaptan da şimdi bu bilgisini Dorian'la paylaşıyordu. Bu bir çocuğa verilebilecek ender bir armağandı.

Dorian her şeyi büyülenmiş gibi dinliyor, yukarı çevrili yüzü gökyüzünün aydınlığında ışıl ışıl parlıyordu. Bundan sonra o da kaptana gök cisimlerinin Aboli'yle Koca Daniel'den öğrenmiş olduğu adlarını verdi.

Öbür gemiciler de etraflarında toplanarak Dorian'ın ince sesiyle anlattığı Yedi Kız Kardeş 'in, avcı Orion'un ve Akrep'in öykülerine kulak veriyorlardı. Yıldızları ve güzel öyküleri seviyorlardı.

Artık gemide serbestçe dolaşabildiği ve onu meşgul edecek pek çok şey olduğu için yalnızlık duymaya ve kendi kendine acımaya pek az vakti vardı.

Sabahları dhow'un küpeştesinden sarkıp uzun burunlu bir yunus balığı sürüsünün dalgaların arasında oynaşmalarını seyrediyordu. Balıklar geniş kuyruklarını bir aşağı, bir yukarı hareket ettiriyorlar, geminin altına dalıp çıkarken Dorian'a çokbilmiş gözleriyle bakıyorlardı. Hayvanlardan biri arada bir göz kamaştırıcı mavi suların içinden Dorian'ın hizasına kadar sıçrıyor, geniş ağzıyla ona sırıtıyordu. Çocuk da şen kahkahalar atıp ona elini sallıyordu. Ona en yakın Arap denizciler bu arada çalışmalarına ara vererek dostça gülümsüyorlardı.

Ne var ki, denizcilerle fazla lafa daldığı zaman Fuad, "Buraya gel Aslan

Yürekli Küçük Maymun. Gemiyi idare etmeme yardım et," diye seslenerek onu yanına çağırıyordu. Dorian o zaman dümen yekesinin başına geçiyor, geminin ellerinin altında, atlamak üzere toparlanan bir safkan at gibi titrediğini hissediyordu.

Prens bazen tentesinin altındaki ipek halının üstünde bağdaş kurarak otururken adamlarıyla arasında geçen bir konuşmayı dinliyor ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle çocuğu gözlüyordu.

Dorian henüz çocuk ve sünnetsiz olduğu için Tahi onun yanında çekinmeden dolaşabiliyordu.

Tahi, Arapların gözünde en düşük seviyeli bir insan olan boşanmış bir kadındı. Kocası, prensin seyislerinden biriydi. Kocasına bir-oğul veremeyen kadın, onun tarafından terk edilmişti. Lamu'nun sokaklarında dilenmekten onu sırf El-Malik 'in yüce gönüllülüğü ve merhameti kurtarmıştı.

Tahi iriyarı ve yusyuvarlak bir kadındı; kahverengi, yağlı bir cildi vardı. Yemek yemeyi ve gülmeyi çok seven bu kadın yumuşak huyluydu. Prense bağlılığı ve sevgisi var oluş nedeniydi. Şimdi de Dorian birdenbire efendisinin oğlu olmuştu.

Tahi de gemideki başka herkes gibi çocuğun güzel kızıl saçlarından, garip soluk yeşil gözlerinden ve süt gibi beyaz teninden büyülenmişti. Güneş gibi ışıldayan gülümsemesini ve karizmasını Tahi'ye yönelttiği zaman kadın ona karşı koyamıyordu. Kendisi çocuksuz olduğu için Dorian onun annelik içgüdülerini doyuruyordu; çok geçmeden kadın ona körü körüne bağlanmıştı.

Prens onu Dorian'ın resmi dadılığına atayınca sevincinden ağladı. Tahi'nin bön ve donuk yüzünün keskin bir zeka ve politik kavrayış gizlediğini Dorian'ın keşfetmesi uzun sürmedi. Kadın, prensin çevresindeki güç ve etki akımlarını seziyor, bunlardan ustaca bir hünerle yararlanıyordu. Dorian'a, prensin maiyetindeki en önemli kişilerin kimler olduğunu, bunların güçlü ve zayıf taraflarını açıklıyor ve onlara karşı nasıl davranacağını izah ediyordu. Dorian'ı sarayda ve prensle maiyetinin karşısında nasıl davranması gerektiği hususunda da eğitiyordu.

Geceler Dorian'ın yeni hayatının yegane kötü zamanlarıydı. Karanlıkta yatarken ailesiyle ilgili anıları canlanıyor ve onu perişan ediyordu. Tahi bir gece Dorian'la paylaştığı küçük kamarada yatarken hıçkırık sesleriyle uyandı. Kendisi de ait olduğu toplumdan dışlanmış olduğu için ailesinden, alışık olduğu, değer verdiği her şeyden kopartılarak farklı bir yaşam biçimine ve

dine sahip olan yabancıların arasına getirtilen bu çocuğun duyacağı özlemi ve yalnızlığı anlayabiliyordu.

Kadın sessizce yerinden kalkıp çocuğun yanına gitti, şiltenin üstüne, onun yanına uzandı. Çocuğu sımsıcak ve yumuşak kollarının arasına aldı. Dorian önce karşı koymaya kalkışarak kadını itti, ama sonra gevşeyerek kadının kollarının arasında kıpırdamadan yattı. Tahi, çocuğun parlak kafasına dudaklarını dayayarak sevgi sözcükleri mırıldandı. Tanrı'nın ondan esirgediği oğul için, içinde biriktirdiği bütün sevgiyi ona akıttı. Daha sonra Dorian'ın vücudu gevşeyerek kadına daha fazla sokuldu ve uykuya daldı. Dorian ertesi gece dosdoğru Tahi'nin döşeğine yürüdü, kadın da şişman kollarını açarak onu kendine çekti. Duygusunun yoğunluğuna kendisi de şaşırarak, "Bebeğim," diye fısıldadı. "Benim güzel bebeğim."

Dorian kendi annesinin kollarının sıcaklığını anımsayamıyordu, ama içten içe buna ihtiyacı olduğunu da biliyordu. Tahi çok geçmeden onun içindeki bu boşluğu büyük ölçüde dolduracaktı.

Dhow demirleme yerine yaklaşırken Prens Abd Muhammed El-Malik tentesinin altında oturuyor, devlet ve ticaret işlerinden vakit ayırarak azizin kehanetini düşünüyor, çocuğu belli etmeden beğeniyle izliyordu. "El-Allama," diye mollasına seslendi. "Çocukla ilgili olarak size ne gibi ilhamlar geldi?"

Molla düşüncelerini efendisinin keskin bakışından gizlemek ister gibi önüne bakarak, "Çocuk çok çekici," dedi. "Balın arıları çekmesi gibi o da insanları kendine çekiyor."

"Orası belli." Prens sinirlenmişti. "Ama benim sizden sorduğum bu değildi."

El-Allama ihtiyatlı bir dille devam etti. "Şeyh Taimtaim'in belirttiği niteliklere sahip olduğu anlaşılıyor, ama buna emin olmamız için daha pek çok yıl beklememiz gerekebilir."

El-Malik , "O zamana kadar çocuğu korumalı ve kehanetin gerçekleşmesi için gerekli niteliklerinin geliştirilmesine çalışmalıyız," diye önerdi.

"Elimizden geleni yapacağız, yüce prens."

"Peygamberin hikmetini açıklamak, ona doğru yolu göstermek İslam dinini seçmesini sağlamak göreviniz olacaktır."

"O daha çocuk. Genç omuzlarına erişkin bir erkeğin başını oturtmayı düşünemeyiz."

Prens itiraz etti. "Bütün yolculuklar ilk adımla başlar, İslam'ın kutsal dilini

daha şimdiden öbür çocuklarımdan daha iyi konuşuyor, dini konularda da az çok bilgi sahibi olduğunu kanıtladı. Onun bilgisini daha da artırıp zaman içinde İslam dinini benimsemesini sağlamak kutsal göreviniz olacaktır. Kehanet ancak o şekilde tümüyle gerçekleşmiş olur."

"Efendimizin emrini yerine getirmek boynumuzun borcudur." El-Allama dudaklarına ve kalbine dokunarak onayını belirtti. Ekledi. "Uzun yolculuğun ilk adımını hemen bugün atacağım."

"Allah isterse öyle olsun."

Öğle namazının arkasından prens, cariyeleriyle beraber olmak için gertıjain kıç tarafındaki kamarasına çekildikten sonra el-Allama çocuğu aradı. Dorian, Fuad'ın yanındaydı. Kaptan onu adaların sularında gemi idare etmenin incelikleri konusunda eğitiyor, akıntıların yolunu işaret eden deniz kuşlarını ve sürüklenen yosun kümelerini gösteriyordu. Kaptan bunları denizin nehirleri olarak niteleyip Dorian'a adalarla kıyının şeklinin bu kudretli nehirleri nasıl etkilediğini, onları eğip bükerek mavi, yeşil renk tonlarını nasıl değiştirdiğini anlatıyordu.

Dorian, Ned Tyler'den aldığı eğitim süresince denizciliğin her yönünden zevk almıştı. En güzel anılarından bazıları, Tom'la birlikte karadaki bir noktanın kerterizini alıp sonra bunu haritada işaretlemek ve sonuçları geminin seyir defterine kaydetmekti. Bu işleri yaparken ağabeyiyle tartışıyor ve bol bol gülüşüyorlardı.

Şimdi de Fuad ona okyanusun bu bölgeleriyle ilgili bilgileri, çeşitli hayvanların adlarını, adetlerini ve sürüklenen yosunları öğretiyordu. Geminin dümen suyuna dalan ve üzerinde uçuşan beyaz tüylü küçük kuşlar vardı. Fuad, "Onlara karanın on fersahtan daha uzağında rastlayamazsın," dedi. "Uçuş yönlerine dikkat edersen seni dosdoğru oraya götürürler."

Kaptan bir başka sefer de çocuğu geminin küpeştesinin başına çağırmış ve ilersini işaret etmişti. "İşte bak, Küçük Maymun! Bu, deniz canavarlarından biridir, ama aslında bir kuzu kadar yumuşak huyludur." Hayvanın o kadar yakınından geçiyorlardı ki, Dorian borda tirizine zıplayarak benekli sırtına baktı. Bunun, Atlantik'in güney yönünde seyrederken yüzlercesine rastladıkları balinalardan biri olmadığını görür görmez anlamıştı. Bir köpekbalığı türü olduğu belliydi ama dhow'un neredeyse kendisi kadar uzun gözüküyordu. Kaplan veya çekiç burunlu köpekbalıklarından farklı olarak bu tür berrak sularda tembel tembel ve korkusuzca dolaşıyordu. Dorian hayvanın mağara gibi ağzının ilersinde yüzen küçük pilot balığı sürüsünü görebiliyordu.

"Yenileceklerinden korkmuyor mu bunlar?" diye bağırdı.

"Canavar sadece küçük yaratıklarla karnını doyurur. Balçık ve suda sürüklenen pirinç tanesinden ufak deniz yaratıkları başlıca besinleridir."

Fuad öğrencisinin heyecanından haz duyuyordu. "Bu yumuşak huylu yaratıklardan birini gördüğün zaman, muson kaskaziden kusi'ye dönmek üzeredir, yani kuzeybatıdan güneydoğuya doğru esecektir."

Tam o sırada el-Allama gelerek Dorian'ı baş başa konuşabilecekleri bir yere götürdü. Dorian hayal kırıklığına uğramıştı, mollayı isteksiz bir tavırla izle di. Din tartışmalarına girişmektense Fuad'la heyecanlı tartışmasını sürdürmeyi yeğlerdi.

Ancak Tahi onu, bu mollanın ne kadar güçlü biri olduğuna ve eline verilmiş küçük bir erkek çocuğunu nasıl cezalandırabileceğine dair uyarmıştı. "O Allah'ın bir hizmetkarı ve peygamberimizin sesidir. Ona hepimizin selameti için büyük saygı göster," demişti.

El-Allama, "İslam dini hakkındaki bilgilerini sana kim öğretti?" diye sordu.

Çocuk, "Babamla beraberken bir öğretmenim vardı," dedi. Neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu. "Adı Alf'dı, Arapçayı bana o öğretti."

"Demek Peygamberin Kutsal Kitabı Kuran'ı sana o öğretti?"

"Sadece birkaç ayeti öğretti. Örneğin, on sekizinci sureden bazılarını."

Molla ısrar etti. "Allah'a inanır mısın, El Amhara? "

Dorian, "Tabii ki," diye atıldı. "Ölmez Tanrı'ya, ölmez Oğlu'na ve ölmez Kutsal Ruh'a inanıyorum."

El-Allama böylesi bir hezeyan karşısında telaşını ve uğradığı şoku belli etmemeye çalıştı. "Bir tek Allah vardır, Muhammed de sonuncu gerçek peygamberdir."

Dorian bu iddiayla ilgilenmiyor, ama tartışmaktan hoşlanıyordu, özellikle karşısındaki yetkili bir kişi olunca. "Bunu nereden biliyorsunuz?" diye din adamına meydan okudu. "Benim haksız olduğumu, kendinizin ise haklı olduğunuzu nereden biliyorsunuz?" El-Allama hiç durur mu? Dorian arkasına yaslandı ve molla, dinin felsefesini yaparken o başka şeyler hayal etmeye çalıştı.

Dorian, Seraph'da olduğu gibi burada da her şeyin yukarsında duran kolombiride yalnız kalabileceği bir yer olmasını isterdi. Ne çare ki, latin donanımlı dhow'da bu imkan yoktu, çocuk da ufukta Afrika anakarasının,

karanlık ve gizemli bu kara kitlesinin belirmesini mürettebatın öbür üyeleri gibi güverteden seyretmek zorunda kaldı. Havada Afrika'nın vahşi kokusunu alınca burnunu buruşturdu. Bu toz ile baharların ve mangrov bataklıklarının kokuşuydu. Bu yabancı koku, duyuların üzerinde hafif bir şok etkisi yapıyordu, ama okyanusun tuzlu havasından sonra yine de hoş ve çekiciydi.

Karaya yaklaşırlarken Fuad'ın yanında duran Dorian, böylece Lamu Adası'nı ilk kez gördü. Fuad çocuğa adanın en önemli yerlerini işaret etti ve Umman Halifeliği'nin topraklarının bu incisinin tarihinin kısa bir özetini yaptı. "İnsanlarımız Hz. Muhammed zamanından beri burada ticaret yaparlardı. Bundan önce biz de kafirdik ve Büyük Gerçek'i bilmiyorduk," diye gururla açıkladı ve ekledi. "Zanzibar timsahlarla kaynaşan bir bataklıkken bile burası önemli bir limandı."

Dhow adayla anakara arasındaki boğaza saparken Fuad, Dorian'a beyaz kumsalların yukarsındaki koyu yeşil tepeleri işaret etti. "Prensin anakarada kurak mevsimi geçirdiği bir sarayı vardır. Ama yağmur mevsimi gelince adaya geçer." Böyle diyerek bu uzaklıktan köpüklü dalgaların bir mercan kayalığına çarpışını hatırlatan beyaz binaları gösterdi.

"Lamu, Zanzibar'dan daha zengindir. Binaları da daha güzel ve görkemlidir. Zanzibar sultanı prensimizin tebaasıdır ve ona vergi öder."

***

Demirleme yerinde fazla sayıda tekne vardı, başka gemiler de limana giriyor ya da denize açılıyordu. Bunlardan bazıları balıkçı tekneleri, bazıları mal yüklü ticaret gemileri ya da daha hafif ve hızlı köle gemileriydi; bütün bunlar ise bu hareketli limanın zenginliğinin ve öneminin göstergesiydi.

Geçen gemiler, prensin dhow'unu kolombirindeki yeşil flamadan ve ön güvertedeki tentesinin altında maiyetiyle çevrili olarak oturan Abd Muhammed El-Malik 'in görkemli siluetinden tanıyorlardı. Bir saygı nişanesi olarak bayraklarını indiriyor, sonra yine toka ediyorlardı. Prense selamlarını ve iyi dileklerini bağırarak bildiriyorlardı.

Koyda demirli dhowlar da toplarını ateşleyerek savaş davullarını çalmaya başladılar. Top sesleri kıyıdan da duyulduğundan prens maiyetiyle limana girince kendisini selamlamak için kumsalda ve rıhtımda toplanmış büyük bir kalabalıkla karşılaştı.

Tahi minik kamaralarında Dorian'a temiz bir beyaz entari giydirdi ve parlak saçlarını bir kefiyeyle örttü. Ayaklarına da deri sandaletler geçirip onu elinden tutarak güverteye çıkardı.

Fuad, dhow'u kumsalın üzerine sürdü. Suyun kabarmasıyla alçalması arasındaki fark baharda burada altı metre olduğundan sular çekilmekteydi. Altından sular çekilince gemi karaya oturdu ve yana kaydı. Bir köle kafilesi prensle başka önemli kişileri kumsala taşımak için karaya oturmuş gemiye yürüdü.

Belinde peştamal olan dev bir zenci prensi sırtına oturttu, bekleyen halk da dizüstü çökerek onu selamladı. Bir çalgıcı grubu Dorian'ın kulağını tırmalayan inler gibi tiz perdeli bir müzik çalıyordu. Kavallar ve fifreler hıçkırıyor, davullar ritimsiz gümbürdüyordu.

Tahi, Dorian'ı seve seve kıyıya kadar taşırdı, ama çocuk onun kollarından kurtularak sığlıkta bata çıka ilerledi ve koltukaltlarına kadar ıslandı. Kumsalda prens için kısa bir karşılama töreni yapıldıktan sonra, El-Malik kara bir aygıra bindi. Atın üstünden alelacele etrafına bakındı ve Tahi'yle göz göze geldi. Kadın kalabalığın içinde duruyor, Dorian'ı elinden tutuyordu. Hemen çocukla birlikte öne atıldı. Prens ona, "El-Amhara'yı zenana 'ya götür. Kuş ikinize de yatacak yer sağlar," diye emretti. Dorian, prensin atıyla ilgilenirken kaderini tayin edecek sözlere dikkat edemedi. Atları da gemileri ve denizi olduğu kadar çok seviyordu. Tom daha yürümesini öğrenir öğrenmez ona at binmesini öğretmişti. El-Malik 'in atı, High Weald'de bulunanlardan çok farklı,

harikulade bir hayvandı. Daha küçük, daha zarifti; yumuşak bakışları, iri gözleri, geniş burun delikleri, uzun bir sırtı, güçlü ve nazik bacakları vardı. Dorian uzanıp atın burnunu okşadı. Aygır çocuğun parmaklarını koklayıp başını arkaya attı.

"Ne kadar güzelsin." Dorian gülmeye başladı.

Prens ona, vahşi bir atmacayı andıran yakışıklı yüzünü yumuşatan hafif bir gülümsemeyle baktı. Denizci olarak doğmasına rağmen atları seven bu çocuk onun beğenisini kazanmıştı. Tahi'yle prensin çağrısıyla gelen haremağası Kuş'a, "Ona iyi bakın. Kaçmaması için ona göz kulak olun," dedi. Al Malik dizginlerini çekerek aygırın kafasını kaldırdı ve onuruna palmiye yaprakları döşenmiş yolda uzaklaşmaya başladı. Müzisyenler ve bütün kalabalık arkasından yürüdü; şarkılar ve alkışlar prensin kafilesini yukarıya, kalenin dimdik duvarlarına dek izledi.

Kuş, dhow'dan sahile çıkan prensin maiyetindeki kadınları toparladı. Aralarında yüzü peçeli, fakat kat kat siyah eteklerin altında ince ve zarif oldukları gözden kaçmayan en genç cariyelerin ikisi vardı. Elleri ve ayakları biçimliydi; kınayla boyanmış el ve ayak parmakları safir ve zümrütten oluşan değerli yüzüklerle süslenmişti. Bol bol kıkırdayarak Dorian'ı sinirlendiriyorlardı; bir sığırcık sürüsü kadar gürültücü olan hizmetçileri ise onlardan da beterdi. Kuş tarafından öküz arabalarının ilkine bindirilmeleri çocuğu bayağı sevindirdi.

Tahi, Dorian'ı ikinci arabaya götürdü. Öküzler süt gibi beyazdı; gösterişli boynuzları ve Dorian'ın High Weald'deki kütüphanede bulunan seyahat kitaplarında gördüğü develerinki gibi omuzlarında kocaman kamburları vardı. Dorian arabanın yanında koşmak istediyse de Kuş, tombul elini omzuna dayayarak onu durdurdu. Haremağasının her parmağında altın yüzükler vardı. Bunlara kakılmış değerli taşlar parlak tropikal güneşini yansıtarak gözü kamaştırıyordu. Haremağası kadınsı, incecik bir sesle, "Benim yanımda yolculuk et, küçüğüm," dedi. Dorian ona karşı koyacak olduysa da Tahi kolunu öyle kuvvetli çimdikledi ki, çocuğun canı yandı. Bunu, Kuş'un bir erkek, dahası, tartışılmaması gereken güçlü bir yaratık olduğuna dair bir uyarı olarak yorumladı.

Araba konvoyu deniz kıyısından ayrılarak limanın varoşlarından geçti ve araziye çıktı. Dar ve tozlu yoldan yemyeşil adanın içerlerine yönelmişlerdi. Rüzgarla sallanan hindistancevizi palmiyesi koruluklarından ve yabani incir ormanlarından geçtiler. Parlak renkli papağan ve yeşil renkli yabani güvercin

sürüleri dalların arasında kaynaşıyorlar, olgunlaşmış meyveleri yiyorlardı. Dorian hiç böyle kuşlar görmemişti. Mücevheri andıran uçuşlarını hayranlık çığlıklarıyla izledi.

Kuş kat kat yağın içine gömülü parlak kara gözleriyle onu inceliyordu. "Bir Frenksen olan sana peygamberin dilini konuşmayı kim öğretti?" diye sordu. Dorian da içini çekerek ona her defasında yinelediği yanıt verdi.

"Sen İslam dininden misin? Yoksa bir kafir misin?"

Dorian, "Ben Hıristiyanım," diye gururla yanıt verdi.

Kuş ekşi bir hurma tatmış gibi şişman suratını buruşturdu. "Peki, nasıl oluyor da saçların peygamberinkiyle aynı renkte?" diye sordu. "Yoksa bu yalan mı? Saçların ne renk? Niçin gizliyorsun onları?"

Dorian kefiyesine çekidüzen verdi. Bir tek konunun böylesine ısrarla deşilmesi canını sıkmıştı. Etrafında ilgilenecek o kadar çok şey vardı ki. Şişkonun onu bütün bunlardan mahrum etmemesini istiyordu.

Kuş, "Bana saçlarını göster," diye ısrar edip çocuğun kefiyesine uzandı. Dorian geri çekilmeye kalkıştıysa da, Tahi onu sert bir dille uyarınca Kuş'un örtüyü kaldırmasına izin verdi. Az sonra Dorian'ın altın renkli gür bukleleri omuzları dökülüp güneşin altında alev alev ışıldayınca, Kuş şaşkınlıkla bakakaldı. Arabanın arkasında oturan öbür yolcular, "Allah, mucize," diye bağırdılar, arabacılar bile geri dönerek Dorian'a bakmak için arabanın yanında yürümeye başladılar. Çocuk bunun üzerine alelacele başını örttü.

Bir buçuk kilometre sonra patika ormanın içinden çıktı; ilerilerinde zenana'nın yüksek ve çıplak duvarı yükseliyordu. Mercan kayası bloklarından inşa edilmiş ve yanmış kireçle göz kamaştırıcı bir beyaza boyanmıştı. Duvarda pencere yoktu, içeri giriş çıkış için tek yol, tik ağacından oyulmuş karışık sarmaşık ve yaprak motifleriyle süslü kapıydı.

Küçük araba kervanı yaklaşırken kapılar açıldı, böylece, zenana'nın kapalı ve yasak dünyasına girildi. Burası, kadınlarla çocukların ve onlara bekçilik eden hadımların eviydi. Prensin dışında buraya giren erişkin bir erkek hayatını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalırdı.

Kadınlarla çocuklar öküz arabalarını karşılamak için kapıların arkasında toplanmışlardı. Birçoğu çocukluklarından beri bu kapalı dünyanın dışına çıkmamışlardı. En küçük bir değişiklik onları sevinçten deli ediyordu. Heyecanla gevezelik ediyor ve bağrışıyor, gelenler arasında yabancı bir yüz olup olmadığına bakmak için arabalara sokuluyorlardı.

"İşte orada!"

"Demek doğruymuş. O bir Frenk."

"Sahiden kızıl saçlı mı? Olamaz."

Kadınlar burada, haremin kapalı dünyasında yüzleri açık olarak gezebiliyorlardı. Prens buradaki herhangi bir kızı koynuna alabilirdi, kızların çoğu da genç ve güzeldi. Tenlerinin rengi kuzguni siyahtan başlayarak kahverenginin bütün tonlarından geçiyor, altınla ambere ve soluk tereyağı sarısına ulaşıyordu. Çocuklar annelerinin heyecanına kapılmışlar, ortalıkta dans ediyorlardı. Süt ninelerinin kollarının arasındaki bebekler de bu arada ağlayıp duruyorlardı.

Kadınlar arabadan atlayan Dorian'ı daha yakından görmek için yaklaştılar, sonra Kuş'un arkası sıra bir avlu ve kapalı bahçe labirentinde onları izlediler. Bu mekanlar mozayik zeminler ve süslü kemerlerle oldukça zengin biçimde bezenmişlerdi. Deniz hayvanlarının kabukları alçının içine gömülerek karmaşık desenler oluşturmuştu. Sazlar ve lotus çiçekleriyle dolu göletler vardı. Mücevher gibi balıklar yüzeyin altında kayıyor, bunların yukarsında da yusufçuklar ve parlak renkli yalıçapkınları dolanıyordu.

Yaşça daha büyük çocuklar Dorian'ın etrafında zıplıyor, bir terane tutturular ona takılıyorlardı.

"Beyaz renkli küçük kafir!"

"Şeytan gibi yeşil gözlü!"

Kuş elinde tuttuğu uzun değnekle onları kovar gibi yapıyor, fakat gerçekte hiçbirini ciddi şekilde kaçırmaya kalkışmıyordu. Zenana'nın güzel ve görkemli bölümünden bakımsız bölüme pek çabuk geçtiler. Burası ana binaların arkasına düşüyordu ve en az arzu edilir bölüm olduğu ortadaydı. Bahçeler bakımsız, duvarlar lekeli ve badanasızdı. Tropikal bitkilerin istilasına uğramış birkaç yıkıntının yanından geçerek bakımsız bir bloğun önüne vardılar. Kuş onları küçük, fakat sağlam bir kapının önüne götürdü ve içeri girmelerini emretti. Yolcular kendilerini pek de temiz olmayan büyük ve karanlık bir oturma odasında buldular. Duvarları is lekeleriyle kaplı olan odanın zemini toz ve çeşitli hayvanların pislikleriyle kaplıydı.

Kuş arkalarından kapıyı kapadı ve kocaman bir anahtarı kilidin içinde çevirdi. Tahi kapıdaki minik kafesin ötesinden ona, "Bizi niçin buraya kilitledin" diye bağırdı. "Biz tutsak değiliz ki. Suç da işlemedik."

"Yüce prensimiz Abd Muhammed El-Malik çocuğun kaçmasını engellememi emretti."

"Kaçamaz ki. Nereye kaçacak ki?"

Kuş kadının itirazlarını duymamış gibi öbürlerini arkasına katarak uzaklaştı. Hanedanın çocuklarından bazıları kafesin arkasından onlarla bir süre alay ettiler, ama çok geçmeden oradan uzaklaştılar.

Ortalıktan el ayak çekildikten sonra Dorian'la Tahi dairelerini gözden geçirdiler. Oturma odasının dışında yatak odaları ve açık ocaklı küçük bir mutfak vardı. Bitişikteki banyonun fayans tabanı açık bir kanalizasyona doğru eğimliydi. Bunun ötesinde de hela vardı.

Eşya azdı; örülmüş sazlardan üstünde uyumak için keçeler ve oturmak için yünlü dokuma halılar. Mutfakta tencerelerle su kapları vardı ve tabii ki bütün Araplar gibi elleriyle yiyeceklerdi. Temiz suyu büyük bir seramik yağmur suyu sarnıcından çekeceklerdi.

Dorian mutfağın tavanında dumanın çıkmasına yarayan deliğe bakarak, "Ben buradan kolayca dışarı çıkabilirim," diye övündü.

Tahi onu uyardı. "Eğer öyle bir şey yaparsan Kuş'un değneğini tadarsın, onun için bunu düşünme bile. Haydi gel, şu ahırı temizlememe yardım et." Çıplak odaları sazlardan yapılma süpürgelerle süpürüp kil zeminleri yarım hindistancevizi kabuklarıyla cilalarlarken Tahi çocuğa zenana'nın kurallarını açıkladı.

Kocası onu boşadığından beri prensin ailesine dadılık yapan Tahi, zenana'nın duvarları arasında yaşamıştı ve sınırlı toplumunun işlerinin bir uzmanıydı. Bilgisini bundan sonraki günlerde Dorian'la paylaştı.

Prens Abd Muhammed El-Malik otuz yaşındaydı. Ağabeyi olan Halife, kendi ardıllarını düşünerek onu yirmi yaşına kadar evlenmekten alıkoymuştu. Sonuçta prensin en büyük oğlu Dorian'dan biraz daha büyüktü. Adı Zeyn el-Din'di; o da Dorian gibi henüz buluğa ermemişti ve hala annesiyle zenana'da yaşıyordu.

Tahi, "Onun adını sakın unutma," dedi. "Büyük oğul olarak çok önemlidir." Kadın bundan sonra öbür eşlerle cariyelerden olma öteki erkek çocukların adlarını saymaya başladı, ama bunlar o kadar çoktu ki Dorian hatırlamak için çaba göstermedi. Tahi kızlardan söz etmeye gerek bile duymadı, çünkü onlar önemsizdi.

Bundan sonraki haftalarda prens, kızıl saçlı köle çocuğu unutmuş göründü. Zenana'nın duvarları dışında olan bitenlerden haberleri yoktu. Köle kadınlar her gün Kuş'un kara boncuğa benzeyen gözlerinin gözetiminde onlara pirinç, et ve taze balık tayınlarını getiriyorlar, mutfağın çöpleriyle helanın kovalarını götürüyorlardı. Dorian'la Tahi bunun dışında kendi başlarına kalıyorlardı.

Dairelerinin oturma odalarında bahçelerin bir bölümünü gören kafesli pencereler vardı. Mahkûmiyetlerinin tekdüzeliğini bir yere kadar gidermek için vakitlerinin büyük bir kısmını zenana'nın öbür üyelerinin gidiş gelişlerini buradan gözlemekle geçiriyorlardı.

Böylece Tahi, Zeyn el-Din'i Dorian'a gösterebildi. Kardeşlerinin hepsinden daha uzun boylu, iri ve şişman bir çocuktu. Sarı bir teni vardı, sarkık dudakları huysuzluğunu ele veriyordu. Gözlerinin etrafındaki deri berelenmiş gibi renksizdi. Tahi, "Zeyn tatlıları pek sever," diye belirtti. Dirsekleriyle dizlerinin iç tarafında ter lekeleri göze çarpıyordu. Baldırlarının birbirine sürtüp apış arasının tahriş olmaması için bacaklarını ayrık tutarak dolaşıyordu.

Dorian onu her ne zaman görse, Zeyn kardeşlerinin bir düzine kadarıyla çevrili oluyordu. Bir sabah onunla kafilesinin daha küçük bir çocuğu kovalamalarını ve onu zenana'nın dış duvarının dibinde kıstırmalarını seyrediyordu. Zorbalar küçük çocuğu kovalamacaya katılmayan, ama iş bitince badi badi gelen Zeyn'ın önüne sürüklediler. Tahi de olaya tanık olmuştu. Dorian'a, çocuğun prensin önemsiz cariyelerinden birinin oğlu, dolayısıyla da birinci kadının en büyük oğlu için geçerli bir av olduğunu söyledi.

İlk doğan oğlun hakları konusunda bilmesi gereken her şeyi ağabeyi William sayesinde anlayan Dorian, Zeyn'in onun kulaklarını bükmesini seyrederken küçük çocuğa çok acıdı. Çocuk sonunda dizlerinin üstüne çökmüş, korkuyla ağlamaya başlamıştı. Zeyn, "İşlediğin suç için seni cezalandıracağım. Benim atım olacaksın," diyerek onu dört ayak üstünde durmaya zorladı. Bundan sonra bir atmış gibi tüm ağırlığıyla çocuğun sırtına bindi. Elinde, yaprakları soyulmuş eğreltiotundan yapılma bir değnek vardı.

"Dörtnala koş, at!" diye emrederek değneği oğlanın poposuna vurdu.

Değnek gürültüyle şaklarken küçük çocuk da şok ve acıdan feryadı bastı.

Zeyn sırtında hoplarken elleriyle dizlerinin üstünde ilerlemeye başladı.

Öbür çocuklar zıplayıp bağırarak arkalarına takıldılar. Oğlan sendeleyince onlar da ona vuruyor, bunun için en yakındaki çalılardan değnekler koparmaya çalışıyorlardı. Bir tanesi çocuğun eteklerini kaldırarak kızıllıklarla yol yol

olmuş kahverengi poposunu meydana çıkardı. Zavallıyı çim alanın etrafında iki kere dolaştırdılar.

En sonunda Zeyn'in kilolarının altında çöküp otların üstüne yığıldığı sırada kurbanın gözlerinden sel gibi yaşlar akıyordu. Dizleri fena halde sıyrılmıştı ve sıyrıklardan kan akıyordu. Zeyn ona bir de tekme attıktan sonra, onu yerlerde sürünür halde bırakarak öbür çocuklarla uzaklaştı.

Dorian, "O pis bir zorba," diye öfkeyle söylendi. Arapçası aklına gelmediği için, İngilizcesini söylemişti. Tahi omuzlarını silkti.

Dorian yine Arapçaya döndü. "Kuran güçlü olanların zayıf olanları koruması gerektiğini söyler."

Tahi, "Sakın bunu Zeyn el-Din'e söyleme. Hiç hoşuna gitmeyecektir," diye onu uyardı.

Dorian, "Onu bir at gibi kullanıp dolaşmaya çıkmak isterim. Bakalım, hoşuna gidecek mi," diye öfkeyle homurdandı.

Tahi kötü şansı def etme işareti yaptı. "Bunu düşünme bile," dedi. "En iyisi Zeyn el-Din'e hiç yaklaşmaman. Prensin sana tanıdığı ayrıcalıklar için senden nefret edeceği kesin. Bize çok büyük zararı dokunabilir. Günün birinde prens o olacağı için, Kuş bile ondan korkuyor."

Kadın bundan sonraki günlerde Dorian'a haremin hiyerarşisini anlatmaya girişti. Prensin, peygamberin hükmüyle dört eş almaya hakkı vardı. Buna karşın, dilediği kadar boyanabilir ve tekrar evlenebilirdi. Hele zevklerini tatmin edebileceği cariyelerin sayısında hiç sınır yoktu. Boşadığı, ancak ona çocuklar doğuran eşleri hala zenana'da yaşıyordu.

Böylece, elliye yakın kadın bu duvarların arasında toplanmış bulunuyordu. Uzun günlerini doldurmak için ellerinde entrikadan, kavgadan ve kurulacak dolaplardan başka bir şey olmayan güzel, sinirli ve can sıkıntısından kıvranan elli kadın. Bu sayısız akımlarla ve ince nüanslarla dolu karmaşık bir toplumdu.

Kuş bu insanların hepsine hakim olduğundan onlardan hoşlanması ya da hoşlanmaması hepsinin mutluluğu ve esenliği açısından önem taşıyordu.

Prensin dört karısı kıdem sırasına göre Kuş'tan sonra en etkin kişilerdi. Bundan sonra sırada prensin en yeni gözdesi geliyordu, ki bu çoğunlukla, kadınlığa yeni girmiş olan ve yıldızı kısa zamanda sönecek güzel bir çocuktu. Bundan sonra bütün eski eşlerle cariyeler o düzenin içinde bir konuma ulaşmak için dalaşıyor, dövüşüyor ve manevralar yapıyorlardı. Tahi, "Bütün

bu konuları anlamak senin için çok önemli, el-Amhara," dedi. “İkimiz için de çok önemli. Benim hiçbir itibarım ve önemim yok, sadece zavallı bir yaşlı dadıyım. Seni korumak için yapabileceğim çok az şey var, ortadan kalkmam durumunda ise kimse beni aramaz."

Dorian, "Yoksa bir yere mi gidiyorsun?" diye telaşla sordu. Beraber oldukları kısa süre içinde kadına çok ısınmıştı ve tekrar terk edilme olasılığı onu çok korkutuyordu. "Seni çok özleyeceğim," diye geveledi.

Tahi onu hemen avuttu. "Hiçbir yere gittiğim yok, küçüğüm." Ekledi. "Ama burada zenana'da insanlar ölür. Özellikle de kendilerinden daha yüksek konumdakileri kızdıran önemsiz küçük insanlar."

Dorian, "Hiç merak etme. Ben seni korurum," dedi ve kadına sarıldı.

"Ben de senin koruman sayesinde kendimi daha güvende hissedeceğim," diyen kadın bıyık altından güldüğünü çocuğa göstermemeye çalıştı. Sonra devam etti. "Ne var ki konumunu henüz bilmiyoruz. Prensin seni kayırdığını sanıyoruz, ama bundan pek de emin olamıyoruz. Niçin Kuş'un bizi hapsetmesine ve bize kafes içindeki birer hayvanmışız gibi davranmasına göz yumuyor? Niçin seni yanına çağırtmıyor? Yoksa seni unuttu mu?" Tahi içini çekerek çocuğa tekrar sarıldı.

Dorian," Belki de Kuş'un bize nasıl davrandığını bilmiyordur," dedi.

Kadın, "Belki," diye doğruladı. "Onun için de beklemek zorundayız. O arada da dikkatli olmalıyız, el-Amhara, hem de çok dikkatli."

Zaman geçti, gelişlerinin heyecanı unutulmuştu. Kafesin arkasından artık kimse onlara bakmıyordu. Zeyn el-Din'in liderliğindeki çocuklar da pencerelerinin altında onlara hakaretler yağdırmaktan bıkmışlar, daha eğlenceli başka uğraşlar bulmuşlardı. Dorian hapsedilmiş olmalarından her gün daha fazla tedirgin oluyordu.

Bahçelerde oynayan öbür çocukların tiz çığlıklarını ve mutlu gülüşlerini duyduğu, dairesinin dışındaki koridorlarda ve avluda ayak seslerini işittiği zaman onları görmek için pencereye koşuyordu. Bu da yalnızlık ve unutulmuşluk hissini kuvvetlendirmekten başka işe yaramıyordu. Kendini el-Auf'un onu zincirlediği adadaki hücresinde olduğu kadar hapsedilmiş hissetmekteydi.

Bir sabah yeni bir günün inci parıltılı ışığı odasındaki pencereden içeri süzülürken çocuk döşeğinin üstünde çıplak halde yatıyor, bir şeker kamışı dalının sert dış kabuğunu dişleriyle sıyırıyordu. Dışarda, bahçede biri şarkı

söylemeye başlayınca durdu. Bir kız çocuğunun tatlı sesiydi bu ve acıkan bir maymun hakkındaki saçma sapan sözleri tekrarlıyordu. Dorian ise yattığı yerde bu şarkıyı dinlerken şeker kamışının tatlı özünü emiyor, sapı tükürüyordu.

Birden bir maymunun hiçbir şüpheye yer bırakmayan tiz sesi kulağına geldi. Küçük kız şarkısını bırakıp neşeli kahkahalarla yanıt verdi. Her iki ses de Dorian'ın merakını kamçılamıştı, yerinden kalkıp pencereye yürüdü. Bahçeye gözlerini dikince, küçük bir kızın lotus göletinin kenarında yalnız başına oturduğunu gördü. Kızın Dorian'a arkası dönüktü, ama kalın örgülerinin arasından gümüş renkli bir yolun geçtiği simsiyah saçları kalçalarına iniyordu. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmayan Dorian, adeta büyülenmişti.

Kızın üstünde kahverengi kollarını açıkta bırakan işlemeli yeşil bir gömlek ve beyaz pamukludan bir şalvar vardı. Bacaklarını altına alarak oturduğundan Dorian tabanlarının kınayla boyanarak parlak bir turuncu renk aldığını gördü. Elinde şekere bulanmış bir hurma tutuyor, siyah benekli küçük bir maymun da arka ayaklarının üstünde durarak otların üstünde kızın önünde dans ediyordu. Eliyle her sinyal verişinde maymun daha gürültülü cıyaklıyor ve daireler çeviriyordu. Kız sevinçle gülerek ona sonunda hurmayı uzattı ve, "Gel bana, Jinni!" diye seslendi. Maymun kızın omzuna zıplayarak hurmayı parmaklarının arasından aldı. Bunu mideye indirdikten sonra pire arar gibi kızın saçlarını karıştırmaya koyuldu. Kız da hayvanın yumuşacık beyaz karnını okşadı ve tekrar şarkıya başladı.

Birden başını kaldıran maymun pencerede Dorian'ın başını gördü. Anında cıyaklayarak kızın omzundan atladı ve duvara tırmandı. Pencere pervazına asılıp avucunu dilenci gibi kafesten içeri uzattı ve şeker kamışı parçasını çocuktan dilenmeye başladı.

Dorian ona gülünce hayvan dişlerini göstererek başını salladı, sonra da gevezelik edip yüzünü kırıştırarak şeker kamışını çocuğun elinden kapmaya çalıştı.

Kız birden dönerek yukarı baktı. "Ona bir numara yaptır," diye seslendi. "Marifetini göstermeden sakın onun karnını doyurma." Dorian, kızın da şirin bir maymunu andıran yüzü ve bal renginde iri gözleri olduğunu gördü. Eliyle göstererek, "Şöyle yap," dedi. Dorian da sinyali tekrarlayınca maymun havada bir perende attı. "Üç kere perende attır ona," diyen küçük kız ellerini çırptı. "Jinni üç perende atmalı."

Üçüncü perendesinin sonunda Dorian hayvana şeker kamışını verdi. Maymun şeker kamışını kaptığı gibi kuyruğunu dikerek çimenlerin üstünde dört ayak

koştu ve demirhindi ağaçlarından birinin üst dallarına sıçradı. Orada oturup tatlı özü dudaklarından aşağı damlarken şeker kamışını çiğnemeye başladı.

Kız o iri gözleriyle Dorian'a bakarak ciddi bir tavırla, "Senin kim olduğunu biliyorum," dedi.

"Kimim peki?"

"Sen el-Amhara'sın. O kafir çocuk."

Dorian nasıl çağrıldığını o zamana dek umursamamıştı, ama bu ad birden hoşuna gitmedi. "Benim gerçek adım Dorian'dır," dedi. "Ama sen bana Dorry diyebilirsin. Ağabeyim beni öyle çağırır."

"Dowie." Kız adı hecelemeye çalıştıysa da, R'yi yuvarlamakta zorluk çekti. "Çok garip bir ad bu, ama ben sana Dowie diyeceğim."

Dorian sordu. 'Ya senin adın nedir?"

"Yasmini," dedi kız. "Yasemin bitkisinin çiçeğinin adıdır." Birden fırlayıp yaklaştı ve çocuğa huşu içinde bakmaya başladı. "Saçlarının rengi gerçekten de kızılmış. Uyduruyorlar sanmıştım." Başını yana eğdi. "Çok da güzelmiş saçların. Dokunabilmek isterdim."

Çocuk, "Ama dokunamazsın," dedi. Sertçe söylenmiş bu sözler kızı gücendirmedi.

"Sana çok acıyorum," dedi.

"Niçin acıyorsun ki?" Dorian şaşırmıştı.

"Çünkü Zeyn senin bir kafir olduğunu, hiçbir zaman sünnet olamayacağını ve cennet bahçelerine giremeyeceğini söylüyor."

Dorian, "Bizim kendi cennetimiz var," diye böbürlendi. Kendi ölüler diyarını bu küçük kızla tartışmak onu şaşırtmıştı.

Yasmini, "Senin cennetin nerede?" diye öğrenmek istedi. Böylece, iki cennetin çeşitli erdemleri hakkında giderek uzayan bir tartışmaya giriştiler. Kız, "Benim cennetimin adı Jannat," dedi. "Allah, dini bütün kullarım için hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın duyamadığı ve insan aklının tasarlayamayacağı bir yer hazırladım, der."

Dorian bunu uzun uzun düşündüyse de, uygun bir karşılık veremedi. Jannat'tan daha üstün bir yer hayal edememişti. Bu nedenle de konuyu değiştirerek daha emin olduğu bir şeyden söz açtı.

"Benim babamın İngiltere'de elli atı var," dedi. "Senin babanın kaç tane var?"

O günden sonra Yasmini, Jinni'yle birlikte her gün Dorian'ı ziyarete geldi.

Maymun omzunun üstünde dururken Dorian'ın penceresinin altında oturuyor; buzun nasıl bir şey olduğunu, karın gökyüzünden nasıl düştüğünü, İngiliz erkeklerinin niçin bir tek eşleri olduğunu, bazılarının saçlarının nasıl Yasmini'nin ayak bileklerindeki halhallarla aynı renkte, bazılarınınkinin de kendisinindiler gibi alev renginde olduğunu, kızların altın renkli saçlarını nasıl kızgın demirlerle kıvırdıklarını, erkeklerin ise kendi saçlarını tıraş edip peruk taktıklarını, kadınların giysilerinin renk ve biçimlerini, Yasmini gibi pantolon giymediklerini ve etekliklerinin altında çıplak dolaştıklarını anlatan çocuğu gözleri ışıldayarak dinliyordu.

"Öylesi çok rahatsızlık verici olmalı," deyip ekledi. "Zeyn'ın dediği gibi sizlerin domuz eti yediğiniz doğru mu?"

Dorian onu şok etmek için, "Domuz eti kızartılınca nefis olur. Dişlerin arasında çatırdar," dedi.

Kız gözlerini daha da irileştirdi ve kusarmış gibi yaptı. "Ne kadar iğrenç. Sizler bu yüzden bizlerle cennete gidemiyorsunuz."

"Bizler sizin insanlarınız gibi günde beş kere yıkanmıyoruz. Bazen bütün kış boyunca hiç yıkanmayız. Hava bunun için çok fazla soğuk." Dorian küçük kıza bunları anlatmaktan haz duyuyordu.

"Şu halde yediğiniz domuzlar kadar pis kokuyor olmalısınız."

Yasmini dış dünya hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama zenana işleri hakkında bilmediği şey yoktu. Dorian'a, annesinin prensin boş düşmüş eşlerinden biri olduğunu, ama iki erkek kardeşi sayesinde hala gözde olduklarını anlattı. "Annemin tek çocuğu ben olsaydım, durum değişirdi, çünkü ben sadece bir kız çocuğuyum. Babam ise kız çocuklarını sevmez," dedi. Yasmini bütün bunları gayet olağanmış gibi anlatıyor, sözlerinde kendine acımayla ilgili en ufak bir ima sezilmiyordu. "Ama benim annem bir kral ailesinden geliyor. Büyük Moğol'un yeğeni olduğuna göre, imparator benim büyük dayım oluyor," diye gururla açıkladı.

"Demek ki sen bir prensessin?"

"Evet, ama pek önemi olmayan küçük bir prenses." Kızın açık sözlülüğü çok sevimliydi. "Saçlarımdaki gümüş renkli yolu görüyor musun?" dedi. Bunu göstermek için kendi etrafında bir dönüş yaptı. "Aynı gümüş yol annemde de var, dedemde de. Bu, kral kanının bir simgesidir."

Yasmini öbür çocuklar arasındaki ilişkiyi anlatınca Dorian onu Tahi'yi olduğundan daha dikkatli dinledi.

"Zeyn el-Din üvey kardeşim olur, ama onu sevmiyorum. O, şişman ve kötü kalplidir." Dorian'ı dikkatle inceledi. "Babamın seni evlat edindiği doğru mu?"

"Evet, doğru."

"Demek ki benim kardeşim oluyorsun. Galiba seni Zeyn'den daha çok seviyorum. Hem de domuz eti yediğin halde. Sen de benden hoşlanıyor musun, el-Amhara? Zeyn, Jinni'ye benzediğimi söylüyor." Omzunun üstündeki maymunu okşadı. "Sen de bir maymuna benzediğimi düşünüyor musun?"

Dorian, "Bence sen çok güzelsin," diye kibarca yanıt verdi. Yasmini gülümseyince bu sözler gerçek oldu.

"Annem, prens babamın Maskat'a Halife amcamı görmeye gittiğini söyledi."

Dorian, "Ne zaman dönecek?" diye hemen sordu. Kendisiyle Tahi'nin ihmal edilmelerinin nedeni bu olmalıydı: Prens burada değildi ki onları korusun.

"Yakında dönecek mi ?" diye sordu çocuk.

"Annem gittiği yerde uzun bir zaman kalacağını, belki de bir yıldan daha fazla bir süre dönmeyeceğini söylüyor." Yasmini, Dorian'ın yüzünü incelemek için başını yana eğdi. "Gerçekten kardeşimsen, döndüğü zaman babam seninle ata biner veya şahinle kuş avlamaya gider. Keşke ben de erkek olsaydım da seninle gidebilseydim." Yasmini havuzun kenarında oturduğu yerden ayağa fırladı. "Şimdi gitmeliyim. Kuş beni burada yakalamamalı. Seninle konuşmayı hepimize yasakladı. Beni görürse dövecektir."

Dorian, "Yarın yine gel," derken yalvarır gözükmemeye çalışıyordu.

Küçük kız çimlerin üstünde koşarak uzaklaşırken omzunun üzerinden, "Belki," diye seslendi. Jinni bu arada çıplak ayaklarının etrafında zıplıyordu.

Küçük kız gittikten sonra Dorian göğe bakarak martıların tepede daireler çevirmelerini seyretti. Ardından, kıyıyı döven dalgaların sesine kulak vererek kaçmayı umutsuzca düşünmeye başladı. Mutfağın açık damından dışarı tırmandığını, zenana'nın dış duvarının üzerinden atladığını ve kumsalda küçük bir sandal bulduğunu hayal ediyordu. Ama o sandalla nereye gidebilirim ki, diye düşününce, hayal dünyası anında yıkıldı. Sonuçta, Tom'un gelip beni bulmasını beklemek zorundayım, diye karar vererek bir kez daha kaçınılmaz olana boyun eğdi.

Kuş bir sabah anahtarlarını şıngırdatarak geldi. Tiz sesiyle, "Tahi, oğlanı

mollayı ziyarete gitmesi için hazırlayacaksın," diye bağırdı. Döşeğin üstüne bir kucak temiz giysi fırlattı. "Öğle namazından sonra onu almaya geleceğim. Çocuk hazır olmazsa, seni eşek sudan gelinceye kadar dövdürürüm."

Öküz arabası kapıların önünde bekliyordu. Dorian arabaya atlarken heyecandan ve kasvetli hapishanesinden çıkma fırsatını bulmuş olmanın sevincinden uçuyordu. Tahi onunla gelmiyordu, ama çocuğun yokluğunda bahçelerde güneşlenmesine izin verilmişti.

Arabada Dorian'la yolculuk eden Kuş, gülümsüyor ve çocuğu okşayıp duruyordu. "Bu giysiler sana ne kadar yakışmış," dedi. "En kaliteli giysiler bunlar. Yakasındaki işlemeye bak. Motifler ipekle işlenmiş! Prens Abd Muhammed El-Malik 'in de benzer bir entarisi var. Onu özellikle senin için seçtim. Seni ne kadar şımarttığımı görüyorsun, değil mi?"

Saraya yaklaşıldıkça Kuş'un heyecanı ve yağcılığı artıyordu. "Şu tarçınlı kurabiyelerden yesene. Benim en beğendiğim kurabiyeler bunlardır. Sen de onları seveceksin. Mutlu olmanı istiyorum, el-Amhara."

Kalenin beyaz duvarları gözükünce, Kuş daha kesin direktifler verdi.

"El-Allama eğer sana nasıl davrandığımı soracak olursa, senin için bir babadan farksız olduğumu söyleyeceksin. Mutfağına en kaliteli yiyeceklerin, en taze balıkların ve en seçme meyvelerin yollandığını anlatacaksın."

Dorian, "Bir cani gibi pis kokulu sıcak odalara kilitlediğini de söyleyeyim mi?" diye saf saf sordu.

"Bu doğru değil. Belki güvenliğine gereğinden biraz fazla önem vermişimdir, hepsi bu." Adam gülümsemekle beraber, bakışları bir kobranınkiler kadar soğuktu. "Sakın başıma dert açmayı düşünme, küçük kafir," diye mırıldandı. "Dostun olmam, düşmanın olmamdan çok daha hayırlıdır senin için, bana inanmıyorsan, o yaşlı şişko Tahi'ye sor. O sana anlatır."

Kalenin dış avlusunda arabadan indiler. Kuş çocuğu elinden tutup kalenin labirentine soktu. Bir çok merdiven çıktıktan sonra limana tepeden bakan bir taraçaya çıktılar. Buradan bakılınca, boğazın sularının ötesinde Afrika ana karası gözüküyordu.

Dorian ilgiyle etrafına bakındı. Denizi tekrar görmek, musonun tuz yüklü esintisini yüzünde hissetmek, zenana'nın bayat kokularından sonra kafasının berraklaştığını hissetmek müthiş bir zevkti. Mollayı hemen gördü ve kalbiyle dudaklarına dokunarak onu saygıyla selamladı. El-Allama da onun selamına karşılık vererek, "Allah senin de her zaman yüzünü güldürsün," dedi.

Mollanın yanında, bambu tentenin altında bağdaş kurmuş bir adam daha vardı. Küçük bir fincanla kahve içiyordu. Ayrıca yanında bir de nargile duruyordu. Dorian, "Selamünaleyküm," diyerek onu saygıyla selamladı. Ancak, adam dönüp ona bakınca, Dorian'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Adamı kucaklamak için ileri atıldı.

"Ben Abram!" Yaşlı doktora sarıldı. "Sizi bir daha hiç göremeyeceğimi sandım. Hala el-Auf'la o adada olduğunuzu düşünüyordum."

Yaşlı adam çocuğun kollarının arasından yavaşça sıyrıldı ve karışan sakalını düzeltti. Çocukla arasındaki yakınlığın derecesini başkalarının görmesi uygun değildi. "Dur bir göreyim seni," dedi. Dorian'ı kendisinden biraz uzaklaştırarak yüzünü inceledi. Birden bakışlarındaki anlam değişti. "Solgun görünüyorsun. Sana ne oldu çocuk?" Birden dönerek taraçanın arkalarında endişeli bir tavırla duran Kuş'a baktı. "Bu çocuktan sen sorumluydun. Ona ne yaptın, haremağası?" diye sordu. Kuş, zenana'nın dışında sadece bir köleydi, hem de hadım edilmiş bir köle. Ben Abram duyduğu küçümsemeyi gizlemeye gerek bile görmemişti.

Kuş'un alnında boncuk boncuk terler birikmişti. "Onu baş tacı ettiğime, onu efendimin gerçek oğluymuş gibi beslediğime ve şımarttığıma Allah şahidimdir," diye geveledi.

Ben Abram bu sözleri onaylayıp onaylamadığını görmek için Dorian'ın yüzüne baktı. Ondan doğru yanıtı alacağını biliyordu. Çocuk, "Geldiğim günden beri beni karanlık ve küçük bir odaya hapsetti," diye atıldı. "Bize domuz yemi gibi bulamaçlar yedirdi. Bütün bu süre içinde dadımdan başkasıyla konuşmama izin verilmedi."

Ben Abram, Kuş'a kötü kötü baktı. Haremağası dizlerinin üstüne çöktü. "Prensin emirlerini yerine getirdim, saygıdeğer hekimbaşı. Bana, çocuğun kaçmasını engellememi söylemişti."

"Prens bu çocuk için yüz bin altın rupi ödedi. Onu resmen manevi oğlu ilan etti." Ben Abram'ın yumuşak sesi tehdit doluydu. "Prens hazretleri Maskat'tan döndükleri zaman oğluna nasıl baktığın konusunda ben kendim onu bilgilendireceğim."

Kuş, "Ben sadece görevimi yaptım," diye geveledi.

"Gözetimine verilen bazı çocuklarla kadınlara karşı bu görevi ne şekilde yerine getirdiğini çok iyi biliyorum, haremağası." Ben Abram konuşmasına anlamlı bir ara verdi.

"Prensin emirlerine itaatsizlik edenleri cezalandırmak bazen görevimdir."

Ben Abram, "Fatima adındaki kızı hatırlıyorum," dedi.

Kuş kendini haklı çıkarmaya çalıştı. "O bir sürtüktü, bir fahişeydi."

Ben Abram adamı yalancı çıkardı. "Kız on altı yaşındaydı ve aşıktı."

"Şehvet düşkünü bir hayvan onun için duvarı aşıp zenana'ya geliyordu."

Ben Abram, "O genç bir savaşçı, saray muhafızlarından bir subaydı," diye düzeltti.

"Görevimi yaptım, efendim. Tabii ki ölmesi hesapta yoktu. Sadece başkalarına ders olsun istedim."

Ben Abram adamın kendini müdafaasını önlemek için elini kaldırdığına bak, haremağası. Ve söyleyeceklerime inan. Bu çocuğun başına bir kötülük gelirse, hatta ilerde ona saygısız davranırsan, küçük Fatima'dan da daha acı acı bağırmanı ben sağlayacağım."

El-Allama bütün bu söylenenleri dikkatle dinlemişti. Sonunda o da konuştu. "Ben Abram'ın bütün emrettiklerini ben de onaylıyorum. Çocukla dadısı doğru dürüst bir yerde yatırılmalı ve iyi beslenmelidir. Onu hapsetmemen, hayatına gereksiz sınırlamalar getirmemelisin. Prensin öbür oğulları gibi istediği yere gidip gelebilmelidir. Gün aşırı eğitimi için bana gelecek, ben de ona nasıl davranıldığı hakkında bilgilendirileceğim. Şimdi yıkıl karşımdan." Kuş'a uzaklaşmasını işaret etti. "Aşağıda bekle. Hazır olduğu zaman çocuğu götüreceksin."

Kuş oradan çekilirken Dorian'a nefret dolu bir bakış fırlattı.

Ben Abram yine Dorian'a döndü. "Sana söylemem gereken dedi. "Sen gittikten sonra adada olan çarpışmaları duydun mu?"

"Hayır, hayır! Hiçbir şey duymadım. Ne olur, söyleyin efendi anlatın." Ben Abram, "Ne yazık ki haberlerin hepsi iyi değil," diye onu uyardı ve sakin bir sesle konuşmaya başladı. Çocuk Flor de la Mar'a yapılan saldırıyı ve Auf'u kendi elleriyle öldürdüğünü duyunca sevinç ve gururla bağırdı. canavarın tekiydi. Tom'la gurur duyuyorum. Keşke ben de yanında olup bütün bu olanları gözlerimle görebilseydim," dedi. Ama babasının yaslandığını ve her iki bacağını nasıl kaybettiğini duyunca ağlamaktan kendini alamadı.

"Yoksa babam öldü mü? Ne olur, hayatta olduğunu söyleyin bana."

"Gerçeği söylememi istersen, bilmiyorum. Ağabeyin adadan ayrılmama izin verdiği sırada baban hayattaydı. Öyle sanıyorum ki, ağabeyin onu İngiltere'ye

götürmeyi planlıyordu."

"İngiltere'ye mi?" Dorian şaşırmıştı. "Orası o kadar uzak ki. Bir daha hiç dönmeyebilir. Tom yoksa beni terk mi etti?" Gözlerinden sel gibi akmaya başlayan yaşları durdurmaya kalkışmadı bile.

Dorian'ın ellerini avuçlarının arasına alan Ben Abram, çocuğun yüksek ateşin pençesindeymiş gibi titrediğini hissetti. "Ağabeyin iyi bir insan," dedi. "Şerefli biri. Bana büyük iyilik etti."

"Ama eğer İngiltere'ye döndüyse..." Dorian yutkundu. "Beni unutacaktır. Onu bir daha hiç görmeyeceğim."

"O zaman bunu Allah'ın iradesi olarak kabullenirsin. Oysa şimdi sen prensin oğlusun ve arzularına dikkat etmelisin." Ben Abram ayağa kalktı. "El-Allama'nın da sözünü dinlemen gerek. Kendisi prensten önce Maskat'tan döndü. Prens hazretleri, El-Allama tarafından eğitilmeni irade buyurdular."

Dinsel eğitim çalışması günün en sıcak saatlerinde yerine getirilirken Ben Abram fincanlar dolusu kahve içip nargilesini tüttürerek bekledi. Birkaç kere bir fikir ileri sürüp soru sordu, ama çoğu zaman sesini çıkarmadan dinledi. Dorian onun sessiz varlığından kuvvet alıyordu.

Palmiyelerin gölgeleri uzayıp aşağıdaki kumsala düşmeye başladığı sırada Ben Abram molladan izin isteyerek Dorian'ı, Kuş'un onu zenana'ya geri götürmek için beklediği öküz arabasına götürdü.

Haremağasının kendilerini duymayacağı bir noktada durarak Dorian'a, "Seni elimden geldiği kadar sık görmeye çalışacağım," diye söz verdi. "Örneğin, ders almak için mollanın yanına geldiğin zaman." Sesini fısıltı derecesinde hafifletti. "Ağabeyin bana büyük iyilik yaptı. O olmasaydı ben de şimdi köle gibi satılmış olacaktım. Bu nedenle sana bir mesaj ulaştıracağıma dair söz verdim. Molla dinlerken bunu yapamazdım. Çünkü söyleyeceklerimi yalnız senin duyman gerekiyor."

"Mesaj nedir? Ne olur, söyleyin, efendim."

"Ağabeyin, ettiği yemine ölünceye kadar bağlı kalacağını sana söylememi istedi. O yemini anımsıyor musun?"

Dorian, "Beni almaya geleceğini söyledi," diye fısıldadı. "Büyük bir and içti."

"Evet, küçüğüm. Bu sözünü bana da tekrarladı. Seni bulmak için geri dönecek. Efendimin çıkarlarına ters düştüğü için aslında bunu sana söylemem

gerekirdi. Ama seni, ağabeyinin sözlerinin sağlayacağı avuntudan mahrum edemezdim."

"Yeminini hiçbir zaman unutmayacağını biliyordum." Dorian ihtiyar hekimin koluna dokundu. "Bunu bana söylediğiniz için size minnettarım."

Ben Abram'la el-Allama'nın tehditlerinin Kuş'un üzerinde derin bir etkisi olmuştu. Dorian'la Tahi ertesi gün zenana'nın daha iyi bir bölümündeki genişçe bir odaya alındılar. Şimdi içinde bir de çeşmesi olan kendi küçük avluları vardı. Kuş, Tahi'nin yemek pişirmesine yardımcı olması ve lazımlıkların dökülmesi gibi ağır işleri görmesi için bir kadın köle yollamıştı. Dorian'a yeni giysiler aldığı gibi, Tahi'nin, her gün kentten taze gıda malzemeleri getiren arabaları karşılamasına da izin vermişti. Hepsinden önemlisi, artık Dorian gündüz saatlerinde bütün zenana 'da dilediği gibi dolaşabiliyordu. Ama çok yakınmasına rağmen Kuş, kalede mollayla buluşmaya gittiği zamanlar dışında duvarla çevrili alandan çıkmasına izin vermiyordu.

Dorian, Ben Abram'a konuyla ilgili şikayetlerde bulununca bu durum da değişti. Çocuğun bundan sonra limanda ve bütün adada dolaşmasına izin verildi. Ne var ki, Kuş'un muhafızlarından biri peşinden ayrılmıyor ve onu bir an bile gözünün önünden ayırmıyordu. Böylesine özgür bırakılan Dorian bir kez daha adadan kaçma planları yapmaya başladı.

Kurduğu planlar ciddiyetten uzak yapmacık oyunlardı. Balıkçı tekneleri gelip avlarını kıyıya boşaltmaya başladıkları zaman onlarla ahbap olmaya çalıştığında Dorian, Kuş'un kendisinden önce davrandığını keşfetti. Kafirle konuşmamaları için bütün adalıları uyarmış olmalıydı. Muhafızı da burnunun dibinden ayrılmadığı için çocuğun bir tekneyi çalması ya da adadaki balıkçılardan yardım görmesi mümkün değildi. Dorian da sonunda kaçma planlarının bir işe yaramayacağını kabul etti. Artık kaledeki askerler, prensin ahırlarındaki seyisler ve şahincileri arasında dostlar edinmeye daha çok zaman ve çaba harcar olmuştu.

Yasmini, Dorian'ın özgür kalışını sevinçle karşıladı. Kuş'un itiraz etmediğini görünce zamanla Dorian'ın gölgesi haline geldi. Hiç kuşkusuz zenana'dan dışarıya adımını atması yasaktı, ama bahçelerde Dorian'ı adım adım izliyor, çocuğun Tahi'yle paylaştığı daireye de sık sık ziyaretlerde bulunuyordu.

Küçük kızın şen kahkahaları ve Jinni'nin gevezelikleri karanlık odaları adeta aydınlatıyordu. Tahi ona odun ateşinde yemek pişirmesini öğretmeye başladı. Bu, Yasmini'nin daha önce hiç denemediği bir şeydi; yenilikten büyük keyif alıyor, pişirdiklerini Dorian'a zorla yedirmeye çalışıyordu. "Bunu senin için

yaptım, Dowie. Beğendin, değil mi?" diyordu incecik sesiyle. Arkadaşının lokmaları yutuşunu endişeyle izledikten sonra da, "İyiydi, değil mi?" diye soruyordu.

Dorian kumsala' inmek ya da limanı ve kaleyi ziyaret etmek için zenana' dan ayrıldığında küçük kız bütün gün somurtuyordu. Tahi'nin eteklerinin dibinden ayrılmayarak onun dönüşünü bekliyor, Dorian kapıdan içeri girdiği zaman da küçük maymun yüzü ışıldamaya başlıyordu.

Dorian bazen Yasmini'nin kendisine olan bağlılığından sıkılıyor ve sırf ondan uzaklaşmak için zenana'yı terk ediyordu. Prensin ahırlarına gittiği günlerde, o nefis hayvanları besliyor, su veriyor, tımar ediyor ve orada geçirdiği uzun saatler boyunca bir tanesine binebilmeyi umut ediyordu. High Weald'de babası ve iki ağabeyinden öğrendiklerini hatırlamaya başlamıştı. Seyisler akşam serinliğinde pulu oyununu oynuyorlardı. Moğol soyluları arasında bir tutku haline gelmiş olan bu spor, Ummanlılar tarafından da benimsenmişti. Top bir bambu kökünün oyulmasıyla yapılıyor ve ona aynı malzemeden yapılmış bir sopayla vuruluyordu. Başseyis Dorian'ı daha iyi tanıyınca onun, talim alanında genç çocuklarla birlikte kendini denemesine izin verdi. Çocuk, atın terli sırtını bacaklarının arasında hissetmeyi, spor alanındaki bağrışları ve gürültülü hamleleri, topun etrafındaki kavga sırasında öteki çocukları itip kakmayı seviyordu. Atak ve becerikli olmasıyla çok geçmeden seyislerin beğenisini kazandı. "Allah isterse, mükemmel bir binici olacak," demeye başlamışlardı.

Dorian'ın sık sık gitmeyi sevdiği yerlerden biri de prensin şahinlerinin tutulduğu kafeslerdi. Çocuk vahşi ve güzel olan bu kuşların yanında sessiz ve ilgiliydi. Şahinciler de çok geçmeden bilgilerini ve deneyimlerini ona aktarmaya başladılar. Dorian bu adamların konuşma ve terminolojilerini hemen öğrendi, bazen de davetleri üzerine onlarla atlarla yola çıkarak kuşları adanın kuzey ucundaki mangrov bataklıklarının kıyısında uçurdu.

Kimi zaman da muhafızını atlatarak adanın kıyılarında yalnız başına dolaşıyor, koylar ve ıssız kumsallar buluyordu. Buralarda giysilerini üzerinden atıp okyanusa dalıyor ve bitkin düşünceye dek mercan kayalıklarına kadar yüzerek kendini zorluyordu. Ondan sonra geriye yüzüyor, beyaz kumların üstünde yatıyor ve güney yönüne gözlerini dikerek ufukta Tom'un gemisinin gabya yelkenlerinin belirdiğini hayal ediyordu.

Yasmini'nin kendisini beklediğini bildiği zenana'ya dönerken suçluluk duygusunu bastırmak için daima küçük bir armağanı beraberinde götürüyordu. Bu, bazen bir şahin tüyü, at kuyruğu kıllarından ördüğü bir bilezik ya da

mercan kayalığından getirdiği deniz kabukluları oluyordu. Bu kabukları dizerek küçük kız için kolye bile yapmıştı.

Yasmini özlem dolu bir sesle ona, "Keşke ben de seninle gelebilseydim," dedi. "Seninle birlikte yüzmek ya da ata binmeni seyretmek isterdim."

Dorian, "Gelemeyeceğini biliyorsun," diye onu tersledi. Küçük kızın gelecekteki hayatının nasıl olacağını tahmin edebiliyordu. Peçesiz ve yanında yaşlı bir kadın olmadıkça asla zenana'dan çıkamayacaktı. Kendisi, Yasmini'nin belki bütün hayatınca arkadaş olabileceği kan akrabası olmayan tek erkekti. İkisi de erginliğin eşiğinde olduklarından bu bile yakında sona erecek, Yasmini kadın olur olmaz evlendirilecekti. Tahi ona, bu evliliğin Yasmini daha dört yaşındayken kararlaştırıldığını söylemişti. "Onu okyanusun öbür yanındaki Büyük Moğol'un ülkesinde yaşayan kuzenlerinden birine verecekler, böylece iki hanedanın arasındaki bağlar daha da pekişecek." Bunları anlatırken Tahi, küçük arkadaşının hiç görmediği bir ülkedeki hiç görmediği bir erkeğe yollanacağını düşününce neler hissettiğini Dorian'ın yüzünden okumuştu.

Çocuk, "O benim kız kardeşim. Gitmesini istemiyorum," diye atıldı. Onun adına hissettiği sorumluluğun derecesine kendisi de şaşırmıştı.

Tahi, duyduğu acımanın sesine yansımamasına çalışarak, "Senin için bir şey fark etmeyecek," dedi. "Bir yıla kalmadan erkek olmanın değişikliklerini yaşayacaksın. Kuş bunu asla gözünden kaçırmayacaktır. Asla gözünden kaçırmaz. Bunun ilk işaretini fark ettiği anda zenana'dan sonsuza dek uzaklaştırılacaksın. Burada kalacak olsa bile, o günden sonra Yasmini'nin yüzünü bir daha göremeyeceksin. Belki de arkadaşlığınızın, erkekliğini ilan edecek bıçağınki gibi bir darbeyle son bulması daha iyi olur."

Bıçak lafının açılması Dorian'ı rahatsız etti. Öbür çocukların sünnet olayının ayrıntılarını tartıştıklarını, bu konuda kaba şakalar ettiklerini duymuş, ama kendinin de aynı yoldan geçeceğini aklına bile getirmemişti. Şimdi ise Tahi bu gerçeği kafasına çarpmıştı. "Ben bir Müslüman değilim," diye itiraz etti. "Bana bunu yapamazlar."

Tahi onu uyardı. "Eğer o deri parçasını muhafaza edersen, asla kendine bir karı bulamazsın."

"Ben bir karı istemiyorum. Vücudumdan parçalar kesmelerini de istemi yorum." .

Yasmini'yle zorla ayrılacak olmalarının ona yaşattığı suçluluk duygusu, bıçak yüzünden hissettiği korkuyu pekiştiriyordu. "Ben onu korumak için yanında

olmayınca ne yapacak? O daha bir bebek," diye kaygılanıyordu.

Bir öğleden sonra, ikindi namazının hemen arkasından adadaki gezintilerinin birinden döndü. Saçları deniz suyundan hala sert ve ıslaktı. Tahi ateşin önüne çömelmişti. Dorian içeri girince başını kaldırdı. Çocuk başa gelen çekilir gibilerden bir yüz ifadesiyle dadısının, nereye gittiği ve ne yaptığı yolundaki sorularını yanıtladı. Bu arada Tahi'ye yalnızca kendince bilmesi gereken ayrıntıları açıklıyordu. Birden etrafına bakındı. Fazla önemsemiyormuş gibi bir tavırla, "Yasmini nerede?" diye sordu.

"Namaz vaktine kadar buradaydı, sonra yeni aldığı hayvanı Battuta'yı görmeye gitti. Sanırım gri renkli bir papağanmış." Dorian kadının omzunun üzerinden eğildi ve pişmekte olan mayasız ekmeklerden birini kaptı. Tahi onun eline vurdu. "Bu, akşam yemeğimiz. Onu hemen yerine bırak."

"Sen acıma nedir bilmez misin, Tahi?" Dorian ekmekten parçalar koparıp ağzına tıkarak bahçelere doğru koştu. Yasmini'ye bir armağan getirmişti: içi pembe, şanjanlı bir büyük Helisel deniz kabuğu. Dorian küçük kızı nerede bulacağını biliyordu. Bahçelerin doğusunda yüzyıllar önce Müslüman evliyalardan birinin şerefine yapılmış bir türbe enkazı vardı. Türbenin duvarındaki yazıtı Dorian epeyi uğraşarak deşifre edebilmişti: "Abdullah Muhammed Ali, Hicri 120 yılında öldü." Tepesinde paslı bir tunç hilalin yer aldığı yüksek bir kubbe vardı. Bunun altında Mekke'deki Kabe'ye çevrili bir taraça bulunuyordu ve burada namaz kılınıyordu. Taraçanın ucundaki büyük yağmur suyu sarnıcında bir zamanlar namazdan önce aptest alınmaktaydı. Ancak, sarnıç şimdi kullanılmıyor, sadece öğleden sonraları yabani kuşları kendine çekiyordu.

Yasmini'yle üvey kız kardeşleri arasından onunla arkadaş olanları orada oynamayı seviyorlardı. Burada dedikodu ederler, dalaşırlar, birbirleriyle fantastik oyunlar oynarlardı. Bu arada hayvanlarına bebek giysileri giydirir, bir ev idare edip hayali aileleri için yemek pişiriyormuş gibi davranırlardı.

Dorian taraçaya çıkan merdivenin dibine varmıştı ki, yukardan gelen bir çığlık kanını dondurdu. Yasmini'nin sesini anında tanımıştı, ama asıl yüreğini parçalayan bu sesteki müthiş acıydı. Biri öncekinden daha tiz ve tüyler ürpertici olan o korkunç çığlıklar yinelenince, uçar gibi eski merdiveni tırmandı.

Küçük benekli maymun Jinni eski türbenin kubbesinde oturuyordu. Bir bebek gibi giydirilip beslenmekten bıktığı zaman Yasmini'nin ona ulaşamadığı bu en sevdiği tüneğe kaçardı. Şimdi uykulu uykulu koltukaltını kaşıyor, mavimsi göz

kapakları kapanıyordu. Arada bir sallanıp tüneğinden düşecek gibi oluyorsa da hemen arkasından silkinip uyanıyor ve altındaki bahçelerde gözlerini gezdiriyordu.

Birden uykunun mahmurluğundan sıyrılmasına yol açan bir koku aldı: tarçınlı kurabiyelerin kokuşuydu bu. Jinni'nin dünyada tarçınlı kurabiyeler kadar sevdiği bir şey yoktu. Doğrulup uzun kuyruğuyla yuvarlak kubbenin üstünde kendine denge sağladı ve heyecanla etrafına bakındı.

İki erkek çocuğu ağaçların arasındaki patikaların birinden çıktılar. Jinni bu uzaklıktan bile onların çenelerinin oynadığını ve çocuklardan büyüğünün elinde üstü kapaklı bir gümüş sahan olduğunu görebiliyordu. 'Jinni'nin o kapağın altında ne olduğunu anlamak için görmesine ihtiyaç yoktu. Cıvıldar gibi küçük bir ses çıkardı ve kubbeden aşağı kayarak dallarını taraçanın altına uzatmış incir ağacının tepesine sıçradı.

Yaprakların arkasına gizlenerek iki oğlanın bahçenin gizli bir köşesine yerleşip gümüş sahanı aralarına almalarını seyrediyordu. Zeyn el-Din kapağı kaldırınca sarı kurabiye kümesini gören Jinni kuyruğunu dikleştirip gözlerini yuvarladı. Açgözlülükle korku arasında bocalıyordu. Zeyn el-Din'i çok iyi tanıyordu. Gözünün yukarsındaki bir yara izi, çocuğun attığı taşın anısıydı. Zeyn sapan kullanmakta ustaydı. Öte yandan, kurabiyeler hala fırından çıktıkları andaki kadar sıcak, kokuları ise karşı konulamayacak kadar büyüleyiciydi.

Jinni incir ağacının gövdesinden aşağı kayarken ağacı çocuklarla arasında tutmaya dikkat ediyordu. Yere inince ağacın arkasından çocuklara baktı.

Görülmediğine kanaat getirince gizlenme yerini bırakarak çimlerin üstüne ok gibi atıldı. Çalılardan birinin korumasında bir kez daha baktı. Yanaklarını şişirdi ve burnunu kıpırdattı. Tarçın kokusu burada çok daha kuvvetliydi. Zeyn'in kurabiyelerden birini ağzına götürdüğünü ve yumuşacık sarılığa dişlerini sapladığını gördü.

Adı İbn El-Malik Ebubekir olan öbür çocuk Zeyn el-Din'in çok sayıdaki üvey kardeşlerinden biriydi. Yerinden kalkıp dış duvarın yakınındaki bir kasuarina ağacının başına yürüdü ve dallardan birini işaret etti. "Burada bir şahin yuvası var," deyince Zeyn de ayağa kalktı ve ağacın yanına badi badi yürüdü. Gümüş sahana arkaları dönüktü. Tepelerindeki yuvayı konuşurlarken başlarını arkaya devirmişlerdi.

Zeyn,. "Belki de bir alaca doğandır," dedi umutla. "Tüylendikleri zaman

yavrularını alabiliriz."

Jinni tüm cesaretini topladı. Çalının altından fişek gibi fırlayarak açık alanı gri bir çizgi gibi aştı. Sahana ulaştı ve her iki avucunu yapışkan keklerle doldurdu. Hepsini ağzına doldurunca yanakları patlayacakmış gibi şişti. Kurabiyelerin yarısı sahanın içinde kalmıştı, maymun onları da avuçlamaya kalkıştı, ama hepsini alamadı, ardından, avucundakileri yere düşürünce yeniden başladı.

"Eyvah, maymun!" Zeyn'ın o korktuğu sesi arkasında cıyaklayınca Jinni yakayı ele verdiğini anladı. Kaçma telaşı arasında sahanı devirdi ve kurtuluş olarak gördüğü incir ağacına koştu. Arkasındaki çimlerin üstüne kırık kurabiyelerden oluşan bir iz bırakıyordu.

Jinni ağacın gövdesine tırmanıp ilk yüksek dalların sağladığı güvenliğe ulaşınca başını eğip arkaya baktı. Oğlanlar hemen arkasındaydılar ve öfkelerini haykırıyorlardı. "Şeytan! Yezit maymun! Pis hayvan!"

Jinni ağacın üst dallarına ulaştı ve bir çatala tünedi. Orada kendini güvenlikte hissediyordu. Kaçışa ve ağaca tırmanışa rağmen avucunda kalabilmiş kurabiye kalıntılarını atıştırmaya başladı.

Zeyn ağacın altında durduğu yerde kemerine asılı keseyi açtı ve içinden sapanını çıkardı. Deri şeritleri uzattığı kollarının arasında gerdi, sonra yuvarlak bir çakıl seçerek bunu sapan lastiğinin ucundaki cebe sıkıştırdı. Ağacın dibin de yer değiştirerek Jinni'ye rahatça nişan alabileceği bir yer seçti. Maymun başını bir aşağı, bir yukarı oynatıyor, gözlerini ardına kadar açıyor ve çocuğu korkutup kaçırmak için korkunç suratlar yapıyordu.

Zeyn, "Sana öyle bir ders vereceğim ki, kurabiyelerimi çalmayı bir daha aklından bile geçirmeyeceksin," diyerek atışa hazırlandı. Havanın içinde titretene kadar şeritleri gerdi, sonra da en uygun zamanda onları salıverdi. Tıslayan beyaz bir gölgeden farksız olan çakıl, Jinni'nin yolunun üstünden kaçamayacağı kadar hızlıydı. Taş maymunun sol koluna, dirseğinin hemen altına çarptı ve kemiğin çatırdadığı duyuldu.

Jinni ciyaklayarak havaya sıçradı. Kırık kolu sallanıp duruyordu. Aşağı düşerken bir dala sarılmaya çalıştıysa da kolu ona itaat etmediğinden sağ eliyle bir yere sarılana kadar gövdenin yarısına kadar düştü.

İki erkek çocuk heyecanla bağrışıyor ve dans ediyorlardı. Ebubekir, "Onu vurdun, Zeyn!" diye sevincini dile getirdi.

"Seni öldüreceğim, pis şeytan!" diye homurdanan Zeyn sapanın cebine ikinci

bir taşı sıkıştırmakla meşguldü. Jinni tek koluyla ağacın tepelerine tırmanmaya koyulmuştu. Taraçanın üzerine uzanan büyük dala ulaştığında acıdan inliyor ve sızlanıyordu.

Zeyn'in fırlattığı bundan sonraki taş havayı ıslığa benzer bir sesle yardı ve Jinni'nin göğsünün hemen altında dala çarptı. Maymun havaya sıçradı ve kırık kolu sallanırken dalın sonuna doğru atıldı. Korumayı nerede bulabileceğini biliyordu. Yasmini onun çığlıklarını duymuştu ve bunun nedenini bilmemekle beraber, telaşla ona seslenmekteydi. "Jinni! Ne var bebeğim? Annene gel."

Jinni dalın ucundan ok gibi fırlayıp acı ve korkudan ciyaklayarak Yasmini'nin kollarının arasına düştü.

Zeyn, Ebubekir'e, "Gel!" diye bağırıyordu. "Bir sopa bul! Onun işini bitireceğiz!"

Bahçıvanlar merdivenin dibinde bir bambu kazığı yığını bırakmışlardı. Oğlanlar bunlardan birer tane kaparak merdivenden yukarı koştular. T araç ay a ilk varan Zeyn oldu. Yasmini kollarının arasında Jinni ile karşısına çıkınca durakladı. Küçük kız, "Bana yaklaşma!" diye bağırdı. "Bizi rahat bırak, Zeyn el-Din."

Küçük kızın öfkesi Zeyh'i bir an şaşırtmıştı, ama Ebubekir hemen arkasından yetişerek onu ileri itti.

"Bu sadece Yasmini canım," dedi. "O bir bebek. Ben onu tutarım. Sen maymunu al."

Yasmini panik halindeki hayvanı göğsüne bastırarak geri geri gidiyordu, ama oğlanlar birbirlerini kışkırtıp bambu değneklerini sallayarak üzerine gel meyi sürdürdüler. "Şeytan kurabiyelerimi çaldı. Onu öldüreceğim."

Yasmini de, "Önce ben seni öldüreceğim," diye bağırarak karşılık verdiyse de, cesareti kırılmaya başlıyordu; gözleri de yaşlarla dolmaktaydı. Kızcağız bu arada yağmur suyu sarnıcının alçak korkuluğunun başına gelmiş, orada kapana kısılmıştı. Üvey kız kardeşleri ağabeylerinin tehdit dolu sesini duyunca onu terk edip kaçmışlardı. Yasmini yalnızdı, dudakları titriyordu, ama sesinin güçlü çıkmasına çalıştı. "Bizi yalnız bırak. Yoksa el-Amhara'ya söylerim. Jinni'ye yaptıkların yüzünden seni cezalandıracak."

Zeyn küçük kızı alaya aldı. "El-Amhara'ya söyleyecekmiş. Aman çok korktum! El-Amhara domuz eti yiyen bir kafir."

Oğlanlar Yasmini'yi sarnıcın korkuluğunun dibinde sıkıştırmışlardı. Ebubekir

birdenbire ileri atılarak küçük kızın boynuna sarıldı. "Maymunu yakala!" diye bağırdı, Zeyn de Jinni'nin bacağını kavradı. Üç çocuk cıyaklayan hayvan uğruna taraçada boğuşuyorlardı. Yasmini var gücüyle Jinni'ye sarılmıştı, bir yandan ağlarken bir yandan bağırıyordu. Ebubekir maymunu kavrayan parmaklarını birer birer çözünce, sonunda Yasmini pes etti, Zeyn de maymunu onun elinden kaptı.

Yasmini, "Onu geri ver," diye yalvardı. "Ne olur, daha fazla canını yakma."

Zeyn, Jinni'yi boynundan tutuyordu. "Pis şeyi ben öldürmeden ona iyi bak," diye homurdandı.

Jinni birden dönüp dişlerini Zeyn'in bileğine sapladı. Zeyn acıyla şaşkınlıktan bir çığlık atarak Jinni'yi başının yukarsına kaldırdı ve sarnıcın içine firlattı. Maymun suyun içinde gözden kayboldu, ama sonra yüzeye çıkarak suyun kenarına doğru yüzmeye başladı. Zeyn kanayan bileğine bakakalmıştı. "Beni ısırdı!" diye uludu. "Şu kana baksana!" Sarnıcın kenarına koştu ve bambu kazığını uzatarak Jinni'nin başını suyun altına itti. Maymunun başı ortaya çıkınca onu tekrar suyun içine itti. Bir yandan da sadistçe gülüyordu. "Ne kadar iyi yüzdüğünü görelim!"

Yasmini, Ebubekir'in elinden kurtularak Zeyn'in sırtına atladı. Küçük kız bağırarak onun başıyla omuzlarını yumruklamaya başladı. Zeyn ise kız kardeşinin çığlıklarını ve saldırısını umursamadan gülüp eğlenmeyi sürdürüyordu.

Jinni kuvvetten düşmekteydi. Kürkü de ıslanmış ve kafasına yapışmıştı, artık bağırmak için ne gücü, ne de nefesi kalmıştı, ama Yasmini'nin sesi giderek yükseliyor ve tizleşiyordu. "Bırak onu! Senden nefret ediyorum. Bebeğimi bırak!"

Dorian son birkaç basamağı koşarak çıktı ve merdivenin başında durdu.

Karşılaştığı sahnenin anlamını kavraması birkaç saniyesini aldı. Yasmini'yi yaralı ya da can çekişir bulması olasılığını düşünerek müthiş bir panik duymuştu, ama yaşça büyük iki oğlanın Yasmini'ye ve Jinni'ye yaptıklarını görünce korkusu müthiş bir öfkeye dönüştü. Birden üzerlerine saldırdı.

Ebubekir onun geldiğini görmüştü. Saldırıyı karşılamaya hazırlandı. Kafasına çarpmak için bambu sopasını kaldırsa da Dorian hemen eğilerek omzunu hasmının göğsünün ortasına çarparak onu geriye itti. Ebubekir taraçanın yan duvarına çarpıp bambuyu elinden düşürdü. Bunun üzerine hızla merdivene atıldı ve koşa koşa basamakları indi.

Dorian'ın tek düşüncesi şimdi Zeyn'e yetişip Yasmini'yi kurtarmaktı. Hemen saldırıya geçti, Zeyn de karşı saldırıya hazırlandı, ama sırtına binmiş küçük kız onu engellediği için, bambuyla yaptığı hamle başarısız oldu. Dorian hamleyi engelleyerek kazığı iki eliyle yakaladı. İkisi de kazığı çekiştirerek sendeleyip duruyorlardı.

Dorian, Yasmini'ye, "Jinni'yi yakala!" diye bağırdı, kız da hemen itaat ederek Zeyn'in sırtından aşağı atladı ve sarnıca koştu. Çırpınmakta olan maymunu uzanıp yakaladı. Her tarafından sular süzülen, öksürüp tıksırdıkça ağzından burnundan sular akan zavallı hayvanı sudan kurtardı. Onu göğsüne bastırarak sarnıcın korkuluğunun altına büzüldü ve taraçada itişen iki çocuk tan korunmaya çalıştı.

Zeyn, Dorian'dan daha ağır ve beş santim daha uzundu. Bu kuvvet mücadelesinde ağır basmaya başlıyordu. "Seni de tıpkı maymun gibi boğacağım, şeytan bakışlı dinsiz," diye tehdit savurarak bütün gücüyle bambu kazığının üzerine yüklendi.

Dorian, Tom'dan öğrendiği her şeyi öfkesi yüzünden unutmuştu, ama hakaret onu sakinleştirdi ve Zeyn'in onu kendisine yaklaştırmasına izin verdi. Sonra kazığı birden salıvererek sağ yumruğunu savurmaya hazırlandı. Tom, "Vücudun dönüşünden ve omuzların salınımından yararlan. Burnu hedef al," diye öğretmişti.

Dorian saldırıya geçti. Elleri at sporundan sertleşmiş, omuzları yüzmekten kuvvetlenmişti. Yumruğu çarpar çarpmaz Zeyn'in burnu fazla olgun bir erik gibi patladı. Zeyn bambu sopayı elinden bıraktı ve iki elini yaralı yüzüne götürdü. Gözleri acı gözyaşlarıyla dolmuştu. Parmaklarının arasından süzülen kan bembeyaz kanzu'sunun üstüne damlıyordu.

Dorian bundan sonraki yumruğu vurmaya hazırlandı. Tom ona çenenin ucunu dişlerini sıkarak ve kendi kulağının altında onu aramak suretiyle nasıl bulacağını göstermişti. Çocuk vücudunun bütün ağırlığını aktararak bundan sonraki yumruğunu da indirdi.

Zeyn bu tarz bir dövüşü hiç görmemişti. Elden bir çekiç oluşturmak ve bununla hasmın yüzünü dövmek kendi dövüş fikrine yabancıydı. Ona güreşmeyi öğretmişlerdi, ama bundan da karşısında daha hafif ve daha güçsüz bir çocuk olduğu zaman hoşlanıyordu.

Burnuna çarpan yumruk onu şaşırtmış, şaşkınlık, üzerinde acıdan çok daha etkili olmuştu. Bundan sonraki darbe onu hazırlıksız yakaladı. Yüzünün yanına

sanki bir top mermisi çarpmış gibi oldu ve bir an gözleri karardı. Dorian, onu nakavt edecek ağırlık ve kuvvetten henüz yoksundu. Ama yumruk tam yerine ve yeterli bir kuvvetle isabet ettiğinden arkaya sendeledi. Gözlerine yaşlar dolduğundan göremiyor, kendini savunamıyordu; bacaklarının pelteleştiğini hissetti.

Yeni bir darbe bu kez şişman dudaklarını hedef almıştı. Zeyn ön dişlerinden birinin kırıldığını hissetti. Her iki koluyla yüzünü örterek önünü görmeden merdivene doğru sendeledi.

Dorian bu kez bambu sopasını yerden alıp çocuğun sırtıyla omuzlarına vurmaya başlamıştı. Bambunun cildini diken gibi yakması üzerine, Zeyn ağzıyla burnundaki acıyı bile unutarak merdivenin üst basamağına sıçradı.

Dorian sopayı bir kere daha sallayınca Zeyn bir akrep tarafından sokulmuş gibi dengesini kaybetti. Karmakarışık bir kol ve bacak kümesi görümünde dibe kadar yuvarlandı ve avazı çıktığı kadar bağırıp hıçkırarak sürünmeye çalıştı. Dorian'ın arkasından merdiveni indiğini duyunca yaşlı gözlerle dönüp omzunun üzerinden ona baktı.

Kafirin yüzü kıpkırmızı bir öfke maskesine dönüşmüştü. Soluk yeşil renkli gözlerinden sanki kıvılcımlar fışkırıyordu. Bambu sopasını ise her iki eliyle tutmaktaydı. Zeyn zar zor ayağa kalktı ve kırık dişi kanla karışık yere tükürdü. Koşmaya çalıştıysa da, sağ ayağında bir kırık olduğundan ancak topallayarak uzaklaşmaya çalıştı ve kaçan Ebubekir'in peşine düştü.

Dorian bambuyu elinden atıp kaçmalarına göz yumdu. Öfkesini kontrol altına almak için birkaç derin soluk alıp verdikten sonra küçük kızın yanına koştu.

Yasimini sarnıcın korkuluğunun altında büzüldüğü yerdeydi. Titriyor ve ağlıyordu. Üstünden sular akan maymunu göğsüne bastırmıştı.

Dorian, "Bir yerine bir şey oldu mu, Yasmini? Zeyn canını yaktı mı?" diye sordu.

Küçük kız "hayır" der gibi başını salladı ve bir şey demeden maymunu Dorian'a uzattı. Jinni'nin ıslak tüyleri vücuduna yapıştığından normal büyüklüğünün yarısı kadar gözüküyordu.

Yasmini, "Kolu!" diye fısıldadı. "Kırılmış."

Dorian sallanan kolu yavaşça parmaklarının arasında tuttu, Jinni sızlandıysa da karşı koymadı. Dorian’a güven dolu, iri gözleriyle bakıyordu. Çocuk,Seraph'ın donanımından düşen bir denizcinin ve kolunu bocurgatın

çubuklarına kaptırmış bir başkasının yaralarını tedavi ederken seyrettiği Dr. Reynolds'un yaptıklarını hatırlamaya çalıştı. Jinni'nin kolunu yavaşça düzeltti ve bu biçimde kalması için kısa bir bambudan yararlandı, sonra kefiyesinden kopardığı uzun bir pamuklu parçasıyla hareketsizleştirdi. Yasmini'ye, "Onu Ben Abram'a götürmeliyim," dedi ve küçük vücudu kızın kollarının arasından aldı.

Küçük kız, "Keşke ben de seninle gelebilsem," diye fısıldadıysa da bunun mümkün olmadığını biliyordu; zaten Dorian da yanıt vermeye lüzum görmemişti. Entarisinin bir katıyla Jinni için bir beşik yaptı. Yasmini, zenana'nın kapısına kadar onunla geldi ve palmiyelerin arasındaki yoldan kente doğru yürüyen arkadaşının arkasından bakakaldı.

Dorian yarım mil kadar ilerde prensin atlarından bir kafilenin beraberindeki seyislerden birine rastladı.

"Mustafa!" diye bağırdı. "Beni limana kadar götürür müsün?"

Mustafa çocuğu atın üstünde arkasına oturttu ve kentin daracık sokarından limana doğru dörtnala yol almaya başladılar.

Ben Abram limana yakın dispanserinde iş başındaydı. Arkadaki küçük odadan ellerindeki kanları silerek çıktı ve Dorian'la Jinni'yi şaşkınlıkla selamladı.

Dorian ona, "Size bir hasta getirdim, efendim, hünerlerinize fazlasıyla ihyacı olan bir hasta," dedi.

"Hayvan beni ısırmaz mı?" Ben Abram, Jinni'ye şüpheyle baktı.

"Sakın korkmayın. Jinni size güvenebileceğini biliyor." Ben Abram kolu dikkatle inceleyerek, "Kemiklerin iyileştirilmesi eski çağlara kadar uzanan bir hünerdir, ama atalarımdan herhangi birinin bunun gibi bir hastalarının olduğundan şüpheliyim," dedi.

Hekim işini bitirince maymunun kolu ince bir tahtanın üstünde sabitleştirilerek sarılmıştı. Ben Abram, Jinni'ye ayrıca küçük bir miktar afyon verdiği maymun böylece zenana'ya kadarki uzun yürüyüş boyunca Dorian'ın kollarının arasında uyudu.

Yasmini kapının iç tarafında onları bekliyordu. Uyuşturulmuş maymunu Dorian'ın kollarından aldı ve onu sevgiyle kucaklayarak kaldıkları daireye taşıdı. Tahi'yi orada ağlamaklı halde buldular. "Sen ne yaptın, akılsız çocuk?" Dorian görünür görünmez saldırıya geçti. "Bütün zenana allak bullak durumda.

Kuş da buraya geldi. Öfkesinden konuşamayacak durumdaydı. Jinni Zeyn el-Din'i ısırdığı, senin de çocuğun dişini, burnunu ve ayağını kırdığın doğru mu? Kuş, Zeyn'in belki de bir daha yürüyemeyeceğini, en azından hayatının sonuna kadar sakat kalacağını söylüyor."

"Kendi beceriksizliği yüzünden ayağını kırdı." Dorian hiç de pişman gözükmüyor, aksine meydan okuyordu. Tahi onu kucaklayıp tombul göğsüne bastırdı. "Başına ne büyük bir bela açtığından haberin yok senin!" diyerek hıçkırıyordu. "Bundan sonra daima tetikte olmak zorundasın. Önce benim tatmadığım hiçbir şeyi yemeyeceksin ve içmeyeceksin.Yatak odanın kapısındaki sürgü de daima kapalı durmalı." Kadıncağız, Kuş'la Zeyn el-Din'in intikamına karşı almaları gereken önlemleri sayıp döküyordu. "Maskat'tan dönünce prens bakalım ne diyecek?" deyip inleyerek konuşmasını bitirdi.

Yasmini'yle Dorian, Tahi'yi tencerelerinin başında ağlayıp türlü felaket planları yapar halde bıraktılar ve Jinni'yi Dorian'ın yatak odasına taşıdılar. Onu döşeğin üstüne yatırıp yanı başında yan yana oturdular.

İkisi de konuşmuyorlardı. Bir süre sonra Yasmini'nin başı önüne düştü ve Dorian'ın omzuna yaslanarak uyuyakaldı. Dorian da kolunu ona doladı, böylece Tahi çok sonra onları birbirlerinin kollarının arasında uyur buldu. Çiftin yanına diz çökerek yüzlerini inceledi. Beraber ne kadar güzeller, diye düşündü. "Ne kadar genç ve masum. Birleşemeyecek olmaları ne kötü. Kızıl saçlı çocukları olabilirdi." Bunları fısıldayarak Yasmini'yi Dorian'ın koruyucu kollarının arasından aldı ve onu kendi annesinin ana kapının yakınındaki görkemli dairesine taşıdı. Küçük kızı orada dadılardan birine teslim etti.

***

Kuş ertesi sabah erkenden yine geldi. Atıp tutuyor, tehditler savuruyordu. Buna rağmen, el-Allama'yla Ben Abram'ın direktiflerini hiçe sayıp Dorian'a gerçekten zarar vermeyeceği belliydi. Ama kötü niyeti neredeyse elle tutulacak kadar belirgindi. Kapıda durup Dorian'a baktı; şiş yüzü nefret doluydu. "Evvel Allah, canımı sıkmak için artık zenana'da olmayacağın günler yakın," diye homurdandı.

Atmosfer Dorian'a karşı duyulan düşmanlıkla çatırdıyordu. Yasmini dışındaki bütün çocuklar ondan uzak duruyorlardı. Onu gördükleri anda kaba saba oyunlarını bırakıyor ve kıkır kıkır gülüşerek çekilip gidiyorlardı. Kadınlar yüzlerini örtüyor ve çocuğa değmek onları lekeleyecekmiş gibi eteklerini toparlıyorlardı.

Üç gün sonra Dorian, el-Allama'yla dersinden sonra kapılardan içeri girerken Zeyn'le karşılaştı. Zeyn, Ebubekir ve başka üç dalkavuğuyla oturuyordu. Çocuklar bir tabakta yığılı şekerlemeleri atıştırıp duruyorlardı, ama Dorian onlara doğru yürürken tedirgin halde sustular.

Zeyn'in burnu hala şişti ve üst dudağında da bir yara kabuğu göze çarpıyordu. Her iki göz çukuru gözlerinin doğal renginden daha koyu bir renk almıştı. Sağ ayağı sargılıydı; hayatının sonuna kadar sakat kalacak olması belki de doğruydu, ama Dorian hiç duraklamadığı gibi, Zeyn'in gözlerinin içine baktı. Oğlan o soğuk yeşil bakışa dayanamayarak başını öbür yana çevirdi. Ebubekir'e bir şey söyledi, iki çocuk bunun üzerine sinirli sinirli kıkırdadılar. Dorian onların yanından geçip uzaklaşınca Zeyn cesaretlendi. "Derisi cerahat gibi beyaz," dedi. Sesi ön dişlerinin arasındaki delikten tıslar gibi çıkmıştı.

Ebubekir ekledi. "Gözleri de domuzların sidiği gibi yeşil."

Dorian aynı derecede yüksek bir sesle, "Sadece o sidiği içen rengini o kadar iyi bilebilirdi," diyerek arkasına bakmadan uzaklaştı.

O tehlikeli düşmanlık duygusu sonraki haftalarda yatışır gibi oldu. Dorian, zenana'dakiler tarafından dışlanmıştı ve çoğunluk tarafından görmezlikten geliniyordu. Zeyn ile Ebubekir bile ona tepki vermiyorlar, karşılaştıkları zaman aşırı bir kayıtsızlık sergiliyorlardı. Zeyn hala topallıyordu; sağ ayağının gördüğü zararın etkisinin kalıcı olacağı anlaşılıyordu.

Ama Tahi iki çocuk arasındaki ateşkesten etkilenmiyor, zehre ve uzaktan adam öldürmenin başka yöntemlerine karşı Dorian'ı uyarma fırsatını hiç kaçırmıyordu. "Kanzu'nu silkelemeden asla giyme. Ayakkabılarını da ters çevirip salla. Buralarda küçük bir yeşil akrep var; o kadar çabuk öldürür ki

sokulduktan sonra bağırmaya bile vakit bulamazsın. Kuş, akrebin özelliklerini ve başka kötülükleri çok iyi bilir."

Ama bunların hiçbiri Dorian'ın coşkulu ruhunu bastıramıyordu. Zenana'nın duvarlarının arasında giderek daha az zaman geçiriyordu. Oradayken de Yasmini sürekli onun yanındaydı.

Jinni, Ben Abram'ın becerisi sayesinde çabuk iyileşti ve daha çok sağlam bacağına rağbet ettiği halde çok geçmeden dış duvarın tepesinde ağaçtan ağaca tırmanmaya başladı.

Uzun Ramazan ayı gelip geçti. Yeni doğan ay orucu sona erdirirken Zeyn el Din, zenana'dan uzaklaştı. Buluğ çağına ulaşmış, erkek olmuştu, Dorian'ın onu yaralaması sonucunda ise dış dünyaya topallayarak adım atmıştı. Dorian'la Yasmini onun gitmesine çok sevindiler. Amcası Halife'nin sarayında yaşaması için Maskat'a gönderildiğini duymuşlardı.

Haberi duyunca Tahi alayla burnunu çekti. "Prensin itaatini garantilemek için rehine olarak Halife'ye gönderildiği söyleniyor."

Bu, Dorian'ın Umman kral ailesinin içindeki entrikaları ilk duyuşu değildi.

Bununla beraber, Tahi onun esasen bildiklerini yineledi. "Halife kardeşlerin den altısını vatana ihanet suçundan idam ettirdi; hayatını bağışladıklarına da hiç güvenmiyor." Kadıncağız sesini fısıltı halini alana dek alçalttı. "Halife kötü kalpli, gaddar bir adamdır. Günün birinde kehanetteki çocuk olarak dikkatini çekmekten Tanrı seni korusun." Bunun düşüncesi bile Tahi'yi titretiyordu.

Zeyn el-Din'in ani gidişinden birkaç hafta sonra Yasmini, Dorian'ın odasına geldi. Çocuğu kolunu çekiştire çekiştire uyandırarak, "Jinni dün gece yemek yemeğe gelmedi, bu sabah ise yatağımda yoktu," diye sızlandı. Küçük kız üzüntüyle endişeden titriyordu.

Dorian yataktan fırlayıp kanzusunu üzerine geçirirken Yasmini, "Jinni'nin başına korkunç bir şey gelmiş olmasından korkuyorum," diyerek ağlıyordu.

Dorian, "Onu bulacağız," diye söz verdi. "Haydi gel."

İlk akla gelen yerlerden, Jinni'nin en sevdiği uğraklarından işe başladılar.

Bunların başlıcası, evliya Abdullah Muhammed Ali'nin türbesiydi. Eski yapının her köşesini aradılar, maymuna adıyla sesleniyor, tarçınlı kekler ikram ediyorlardı. Tarçın kokusunun her nerede olursa olsun Jinni'yi ortaya çıkaracağını biliyorlardı. Orada bir sonuç alamayınca, bahçeleri dikkatle taradılar, ama yine boşuna. Yasmini üzüntüsünden perişandı. "Onu bir kere

kurtarmıştın, Dowie. Şeytan şimdi yine onu almaya geldi. Belki de ceza olsun diye Jinni'yi almıştır," diyordu.

"Bebek olma, Yassie. Şeytan maymunlarla ve küçük kızlarla uğraşmaz."

"Ne yapacağız şimdi?" Yasmini, yüzde yüz bir güven yansıtan bal renkli gözlerini arkadaşına çevirdi.

"Yine türbeyi arayacağız. Jinni oralarda bir yerde olmalı."

Türbenin ağzı yüzyıllar önce tuğlalar ve çimentoyla kapatılmıştı. Dorian'ın her köşesini dikkatle incelemesine rağmen bir maymunun bile geçebileceği bir delik yoktu. Taraçaya çıkıp sesleri kısılana kadar onu çağırmalarına rağmen. Jinni'den hala bir iz yoktu.

Sonunda çaresizlik içinde sarnıcın kenarına oturdular. Yorulmuş ve moralleri bozulmuştu, birbirlerinin yüzüne bakmaktan çekiniyorlardı. ikisi de sessizlik içinde oturuyor olmasaydı, yüzde yüz cıvıltıya benzer o hafif sesi dünyada duymazlardı. Sesi ikisi de aynı anda duydu. Yasmini, Dorian'ın kolunu yakalayıp sivri küçük tırnaklarını çocuğun derisine sapladı.

"Jinni!" diye fısıldadı.

Sarnıcın korkuluğunun üstünden aşağı atlayıp heyecanla etraflarına baktılar. Yorgunluklarını unutmuşlardı. Belli bir odak noktası olmayan ses, sanki etraflarını saran havada dolaşıyordu.

Yasmini, "Nereden geliyor acaba, Dowie?" diye sordu, ama çocuk onu susturdu. Sessiz olmasını parmağıyla işaret ederek hafif sesin geldiği yerin taraçanın öbür yanı olduğunu saptadı. Ses kesilince ıslık çaldı. Bunun üzerine Jinni yine seslenerek onu taraçanın uzak ucuna çekti.

Orada da görünüşe göre bir şey yoktu, ama Dorian yere diz çöküp tür benin duvarıyla Jinni'nin sesinin belirginleştiği taraçanın süpürgeliğinin arasına sürününce durum değişti. Yaban otlarıyla sarmaşıklar burada her tarafı kaplamıştı, ancak Dorian bunların arasında birinin oradan geçtiğini gösteren bir iz fark etti. Çocuk buraya sürünerek kubbe duvarının dibini araştırmak için otlarla sarmaşıkları araladı.

Mercan kayasının bir noktada dağıldığını ve Jinni'nin içeri sürünmesine olanak verecek bir deliğin oluştuğunu hemen gördü. Bu aralığa kulağını dayayınca son kuşkularından da eser kalmadı. Jinni'nin bağırışları şimdi kumanda borusundan gelirmiş gibi abartılı olarak duyuluyordu. Dorian, Yasmini'ye, "Burada, aşağıda," dedi.

Küçük kız sevinçle ellerini çırptı. "Onu çıkarabilir misin, Dowie?" Sonra, ağzını deliğe dayayarak, "Jinni, bebeğim! Beni duyuyor musun?" diye seslendi. Bu çağrısına deliğin derinlerinden gelen hafif, fakat heyecanlı cıyaklamalar yanıt verdi.

"Sen yolumdan çekil." Dorian küçük kızı iterek deliği elleriyle genişletmeye başladı. Duvarın yapımında harç kullanılmadığı için bunu parça parça koparabiliyordu. Yasmini'yi merdivenin dibindeki yığından bir bambu çomağı getirmeye yolladı. Bunu taşın en zorlu parçalarını sökmede kullandı.

Yarım saate kalmadan deliği içine sürünmesine olanak verecek kadar genişletmişti. Ne çare ki, bunun derinlerine bakınca kendi kaldırdığı toz ve karanlıktan başka bir şey göremedi. "Sen burada bekle, Yassie," dedi ve bacaklarını delikten aşağı sarkıttı. Ama bacaklarıyla orayı burayı yokladığı halde, ne dibe dokunabildi, ne de ayaklarını basacak bir yer bulabildi. Bunun üzerine deliğin kenarına iki eliyle yapışarak kendini santim santim aşağı sarkıttı. Ancak, duvarda tuttuğu bölümün kırılmasıyla acı bir çığlık atarak karanlığın içine düştü. Metrelerce aşağı yuvarlanarak ölmeyi beklerken sadece birkaç santim düştükten sonra dibe ulaştı. Çarpışma öylesine beklenmedik bir sırada gerçekleşti ki, bacakları altında bükülüverdi ve çocuk külçe halinde yere yığıldı. Hemen doğrulup ayağa kalktı.

Yasmini telaşla aşağıya seslendi, “İyi misin, Dowie?"

"Evet."

"Ben de aşağı gelebilir miyim?"

"Hayır! Sen orada kal. Hem başını da çek ki içeriye ışık girebilsin."

Toz çöküp gözleri karanlığa alışınca Dorian çevresini inceleyebildi. Tepesindeki delikten ince bir güneş ışını içeri süzülüyordu; çocuk bunun ışığında, türbenin kalın dış duvarının içinde açılmış gözüken dar bir geçitte bulunduğunu gördü. Burası omuzlarından biraz daha geniş ve ayakta durmasına izin verecek kadar yüksekti.

Jinni'nin çığlıkları yakında bir yerden geldiğinden o tarafa yöneldi. Dorian birden geçidi kapayan bir tahta kapıyla karşılaştı. Eskilikten ve küften harap durumdaydı, çürümüş deri menteşelerinden kurtulup yere devrilmişti. Jinni herhalde üstüne atılmış, küçücük cüssesi bile kapıyı devirmeye yetmişti. Şimdi de altına sıkışmış durumdaydı.

Kendini kurtarmaya çalışırken tahtaya takılan tırnaklarını kırmıştı, tüyleri de toz ve tahta kıymığı içinde kalmıştı. Dorian ağır kapıya asıldı ve onu,

maymunun altından sıyrılmasına yetecek kadar kaldırabildi. Jinni yaralı değildi, ok gibi fırlayarak çocuğun omzuna oturdu ve her iki koluyla boynuna sarılarak gevezeliğe başladı.

Dorian sakinleşmesi için Jinni'nin başını okşayıp, "Seni akılsız hayvan!" diye onu İngilizce azarladı. "Umarım bu olay sana, gitmemen gereken yerlere gitmemeyi öğretmiştir."

Dorian maymunu deliğin içine sarkmış durumdaki Yasmini'ye verdi. Sonra, dönüp kapıyı bir ucundan kaldırarak geriye sürükledi. Onu geçidin duvarına dayadı ve merdiven gibi kullanarak delikten gün ışığına çıktı.

Dorian'ın üstü başı toz toprak içindeydi. Yasmini maymunu sevip okşarken o da pisliği sarnıcın sularıyla temizledi.

Yasmini, Jinni'yi merdivenden aşağı indirdi, ama Dorian onu izlemeden önce ani bir dürtüyle kubbenin dibindeki deliği gizlemek için otlarla sarmaşıkları düzelterek eski şekillerine soktu.

Birkaç gün sonra Dorian gizli geçidin ilersini keşfetmeye gitti. Neyi planladığını Yasmini'ye hiç söylememesi gerekiyordu. Küçük kız onunla gitmek ve Jinni'yi de beraberinde götürmekte ısrar etti. Dorian, Tahi'ye belli etmeden lambalardan birini, yakmak için yanına çakmak ve çakmaktaşı aldı.

Kuş'un casuslarından ya da uşaklarından biri tarafından izlenmediklerine emin olmak için titizce önlemlere başvurdular. Eski türbeye gitmek için ayrı yollar izleyip sarnıcın yanında buluştular.

Yasmini omzuna tünemiş Jinni'yle merdiveni çıkınca Dorian ona, "Seni kimse izlemedi ya?" diye sordu.

"Hiç kimse izlemedi!" diyen küçük kız heyecanla dans ediyordu. "Orada ne bulacağız dersin, Dowie? Bir hazine, altın ve değerli taşlar olabilir mi?"

Çocuk ona takılmadan edemedi. "Herhalde kafatasları ve kemiklerle dolu gizli bir oda buluruz."

Yasmini endişeli görünüyordu. "Sen önden girer misin?" diyerek Dorian'nın elini tuttu.

Otların arasına sürünüp onları arkalarından kapadılar. Dorian hemen arkasından deliğin ağzındaki sarmaşıkları yana iterek karanlığa gözlerini dikti. "Güvenli," dedi. "Bizden sonra kimse burayı bulmamış." Çömelip lambayı yakmaya girişti. Alev düzgün şekilde yanınca lambayı Yasmini'ye verdi. "Söylediğim zaman onu bana uzat." Kendini delikten aşağı bırakıp başını

kaldırdı. "Lambayı ver." Lambayı alıp kenara bıraktı. "Haydi şimdi sen de aşağı in."

Kızın sallanan bacaklarını yakalayıp eski kapının üstüne yerleştirdi. "Haydi in artık."

Küçük kız aşağı atlayıp etrafına bakındı. Jinni de arkasından atladı ve bacağından yukarı tırmandı. Geçit Jinni'nin, hanımının omzunun üstünde ilerlemesine yetecek yükseklikte olmadığından Yasmini onu kalçasına oturttu. "Ne kadar heyecanlı," diyordu. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"O kadar gürültü yapma." Dorian lambayı aldı. "Arkamdan ayrılma, ama yolumu da kapatma."

Eski kapının durduğu yere dikkatle ilerledi, ama geçidin birkaç metre ileride bir tuğla duvarla kapatılmış olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Burası bir çıkmazdı.

Yasmini fısıltılı bir sesle, "O tuğlaların arkasında acaba ne var?" diye soru.

"Görünüşe bakılırsa, eskiden o yolla türbenin içine girilirmiş, ama sonradan biri o yolu kapatmış. Bu geçidi neden açtılar ki zaten?"

Yasmini, "Cebrail'in türbenin içine girip evliyanın ruhunu cennete götüresi için," dedi çok bilmiş bir tavırla. "Cebrail, daima iyi kişilerin ruhunu almaya gelir."

Dorian küçük kızı alaya alacakken, gözlerinin lambanın ışığında ne kadar İri ve berrak gözüktüklerine dikkat etti. "Belki de haklısın," dedi. "Ama geçidin öbür ucunun nereye çıktığını ben yine de merak ediyorum."

Geri dönüp içeri girdikleri deliğin altından geçtiler ve küf kokan tozlu karanlığın içinde ilerlediler. Ayaklarının altındaki zemin lambanın ölgün sarı ışığında aşağı doğru eğim göstermeye başlamıştı, birkaç adımda bir de tek basamak iniyorlardı. Tavan Dorian'ın başının sadece birkaç santim yukarsındaydı.

Yasmini, "Korkuyorum," diyerek soluk soluğa fısıldadı. "Onun yolunu kullandığımız için melek belki de bize kızacak." Jinni'yi göğsüne yapıştırdı. Öbür eliyle de Dorian'ın kanzu'sunun arkasını sıkı sıkı kavramıştı.

Sessizce ilerliyorlardı. Geçit aşağıya doğru devam ediyordu. Dorian toprak seviyesini iyice altına indiklerini düşünmeye başladığı bir sırada ise yol düzleşti. Adımlarını saymaya başlamıştı.

Yasmini, "Tavan üstümüze ya çökerse?" diye sordu.

Dorian, "Yüzlerce yıldır yerli yerinde duruyor. Niçin durup dururken üstümüze çöksün?" dedi. Adımlarını yüksek sesle sayarak yürümeyi sürdürdü.

Sonunda, "Üç yüz yirmi iki," diye bildirdi. Hemen arkasından da, "Bak, şimdi de yukarı çıkan basamaklar var," dedi.

Ağır ağır çıkmaya başladılar. Dorian her basamağı çıkışta ilersini görmek için lambayı yükseğe tutuyordu. Birdenbire yine durdu. "Yolumuz yine tıkandı," dedi. Lambanın ışığında tavanla yan duvarlardan birinin çökmüş olduğu nu gördüler. Kararsız bir halde durarak yıkıntıya baktılar. Gelgelelim Jinni birdenbire Yasmini'nin üstünden ileriye atıldı. Dorian'ın, kuyruğunu yakalamasına vakit kalmadan tavanın sağlam bölümüyle moloz yığınının arasındaki küçük bir açıklıktan geçip gözden kayboldu.

"Jinni!" Yasmini, Dorian'ı iterek kolunu açıklığa soktu. "Yine bir yere sıkışıp kalacak. Onu kurtar, Dowie," diyerek inledi.

"Budala maymun!" Dorian molozları temizleyip elini içeri sokmaya çalıştı. Jinni'nin arada sırada seslendiğini duyuyorlardı, ama Yasmini'nin yalvarmalarına rağmen yanlarına dönmedi. Çocuk bıkıp usanmadan çalışıyor, tünelin ağzını tıkayan molozları temizliyordu. Sonunda durup yığının üstüne tırmandı, “İlerde bir ışık görüyorum," dedi. Sevinçle kalan molozları da kaldırmaya girişti.

Bir saat sonra kanzu'sunun eteğiyle yüzünü silerken teri tozla karışarak macunlaşmıştı.

"Artık içeri sürünebilirim galiba," dedi. Büyümüş açıklıktan karınüstü içeriye süründü. Yasmini önce başının, sonra bacaklarının, en sonunda da ayaklarının gözden kaybolmasını endişeyle seyretti. Birkaç saniye sonra sesi duyul du. "Yassie! Bir tehlike yok. Sen de gelebilirsin."

Yasmini, Dorian'dan çok daha ufak yapılı olduğu için elleriyle dizlerinin üstünde içeri sürünebildi. Kısa bir yoldan sonra ışık kuvvetlendi ve Dorian'ı tünelin çıkışında çömelmiş durumda buldu. Önlerinde perde gibi bir bitki örtüsü uzanıyordu, ama bunun ötesi pırıl pırıl güneşti.

Küçük kız arkadaşına sokularak, "Neredeyiz?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Yeşilliği dikkatle araladı. Leğen gibi bir çöküntünün içindeydiler, çevreleri ise zamanla doğa koşullarının erittiği mercan tuğlalarından yapılma yıkık duvarlarla çevriliydi. Her yer çalıya ve dikene boğulmuştu. Dorian, "Sen

burada kal," diyerek güneş ışığına çıktı ve yıkıntının üstüne tırmandı, ilerde palmiye ağaçları ve yeşil bir mangrov ormanı, bunun ötesinde de bembeyaz bir kumsalla masmavi okyanusu görebiliyordu. Burayı duvarların dışında yaptığı gezintilerden tanımıştı. Şaşkınlıkla, "Zenana'nın dışındayız," dedi. "Tünel duvarın altından geçiyormuş."

"Ben bütün hayatım boyunca hiç dışarıya çıkmamıştım." Yasmini de arkadaşının yanına tırmandı. "Kumsala bak!" dedi. "Oraya inemez miyiz, Dowie?"

Sesler duymaları üzerine hemen yere eğildiler. Bir kadın kafilesi, bulundukları yerin altından geçiyordu. Siyah tenli ve peçesiz Svahili köle kızlardı.

Başlarının üstünde koca koca odun yığınları taşıyorlardı. Az sonra uzaklaşmışlar, sesleri de duyulmaz olmuştu.

Yasmini, "Kumsala inebilir miyiz, Dowie?" diye yalvardı. "Kısacık birkaç dakika için. Bir kerecik."

Dorian, "Hayır, aptal kız!" diye onu azarladı. "Balıkçılar bizi görür ve Kuş'a anlatırlar. O zaman da mezarlıkta yeni bir mezar kazılır. Kuş'a karşı gelen küçük kızların başlarına nelerin geldiğini biliyorsun." Böyle diyerek tekrar tünelin ağzına atlamıştı. "Haydi gel."

Küçük kız özlemle ağaçların arasından denize bakarak, "Belki de okyanusta seninle yüzmemi Allah istemiyor," diye mırıldandı.

"Haydi gel, Yassie. Artık dönmemiz gerek."

Yasmini'nin sözleri Dorian'ı huzursuz etmişti. Her ne zaman yalnız başına kumsala inip mercan kayalığına yüzse suçluluk duyuyordu. Ayrıca küçük kız isteğini bir daha tekrarlamasa bile sözleri aklından çıkmıyordu.

Bundan sonraki haftalarda zenana'nın doğu duvarının dışındaki bölgeyi sessizce araştırınca ağaçların arasında pek çok yıkıntı olduğunu keşfetti. Bun ların çoğu bitki örtüsünün istilasına uğramış ya da musonun kumsaldan havalandırdığı kum tepeleri tarafından örtülmüşlerdi. Tünelin ağzını gizleyen çalı kümesiyle mercan kayasını bulması birkaç gününü aldı. Gözlenmediğinden emin olunca, kümenin üzerine tırmandı ve açıklığa ulaştı.

Girişin daha kolay ve emniyetli olması için açıklığı temizlemek birkaç saatini aldı. Daha sonra Svahili odun toplayıcıları tarafından rastlantısal şekilde keşfedilmesini önlemek için girişi palmiye dalları ve yapraklarıyla örttü.

Ahırlarda seyis olan arkadaşı Mustafa'dan her tarafı yamalı, pis ve lime lime bir kanzu'yla seyisin bile artık kullanmadığı aynı derecede pis bir kefiye istedi. Bunları topaç yapıp tünelin çıkış yerinde gizledi. Her şey hazır olunca Yasmini'ye, "Okyanusta gerçekten yüzmek istiyor musun?" diye sordu.

Kız ona şaşkınlıkla bakıp sonra küçük yüzünü buruşturdu. "Benimle alay etme, Dowie."

"Bu akşam yemeğinde Tahi ve benimle yemeğe geleceksin. Namazdan sonra Tahi'ye teşekkür edip ona annenin yanına döneceğini söyleyeceksin. Tabii öyle yapmak yerine buraya gelip sarnıcın arkasına saklanacaksın." Yasmini'nin birden gözleri parlamaya başladı. Dorian devam etti. "Annen senin Tahi'yle olduğunu, Tahi de annenin yanında olduğunu zannedecek. Ben de arkandan gelerek seni burada bulacağım."

"Peki, Dowie." Küçük kız başını "evet" gibilerden salladı.

"Karanlıkta buraya yalnız başına gelmek seni korkutmayacak, değil mi?"

"Hayır, korkutmayacak, Dowie." Küçük kız başını o kadar heyecanla sallıyordu ki, başı omuzlarından ayrılacak zannedilebilirdi.

"Ama Jinni'yi getiremezsin. O kafesinde kalmalı. Buna söz veriyor musun?"

"Kesinlikle söz veriyorum, Dowie."

Yasmini yemekte öylesine huzursuz ve gevezeydi ki Tahi onu merakla süzmeye başladı. "Neyin var evlat? Bir papağan sürüsü gibi gürültücüsün, dahası, donunun içinde bir kor parçası varmış gibi zıplayıp duruyorsun. Yoksa başını örtmeden güneşe mi çıktın yine?"

Yasmini sağ elinin parmaklarıyla kasenin içinden aldığı son lokmayı da yuttu. Sonra birden ayağa fırladı. "Artık gitmeliyim, Tahi. Annem erken dönmemi istedi."

"Ama daha yemeğini bitirmedin ki. Senin için hindistancevizli pasta yaptım."

"Bu gece karnım aç değil. Gitmeliyim. Yarın yine gelirim."

Tahi onu durdurdu. "Önce dualarını etmelisin."

"Bize yiyeceğimizi, içeceğimizi verdiği ve bizi Müslüman olarak yarattığı için Allah'a çok şükür." Yasmini bir kez daha ayağı fırladı. Tahi onu bu defa durduramadan odadan dışarı fırlamıştı bile.

Dorian kısa bir süre bekledikten sonra ayağa kalkıp kayıtsız bir tavırla gerindi. "Ben bahçelerde biraz dolaşacağım." Tahi hemen kaygılandı. "Çok

dikkatli olmayı unutma, el-Amhara. Rus'un seni bağışladığını düşünme sakın."

Dorian daha başka öğütlerden de kaçmak için hemen oradan uzaklaştı.

Merdivenden taraçaya çıkarken yavaşça, "Yassie?" diye seslendi. Sesi titrek ve çatlaktı; fazla sinirli ve duygulu anlarında birkaç zamandır ona oyun oynamakta, kah tizleşmekte, kah kalınlaşmaktaydı. "Yassie?" Sesi şimdi de boğuk çıkıyordu.

"Dowie! Ben buradayım." Küçük kız sarnıcın arkasından çıkarak onu karşılamaya koştu. Ay zenana'nın dış duvarının yukarsına yeni yeni yükselmekteydi; Dorian bunun ışığında onu Meleklerin Yolu'nun ağzına götürdü. Gizli geçitlerine bu adı takmışlardı. Çocuk kendini delikten aşağı bırakınca lambayı ve çakmaktaşını, onları bıraktığı yerde buldu. Fitil düzgün şekilde alev alınca Yasmini'ye seslendi ve eski kapının üstünden kayıp gelen küçük vücudu yakaladı. Yasmini arkadaşının eteğine sıkı sıkı sarılarak onun arkasından tünelde ilerlemeye başladı.

Temizlediği yıkıntı bölümüne vardıklarında Dorian lambayı söndürdü.. “Işık göstermemeliyiz," diye küçük kızı uyardı. Son birkaç metreyi duvarın dibinde el yordamıyla yollarını bularak aştılar. Sonunda, tünelin ağzını gözden gizleyen sarmaşıkların arasında ayın parıltısını görebildiler. Dorian hemen tünel duvarındaki bir nişin içine sakladığı eski giysilerle dolu bohçayı aradı.

"Hemen bunları giy!" diye küçük kıza emretti.

Yasmini, "Ama pis kokuyorlar!" diye itiraz edecek oldu.

"Benimle gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Küçük kız daha fazla tartışmadı. Kendi giysilerini çıkarıp kanzu'yu üzerine geçirdiği kumaş hışırtısından anlaşılıyordu. Sonunda, "Ben hazırım," dedi.

Dorian onu ay ışığına çıkardı. Entari Yasmini'ye göre fazla büyüktü.

Ayakları eteklerine takıldı. Dorian onun önüne diz çökerek giysinin eteklerini kızın ayak bileklerinin hizasına kadar yırttı, sonra, uzun saçlarını gözden gizlemek için kefiye'yi başının üstünde düzeltmesine yardım etti. Küçük kızı tepeden tırnağa süzerek, "Bu kadarı yeter," dedi. Yasmini kentin sokakları ve kumsallarında koşup duran pejmürde çocuklara benzemişti. Bir balıkçının oğlu da olabilirdi, odun veya mangrov toplayıcılarından biri de. "Haydi gel!"

Molozların üstünden atladılar, sonra da abartılı bir dikkatle palmiye koruluğundan kumsalın baş tarafına indiler. Dorian kıyının bu bölümünü çok iyi biliyordu. Alçak kumtaşı tepelerinin bir tür havuz oluşturdukları noktayı

seçmişti.

Yarın yüzünde sığ bir mağara vardı. Gölgelerin onları yabancı gözlerden koruyacağına güvenerek burada kumun üstünde yan yana oturdular. Ayın gümüş renkli ışığıyla yıkadığı koya baktılar. Cezir zamanı olduğundan mercan kumu ortaya çıkmıştı. Kumun rengi bembeyazdı, kumtaşları ise yassı ve el değmemiş kumların üstüne lacivert gölgelerini düşünüyorlardı. Denizin hemen yüzeyindeki kayalıklar fosforlu bir ışıkla parıldıyor, aralıklı olarak yüzlerini aydınlatıyordu.

Yasmini, "Ne kadar güzel," diye fısıldadı. "Bu kadar güzel olabileceğini asla düşünmemiştim."

Dorian, "Ben yüzeceğim," diyerek ayağa kalktı. Kanzusunu çıkarıp çarıklarını da ayaklarından attı. "Sen de geliyor musun?"

Çocuk bir yanıt beklemeden kumların üstünde yürümeye başladı. Havuzun kenarına gelince durup arkasına baktı.

Yasmini mağaradan çıktı. Çocuksu vücuduna göre fazla uzun gözüken bacaklarının üstünde bir ceylan gibi yürüyordu. Lime lime entariyi üstünden atmıştı ve Dorian gibi çıplaktı. Dorian pazarlarda satılığa çıkarılmış köle kızlar görmüştü, ama bunların hiçbirinde bu perimsi zarafet yoktu. Saçları sırtından yuvarlak poposuna kadar iniyor, zifir gibi siyahlığın ortasındaki yol, ay ışığında sıvı gümüşü andırıyordu.

Dorian'ın yanına gelince elini masum bir hareketle uzatıp çocuğun avucuna soktu. Göğüsleri belirli belirsiz birer şişlik gibi duruyorsa da musonun serin rüzgarları tarafından kışkırtılmış küçük meme başları dimdikti. Dorian onlara bakınca bir tuhaf oldu, midesinin derinlerinde alışık olmadığı bir sıkışıklık hissediyordu.

Ay gökte en yüksek noktaya yaklaşırken Dorian, "Burada daha fazla kalmamalıyız," dedi. "Vakit geç oluyor. Dönmeliyiz."

Havuza el ele girdiler. Su gece havasından daha sıcak, neredeyse kanları kadar sıcaktı. Yasmini suyun içine battı. Saçları vücudunun etrafında su lotusunun yaprakları gibi yüzüyordu. Şen bir kahkaha attı.

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," dedi. "Hayatımın hiçbir gününde. Keşke sonsuza dek böyle kalabilsek." Küçük kız öyle demekle beraber itaat ederek ayağa kalktı. Gümüşümsü su ince ve uzun bacaklarını yaldızlıyordu. Kum salda yürüdüler ve soluk kumların üstünde iki boncuk dizisini andıran ayak izlerini bıraktılar.

Mağaranın ağzına geldiklerinde küçük kız Dorian'a döndü. "Teşekkür ederim, Dowie." Sonra iki kolunu birdenbire çocuğun boynuna doladı ve onu kucakladı. "Seni o kadar çok seviyorum ki, kardeşim benim." Dorian kızın kollarının arasında rahatsızdı. Yasmini'nin küçük vücudunun kendisine yaslanması ve deniz suyunun serin damlacıklarının arasından sızan teninin sıcaklığı yüzünden midesinin derinlerinde yine aynı sıkışıklığı hissetti.

Yasmini geri çekilerek kıkırdadı. "Sırılsıklam oldum." Gür siyah saçlarının kalın bir tutamını avuçlayarak sıktı. Saçlarından dökülen sular kumların üstüne damlıyordu.

Dorian, kanzu'sunu attığı yerden aldı. "Arkanı dön!" dedi. Yasmini de uslu uslu dönerek sırtının yumuşak kıvrımını erkek çocuğunun bakışına sundu. Dorian küçük kızın sırtını giysisinin katlarıyla ovuştura ovuştura kuruttu.

"Şimdi de öbür yanını," dedi.

Yasmini yüzünü Dorian'a döndü, çocuk da giysiyi göğsündeki yuvarlak, küçük şişlerin, sonra da karnının üstünde gezdirdi. Yasmini, "Gıdıklanıyorum!" diyerek inledi.

Karnı yumuşak ve içbükeydi. Pürüzsüzlüğünü bozan tek unsur göbek oyuğu, bunun altında da bacaklarının arasındaki tüysüz, küçük dikey yarıktı.

Çocuk, "Haydi şimdi kanzu 'nu giy," diye emretti, Yasmini de dönüp giysiyi kumların üstünden aldı. Dorian kızın poposunun ufak ve kusursuz bir yuvarlaklıkta olduğunu gördü. Göğsünün sıkıştığını hissetti. Güçlükle soluk alıyordu. .

Kız doğrularak kirli kanzu'yu başından geçirdi. Başını giysinin boyun kısmından çıkardığı sırada Dorian hala durmuş, ona bakıyordu. Kız ona gülümsedi. Sonra, saçlarını kalın bir halat gibi burarak kefiye'nin altına iterken erkeğin vücudunu hiçbir suçluluk ya da günah takıntısı duymadan açık açık inceledi. "Güneşin değmediği yerlerin o kadar beyaz ki. Hem bak, oranda da saçlar var," dedi. Yüzünde şaşkınlık okunuyordu. "Başındakilerle aynı renkte. Ay ışığında ipek gibi ışıldıyor. Ne kadar güzel."

Dorian son aylarda vücudunun bazı yerlerinden fışkıran tüyleri unutmuştu. Kızın karşısında ilk kez utandı ve suçluluk duydu, bunun üzerine kendi yaş entarisiyle alelacele örtündü. "Gitmemiz gerek," dedi. Zenana'ya doğru hızlı adımlarla ilerleyen arkadaşına yetişmek için Yasmini koşmak zorunda kalıyordu. Tünelin karanlığında kirli kanzu'yu üstünden attı ve kendi giysilerini arkasına geçirdi.

Dorian, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet, Dowie." Yasmini tünelde daha ileriye gitmelerinden önce Dorian'ın elini yakaladı. "Teşekkür ederim, kardeşim," diye fısıldadı. "Bu gece yaptığımızı hiç unutmayacağım!"

Dorian elini kızın avucundan kurtarmaya çalıştı. Duyguları onu şaşırtmış tı; böyle hissetmesine neden olduğu için neredeyse kıza kızacaktı.

Yasmini, "Oraya tekrar gidebilir miyiz, Dowie?" diye yalvardı.

"Bilmiyorum." Dorian elini kurtardı. "Belki."

"Ne olur, Dowie. O kadar eğlenceliydi ki."

"Neyse, görürüz."

"Çok uslu olacağım. Ne dersen yapacağım. Seni bir daha hiç kızdırmayacağım. Yalnız, ne olur, evet de. Ne olur, Dowie."

"Peki, peki, Yassie. Tekrar geleceğiz."

***

Melekler Yolu'ndaki maceralarından birkaç gün sonra ve Dorian'ın, küçük kızı tekrar okyanusa götürme sözünü yerine getirebilmesinden önce Kuş dairesine geldi. Sabahın çok erken bir saatinde, daha güneş doğmadan, yanında iki hadım kölesiyle birlikte gelmişti. Tahi onları kapıda karşıladı ve içeri girmelerine engel olmaya çalıştı. "El-Amhara'dan ne istiyorsunuz?"

Kuş, "Kenara çekil, yaşlı inek," diye kadını tersledi. "O çocuk artık senin korumanda değil."

"Onu benden almaya geldiniz." Tahi'nin sesi titriyordu. Kendisini itip geçmeye yeltenen haremağasının işlemeli yeleğine yapıştı.

"Seni kenara çekil diye uyardım." Haremağası sopasının ucuyla kadının karnına vurdu. Tahi duyduğu acıdan iki büklüm oldu.

Kuş, "Kafiri getirin," diye kölelerine emretti, onlar da Dorian'ın küçük odasına daldılar. Çocuk, Kuş'un bitişik odadan gelen bağırtısına uyanmış, gözlerini ovuşturuyordu. Hadımlar onu kollarından yakalayıp Kuş'un önüne sürüklediler.

"Şunu çıkar!" Kuş elindeki çomakla Dorian'ın kalçalarını saran kikoi'yi işaret etti. Adamlarının peştemalı çekip çıkarmaları üzerine haremağası sırıttı. "Tahmin etmiştim! Şuranda güzel bir bahçen varmış." Çomağın ucuyla Dorian'ın iki bacak arasını kaplayan altın sarısı tüyleri dürttü. Çocuk örtünmeye çalıştıysa da, onu dik durmaya mecbur ettiler.

"Sonunda zamanı geldi." Kuş yüzüklü parmaklarının biriyle Dorian'ı yine dürttü. "Seni o pis kokulu deri parçasından kurtaracağız."

Dorian, "Dokunma bana!" diye öfkeyle bağırdı. Duyduğu öfke ve utançtan yanakları pancar kesilmişti. "Şiş beyaz ellerini üstümden çek, erkek bozuntusu yaratık."

Kuş'un dudaklarındaki sırıtış silinmişti. Elini hızla çekti. "Şu ihtiyar inekle vedalaşacaksan vedalaş," diye tısladı. Tahi'ye ters ters baktı. "Çünkü onu bir daha görmeyeceksin. Adamlarım, eşyalarını toplayana kadar tependen ayrılmayacaklar. Zenana'yı terk ediyorsun. Bıçak seni bekliyor, ondan sonra da yeni bir hayata başlayacaksın."

Tahi kapıda çocuğa sarıldı. "Sen hiçbir zaman sahip olamadığım oğlumsun," diye fısıldadı. "Seni son nefesime kadar seveceğim."

"Ben de seni seveceğim, Tahi. Kendi annemi hatırlayamıyorum, ama eminim ki sana benziyordu."

"Gerçek bir erkek ve bir savaşçı ol, el-Amhara. Seninle her zaman gurur duyayım."

"Yasmini'ye de ki... " Dorian arkasını getiremedi. Küçük kıza nasıl bir mesaj yollayabilirdi ki? Bunu düşünene kadar köleler onu dışarı sürüklemişlerdi.

Çocuk umutsuzluk içinde Tahi'ye seslendi. "Yasmini'ye onu hiçbir zaman unutmayacağımı söyle. Daima küçük kardeşim olarak kalacağını söyle ona."

Köleler Dorian'ı zenana'nın avlusunun önünde bekleyen öküz arabasına götürdüler. Küçük bir çocuk ve kadın kalabalığı gidişini seyretmek için orada toplanmıştı, ama Dorian araba kapılardan çıkana kadar baktıysa da aralarında Yasmini'yi göremedi.

Ben Abram, "Çocuğun yaşı geçince bu iş daima daha güç ve daha da tehlikelidir," diye belirtti. "Bu işin çocuk on üç yaşında erkek olmanın eşiğine gelinceye kadar bekletilmemesi gerekirdi."

El-Allama, "Çocuk kafirlerin dünyasından geliyor ve bu ritüel yerine getirilinceye kadar menfur sayılır," dedi. "Prens Maskat'tan dönünceye kadar sünnet edilmesi zorunlu. Gerçekten kehanetteki çocuksa Allah onu korur."

Dorian karşılarında çırılçıplak duruyordu. Sarayın limana bakan taraçasındaydılar. Orada doktorla molladan başka, genç bir siyah köle kız da vardı. Kız putperest olduğundan Ben Abram'a yardım etmekle kirlenmezdi.

Ben Abram aletlerini alçak bir masanın üstüne bıraktı, sonra Dorian'ın gözlerinin içine baktı. "Istırap erkek olan için hiçbir şeydir. Ama şeref her şeydir. Bunu hayatın boyunca unutma, oğlum."

"Sizi mahcup etmeyeceğim, efendim." Bunu aralarında defalarca konuşmuşlardı.

Ben Abram yavaşça, "Bismillahirrahmanirrahim," diye başladı. "Tanrı uludur."

Molla da aynı zamanda ağır bir tempoyla Kuran'ın bir suresini okumaya başlamıştı. Ben Abram köle kıza işaret etti. Kız Dorian'ın önüne çömelerek penisini avucuna aldı ve süt sağar gibi ellemeye koyuldu. Çocuğun organı çok geçmeden şişmeye ve sertleşmeye başladı. Kız utanmış gibi bakışını ondan kaçırdıysa da penis dikilinceye kadar aynı hareketleri sürdürdü. Ben Abram o zaman tepsiden ustura kadar keskin bir bıçak seçerek yanlarına yaklaştı. Kıza yavaşça, "Yeter," dedi, kız da oradan uzaklaştı.

Ben Abram bundan sonra, "Allah adına," diyerek bıçakla ilk kesiyi yaptı.

Dorian irkildi, ama acı çığlığı daha dudaklarına ulaşamadan engelledi. Bunu bir sonraki, arkasından da daha sonraki kesik izledi, ama çocuk hala bağırmaya karşı koyuyor, bir yandan da sımsıcak kanın baldırlarından aşağı süzüldüğünü hissediyordu.

Ben Abram sonunda bıçağı elinden bıraktı. "Allah adına, bu iş tamamlandı!" diyerek yarayı sardı.

Dorian bacaklarının altında titrediğini hissediyordu, ama yüzünde bir anlam değişikliği olmamasına ve gözlerini açık tutmaya çalıştı. El-Allama bile beğenisini dile getirdi. "Artık bir erkek oldun," diyerek çocuğu alnına dokunarak kutsadı. "Ve gerçek bir erkek gibi davrandın," diye ekledi.

Ben Abram, Dorian'ı kolundan tutarak sarayın arka odalarından birine götürdü. Orada yatıp uyuması için yere bir döşek serilmişti. Hekim, "Sabaha yarana pansuman yapmaya geleceğim," dedi.

Dorian sabahleyin alev alev yanıyordu, yarası da iltihaplanarak çirkin bir görünüm almıştı. Ben Abram pansumanı değiştirdi ve yaranın üstüne iyileştirici bir merhem sürdü. Sonra, hastaya acı bir şurup içirdi. Birkaç güne kalmadan Dorian'ın ateşi düşmüş ve iyileşme süreci başlamıştı. Çok geçmeden kabuklar da düştü. Ben Abram da Dorian'ın adanın okyanus yönüne yalnız başına giderek sıcak ve berrak sularda yüzmesine, sultanlığa bağlı ahırlarda prensin atlarının çalıştırılmasına yardım etmesine, onları kumsalların yumuşacık kumlarının üstünde koşturmasına ve vahşi pulu oyunlarına katılmasına izin verdi.

Aradan çok geçmeden boğazda bir yelkenli fark edildi, saray duvarlarındaki gözcüler de gelen geminin kolombirinde sultanlığın flamasını gördüler.

Bütün ada halkı Prens Abd Muhammed El-Malik 'in Umman'ın başkenti Maskat'tan dönüşünü kutlamak için kumsallara üşüştü.

Prens kale duvarlarından yapılan top ateşleri, kadınların zılgıtları, erkeklerin de sevgi nidaları arasında karaya ayak bastı. Uzun namlulu tüfekler havaya ateşlenirken bir yandan da davullarla tempo tutuluyordu.

Dorian kumsalın baş tarafında atları zapteden seyislerin yanındaydı. Koşum takımlarının cilalanmasına, prensin eyerini ve gemin parçalarını süsleyen turkuvaz taşlarının parlatılmasına yardım etmişti. Başseyis, manevi oğlu olarak Dorian'a, El-Malik 'in aygır atını öne çıkarma ve binmesi için hayvanı tutma şerefini vermişti.

Dorian prensin kumsaldan yaklaşmasını, biriken kalabalığın önünde açılarak

ona yol vermesini, tebaasının önünde yere kapanarak geçerken etek uçlarını öpmeye çalışmalarını seyretti. Çocuğun prensi en son gördüğü günün üzerinden bir yılı aşkın zaman geçmişti. Dorian da onun kar beyazlığındaki entarisinin içinde, belinde değerli taşlarla süslü büyük hançerle ne kadar uzun boylu ve görkemli göründüğünü unutmuştu. Kefiyesini yerinde tutan bant, altın simle örülmüştü. Dorian'ın kendisini beklediği yere doğru yürürken gülümsüyor ve tebaasının selamlarını dudaklarıyla kalbine dokunarak iade ediyordu.

"Selamünaleyküm, yüce efendimiz!" Dorian prensin önünde eğildi. Çocuğun sesi kalabalığın uğultusu arasında kaybolduysa da, prens onun yüzüne baktı; Dorian da kara gözlerindeki hoşnut anlamdan El-Malik 'in kendisini tanıdığını gördü. Prens hafifçe başını eğdi, sonra usta bir binicinin zarafetiyle atının üstüne oturup kaleye doğru uzaklaştı.

Prens maiyeti içinde kendisine en yakın olan kişilerle sarayın taraçasında oturup kahvesini yudumluyor, yokluğunda adaları ve koloniyi yönetmiş adamların raporlarını dinliyordu. Veziri, "Birçok Frenk gemisi Zanzibar'a uğramış," dedi. "Kusi rüzgarı onları şimdi güneyden çektiği için sayıları her ay daha da artıyor. Hepsi de fildişi ve köle ticareti için gelmişler."

Zanzibar Sultanlığı prensin topraklarının bir parçasıydı, pazarlarının karının bir bölümü de prensin hazinesine katılıyordu. Tebaası olan sultanın, kafirlerden mümkün olan her rupiyi sızdıracağına emindi.

"Ali Muhammed kafir kaptanları, Zanzibar'ın kuzeyinde barındıramayacağım konusunda uyarmalı. Bunu kesinlikle yasaklıyorum." Kafirlerin beraberlerinde getirdikleri altın ve diğer mallar iyiydi, ama El-Malik Frenklerin açgözlülüğünün ve acımasızlığının farkındaydı. Büyük Moğol'un ülkesinde şimdiden fabrikalarla üsler kurmuşlardı. Bir yere ayak basıp tutundukları zaman yerlerinden kıpırdatılmaları olanaksızdı. Lamu'ya kadar gelmelerine asla izin verilmemeliydi.

"Ali Muhammed emirlerinizin bilincinde. Herhangi bir kafir gemisi bu sulara girerse en hızlı dhow'la ekselanslarına bildirecek."

Prens başıyla onayladı. "Fildişine talep bu kadar yüksekse anakaradaki kaynaklarımız ne durumda?"

"Fildişi her yıl biraz daha azalırken bunun aksine kafirlerin talebi ise giderek artıyor."

Zanzibar ve Lamu'daki pazarlar ihtiyaçlarını sağlamada büyük ölçüde içerlerdeki putperest siyah kabilelere bağımlıydılar. Kabilelerin elinde dev

hayvanları avlamak için gerekli tüfekler yoktu. Yöntemleri, sivri uçlu kazıklarla döşeli ilkel tuzaklar kurmaya dayanıyordu. Sürüleri panik halinde bunların içine sürmeye çalışırlardı. Aralarında bir fili yay ve okla yere sermeyi başarabilen birkaç cesur avcı yok değildi, ama böylelerinin fazla bir şey elde ettikleri söylenemezdi.

Adamlardan biri, "Belki de bize daha çok fildişi getirebilmeleri için kabile reislerine tüfek satmalıyız," diye önerdiyse de, prens şiddetle başını salladı.

"Bu çok tehlikeli olabilir," dedi. "Kabileleri bizim otoritemize karşı ayaklanmaya cesaretlendirebilir. Aslanın kafesini açmış oluruz."

Bu konu uzun boylu tartışıldıktan sonra prens dikkatini köle ticaretine verdi. "Biz köleleri kıyı bölgelerinden topladıkça, bunlar giderek içerlere çekiliyorlar. Filler gibi onlar da daha yabani ve kuşkucu oluyorlar. Ele geçirebildiklerimiz her mevsim biraz daha azalıyor."

Araplar, fildişi işinde olduğu gibi, burada da iç kesimlerdeki savaşçı kabile reislerine güveniyorlardı. Bu reisler komşularına saldırarak geleneksel kabile düşmanlarının arasından köleleri yakalayıp onları büyük göllerin kıyısındaki toplama noktalarına getiriyorlardı.

Birisi, "Kendi savaşçılarımızı köle toplamaları için ormanlık bölgelere yollamayı düşünebiliriz," diye fikir yürüttü.

Prens düşünceli bir tavırla sakalını sıvazladı. "Yürekli adamlar yollamamız gerekir. O vahşi beldelerde neyle karşılaşacaklarını bilemeyiz. Emin olacağımız tek şey, işin tehlikeli ve zorlu olacağı." Kısa bir aradan sonra öneriyi biraz daha irdeledi. "Bu konudaki kararımı sonra bildireceğim, ama o vakte kadar böyle bir sefere liderlik yapabilecek nitelikte elli kişinin bir dökümünü çıkarmanızı istiyorum."

Prens ticaretle ilgili bütün konulan teker teker ele aidi, ardından, ciddi konulara geçmeden önce meclisinin daha düşük dereceli üyelerini gönderdi ve Maskat'a yaptığı ziyaretin sonucunu duymaları için sadece en üst kademedeki güvenilir adamlarından beşini alıkoydu. Bu, fesat ve ihanet kokan tehlikeli bir alandı. Halife el-Uzar ibn Yakup, prensten kırk yaş büyüktü. Babalarının eşlerinin birinden, babası henüz bir delikanlıyken dünyaya gelmişti. El-Malik , babasının ihtiyarlık günlerinin ve son gözdesinin çocuğuydu ve her binicinin de bildiği gibi, "Yaşlı bir aygırla genç bir kısrak en güzel tayları üretirler."

Minik Umman Sultanlığı Osmanlıların tehdidi altındaydı. Başkenti İstanbul olan bu güçlü imparatorluk Arap dünyasının büyük bir kısmını fethetmişti.

Şimdiye kadar kurtulanlar sadece kuzeydeki Türk beylerinin önemsemediği birkaç küçük prenslik veya Osmanlıların istilasına karşı kendilerini savunmayı başarmış olanlardı.

Umman güçlü donanması sayesinde denizden gelen bir saldırıya karşı korunmuş durumdaydı. Kuzeyden karayoluyla gelmeye kalkışacak herhangi bir saldırgan Rub Al Khali'nin öldürücü kumlarıyla küçük Umman ordusunu oluşturan ve vatanları çöl olan savaşçılarla boy ölçüşmek zorunda kalacaktı.

Umman, Osmanlı fatihlerine yüz yıl boyunca karşı gelmişti ve bir yüz yıl daha karşı gelecekti. Yeter ki başında güçlü ve becerikli bir lider olsundu. İbn Yakub o adam değildi. Yaşı yetmişini geçmişti ve karmaşık politik entrikaları savaşın güçlükleri ve şiddetine yeğliyordu. Başlıca kaygısı, kendi küçük ulusunu bir arada tutmak ve korumaktan çok, kendi güçlü konumunu muhafaza etmekti. Bu arada Umman'ı oluşturan ve her birinin kendi şeyhi bulunan aşiretlerinin saygısını kaybetmişti. Bu katı çöl adamları etkin bir yönlendirici gücün yokluğunda kararlılıklarını yitiriyorlar, aralarında kavgaya başlıyorlar, eski kabile kan davalarını hortlatıyorlar ve Maskat'taki kararsız, gaddar ve entrikacı ihtiyarın yönetimini reddediyorlardı.

İbn Yakup'un otoritesi kalesinde hala yeterliliğini koruyordu, ama kavurucu çöllere ve Hint Okyanusu'nun uçsuz bucaksız sularının ötesine gidildikçe etkinliğini kaybediyordu. Çöl şeyhleriyle dhow kaptanları yalnızca saygı duyacakları bir adamı izlerlerdi.

Bunlardan bazıları, kendini eşsiz bir lider ve savaşçı olarak kanıtlamış El-Malik 'e şimdiden gizli elçiler yollamışlardı. Halife'nin, etkinliğinden ve karizmasından korktuğu için üvey kardeşini, sultanlığın Lamu'daki ileri karakoluna sürdüğünü hepsi biliyorlardı. Elçiler, Umman'a dönüp ağabeyine karşı girişilecek bir ayaklanmanın başına geçebilirse arkasında olacaklarına dair prense söz vermişlerdi. El-Malik devletin dümenine geçebilirse bir kez daha Osmanlıya karşı birleşebileceklerdi. "Bu senin görevin ve de hakkındır," diyorlardı. "Bize katılırsan, mollalar cihad ilan edecekler, biz de zalimi devirmek için seninle geleceğiz."

Bunlar korkunç tehlikeler içeren çok önemli meselelerdi. Başarısız olurlarsa sonucun ne olacağından taraçadaki altı kişinin hiçbir şüphesi yoktu.

Uzun süre oturarak başarı olasılıklarını ve davalarının haklılığını tartıştılar.

Toplantı başladığı sırada cezir zamanı olduğu için limandaki dhow'lar karaya oturup yan yatmışlardı. Dizilerle köle bu arada kumun üstünde ilerleyerek

gemilerin getirdiği malları boşaltmaya gitmişti. Toplantının katılımcıları konuşurken sular yükselmiş, gemiler de doğrulup yüzmeye başlamıştı. Hasır yelkenlerini fora ederek boğaza açılmakta gecikmemişlerdi. Bu arada mal yüklü başka gemiler anakaradan gelerek kumsalın ilersinde demir atmışlardı. Taraçadaki altı kişi bütün bu işler olurken konuşmayı ve tartışmayı sürdürmüş ler, derken sular tekrar çekilmeye başlamıştı.

El-Malik arkadaşlarını dinliyor ve az konuşuyor, öbürlerinin düşündüklerini hiç çekinmeden söylemelerine meydan veriyordu. Dikkatle lakırdı karmaşa sının içinden değerli önerileri süzüp çıkarıyordu.

Güvenebilecekleri güçleri gözden geçirdiler ve yansız ya da kuşkulu olan şeyhlerin dökümünü yaptılar. Bunları ibn Yakup'un kumandasındaki kuvvetlerle karşılaştırdılar. El-Malik ancak adamlarının bütün söyleyeceklerini dinledikten sonra kararını verdi. "Her şey çölün uzak köşelerinin; Saar'ın, Dahm'ın ve Karab'ın aşiretlerine bağlı," dedi. "Bütün Umman'ın en büyük savaşçıları onlardır. Onlar olmazsa davamızı başarıyla sonuçlandıranlayız. Öyleyken onlardan hiçbir haber alamadık. Savaş mızrağını hangi yöne çevireceklerini bilmiyoruz."

Danışmanları bu sözleri onaylayınca El-Malik yavaşça, "Onlara gitmeliyim," dedi.

Hepsi bir süre susarak bu cesur girişimi kafalarında tarttılar. El-Allama sonunda, "Ağabeyiniz halife buna izin vermez. Israr edecek olursanız da bir şeylerden şüphelenmeye başlar," dedi.

"Eski yoldan geçerek Hacca gideceğim. O yol aşiretlerin arazilerinden geçer. Halife bir hacı adayını engelleyemez, çünkü öylesi o kişinin ruhunu cehenneme mahkûm etmek olur."

El-Allama, "Yine de tehlike büyük," dedi.

El-Malik , "Riskleri ve tehlikeleri göze almadan büyük kazanç olamaz," diye karşılık verdi ve ekledi. "Allah büyüktür."

Oradakilerin hepsi, "Allahü ekber. Allah büyüktür!" diye tekrarladılar.

El-Malik zarif bir hareketle gidebileceklerini işaret edince çevresindekiler birer birer ona sarılıp elini öptüler ve gitmek için izin istediler. El-Allama en sona kalmıştı. El-Malik , "Benimle kal," dedi. "Akşam namazını beraber kılarız.""

İki kadın köle ibrikler içinde su getirince adamlar aptes aldılar. Köle kadınlar

çekildikten sonra el-Allama kalkıp binlerce kilometre kuzeyde Mekke'deki, Kabe'nin bulunduğu yöne döndü. Ellerini kulaklarının arkasına dayayarak ezana başladı. "Allah büyüktür. Muhammet de Allah'ın elçisidir... "

Aşağılarındaki avluda ve kumsalın başını çeviren palmiyelerin altında yüzlerce entarili siluet sessizce toplandı. Hepsi de yüzlerini aynı yöne çevirmişlerdi.

Namaz kılındıktan sonra El-Malik mollaya sağ yanındaki yastığa oturmasını işaret etti. "Geldiğim zaman el Amhara'yı kumsalda gördüm," dedi. "Benim yokluğumda neler yaptığını anlatsanıza."

"Demirhindi ağacı gibi güçleniyor ve boy atıyor. Daha şimdiden mükemmel bir binici. Ayrıca, işlek bir zekası var. Çok da hazırcevap, bazen fazlasıyla.

Büyüklerine ve üstlerine karşı saygısız davranma eğilimi var. Eleştirilere ve disipline katlanamıyor. Öfkelendiği ya da engellendiği zaman ettiği küfürler ise bir denizcinin bile yüzünü kızartır."

El-Malik kahve fincanının arkasında gülümsedi. Duydukları, kafir oğlundan daha da fazla hoşlanmasına yol açıyordu, ilerde gerçek bir lider olacaktı.

El-Allama devam etti. "Artık ergenliğe de ulaştı. Ben Abram tarafından usulüyle sünnet edildi, İslam'ı kabul etme zamanı gelince, hazır olacaktır."

"Bu iyi," dedi prens. "Siz şimdi şunu söylevin. Öğrettikleriniz onda o yönde bir gelişmeye yol açtı mı?"

"Şimdilerde dilimizi gerçek bir Arap gibi konuşuyor. Kuran'ın birçok uzun bölümünü de ezbere okuyabiliyor." El-Allama öyle demekle beraber, rahatsız görünüyordu.

El-Malik ısrar etti. "Dinimizi kabul etmeye eğilimi var mı? Aksi halde, kehanet gerçekleşmeyecektir."

"Hiç kimsenin Müslüman olmaya mecbur edilemeyeceğini bizzat peygamberimiz söylemişti. Bunu kendi seçtiği yoldan ve kendi seçtiği zaman sapacaktır."

"Demek cevabınız hayır?"

"Tartışmaya bayılıyor. Bazen Kuran'ı tek ezberleme nedeninin benimle daha etkin biçimde tartışabilmek olduğunu düşünüyorum. Ulusunun diniyle gurur duyuyor, günün birinde dedesi ve babası gibi St. George ve Kutsal Kase Şövalyeliği dediği bir Hıristiyan tarikatına katılacağını söyleyerek övünüyor."

El-Malik , "Allah'ın iradesini sorgulamak bize düşmez," dedi.

"Allah büyüktür!" El-Allama devam etti. "Ama çocuk hakkında söyleyeceklerim bundan ibaret değil. Zanzibar'daki İngiliz konsolosu tarafından onunla ilgili bir kovuşturma yaptırıldı."

El-Malik merakla öne eğildi. "İyi de Zanzibar'daki konsolosun bir yıl önce bir cinayete kurban gittiğini sanıyordum."

"Öldürülen Grey adındaki adamdı, İngilizler o zamandan beri onun yerine bir başkasını yolladılar."

"Anlıyorum. Bu yeni adamın yaptırdığı kovuşturma nasıl bir yön tutturuyor?"

"Çocuğu tüm ayrıntılarıyla tarif ediyordu: Yaşını, saçlarının rengini.

El-Amhara'nın el-Auf tarafından esir edilip köle olarak satıldığını, sonra da ekselansları tarafından satın alındığını da biliyor. Ona el-Amhara adını verdiğimizden bile haberdar."

"Bütün bunları nasıl öğrenmiş?" El-Malik kaygılı görünüyordu.

"Orasını bilmiyorum. Ama Ben Abram bana çocuğun soyu sopu hakkında çok şey anlattı. Frenkler onu el-Auf'un üssünde esir ettikleri zaman el-Amhara' nın ağabeyiyle tanışmış ve onunla konuşmuş."

Prens başını salladı. "Doktor çocuk hakkında ne biliyor?"

"Ailesi soyluymuş; İngiltere kralına yakın bir aile. El-Amhara'nın ağabeyi genç yaşına rağmen müthiş bir savaşçı ve denizciymiş, küçük kardeşini bulup kurtarmak için kutsal bir yemin etmiş. Zanzibar'daki kovuşturmanın arkasında belki de bu aile var. Bunu kesin olarak bilmiyoruz, ama soruları görmezlikten gelmemek doğru olur."

El-Malik bütün bunları bir süre düşündü, "İngilizlerin kendileri köle satın alırlar ve köle sahibidirler. Başkalarında aynı uygulamaya nasıl itiraz edebilirler? Bizi iradelerine boyun eğdirmek için ne yapabilirler ki? Ülkeleri çok uzaklarda, dünyanın öbür ucunda. Bize karşı bir ordu gönderemezler."

"Ben Abram Frenklerin kalleşçe savaş yöntemleri olduğunu söylüyor. Silahlı ticaret gemilerinin kaptanlarına düşmanlarına karşı fermanlar sunuyorlar.

Bu adamlar köpekbalıklarından, barrakudalardan farksızlar. Sırf yağmalamak için saldırıyorlar."

"İngiltere kralı bize bir tek çocuk uğruna savaş ilan eder mi?"

"Ben Abram bunu yapabileceğinden korkuyor. Sadece çocuk yüzünden de değil. Gemilerini bizim sularımıza yollamak ve Ummanlıların topraklarıyla

zenginliklerini ele geçirmek için bahane arıyorlar."

El-Malik , "Bu söylediklerinizi düşüneceğim," diyerek mollayı başından savdı. El-Allama giderken arkasından ekledi. " Yarın öğle namazından sonra Ben Abramla oğlanı buraya getirin."

***

Dorian, görüşmesine heyecandan kalbi çarparak geldi. Prensle ilk karşılaşmasında böylesine kuşkular duymamıştı. El-Malik o sırada onun için sadece başka bir Müslüman, bir düşman ve imansız bir reisti. Ancak el-Allama ve Ben Abram tarafından eğitilmek ona çok şey öğretmişti. Şimdi prensin soy kütüğünün İngiltere kralınınki kadar geçmişlere uzandığını, bir denizci ve bir savaşçı olarak maceralarını, tebaasının ona duydukları sevgi ve saygıyla karışık hayranlığı biliyordu. Buna ek olarak, Dorian'ı İngiltere'yle Hıristiyanlığa bağlayan manevi göbek bağı zamanla büyük mesafelerin etkisiyle çözülmekte ve aşınmaktaydı.

Şu son günlerde kendi dilini konuşma fırsatını hiç bulamıyordu; Arapça düşünüyor, en basit düşünceler için bile gerekli İngilizce kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu. Ailesiyle ilgili anıları da solmaya yüz tutmuştu. Ağabeyi Tom'u ancak arada sırada düşünüyordu. Lamu'dan kaçma fikrini çoktan terk etmişti. Adadaki durumunu artık esaret olarak nitelemiyordu. Arap dünyası ve Arap düşünce biçimi tarafından yavaş yavaş özümsenmekteydi. Şimdi prensle tekrar karşılaşınca huşu ve saygının pençesindeydi.

Taraçanın mercan taşlarının üstünde El-Malik 'in karşısında yere diz çökerken, prensin, selamına karşılık veriş tarzından dolayı duyduğu şaşkınlık ve sevinçten kalbi daha bir hızlı atıyordu. El-Malik , "Gel, yanıma otur, oğlum. Seninle konuşacak çok şeyimiz var," demişti. Bu görkemli ve etkili adam bunca tanığın karşısında oğlu olduğunu bir kez daha vurgulamıştı. Dorian gurur, hemen arkasından da suçluluk duydu. Gerçek babası hayal meyal gözlerinin önünde canlanmıştı, ne var ki Hal'ın çehresi belleğinden gitgide silinmekteydi.

Gerçek babama daima sadık kalacağım, diye kendi kendine söz vermekle beraber, El-Malik 'in davetine hemen ve sevinerek uydu.

"Benim yokluğumda bir erkek olmuşsun." El-Malik onu dikkatle inceliyordu.

Dorian, "Evet, efendimiz," diye karşılık verdi ve, "Allah'ın lütfuyla," diyecekken kendini zor tuttu.

"Evet, görebiliyorum." Dorian'ın kanzu'sunun altındaki genç kaslar ve geniş omuzlar El-Malik 'in dikkatinden kaçmamıştı. Devam etti. "Dolayısıyla da çocuk adını terk edip bir erkek adını alman uygun düşer. Bugünden itibaren adın el-Salil olacak."

El-Allama'yla Ben Abram, "Allah isterse," dediler. Prensin koruması altındakilere bahşettiği onurdan dolayı ikisi de seviniyor ve gurur duyuyorlardı. Bu aslında onları da onurlandırıyordu; çünkü, prensin çocuk için

seçtiği ad Çekilmiş Kılıç anlamına geliyordu.

Dorian, “İhsanınız karanlık geceden sonra güneşin doğması gibi," diye karşılık verdi. El-Allama da seçilen kelimeleri ve söylenirkenki ses tonunu başının hareketiyle onayladı.

"Kendi emir erinin olması da gerekir." El-Malik ellerini çırpınca genç bir adam geniş adımlarla taraçaya çıktı. Dorian'dan belki on beş yaş büyüktü, otuzuna yakın görünüyordu ve gerek giyimi gerekse genel görünümü açısından bir savaşçıya benziyordu. Belinde kıvrık bir pala, omzunda da yuvarlak bir tunç kalkan taşıyordu.

Prens ona, "Bu gencin adı Batula," dedi. "Sana bağlılık yemini edecek."

Batula, Dorian'a yaklaşarak önünde yere diz çöktü. Net ve güçlü bir sesle, "Bugünden itibaren benim efendimsin," dedi. "Senin düşmanların benim de düşmanlarım. Her nereye atını sürersen mızrağınla kalkanını taşıyacağım."

Dorian bu bağlılık yeminini kabul ettiğini anlatan bir hareketle elini Batula'nın omzuna dayadı, iki genç adam birbirlerinin yüzüne baktılar. Dorian, Batula'dan içgüdüsel olarak hoşlanmıştı. Batula belki yakışıklı değildi, ama dürüst anlamlı ablak bir yüzü, iri bir kemerli burnu vardı. Gülümsediği zaman dişlerinin düzgün ve bembeyaz olduğu görülüyordu. Gür siyah saçlarını kalın bir örgü halinde bir omzunun üstünde taşıyordu.

El-Malik , "Batula mızrak kullanmada kendini kanıtlamış bir savaşçıdır," dedi. "Sana öğretebileceği çok şey var, el-Salil." Mızrak gerçek Arap atlısının silahıydı. Dorian adayların talim anındaki uygulamalarını seyretmiş, hedefe yapılan saldırılarda mızrak uçlarının çelik ışıltısına hayranlık duymuştu.

Dorian, "İyi bir öğrenci olacağım," diye söz verdi.

El-Malik , Batula'ya gidebileceğini işaret ettikten sonra Dorian'a, "Pek yakında kuzeye yeni bir yolculuk yapacağım," diye açıkladı. “Issız çölleri aşarak Mekke'ye gideceğim. Ve sen de benimle geleceksin, oğlum."

"Beni seçmenizden gurur duyuyorum, efendimiz."

Dorian'ı yolladıktan sonra El-Malik el-Allama'yla Ben Abram'a döndü. "Zanzibar'daki sultana oradaki İngiliz konsolosuna iletilmek üzere bir mesaj yollayacaksınız." Prens kelimelerini toparlamak için kısa bir ara verdikten sonra devam etti. "Prens El-Malik 'in gerçekten de el-Amhara'yı el-Auf'dan satın aldığını söyleyin. Çocuğu korumasına almak ve onu kötülüklerden korumak için bunu yapmış. Ne çare ki El-Malik 'in onu korumak için bu kadar

uğraş vermesine karşın, el-Amhara'nın vebaya yakalandığını ve bir yıl önce öldüğünü söyleyin. Burada, Lamu adasında gömülüymüş deyin. Ona El-Malik 'in böyle dediğini anlatın."

El-Allama başını eğdi. "Siz nasıl emrederseniz, efendimiz." Bu dahiyane çözüm onu çok etkilemişti.

El-Malik , "El-Amhara öldü," diye devam etti." Mezarlığa onun adını taşıyan bir mezar taşı dikeceksiniz. El-Amhara öldü. Ama el-Salil yaşıyor."

"Allah öyle emretti." El-Allama emri böylece onaylamış oldu.

El-Malik devam etti. "Oğlanı beraberimde çöle götüreceğim ve onu gizlemek için Saarlara bırakacağım. Orada kumların arasında savaşçılığı öğrenecek. Frenkler de bir zaman sonra onun var olduğunu bile unutacaklar."

"Bu çok akıllıca bir karar."

"El-Salil benim için bir oğul olmaktan da öte bir şey. O benim yaşayan tılsımım. Onu asla Frenklere iade etmeyeceğim." Prens yumuşak, fakat kararlı bir sesle konuşmuştu.

***

Swallow boğazdan kuzeye yönelerek Zanzibar'a doğru yol almaya başladı. Demirleme yerinde kare yelkenli dört gemi ve çok sayıda Arap dhow'u vardı. Tom Courtney gemileri dikkatle gözden geçirdi. Kuzey yarım küresinin en büyük tüccar uluslarından bazılarının bayrağını taşıyan gemilerin içinde Portekiz ve İspanyol gemileri çoğunluktaydı.

Tom ferahlayarak, "Aralarında bir tek Fransız gemisi yok, Bay Tyler," diye bildirdi. Tarafsız bir limanı düşmanın gemileriyle paylaşmanın yol açacağı güçlükler hiç hoş olmayacaktı.

Ned, "Hayır, yok. Ama Doğu Hindistan Şirketinin en az bir gemisi var," diye belirtti. Şirketin görkemini yansıtan okyanus prensesi yüksek gemiyi işaret etti. "Onlar bizi Fransızlardan bile daha soğuk karşılayacaklardır."

Tom kayıtsızca sırıttı. "Onlar umurumda bile değil, İngiltere mahkemeleri dışında bize bir şey yapamazlar, oraya da uzunca bir süre dönmeyeceğiz. "

Delikanlı kendi kendine fısıldadı. "Beni zincirleyip götürmedikleri sürece oraya dönmem." Bayraksız olan kendi kolombirine baktı. Hangi ulustan olduğunu ilan etmek istememişti. "Demir atar atmaz yeni konsolosu ziyaret etmek için karaya çıkacağım."

Uzun yolculuklarına Ümit Burnu'nda ara verdikleri zaman Table Koyu'nda başka bir İngiliz gemisinin kaptanıyla görüşmüştü. Kaptan ona Zanzibar'daki konsolosluk görevine Grey'den sonra yeni birinin atandığını söylemişti. "Grey'in öldürülmesinden sonra Ateş Sahili'nde konsolosluk işlerini yerine getirmesi ve tabii bu denizlerde John Şirketinin çıkarlarını gözetmesi için Bombay'dan genç bir memuru yollamışlar," dedi.

Tom, "Adı neymiş?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum. Onunla tanışmadım. Ama kendini fazla önemseyen somurtkan ve zor biri olduğunu söylüyorlar."

Ned, Swallow'u koya sokarken Tom çevreyi seyrediyordu. Demir attıkları su o kadar berraktı ki, rengarenk balıkların karinanın dört kulaç derininde mercan kayalarının arasına girip çıktıklarını görebiliyordu.

Uzun kayık suya indirilir indirilmez Tom, "Aboli'yi de yanıma alacağım," dedi.

İki gemici eski Portekiz kalesinin duvarlarının altındaki taş rıhtıma çıktılar ve dar sokaklara saptılar.

Sıcak ve pis kokulu kalabalık Tom'a o kadar tanıdık gelmişti ki, burada

karaya çıkmasının üzerinden iki yıl geçtiğine inanası gelmiyordu. Arap liman müdüründen yolu sorduklarında bu kişi, "Hayır, hayır," dedi. "Yeni konsolosluk artık Grey efendinin kent içindeki eski evinde değil. Size yolu göstermesi için yanınıza bir çocuk vereceğim." Frenklerin canını sıkarak sadaka koparmaya çalışan kirli çocuklardan birini çağırdı. "Bu iblisin piçi sizi oraya götürür," dedi.

"Sakın ona fazla bahşiş vermeyin."

Çocuk önlerinde zıplar gibi yürüyerek onları dar sokaklar ve derme çatma binalar labirentinden palmiyelerin arasına çıkardı. Sonuncu gecekondunun ötesindeki kumlu yolu bir mil kadar izledikten sonra yüksek duvarların ar kasındaki büyük bir villanın önüne geldiler. Ev eski gözükmekle beraber dış duvar yakın tarihte onarılmış ve sönmüş kireçle boyanmıştı. Duvarın tepesinden bakılınca görülen büyük evin damı palmiye dallarıyla örülmüştü. Kapıda iki pirinç levha göze çarpıyordu. Bir tanesine "Majestelerinin Konsolosluğu" kelimeleri yazılmıştı. Bunun altındakinde ise şirketin şahlanmış aslanlardan oluşan amblemi ve "Hindistan'da, Hindiçini'de ve Doğu Hint Adaları'nda Tica ret Yapan İngiliz Tüccarlarının Birleşik Şirket Ofisi" yazısı göze çapıyordu.

Bahçe duvarındaki çanı çalması üzerine gelen uşağa Tom, efendisine verilmek üzere bir not verdi. Adam birkaç dakika sonra geri döndü. Tom, Aboli'ye avluda beklemesini söyleyerek uşağı izledi.

Ana bina bahçelerle fiskiyeli havuzların etrafında inşa edilmiş Doğu stilinde bir yapıydı. Tavanlar yüksek, fakat odalar az mobilyalıydı. Bununla birlikte uşağın Tom'u geçirdiği odalarda tropikal çiçeklerle dolu vazolar vardı ve bu çiçek kompozisyonlarıyla fazla sade ahşap mobilyaların üstündeki yastık düzenlemeleri bir kadın elinin varlığına işaret ediyordu. Uşak sonunda Tom'u taş zeminli ve duvarları kitap raflarıyla kaplı büyük bir odaya aldı.

"Lütfen burada bekleyin, efendi. Patron birazdan gelecek."

Yalnız kalan Tom ağır ağır dönen pervaneye ve iple manivela düzeneğine bakakaldı. Bunun bağlı olduğu bir ip, duvardaki bir delikten geçiyor, öte taraftaki bir köle de pervanenin sürekli dönmesi için o ipi ritmik şekilde çekiyordu.

Tom odanın ortasındaki yazı masasına yürüdü, bir tüy kalemle hokkaya ve askeri bir düzene göre istiflenmiş kırmızı kurdeleyle bağlı belge destelerine baktı. Sonra masaya arkasını dönerek kitap rafları boyunca yürüdü ve bunla rın

içeriğine dayanarak görmeye geldiği adamın karakterini tahmin etmeye çalıştı. Raflar ağır klasörler ve sırtına şirketin amblemi basılmış ciltli raporlarla doluydu. Göz önünde kişisel olarak nitelenebilecek hiçbir şey yoktu, odanın da ruhsuz bir havası vardı.

İç avluya bakan taraçanın taşlarının üstünde bir ayak sesi duyması üzerine Tom irkildi. Dönüp bakınca kapı aralığında uzun boylu ve ince yapılı bir erkeğin belirdiğini gördü. Parlak tropikal güneşi arkasına vurduğu için, Tom onu hemen tanımadı. Konsolos durdu ve gözlerinin dışardaki parlak güneşten sonra odanın loşluğuna alışmasını bekledi. Üstünde beyaz dantel yakalı sade bir siyah şayak kostüm vardı.

Konsolos daha sonra odaya girdi ve geniş kenarlı siyah şapkayı başından çıkardı. Böylece, Tom ilk kez adamın yüzünü gördü. Bir an öylesine büyük bir şaşkınlık duydu ki, ne kımıldayabildi, ne de konuşabildi. Sonra gülerek konsolosa doğru bir adım attı. "Guy! Gerçekten sen misin?" ikiz kardeşini kucaklamak için içtenlik dolu bir hareketle kollarını iki yana açtı.

Guy Courtney'in de en az kardeşi kadar şaşırdığı belli oluyordu. Yüzünden çelişkili duygular belirip kayboldu. Bir anda yüz çizgileri katılaştı ve soğuk bir anlama büründü. Kardeşinin kollarının arasından uzaklaşarak, "Gelenin sen olduğun konusunda bir fikrim yoktu, Thomas. Pusulanı farklı bir adla imzalamışsın," dedi.

Tom, "Konsolosun sen olduğun konusunda benim de hiçbir fikrim yoktu," diye karşılık verdi. Kardeşine uzanmış kolları yanlarına düştü. Sahte bir ad kullanması suçlamasını duymazlıktan geldi. Garip bir rastlantı sonucunda William'ın öldürülmesine ilişkin bir tutuklama kararının ondan önce Zanzibar'a ulaşmış olması olasılığına karşı burada kendi adını kullanmamayı daha akıllıca bulmuştu. Böyle bir şeyin olup olmadığını anlamak için Guy'ın yüzünü inceledi ve onu adalete karşı koruması için ikizine asla güvenemeyeceğine karar verdi.

Birbirlerine bir dakika kadar konuşmadan baktılar. Saniyeler uzadıkça uzuyordu. Derken Guy, Tom'a sağ elini uzattı. Tom rahatlayarak kardeşinin elini avucuna aldı.

Guy'ın eli gevşek, eti de yüzündeki anlam kadar soğuktu. Kısa bir dokunuştan sonra elini Tom'un avucundan çekti ve ona arkasını dönerek masası na yürüdü. "Lütfen otur, Thomas," dedi. Kardeşine bakmadan odanın öbür ucundaki yüksek arkalıklı bir iskemleyi işaret etmişti. "Umarım ticaret yapmak için bu sulara gelmemişsindir," diye devam eti. "Ama sahte bir ad kullanman böyle bir şeyin mümkün olduğunu anlatıyor." Tom'un yanıt vermemesi üzerine yine

devam etti. "Seni uyarıyorum, sorumlu olduğum ilk şey şirkettir." Böyle derken Allah'ın adını ağzına alırmışçasına huşuyla konuşmuştu. "Londra'ya derhal bir rapor yollayacağım."

Tom öfkelenmeye başladığını hissediyordu. "Aman Tanrım, demek en önemli sorumluluğun bu. Biz seninle kardeş değil miyiz? Babamla Dorian'a neler olduğunu öğrenmek istemiyor musun?"

"Babamın öldüğünden haberim var. Bugün limanda olan şirket gemisi bana Lord Childs'ın ve İngiltere'deki ağabeyimiz William'ın mektuplarını getirdi." Guy'ın William'ın ölümünden haberinin olmaması Tom'u rahatlattı.

Guy tüy kalemi yerine bıraktıktan sonra devam etti. "Babamın kendime göre yasını tuttuğumdan bu konuda söylenecek daha fazla bir şey yok." Dudaklarındaki anlam sertleşti. "Zaten sen oldu bitti onun gözbebeğiydin. Benim onun gözünde fazla bir değerim olmadı hiç."

"Bu doğru değil, Guy. Babam hepimizi eşit şekilde seviyordu."

"Öyle olsun." Guy omuzlarını silkti. "Dorian'a gelince, onun denizde kaybolduğunu ve boğulduğunu duydum."

"Hayır, boğulmadı." Tom sesini yükseltmemek için kendini güç tutuyordu. "Müslümanların eline geçti ve köle olarak satıldı."

Guy neşesiz bir gülüşle karşılık verdi. "Sen de hep masallar uydurursun. Bu topraklarda majestelerinin konsolosu olarak en güvenilir haber kaynaklarına ulaşabildiğime güvenebilirsin."

Tom kardeşinin sözlerinde samimi olmadığının farkındaydı. "Ben oradaydım, Guy. Her şeyi gözlerimle gördüm."

Guy masasının arkasına oturarak kalemle oynamaya, tüyüyle yüzünü kaşımaya başladı. "Demek onun köle olarak satıldığını gözlerinle gördün," dedi. "Bunu önlemek için bir şey yapmayısın ne kadar garip."

Tom, "Yapma, kendini beğenmiş herif!" diye gürledi. "Müslüman korsanların eline düşüşüne tanık oldum. Kardeşimiz boğulmuş ya da ölmüş değil. Köle olarak satıldığını da kesinlikle biliyorum."

Guy, "Elinde ne gibi bir kanıt var?" diye başladıysa da Tom birden masanın başına yürüyerek avuçlarını bunun üstüne çarptı. Hokkadaki mürekkep hızla püskürerek belgelerin üstünü lekeledi.

"Flor de la Mar'da esir ettiğimiz Arapların ifadeleri ve kendi gözlerimle gördüklerim bana yeter. Sana söylüyorum: Dorian hayatta. Bir ağabey ve bir

İngiliz olarak senin görevin de onu bulmama yardım etmektir."

Guy ayağa fırladı. Yüzü kireç gibiydi, gözleri ateş saçıyordu. "O kibirli ve küstah tavırlarınla ne cesaretle evime, benim bölgeme girer ve ne yapacağımı bana emredebilirsin!" diye bağırırken ağzından salyalar saçıyordu.

"Tanrı aşkına, beni daha fazla kışkırtma, Guy. Küçük kardeşimize karşı görevini yerine getirmezsen, inan bana, seni sırtında deri kalmayıncaya kadar kırbaçlarım ."

"O günler çoktan tarihe karıştı, Thomas Courtney. Burada patron benim.

Majesteleriyle şirketin bu bölgedeki seçilmiş temsilcisiyim. Bana elini kaldırırsan, daha ne olduğunu anlayamadan hapse atılırsın, güzel gemine de el konulur." Guy öfkeden titriyordu. "Caroline'e yaptıklarından sonra bana ahkam kesmeyi aklından bile geçirme!" Caroline adını adeta bağırarak söylemiş, Tom da göğsüne bir kurşun yemiş gibi irkilmişti.

Guy öfkeyle ağzından kaçırdığı şeyden ürkerek geri çekildi. Suçlama Tom'un aklını karıştırmıştı. Konuşmadan bakıştılar. Sessizlik arasında küçük bir ses ikisinin de bahçeye açılan kapının bulunduğu yana dönmelerine ne den oldu.

Orada bir kadın duruyordu. Üstünde Çin ipeğinden açık yeşil renkli, yakası kapalı bir elbise vardı. Bol etekleri ayak bileklerine kadar iniyor, yalnızca iskarpinlerinin ucu görünüyordu. Tom'a bir hayaletmiş gibi bakakalmıştı. Bir elini boğazına götürmüştü, öbür eliyle de yanında sendeleyerek yürüyen çocuğun elini tutuyordu.

Guy, "Burada ne işin var, Caroline?" diye patladı. "Konuklarım olduğu zaman buraya giremeyeceğini biliyorsun."

Caroline, "Sesler duydum," diye geveledi. Saçları bukleler halinde tepesinde toplanmıştı, ayrıca lüleler yanaklarına dökülüyordu, ama Tom onun hasta yatağından kalkmış gibi sapsarı olduğunu gördü. "Adımın seslenildiğini duydum," dedi. Genç kadın hala Tom'a bakıyordu.

Çocuğun giysisi bal peteği biçimli nakışlarla ve kurdelelerle süslüydü.

Başı sarı buklelerle kaplıydı. Tom onun kusursuz pembe dudaklı, melekleri andıran bir yüzü olduğunu görür gibi oldu.

Çocuk kıkırdayarak Tom'u işaret etti. "Bu adam kim?"

Guy, "Christopher'i buradan çıkar," diye Caroline'e bağırdı. "Hemen şimdi!"

Caroline onu duymamış gibi davrandı. Şaşkın bir tavırla, "Tom, seni tekrar görmeyi hiç beklemiyordum," dedi. Christopher genç kadının eline asılmıştı,

Tom'a doğru kararsız bir adım atmaya çalıştı, ama genç kadın onu geri çekti. "Nasılsın, Tom?"

Tom, "Sağlığım yerinde," dedi. "Umarım seninki de öyledir."

Caroline, "Hastaydım," diye fısıldadı. Diliyle dudaklarını ıslattı. "Oğlumuzun... Christopher'in..." Kızararak geveledi. "Doğumundan beri."

"Üzgünüm." Tom'un yüzünden esef olarak nitelenebilecek bir anlam gelip geçti. "Ailen; annen, baban ve kız kardeşlerin nasıllar?" Adlarını hatırlamak için belleğini zorladı. "Agnes ve Sarah nasıl?"

"Babam Bombay valiliğine atandı. Buradaki, Zanzibar'daki konsolosluk işini Guy için o ayarladı."

Genç kadın kendisine hala sert sert bakan kocasına çekingen bir bakış firlattı. "Annem geçen yıl koleradan öldü."

Tom, "Çok üzüldüm," dedi. "Çok hoş bir hanımdı."

"Teşekkür ederim." Caroline boynunu büktü. "Kız kardeşim Agnes de Bombay'da evlendi."

"Ama çok genç değil mi?" diye itiraz eden Tom'un Seraph'daki o yaramaz iki kız çocuğu hayalinde canlanmıştı.

"O artık çocuk değil. On yedisini doldurdu." Yine sustular. Guy karısı üzerinde otorite kurmaktan vazgeçmiş gibi koltuğunun içine çökmüştü.

Tom dayanamayıp Caroline'in eteklerine asılmış olan çocuğa baktı. "Güzel bir çocuk," dedi. Başını kaldırıp genç kadının yüzüne baktı.

Caroline sorulmamış olan bir soruyu yanıtlar gibi, "Evet, babasına benziyor,' dedi.

Tom gülen bebeğe yürüyüp onu kollarının arasına almamak için zor karşı konulur bir arzu duydu. Bu davranışı önlemek için bir iki adım geriye gitti.

"Caroline!" Guy sertçe müdahale etti. "Görülecek işlerim var. Lütfen Christopher'i buradan götür."

Caroline çökmüş gibiydi. Tom'un yüzünü incelerken bakışlarında umutsuz bir anlam şekillendi. "Seni gördüğüme çok sevindim, Tom," dedi. "Belki Zanzibar'dayken bizi tekrar görmeye gelirsin. Örneğin, bir akşam bize, buraya konsolosluğa yemeğe gelmez miydin?" Bu soruyu özlem dolu bir tavırla sormuştu.

"Thomas'ın burada davetler kabul edecek kadar uzun kalacağını sanmıyorum."

Guy yine ayağa kalkmıştı ve susması için onu uyarır gibi Caroline'e kaşlarını çatarak bakıyordu.

Genç kadın, "Ne yazık," dedi. "Öyleyse vedalaşalım." Ardından, küçük çocuğu kucağına aldı. "Hoşça kal, Tom."

"Sen de hoşça kal, Caroline."

Genç kadın ipek eteklerini hışırdatarak kapıdan çıktı. Çocuk, annesinin omzunun üzerinden ciddi bir yüzle Tom'a bakıyordu.

Anne oğlun gitmesinden sonra iki kardeş de bir süre sessiz kaldılar. Sonra, Guy oldukça soğuk bir sesle, "Aileme yaklaşmayacaksın," diye uyardı.

"Karımla bir daha konuştuğunu görmeye katlanamam. Bir zamanlar seni düelloya davet etmiştim. Eğer beni tahrik edersen bunu yine yaparım."

"Seni öldürmek zorunda kalmak bana fazla bir zevk vermez. Sen asla iyi bir kılıç ustası olmadın, Guy." Böyle derken William'ı düşünmüştü. Suçluluk duygusu hala kalbinde bir yaraydı. Devam etti. "Senin özel hayatına girmeye hiç niyetim yok. Bundan böyle yalnız iş konusunda görüşeceğiz. Kabul mu?"

Guy, "Seninle aramda herhangi bir ilişkinin olması bana her ne kadar tatsız geliyorsa da aynı fikirdeyim," diye karşılık verdi. "İş konusuyla ilgili olarak sana aynı soruyu tekrar soracağım: Bu sularda herhangi bir şekilde ticaret yapmaya niyetleniyor musun? Limandan aldığım raporlara bakılırsa, geminde ağır yük varmış. Şirketten ticaret lisansı aldın mı? Ticari mallar taşıyor musun?"

"Londra'ya sekiz bin deniz mili uzaklıktayız. Beni ya da niyetlerimi İngiliz yasalarının sana verdiği yetkiyle sorgulama hakkın burada geçerli değil." Tom öfkesini güçlükle kontrol ediyordu. "Benim ilk kaygım Dorian. Onunla ilgili olarak Zanzibar sultanı katında herhangi bir araştırma yaptın mı?"

Guy telaşlandı. "Sultana böyle bir konuda başvuruda bulunmam için bir neden yoktu, seni de bundan men ederim. Sultanla dostça ilişkiler kurmayı başardım. O şimdi İngiltere'yle şirkete karşı olumlu bir tavır sergiliyor. Birisinin Prens El-Malik 'e karşı suçlamalarda bulunup bu olumlu havayı bozmasına göz yummak niyetinde değilim."

Tom'un birden yüzü değişti. "Dorian'ı köle olarak satın alanın El-Malik olduğunu nereden biliyordun? Ben senin yanında bu adı hiç ağzıma almadım ki."

Guy şaşırdı ve uygun bir yanıt bulabilmek için birkaç saniye boyunca

düşünüp durdu. "El-Malik bu kıyıların koşulsuz hakimidir," dedi. "Bu durumda benim böyle düşünmem çok doğal."

"Yapma, Guy! Senin hiçbir şey düşünmen doğal değil. Dorian'ın başına gelenler hakkında bildiğin bazı şeyler var. Bunların ne olduğunu bana söylemezsen, kendim sultanla konuşmaya giderim."

"Gitmeyeceksin!" Guy ayağa fırladı. "Benim burada başardıklarımı yok etmene izin veremem."

"Beni durduramazsın."

"Dinle beni." Guy ses tonunu değiştirdi. "Pekala, sana gerçeği söyleyeceğim. Arapların elindeki kızıl saçlı bir çocuk hakkında ben de bazı söylentiler duydum. Tabii ki Dorian aklıma geldiği için, sultan katında bir araştırma yaptırdım. Sultan da işin doğrusunu öğrenmek için Prens El-Malik 'e bir adamını yollayacağını vaat etti. Şimdi prensten haber bekliyorum."

"Öyleyse bana niçin yalan söyledin? Neden bunu bana daha önce söylemedin? Seni niçin zorla söyletmek durumunda bıraktın beni?"

"Seni iyi tanıdığımdan. Fırtına gibi gidip sultanı kızdırmanı istemedim. Onunla aramdaki ilişki çok hassas."

Tom, "Bu araştırmayı ne zaman yaptın?" diye sordu.

"Senin bu işe burnunu sokmanı istemiyorum." Guy, Tom'un ısrarına rağmen bu soruya cevap vermedi. "Her şey benim kontrolümde."

"Ne zaman dedim?"

"Bir süre önce." Guy bakışını masasının üstüne dikti. "Araplarla yapılan işler zaman alır."

"Ne zaman?" Tom yüzünü Guy'ınkine yaklaştırdı.

Guy, "Bu adaya yeni geldiğim zaman," diye itiraf etti. "Bir yıl önce."

Tom, "Bir yıl önce mi?" diye bağırdı. "Bir yıl önce ha! inan bana, ben o kadar beklemeyeceğim. Hemen bugün sultana gidip bir cevap isteyeceğim."

Guy, "Seni men ederim!" diye bağırdı. "Ben konsolosum!" Tom dudak büktü, "İstediğini düşünebilirsin, Guy. Ben buradan çıkar çıkmaz doğru kaleye gideceğim." Guy umutsuzluk içinde tehditlere başvurdu. "Davranışın hakkında Londra'da Lord Childs'a bir rapor yollayacağım. Limandaki şirket gemisi birkaç gün sonra İngiltere'ye doğru yola çıkacak. Lord Childs seni şirketin tüm öfkesine hedef edecektir."

"Savurabileceğin hiçbir tehdit beni Dorian'ı aramaktan alıkoyamaz. Sen istediğin raporları yolla, Guy. Yanıt alman bir yıl ya da daha uzun sürecektir. O vakte kadar da ben yanımda Dorian'la bin mil uzakta olurum."

Guy, "Hemen bu evden çık!" diye bağırdı. "Ve bir daha kapımdan içeri girme!"

"Bu önerin çok hoşuma gitti." Tom şapkasını başına oturttu. "Sana iyi günler dilerim."

Arkasına bakmadan kapıya yürüdü. Guy arkasından, "Seni sultanın sarayına yaklaşmaktan men ederim. Senin münasebetsizin teki olduğunu, majestelerinin, şirketin ya da bu hükümet dairesinin korumasında olmadığını ona hemen bildireceğim," diye bağırırken sırıtıyordu.

Tom kumlu yoldan limana doğru yürüyordu. Aboli ona yetişebilmek için adımlarını sıklaştırmak zorunda kaldı. Yaşlı adam sorduğu sorulara yanıt alamadığından Tom'u izlerken susuyordu.

Genç adam sinirinden köpürüyordu. Sultanın limanın yukarsındaki kalesine fırtına gibi girmek, o domuzun boğazına sarılmak ve yanıtları zorla ağzından almak istiyordu. Ama hiç değilse, duygularının kontrolünden çıktığını ve bir kez daha girişimini tehlikeye sokacak bir şiddet gösterisinde bulunmak üzere olduğunu anlıyordu. Kendime daha fazla zarar vermeden Swallow'a dönmem ve harekete geçmeden önce Aboli ve Ned'le konuşmam gerekir," diye düşündü. Ama eli mavi Neptün kılıcının başına gidince öfkesi başka bir ta rafa yöneldi. Tanrım, Dorian'ı kurtarmak için küçük Swallow'\a bütün Müslüman filosuna saldırmam bile gerekse tereddüt etmeyeceğim.

Birden arkasında bir bağırış kulağına geldi. Bu ses önce o kadar hafifti ki, öfkesinin zırhını delemedi. Hemen arkasından dörtnala at sesleri duyuldu ve bağırış yinelendi. "Tom! Bekle! Beni bekle! Seninle konuşmam lazım."

Tom arkasına döndü. At hızla üzerine geliyordu. Binicisi, hayvanın ensesinin üzerine eğilmişti, atın toynaklarının altından bembeyaz kumlar püskürüyordu.

"Tom!" Delikanlı bu kez bunun bir kadın sesi olduğunun farkına vardı. At daha fazla yaklaşınca, kabaran etekler ve rüzgarda uçuşan uzun saçlar gördü. Öfkesini bir an için unutarak kıza şaşkınlık içinde baktı.

Kız ata eyersiz ve erkek gibi binmişti. Tom dizlerinin yukarsına kadar sıyrılmış eteklerin altında duru beyaz bacaklar fark etti. Kız ince kolunu kaldırarak onu selamladı. "Tom!" Kızın, adını seslenmesine rağmen Tom onu tanıyamamıştı. Kız doru kısrağı genç adamın yanında ansızın durdurdu ve bir

etek hışır tısı arasında yere indi. Dizginleri Aboli'ye fırlattı. "Onu lütfen benim için tutun, Aboli," dedi. İriyarı adam duyduğu şaşkınlıktan sıyrılarak dizginleri yakaladı.

"Tom! Oh, Tom!" Yabancı kız delikanlının üstüne atılarak kollarını onun boynuna doladı. "Seni bir daha göremeyeceğimi zannediyordum." Tom'a sıkı sıkı sarıldıktan sonra biraz gerileyerek genç adamın her iki elini yakaladı. "Sana bir bakayım." Tom'un yüzüne bakıyor, ikisi de birbirini inceliyordu.

Saçları uzun ve kumraldı, ama yüzüne güzel denilemezdi. Çenesi fazla kemikli, ağzı ise özellikle şimdiki gibi gülerken fazla genişti. Uzun kirpiklerin arasındaki pırıl pırıl gözleri parlak bir İngiliz mavişiydi. Tom kızın başlıca özelliğinin teni olduğunu hemen fark etti. Pürüzsüz olmakla beraber, tropikal güneşinin etkisiyle hiç de günün modasına uymayan altınsı bir renk almıştı. Hemen hemen Tom kadar uzun boyluydu, genç adamın gözlerinin içine bakıyor ve duruşunda erkeksi diye nitelenebilecek bir rahatlık ve güven seziliyordu.

"Beni tanımadın, değil mi, Tom?" Kız delikanlıya gülerek bakıyordu.

Tom şaşkın halde başını salladı. Kızın yüzünü çekici, gözlerini canlı ve zeka dolu bulmuştu. "Özür dilerim, hanımefendi," diye geveledi. "Beni zor duruma düşürdünüz."

Kız, "Hanımefendi ha!" diyerek güldü. "Ben Sarah'ım." El sıkıştılar. "Caroline'in küçük kardeşi Sarah Beatty. Bana at sineği derdin. 'Niçin başımın etrafında at sineği gibi sürekli vızıldayıp durursun, Sarah?'" diyerek delikanlıyı taklit etti ve ekledi. "Şimdi hatırladın mı?"

Delikanlı, "Aman Tanrım, ne kadar değişmişsin!" diye şaşkınlıkla atıldı. Ve elinde olmayarak kızın bluzunun altındaki dolgun göğüslere bakışını dikti.

"Sen de değişmişsin, Tom. Burnuna ne oldu?"

Delikanlı sıkılarak burnunun ucuna dokundu. "Kırılmıştı."

"Zavallı, Tom." Kız şakadan ona açıyormuş gibi yaptı. Ekledi. "Ama sana yakışmış. Oh Tom, seni tekrar görmek ne güzel." Kız, koluna girerek genç adamı patikadan kente doğru sürükledi. Aboli de araya belli bir mesafe bırakarak onları izledi.

"Guy'a bağırdığın zaman sesini duymuştum. Sesini hemen tanıdığım halde, kulaklarıma inanamadım." Sarah delikanlıya yan gözle hınzır bir bakış fırlattı. "Bunun üzerine kapının dışından dinledim. Guy beni yakalamış olsa döverdi."

"Seni dövüyor mu yoksa?" Tom hemen öfkelendi. "Ona hesap soracağım."

"Saçmalama. Ben başımın çaresine bakabilirim. Ama Guy'dan söz edip vakit kaybetmeyelim. Ben sadece bir dakika kalabilirim. Yoksa yokluğumun farkına varıp arkamdan uşakları yollarlar."

"Sarah, konuşmamız gereken o kadar çok şey var ki." Genç kızın yanın dan böylesine çabuk ayrılmak zorunda kalması gariptir ki, Tom'un canını sıkmıştı. Genç kızın kolu güçlü ve sıcaktı. Etrafına yaydığı hava genç adamı derinden etkilemişti.

Genç kız, "Biliyorum," dedi. "Guy'la küçük Dorian hakkında konuştuğunuzu duydum. Sana yardım etmek istiyorum." Şöyle bir düşündü. "Adanın güney ucuna yakın harap bir Jezüit manastırı vardır. Yarın seninle orada buluşalım. Saat ikide. Orada olacak mısın?"

"Tabii." Sarah delikanlının kolunu bıraktı, Aboli'ye döndü ve onu kucakladı. "At oyunu oynadığımızı hatırlıyorsun, değil mi, Aboli? Beni sırtında taşırdın."

Hoş bir gülümseme Aboli'nin yüzünü ışıklandırdı. "Ne kadar güzel olmuşsunuz, Bayan Sarah!"

Genç kız dizginleri onun elinden aldı. "Binmeme yardım et!"

İriyarı zenci dev avucunu uzattı, Sarah buna basınca da onu kolaylıkla kaldırıp kısrağın üstüne oturttu. Kız, Tom'a son bir kez gülümsedi. "Sakın unutma!" diye onu uyardı. Dönüp topuklarını kısrağın böğürlerine çarptı.

Tom onun dörtnala uzaklaşmasını seyretti. "Hayır," dedi yavaşça. "Unutmayacağım."

***

"Efendim sultan rahatsız, bayım. Bu yüzden ziyaretçi kabul edemiyor. Sizin gibi önemli kişileri bile." Vezir, Tom'a alayla sırıttı. Liman Frenklere ait gemilerle doluydu. Hepsinin kaptanları sultanla görüşme yapmak için çırpınıyordu. Hepsi bazı ayrıcalıkların peşindeydi. Ticaret yapma lisansı, daha kuzeyde ki yasak bölgeleri ziyaret etme izni gibi şeyler istiyorlardı.

Tom, "Beni ne zaman görecek?" diye sordu. Vezir böylesine patavatsızca sorulmuş bu soruya karşı duyduğu hoşnutsuzluğu dudaklarını büzerek dile getirdi. Bu genç kafirin fazla bir ticari mal taşıyamayacak kadar minik bir geminin kaptanı olduğunu biliyor ve üstünde altın kokusu olmadığını fark ediyordu. Bu nedenle de ciddi bir ilgiye layık değildi. Ama yine de olağandışıydı. Anlaşılabilir iyi bir Arapça konuşuyor, iş yapmanın etiketini anlıyordu. Sultana giden yolu açmak için uygun armağanlar dağıtmıştı.

"Her şey Allah'ın elinde." Vezir omuzlarını silkti. "Belki bir hafta, belki bir ay sonra. Daha fazlasını bilmiyorum."

Tom, "Yarın sabah yine geleceğim, Sultan beni görmeye razı oluncaya kadar ondan sonraki her gün de gelmeye devam edeceğim," dedi.

Vezir, "Ben de tıpkı kuraklıktan çatlamış toprağın yağmuru beklemesi gibi, her gün dönmenizi bekleyeceğim," diye yanıt verdi.

Aboli kalenin kapılarında bekliyordu; Tom onun sorulmamış sorusuna kaşını kaldırdı. Konuşamayacak kadar öfkeliydi. Baharat pazarından geri döndüler. Orada hava karanfil ve biber kokuyordu. Köle pazarında sırtındaki kanlı deri yol yol soyulmuş suçlu bir kadının zincirli bulunduğu kamçılanma bloğunun yanından geçtiler, altın tacirlerinin sokağını da aşarak uzun kayığın beklediği limandaki taş rıhtıma indiler.

Tom kıç oturağında yerini alırken güneşin oluşturduğu açıyı ölçmek için göğe baktı, sonra da cebinden gümüş Tompion saatini çıkararak kapağını açtı. "Beni adanın güney ucuna götürün," diye kürekçilere emretti. Bir gece önce haritasını kontrol etmiş ve eski Jezüit manastır yıkıntısının üstünde işaretli olduğunu görmüştü. Yakınlardaki küçük bir koydan rahatça karaya çıkabilirlerdi.

Kürekçiler çatlayan dalgaların arasında dişlerini gösteren mercan kayalarının yanından boğazı geçerlerken, Tom parlak güneş ışığında ve Sarah'la randevusunun beklentisi içinde keyifsizliğinin uçup gittiğini hissetti.

Uzun kayığın ilersinde, açık denizin dalgalarının adanın korumasız güney ucunu daha büyük bir hışımla dövdüklerini görebiliyordu. Ayağa kalkıp ilerdeki kıyıyı inceleyince, yemyeşil bitki örtüsüne bakarak, laguna akan

akarsuyun seyrini saptayabildi. Kayalıklarda daima tatlı suyun mercanın gelişmesini engellediği bir geçit olurdu. Akarsuyun hizasına geldiklerinde geçidin en derin yerini kestirdi ve kayığı o yöne sürdü. Kumsal ıssızdı ve üstünde hiçbir karina izi yoktu. Tom çizmelerini ıslatmadan pruvadan katı beyaz kumun üstüne di. Aboli'ye, "Bir saate kadar dönerim. Beni bekle," dedi.

Akarsuyu izleyen bitkilere boğulmuş bir patika buldu ve bu yolu izleyerek karanın içlerine yürüdü. Palmiyelerin seyrek ağaçlı koruluğuna çıkınca ilerde manastırın kalıntılarını gördü. Yıkılmış duvarlara yaklaşınca, "Sarah? Orada mısın?" diye bağırdı. Anında bir papağan sürüsü, kökleri taş bloklarının içine gömülmüş bir boğacının üst dallarından patlarcasına havalandı, ama başka bir ses duyulmadı.

Tom duvarların dibini dolaşmayı sürdürdü; ardından, az ilersinde bir atın kişnemesini duydu. Heyecanını gizleyemeyerek o yana koşunca kısrağın yıkık kapı ağzına bağlı olduğunu gördü. Eyer duvarın dibindeydi, ama biniciden hiçbir iz yoktu.

Tom tekrar seslenecekken bundan vazgeçerek ihtiyatlı adımlarla kapıdan girdi. Bina damsızdı, zeminse yabani otlar ve düşen hindistancevizlerinden yeni filizlenmiş palmiyelerden geçilemeyecek haldeydi. Taşların arasında mavi kafalı kertenkeleler kaçışırken göz kamaştırıcı kanatları olan kelebekler çiçeklerin yukarsında uçuşuyorlardı.

Genç adam eski avlunun ortasında durarak ellerini kalçalarına dayadı. Küçük kızın o eski günlerdeki muzipliklerini hatırlıyordu. Sarah'ın değişmediği, ondan saklandığı belliydi. Tom, Sarah'ın karides gibi sıska bir kız olduğu günlerdeki gibi, "Ona kadar sayacağım, ondan sonra da seni yakalamaya geleceğim," diye bağırdı. Bu tehdit bir zamanlar Sarah'la kız kardeşinin cıyaklayarak kaçışmalarına neden olurdu. "Bir!" diye başladı. Aynı anda tepesinde bir yerden gelen genç kızın sesini duydu. "Guy senin genç bakirelere tecavüz ettiğini söylüyor."

Tom hızla dönünce Sarah'ın kapının kirişinin üstüne tünemiş olduğunu gördü. Uzun bacaklarını aşağı sarkıtmış, sıyrılmış eteklerinin altından baldırları meydana çıkmıştı. Ayakları da çıplaktı. Tom genç kızı fark etmeden altından geçmişti.

"Guy, sen ortalarda olunca hiçbir namuslu Hıristiyan kızının güvende olamayacağını söylüyor." Sarah başını yana eğdi. "Doğru mu bu?"

"Guy budalanın biri." Tom kıza bakarak gülümsedi.

"Guy senden pek hoşlanmıyor. Sana karşı kalbinde bir kardeşe beslenecek sevgiden ufak bir iz bile yok." Sarah bacaklarını sallamaya başlamıştı. Tom elinde olmayarak onlara bakakaldı. Biçimli ve pürüzsüzdü. Genç kız birden sordu. "Christopher senin oğlun mu?"

Patavatsızca sorulmuş bu soru Tom'u şaşırttı. "Bunu sana kim söyledi?" Kendini toparlamaya çalışıyordu.

Sarah, "Caroline söyledi," diye yanıt verdi. "Seni dün gördüğünden beri sürekli ağlıyor."

Tom kıza bakakalmıştı. Bu birkaç cümleyle açıkladıkları kafasını karıştırmıştı. Söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Sarah, "Eğer aşağı inersem, üstüme atlayıp bana da bir bebek vermeyeceğine söz veriyor musun?" diye tatlı tatlı sorarak ayağa kalktı.

Sarah'ı o tekinsiz duvarın üstünde görünce Tom endişelendi. "Dikkat et. Düşeceksin," diyebildi sonunda.

Sarah duymamış gibi duvarın daracık tepesinde koştu, taştan taşa atladı, en sonunda da son bir iki metreyi bir hoplayışta indi. Bir akrobat kadar çevikti.

"Paylaşmamız için bir piknik sepeti getirdim," dedi. Tom'un yanından geçerek yıkıntının içerlerine yürüdü. Genç adam onun ardı sıra eski keşiş hücrelerinden birine girdi. Buranın da tepesi açıktı, fakat güneşten korunmuş durum daydı. Sarah sepeti gizlediği palmiye dallarının altından çekti. Bundan sonra çok zarif, kadınsı bir hareketle bacaklarını altına alarak oturdu. Eteklerini düzeltirken, güzel baldırlarını bir an daha genç adamın gözlerinin önüne serdi.

Sarah sepeti açıp içindekileri yerleştirirken, "Gidip sultanı gördün mü?" diye sordu.

"Beni görmeyi reddetti." Tom onun karşısına oturarak sırtını taş bloklardan birine dayadı ve bacaklarını çaprazladı.

"Tabii! Guy senin geleceğine dair onu uyarmak için adam yolladı." Genç kız şaşılacak bir hızla konuyu değiştirdi. "Mahzeninden bir şişe şarap çaldım." Şişeyi bir ödül gibi uzatıp gösterdi. "Bir Fransız şarabı. İngiltere'den son gelen gemiden çıktı." Etiketteki adı okudu. "Corton Charlemagne. İyi bir marka mı?"

Tom, "Bilmiyorum, ama kulağa etkileyici geliyor," diye itiraf etti.

"Guy harika olduğunu söylüyor. Eniştem kendini müthiş bir uzman sanıyor ve bundan da büyük bir gurur duyuyor. Onun şarabını içeceğimizi bilse öfkesinden

kudururdu. Akşam yemeğinde sadece yarım bardak hakkım var. Şişeyi açar mısın?" Şişeyi Tom'a uzattı. Kendisi de tartlarla soğuk etleri tabaklara bölüştürmeye girişti. "Babanın ölümüne çok üzüldüm," dedi. Yüzünde gerçek bir hüzün okunuyordu. "Ümit Burnu yolculuğunda benimle aileme o kadar iyi davranmıştı ki."

Tom şişenin mantarını fırlatırken, "Teşekkür ederim," dedi. Yüzündeki acılı anlamı kızın görmemesi için başını öbür yana çevirmişti.

Sarah genç adamın üzüntüsünü hissederek onu yine neşelendirmek için gülümsedi. "Eğer babam Guy için bu konsolosluk görevini ayarlamış olmasaydı, o hala Bombay'da küçük bir memurdu. Öyle sandığı gibi güçlü biri de değil." Genç kız birden Guy'ın ciddi ve kibirli tavırlarını öylesine başarıyla taklit etti ki, Tom sırıtmaktan kendini alamadı. "Ben majestelerinin hizmetindeki en genç konsolosum. Otuzuna gelmeden bir şövalyelikle ödüllendirilerek Sir Guy Courtney olacağım." Tom kahkahayı bastı. Sarah çok eğlenceli bir arkadaştı.

Genç kız birden ciddileşti. "Ah Tom, zavallı küçük Dorian'a yardım etmek için ne yapabiliriz acaba? Guy onu umursamıyor. Bütün derdi şirketin Araplarla yaptığı ticaret ve Londra'daki Lord Childs. Sultanla prensi gücendirebilecek hiçbir şey yapmaz o."

Tom sertleşti. "Guy'la Ummanlıların isteklerimi engellemelerine izin veremem. Güçlü ve hızlı bir gemim var; beni mecbur ederlerse onu kullanacağım."

"Ne kadar acı çektiğini biliyorum, Tom. Dorian öz kardeşimmiş gibi üzülüyorum. Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Ama dikkatli ol. Guy, Hıristiyan gemilerinin Zanzibar'ın kuzeyine çıkmalarını prensin yasakladığını söyledi. Cezası o gemilere el konulmak olacakmış. Guy'a göre, bu emre karşı geldikleri takdirde o gemilerin mürettebatları köle olarak satılacakmış." Genç kız uzanıp elini delikanlının koluna dayadı. Uzun ve ince parmaklarının serin dokunuşları vardı. "Tasarladığın girişim son derece tehlikeli olabilir," dedi. "Başına bir şey gelmesine dayanamam, sevgili Tom."

Genç adam, "Gemimi ve mürettebatımı koruyabilirim," dediyse de, Sarah'ın dokunuşu aklını başından almıştı.

"Orasını bilmem." Genç kız elini çekerek ona gülümsedi. "Haydi Guy'ın şarabını içelim." iki madeni bardak çıkardı. "Bakalım, dediği kadar iyi mi?"

Geç kız şaraptan bir yudum aldı. "Hımmm!" diye mırıldandı. "Şişeyi yanında

tutsan iyi olacak. Caroline tecavüzcülerin masum kurbanlarını önce sert içkilerle kendilerinden geçirdikten sonra çirkin emellerini gerçekleştirdiklerini anlatıyor." Sarah gözlerini iri iri açtı. "Ve ben Caroline gibi bir bebek yapmak istemiyorum. En azından şimdilik."

Tom'u şaşırtmakta genç kızın sınırı yoktu. Üstündeki bluz kayarak bir omzunu ortaya çıkarmıştı, ama o bunu fark etmemiş görünüyordu. "Agnes'in de şimdi bir bebeği var," dedi. "Bombay'da şirketin ordusunda subay olan Yüzbaşı Hicks'le evlendi. Kız kardeşlerimin ikisinin de cins kısraklar gibi doğurgan oldukları anlaşılıyor. Bu özellik kalıtsal olabileceğine göre dikkatli olmam gerekiyor. Sen evli değilsin, öyle değil mi, Tom?"

"Hayır." Tom'un sesi boğuklaşmıştı. Kızın omuzları ve açıkta kalan teni güneş yalamış izlenimini bırakıyordu. Kollarında güneşte ışıldayan ipeksi, soluk tüyler vardı.

"Bu iyi. Peki, Dorian için ne yapacağız? Casusluk yapıp Guy'ın neler bildiğini öğrenmeye çalışsam mı acaba? Çünkü onun sana pek bir şey söyleyeceğini sanmıyorum."

"Yardım edersen çok sevinirim."

"Bütün mektuplarını okuyabilir, konukları gelince konuştuklarını dinleyebilirim. Duvarda pervanenin iplerinin geçtiği bir delik var. Tıpkı günah çıkarma hücresindeki gibi." Genç kız kendinden çok hoşnut gözüküyordu. Ekledi.

"Ama sana rapor verebilmem için burada düzenli olarak buluşmamız gerekecek.'

Tom bu teklifi beğenmişti. Sarah, "Gemideki akşamlarımızda verilen konserleri hatırlıyor musun?" diye sordu ve birden bir şarkı tutturdu. Sesi temiz ve iddiasızdı, ses perdelerini ayırt edememesine rağmen Tom bundan etkilenmişti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sarah susunca içten içe üzüldü.

Genç kız, "Öğretmenimiz Bay Walsh ne oldu?" diye sordu. "O kadar komik bir adamdı ki."

"Swallow'da benimle beraber." Tom bundan sonra ona Seraph 'dan anımsadığı mürettebatın adlarını saymaya başladı.

Koca Daniel Fisher'in nasıl öldüğünü duyunca Sarah ağladı. Tom onu kollarının arasına alıp avutmak isterdi. Ama öyle yapacak yerde Swallow'u

nasıl ele geçirdiklerini ve uzun yolculuğu anlattı.

Sarah büyülenmiş gibi dinliyordu. Gözlerindeki yaşları silerek genç adamın cesaretini ve yeteneklerini övdü. Çok geçmeden yine gevezeliğe başladı. Ayrı kaldıkları yıllar içinde. Tom için yüz tane soru biriktirmiş gibi bir konudan ötekine atlıyordu.

Tom merakla genç kızın yüzünü inceledikçe, ilk değerlendirmesinin yanlış olduğuna karar veriyordu. Yüzünün çizgileri belki güzel değildi; burnuyla ağzı fazla büyük, çenesi de köşeliydi, ama canlılığı ve ruhu bu yüzle birleşince kıza neredeyse güzel denilebilirdi. Güldüğü zamansa gözleri kırışıyordu. Bir soru sorduğu zaman çenesini kaldırmak gibi bir tiki vardı ki, bu Tom'un çok hoşuna gidiyordu.

Onlar konuşurlarken gölgeler avluyu kaplamaya başlamıştı. Sarah ailesinin Bombay'a gelişi ve onlar için bu yepyeni, egzotik dünyaya gösterdikleri tepkiyle ilgili komik bir betimlemenin orta yerinde durdu. "Aman Tanrına, vakit geç olmuş. Zaman ne kadar da çabuk geçti. Fazla kaldım." Tabaklarla boşalmış bardakları alelacele toplamaya başladı. "Gitmeliyim. Nerede olduğumu öğrenecek olsa Guy aklını oynatır."

Tom kaşlarını çattı. "Guy senin patronun değil."

"O, evinin patronudur. Annem ölünce babam beni onun korumasına verdi. Caroline'in hatırı için onun yüzüne gülmem gerekiyor. Genellikle öfkesini kardeşimden çıkarıyor."

"Guy ve Caroline'le birlikte yaşamak seni mutlu ediyor mu, Sarah?" Tom beraber oldukları bu kısa zaman içinde genç kızı, ona böylesine nazik bir soru sorabilecek kadar iyi tanıdığını hissediyordu.

Sarah, "Beni daha fazla mutlu edecek başka koşullar düşünebiliyorum," diye fısıldadı. Böyle derken bakışını piknik sepetine dikmişti. Sonra firlattığı ayakkabılarını giydi ve ayağa firladı. Tom sepeti yerden aldı, genç kız da girintili çıkıntılı zeminde denge sağlamaya çalışırmış gibi zarif elini delikanlının koluna dayadı. Oysa daha kısa bir zaman önce Tom onun, yüksek duvarın tepesinde korkusuzca dans ettiğini görmüştü.

Sepeti kısrağın sırtına yerleştirirken genç kıza, "Guy'ın neler yaptığı hakkında ne zaman bana rapor vermeye geleceksin?" diye sordu.

"Yarın değil. Yarın Caroline'e Christopher konusunda yardım edeceğime söz vermiştim. Ama öbür gün aynı saatte gelirim."

Tom onu belinden tutup kaldırarak eyerin üstüne oturttu. Sarah hiç de öyle güçsüz bir kız değildi. Bugün de ata yan oturarak biniyordu.

Bir bacağını eyer kaşının etrafından geçirdi, Tom da onun eteklerini düzeltmesine yardım etti. Genç kız oturduğu yerden Tom'a bakarak, "Bugün ne kadar eğlendim, bir bilsen," diye atıldı. "Adada hayat öylesine sınırlı ve tekdüze ki. Guy yalnız başıma kente gitmeme bile izin vermiyor. En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum bile." Sarah birden patavatsızlığından utanmış göründü. Genç adamın yanıtını beklemeden atını mahmuzlayarak palmiyelerin arasındaki kumlu patikada hızla uzaklaştı. Eyerin üstünde uzun boyuyla bir kraliçe gibi görkemli görünüyordu.

Tom limanda başlayan caddede yürüyüp kalenin ağzındaki demir parmaklığın altından geçerken kendisine doğru gelen iki adam gördü. Derin bir konuşmaya dalmışlardı. Yanından geçerlerken kulağına çalınan sözlerden onların İngilizce konuştuklarını anladı ve arkalarından yürüdü. "Bu dinsizler ülkesinde dilimizin konuşulduğunu duymak çok güzel, beyler," diye seslendi. "Kendimi tanıtabilir miyim? Adım Robert Davenport." Er veya geç ona ulaşacak tevkif müzekkeresine karşı korunmak için seçtiği takma adı kullanmıştı. İki İngiliz dönüp ona baktılar. Tavırları ihtiyatlıydı. Tom limandaki Doğu Hindistan Şirketine ait geminin kaptanıyla subaylarından birini tanıdı. Günün daha erken bir saatinde sandalla kıyıya çıkarıldıklarını görmüştü. Kendilerini isteksiz bir tavırla tanıtıp el sıkışmalarından sonra Tom, "Umarım, yolculuğunuz iyi geçmiştir," dedi. "Sultanla yaptığınız görüşmeden dönmekte olduğunuzu tahmin ediyorum."

"Evet." Kaptan başını salladı. Başkaca bilgi vermek niyetinde olmadığın dan Tom yine onun ağzını aramak zorunda kaldı.

"Sultan nasıl bir adam? Bu onunla ilk karşılaşmam olacak. İngilizce biliyor mu?"

Adam dudak büktü. "Yalnız kendi kahrolası dilini konuşuyor. Onunla ilişkilerinizde size iyi şanslar diliyorum. Adam hilekarın biri. Evet, şansa ihtiyacınız olacak." Kaptan hafifçe eğildi. "Şimdi de izin verirseniz... "

Kaleye girerken Tom öfkeden kuduruyordu. Sarah'ın kendisine anlattıklarının kanıtı artık elindeydi. Vezir, öz kardeşi Guy'ın kışkırtması sonucunda onu atlatıyordu.

Vezirin bir hizmetkarı onu sofada alıkoymaya çalıştıysa da, Tom adamı itip ofise giden yola doğru yürüdü. Kapı aralığını örten kalın ipekli perdeleri

iterek içeriye daldı.

Vezir odanın uzak ucunda alçak bir platformun üstünde oturuyordu. Oda günlük ve esrar kokuyordu. Vezirin önünde bir yazı masası vardı. Bir katip, imzalaması için bazı belgeleri birer birer önüne koymaktaydı. Tom'un içeriye hücum etmesi veziri şaşırtmıştı. Başını kaldırdı.

Tom, "Birkaç dakika önce ekselanslarıyla yaptığı görüşmeden dönen İngiliz kaptanla karşılaştım," deyip Arapça devam etti. "Sultanın, rahatsızlığını bu kadar çabuk atlatmış olmasına sevindim. Çünkü bu sonunda beni kabul edip ricamı dinleyeceği anlamına geliyor."

Vezir hızla ayağa kalktı, fakat Tom onun yanından çabucak geçerek ötesindeki kapıya doğru atıldı. Vezir, "Oraya giremezsiniz!" diye korku içinde bağırdı, ama Tom onu duymamış gibi davrandı.

Vezir, "Muhafız! Bu adamı durdurun!" diye bağırdı.

Üzerinde uzun bir entari ve yarım zırh olan iriyarı bir adam kapı aralığında belirdi ve Tom'un yolunu tıkadı. Eli belindeki kılıcın başına gitmişti. Tom adamın kılıcı tutan elini yakaladı. Muhafiz silahını çekmeye çalıştıysa da Tom onun kolunu bırakmadı, adamın bileğini mengene gibi sıkıyordu. İrkilerek omzunun üzerinden arkaya baktı.

Genç adam bir yığın yastığın üstüne uzanmış adama, "Size selam ederim, soylu efendimiz," diye hitap etti. "Allah'ın tüm nimetleri sizin olsun diyor, size mütevazı ve en derin saygılarımı sunuyorum. Sizden bir lütuf rica etmeye geldim. Peygamberin de dediği gibi, ufak çocuklarla dullar merhametimizi hak ediyorlar."

Sultan delikanlıya gözlerini kırpıştırarak baktı ve doğruldu. Sırtında siklamen pantolon üstüne giydiği ağır ipekli brokardan bir cepken, belinde de altın telkari bir kemer vardı. Başındaki sarığı pantolonuyla aynı renk, sakalı da çalı gibi ve gürdü. Sultan şimdi sakalını sinirli bir tavırla çekiştiriyordu. Kendisine Arapça lütuflarla hitap eden bu barbar Frenkle karşılaşmak onun için tam bir sürpriz olmuştu.

Vezir, Tom'un arkasından odaya dalmıştı. Aralarına girerek, "Bağışlayın, efendimiz," dedi. "Onu durdurmaya çalıştım. Size sözünü ettiğim küstah ve değersiz kafir işte bu. Onu dışarı atması için muhafızı çağıracağım."

Sultan, "Önemi yok. Ne söyleyecekse söylesin," dedi.

Tom muhafızın kolunu salıvererek onu kenara itti. "Bu küstah ve değersiz

kafir yüce Sultan Ali Muhammed'e teşekkür eder ve ona en mütevazı saygılarını sunar."

Genç adamın sözleri tavrıyla öylesine çelişiyordu ki sultan gülümsedi. "Öyleyse bana derdinizi anlatın."

"Ben bir erkek çocuğunu, yani öz kardeşimi arıyorum, iki yıl önce kayboldu. Umman topraklarında tutsak olarak tutulduğundan şüphelenmem için bazı nedenlerim var."

Sultan tedirgin olmuş göründü.

Tom devam etti. "Erkek kardeşim Majesteleri Kral III. William'ın tebaası dır. Halifenizle kralımızın arasında tebaalarının esir edilmelerini yasaklayan bir anlaşma var."

"Kim olduğunuzu biliyorum." Sultan, Tom'u susturmak için elini kaldırdı, "İngiltere konsolosundan sizin hakkınızda bilgi aldım. Konsolos beni o çocuk hakkında da bilgilendirdi. Bu konu araştırılıyor. Halifenin Maskat'taki sarayından bir yanıt alana kadar size söyleyebileceğim başka bir şey yok."

Tom, "Aradan bir yılı aşkın zaman geçti," diye öfkeyle atıldıysa da, sultan onun sözünü kesti.

"Böylesi önemsiz bir mesele yüzünden halifeyi rahatsız etmenin çılgınlık olacağını herhalde takdir edersiniz."

Tom, "Bu önemsiz bir mesele değil," diye itiraz etti. "Ailem soylu ve büyük bir nüfuza sahiptir."

"Mesele halifenin gözünde önemsiz. Bununla birlikte, majesteleri büyük merhamet sahibi bir insandır. Çocuk hakkında söyleyeceği bir şey olursa bunu size duyuracağından emin olabilirsiniz. O vakte kadar bize lütfünü beklemek düşüyor."

"Ne zamana kadar?" diye sordu Tom. "Ne zamana kadar beklemek zorundayız?"

"Gerektiği kadar uzun zaman." Sultan huzurundan çekilmesi için eliyle bir işaret yaptı. Genç adamı uyarmaktan da geri kalmadı. "Odama bir daha düşman gibi dalarsanız, size düşman gibi davranılacaktır."

Tom huzurdan çıkarıldıktan sonra sultan vezirini karşısına çağırttı. Adam sultanın ayaklarına kapandı. "Beni bağışlayın, yüce efendimiz. Sizin karşınızda bir toz kadar değersizim. O çılgın Frenk'i durdurmaya çalıştım, ama... "

Sultan elinin hareketiyle onu susturdu. "Kendisiyle hemen konuşmak

istediğimi İngiliz konsolosuna bildirin."

***

Sarah, Tom'a, "Guy dün kaleye gitti. Onu sultan çağırtmış," dedi. "Geri döndüğü zaman burnundan soluyordu. Uşaklardan birini bayıltıncaya kadar dövdü, Caroline'le bana da fena halde bağırdı."

Tom, "Yoksa seni dövdü mü?" diye atıldı. "Eğer sana elini kaldırırsa yemin ediyorum, onun pestilini çıkarırım."

Sarah itiraf etti. "Bunu yalnız bir kere denedi." Gülerek çözdüğü saçları şimdi muson rüzgarında dans ediyordu. Genç kız ekledi. "Bir daha deneyeceğini sanmam. Değerli Çin vazolarından birini kafasına indirerek paramparça ettim. Yarası fazla kanamadı, ama ahlaksız sanki ölüyormuş gibi davrandı. Neyse sana bu kadar rapor verdiğim yeter."

Tom birden, "Alesta!" diye kızın sözünü kesti. Sarah hemen küçük yelkenlinin mizana kandilisasına zıpladı. Çabuk öğreniyordu, şimdiden iyi bir denizci olmuştu. Genç adam tekneyi Zanzibar Limanı'nda günde birkaç rupiye kiralamış, adanın güney ucunu dönmek üzere yola çıkmışlardı. Sarah bir süre sonra gelip Tom'un yanına oturdu.

"Evet, evin altını üstüne getirdikten sonra Guy öğleden sonranın, kalan kısmını odasında geçirdi. Akşam yemeğinde ağzını bıçak açmıyordu, ama iki şişe porto, sonra da bir şişe Madeira içti. Caroline'le ben ancak iki uşağın yardımıyla onu yukarı çıkarıp yatağına yatırabildik."

Tom, "Demek ikizim bir ayyaş olmuş," dedi.

"Hayır, bu olağandışıydı. Onun ilk kez içip sızdığını gördüm. Özetle, insanların üzerinde garip bir etkin var." Genç kız na anlama geldiği belli olmayan bu sözleri öylesine bir kayıtsızlıkla söylemişti ki, Tom nasıl yorumlayacağını bilemedi. Sarah aynı havai tavırla devam etti. "Onu yatağına tıkıp Caroline de yanına yatınca, ben ofisine indim ve bir dizi mektup yazmış olduğunu gördüm. Bizi ilgilendirenleri hemen kopya ettim."

Genç kız katlı sayfaları etekliğinin cebinden çıkardı. "Bu Lord Childs'a, öteki de kardeşin William'a yazılmış." Kağıtları Tom'a uzattı.

"Sen dümene geç." Sarah eteklerini dizlerinin üstüne çekerek kıç yatırmasının üstüne tünedi. Tom bakışını genç kızın uzun bacaklarından ayırıp dikkatini elindeki kağıtlara vermekte epeyce zorlandı. İlk mektubu okurken kaşları çatılmıştı. Okumaya devam edince yüzü mosmor oldu. "Vay ahlaksız! Vay kepaze herif!" Sarah ona gözlerini kırıştırarak gülüyordu.

Genç adam dikkatini «bu kez William'a yazılmış mektuba verdi. Öldürdüğü

adama yazılmış satırlar ona ürkütücü geliyordu." Okuması sona erince her iki mektubu da yırtarak parçalarını havaya savurdu. Kağıtların rüzgara kapılmış martılar gibi uzaklaşmasını seyrettiler.

Sarah, "Sultanla yaptığın görüşmeyi bana anlat," dedi. "Tüm ayrıntıları duymak istiyorum."

Tom yanıt vermeden önce kalkıp direğin başına yürüdü. Latin yelkenini indirmesi üzerine teknenin hareketi hemen değişti. Artık batıp çıkarak rüzgarla boğuşmuyor, kendini tıpkı bir sevgili gibi hava akımlarına terk ediyordu. Delikanlı dönüp Sarah'ın yanına, ancak ona değmeyecek şekilde oturdu. "Zorla adamın ofisine girdim," dedi. "Allah'tan ki Arapça ayetler ve nezaket formülleriyle silahlıydım."

Görüşmeyi Sarah'a anlattı. Sultanla arasında geçen konuşmayı kelimesi kelimesine tekrarladı. Sarah da bir kez olsun sözünü kesmeyerek onu ciddi bir yüzle dinledi.

Tom anlatısı arasında bir iki kez şaşırarak aynı şeyleri tekrarladı. Genç kızın gözlerinin akları o kadar beyazdı ki, adeta mavi bir parıltı saçıyorlardı. Yüzleri de birbirine o kadar yakındı ki, Tom onun nefesinin hafif çiçek kokusunu duyabiliyordu. Konuşması bitince ikisi de sustular, ama birbirlerinden uzaklaşmaya yeltenmediler.

Sonunda sessizliği bozan Sarah oldu. "Beni öpmeyi mi düşünüyorsun, Tom?" Saçlarının uzun perçemlerini bir eliyle yüzünden uzaklaştırıp devam etti. "Eğer bunu düşünüyorsan şimdi tam zamanı. Etrafta bizi gözetleyecek hiç kimse yok."

Tom yüzünü kızınkine yaklaştırdı, ama adeta dinsel bir huşunun pençesindeymiş ve sanki saçmalamaktan korkarmış gibi dudaklarının birleşmesine birkaç santim kala durdu. "Seni kızdıracak bir şey yapmak istemem."

"Budala olma, Tom Courtney." Genç adama sözde hakaret etmekle beraber, kızın sesi boğuktu. Gür siyah kirpikli gözleri yavaşça kapandı. Dilinin pembe ucunu dudaklarının üstünde gezdirdi, sonra onları hafifçe büzerek bekledi.

Tom onu vücuduna yapıştırıp ezmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Bunun yerine dudaklarını kızınkilere bir çiçeğin üstüne konan kelebek hafif ligiyle dokundurdu. Sarah'ın dudaklarının üstündeki nemin hafif tatlı bir lezzeti vardı; Tom o an göğsünün tıkanacağını sandı. Hemen geri çekildi.

Sarah'ın gözleri hızla açıldı. Renkleri, insanda şok etkisi yapan bir yeşildi. "Kahretsin, Tom Courtney. O kadar uzun zamandır bekliyordum ki.

Yapabildiğinin en iyisi mi bu?"

Genç adam, "O kadar yumuşak ve güzelsin ki," diye kekeledi. "Seni incitmek veya benden nefret etmene neden olmak istemiyorum."

"Senden nefret etmemi istemiyorsan deminkinden daha iyisini yapmalısın." Genç kız yine gözlerini kapadı ve ona doğru uzandı. Tom sadece bir an tereddüt etti, ardından atılıp kızı kollarının arasında hapsetti ve ağzıyla dudaklarını ezdi.

Sarah şaşkınlığını ele veren miyavlama gibi bir ses çıkardı. Erkeğin onu bu denli güçlü kucaklayışı kızda şok etkisi yapmıştı. Ama sonra öne atılarak Tom'un öpücüklerine öylesine zapt edilemez bir şevkle karşılık verdi ki, dudakları açıldı, dişleri birbirine tasladı, ağızlarının yumuşaklığı ve ıslaklığı birbirinin içinde eridi ve dilleri birbirine dolandı.

Büyükçe bir dalga o sırada başı boş sürüklenen teknenin yanına çarpınca genç çift tünedikleri kıç yatırmasından aşağı yuvarlandı. Buna rağmen sarmaş dolaş durumlarını sürdürüp sintine suyunun kokusu ve altlarındaki sert tahtaları kaplayan kurumuş balık pullarına aldırmayarak öylece serildiler.

"Tom! Tom!" Genç kız ağzını erkeğinkinden ayırmadan konuşmaya çalışıyordu. "Evet! O kadar uzun zamandır bekliyordum ki! Hiç tahmin etmemiştim, çok güçlüsün. Sakın durma!"

Genç adam onu yutmak, içinde hapsetmek istiyordu. Ağzının içi kaygan, dili çıldırtıcı bir tahrikti.

Her şey bir anda gözlerinin önünden silindi, kollarındaki mis kokulu, sıcak vücut onun için her şey demek oldu.

Sonunda nefes almak için ağızlarını birbirinden ayırdılar. Ne var ki, sadece bir an için ve o bir an kızın, "Tom! Ah Tom! Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Onca yıldır seni kaybettiğimi zannediyordum," diye solumasına yetti.

Sonra yine birbirlerinin üzerine atıldılar. İnliyorlar, birbirlerini tırmalıyorlardı. Sarah kollarını Tom'un boynuna dolamıştı. Ağızları ve dişleriyle birbirlerinin dudaklarını bereliyorlardı. Genç adam kendini bilmez bir halde kızın göğüslerini aradı, onları bulunca biçimleri ve elastiki ağırlıkları canı yanmış gibi bağırmasına neden oldu. Kızın yeleğinin düğmelerini açmaya yeltendiyse de parmakları beceriksiz ve deneyimsizdi. Kız sabırsız bir hareketle onun elini iterek kurdeleyi çözdü. Elini sokup göğüslerinden birini dışarı çıkardı ve erkeğin avucunu çekip parmaklarını

üzerine kapadı.

Tom'un ağzının içine, “İşte," dedi. "Senin o. Her şeyim senin." Tom kızın etlerini yoğuruyor, Sarah duyduğu acıdan zevk alırmış gibi tatlı tatlı inliyordu.

Tom, "Canını yaktım," diyerek geri çekildi. "Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

"Hayır, hayır!" Kız erkeğin ellerini yakalayarak yine göğüslerinin üstüne koydu. "Yap," dedi. "Ne istersen yap."

Tom avucundaki göğüse baktı. Fildişinden yapılmış gibi beyazdı, fakat erkeğin sert parmaklarının pembe izlerini taşırken aynı zamanda avucunu dolduruyordu. Meme başı şişmiş ve sertleşmişti. Tom, "O kadar güzel ki," diye mırıldandı. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

Başını eğerek dudaklarını meme başının üstüne dayadı. Kız sırtını kastı ve göğsünü erkeğe doğru itti. Her iki elini uzatarak parmaklarını erkeğin ensesindeki gür ve esnek buklelerine doladı, onun ağzına rehberlik etti.

Tom şimdi kızın üstündeydi. Erkeğin, bacaklarıyla karnının üstüne bastırdığı sertliğin ne olduğunu genç kız birdenbire anladı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiş olsa da ablası Caroline'le bunu sık sık konuşarak bütün ayrıntıları ona zorla söyletmişti. Şimdi durumu anlayınca soluğunu tuttu ve duyduğu şoktan adeta taş kesildi. Tom anında yine ondan uzaklaşmayı denedi. "Seni korkutmak istememiştim. Durmalıyız."

Tehdit kızı dehşete düşürmüştü. Erkekten ve vücudunun sertliğinden yoksun edilmenin düşüncesine bile dayanamıyordu. Onu tekrar kendine çekerek, "Lütfen, Tom. Gitme sakın!" diye geveledi.

Erkek adeta çekine çekine onu tekrar kucakladı, ama belden aşağısını kızdan uzaklaştırmıştı. Ne var ki, Sarah onun harika erkekliğini tekrar hissetmek istiyordu. Uzanıp ellerini erkeğin kabaetlerine dayadı ve onu kıvırdığı kalçalarının üstüne çekti. "Evet!" Onu yine bulmuştu. "Oh, evet." Sarah bir burgaca kapılmış gibi kontrolünü kaybetmişti. Erkeğin elinin vücutlarının arasına girerek giysilerini çekiştirdiğini hissedince onun ne yapmak istediğini anladı.

Omuzlarıyla topuklarını yere dayayarak belden aşağısını yukarı kaldırdı ve erkeğe yardım etmeye çalıştı. Etekliğini bacaklarının yukarsına, sonra da göbeğine kadar sıyırdı. Muson rüzgarı çıplak karnını tatlı serinliğiyle okşuyordu. Tom da kızın üzerine diz çökmüş, pantolonunun düğmelerini koparırcasına sökmeye çalışıyordu, işin uzaması üzerine, kız daha fazla bekleyemeyeceğini hissetti. Ona yardım etmek için elini uzattı.

Sonra erkek bir tek hareketle pantolonunu dizlerine kadar indirdi. Ablasının anlattığı hiçbir şey Sarah'ı bu manzaraya hazırlamamıştı. Bakışını erkekten ayıramayarak sert kalasların üstüne devrildi ve bacakları kontrolsüz bir hareketle açılıverdiler.

Uzun bir süre sonra Tom kızın üstünde hareketsiz kaldı. Boğulmaktan kurtarılan bir adam gibi soluyordu. Teri damla damla kızın üstüne yağmış, bedenini, yüzünü ve çıplak göğüslerini ıslatmıştı. Kız ise onu hiç salıvermeyecekmiş gibi bacaklarını erkeğin vücudunun etrafında kenetlemişti. Altlarındaki tekne onları beşik içindeki bebekler gibi sallıyordu.

Sarah garip bir zafer ve sahiplenme hissi duyuyordu; mistik değeri olan, sadece etten, seksten çok öte bir his. Bunu kendi kendine bile tarif edecek kelimeleri her ne kadar bulamıyorduysa da, sevgilisinin başını okşuyor ve ona anlaşılmaz sevgi sözcükleri mırıldanıyordu.

Tom neden sonra yüzünde şaşkın bir anlamla etrafına bakındı. "İyice açığa sürüklenmişiz," diye mırıldandı.

Genç kız oturup eteklerini düzeltti; adanın ufukta mavi bir çizgiden ibaret kaldığını o da görebiliyordu şimdi. Dizlerinin üstünde durduğu yerde pantolonunu yukarı çeken Tom'a bakarken kendini bir koruyucu gibi hissediyordu.

Sanki bir mucize sonucunda genç kızlığını arkasında bırakarak tam bir kadın olmuş, sanki güçlü olan şimdi kendisiymiş, Tom da korunması ve sevilmesi gereken çocuk olmuştu. '

Tom kandilisaya doğru sendeledi. Ayaklarının üstünde sallanıyordu. Yelkeni açarak teknenin başını rüzgara verdi. Sarah da elbisesini düzelterek önünü kapadı, sonra ayağa kalkıp dümenin başında, Tom'un yanına oturmaya gitti. İçlerinden biri konuşana kadar adanın yarı yoluna varmışlardı bile.

Delikanlı, "Seni seviyorum, Sarah Beatty," dedi.

Sarah bu sözleri duyduğu için çok mutluydu. Erkeğe daha sıkı sarıldı.

"Daha önce de söylediğim gibi, seni gördüğüm ilk günden beri seviyorum, Tom Courtney," dedi. "O tarihte daha çocuktum, ama günün birinde senin kadının olmak için Tanrı'ya dua etmiştim."

Tom, "O gün işte geldi," diyerek genç kızı tekrar öptü.

***

Sarah, Caroline'le Guy'ı atlattıkça genç çift buluşabiliyorlardı. Buluşmalarının arasına bazen iki üç gün giriyor, bu zorunlu aralar ise ihtiraslarını daha da alevlendiriyordu.

Bu randevular daima öğleden sonralara rastlıyordu. Sarah sabahları ablasının evi idare etmesine yardımcı oluyor ya da küçük Christopher'le ilgileniyordu. Zaten Tom da Swallow'a mürettebatını bırakamıyordu. Ümit Burnu'ndan sonra yakalandığı fırtınada geminin teknesiyle donanımı hayli zarar görmüştü, tekrar denize açılabilmesi için gerekli onarımların yapılması şarttı.

Tom çoğu sabah kalede bulunuyordu. Maskat'tan Dorian'la ilgili bir haber almak için sabırsızlandığı gibi, ticaret yapmak için de lisans bekliyordu.

Veziri pohpohladığı ve bol bol rüşvet dağıttığı halde, adam ona hala öfkeliydi ve gecikmeyle ilgili ağdalı özürlerle onu cezalandırıyordu.Tom sultanın fermanını elde etmedikçe adalardaki çarşılarda iş yapamıyordu.

Tom'la Sarah'ın beraber olabildikleri kıymetli saatler her ikisi için de fazla çabuk geçiyordu. Bazı öğleden sonralar Sarah'ın beraberinde getirdiği nefis yiyeceklere el bile sürmeden birbirlerinin kollarının arasında yatıyorlar, son kezmiş gibi ihtirasla sevişiyorlardı, Aralarda konuşuyor, birbirlerine karşı duygularını tekrarlıyor, gelecekle ilgili gerçeklikten uzak planlar yapıyorlardı. Akıllarınca, birlikte adadan kaçacaklar ve Dorian'ı da alıp Swallow'la enginlere açılacaklardı.

Kimi günlerde yelkenliyle dış mercan kayalıklarına gidiyorlar, oralarda demir atıp oltalarla balık tutuyor, güneşte yeşil ziynetler gibi ışıldayan derinlerin nefis yaratıklarını tekneye çekerken gülüyor ve heyecanla bağırıyorlardı.

Sarah bir öğleden sonra mahfaza içinde bir çift düello tabancası getirdi.

Babası Bombay'dan ayrılırlarken bu vahşi hayvanların ve daha da vahşi insanların ülkesinde kendini savunabilmesi için silahları ona vermişti. Sarah, "Babam bana ateş etmeyi öğreteceğine söz vermişti, ama buna hiç vakit bulamadı," dedi. "Bana sen öğretir misin.Tom?"

Bunlar olağanüstü silahlardı. Kabzaları pırıl pırıl cevizdi, uzun namlularının gümüş ve altın bezemeleri vardı. Barutlukları cevizdi. Mahfazaya ayrıca kusursuz derecede yuvarlak ve simetrik olmaları gözetilerek seçilmiş elli kurşunu içeren döner kapaklı bir kap iliştirilmişti.

Tom, geri tepişi hafifletmek için silahı yarım ölçü barutla doldurdu. Sonra,

Sarah'a ayaklarını nasıl tutacağını, yarım dönerek ve sağ omzunu öne alarak hedefe doğru nasıl döneceğini gösterdi. Sarah daha sonra sol yumruğu nu kalçasına dayayacak, düz tutulmuş sağ koluyla silahı kaldıracak ve kolunun ağrıyıp titremesini beklemeden nişan alıp ateş edecekti.

Genç adam bundan sonra manastıra on beş adım uzaklıktaki alçak duvarlarından birinin üstüne bir hindistancevizi oturttu. "Ateş et!" dedi. Sarah he defe isabet ettiremedikçe, "Daha aşağı! Daha da aşağı! Sağa!" gibilerden komutlar veriyordu. Sarah ikinci tabancayı alırken o, ilkini alelacele doldurdu. Genç kız dördüncü atışında hindistancevizini süt püskürterek yuvarladı. Bunun üzerine sevinç çığlıkları atarak ateşe devam etti ve karavanadan çok isabet kaydetti.

"Her isabet için bana bir ödül verilmesi gerekir," dedi Tom.

"Nasıl bir ödül düşünüyordun?"

"Bir öpücük uygun olur."

Bu teşvikle genç kız arka arkaya beş cevizi vurunca Tom ona, "Akıllı kız, büyük ödülü kazandın," dedi. Bundan sonra hafif hafif debelenen ve yalancıktan protesto eden kızı kucaklayarak, yıkıntıların içindeki gizli yerlerine taşıdı.

Genç adam birkaç gün sonra Londra'nın en kaliteli tüfeklerinden birini beraberinde getirdi. Ve bunu nasıl doldurup ateşleyeceğini genç kıza gösterdi. Tom, Londra'dan hareketlerinden önce bu olağanüstü silahlardan dört tane satın almıştı. Fazla pahalı oldukları için daha fazlasını satın alamamıştı.

Askerlere dağıtılan ucuz silahların namluları yivsizdi; kurşun namluya iyi oturmadığından düzensiz olarak firlıyordu.

Ama bu namluları yivli silah şaşılacak bir isabet sağlıyordu. Tom yüz elli adım uzaklıktan her ateş edişte bir hindistancevizini vuracağından emindi. Sarah ağır tüfeği omzunda dengeye getirip doğrultacak kadar güçlü ve uzun boyluydu, ayrıca doğuştan nişancı olmasını sağlayacak el ve göz becerisine sahip olduğunu bir kez daha kanıtladı. Bir saatlik talimden sonra her atıştan sonra ödülünü talep edebilecek düzeye ulaşmıştı.

Manastırdaki damsız hücrelerinde hasır döşeklerinde yattıkları sırada Tom, "Anlaşılan, bundan sonra da sana kılıç kullanmayı öğretmek zorunda kalacağım," dedi.

Daha ciddi dakikalarında Tom'un Dorian'ı kurtardığı zaman yapacaklarını

tartışıyorlardı. Genç adam, "Seni almak için buraya döneceğim," dedi. "Sonra seni Zanzibar'dan ve Guy'dan alıp götüreceğim."

Genç kız bundan hiç kuşku duymamış gibi, "Evet," diye karşılık verdi.

"Sonra da birlikte İngiltere'ye döneceğiz, değil mi?" Sevgilisinin yüzündeki anlamın birden değiştiğini görünce, "Ne var, sevgilim?" diye endişeyle sordu.

Tom, "Ben hiçbir zaman İngiltere'ye dönemem," dedi yavaşça.

Sarah doğruldu ve ona üzülerek baktı. "Hiçbir zaman İngiltere'ye dönemem de ne demek?"

"Dinle beni, Sarah." Genç adam oturdu ve sevgilisinin her iki elini avucu na aldı. "İngiltere'den ayrılmamdan önce korkunç bir şey oldu. Olmasını hiçbir zaman istemediğim bir şey."

Genç kız, "Ne olur, anlat," diye yalvardı. "Seni etkileyen her şey beni de et kiler."

Tom bunun üzerine ona William'ı anlattı. Başından başladı. Çocukluklarını, ağabeyin küçük kardeşlerine yaptığı zulmü, William'ın kötü kalpliliğini ve gaddarlığını kanıtlayan bazı küçük olayları hikaye etti. "Sanırım, Dorian, Guy ve ben ancak onun uzağında olduğumuz, yani onun üniversitede olduğu zamanlar mutluyduk," diye anlatısını bitirdi.

Genç kızın bakışlarında anlayış okunuyordu. "High Weald'de tanıştığımız zaman ondan hoşlanmamıştım," dedi. "Bana soğuk ve zehirli bir yılanı hatırlatmıştı."

Tom başıyla doğruladı. "Evden uzakta, Seraph'la yolculuktayken onun ne denli kinci olabildiğini neredeyse unutuyordum. Ama Flor de la Mar'dan sonra babamı eve getirdiğimizde bu gerçek tüm gücüyle suratıma çarpıldı."

Tom bundan sonra William'ın ölüm halindeki babasına nasıl davrandığını, Hal'ın ölümünden sonra da Dorian'ın bulunmasına yardım etme yeminine nasıl yüz çevirdiğini anlattı. "Dövüştük," dedi. "Daha önce de dövüşmüştük, ama hiçbir zaman o şekilde değil." Sevgilisinin yüzündeki ıstırabı gören Sarah, anlatısını kesmesi için ona sarıldı. Ama genç adam, "Hayır, Sarah, sana her şeyi anlatmak zorundayım," diye devam etti. "Olayın nasıl geliştiğini anlaman için beni dinlemen lazım." Bundan sonra kah duraklayarak, kah hızlı hızlı konuşarak High Weald'deki son gecesinde dövüşmelerini anlattı. "Burnumu nasıl kırdığımı sormuştun, ben ise sana yanıt verememiştim." Burnundaki şişe dokundu. "Bunu Billy yaptı."

Dövüşü o kadar canlı ve etkileyici kelimelerle anlattı ki, Sarah bembeyaz kesilerek tırnaklarını onun koluna sapladı. Tom devam etti. "Ölümü yüz kere hak ettiği halde, sonunda onu öldüremedim işte. Alice orada kollarının arasında bebeğiyle durup hayatını bağışlamamı yalvarınca yapamadım. Kılıcımı belime takarak atıma bindim ve oradan uzaklaştım. Bu defterin kapandığını düşünüyordum. Ama ağabeyimi daha iyi tanımam gerekirmiş."

Genç kız ürkek bir sesle, "Dahası da mı var?" diye sordu. "Daha fazlasını duymaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Sana hepsini anlatmalıyım, sen de anlayabilmek için hepsini dinlemek zorundasın."

Sonunda, Londra Kulesi'nin altındaki o uğursuz buluşmaya sıra gelmişti. Kiralık haydutlarla nasıl boğuştuklarını anlattı. Sesi alçaldıkça alçaldı. Korkunç sonu anlatmak için uygun kelimeleri aradığında araya uzun boşluklar giriyordu. "O adamın Billy olduğunu hala bilmiyordum. Başında geniş kenarlı bir şapka olduğundan yüzü örtülüydü. Onun kayıkçı olduğunu sanmıştım. Yanına koşup bizi teknesiyle götürmesini istedim. Pelerininin altından tabancayı çıkarması üzerine donup kaldım. Ateş etti, kurşun da şurama rastladı." Gömleğinin eteğini kaldırdı ve kolunun altında kaburgalarını kateden uzun pembe yara izini gösterdi.

Sarah önce baktı, sonra kabarık ve boğumlu izi parmak uçlarıyla izledi. Yara izini daha önce de fark etmişti, ama bununla ilgili soru sorduğunda Tom onu atlatmıştı. Nedenini şimdi anlıyordu. "Seni öldürebilirdi," diye soludu.

"Evet, öldürdüğünü sanmıştım. Allah'tan ki, kurşun kaburgalarıma çarptıktan sonra sekmiş. Kendimi yerde buldum, Billy de tepemde durup ikinci tüfekle nişan aldı. O kurşun işimi bitirecekti. Kılıç elimdeydi. Dehşet içindeydim.

Bütün gücümü vererek kılıcı fırlattım, çelik de göğsünün ortasına çarparak kalbini delip geçti."

"Aman Tanrım!" Sarah ona bakakalmıştı. "Kardeşini öldürdün!"

"Ölenin Billy olduğunu bilmiyordum. O zaman bile. Ta ki şapkasını kaldırıp yüzünü görene kadar."

Bir süre sustular.

Sarah dehşet içindeydi. Sonra toparlandı. "Seni öldürmeye çalışıyordu," dedi. "Bunu yapmak zorundaydın, Tom. Kendini kurtarmak için mecburdun. " Sevgilisinin bakışlarındaki derin suçluluk duygusunu görünce uzanıp onun

başını göğsüne çekti ve saçlarını okşadı. "Senin suçun değildi. Bunu yapmaya mecburdun."

"Ben de kendime bin kere aynı şeyi söyledim." Tom'un sesi boğuktu. "Ama o benim kardeşimdi."

"Tanrı adildir. Seni bağışladığını biliyorum, sevgilim. Olanları geçmişte bırakmalısın."

Genç kız, sevgilisi başını kaldırınca, ne söylese onun ıstırabını dindiremeyeceğini anlamıştı. Yüz yaşına kadar yaşasa bile olayı unutmayacaktı. Sarah onu öptü. "Bütün bunlar bizim için önemli değil, Tom," dedi. "Sonsuza dek senin kadınınım. İngiltere'ye hiçbir zaman dönmesek bile umurumda değil. Dünyanın sonuna kadar seninle geleceğim. Seninle benden ve aşkımızdan başka hiçbir şeyin önemi yok." Sarah onu hasırın üstünde yanına çekti ve vücuduyla avundurmaya çalıştı.

Swallow hala limanda bekliyordu. Onarımları çoktan tamamlanmıştı ve bir kez daha eskisi gibi parlak ve güzeldi. Yeni bir boya katmanıyla pırıl pırıl parlayan teknenin yelkenleri sarılıydı ve zincirlerinin üstünde tetikteki bir şahin gibi oturuyordu.

Mürettebatı huzursuz olmaya başlamıştı. Sinirleri gergin denizciler arasında birkaç çirkin dövüş olmuştu, Tom da onları, kendi gemilerinde tutsakmışlar gibi daha fazla boş tutamayacağını anlamıştı. Kaç kere sultana meydan okuyup Dorian'ın tutsak olarak tutulduğunu bildiği kuzeydeki o yasak denizlere yelken açacak ya da Swallow'la ana karaya geçip fildişi, altın ve arap zamkının elde edildiğini bildiği içerdeki o gizemli yerleri aramaya gidecek olmuştu.

Aboli'yle Ned Tyler ona sabretmesini öneriyorlardı, ama Tom onlara çıkıştı. "Sabır ihtiyarlar içindir. Şans hiçbir zaman sabrın yüzüne gülmez."

Muson rüzgarları da kesilip bir tek soluğun bile duyulmadığı o durgun günlere yerlerini bırakmışlardı. Derken, kuzeydoğu yönünde başlayan bir esinti, kaskazinin yağmurlarını getirecek mevsim değişikliğini müjdeledi.

Kaskazi güçlenince limanda yüklerini almış gemiler yeni rüzgara yelken açıp Ümit Burnu'nu dönmek üzere güneye doğru yola çıktılar.

Swallow hemen hemen boşalmış limanda bekliyordu. Sonunda kaleye yaptığı olağan ziyaretlerin birinde vezir Tom'u limana yeni gelmiş biri gibi karşıladı ve oturması için Hint kumaşından bir yastığı göstererek ona yüksük gibi bir fincanla bol şekerli bir kahve ikram etti. "Sizin yararınıza yaptığım girişimler en sonunda semere verdi," diye başladı. "Ekselans sultan ticaret yapma lisansı

için yaptığınız başvuruyu olumlu karşıladı." Devlet adamı dostça gülümseyerek belgeyi entarisinin kolunun içinden çıkardı. "İşte sultanın fermanı."

Ama Tom belgeyi almak için elini uzatınca vezir fermanı yine kolunun içine soktu. "Bu ferman Zanzibar'la sınırlı," dedi. "Size daha kuzeye yolculuk etme ya da ana karadaki herhangi bir limana uğrama yetkisi vermiyor. Eğer bu yasağa karşı gelirseniz, geminize içindeki mürettebatla birlikte el konulacaktır."

Tom öfkesini gizlemeye çalıştı. "Anlıyorum ve sultanın cömertliğine müteşekkirim."

"Pazarlarda aldığınız herhangi bir mala vergi tahakkuk ettirilecek, bu bedel, söz konusu malların geminize yüklenmesinden önce altın olarak ödenecektir. Vergi, bütün malların değerinin beşte biri tutarında."

Tom yutkunduysa da nazikçe gülümsemeyi sürdürdü. "Ekselansları çok cömertler."

Vezir belgeyi yine uzattı, ama Tom onu almaya yeltenince yine çekti.

Kendi unutkanlığına kızmış gibi, "Bağışlayın, efendi," diye sesini yükseltti.

"Gerçi önemsiz ama, lisans bedelini unutmuşum. Bin altın rupi ediyor. Ve tabii ki ekselansın katındaki teşebbüslerim için de bana ayrıca beş yüz rupi verilecek."

Sultanın fermanı sonunda eline geçince Tom pazarları ziyaret edebildi. Her gün şafak sökerken yanında Aboli ve Kaptan Walsh'la kıyıya çıkıyor, ancak, tacirlerin müezzinin ibadet çağrısına uyarak tezgahlarını kapadıkları ikindi namazı vaktinde gemiye dönüyordu.

Genç adam ilk birkaç hafta hiçbir alışverişte bulunmadı, ama her gün tacirlerin biriyle oturarak kahve içti ve sohbet etti, herhangi bir heyecan belirlisi göstermeden mallarını inceledi, hiçbir anlaşma yapmayarak sadece fiyatlar kaliteyi karşılaştırdı. Tom öbür Avrupalı tacirlerin kaskaziyle birlikte yola çıkmış olmalarının ona pazarlıkta avantaj sağlayacağını, satılığa çıkardıkları mallar için herhangi bir rekabet bulunmayacağını sanmıştı.

Ne var ki hiç de böyle olmadığını görmekte gecikmedi. Öbür tacirler se çimlerini yapmışlar, en kaliteli malları alıp götürmüşlerdi. Piyasadaki fildişlerinin çoğu olgunlaşmamıştı, pek azı kolundan daha uzundu, birçokları da şekilsizleşmiş ve renkleri bozulmuştu. Babasının adayı ilk ziyaretlerinde

Konsolos Grey'den satın aldığı olağanüstü fildişi çiftine uzak yakın benzeyen hiçbir mal yoktu. Gelgelelim keseleri dolmuş olan tacirler, mallarının kalitesizliğine rağmen verdikleri fiyatlarda ısrar ediyorlar, Tom itiraz ettikçe de kayıtsızlıkla omuzlarını silkip geçiyorlardı.

Tacirlerden biri, "Efendi, o koca hayvanları avlayan az kişi var. Bu çok tehlikeli bir iştir, geçen her mevsimde sürüleri bulmak için karanın iyice içerlerine girmeleri gerekiyor. Elimizdeki fildişleri öbür Frenk tacirleri tarafından satın alındı. Ama size gösterebileceğim çok kaliteli köleler var," diye bir açıklama yaptı.

Tom, köle satın alması teklifini elinden geldiğince nazik geri çevirdi. Aboli küçük bir çocukken esir edilmiş ve köle olarak satılmıştı, ama zavallının hedef edildiği dehşet verici işlemler asla silinmemek üzere belleğine işlenmişti. Tom daha İngiltere kıyılarından1 ayrılmadan bu iğrenç ticaretin betimlemeleriyle büyümüştü. Babasının çok sayıdaki seyahatleri sırasında bu ticaretin ayrıntılarını birinci elden öğrenmiş ve adam oğluna bu insanlık dışı uygulamalardan nefret etmeyi telkin etmişti.

Tom, Ümit Burnu'nun etrafını döneli beri esir satıcıları ve kurbanlarıyla yakın ilişki içinde olmuştu. Zanzibar çevresindeki uzun bekleyişleri sırasında daima yanı başlarında demirlemiş esir gemileri olmuş, kötü kokularla yürek parçalayıcı feryatlar ta Swallow'a kadar gelmişti.

Şimdi Aboli'yle her gün esir pazarlarını dolaştıkça etraflarındaki sefaleti görmezlikten gelmesi giderek zorlaşıyordu. Annelerinin kollarının arasından koparılmış cıyaklayan bebekler, yavrularından yoksun edilmiş annelerin ağlayışları, özgür yaşamlarından alıkonarak vahşi hayvanlar gibi zincirlenen, anlamadıkları bir dille hakaret gören ve kamçılanan genç erkek ve kadınların kara gözlerindeki sessiz ıstırap... Bu kayıp ruhların acısından para kazanma düşüncesi bile Tom'un midesini bulandırıyordu.

Tom, Swallow'a döndüğünde durumlarını gemisinin subaylarıyla tartıştı. Çıktığı yolculuğun ana hedefi Dorian'ı bulmak olduğu halde, mürettebatına karşı da bir sorumluluğu vardı ve birçoklarını ödül vaadiyle kandırdığı halde, Tom bu amacından hiç şaşmamıştı. Oysa şu ana kadar hiçbir ödül olmamıştı ve şimdilik onlarla paylaşacağı tek bir kar umudu da gözükmüyordu.

Kaptan Walsh, "Buralarda hemen hiç avanta olasılığı yok," diye asık suratla belirtti. Not defterini açtı, altın çerçeveli gözlüğünü burnuna oturttu ve İngiltere'den ayrılmalarından önce derlediği fildişi ve arap zamkı fiyatlarını tekrarladı. "Baharat fiyatları daha avantajlı, ama yolculuğun güçlükleriyle

masraflarını hesaba katarsak, yine de fazla bir kar bırakmıyor. Karanfil ve karabiber için daima talep var, daha önemsiz ölçüde tarçın için de. Ayrıca kınakına kabuğuna, sıtma illetinin salgın halinde olduğu Amerika ve Akdeniz ülkelerinde talep fazla."

Tom, "Kendimiz için de biraz kınakına ayırmalıyız," diye söze karıştı. "Şiddetli yağmurlar başlamak üzere olduğuna göre, adamlarımızdan çok ateşlenen olacaktır." Kabuğun kaynatılarak elde edilen özü korkunç derecede acıydı, ama Jezüit keşişleri yüz yıl kadar önce sıtmaya karşı son derece etkili bir ilaç olduğunu keşfetmişlerdi. Bu adaya kınakına ağaçlarını ilk sokanlar da o rahipler olmuştu. Şimdi burada bol miktarda yetişiyordu.

Aboli, "Evet," dedi yavaşça. "Kınakınaya ihtiyacımız olacak. Özellikle kendin fildişi aramak için anakaranın içerlerine gireceksen."

Tom ona sert sert baktı. "Sultanla John Şirketinin emirlerini göz ardı edecek kadar çılgın olduğumu da nereden çıkardın, Aboli? Sen, kendin beni böyle bir şeyi düşünmememem için uyarmıştın."

"Her akşam geminin pruvasında oturup boğazın ötesindeki Afrika karası na özlemle baktığını gördüm. Düşüncelerin kulaklarımı ağrıtacak kadar gürültülüydü."

"Çok tehlikeli olur." Tom suçlamayı inkar etmekten vazgeçti. Başı kendiliğinden batıya çevrildi ve akşamın gölgelerinin içinde eriyen ülkenin sisli siluetine bakarken gözlerine hülyalı bir bakış oturdu.

Aboli, "Tehlike seni ne zaman durdurdu ki," diye hatırlattı.

"Nereden işe başlayacağımı bile bilmiyorum. Orası bilinmeyen bir ülke. Sen bile oralara girmedin, Aboli. Bize yol gösterecek bir rehber olmadan bu işe kalkışmamız delilik olur."

Aboli, "Evet, bu kuzey ülkesini tanımıyorum," diye doğruladı. "Çok daha güneyde büyük Zambezi Nehri dolaylarında dünyaya geldim. Oralardan ayrı lalı yıllar oldu." Aboli ara verdi. "Ama bizi içerlere götürecek birini nerede bulabileceğimizi biliyorum."

Tom heyecanını gizleyemeyerek, "Kim o?" diye sordu. "O adamı nerede bulacağız? Adı nedir?"

"Henüz adını veya yüzünü bilmiyorum, ama onu gördüğüm zaman tanıyacağım."

Ertesi sabah karaya çıktıkları sırada ilk zincirli esir kafilesi geceleyin

hapsedildikleri barakalardan pazar yerine götürülüyordu.

Bu geç mevsimdeki bütün mallar gibi esirlerin de sayısı azalmıştı ve iki yüzden azı satışa çıkarılıyordu. Swallow ilk geldiği sıralarda birkaç bin başlık bir arz vardı. Geriye kalanların çoğu yaşlı veya çelimsizdi, geçirdikleri hastalıklardan adeta erimişlerdi ve çoğu kırbaçların izlerini taşıyorlardı. Alıcılar, kırbacın izini taşıyan bir köleye daima kuşkuyla bakarlardı, bu izler erkek ya da kadın olsun, kölenin yola gelmez biri olduğu anlamına geliyordu çünkü.

Eskiden esir pazarından geçerken Tom, tiksinti ve acımanın etkisiyle adamlara bakmaktan kaçınırdı. Oysa bu kez Aboli'yle birlikte esir pazarının ana kapısında mevzilenerek hizalarından geçen her köleye dikkatle bakıyorlardı.

Kafilede Tom'a aradıkları tipte gözüken iki veya üç zenci vardı: uzun boylu, güçlü ve zincirlerine rağmen cesur görünüşlü adamlar. Fakat Tom, Aboli'nin koluna dokunup ona bakınca, adam sinirli bir tavırla başını salladı.

Umudu kırılan Tom, "Hiç mi kimse yok?" diye sordu. Son köleler de yanlarından geçiyordu. Aboli ise hiçbiriyle ilgilenmemişti.

Aboli, "Adamımız orada," diye yanıt verdi ve ekledi. "Köle tacirlerinin gözü üzerimizde olduğu için sana işaret edemezdim."

Esirler şimdi meydandaki tezgahlara götürülüyorlardı. Her biri bir kazığa zincirlendi. Köle tacirleri gölgede yerlerini aldılar. Zengin giyimli, kendilerinden hoşnut, şişman adamlardı. Kendi özel köleleri onlara kahve yapıyor ve nargilelerini yakıyordu. Pazarda dolaşan Tom'la Aboli'yi kısılmış gözlerle sinsice izliyorlardı.

Aboli ilk tezgahın önünde durdu ve esirlerden birini inceledi. Savaşçı görünümlü iriyarı bir adamdı. Köle taciri karşısındaki bir atmış gibi dişlerini göstermek için esirin ağzını açtı, sonra kaslarını elledi. 'Yaşı yirmiden fazla değil, efendi," dedi. "Şu kollara bakın, tıpkı bir boğa gibi, değil mi? Otuz yıl daha ağır işler görebilir."

Aboli esirle ormanların lehçelerinden biriyle konuşmayı denedi, ama adam ona tıpkı hayvan gibi bön bön baktı. Aboli "hayır" der gibi başını salladı. Böylece bir sonraki tezgaha geçip aynı şeyleri tekrarladılar.

Tom, Aboli'nin seçtiği adama yavaş yavaş yaklaşmakta olduğunu seziyordu. Bu adamın kim olduğunu tahmin etmeye çalışarak ileriye baktı, sonra onu tanıdığına emin oldu.

Esir, kalçalarını saran peştamal dışında çıplaktı. Çevik görünüşlü ufak tefek bir adamdı. Üstünde bir gram yağ veya gevşek bir kas yoktu. Vahşi bir hayvanın postu gibi taranmamış saçları gür bir ormandı, ama gözleri parlak ve keskin bakışlıydı.

Tom'la Aboli, adamın zincirli olduğu gruba yavaş yavaş yaklaştılar. Tom, seçtikleri adama ilgisiz görünmeye çalışıyordu. Başka bir adamla genç bir kıza baktılar, sonra uzaklaşacakmış gibi davrandılar. Derken Aboli aklına bir şey gelmiş gibi ufak tefek adamın yanına döndü. Köle tacirine, "Bana onun ellerin göster," dedi. Tacir yardımcısına başıyla bir işaret yaptı. İkisi birden esirin bileklerine yapıştılar, Aboli'nin incelemesi için bir zincir şakırtısı arasında ellerin uzattılar. Yaşlı zenci, "Ellerini çevirin," diye emretti. Adamlar esirin avuçların yukarı çevirdiler. Aboli hoşnutluğunu gizledi. Esirin her iki elinin ilk iki parmağı biçimsizleşmiş denecek kadar nasırlaşmıştı. Tom'a İngilizce, "Adamımız bu, derken ses tonunu duyan beğenmediği anlamını çıkarırdı, ikisi de esir tacirin arkalarında hayal kırıklığına uğramış halde bırakarak uzaklaşmaya başladılar.

Tom arkasına bakmadan, "Ellerinin nesi varmış?" diye sordu. "Parmaklarının bu denli biçimsizleşmiş olmasının nedeni ne acaba?"

Aboli, "Yay," dedi kısaca.

"Her iki eli mi?" Tom şaşırmıştı.

Aboli, "O bir fil avcısıdır," diye açıkladı. "Yürümeyi sürdür de sana anlatayım. Fil sapanı o kadar serttir ki hiç kimse onu omuzu hizasında tutup çekemez. Avcı avının yakınına sürünür şu kadar yakına." Aboli on adım ötedeki bir duvarı işaret etti. "Orada sırtüstü yere yatar ve her iki ayağını yayın kabzasına dayar. Okun ucunu ayak baş parmaklarının arasına sıkıştırır ve her iki eliyle kirişi çeker. Kiriş yıllar içinde parmaklarını bu şekilde değiştirir."

Tom böylesine güçlü bir yayı gözlerinin önünde canlandırmakta güçlük çekiyordu. "Bu yay korkunç bir silah olmalı."

"Bunun oku bir öküzün vücudunu bir omzundan öbür omzuna kadar delip öbür yanda duran bir adamı öldürebilir. Bu esir, o büyük hayvanları avlayarak geçimlerini sağlayan cesur, küçük bir topluluğun üyesidir."

Tom'la Aboli pazar turunu ağır ağır tamamladıktan sonra tesadüfmüş gibi ufak tefek adamın durduğu yere döndüler. Aboli İngilizce, "Hem ayak, hem de el bileklerinden zincirlenmiş," diye işaret etti. "Hele şu sırtına bak." Tom esmer derinin üstünde kesişen yarı kapanmış yaralara baktı. "Onu vahşice döverek

iradelerine boyun eğdirmeye çalışmışlar, ama başarılı olmadıklarını adamın gözlerine bakınca anlarsın."

Aboli ufak tefek adamın etrafını dolaşıp adale yapısını inceledi ve Tom'un anlamadığı bir dilde ona bir şey söyledi. Esir hiçbir tepki vermedi. Adamın gözlerinde somurtkan bir anlam vardı, söylenenleri sanki anlamamıştı. Aboli bir başka orman lehçesiyle iki kelime söyledi. Ufak tefek adam yine bir tepki vermedi.

Tom, Aboli'nin çocukken kendisine öğrettiği ana dili dışında, kıta içlerinin en az bir düzine daha önemsiz lehçesini konuşabildiğini biliyordu. Yine başka bir lehçeye atladı. Ufak tefek adam bu kez irkildi ve dönüp Aboli'ye şaşkınlıkla baktı. Yanıtı tek bir kelime oldu. "Fundi!"

Aboli yine İngilizce olarak Tom'a, "Bu onun adı," dedi. "Adam Lozi'lerden. Çok yırtıcı bir savaşçı kabiledirler. Adı Usta anlamına geliyor." Gülümsedi. "Herhalde bunu hak ediyordur."

Tom, bunun uygar bir pazarlık seansına eşlik ettiğini bilerek köle tacirinin kahvesini içmeyi kabul etti. Aradan çok geçmeden, köle tacirinin, ufak, fakat haşin esirini başından atmaya hevesli olduğunu sezerek bu avantajından yararlanmaya karar verdi. Pazarlıkla geçen bir saatin sonunda köle taciri sözde çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Çocuklarım açlıktan ölecekler. Bu uzlaşmazlığınız yüzünden beni iflasa sürükleyeceksiniz. Beş parasız kalacağım, ama ziyanı yok, onu alın! Onu da alın, onunla beraber kanımı, canımı da."

Fundi'yi Swallow'a götürdükten sonra, Tom demirciyi çağırarak esirin elleriyle ayaklarındaki zincirleri kırdırdı. Ufak tefek adam bereli etini bir yandan ovuştururken bir yandan da onlara şaşkınlıkla bakıyordu. Sonra bakışı batıya, zalimce koparıldığı ülkenin silik siluetine kaydı.

"Evet." Aboli onun aklından geçenleri okumuştu. "Kaçmaya ve evine dönmeye çalışabilirsin. Ama o kadar uzağa yüzebilir misin acaba?" Uçsuz bucaksız maviliği işaret etti. "Orada seni bekleyen köpekbalıkları var. Hayatında gördüğün bütün timsahlardan daha büyük, oklarının ucundan daha uzun ve keskin dişleri olan balıklar. Eğer onlar seni yemezlerse seni ben yakalar ve döverim; hem de öyle döverim ki, Arapların kırbaçlarının genç bir bakirenin çekingen dokunuşundan farksız olduğunu düşünürsün. Ondan sonra da seni yine bir hayvan gibi zincire vururum."

Fundi ona ters ters bakarken yaşlı zenci devam etti. "Eğer akıllıysan, bize

geldiğin ülkeyi anlatır, sonra zincirsiz olarak bizi oraya götürür, önümüzde yine bir savaşçı gibi, fillerin özgür ve mağrur avcısı olarak yürürsün."

Fundi, Aboli'ye bakmaya devam ediyordu, ama yüzündeki anlam değişmiş, kara gözleri irileşmişti. "Benim bir fil avcısı olduğumu nereden biliyor sun?" diye geveledi. "Nasıl oluyor da Lozi'lerin dilini konuşuyorsun? Bana niçin özgürlüğümü armağan ediyorsun? Niçin babalarımın ülkesine gitmek isti yorsun?"

Aboli, "Bütün bunları sana açıklayacağım," diye söz verdi. "Şimdilik sadece düşmanların olmadığımızı bil ve karnını doyur."

Fundi açlıktan ölüyordu. Aboli'nin önüne koyduğu bir kase pirinçle haşlanmış keçi etine saldırdı. Tok karnı ve Aboli'nin tatlı bir sesle sorduğu sorular adamı yavaş yavaş sakinleştirdi, sonra da dolu ağızla yanıtlar vermeye başladı, Aboli, Fundi'nin söylediklerini Tom'a çevirdi. "Mesafeyi bizim gibi ölçmediği için, ne kadar uzak olduğunu bilmiyor. Ama ülkesi uzakmış, aylarca yolculuk etmeyi gerektiriyormuş. Büyük bir nehrin yanında yaşadığını söylüyor.

Fundi'nin bütün öyküsünü onlara anlatması zaman aldı; bundan sonraki günlerde de birçok ayrıntı verdi. Göller, muazzam ovalar, ihtiyar adamların kafası gibi dorukları pırıl pırıl bir beyazlıkla kaplı dağ betimlemeleri onları şaşırttı.

"Karla kaplı dağlar mı?" Tom afallamıştı. "Tropikal iklimlerde herhalde bu mümkün değildir."

Fundi onlara garip hayvanlardan oluşan inanılmaz sürüleri de anlattı. Bunlardan bazıları Arapların kambur Zebu sığırlarından da büyüktü, orak biçimli boynuzlarıyla kara yeleli bir aslanın bir vuruşta karnını deşebilecek siyah renkli, korkunç hayvanlardı.

Tom, "Bunlar fil mi?" dedi. "Sözünü ettiği fil dişleri mi?"

Dev hayvanlardan söz ederken Fundi'nin gözleri parlıyordu. Aboli'ye, "Onlar benim keçilerim," diye övünerek ona parmaklarındaki nasırları gösterdi. "Adım, fillerin büyük katili Fundi." Parmaklarını açtığı iki elini ileri uzattı ve avuçlarını on kere yumruk yapıp açtı. "Oklarıma işte bu kadar çok fil kurban oldu," dedi. "Hepsi güçlü erkeklerdi ve şundan uzun dişleri vardı." Parmaklarının ucuna dikilerek kolunu uzatabildiği kadar yükseğe uzattı.

Tom, "Memleketinde hala çok fil var mı? Yoksa güçlü avcı Fundi hepsini öldürdü mü?" diye sordu.

Aboli bunu ona sorduğunda adam gülmeye başladı. Yüzünde muzip bir anlam biçimlenmişti. "Büyük ovalardaki otları sayabilir misin? Göllerde kaç tane balık var? Büyük yağmurların mevsiminde göğü karartan sürülerdeki yaban ördeği kaç tanedir? işte Lozi ülkesinde filler de o kadar çok." Bu ilginç öyküler Tom'un heyecanını büsbütün körüklüyor, daracık ranzasında geceleri uyanık yatarak, ufak tefek adamın kendilerine anlattığı vahşi ülkeyi düşlüyordu. Söz konusu olan sadece zenginlik ve kazanç hayali değildi. Tom bu harikaları kendi gözleriyle görebilmek; o güçlü hayvanları izlemek, dorukları karlı dağları görmek ve göllerin geniş, tatlı sularında yolculuk etmek istiyordu.

Ne var ki, Dorian'la Sarah'ı ve onlara karşı sorumluluğunu anımsayınca hayalleri uçup gidiyordu. Sarah nereye gidersem gideyim benimle geleceğine söz verdi. O başka kızlara benzemiyor. Benim gibi. Kanında macera aşkı var. Ama ya Dorian?

Her geçen yıl onu daha fazla düşünüyordu. Flor de la Mar'daki o gece, hücresinin penceresine tırmanışı, çaresiz küçük çocuk hali gözlerinin önün deydi.

Onunla ilgili düşünceleri kafasından bir türlü çıkmıyordu. Acaba şimdi nasıl? Karşılaştığı güçlükler onu değiştirdi mi? Hala benim küçük kardeşim mi ya da anımsadığım çocuktan farklı bir adam mı? Bir yabancının Dorian'ın yerini almış olması düşüncesi onu paniğe düşürüyordu. Sadece şuna eminim, diyordu kendi kendine. Eminim ki Guy kadar değişmemiştir. Yüreğinde hala aynı ateş vardır. Bu yeni macerada bana katılmak isteyecektir. Aramızdaki bağ hala güçlü olmalı. Buna eminim.

Sorularına beklediğinden de çabuk yanıt aldı. Ertesi sabah gün ağarırken küçük bir kayık rıhtımdan ayrılarak Swallow'un demirleme yerine yaklaştı. Tekne gemiye sesini duyuracak kadar yaklaşınca kayıkçı ayağa kalkarak şöyle bağırdı: "Efendi, İngiliz konsolosundan size bir mesaj getirdim." Elindeki belgeyi havaya kaldırdı.

Ned Tyler, "Yanaşın!" diye gerekli izni verdi.

Tom kamarasında bağrışları duyunca önemli bir şeylerin olacağını hissetti. Arkasında sadece gömleğiyle güverteye firladı ve mektubu kayıkçının elinden kaptı.

Katlı kağıdın üstündeki adresin Guy'ın el yazısıyla yazılmış olduğunu gördü. Bay Walsh'ın onlara öğretmenlik ettiği günlerden beri yazısı fazla değişmemişti. Mesaj, Zanzibar Limanı'nda demirli Swallow'da bulunan

Yüzbaşı Thomas Courtney'e hitap ediyordu.

Mesaj kısaydı. "Sultan bugün öğleyin ikimizle de görüşecek. Saatinden on dakika önce seni kalenin kapısında bekleyeceğim. G.C."

Guy tahmin edileceği üzere, randevusuna dakikasında geldi. At üstündeydi ve seyisi de yanındaydı. İkizine karşı tavrı soğuktu. Sadece başını salladı ve atından inerek dizginleri uşağına fırlattı. Sonra Tom'un bulunduğu yöne baktı. Kardeşiyle göz göze gelmekten kaçınarak, "Seni rahatsız etmezdim, ama ekselans bu görüşmede hazır bulunmanda ısrar etti," dedi. Yeleğinin cebinden saatini çıkarıp buna göz attı, sonra arkasına bakmadan kapılardan içeri girdi.

Vezir onları büyük bir saygı gösterisiyle buyur etti, önlerinde arka arka yürüyerek sultanın odasına girdi ve efendisinin ayaklarına kapandı.

Guy da eğildi, ama fazla aşağılara kadar değil. Ne de olsa majestelerinin temsilciliği konumunun bilincindeydi. Tom da onu taklit etti. Sonra, bakışı sultanın sağında oturan adama gitti. Tombul gözüküyordu, entarisi de en iyi kaliteydi. Hançerinin başı altından ve gergedan boynuzundandı. Sultan bile ona saygılı davrandığına göre, yüksek düzeyde biri olmalıydı. Adam, kim olduğunu bilirmiş ve hakkında birçok şey duymuş gibi Tom'a büyük bir ilgiyle bakıyordu.

Sultan selam faslından sonra oturacakları yastıkları işaret etti. Guy kılıcını idare etmekte güçlük çektiği için rahat değildi. Tom pazarlarda tacirlerle uzun saatler geçirdiğinden bu tarz oturuşa alışıktı. Neptün kılıcının kınını kucağına dayadı.

"Umman halifesinin kardeşi Prens Abd Muhammed El-Malik 'in caminin kutsal imamını sarayımda konuk etmek benim için büyük bir onurdur." Sultan yanında oturan adamı başıyla işaret etti. Bu adı duyunca Tom'un tüyleri diken diken oldu. Prens, Dorian'ı korsandan satın alan adamdı. O, mollaya bakarken sultan devam etti. "Kutsal el-Allama prensin yanından bize geldi."

Tom'la Guy'ın bakışları mollanın üstündeydi. El-Allama zarif bir hareket yaptı. Elleri bir kızınki kadar ufak ve pürüzsüzdü.

Olağan selam faslı tamamlandıktan sonra Tom, "Yolculuğunuzun iyi geçtiğini ve siz yola çıkarken evinizde işlerin yolunda olduğunu umarım," dedi.

Molla, “İlginize teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Kaskazi bize iyi davrandı, Allah da yüzümüze güldü." El-Allama gülümsedi. "Kusursuz Arapçanız için sizi kutlarım. Kutsal dilimizi ana diliniz gibi konuşuyorsunuz."

Karşılıklı övgüler sürüp giderken Tom uzun selam ve iyi dilek faslına katlanmakta zorlanıyordu. Karşısındaki adam Dorian'dan haber getirmişti ve görüşmenin başka hiçbir nedeni olamazdı. El-Allama'nın yüzünü inceliyor; dudaklarının kıvrımı, ses tonu ve gözlerindeki anlam gibi küçük ayrıntılara bakarak getirdiği haberin niteliğini keşfetmeye çalışıyordu. Fakat mollanın yüzü donuk, tavırları sadece nazik ve uygardı.

Molla, "Zanzibar pazarlarındaki alışverişleriniz karlı oldu mu bari?" diye sordu. "Peygamberimiz namuslu bir tüccarı daima takdir ederdi."

Tom gerçek amacını açıklama fırsatını bulduğuna sevinerek, "Halifenizin topraklarını ziyaret etmekteki başlıca amacım ticaret yapmak değildi," dedi. "Bir aile meselesi için geldim. Ailemizin kaybettiğimiz bir bireyini arıyorum."

El-Allama, "Efendim El-Malik bu görevinizden haberdardır, kendisine yolladığınız mesajı aldı," diye karşılık verdi. Ses tonu da hala yüzü kadar ifadesiz di.

"Efendinizin zayıflara karşı merhamet hissiyle dolu, adalet ve kanun yanlısı güçlü bir adam olduğunu duydum."

"Prens Abd Muhammed El-Malik tıpkı dediğiniz gibi biridir. Uğradığınız kayıptan dolayı duygularının yoğunluğunu anlatamayacak bir mesaj yollamaktansa beni göndermeyi bu yüzden tercih etti."

Tom kapalı odaya ve günlük kokan sıcak havaya rağmen ürperdi. Mollanın kelime seçimi hayra alamet değildi. Tom, Guy'ın yanında kımıldadığını hissetti, ama dönüp ona bakmadı. Söyleyeceklerinden korka korka mollanın tekrar konuşmasını bekledi. Ama el-Allama sadece kahvesinden küçük bir yudum alarak önüne baktı.

Tom sonunda onu zorlama gereğini hissetti. "Kardeşimden haber almak için üç yıl bekledim. Acımı daha fazla uzatmamanızı rica ediyorum," dedi.

Molla fincanı elinden bırakıp bir kölenin uzattığı peçeteye ağzını sildi. "Efendim prens şunları söylememi buyurdu." Yaşlı adam düşüncelerini toparlamak için kısa bir ara verdi. "Şöyle dedi: 'Birkaç yıl önce genç bir Frenk çocuğunu satın aldığım doğru. Nefis kızıl saçları yüzünden ona el Amhara adı verildi.'"

Tom tuttuğu soluğunu salıverdi. Sonunda itiraf etmişlerdi. Artık inkarlarla aldatmacalara karşı savaş vermeyecekti. Dorian o Müslüman prensin elindeydi. "Sözleriniz içimi rahatlattı, beni hayatımı karartan şüphelerden kurtardı," dedi. Sesi boğuklaşmıştı. Birden kontrolünü kaybedip ağlamaktan

korktu. Böylesi bir zaaf saygınlığını zedeler, onu oradakilerin gözünden düşürürdü. Derin bir soluk aldı ve başını kaldırıp mollanın gözlerinin içine baktı. "Prensiniz, kardeşimin ailesine dönmesi için ne gibi şartlar koydu?"

Molla hemen yanıt vermedi, sadece sakalını ve göğsünün üstündeki parfüm kokan örgüleri düzeltti. "Efendim şunları söylememi buyurdu: 'Ben, Abd Muhammed El-Malik , el-Amhara adındaki çocuğu korumam altına aldım, onu ele geçiren adamlardan korumak ve eziyet çektirilmesini engellemek için çok yüksek bir fidye ödedim.'"

Tom, prensiniz güçlü ve de merhametli bir adam, dediyse de, içinden, o nerede? Kardeşim nerede? Onu serbest bırakmak için istediğiniz bedel nedir, diye bağırmak geliyordu.

"Efendim prens çocuğu yakışıklı ve yetenekli buldu. Ona sevgisini kanıtlamak ve kötülüklerden korumak için el Amhara'yı manevi oğlu ilan etti."

Yüzü duyduğu paniği yansıtan Tom, oturduğu yastığın üstünden kalkmaya hazırlandı. "Oğlu mu?" diye sorarken bunun, gerçekleştirmek istediği amacıyla arasında ne müthiş bir engel oluşturacağını düşünüyordu.

"Evet, çocuk onun oğlu oldu. Efendim ona bir prens gibi davranıyordu. Bana onu eğitme görevi verildi, ben de el Amhara'yı her türlü sevgiye layık buldum." El-Allama önüne baktı ve ilk kez bir heyecan belirtisi gösterdi.

Tom, "Kardeşimin böylesine yüksek düzeydeki kişilerin gözüne girmesine sevindim," dedi. "Ama o benim kardeşimdir. Onun üzerinde hakkım var. Peygamberiniz kan bağının çelikten farksız olduğunu ve koparılamayacağını söyler."

Molla, "İslam'ın kutsal deyişlerini bilmek sizi onurlandırıyor," dedi. "Efendim prens de kardeşlik hakkınızı kabul ediyor ve karşılığında size bir diyet ödemeyi kabul ediyor." El-Allama'nın işareti üzerine uşaklardan biri fildişi ve sedef kakmalı bir kutuyu önlerine getirdi. İki beyaz adamın önünde yere diz çökerek kutuyu zemine oturttu ve kapağını kaldırdı.

Tom yerinden kımıldamamıştı, kutunun içindekilere bakmıyordu bile. Ama Guy öne eğilerek kutudan adeta taşan altın paralara bakakaldı.

El-Allama, "Elli bin rupi," dedi. "İngiliz parasıyla bin sterlin eder. Bu bedel, el-Amhara'nın Umman kral ailesinin bir bireyi olduğunu hesaba katıyor."

Tom sonunda konuşma ve hareket yeteneğine kavuşabildi. Elini Neptün kılıcının başına götürerek ayağa kalktı. "Beni satın almanız için Arabistan'da

yeterli altın yok," diye gürledi. "Buraya kardeşimi bulmaya geldim ve o bana verilmeden hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Ne yazık ki bu mümkün değil." El-Allama kederli bir sesle, "Kardeşiniz öldü. Hemen hemen iki yıl önce sıtmadan öldü. Onu kurtarmak için hiç kimsenin yapabileceği bir şey yoktu, ama Allah biliyor ya, onu seven bizler elimizden geleni yaptık. Evet, el Amhara öldü."

Tom yine yastıkların üstüne çöktü. Şokun etkisiyle yüzü bembeyaz kesilmişti. Uzun süre konuşmadı. Odadaki tek ses durmadan tavana çarpan şişman bir mavi sineğin vızıltısıydı. Delikanlı, "Sözlerinize inanmıyorum," diye fısıldasa da sesi umutsuz, yüzü de son derece kederliydi.

El-Allama, "Lamu'da kraliyet mezarlığındaki mezar taşında el-Amhara'nın adını gördüğüme kutsal bildiğim her şey adına size yemin ederim," dedi. Sesi öylesine üzüntü doluydu ki, Tom yaşlı adamın sözünden daha fazla şüphe edemedi.

"Dorian," diye fısıldadı. "O kadar genç ve öylesine hayat doluydu ki."

"Allah'ın merhameti sonsuzdur. Öbür dünyada o çocuğun müstesna bir yeri olduğuna eminim. Efendim prens sizlere başsağlığı diliyor. Duyduğunuz acıya da bütün içtenliğiyle katılıyor."

Tom ayağa kalktı. Bu kadar basit bir hareketi yapması bile büyük bir çaba gerektirmişti. "Efendinize teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Şimdi beni bağışlayın, ama sizleri bırakıp kardeşimin yasını tutmaya gideceğim. Yalnız kalmaya ihtiyacım var." Dönüp kapıya yürüdü.

Guy da ayağa kalkıp iki Arabın önünde eğildi. "Efendiniz prensin derin anlayışı için teşekkür ederiz. Diyetini de kabul ediyoruz." Eğilip kasanın kapağını kapadı ve kollarının arasına aldı. "Prens Abd Muhammed El-Malik 'le ailemiz arasında alacak verecek kalmamıştır."

Kasanın ağırlığının altında sendeleyerek Tom'u izledi.

Sarah manastır duvarlarının yükseğindeki tüneğindeydi. Kumsaldan tırmanan patikada belirdiği zaman bulunduğu yerden Tom'u hemen görebiliyordu. Şen bir sesle, "Tom!" diye seslenerek ayağa kalktı ve denge bulmak için iki kolunu yanlarına açıp yıkık dökük duvarlardan aşağı koştu. "Geciktin!" d e di. "Saatlerdir seni bekliyorum. Neredeyse artık umudumu kesiyordum." Yere inince kumlu yoldan yalınayak aşağı koştu. Ama delikanlıyla arasında birkaç metre kala aniden durdu ve yüzüne baktı. "Tom, ne oldu?" diye fısıldadı. Onu hiç böyle görmemişti. Delikanlının yüzü sapsarıydı, gözlerinde de sonsuz bir

üzüntü okunuyordu. "Tom, sana ne oldu böyle?"

Tom kıza doğru sendeler gibi bir adım attı ve boğulmakta olan bir adam gibi kollarını uzattı. Genç kız uçar gibi yanına yetişti.

"Tom! Ne var canım?" Delikanlıyı var gücüyle kollarının arasında sıkıyordu. "Söyle bana sevgilim. Sana yardım etmek istiyorum."

Tom titremeye başlayınca kız onun ateşli bir hastalığa yakalandığını zannetti. Gırtlağından bir hıçkırık kopar kopmaz Tom'un yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. Sarah, "Bana söylemelisin!" diye ısrar etti. Delikanlıyı böylesine perişan görebileceği hiç aklına gelmemişti. Onun hiçbir zaman yılmayacak kadar güçlü olduğunu sanıyordu, oysa şimdi yitik bir halde kollarının arasındaydı. "Lütfen, Tom, benimle konuş," diye yalvardı.

"Dorian ölmüş."

Kız taş kesildi. "Olamaz," diye soludu. "Emin misin? Hiçbir şüphe yok mu?"

"Haberi getiren adam bir molla, kutsal biri. Dini üzerine yemin etti. Hiçbir şüphe olamaz."

İki sevgili birbirlerine sarılmış halde yere dizüstü düştüler. Sarah da şimdi Tom'la birlikte ağlıyordu. Yanağını erkeğinkine dayayarak, "O benim de kardeşim gibiydi," diye mırıldandı. Gözyaşları birbirine karışıyor, yüzlerini ıslatıyordu. Sarah bir süre sonra burnunu çekti ve yüzünü bluzunun koluna sildi. Tom'u konuşturması gerektiğini biliyordu. Tıpkı bir cerrahın yaptığı gibi, çıbanı deşmesi, cerahati ve zehri dışarı akıtması gerekiyordu. Delikanlı sonunda anlatmaya başladı. Kelimeler boğazından güçlükle çıkıyor ve sanki gırtlağını yırtıyordu. Uzun sürdüyse de sonunda bütün bildiklerini tekrarladı ve Sarah da duyduklarının doğruluğuna inandı.

"Şimdi ne yapacağız?" diyerek ayağa kalktı. Tom'un ellerini bırakmamıştı, onu da ayağa kaldırdı. Erkeğinin yasın karanlıklarına batmasını engellemesi gerekiyordu.

Delikanlı, "Bilmiyorum," dedi. "Bütün bildiğim Dorian'ın öldüğü ve benim onu kurtaramamış olmam. Bütün suç benim. Neden onu daha önce aramaya gelmedim?"

Sarah, "Senin hiçbir suçun yok," diye onun öfkeyle sözünü kesti. "Böyle düşünmene izin veremem. Sen elinden geleni yaptın. Hiç kimse daha fazlasını yapamazdı."

Tom, "Artık hiçbir şey umurumda değil," dedi.

"Hayır, olamaz. Bunu kendine borçlusun, bana borçlusun, Dorian'ın anısına borçlusun. O seni hep bir idol olarak görürdü. Ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Kendini bırakmanı asla istemezdi."

"Beni azarlama, Sarah. Üzüntüden perişanım. Benim için artık hiçbir şeyin önemi yok."

"Pes etmene razı olamam. Birlikte plan yapmalıyız. Evet," şimdi ne yapacağız?"

Tom, "Bilmiyorum," diye yineledi, ama buna rağmen omuzlarını doğrulttu ve gözlerindeki yaşları sildi.

Sarah, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Burada kalamayız, İngiltere'ye de dönemeyiz. Bu durumda nereye gideriz?"

Genç adam, "Afrika'ya," dedi. "Aboli bize içerlerde rehberlik edecek bir adam buldu."

Genç kız kararı sorgulamayarak, "Öyleyse ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordu.

"Pek yakında. Birkaç gün sonra." Genç adam üzüntüsünü o an için arka plana atmıştı. "Su fıçılarını doldurmak, taze yiyecekler satın almak ve son hazırlıkları tamamlamak için bu kadar bir zamana ihtiyaç var."

Sarah, "Ben de o zamana dek hazır olurum," dedi.

"İşimiz kolay olmayacak. Sonu belli olmayan tehlikeli bir yolculuk yapacağız, istediğinin bu olduğuna emin misin? Eğer içinde bir şüphe varsa bunu şimdi bana söylemelisin/'

"Budala olma, Tom Courtney. Tabiki seninle gideceğim."

Sarah manastırdan ayrıldıktan sonra konsolosluğa dolambaçlı bir yoldan döndü. Önce keşfettiği bir patikadan adanın deniz yönündeki küçük köylerinden birine yöneldi. Ama yarım mil ilerlememişti ki, birden birisi tarafından izlendiğini hissetti. Arkasındaki patikada nal sesleri duyar gibi olduğundan atının dizginlerini çekti ve bakmak için eyerinin üstünde arkaya döndü.

Patika iki yanında da sık bir bitki örtüsüyle çevriliydi. Tropikal bitkilerinin parlak geniş yaprakları ve burulmuş gövdeleri birkaç adım gerisindeki son dönemeçten ötesini görmesini engelliyordu.

"Tom?" diye seslendi. "Sen misin?"

Yanıt almayınca sessizlik içinde gölgeler ve hayaletlerle savaştığına karar verdi. "Sen delisin," diyerek yoluna devam etti.

Köye varınca oradaki ihtiyar kadınların birinden bir sepet dolusu sebze satın aldı. Böylesine gecikmesinin özrü bu olacaktı. Bundan sonra da ana yoldan konsolosluğa dönebilmek için neredeyse limana kadar indi.

Kafası karmakarışıktı. Kendisini bekleyen serüvenleri düşündükçe tatlı bir heyecan duyuyor, öte yandan Caroline'le küçük Christopher'i terk etmek düşüncesi onu üzüyordu. İkisini de çok seviyordu. Caroline, Guy'la olan mutsuz evlilik hayatında onun gücüne ihtiyaç duyuyordu. Sarah, bebek Christopher'e ise kendi bebeğiymiş gibi bağlanmıştı. Anne, oğulun kendisi olmadan ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyordu. "Acaba bizimle gelemezler mi, diye aklından geçirdi, ama hemen sonra bunu düşünmenin bile saçma olduğuna karar verdi.

Onları terk etmek zorundayım. Kalbini katılaştırmaya çalıştı. İkisini de seviyorum, ama Tom benim erkeğim ve ben onu canımdan çok seviyorum.

Onunla gitmeliyim.

Kafası bu düşüncelerle öylesine meşguldü ki, Guy'ı fark etmeden ahırla rın avlusuna girmiş bulundu. Eniştesi ona uzun verandanın gölgesinden sesleniyordu. "Neredeydin.Sarah?"

Genç kız şaşalayarak Guy'a baktı. "Beni ürküttün, Guy."

Genç adam, "Suçluluk hissi ha?" diye onu suçladı.

"Sebze satın aldım." Sarah eyerinin arkasına bağlı sepete dokundu. "Az daha bir lahanayla kaçıyordum." Genç kız neşeyle güldüyse, Guy gülümsemiyordu.

"Hemen ofisime gel!" diye emretti. Sarah eniştesinin seyisinin ahırların kapısında oyalandığını fark etti. O çocuk Guy'ın adamıydı: Yüzü çiçek bozuğu, sinsi bir yaratıktı. Sarah, Assam'a hiçbir zaman güven duymamıştı; şimdi onun bilmiş bir tavırla sırıttığını görünce duyduğu antipati daha da arttı. Tom'la buluşmaya giderken izlerini örtmeye daha fazla özen göstermeyişine, o öğleden sonra da izlenildiğine dair duyduğu hissi önemsemeyişine şimdi çok pişmandı.

İşi küstahlığa vurarak, "Bir duş yapıp yemek için üstümü değiştirmek istiyorum," dedi. Fakat genç adam kaşlarını çatarak elindeki kırbacı çizmesinin üstünde şaklattı.

"Konuşmamız uzun sürmeyecek," dedi. "Vasin olarak bana itaat etmeni istiyorum. Kısrağınla Assam ilgilenir."

Sarah çaresiz kalarak Guy'ın arkası sıra enişte sinin loş ışıklı, serin ofisine girdi. Guy arkalarından kapıları kapadı ve genç kızı ofisin orta yerinde ayakta bırakarak kendisi masasının arkasındaki koltuğa yerleşti.

Doğrudan konuya girdi. "Onunla eski manastırda buluşuyormuşsun."

"Kiminle? Sen ne diyorsun?"

Guy, "Zahmet edip inkar etme," dedi. "Assam, benim emrim üzerine seni izledi."

"Demek arkamdan casusluk yaptın. Ne cesaretle?" Genç kız öfkeli gözükmeye kalkıştıysa da bu pek inandırıcı olmadı. “İnkar ederek zekamı azımsamamana sevindim."

"Sevdiğim erkekle buluştuğumu niçin inkar edecektim?" Sarah bu kez gerçekten kızarak doğruldu.

Guy, "Bir denizcinin yosması oldun," dedi. "Bacaklarının arasında istediğini elde ettikten sonra, gülerek gemisine atlayacak ve gidecektir. Aynen ablana yaptığı gibi."

"Gittiği zaman ben de onunla gideceğim."

"Ben senin vasinim, sen ise sadece on sekiz yaşındasın. Ben razı olmadıkça bir yere gidemezsin."

Sarah, "Ben Tom'la gideceğim," dedi. "Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey beni durduramaz."

"Orasını göreceğiz." Guy ayağa kalktı. "Seni odana kapatacağım ve sen Swallow, Zanzibar'dan ayrılana dek oradan çıkmayacaksın."

"Bana bir tutsak gibi davranamazsın."

"Bal gibi davranabilirim. Dairenin kapısında ve malikanenin kapılarında muhafızlar bulunacak. Onlara gerekli emirleri verdim. Şimdi odana çık. Akşam yemeğini sana getirecekler."

***

Swallow'u yolculuğa Hazırlamak Tom'u öylesine meşgul etti ki, gün batımından sonra limana ağır aksak giren seren yelkenli gemiye dikkat etmedi bile. Fırtınadan büyük zarar gördüğü loş ışıkta bile fark ediliyordu. Siklonların Hint Okyanusu'nun altını üstüne getirdiği mevsimdi; gemi bu şeytani rüzgarlardan birine kapılmış olmalıydı. Kıç aynalığındaki isim Apostle'ydi. Kolombirinde Doğu Hindistan Şirketinin lime lime bayrağı dalgalanıyordu. Gemi demir attıktan sonra Tom, haber getirmesi için Luke Jervis'i uzun kayıkla oraya yolladı.

Luke bir saatin içinde döndü ve o sırada geminin seyir defterine yazı yazmakla meşgul olan Tom'un kamarasına geldi. "Bombay'dan bez ve çaydan oluşan bir yükle yola çıkmış," diye bildirdi. "Maskaren'lerin kuzeyinde bir fırtınaya yakalanmış. Seyahate devam etmeden önce burada onarımını tamamlamak niyetinde."

"Başka haber yok mu?"

"Haberler bayat. Apostle aylar önce şirketin rıhtımlarından hareket etmiş. Bu sırada Fransızlara karşı girişilen savaş iyi gidiyormuş. William'ınızın iyi bir savaşçı olduğu anlaşılıyor."

"İşte bu harika bir haber!" Tom ayağa fırladı. "Mürettebata müjdeyi verin ve herkese Kral William'ın sağlığına içmeleri için birer bardak içki dağıtın."

Tom'un bilemediği şey, Apostle'ın savaş haberlerinden başka yelken bezinden yapılmış bir torbada mektuplar ve belgeler taşıdığıydı. Bunları Bombay valisi majestelerinin Zanzibar'daki konsolosuna yolluyordu. Kaptan paketi ertesi sabah kıyıya yolladı, Guy Courtney de konsolosluğun uzun verandasındaki yemek masasında paketi açtı. Caroline kocasının karşısında oturuyordu, ama Sarah hala dairesinde kilitliydi.

Guy gazetelerle belgelerin arasındaki bir kağıdı çekip çıkararak Caroline'e, "Babandan da bir mektup var," dedi.

Kocası balmumu mührü kırıp mektubu okumaya başlayınca Caroline, "Ama o mektup bana yazılmış," diye itiraz etti.

Guy gayet rahat bir tavırla, "Ben senin kocanım," dedi.

Birden yüzündeki anlam değişti. Kağıt ellerinin arasında titremeye başlamıştı. "Aman Tanrım! Bu inanılır gibi değil!"

"Ne olmuş?" Caroline gümüş kaşığı elinden bıraktı. Kocasının üstünde böylesine şok etkisi yaptığına göre, haber gerçekten önemli olmalıydı. Guy en

kritik koşullar altında bile soğukkanlılığıyla övünen bir erkekti.

Guy hala mektuba bakıyordu. Yüzündeki anlam yavaş yavaş dehşetten zafer sevincine dönüştü. "İşte şimdi elimdesin!" diye homurdandı.

"Kim elinde? Ne olmuş?"

"Tom! O bir katil. Tanrım, suçunun cezasını darağacında çekecek. Sevgili ağabeyimiz William'ı öldürmüş. Hakkında tutuklama kararı çıkarılmış. Ben de görevimi yerine getirmek niyetindeyim. Ve bunu sonsuz bir zevkle yapacağım." Ayağa fırladı. Bu arada porselen çaydanlığı yere düşürdü. Çaydanlık tuzla buz olmuştu, ama genç adam dönüp bakmadı bile.

"Nereye gidiyorsun, Guy?" Caroline de ayağa kalkmıştı. Yüzü uğradığı şoktan bembeyazdı. Ayaklarının üstünde sallanıyordu.

Genç adam, "Sultana gidiyorum," dedikten sonra uşakları çağırdı. "Assam'a hemen hemen kır atı eyerlemesini söyleyin!" Guy bundan sonra Caroline'e dönerek yumruğunu öbür elinin avucuna indirdi. "Sonunda oldu! Böyle bir fırsatı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki. Sultandan muhafızlarından birkaç kişi isteyeceğim. Tom'un başına açtığı onca dertten sonra bunu seve seve yapacaktır. Kaptan Thomas'ı tutuklayıp Swallow'a el koyacağız. Geminin satışından elime en az iki bin sterlin geçecektir. Tehlikeli bir caniyi adalete teslim ettiğim için her halde bir ödülü hak etmiş olacağım." Guy bir zafer kahkahası attı. "Kaptan Tom böylece Apostle'yle Londra'ya bedava yolculuk edecektir. Ama zincirli olarak."

"Guy, o senin kardeşin. Ona bunu yapamazsın." Caroline dehşet içindeydi.

"Billy de Tom'un kardeşiydi, ama o domuz, kardeşini soğukkanlılıkla öldürmüş. Küstahlığı şimdi ona çok pahalıya patlayacak."

Caroline koşup kocasının kolunu yakaladı. "Hayır, Guy, bunu yapamazsın!"

"Öyle mi!" Genç adam hızla döndü. Duyduğu öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuş, şişmeye başlamıştı. "Onu savunuyorsun ha! Onu hala seviyorsun, değil mi? İstese göz açıp kapayana dek ona yine bacaklarını açarsın, pis sürtük."

"Bu doğru değil."

"Karnına bir piç daha ekmesini istersin, değil mi?" Guy'ın tokadı genç kadının suratının ortasına çarptı. Caroline o hızla geri geri giderek verandanın alçak duvarına savruldu. Guy devam etti. "Evet, yavrum, aşığının artık başka piçleri olamayacak." Genç adam hızlı adımlarla taraçadan indi ve atının getirilmesini haykırdı.

Caroline duvara yaslanarak elini yanağındaki kızıl ize götürdü. Kocasının kapılardan çıkıp limana ve kaleye doğru dörtnala uzaklaşmasını bekledikten sonra sürünerek ayağa kalktı.

Tom'la kız kardeşi arasındaki ilişkiyi Guy ona ilk anlattığında Caroline dehşet içinde kalmış ve kıskançlıktan kıvranmıştı. Ardından, bir gece önce Sarah'ın odasına gitmiş ve kardeşinin yanında iki saate yakın zaman geçirmişti. Kız kardeşinin ne denli aşık olduğunu bu arada yavaş yavaş anlamıştı. Tom'a karşı kendi duygularının umutsuzluğunun çoktandır bilincinde olduğundan her şeyi bir kenara itmiş ve özverinin duyurduğu müthiş acıya rağmen, Sarah'ı öperek Tom'la kaçmalarına yardım edeceğine söz vermişti. Şimdi de, "Onları uyarmalıyım, ama o kadar az vakit var ki," diye fısıldadı.

Büfenin üstünden bir tepsi aldı, içine koyduğu tabağı yiyecekle doldurdu ve verandaya çıkarak tepsiyi Christopher'in uyuduğu odadan sonraki sonuncu odaya taşıdı. Guy'ın adamlarından biri kapının dibine çömelmiş, öğle sıcağında uyukluyordu. Tüfeği kucağındaydı. Caroline'in kendisine doğru geldiğini duyunca uyanıp ayağa kalktı.

"Selamünaleyküm, hanımefendi." Caroline'in önünde eğildi. "Hiç kimsenin bu kapıdan ne çıkacağına, ne de gireceğine dair efendimin kesin emri var."

Caroline, "Kız kardeşime yiyecek getirdim. Kenara çekil," diye emretti.

Muhafiz durakladı, aldığı emirler bu olasılığı kapsamıyordu. Sonra yine eğildi. "Emredersiniz, hanımefendi," diyerek entarisinin katlarının arasından büyük demir anahtarı çıkararak kilidin içinde çevirdi. Caroline adamın yanından hızla geçti ve kapı kapanır kapanmaz tepsiyi karşısına çıkan ilk masanın üstüne bıraktığı gibi Sarah'ın yatak odasına koştu.

"Sarah, neredesin?"

Kız kardeşi yatakta cibinliğin altında yatıyordu. Üstünde sadece hafif bir çarşaf vardı ve uyur görünüyordu, ama Caroline'in sesini duyar duymaz örtüyü üstünden attı ve yataktan fırladı. Giyinikti; uzun eteklerinin altına binici çiz melerini giymişti. "Caroline! Geldiğine ne kadar sevindim. Seninle vedalaşmadan gitmek istemedim."

Caroline kız kardeşine bakakalmıştı. Sarah koşup ona sarıldı. "Tom'la gidiyorum," dedi. "Eski manastırın altındaki kumsalda beni bekliyor, ama geç bile kaldım."

Caroline, "Guy'ın muhafızlarının yanından nasıl geçeceksin?"

Sarah eteklerinin altından düello tabancalarını çıkardı. "Beni her kim durdurmaya kalkışırsa vururum."

"Dinle beni, Sarah. Babamdan bir mektup geldi. Bombay'dan. Tom ağabeysini öldürmekle suçlanmış ve tutuklanması için karar çıkarılmış."

"Onu ben de biliyorum. Tom bana anlattı." Sarah ablasından biraz uzaklaştı. "Beni durduramazsın, Caroline. Benim için hiçbir şey fark etmiyor, Tom'un suçsuz olduğunu biliyorum ve onunla gideceğim."

"Anlamıyorsun." Caroline yine kardeşinin kolunu yakaladı. "Seninle Tom'a yardım edeceğime söz vermiştim. Sözümden dönecek değilim. Guy'ın sultanı görmek için kaleye gittiğini sana haber vermeye geldim. Tom'u tutuklayacak ve onu yargılanıp idam edilmesi için zincirli olarak İngiltere'ye geri göndereceklermiş."

"Olamaz!" Sarah ablasına bakakalmıştı.

"Onu uyarman lazım. Ama ben sana yardım etmezsem buradan kaçamazsın." Genç kadın şöyle bir düşündü. "Ne yapacağımızı sana söyleyeyim." Planını alelacele sıraladı. Anlattıklarını bitirince, "Anladın mı?" diye sordu.

Sarah "evet" gibilerden başını eğdi. "Ben hazırım. Bütün hazırlıklarımı yaptım, ama acele edelim, Caroline. Tom gelmeyeceğimi zannedecek. Beklemekten bıkıp gidecek."

Caroline kapıya yürüdü ve muhafıza açması için seslendi. Caroline çıktıktan sonra adam arkasından kapıyı yine kilitledi. Caroline doğrudan ahırlara giderek Assam'a seslendi. "Kısrağımı eyerle!"

Seyis duraklayınca genç kadın ayağını yere vurdu. "Hemen! Yoksa seni dövdürürüm. Acelem var. Efendiye, onunla kalede buluşacağıma söz verdim."

Assam birkaç dakika sonra atı getirdi, Caroline de dizginleri çocuğun elinden aldı. "Kapılara git ve muhafızlara açmasını söyle. Ben dışarı çıkıyorum."

Genç kadından etkilenen Assam itaat etmek için koştu.

Caroline acele etmemeye veya heyecanını belli etmemeye çalışarak eyerli kısrağı çimlerin üstünden verandanın sonuna dek götürdü. Sarah'ın kapısındaki muhafız onu selamlamak için tekrar ayağa kalktı, Caroline de adama babasından gelen mektubu uzattı.

"Bunu hemen kız kardeşime verin," diye emretti. Adam tüfeğini omuzlayıp mektubu Caroline'den aldı. Hemen sonra Sarah'ın odasına giderek kapıyı vurdu.

Kısa bir an sonra Sarah içerden, "Ne var? diye seslendi.

"Bir mektup var, hanımefendi."

"Onu bana ver."

Muhafiz kapının kilidini açtı. Sarah anında dışarı çıkarak çifte tabancaları adamın şaşkın yüzüne çevirdi. Parmakları tetiklerin etrafında kıvrılmıştı. Adama, "Yüzükoyun yere yat," diye emretti, ama muhafız itaat edecek yerde omzundaki tüfeği kaparak ateşe hazır duruma getirmeye çalıştı. Genç kız hiç istifini bozmayarak sağ elindeki tabancanın hedefini aşağı çevirdi ve ateş ederek adamı dizinden vurdu. Muhafız haykırarak verandanın fayanslarının üstüne çöktü. Kırık bacağı altında kıvrılıvermişti. Sarah adamın elinden düşen tüfeği bir tekmeyle uzaklaştırdı.

"Sersem, dediğimi yapmalıydın," diye ona çıkıştı. "Bundan sonraki kurşunu kafana yersin." Bunu iyice anlaması için tabancanın namlusunu adamın alnına dokundurdu.

Adam yüzünü örtüp kızın ayaklarının dibine büzüldü. Sarah ateşlediği tabancayı beline soktu, sonra tekrar odanın içine çekildi. En sevdiği eşyasını tıkıştırdığı deri torbayı alıp verandaya sürükledi.

Caroline de koşup torbayı atın eyerine yüklemesine yardım etti. İki kız kardeş birbirlerine sevgiyle sarıldılar.

"Tanrı yardımcın olsun, Sarah. İkinize de mutluluklar dilerim."

"Onu senin de sevdiğini biliyorum, Caroline."

"Evet, ama o artık sana ait. Onu mutlu et."

"Christopher'i benim için öp."

"İkimiz de seni çok özleyeceğiz, ama git artık! Acele et!" Caroline kavuşturduğu elleriyle kız kardeşine bir basamak yaptı ve onu eyerin üstüne itti. Sarah kısrağı çimlerin üstünde koşturup uzaklaşırken arkalarından, "Güle güle, kardeşim," diye seslendi.

***

Assam genç kızın geldiğini görerek öbür muhafızlara kapıları kapamalarını bağırınca Sarah atı onun üzerine doğru sürdü. Assam da atın ayaklarının altında kalmamak için kendini yana atmak zorunda kaldı. Kısrak açık kapılardan dışarı fırlayarak ormana daldı. Sarah hayvanı güneye, palmiye koruluğundan geçerek manastır yıkıntısına giden yola sürdü.

"Ne olur, bekle, Tom," diye fısıldarken rüzgar ağzından çıkan kelimeleri sürükleyip dağıttı ve uzun saçlarını arkasında bayrak gibi savurmaya başladı. "Yalvarırım beni bekle, sevgilim, geliyorum." Kısrağın tüm gücünü zorluyordu. Koruluktaki palmiyelerin gövdeleri yanından bir sis içinde gelip geçiyordu.

Manastırın kapısına gelince dörtnala koşan kısrağı aniden durması için zorladı. Hayvan terler dökerek başını arkaya attı. Böylesine tartaklanmaya alışık değildi.

Sarah, "Tom!" diye bağırdı. Eski duvarların yankıları onunla alay ediyor gibiydi. "Tom!"

Gitti, diye düşündü. Kısrak altında hırçınlaşırken genç kız eyerden aşağı sarkarak yumuşak toprağı araştırdı. Tom'un kumsaldan yukarı çıkan ayak izlerini, sonra da kapının önünde bir aşağı bir yukarı onu beklerken yürüdüğünü gösteren izleri fark etti. Sonra sabrı tükenmiş olacaktı ki, delikanlının ayak izlerinin kumsala indiği görülüyordu.

Genç kız umutsuz halde yine, "Tom!" diye bağırdı ve kısrağı, sıkı çalıların arasındaki daracık patikaya sürdü. Nehrin yanında koşarlarken dallar Sarah'ın bacaklarını kırbaçlıyordu. Sonunda beyaz mercan kumlarına ayak bastılar ve lagünün şeffaf suyu karşılarına çıktı.

Sarah yelkenlinin karinasının suyun kenarında bıraktığı izi gördü, sonra başını kaldırınca minik tekneyi fark etti. Yarım mil uzaktaki mercan kayalığının içindeki geçide yaklaşıyordu. Tom teknenin kıçında duruyor ve tuttuğu uzun bambu sırığıyla yelkenliye sığlıkta yol gösteriyordu.

Sarah, "Tom!" diye bağırarak elini salladı. "Tom!" "

Ancak, rüzgar palmiyeleri sarsıyor, dalgalar dış kayalık hizasında köpürerek bağrışlarını boğuyordu. Minik yelkenli inatla uzaklaşırken Tom da arkasına bakmıyordu.

Sarah bunun üzerine kısrağı suya soktu. Hayvan önce direndiyse sonra, uysal bir kısrak olduğu için Sarah'ın etekleri suyun içine girene kadar ilerledi.

Fakat yelkenli hızlanıyor, onlardan giderek uzaklaşıyordu.

"Tom!" Sarah çılgınlar gibi bağırıyordu. Sesini duyuramayacağını anlayınca belinden ikinci tabancayı çekti ve bunu havaya çevirerek ateş etti. Patlama denizle rüzgarın sonsuzluğu içinde bir hiçti. Genç kız, "Duymadı!" diye inledi.

Sesin yelkenliye ulaşması upuzun birkaç saniye sürdü, ama Sarah sonunda Tom'un irkildiğini ve dönüp baktığını gördü.

"Tanrım, sana çok şükür!" Genç kız sevincinden neredeyse ağlayacaktı.

Tom sırığın ustaca bir manevrasıyla yelkenliyi döndürdü ve tekrar lagüne sürdü. Sesini duyurabilecek kadar yaklaşınca, "Nerelerdeydin? Ne oldu?" diye bağırdı.

Sarah da bağırarak yanıt verdi. "Guy, seninle William arasında olanları öğrendi. Bir muhafiz kuvveti toplamak için kaleye gitti. Seni tutuklayıp gemine el koyacaklar."

Genç kız erkeğin yüzündeki anlamın sertleştiğini gördü, ama tekneyi ata yaklaştırana dek bir şey söylemedi. Bundan sonra sırığı elinden atıp kızı belin den kavrayarak atın üstünden kaldırdı ve onu güvertenin üstüne bıraktı.

Sarah, "Çantam!" diye soludu. Tom belindeki kuşakta bulunan bıçağı çekti ve torbayı eyer kaşına bağlayan kayışı kesti. Onu tekneye çektikten sonra atın sağrısına bir tokat patlattı. Hayvan bata çıka kumsala dönerken Tom bambu sırığını kaparak yelkenlinin pruvasını yine geçit yönüne çevirdi.

"Guy ne zaman kaleye gitti?" diye sordu. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Fazla sayılmaz. Guy konsolosluktan çıkalı iki saati geçti."

Tom, "Yelkeni açıp mercan kayalığına karşı şansımızı deneyeceğiz," diye karar verdi.

Latin yelkeni sakladı, sonra muson rüzgarıyla dolup kabardı. Hızla döndü ve kayalıktaki geçide doğru kaydı. Oradan geçip de altındaki suyun rengi maviye dönüştükten sonra Tom, Swallow'un demir attığı limana doğru dümen kırdı.

Tom kıza, "Bana her şeyi anlat," diye emretti. Sarah yaklaşıp onun beline sarıldı. Delikanlı, "Guy nasıl öğrenmiş?" diye sordu.

"Dün gece bir gemi gelmiş."

Tom, "Apostle! " diye atıldı. "Bunu tahmin etmeliydim." Sarah ayrıntıları aktarırken delikanlı dikkatle dinledi. Genç kızın anlatması sona erince, "Allah ve re de zamanında yetişsek," diye mırıldandı. O sırada Zanzibar Limanı

önlerinde açıldı ve küçük Swallow'un demirleme yerinde sakin sakin durduğunu gördü .

"Tanrı'ya şükür, ona henüz el koymamışlar." Ne var ki, tam o sırada rıhtımdan ayrılan bir düzine küçük teknelik bir filonun körfezde gemiye doğru yol aldığını ikisi de gördü. Tom elini gözlerine siper ederek onları öndeki tekneden ayıran bir millik suyun ötesine gözlerini dikti. Pruvada duran şapkalı, uzun boylu ve zayıf silueti hemen tanıdı. "Guy, tilkinin kokusunu almış av köpeğin den farksız," diye mırıldandı.

Tekne, içine doluşmuş silahlı adamların ağırlığından iyice suya batmıştı.

Filodaki öbür tekneler de aynı derecede yüklüydü.

Tom, "Sultanın adamlarından yüzünü yanına almış. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyor," diye mırıldandı.

Kolombire başını kaldırıp baktı, yanağının üstündeki rüzgarın kuvvetini ve yönünü ölçtü. Tekneyi yeterince idare ettiğinden zaaflarını iyi tanıyor, ona en büyük hızını yaptırmanın yollarını biliyordu.

"Başa baş bir yarış olacak." En baştaki tekneye bakarak hız ve rota farkını hesapladı. Onlarda rüzgar avantajı vardı. Aşırı yüklü teknesi fazlaca su çektiği için Guy zorlanıyordu. Tom, öbür teknenin demirli olan Swallow'a kendilerinden önce yetişmesinden çekiniyordu. Öte yandan, yelkenlinin Guy'ın dhow'unun yolunu kesmesi gerekirdi. Tom gözlerini kısarak birbirlerine en fazla yaklaşabilecekleri rotayı hesaplamaya çalıştı.

Sarah'a, "Öndeki kayıktakilerin tüfeklerinin menziline gireceğiz," dedi. "Şu ağlarla balık kasalarını pruva küpeştesi boyunca yığ ve arkasına uzan."

Genç kız, 'Ya sen?" diye endişeyle sordu.

"Sana söylemedim mi? Ben tüfek mermilerine karşı bağışıklıyım." Genç adam sırıttı. "Ayrıca, Arapların hepsi çok kötü nişancıdır."

Sarah sevdiği adamın tehlike karşısındaki bu umursamazlığından çok etkileniyordu. Onun cesaretini eşlemeye çalışarak, "Benim yerim senin yanın," diye inat etti.

"Senin yerin, ben neresi dersem orasıdır." Tom'un yüzündeki ifade sertleşti, “İn aşağı, kadın." Sarah onu hiç böyle görmemişti; afalladı. Sonuçta, kuzu kuzu itaat etti, ancak, ağlarla ağır tahta kutuların korumasında yatarken bağımsızlık ruhu yeniden canlandı.

Beni daha şimdiden ezmesine izin vermemeliyim, diye kendi kendini

uyarırken hafif bir bağırış düşüncelerini böldü. Öndeki dhow'da bulunan Araplar, kıçlarının açığından hızla geçen yelkenliyi fark etmişlerdi. Bağrıştıkları, el kol hareketleri yaptıkları ve uzun namlulu tüfekleriyle nişan alarak küpeştenin önüne doluştukları için gemi,tehlikeli bir şekilde yana yattı.

"Dur!" Guy'ın sesi rüzgara karşı zayıflıyordu, ama yüzündeki karanlık anlamı Tom'un görmesine izin verecek kadar birbirlerine yakındılar. "Derhal dur dedim, Tom Courtney, yoksa adamlarıma sana ateş etmelerini emredeceğim."

Tom gülerek ona elini salladı. "Rüzgara karşı işe ve hepsini suratına ye, sevgili kardeşim."

Aralarında olsa olsa yüz metrelik bir aralık vardı. Guy, Arap tüfekçilere seslendi ve kılıcıyla yelkenliyi işaret etti. Araplar bunun üzerine tüfeklerini doğrulttular, Tom da tüm dalgacılığına rağmen, kendisine çevrili bir dizi tüfeği görünce korku duymanın önüne geçemedi.

Guy bir kılıç hareketinin eşliğinde, "Ateş!" diye bağırdı. Bir patlanın arkasından beyaz pudrayı andıran yoğun bir duman kısa bir an için dhow'u kararttı.

Tom'un başının etrafi geçen saçmaların vızıltısıyla dolarken ağır kurşunlar yelkenlinin etrafında suyun yüzeyinden köpükler püskürtüyor ve teknenin bordasına çarparak tahtalarından beyaz kıymıklar koparıyordu.

Tom bir şeyin gömleğinin kolunu çimdiklediğini hissetti, başını eğip bakınca kumaşta.bir yırtık ve üst kolundaki kasta ince bir kan sızıntısı fark etti.

Sarah delikanlının ayaklarının dibinde yattığı yerden, "İyi misin, Tom?" diye endişeyle sordu. Delikanlı kolundaki kanı kızın görememesi için yarım dönerek yine güldü.

"Kötü nişancılar olduklarını sana söylemiştim." Şapkasını çıkararak Guy'ı alayla selamladı. Ama yaptığı hareket sonucu birkaç damla kırmızılık ayaklarının dibindeki kirli tahtaların üstüne düşerek yayıldı. Sarah kanı görünce sap sarı kesildi. Anında hiç düşünmeden ayağa fırlayarak teknenin kıç tarafına koştu.

Tom, "Yerine dön!" diye bağırdı. "Bunlar gerçek mermiler. Ölebilirsin."

Sarah bu sözleri duymazlıktan gelerek Tom'un önüne dikildi ve ona vücuduyla siper oldu.

Öbür tekneye, " Ateş etsene!" diye bağırdı. "Cesaretin varsa, vur beni, Guy Courtney!" Guy'ın yüzündeki rahatsızlığı ve öfkeyi görecek kadar birbirlerine

yakındılar.

Tom, "Yere yat, Sarah!" diye bağırdı yine. "Eğer vurulursan, bütün suç senin olacak."

Delikanlı onu yere itmeye çalıştıysa da kız, her iki kolunu boynuna dolayarak ona yapıştı. Karşıdaki kayığa bakarken yüzü öfkeden ışıldıyordu. "Kardeşini istiyorsan, önce beni öldürmen gerekecek," diye Guy'a bağırdı.

Guy'ın yüzündeki anlam zafer sevincinden kararsızlığa dönüştü. Dönüp adamlarına baktı. Askerler silahlarını alelacele dolduruyorlardı. Tom uzun namlulara taze mermiler sıkıştırırken harbilerinin yukarıya ve aşağıya pompalama hareketlerini izliyordu. Usta birinin bile tüfeğini doldurması en az iki dakika sürerdi, askerler bundan sonraki atışa hazır olduklarında iki tekne birbirine olabileceği kadar yaklaşmıştı.

Askerlerin içinde en hızlı ve usta olanları silahlarını doldurulma işini tamamlamışlardı. Dördü aynı anda tüfeklerini kaldırıp yelkenlinin kıçına nişan aldılar. Guy hala tereddüt ediyordu, ama sonra birden yüzü değişti ve elinin sert bir hareketiyle ona en yakın askerin silahını elinden düşürerek, "Durun! Ateş etmeyin! Kadını vuracaksınız," diye Arapça bağırdı.

Adamların biri emre aldırmayarak ateş etti. Tüfeğin ağzından mavi bir duman püskürdü ve mermi de Tom'un elindeki dümen yekesine saplandı.

"Dur!" Guy kılıcını adamın bileğinin üstüne indirdi. Adam yarasından kanlar fışkıran kolunu tutarak güvertenin öbür yanına sendeledi.

"Durun!" Guy bu kez öbür adamlara döndü, onlar da istemeye istemeye birbiri arkasına tüfeklerini indirdiler. Yelkenli Guy'ın kayığından yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamıştı.

Guy, "Henüz kazanmış değilsin, Tom Courtney!" diye arkalarından bağırdı. "Bundan sonra herkesin pençesi senin üzerinde olacak. Yakında bir gün suçunun cezasını sonuna kadar ödeyeceksin. Bunu ben sağlayacağım. Yemin ediyorum!"

Tom kardeşinin giderek zayıflayan bağırışlarını umursamayarak bakışını ileriye çevirdi. Swallow şimdi sadece yüz elli metre kadar uzaklarındaydı. Neyse ki kayıktan açılan tüfek ateşi mürettebatını harekete geçirmişti. Güvertelerde bir koşuşma vardı. Denizcilerin bir kısmı geminin çarmıklarına tırmanıyordu. Ned Tyler gemiyi harekete geçirmek için kaptanın emrini beklememişti.

Sarah, Tom'un beline sarıldı ve onları izleyen küçük tekne kalabalığına baktı. "Bu çok heyecan vericiydi," derken gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "

"Kendinden bu kadar hoşnut olma, küçük cadı." Tom kızı kucakladı. "Emirlerime karşı geldin."

"Bu yanıma alışsan iyi edersin." Sarah sevgilisinin yüzüne bakarak sırıttı. "Aynı şeyi yakında yine yaşayabilirsin." Genç kız bundan sonra işgüzar bir tavırla delikanlının gömleğinin yırtık kolunu kesti. Kumaş parçasını erkeğinin kolundaki yarayı bağlamakta ve kanamayı durdurmakta kullandı. Bir yandan da Swallow'a gitgide yaklaşıyorlardı. Tom, Sarah'ı, "Atlamaya hazır ol," diye uyardı.

Sarah bacaklarının serbest kalması için eteklerini toplayıp kemerinin altına sıkıştırdı ve küpeştenin yanında bekledi.

Tom yukarsında Aboli'nin başını gördü. Tekneler birbirine değip delikanlı yelkeni indirince Aboli, tıpkı ağacın dalından bir ceylanın üstüne atlayan kara panter gibi kendini aşağı bıraktı. Sarah'ın yanına indiğinde çıplak ayakları güvertenin üstüne çarptı. Aynı anda kızı kollarının arasına çekip kucakladı. Sarah bağırarak protesto ettiyse de, zenci aynı hareketi devam ettirerek geriye sıçradı, şalopanın yanından sarkan ip merdiveni yakaladı ve kızı Swallow'un güvertesine çıkarıverdi.

Tom da Sarah'ın deri çantasını durduğu yerden kaptı, iki tekne birbirinden uzaklaşırken aradaki mesafeyi atlayarak açtı ve kayığı serbest bırakıp Aboli'yi izledi. Bir bacağını küpeştenin üzerinden aşırırken Ned Tyler dümenin başından onu selamladı. "Gemiye hoş geldiniz, kaptan."

"Teşekkür ederim, Bay Tyler. Burada daha fazla kalmamız için bir neden görmüyorum. Yola çıkalım."

Delikanlı Sarah'ın çantasını güvertede yere atarak geminin kıç bölümüne yürüdü. Swallow dönerken, pruvasında Guy'ın durduğu dhow Swallow'un iki yüz metre arkasındaydı, ama şalopa o kadar hızlı uzaklaştı ki dhow sanki bulunduğu yerde demir atmış gibi duruyordu.

Kılıcı Guy'ın yanına sarkmış, omuzları çökmüştü, yüzü de bir çaresizlik ve nefret maskesine bürünmüştü. Etrafındaki adamlar Tom'u görünce kendilerini tutamayarak yaylım ateşi açtılar, ama Guy onlara dikkat etmiyordu bile. Bütün dikkati ikiz kardeşinin üstünde yoğunlaşmıştı.

İki gemi hızla birbirinden uzaklaşırken birbirlerine bakıyorlardı. Sarah gelip Tom'un yanında durdu. Kayığın uzakta giderek ufalmasını el ele seyrettiler.

Sonunda Guy'ın uzun boyunu seçemez oldular. Derken Swallow burnun etrafını döndü, Zanzibar Limanı arkalarından kapanırken dhow artık görülmez oldu.

***

Dorian Courtney ayağa kalktı. Az önce yere diz çökmüş durumda atalarının Tanrı'sına dua ediyordu. Yarın kıyısına yürüdü, sonra dikkatini çeken bir çakılı almak için eğildi. Onu dilinin ucuyla ıslattı, sonra güneş ışığına tuttu. Yumuşak mavi katmanlarla yol yol olmuş, pırlanta şeffaflığında kristallerle bezeli bir akik taşıydı. Çok güzeldi.

Delikanlı uzanıp taşı parmaklarının arasından salıverdi, sonra, yarın yüz elli metre aşağılarına düşüşünü seyretti. Taş gitgide ufalarak denizin yüzeyine çarpmadan gözden kayboldu. Yüzeyden ne su fışkırttı, ne de herhangi bir dalgacık yaptı. Bu kadar güzel bir cismin varlığına işaret edecek hiçbir şey kalmamıştı. Dorian da yedi yılın içinde ilk kez hayatından aynı şekilde kaybolan küçük Yasmini'yi düşündü.

Rüzgar sertti ve entarisini arkasında uçuruyordu, ama ayakları yere sağlam basıyordu. Ayaklarının dibinde açılan boşluktan korkmuyordu. Denizin iyice yukarlarına sivrilen sağındaki çıplak kırmızı kaya, dar bir vadi tarafından kesilmişti. Derinlerinde palmiye korulukları, damları ve beyaz kubbeleriyle kıyıya yapışmış gibi duran Şihr köyü yer alıyordu. Dorian'ın adamları vadinin daha yukarlarında, alçak akasya ve palmiye ağaçlarının arasında kamp kurmuşlardı. Kamp ateşlerinin mavi dumanı döne döne yükseliyor, yarların doruğundaki rüzgar anaforlarına kapılarak çölün dağları ve kum tepelerine doğru uzaklaşıyordu.

Dorian elini gözlerine siper ederek denize baktı. Gemiler şimdi daha yakındaydı. Yüksek pupalı ve hasır yelkenli dört görkemli dhow Prens El-Malik 'in donanmasıydı. O sabah şafak vaktinden beri görünürlerdeydiler, ama rüzgar onlara ters estiğinden tekrar tekrar yön değiştirmek zorunda kalmışlardı. Dorian gözlerini kısarak tekrar baktı ve ne kadar bir hızla ilerlediklerini tahmine çalıştı. Bu durumda körfeze girip kumsalın açıklarında demir atmalarına daha saatler vardı.

Delikanlı huzursuz ve sabırsızdı. Manevi babası Prensi görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Yarın kıyısına arkasını dönerek eski mezara giden patikayı izlemeye başladı. Kubbesi uzun yıllar boyu güneş yüzünden solmuş olan türbe, bu kayalık burnun doruğundaydı.

El-Allama'yla Saar'ın şeyhleri hala namazdaydı. Türbenin gölgesine yayılmış seccadeleri, güneşin kavurduğu ülkenin yüzlerce kilometre kuzeyinde yer alan kutsal kent yönüne çevrilmişti. Onlar hala ibadetteyken gelmek istemeyen Dorian, adımlarını yavaşlattı.

Saarlar onun İslam dininden olmadığını bilmiyorlardı. Prensin direktifi üzerine, aralarında yaşadığı süre boyunca bunu onlardan gizlemişti. Gerçeği, yani delikanlının bir kafir olduğunu sezerlerse onu asla aralarına kabul etmeyeceklerini biliyordu. İnananların arasında ibadet etmesini önleyen bir kefaret ödeme süreci yaşadığına, onun yalnız başına dua ettiğine inanıyorlardı. Namaz zamanlarında delikanlı mutlaka aralarından ayrılıp çölde uzaklaşıyordu.

Yalnız kalınca ıssız yerlerde yere diz çökerek atalarının Tanrı'sına dua ediyor, ama zaman geçtikçe kelimeleri zor toparlıyor, ibadeti mekanikleşiyordu. Kendi Tanrı'sı tarafından terk edilmiş olma hissi onu yavaş yavaş pençesine alıyordu. Çocukluğunun inancını yitiriyor, bu yüzden de kendini şaşkın ve terk edilmiş hissediyordu.

Tepenin doruğunda durup caminin gölgesinde yere diz çöken ve secde eden adamları seyrediyordu. Değişmez inançlarına imrendiği çok olmuştu. Müslümanlar ibadetlerini bitirip dağılmaya başlayana kadar uzakta bekledi. Çoğu atlarına binip aşağıdaki köye inmeye koyuldu. Sonunda türbenin yanında sadece iki kişi kaldı.

Emir eri Batula iki devenin yanındaydı ve hayvanların düşürdükleri gölgelerin serinliğinde sonsuz bir sabırla bekliyordu. Tunçtan savaş kalkanı Dorian'ın bindiği devenin eyerine bağlıydı, deri kılıfın içinde de uzun namlulu tüfeği ve ucu güneşte ışıldayan mızrağı göze çarpıyor, yeşil flama rüzgarda dalgalanıyordu. Bunlar çöl savaşçısının alışılagelmiş donanımıydı.

Rüzgardan korunmuş kırmızı bir kaya çıkıntısının üstünde oturan el-Allama da onu bekliyordu. Dorian onun bulunduğu yana dönüp patikadan aşağı indi. Mollanın sakalında ilk kır yol belirmeye başlamıştı, ama derisi hala kırışıksızdı, ayrıca aralıksız at sürmek ve kıt tayınla geçen aylara rağmen hiç de zayıflamış görünmüyordu. El-Salil'in, yani Çekilmiş Kılıç'ın kendisine doğru gelişini seyrederken başını yana eğmişti.

El-Salil şimdi uzun boyluydu, çöl hayatının şekillendirip sertleştirdiği vücudu bol entarisinin içinde diri ve güçlüydü. Yarışan bir deve gibi salınarak yürüyordu, omuzlarını ve örtülü başını tutuşunda da gözden kaçmayan bir otorite vardı.

El-Allama, "Adı çok iyi seçilmiş," diye kendi kendine mırıldandı. Dorian yanına gelince davet anlamına gelen bir işaret yaptı ve delikanlı da kayanın üstünde yanına ilişti. Bacaklarını altında kıvıran delikanlı, Saarlardan biri gibi zarif ve rahat oturmuştu. Gümüş ve deri kınının içindeki kıvrık kılıç dizlerinin

üstündeydi. Dorian'ın yalnız gözleri gözüküyordu; yüzünün kalan kısmı, burnu, ağzı ve çenesi gevşekçe sarılmış kefiyesinin ucu tarafından örtülmüştü. Keskin ve parlak olan yeşil gözleri, çöl kumu ve kızgın güneşe rağmen kanlanmamıştı. Yüzünü örten bezi yavaşça açarak mollaya gülümsedi. "Sizi aramızda görmek ne güzel. Sizi özlemiştim, kutsal molla. Bir şeyleri tartışacak kimsem olmayınca, hayatım iyice sıkıcı hale gelmişti."

El-Allama, "Sıkıcı ha?" diye belirli belirsiz gülümsedi. "Şeyhlerden senin hakkında duyduklarım çok farklı ama. Mızrağınla on altı düşmanın hakkından gelmişsin."

Dorian parmaklarının arasında kıvrılan ve kuru çöl havasında çatırdayan bakır renkli sakalını okşadı. "Osmanlıların öldürülmeleri kolay," derken o da gülümsüyordu.

İlk kez Daar Al Şeytan Adası'nda karşılaştığım çocuk kadar sevimli hala, diye düşündü el-Allama. Dorian'ın yüzünü inceledi. Delikanlıya bir bilim adamı havası veren alnının yarattığı etki, savaşçı bir lidere özgü sert ağız ve çene çizgisi sayesinde hafifliyordu.

Dorian yaşlı adamın yüzüne bakmak için öne eğilerek, "Beni niçin buraya getirdiniz, kutsal molla?" diye sordu. "Çünkü yaptıklarınızın daima bir nedeni vardır."

El-Allama yanıt verecek yerde gülümseyerek bir soru sordu. "Bunun kimin mezarı olduğunu biliyor musun?"

Dorian geçen zamanın soldurduğu kubbeye ve yıkılmakta olan duvarlara baktı. "Kutsal bir kişinin olmalı," dedi. Bazıları kıyıdan iyice içerdeki dağınık vahaları bekleyen bazıları da Güney Arabistan'ın Umman kıyılarındaki kayalık tepelerde bulunan buna benzer pek çok mezar vardı.

El-Allama, "Evet," diye doğruladı. "Kutsal bir kişinin mezarıdır.

Duvardaki yazıtların büyük kısmı kumla yüklü rüzgar tarafından tahrip edildiği için Dorian, "Adı okuyamıyorum," dedi. Taşta ayrıca Kuran'dan ve Dorian'ın bilemediği başka kaynaklardan alıntılar vardı. Belki de bunlar ölünün kendi sözleriydi.

El-Allama kalkıp mezarın etrafını döndü. Arada hala anlaşılabilir durumdaki yazıları okuyordu. Dorian da kalkıp onu izledi. El-Allama duvarın yukarsını işaret etti. "Mezarda yatan evliyadan da bir alıntı var," dedi. "Belki seni ilgilendirir."

Dorian yazının bir kısmını güçlükle deşifre edebildi. "Denizden gelen yetim," diye yüksek sesle okuyunca el-Allama onu cesaretlendirdi. "Peygamberin diliyle ve tacıyla..." Dorian durdu. "Sonraki satırı okuyamıyorum. Çok silik."

El-Allama ona yardım etti. "Işık doldurunca kafirin kalbini, birleştirecek bölünmüş olan çölün kumlarını, adil ve dindar babası gelecek filin sırtında."

Dorian, el-Allama'nın yanına döndü. "Bu nedir? Kuran'da okuduğumu hatırlamıyorum. Manzum olarak kusursuz, ama bir anlamı yok. Peygamberin dili ve tacı ne demek? Bir yetimin nasıl babası olabilir? Niçin bir filin sırtı?"

El-Allama, "Peygamberin taç gibi kızıl saçları vardı. Dili de kutsal dil olan Arapçaydı," diye açıklayarak ayağa kalktı. "Maskat'taki sarayda fildişinden yapılma Umman'ın Fil Tahtı bulunuyor. Kehanetin kalan kısmını çözmeyi sana bırakıyorum. El-Salil gibi yavaş bir öğrenci bile, biraz gayret ederse, kutsal Taimtaim'in bilmecesinin çözümünü bulabilir."

Dorian, "Taimtaim!" diye atıldı. "Mezarı demek burası." Delikanlı aşınmış yazıta bakakalmıştı. Çok geçmeden evliyanın adı, karanlık bir sisin içinden yavaş yavaş meydana çıktı. "Kehanet demek bu!" diye atıldı. "Hayatımı biçimlen diren kelimeler demek bunlar!" Delikanlı huşu duyuyor olsa da, uzun yıllar önce yazılıp şimdi neredeyse okunamayacak durumda olan birkaç mistik kelime uğruna pek çok şeyden yoksun kalarak acı çektiği için bu duygusu öfke ve içerlemeyle karışıyordu. Bu sözleri protesto edip yalanlamak istiyordu, ama el-Allama vadiye inen yolun yarısına ulaşmış, onu bu ıssız yerde kaderiyle baş başa bırakmıştı.

Dorian orada saatlerce kaldı. Zaman zaman türbenin duvarlarını izliyor, öbür yazıtlarda bilgi kırıntıları arıyordu. Onları yüksek sesle okuyarak, kelimelerin anlamından çok seslerini sınıyor, gizledikleri anlamı keşfetmeye çalışıyor du. Bazen çömelerek tek bir kelimeyi veya cümleyi inceliyor, sonra ayağa fırlayıp el-Allama'nın kendisine gösterdiği yazıta dönüyordu. "Senin sözünü ettiğin yetimin ben olduğuma inanıyorsan, yanılıyorsun, yaşlı adam. Senin dediğin olamaz. Ben Hıristiyanım. İslam dinini hiçbir zaman kabul etmeyeceğim."

Eski evliyaya meydan okudu. "Kast ettiğin her ne olursa olsun, çölün kumlarını hiçbir zaman birleştirmeyeceğim."

"Efendim!" Batula'nın sesi düşüncelerini bölünce Dorian ayağa kalktı. "Gemiler." Batula yarın ötesini işaret etti. "Körfeze giriyorlar."

Batula develeri kaldırıp patikanın başına götürmüştü. Dorian koşup aşağıya doğru yürüyüşe geçmelerinden önce onlara yetişti. Delikanlı koşarken kendi

hayvanına seslendi, “İbrisam! ipek Rüzgarı!" Efendisinin sesini duyan hayvan başını çevirdi, çift kirpik sırasıyla çevrili iri kara gözleriyle ona baktı ve tatlı tatlı homurdandı. Dorian bir tek çevik hareketle yerden iki yüz on santim yüksekteki eyere yerleşti. Uzun binici değneğiyle hayvanın boynuna dokundu ve eyerde ağırlığını öne verdi. En kaliteli Necit derisiyle kaplı olan eyer; kırmızı, sarı ve maviye boyanmış püsküller ve şeritlerle süslüydü, yük fileleri gümüş yıldızlar ve metal örgülerle işliydi.

İbrisam, efendisinin dokunuşuna yanıt vererek onu bir zamanlar aralıksız on sekiz saat süreyle taşıdığı şık ve rahat yürüyüşüne geçti. Efendisini Vadi Taub'dan hareketle kayıp kervanların beyaz kemiklerinin serpiştirilmiş olduğu korkunç Mudhail Ovası'ndan geçirmiş, yolculukları Ma Şadid Vahası'nın hafif tuzlu sularında son bulmuştu.

İbrisam, Dorian'ı tıpkı sadık bir köpek gibi seviyordu. Kumulların en korkunç bölümlerinde bütün bir gün süren yolculuktan sonra efendisi yanına uzanmazsa bütün bir gece uyumuyordu. Ne kadar aç ve susuz olursa olsun, su içmeyi veya karnını doyurmayı bırakarak efendisine sokuluyor, onun tarafından okşanmak istiyor, sesini duymak için çırpınıyordu.

Patikadan uçar gibi geçip vadinin tabanına varmadan önce Batula'ya yetiştiler. Bütün kamp hareket halindeydi; develer böğürüyor, adamlar bağrışıyor, ağaçların arasından kumsala akarken sevinçlerinden havaya ateş ediyorlardı. İbrisam, Dorian'ı bu çılgın kafilenin başına ve altın renkli kumların üstünden suyun kıyısına götürdü.

Prens El-Malik kıyıya ayak basınca koşup onu karşılayanların ilki Dorian oldu. Yüzü açıktı. Dizüstü düşerek prensin entarisinin eteğini öptü. "Bütün günleriniz zaferle dolsun, efendimiz. Gözlerim nice zamandır yüzünüzü görmeye aç."

Prens onu ayağa kaldırarak yüzüne baktı. "El-Salil! Saçlarının rengi olmasa seni tanıyamazdım, oğlum." Dorian'ı kucaklayıp göğsüne bastırdı. "Hakkın da bana verilen raporların doğru olduğunu görüyorum. Tam bir erkek olmuşsun."

Prens bundan sonra etrafını çeviren Saar'ın şeyhlerini selamlamaya başladı. Onları da kucakladıktan sonra kafile halinde vadiden yukarı tırmandılar. Çölün savaşçıları prensin ayaklarının dibine palmiye yaprakları sererek ona dualar ettiler, eteğini öpüp tüfeklerini havaya ateşlediler.

Koruluğun gölgesinde, kuyunun yanında yüz kişiyi alabilecek büyüklükte bir deri çadır kurulmuştu. Denizden esen rüzgarın girebilmesi için çadırın yanları

açıktı, kumlu zeminin üstüne halılar ve yastıklar sermişlerdi. Tam ortaya yerleşen prensin etrafı şeyhlerle çevriliydi. Köleler, ellerini yıkamaları için hepsine ibriklerle kuyu suyu taşıdılar. Bundan sonra dev tunç tepsilerin içinde yiyecekler, eritilmiş deve sütü, tereyağı içinde yüzen pilav ve türlü baharatlarla çeşnilendirilmiş parça parça koyun etleri getirildi.

El-Malik her yemekten bir lokmayı zarif bir hareketle sağ eline aldı. Bazı lokmaları kendisi yiyor, bazılarını etrafındakilere yediriyordu. Böyle yapmakla adamları onurlandırıyor, sayılamayacak kadar çok savaş yarası olan bu kartal suratlı savaşçılar da ona sevecen çocukların babalarına gösterdikleri saygı ve sevgiyle davranıyorlardı.

Hepsi yedikten sonra prens hala tepeleme dolu tepsilerin açıkta çömelmiş sıradan savaşçılara götürülmesini, şölene onların da katılmasını işaret etti.

Kızıl güneş tepelerin arkasında gözden kaybolurken yıldızlar kararan çöl göğünü ışıklarıyla deldi. Adamlar tekrar ellerini yıkadıktan sonra köleler de nargileleri yaktılar. Deri çadırın yan kanatları indirildi, şeyhler de prense daha fazla sokularak fildişi ağızlıkları elden ele dolaştırdılar. Türk tütününün yoğun dumanları başlarının etrafında dalga dalga yükseliyordu. Lambaların sarı ışığında konuşmaya başladılar.

Konuşanların ilki, "Babıali, Maskat'ı işgal etmek için on beş bin kişilik bir ordu gönderdi. Yakup da kentin kapılarını onlara açtı," dedi. Babıali, Osmanlı İmparatorluğu'nun İstanbul'daki kalbiydi. El-Malik 'in ağabeyi olan Maskat'taki zayıf karakterli ve sefih Umman Halifesi El-Uzar İbn Yakup hiç savaşmadan Osmanlılara boyun eğmişti. Ne kadar rüşvet ve garanti elde ettiğini Allah bilirdi, ama sonuç olarak Babıali'nin işgal ordusunu kentine buyur ettiği için bütün çöl kavimlerinin özgürlüğü ve bağımsızlığı büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı.

Öbür şeyhlerin biri, "O bir vatan hainidir. Bizi köle olarak sattı," diye yakındı. Hepsi aslan gibi kükreyerek El-Malik 'e baktılar.

Prens, "O benim kardeşim ve halifemdir. Ona sadakat yeminim var," dedi.

Şeyhin biri, "Allah biliyor ya, o artık Umman hükümdarı değil," diye itiraz etti. "Babıali'nin oyuncağı oldu."

Bir başka şeyh, "O oğlancı herif, Türklerin oğlanı oldu. ihanetiyle sizin de, hepimizin de yeminini geçersiz kıldı," dedi.

Bir başkası, "Bize rehberlik edin, efendimiz," diye ısrar etti. "Sizin adamlarınızız. Bizi Maskat'ın kapılarına götürürseniz, Osmanlıları kovmanıza

yardım eder, sizi Umman'ın Fil Tahtı'na oturturuz."

Hepsi arka arkaya konuşarak aynı şeyleri söyledi. "Bize gelmenizi rica et tik. Şimdi de sizden liderimiz olmanızı istiyoruz."

"Biz Saarlar size sadakat yemini etmeye hazırız. Sizi izleyecek üç bin mızraklı asker toplayabiliriz."

Prens hemen karar vermekten kaçındı. 'Ya öbür aşiretler?" diye sordu. "Awamir'lerle Bait imani'lerden ne haber? Ya da Bait Kathir'le Harasis'lerden?"

"Biz Saarlar onlar adına konuşamayız," dediler. "Çünkü aramızda çok sayıda kan davası var. Ama şeyhleri çölde sizi beklerler. Onlara gidin. Allah isterse, onlar da savaşa karar verip bizimle Maskat'a yürüyeceklerdir."

"Bize kararınızı bildirin," diye yalvardılar. "Bize kararınızı bildirin, bizler de size sadakat yemini edelim."

Prens, "Size rehberlik edeceğim," dedi yavaşça. Adamların esmer yüzleri sevinçten ışıldamaya başladı. Önünde birer birer diz çökerek ayaklarını öptüler. El-Malik kıvrık hançerini uzatınca çeliğe de dudaklarını dokundurdular. Sonra prensin ellerini yakalayarak onu ayağa kaldırdılar ve çadırın dışına, savaşçıların ay ışığında bekledikleri yere götürdüler.

Adamlara, "Sizlere yeni Umman halifesini tanıtmak istiyoruz," dediler, onlar da prense bağlılıklarını haykırarak tüfeklerini havaya ateşlediler. Davullar çalınmaya başlamıştı, koruluğun yukarsındaki karanlık yarlardan tüyler ürper tici boru sesleri yankılanıyordu.

Dorian bu şen karışıklığın arasında babasına yaklaşarak ona sarıldı. "Ben ve adamlarım sizi Muhaid kuyularının başında Awamir şeyhleriyle görüşmeye götürmeye hazırız."

"Öyleyse gidelim, oğlum." Dorian babasını bırakıp koruluğun öte yanında bekleyen adamlarının yanına döndü. "Hazır olun! Hemen hareket ediyoruz!"

Hepsi develerinin başına koştular. Hayvanlara adlarıyla sesleniyorlardı. Çok geçmeden bütün vadi hareketlenmişti. Deriden su torbaları eyerlerine iliştirilirken develer böğürüyordu. Çadırlar da sökülüp toplandı.

Yüksek hayvanlarının üstünde yerini almış entarili ve peçeli uzun savaşçı kafilesi, yeni ayın çıkmasından önce gecenin serinliğinde harekete hazırdı. Prensin devesi uçuk sarı bir dişiydi. Babası hayvanın üstünde yerini alınca Dorian deveye kalkmasını buyurdu. Deve homurdanarak kalktı. El-Malik

eyerin üstünde çok rahattı; çölde doğan ve çocukluğundan beri bir savaşçı olan adam, yükselen ayın ışığıyla soylu bir tablo oluşturuyordu.

Dorian ileriye yirmi kişilik bir öncü müfrezesi yolladı. Gerideki ikinci bir grup kafileyi tamamlıyordu. Savaşçılar vadide harekete geçip çölün yolunu tutarken Dorian, babasının yanında ilerliyordu.

Tırmanışa geçip vadiyi arkalarında bırakırlarken, yarışçı develer su torbaları dışında yükleri olmadığından hızla yol alıyorlardı. Mor renkli kayaları ve gümüş renkli kumlarıyla çöl, kuzey yönünde sonsuza dek uzanmaktaydı. Yılankavi kafilenin yukarsında yıldızlar, yağmurdan sonraki bir beyaz papatya tarlasını hatırlatıyordu. Kum develerin geniş ayaklarının sesini boğarken deri gıcırtılarının arasında, "Dikkat, çukur!" diyen bir uyarı mırıltısı dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

İbrisam'ın ritmik yürüyüşü Dorian'ı uyuşturmuştu, çölün zorlu millerini böylece yutmaya devam ettiler. Gölge ve gizem dolu karanlık tepeler etraflarında garip şekiller oluşturuyor, yıldızlarla İslam'ın hilali gece içinde yollarını aydınlatıyordu.

Ne gariptir ki, Dorian böylesi anlarda kendini geçmişine her zamankinden yakın hissediyor, Tom yanındaymış gibi bir his duyuyordu. Eski Seraph'da çarmıklara tüneyerek yıldızlı göğün altında birlikte o kadar çok gece geçirmişlerdi ki. Denizcilere yol gösteren yıldızların adlarını onlara öğreten Aboli, Koca Daniel ve Ned Tyler olmuştu. Dorian şimdi bu adları yüksek sesle tekrarlıyordu. Birçoklarının Arapça adları davardı: El-Nilam, El-Nitak, Mintaka, Saif..."

Babası olan adamın ve şahinden farksız vahşi savaşçılarının yanında atını sürerken Dorian, türbenin yarı yıkık duvarlarında yazılı olduğunu gördüğü Şeyh Taimtaim'in kehanetini düşünüyordu. Bu çöl göğünün altında kendisini kaçınılmaz bir kaderin beklediğine dair adeta dinsel bir huşu delikanlıyı yavaş yavaş pençesine almaktaydı.

Büyük Akrep'in taşlık tepelerin üstünde gözüktüğü gece yarısı sonrasında mola verdiler. Saarların şeyhlerinden biri vedalaşmak ve yeminini tekrarlamak için prensin yanına geldi. El-Malik 'e, "Asker toplamaya gidiyorum," dedi.

"Bu ay dolmadan beş yüz mızraklı savaşçıyı arkama katıp sizinle Ma Şadid kuyularında buluşacağım."

Şeyhin devesinin doğu yönündeki mor gölgelerin arasında kayboluşunu izlediler ve ancak bundan sonra yola devam ettiler. Gece boyu iki kez daha

başka şeyhler de ana kafileden ayrıldılar, prensin hayır dualarını aldıktan sonra da dolunayda Ma Şadid kuyularında tekrar buluşmak vaadiyle uzaklaştılar.

Kafile bir süre yol aldıktan sonra yeşil bir vaha keşfetti: Bitkiler, aylar önce fırtınayla gelen bir yağmurun çölün küçük bir parçasını sulaması sonucu kumların içinden fışkırmıştı. Orada durup develerin otlamasına izin verildi ve bu arada kendileri de o bitkilerin çiçeklerinden kucak kucak topladı. Bunların, en zengin deve besini olarak büyük bir değeri vardı. Çiçekleri denk yapıp hayvanlara yükledikten sonra, şafak doğudaki ufku turuncuyla pembeye boyayana dek yola devam ettiler.

Kamp yapmak için tekrar durdular, develeri yatırarak topladıkları çiçeklerden yedirdiler. Hemen arkasından kendilerine kahve yapıp kurumuş deve gübresiyle yakılan ateşlerin üstünde bir tür börek pişirdiler. Karınlarını doyurduktan sonra giysilerine sarılarak yere uzandılar. Kayaların serap içinde dans ettiği sıcak saatleri uykuda geçirdiler. Dorian İbrisam'ın gölgesine uzanmıştı.

Hayvanın geviş getirirken geğirmesi ve çene gıcırtısı içini ısıtan alıştığı seslerdi. Delikanlı rahat uyudu ve ancak akşam ortalık serinlediği zaman uyandı.

Kafile harekete geçip uzun gece yürüyüşüne hazırlanırken Dorian, Batula'nın öncülüğündeki bir keşif kolunu yürüyüş hatlarının ilersinde keşfe yolladı. Sonra kendisi de İbrisam'a bindi ve izlenilmediklerinden emin olmak için geldikleri yolu izleyip süpürdü.

Aşiretlerin sürekli bir kan davası ve savaş yaşadığı, deve ve kadın kaçırmak için baskınlar düzenlenmesinin çöl yaşamının bir parçası olduğu ve dikkatle uyanıklığın herkes için hayati bir önem taşıdığı bu katı ve saldırgan ülke de usul böyleydi.

Dorian arkalarında bıraktıkları yolun temiz olduğunu saptadı. Geri dönüp İbrisam'ı koşturdu ve çok geçmeden kafilenin ana bölümüne yetişti. Gece yarısından sonra Ghail ya Yamin acı su kuyularına vardılar. Saarlardan küçük bir kafile onlardan önce gelip kamplarını kurmuştu. Savaşçılar çadırlarından çıkıp bağırarak ve tüfeklerini ateşleyerek prensin devesinin etrafını çevirdiler.

Ghail ya Yamin'deki cılız palmiyelerin altında iki gün kamp yapıldı. Kuyularının suyu o kadar tatsızdı ki, ancak deve sütüyle karıştırılarak içilebiliyordu. Adamlar suya ulaşmak için toprağın derinlerine inmek zorunda

kalmışlar, develerin susuzluğunu gidermek için suyu deri torbaların içinde yukarı çıkarmışlardı. Uzun ve susuz yolculuktan sonra develer suyu kana kana içti. İbrisam da bu ganimetten bol bol faydalanıp birkaç saat içinde yirmi beş galon tüketti.

Saar şeyhlerinin sonuncuları burada kafileden ayrılıp insanlarını bulmak için sahranın içlerine dağıldılar. Prens El-Malik , Awamir'lerle Muhaid kuyularında buluşmak üzere harekete geçerken yanında, ona rehberlik etmek ve korumak için yalnız Dorian'ın küçük kuvveti vardı.

Siya tepelerinin önündeki tuzlu düzlükleri aşmak üç gecelerini aldı. Düzlükler ay ışığında bile karla kaplanmış gibi beyazdı, develerin ayakları da pırıl pırıl yüzeyin üstünde karanlık bir iz bırakıyordu. Üçüncü sabah gönlerinde tepelerin yükseldiğini gördüler. Bunlar bir kaplan köpekbalığının azı dişleri gibi testere görünümlü soluk mavi bir çizgiyi andırıyordu. O gün bazı dikenli ağaçların güneşe karşı koruma sağladığı sığ bir vadide konakladılar. Dorian uyumak için yere uzanmadan önce ilerde yükselen tepeler dizisini incelemek için vadinin yukarsına tırmandı. Doğan güneş dikkatleri kızıl renkli kayanın üzerinde topluyordu.

Siya tepeleri, Saarlarla Awamir'lerin bölgelerinin arasındaki sınırı işaretliyordu. Dorian kale burcunu andıran bir doruk seçti. Saarlar buraya Cadının Kulesi diyorlardı. Onları Awamir'lerin bölgesine geçirecek olan sıradağlardaki geçit buradaydı. Delikanlı kafileyi yolsuz, izsiz ovalardan dosdoğru geçidin bulunduğu yere getirdiği için kendiyle gurur duyuyordu. Ayağa kalktı ve günün kalan kısmında gölgeden yararlanmak ve dinlenmek için vadiye indi.

O akşam kafile yürüyüşü sürdürmeye hazır olduğu sırada Dorian her zamanki gibi arkalarında bıraktıkları izleri silmeye gitti. Kampın yarım mil kadar gerisinde yabancı bir devenin izini fark etti. Artık çöl hayatını çok iyi bildiğinden kafilelerindeki bütün hayvanların izlerini tanıyabiliyordu. Bu izler yabancı bir binicinin batıdan geldiğini ve yollarının kesiştiğini gösteriyordu. Dorian adamın, hayvanından inerek kafilenin izlerini incelediğini, sonra tekrar devesine binerek bu izleri iki mil kadar takip ettiğini, ardından yön değiştirdiğini ve tuz beyazı ovadan bir filin omurgası gibi yükselen alçak bir bayıra gittiğini anladı. Burada devesini bırakıp yarın tepesine dek tırmanmıştı. Yılankavi izleri çok net olarak fark ediliyordu.

Dorian izlerin arkasından yarın tepesine tırmanınca buradan, kafilenin gününü geçirdiği ağaçların arasındaki kampın tabak gibi görüldüğünü saptadı. Yabancı

burada bir süre yere uzanmış, sonra aşağıya, devesini bağladığı yere koşmuştu. Ardından, hayvana binip uzaklaşmış, bu arada kampın etrafında geniş bir daire çizmeye dikkat etmişti. Oradan doğruca Siya tepelerine ve geçidin yukarsındaki Cadının Kulesi'ne yöneldiği fark ediliyordu. Casus şimdi kafileden en az sekiz saat öndeydi ve şimdiye dek geçide ulaşmış olması gerekiyordu.

Bütün bunlardan çıkan anlam korku vericiydi. El-Malik 'in gelişi ve aşiretlerin reisleriyle buluşmak için çölde yaptığı yolculuğun haberi mutlaka Maskat'taki halifenin ve Osmanlı müttefiklerinin kulaklarına çalınmıştı. Onun yolunu kesmek için bir kuvvet yollamış olmaları mümkündü, pusuya yatmaları için en mantıklı yer ise Cadının Kulesi'ndeki geçitti.

Dorian'ın bundan sonraki eylemine karar vermesi sadece birkaç dakikasını aldı. İbrisam'a atlayarak hayvanı koşturdu. Beyaz ovadan uçar gibi geçtiler. Kısa bir süre sonra Dorian ilerdeki kafileyi gördü. Pırıl pırıl toprağın üstünde karanlık gölgelere benziyorlardı. Delikanlı kafilenin en arkasındaki muhafızların, "Dur!" uyarısıyla karşılaştı. Ama adamlar hemen sonra İbrisam'ı tanıdılar. "El-Salil'ıniş. Allah'ım sana bin şükür."

Dorian biraz daha yaklaşınca, "Batula nerede?" diye bağırdı.

Emir eri hemen yanına yetişti. "Çok acele geldiniz, efendim, bir tehlike mi var?"

"Bir yabancı bizi izliyor. Konakladığımızda bizi uzaktan gözetlemiş ve sonra geçide doğru uzaklaşmış. Belki de orada bekleyen adamlarını uyarmak içindir." Dorian, keşfettiklerini Batula'ya açıkladıktan sonra iki arkadaşıyla birlikte yabancının izlerini takip etmeye yolladı. Onların uzaklaşmasını seyrettikten sonra prense yetişmek için İbrisam'ı koşturdu.

Dorian raporunu verirken El-Malik onu dikkatle dinledi. "Düşman çok," dedi sonunda. "Bunların da Osmanlının ya da halife ağabeyimin adamları oldukları muhakkak. Allah biliyor ya, içerlerdeki aşiretlere ulaşmamı engellemek isteyecek pek çok kişi olmalı. Planın nedir, oğlum?"

Delikanlı ilersini işaret etti. Karanlık Siya tepeleri tuzlu ovanın yüz elli metre yukarsına sivrilen kesiksiz bir duvardı. "Düşmanın kaç kişi olduğunu bilmiyoruz. Otuz adamım var, onlarla düşmanın iki, üç katına karşı koyabilirim. Ama Osmanlılar eğer seyahatinizden haberliyseler, sizi bulmak için bir ordu yollamış olabilirler."

"Bu mümkün."

"Cadının Kulesi'ndeki geçit Awamir'lere ulaşmak için en kestirme yol. Ama batıda daha az önemli bir geçit var." Dorian gümüş renkli ovanın ilersini işaret etti. "Oraya Işıltılı Ceylan Geçidi deniyor, fakat oraya ulaşmak bizi yolumuzdan epeyce uzaklaştıracak. Öyle de olsa, Cadının Kulesi'ne gidip orada Osmanlıların kalabalık bir kuvveti tarafından kapana kıstırılmayı göze alamayız."

El-Malik onayladı. "Sözünü ettiğin geçit ne kadar uzağımızda? Gün doğmadan oraya varabilir miyiz?"

Dorian, "Hayır," dedi. "Develeri zorlasak bile sabahın ilerleyen saatlerinden önce oraya ulaşamayız."

Delikanlı kafiledeki adamlarına seslenerek batıya dönmelerini emretti.

Prensi ortalarına aldılar ve hepsi ani bir baskına karşı tetikte olarak develeri koşturdular. Hayvanlar genç ve güçlüydü, tuz billurları ayaklarının altında çatırdıyordu. Onlar geçtikten sonra yumuşak bir beyaz toz bulutu kalkarak sakin gece havasında arkalarında ışıldıyordu.

Gece yarısından sonra kısa bir mola verdiler. Develer dinlenirken kendileri de deve sütüyle karışık birer bardak su içtiler. Sonra, yine yola koyuldular.

Gecenin en karanlık saatinde kafilenin arkasındaki binicilerin arasında bir bağrış koptu. Dorian devesini döndürerek o tarafa yetişti.

"Ne var?" diyecekken gecenin karanlığından çıkan deve grubunu görünce sustu, ayrıca az görünüyorlarsa da bir ordunun öncüleri de olabilirlerdi.

Dorian, "Sıraların arasını kapayın!" diye emretti. Bir yandan da uzun deri mahfazasının içindeki mızrağını çekmeye hazırlanıyordu. Kafile göz açıp kapa yana kadar prensi koruyabilecekleri şekilde ortasına alarak bir savunma düzeni oluşturdu. Dorian bundan sonra İbrisam'ı öne geçirerek yaklaşanlara yüksek sesle bir soru sordu.

"El-Salil!" Yanıt hemen verildi, Dorian da Batula'nın sesini tanıdı.

"Batula!" Dorian emir erini karşılamak için devesini koşturdu ve ardından konuşabilmeleri için İbrisam'ı, Batula'nın hayvanının yanında sürmeye başladı.

"Ne haber?" diye sordu.

Batula, "Bir savaş kafilesi gördük," dedi. "Çok kalabalıklar. Cadının Kulesi'nde bekliyorlardı."

"Kaç kişiler?"

"Beş yüz kişi, belki daha da fazla."

"Kimler?"

"Türkler ve Masakara'lar." Masakara'lar Maskat'la Sur çevresindeki kıyı bölgelerinin aşiretiydi. Özellikle aralarında Türkler de varsa halifenin adamları olduklarından Dorian'ın şüphesi olmayacaktı.

"Kamp mı kurmuşlar?"

"Hayır. Dörtnala izimizi sürüyorlar."

"Yön değiştirdiğimizi nereden biliyorlar?"

"Sanırım, bizi izleyen birçok gözcüleri vardır. Dahası, kaldırdığınız toz bulutunu binlerce mil uzaktan gördük. Ay ışığında işaret ateşi gibi parlıyor."

Dorian başını kaldırınca tepelerindeki göğün yarısını kararttığını gördü.

"Senin ne kadar gerindeler?"

Batula yüzünü örten bezi arkaya atarak sırıttı. "Gündüz vakti olsaydı, toz bulutlarını hemen görürdünüz. Mızrağınızı hazır ediniz, El-Salil. Yarın günbatımından önce çok sıkı bir çarpışma olacak."

Bütün gece boyu altlarındaki hayvanları koşturdular. Şafak doğuda göğü pembeye boyayıp ortalık aydınlanmaya yüz tutarken, Dorian prense, "Siz devam edin!" diye seslendi ve İbrisam'ı döndürerek sollarında on beş metre yükseğe sivrilen koyu renkli bir lav tümseğine yöneldi. Oraya varınca devesinden indi ve kayanın tepesine tırmandı.

Artık ortalık aydınlanmış, çölde yeni bir gün başlamıştı. Vahşi Siya tepelerinin testereyi andıran silueti karşılarındaydı. Renkleri tropikal bölge kuşlarınınki gibi göz alıcıydı. Altın ve kırmızı tonları mor çizgilerle yol yol olmuştu. Dorian Işıltılı Ceylan Geçidi'ni net olarak görebiliyordu. Lacivert yarık hemen hemen dikey yükselen çıplak kayaları yukardan aşağıya bıçak gibi kesmişti. Beyaz kumlar tepelerin eteklerinde meyilli bir rampa biçiminde toplanmış, rüzgar, yumuşak kumullara fantastik şekiller vermişti.

Dorian dönüp geldikleri yola bakınca Türklerin toz bulutunun pırıl pırıl ovanın yukarsında yükseldiğini gördü. Gökyüzünde yükselen güneş o sırada ilk ışınlarını tepelerin doruklarındaki bir aralıktan boşalttı. Dorian hala gölgede kalmakla beraber, arkasındaki ova ışıl ısıldı, güneş ışığının, yaklaşan savaşçı ların mızraklarının ucunda ışıldadığını gördü.

Gelenlerin ne kadar kalabalık olduklarını görünce delikanlı, "Batula yanılmış," diye kendi kendine fısıldadı. "Onun saydığından çok daha fazlalar.

Belki bin kişiler."

Savaşçılar geniş bir cepheye yayılmışlardı. Çok sayıdaki bölüğün bir kısmı, öndekilerin kaldırdığı tozlardan görülmüyordu.

Dorian, aramızda bir hain olsa gerek, diye düşündü. Prensin bu yana gelmekte olduğunu bilmeseler, bu kadar çok asker yollamazlardı.

Düşmanın en yakındaki bölüğü, çizginin ortasına yakındı. Küçük bir öncü kafile, birliklerin ana kitlesinden ayrılarak onları arkada bırakmıştı. Bu öncüler o kadar yakındaydı ki, Dorian havalanan toz perdesinin arkasında develerle sırtlarındaki binicilerin siluetlerini seçebiliyordu. Gerçi onları sayamıyordu, ama yalnız bu grupta iki yüz kişi bulunduğunu tahmin etti. Ve hayvanlarına binişlerine bakılırsa, hepsi çetin savaşçılardı.

Onların hızını hesaplayıp kendi kaçan adamlarınınkiyle kıyaslarken gözlerini kısmıştı. Bu develer genç ve hızlıydı, oysa kendi hayvanları bütün geceyi koşarak geçirmişti. Düşman aradaki mesafeyi giderek kapatmakta olduğundan, Işıltılı Ceylan Geçidi'ne ulaşmak için çok sıkı bir yarış çıkarmak zorunda kalacaklardı.

İbrisam'ın beklediği yere koşup hayvanın sırtına sıçradı. Binici değneği nin böğrüne değmesi üzerine deve hızlandı ve uzaklaşan kafilenin arkasından var gücüyle koşmaya başladı. Deveyle binicisi kayaların korumasından çıktıklarında takipçiler onları gördüler. Dorian serin sabah havasında hafif savaş çığlıklarını duyabiliyordu. Eyerinde dönüp bakınca, ön sıralardaki binicilerin ateşli hareketlerini gördü.

Mesafe çok fazla olduğundan delikanlı mermilerin uçuşunu bile duyamıyordu. ipek Rüzgarı İbrisam koşmaya devam ederek tepelerin eteklerine çıkan kum rampasının başında kendi kafilesine yetişti. Gevşek, billursu zerreler kaygan bir bayır oluşturmuştu.. Bu eğim, develerin ağırlığıyla çöküp ayaklarının altında su gibi aşağıya aktı.

Kafile buna rağmen tırmanıyor, kazanılan her bir adımlık mesafede yarım adım geriye kayıyordu. Ayaklan kaydıkça develer korkudan kişniyorlardı. Öndeki hayvanlardan biri kalçalarının üstüne çöktü ve tekrar ayağa kalkmak için çılgınca debelendi, ama sonra arkaya yuvarlanarak binicisini eyerin altında ezdi. Dorian adamın feryatlarını ve her iki bacağının kırılan kemiklerinin çatırtısını duyacak kadar yakındaydı. Ağır hayvan bundan sonra dolaşık bir yığın halinde rampanın dibine kaydı. Su torbaları ve kırık donanım arkasındaki bayıra dağılmış, ayakları koşum kayışlarına takılan binici de

deveyle birlikte bayırın aşağısına sürüklenmişti.

Dorian aşağı atladı ve yaralıyı kılıcının bir darbesiyle kayışlardan kurtardı.

Batula onun ne yaptığını görerek yardım etmek için geri döndü. Devesi kum lan uçurarak bayırdan kaydı, aşağı varır varmaz da Dorian'ın yanına atladı. Bacakları sallanan adamı ikisi beraber kaldırıp İbrisam'ın üstüne oturttu.

Kafilenin sonu o zamana dek bayırın yarısına ulaşmıştı. Prensle öncüler kayaların eteğindeydi ve tepeleri aşan geçidin karanlık yarığında gözden kaybolmaktaydılar.

Dorian, İbrisam'ın yularını yakalayarak, başını çevirdi ve bayırın yukarsına çekmeye başladı. Başını çevirip ovaya bakınca düşmanın çok yaklaştığını fark etti. Bineklerini çatlatırcasına koşturuyorlar, ellerinde silahlarını sallayıp savaş çığlıkları atıyorlar, güvenilmez bayıra tırmanmak için savaş verirken önlerindekilerini öldürmeye hazırlanıyorlardı.

Aynı anda tepelerde bir yerde tüfeklerin patladığı duyuldu. Prens, geçidin ağzına gelen savaşçıları toparlamıştı, yaylım ateşin tarakası kaya duvarlarında kuvvetlenerek yansıyordu. Dorian, öncü binicilerden en az üçünün ağır kurşunların isabetiyle bineklerinden yuvarlandıklarını gördü. Develerden biri ise kurşunu beynine yemiş olacaktı ki, aniden bulunduğu yere çöktü ve takla atarak binicisini havaya savurdu. Saldırı hızını kaybetmiş görünüyordu, ama Dorian'la Batula yumuşak bayıra tırmanmaya çalışırlarken yine patlamalar duyuldu ve kurşunlar başlarının üstünde geçti.

Bu yaylım ateşine, kumulların dibinde bineklerinden inen düşmanların, tepelerinde rampada savaş veren iki kişiyi hedef alan ateşleri yanıt verdi. Kurşunlar, Dorian'ın ayaklarının dibinde kumları püskürttü, ama delikanlının bir tılsımı olmalıydı, kurşun yağmuruna rağmen o ve Batula mücadeleyi sürdürüyorlardı.

Terler içinde soluk soluğa kalarak develere kum rampasını aşırdılar ve geçidin ağzındaki taşlık çıkıntıya vardılar. Dorian soluk soluğa etrafına bakındı.

Öbür develer yüksek taş duvarlarının ilk dönemecinin arkasında korumaya alınmışlar, Dorian'ın adamları da onları yatırdıktan sonra, dönüp düşmana yukardan kurşun yağdırmak için kayaların arasında mevzilenmişlerdi.

Delikanlı aşağıdaki ovaya göz gezdirince Osmanlı bölüklerinin soluk zeminin üstünde kilometreler boyunca yayıldıklarını gördü. Hepsinin yüzü aynı yöne çevriliydi. Delikanlı savaşçıları gelişigüzel saydı.

"Herhalde bin kişiye yakınlar!" diye karar vererek gözlerine dolan yakıcı teri kefiyesinin ucuyla sildi. Sonra İbrisam'ı aceleyle inceledi; ellerini hayvanın sırtı ve kabaetlerinin üstünde gezdirdi. Bir kurşun yarasından eline kan bulaşacak diye ödü kopuyordu, ama deve zarar görmemişti. Yuların ipini Batu la'ya fırlatarak, "Develeri emin bir yere götür, yaralının da tedavisini yapsınlar," diye emretti.

Batula develeri geçidin daha derinlerine götürürken Dorian prensi bulmaya gitti. El-Malik elinde tüfeğiyle yere çömelmişti. Zarar görmemişti; çok sakin görünüyor, kayaların arasındaki tüfeklileri idare ediyordu. Dorian onun yanına çömeldi. "Bu sizin işiniz değil, efendimiz. Benim işim."

Prens ona gülümsedi. "Şu ana dek başarılıydın. O beceriksiz zavallıyı kendi başının çaresine bakması için terk etmeliydin. Senin hayatın, onun gibi yüz kişininkine bedel." Dorian sitemi de övgüyü olduğu gibi duymazlıktan geldi. "Adamların yarısıyla burada düşmanı günlerce oyalayabilirim. Daha doğrusu, suyumuz tükeninceye kadar. Batula'yla kafilemin diğer yarısı sizi geçitten geçirebilir ve Muhaid Vahası'na kadar eşlik edebilir."

Delikanlıya bakarken prensin yüzü ciddiydi. Bine karşı yirmi kişiydiler ve güçlü bir konumda olmalarına rağmen, düşman da kararlı ve becerikliydi. Dorian'ın önerdiği özverinin bilincindeydi. "Batula'yı burada bırak ve benimle Muhaid'e gel," dedi. Sesindeki vurguda bir emirden çok bir soru vardı.

"Hayır, efendimiz." Dorian öneriyi geri çevirdi. "Bunu yapamam. Yerim burası, adamlarımın yanı."

"Haklısın." Prens ayağa kalktı. "Seni görevini ihmal etmeye zorlayamam, ama burada ölünceye dek dövüşmemeni emredebilirim."

Dorian omuzlarını silkti. "Ölüm kendi seçimini yapar. Bizimle tartışmaz bile."

El-Malik , "Onları gündüzün kalan kısmı ve gece boyunca burada oyala," dedi. "Bu bana, Muhaid'e gidip Awamir'leri toparlamak için gerekli zamanı kazandırır. Bir orduyla buraya döneceğim."

Dorian, "Efendim nasıl emrederse öyle olsun," dedi, ama prens, delikanlının yeşil gözlerindeki savaş tutkusunu görerek rahatsız oldu.

"El-Salil," diyerek sözlerine kuvvet kazandırmak için Dorian'ın omzunu kavradı. "Awamir'lerle dönmemin ne kadar zaman alacağını sana söyleyemem. Düşmanı yarın güneş doğuncaya dek burada tut. Sonra, İbrisam'ın seni taşıyabileceği kadar bir hızla beni bulmaya gel. Sen benim tılsımımsın, seni

kaybetmeyi göze alamam."

"Hemen yola çıkmalısınız, efendim. Her geçen saniye bizim için değerli."

Birlikte develerin yanına döndüler, Dorian da vakit kaybetmeden emirler yağdırarak adamları iki gruba ayırdı: geçidi savunmak için arkada kalacaklarla prensle birlikte yola gidecekler. Ayrıca suyla yiyeceklerden elde kalanlar da paylaşıldı: Dörtte biri prense verildi, kalanı Dorian'ın kafilesine kaldı.

Prens, Dorian'a, "Bütün tüfeklerimizi, beş fiçı kara tozu ve saçma torbalarını sana bırakacağız," dedi.

Delikanlı da, "Onları kullanabileceğimizden emin olabilirsiniz," diye söz verdi.

Birkaç dakika içinde bütün hazırlıklar tamamlandı ve prensle Batula giden kafilenin başına geçtiler. Prens eyerin üstünden Dorian'a baktı. "Allah kalkanın olsun, oğlum."

"Allah yolunuzu açık etsin, babam."

"Bana ilk kez öyle diyorsun."

“İlk kez bunun doğru olduğunu hissettim."

El-Malik , "Beni onurlandırıyorsun," diyerek değnekle devenin boynuna dokundu. Dorian onların yüksek kaya duvarlarının arasında uzaklaşmalarını, sonra ilk dönemeçte gözden kaybolmalarını seyretti. Bundan sonra yaklaşan savaş dışında her şeyi aklından çıkardı. Ovayla yarları bir asker gözüyle incelemek için geçidin başına yürüdü. Yükselen güneşe baktı. Vakit öğleyi geçiyordu. Uzun bir gün ve daha da uzun bir gece olacağa benzerdi.

Savunmasında düşman tarafından yararlanılabilecek zayıf noktaları seçti ve düşmanın her girişimine nasıl karşı koyabileceğini planladı. Ovanın kenarında toplanan kalabalığa bakarak, önce bayırdan yukarıya doğrudan bir saldırı deneyeceklerine karar verdi. Adamlarının arasında dolaşarak bir yandan onlarla şakalaşırken bir yandan hepsini kayaların arasında en etkin savunma konumlarına yerleştirdi, her birinin yanına dolu barut şişeleri ve saçma torbaları bıraktı.

Adamlarının sonuncusunu daha yerleştirmemişti ki, bayırın alt başında bir boru öttürüldü, bunun hemen arkasından savaş davulları çalınmaya başladı ve saldırganların ilk dalgası ileri atılarak bayırı tırmanmaya koyuldu.

Dorian adamlarına, "Sakin olun!" diye bağırdı. "Hemen ateş etmeyin, savaşçı kardeşlerim." Saçları uzun siyah lüleler halinde omuzlarına dökülen bir

adamın omzuna vurdu. Birbirlerine sırıttılar, “İlk edeceğin ateş hepsinin tatlısı olacaktır, Ahmet. Boşa gitmesin."

Dorian sırayı izlemeye devam etti. "Hepsinin, tüfeğinin ağzına bakmalarını bekle, Hasan."

“İlk merminle bir düşman öldürmeni bekliyorum, Mustafa."

"O kadar yaklaşsınlar ki, sen bile hedefini şaşırma, Salim."

Dorian gülüp şakalaşmakla beraber, bayırı tırmanan saldırganlardan gözünü ayırmıyordu. Bu Türkler, çölün sıska Araplarından daha iri adamlardı. Uzun bıyıkları, başlarında burnu da örten tunç miğferler vardı. Yünlü entarilerinin üstünde zincirlerden örülü zırhlı yelekler taşıyorlardı. Onların bayıra hızla atıldıktan sonra oflaya poflaya tırmanışlarını seyreden Dorian, çöle göre fazla ağır bir donanım taşıdıklarına karar verdi. Delikanlı onları karşılamak ister gibi bayırın ucuna yürüdü ve ellerini kalçalarına dayayarak onlara sırıttı. Böyle yaparak hem adamlarına örnek olmak istiyor, hem de onların gereksiz yere emre karşı gelip ateş açmalarına engel olmak istiyordu. Aşağıdaki düşmanlardan biri durup tüfeğini omzuna dayadı. Yüzü terden parlıyor, tırmanışın gerektirdiği çabadan elleri titriyordu. Birden ateş etti. Mermi Dorian'ın başının yanından tıslayarak geçerken rüzgarıyla delikanlının kızıl altın saçlarının bir lülesini havalandırdı. Dorian adamları alaya aldı. "Yapabileceklerinizin en iyisi bu mu? Haydi gelin, gelin. Gelin de Saarların konukseverliğini tadın."

Bu meydan okuyuş savaşçıların liderlerini hızlandırdı, rampanın son birkaç metresini koşar adımlarla tırmandılar. Dorian geriye, adamlarının arasına çekildi. Yavaşça, "Şimdi," dedi ve tüfeğinin horozunu çekti.

Bir düşman sırası yan yana bayırın tepesine ulaştı. Çoğu tırmanış sırasında tüfeklerini üzerlerinden atmışlardı. Palalarını savurarak boğuk bir haykırışla savunucuların üzerine atıldılar.

Dorian, "Şimdi!" diye bağırınca Saarlar hep birlikte ateş ettiler. Yirmi tüfek aynı anda patladı. Dorian kendi mermisinin karşısındaki tıknaz Türkün sarı dişlerinde bir delik açtığını gördü. Adamın kafatasının arkasından kan ve beyin dokusu fışkırırken kılıç da elinden düştü. Hemen arkasında bayırın tepesine adımını atmış arkadaşının üstüne yuvarlandı ve onun da dengesini kaybetmesine neden oldu, sonuçta kumlu rampadan birlikte yuvarlanarak tırmanışta olan başka üç askeri de yere savurdular ve hep birlikte dibi boyladılar.

Dorian, "Şimdi kılıçlarınıza sarılın!" diye bağırınca, adamları kayaların arasından fırlayarak bayırın kıyısındaki düşmanın üzerine saldırdı. Bu ölümcül hamle Osmanlıları geri püskürttü, kendi ölülerine ayakları takılarak rampanın kenarından aşağı yuvarlandılar. Bayırın tepesi böylece temizlenince Saarlar bu kez hala onlara doğru tırmanışta olanları karşıladılar. Türkler, Saarların kılıçlarıyla burun buruna geldiklerinde zaten tükenmiş durumda oluyorlardı.

Çarpışma pek çabuk sona erdi. Saldırganlar ölmüş ya da yaralanmışlardı. Yara almayanlar kayarak kendilerini aşağı bırakıyorlar, bu arada komutanlarının öfkeli bağrışlarını duymazlıktan gelerek onlara çarpıyor ve beraberlerinde aşağı sürüklüyorlardı.

Saarlar bayırın tepesinde dans ediyor, düşmanlarına müstehcen hakaretler yapıyorlardı. Dorian adamlarından bir tekini bile kaybetmediğini bir bakışta saptadı. Buna karşın, aşağıdaki kumlarda en az bir düzine düşman cesedi sayılabiliyordu. Delikanlı, bu daha ilk, diye düşündü. O saldırıya en az yüz savaşçı katılmıştı. Bir daha denemeyeceklerdir.

Adamlarının arasında dolaşarak onlara tüfeklerini yine doldurmaları için bağırdı, ama tümünü kontrol altına alması zaman aldı. "Kayalıklarda on kişinin mevzilenmesini istiyorum," diyerek istediği adamlara adlarıyla seslendi ve onları, tepelerin eteklerini ve düşmanın yapabileceği manevraları gözleyebilecekleri kaya duvarlarına tırmanmaya yolladı. Düşmanın şimdi, geçidin ağzının her tarafına tırmanacağını tahmin ediyordu. Dorian'ın adamlarının tüfeklerinin menzili dışında olunca düşman tepede gruplanacak ve Saarları kuşatacaktı. Bu manevra yeni bir cepheden saldırıyla birleşince karşı konulması güçleşecekti.

Dorian adamlarının ergeç geçidin dibine sürüleceğini ve son savunmalarını bu dar koridorda yapmak zorunda kalacaklarını tahmin ediyordu. Bir sonraki saldırıyı haber vermeleri için kayaların yukarsına yerleştirdiği adamlara güvenerek yanına altı adam aldı ve geçit içindeki en iyi savunma konumunu seçmeye gitti.

Buralara geleli üç yılı biraz geçtiği halde, kayanın içeri çekilen dar bir yer olduğunu biliyordu. Bu aralık ancak yüklü bir deveye geçit verecek kadar genişti. Bunun ötesinde bir göçme olmuştu. Dorian'ın emri üzerine altı Saar silahlarını bırakıp kayaları üst üste yığarak arkasında korunabilecekleri bir set oluşturdular.

Develer geçidin daha derinlerinde, bir sonraki dönemecin ötesinde yatırılmışlardı. Dorian düşmanın seti aşması halinde kaçmaya hazır olup

olmadıklarını denetlemeye gitti, İbrisam onu görünce sevgiyle homurdandı, delikanlı da tekrar geçidin ağzına dönmeden önce onun başını okşamayı ihmal etmedi.

Kaya duvarlarına tırmanmaya yolladığı adamlar yukarda mevzilenmişler, öbürleri ise rafa benzer çıkıntının üstüne dağılmışlardı. Prensin onlara bıraktığı fazladan tüfekleri dolduruyor, bunları el altında bırakıyorlardı, işler kızıştığı zaman bu sayede bir atım daha yapabileceklerdi.

Dorian çıkıntının üstüne çömelerek düşmanı seyretti. Yükselen güneşe ve boğucu sıcağa rağmen tuzlu ovada büyük bir faaliyet gözleniyordu. Binici müfrezeleri gelmeye devam ederek düşman kuvvetlerini çoğaltıyorlardı. Türk subayları kum tepelerinin eteğinde gidip geliyor, araziyi inceliyorlardı. Işıldayan miğferleri ve silahlarıyla beyaz toz tepelerinde ışıltılı bir perde oluşturuyorlardı.

Birden Dorian'ın oturduğu yerin hemen altındaki birliklerin arasında heyecanlı bir hareketlenme oldu ve bir boru öttürüldü. Küçük bir kafile yaklaşıyordu. Öncülerin taşıdıkları yeşil ve kırmızı flamalar Babıali'nin sancağıydı. Bunun, düşman kuvvetinin kumanda kafilesi olduğundan şüphe yoktu. Yaklaşmaları üzerine Dorian onları ilgiyle inceledi. Grubun ortasındaki iki kişi, görkemli giysilerine ve develerinin zengin örtülerine bakılırsa, yüksek rütbeli subaylardı. Tunçtan yuvarlak kalkanı ve çelik burunluklu miğferinden bir tanesinin Türk olduğu anlaşılıyordu. Dorian, Osmanlı paşasını bırakıp dikkatini bir Arap olan ikinci adama yöneltti. Bu uzaklıktan bile adam ona nedense yabancı gelmemişti. Kaliteli yünlüden bir entari giymişti ve iriyarı biriydi. Kefiyesini yerinde tutan agel altın telkariydi, belindeki kıvrık hançerin kını da aynı parlak metaldendi. Ayaklarında altın sandaletler vardı. Bu adamın züppenin biri olduğu anlaşılıyordu. Dorian, ben bunu bir yerlerden tanıyorum, diyerek kafasını patlatıyor ve ona bir ad koymak için çırpınıyordu.

Komuta kafilesi kum tepelerinin eteğinde, Dorian'ın kaya çıkıntısındaki adamlarının menzilinin çok uzağında durdu. Türk komutan gözüne bir dürbün dayayarak geçidin ağzını inceledi. Daha sonra dürbünü indirip arkasında saygılı bir tavırla toplanmış adamlarıyla konuştu. Onlar da beklemede olan birliklere emirleri iletmek için zaman kaybetmeden uzaklaştılar.

Yeni bir faaliyet dalgası baş gösterdi. Aynen Dorian'ın öngördüklerini uyguluyorlardı. Kısa bir süre sonra ağır silahlı yüzlerce savaşçı geçidin ağzının her iki yanında bayırı tırmanmaya başladı. Şimdilik küçük savunucu grubunun tüfeklerinin menzilinin dışında kalmaya dikkat ediyorlardı, ama bir

kere tepeye ulaşınca geçidin ağzına saldıracaklarından şüphe yoktu.

"El-Salil! Yine Türkler geliyor." Dorian'ın yukarda beklemekte olan gözcüleri delikanlıyı uyardılar. Bulundukları yerden Dorian'dan daha fazlasını göre biliyorlardı. İlk düşman kayanın çıkıntısına ulaşıp ortaya doğru ilerlemeye başlayınca da delikanlıyı uyardılar.

Dorian, "Menzile girenlere hemen ateş edin," diye bağırdı ve anında yar boyunca bir yaylım ateşi başladı. Saarlar ateş ediyor, Türkler de ateşe ateşle karşılık veriyorlardı. Arada birisi vurulunca bir çığlık kopuyor, ama gözcülerin bağrışları, düşmanın geçidin ağzına ilk saldırılarını yapabilecekleri bir konum almakta olduğunu anlatıyordu.

Etrafındaki faaliyet dikkatini dağıtmakla berber Dorian, Türk paşanın yanında devesini süren altınlar içindeki Araptan gözlerini ayırmıyordu. Sonunda bir yük devesi kafilesi de gözüktü ve bunlardan boyalı bir deri çadır indirildi. Yirmi kişi bunu açıp beyaz ovada diktiler ve gölgesine halılarla yastıklar yaydılar. Türk paşası hayvanından indi ye halıların üstüne yerleşti. Züppe Arap da devesini yatırarak bundan zorlukla indi. Türkün arkasından çadıra yürüdü. Dorian şimdi onun omuzlarının genişliğini ve entarisinin altındaki şiş göbeğini görebiliyordu. Henüz bir, iki adım atmıştı ki, onun topalladığını fark etti: Sağ ayağına zor basıyordu. Bu kadarı yetti. Dorian, Lamu'daki zenana'nın bahçesinde bulunan eski türbenin merdiveninde onunla yaptığı dövüşü o ayağı kıran düşüşü birden hatırlamıştı.

"Zeyn!" diye mırıldandı. "Zeyn el-Din!" Çocukluk günlerinin eski düşmanıyla yine karşılaşmıştı. Ama düşmanı bu kez bir Umman prensi kisvesinde ve bir ordunun başında karşısına çıkmıştı.

Dorian bütün eski düşmanlık ve nefret hislerinin hortladığını hissetti. Burada işi neydi? Yoksa öz babasını mı avlamaya gelmişti? Acaba Dorian'ın da burada olduğunu biliyor muydu?

Delikanlı bu beklenmedik garip duruma bir anlam vermeye çalışıyordu. Zeyn öyle uzun zamandır Maskat sarayında bulunuyordu ki, karmaşık saray entrikalarına alışmış, amcası halife tarafından da bu yönde teşvik edilmiş olmalıydı. Dorian'ın tanıdığı çocuğun karakteri pek fazla değişmemişse saraydaki fesatlara kolaylıkla ayak uydurmuştu. Babıali'nin bir piyonu olduğu besbelliydi. Belki de Umman'ın Babıali'ye boyun eğmesinin arkasında o vardı.

Dorian ona nefretle bakarak, "Hain domuz," diye homurdandı. "Sen ülkeni, ulusunu, hatta babanı bile satarsın. Fiyatın neydi acaba? Babıali sana ne gibi

bir ödül vaat etti? Maskat'taki kuklaları olman kaydıyla Umman tahtını mı?"

Zeynel el-Din, çadırın gölgesinde Osmanlı paşasının yanında yerini aldı, bir köle de eline bir fincan tutuşturdu. Zeyn fincandaki kahveden bir yudum aldı. Dorian onun seyrek sakallı, fakat yanaklarının tombul ve pürüzsüz olduğunu fark etti. Doğrudan Dorian'a bakıyordu, delikanlı da kefiyesini çıkararak kızıl buklelerini silkeledi. Fincan, Dorian'ı tanıyan Zeyn'in açılan parmaklarının arasından düştü.

Delikanlı ona neşeli bir selam çaktı. Zeyn bir karşılık vermedi, ama biraz daha kamburlaştı, şiş bir kurbağa gibi kendi içine çöktü. O sırada sağdaki kayalar boyunca bir yaylım ateşi duyuldu, Dorian da geçidin o yanındaki savunmayı takviye etmek için koştu.

Gözcülerden biri, "Dikkat et, el-Salil. Geliyorlar!" diye seslendi.

Dorian, "Kaç kişiler?" diye bağırarak kendini kayanın arkasına, Ahmet'in yanına attı.

Yanıt, "Kalabalıklar!" oldu. "Fazla kalabalıklar."

Kayalık yar bu yanda kertikli bir çıkıntı oluşturuyordu, o yüzde» bayırın üst başının yirmi adımdan ötesi görülemiyor, buna karşın yarın köşesinin öbür yanındaki adamların konuşmaları, yaklaşırkenki ayak sesleri, tunç kalkanın kayaya çarpışının takırtısı, göğüslük zırhıyla kemere sürtünen deri kayışın gıcırtısı duyulabiliyordu.

Dorian adamlarına, "Yavaş olun!" diye seslendi. "Onları bekleyin. Bırakın, yaklaşsınlar."

Bir Türk müfrezesi birdenbire yarın köşesini dönerek doğrudan üzerleri ne gelmeye başladı. Kaya çıkıntısı ancak üç kişinin yan yana geçmesine izin verecek kadar genişti, ama öbürleri öndekilerin ense kökündeydi.

"Allahü ekber!" diye bağırıyorlardı.

Ön sırada uzun boylu, çiçek bozuğu bir adam dikkati çekiyordu. Başında çelik miğfer, göğsünde zincir zırh, ellerinde de iki keskin kenarlı savaş baltası vardı. Arkadaşlarının önüne fırladı. Dorian'ı gözüne kestirmişti. Bakışını delikanlının gözlerine dikerek baltasını iki eliyle başının yukarsında tutuyor ve doğru delikanlının üzerine geliyordu.

Dorian'ın sadece birkaç adım ilersindeydi. Delikanlı ateş ettiği sırada uzun namlulu tüfeğin ağzı neredeyse yüzüne değiyordu. Mermi Türkün boğazına saplandı ve adam yarayı avuçlayarak dizlerinin üstüne düştü. Kopan bir

atardamar parmaklarının arasına kan pompalarken adam yüzükoyun yere yuvarlandı.

Dorian boş tüfeği elinden atarak hemen yanı başındaki dolu olanına sarıldı Ve horozu ateşe hazır hale getirdi. Başka bir savaşçı can çekişen Türkün üzerinden atlarken Dorian onu göğsünden vurdu. Adam yere yığılarak çırpın maya başladı..

Delikanlı bu boş tüfeği de atarak kılıcına sarıldı. Böyle yaparak kaya çıkıntısını tıkamayı amaçlıyordu. Düşman toplu halde üzerlerine geliyordu. Öndekiler vurulduğunda arkadan gelenler boşlukları dolduruyordu. Dorian elinde güzel bir çeliğin dokunuşunu hissetmeyi seviyordu. Elindeki silah, Lamu'dan ayrılırken prensin ona ayrılık armağanıydı. Bir söğüt dalı gibi esnek ve bir yılanın dişi kadar keskin Şam çeliğindendi.

Üzerine gelen ilk savaşçıyı tek darbede öldürdü; kılıcı miğferin kenarından saplayıp gözünü şişledi. Kendini çabuk toparlayan Dorian kılıcını kurtardı. Bunun üzerine öbür savaşçılar tunç kalkanlarının korumasında üzerine saldırdılar. Kılıç oyunu için ne yer vardı, ne de zaman. Daracık pervazda omuz omuza mücadele ederlerken iki yanlarına sallanıyor, bir yandan da bağırıyorlardı.

Bağrışlar, çeliğin çeliğe çarpışı ve itişmeler neredeyse Saar gözcülerinin uyarı bağrışlarını boğacaktı.

"Soldan ve önden!"

Dorian sonunda duydu ve bir adamı daha hakladıktan sonra geriye sıçrayıp yerini, hemen arkasındaki Mustafa'ya bıraktı.

Etrafına bakınca, kendisi sağda dövüşürken Türklerin her noktada saldırıya giriştiklerini gördü. Adamlarının beşi, düşmanın pervaz boyunca bastırdığı geçidin uzak ucunu tutmak için savaşıyorlardı, iki yüz düşman da aynı zaman da kumlu bayırı tırmanmaktaydı. Bu değerlendirmeyi yaptığı birkaç saniye içinde iki adamı öldü. Bir balta Salim'in kafasının yarısını uçururken, Mustafa da akciğerlerine bir kılıç darbesi yedi ve kan kusarak dizüstü düştü.

Dorian bu kayıpların her şeyi mahvedebileceğini biliyordu, bayırı tırmanan Türkler de neredeyse pervaza ulaşmışlardı. Kayalara yerleştirdiği adamlar emri dinlemeyerek savaşa katılmak için aşağı atlıyorlardı. Onların son üç metreyi aşarak yanına atlamaları Dorian'ı sevindirdi. Her iki tarafı şimdi baskının etkisiyle çökmek üzereydi; düşmanın bir dalgası da her an pervaza ulaşabilirdi.

Dorian, "Geriye!" diye bağırdı. "Birbirinizi koruyun! Geçide çekilin!"

Saarlar sıkı bir halka oluşturmuşlardı; Türkler onların geçidin ağzına akmalarını önleyemezken yakın mesafeden ateşlenen tüfekler yüzünden öncekinden çok adam kaybettiler.

Dorian, "Şimdi!" diye emretti. "Koşun!"

Saarlar kendi etraflarında dönüp yaralılarını da beraberlerinde sürükleyerek geçidin daha derinlerine daldılar. Düşman ise onları izlemek için aynı an da harekete geçince geçidin ağzını tıkadılar.

Adamları kaya geçidindeki dönemeci koşarak dönerlerken Dorian öndeydi. Setin arkasında bekleyen altı adamına, "Ateş etmeyin! Biziz!" diye bağırdı.

Setin kaya duvarı göğüs olduğu için üstüne tırmanmak zorunda kaldılar.

Duvarın arkasında bekleyen adamlar yaralıların yukarı çekilmesine yardım ettiler.

Saarların sonuncusu kaya duvarının öbür yanına atlarken düşman naralarla hemen arkasından yetişti. Şu ana dek çarpışmaya katılmayan altı kişi şimdi katılmaya can atıyordu; kalan bütün tüfekleri doldurmuşlar ve yanlarına istiflemişlerdi. Ayrıca, uzun mızrakları da Türklerin seti aşacakları zaman kullanmak için toprağa saplamışlardı.

Türklerin ilk sırasına açılan ateş onları durdurdu. Öndekiler geri çekilmeye çalışırken arkadan gelen arkadaşları da onları öne itince düşmanın arasında karışıklık baş gösterdi. Doldurulan ikinci tüfek dizisinin yakından ateşlenmesi, sonucu tayin etti. Kalan Türkler geçitte geriye kaçarak kaya dönemecinin arkasında gözden kayboldular. Kayanın arkasında kalmalarına rağmen, kaya duvarı Türklerin seslerini yükseltiyordu. Dorian da Saarlara küfredip tekrar saldırıya geçmek için birbirlerini kışkırtırlarken ağızlarından çıkan bütün sözleri duyabiliyordu. Bir sonraki saldırıya kadar kısa bir ara verildiği anlaşılıyordu.

"Su!" diye bağırdı. "Bir su torbası getirin." Geçitteki sıcaklık bir ekmek fırınındakinden farksızdı, çarpışma da güçlü ve'çetin olmuştu. Askerler Ghail ya Yamin'deki kuyuların pis suyunu tatlı bir şerbetmiş gibi kana kana içtiler.

Dorian başları sayarken, "Hasan nerede?" diye birdenbire sordu.

Adamlarından biri, "Onun düştüğünü gördüm, ama Zayid'i taşıdığım için geriye dönemedim," diye yanıt verdi.

Hasan en sevdiği adamlarından biri olduğu için Dorian çok üzüldü. Şimdi

savaşabilecek durumda sadece on iki adamı kalmıştı. Yaralılardan beşini beraberlerinde sürüklemişlerdi, ama diğerleri geride düşmanın insafına kalmıştı. Beş yaralının develerin dinlendiği yere taşınmasından sonra Dorian hayatta kalanları dört eşit gruba ayırdı.

Kaya seti ancak üç kişinin yan yana savaşmalarına izin verecek genişlikteydi. Porian öbür üç grubu ilkinin arkasında mevzilendirdi, böylelikle bir grup her yaylım ateşinden sonra silahlarını doldurmak için geri çekilecek, arkadaki grup onların yerini dolduracaktı. Dorian böylece, saldırıya geçen Türkleri sürekli bir ateş altında tutmayı ümit ediyordu. Düşmanı ortalık kararıncaya dek durdurabilmekten yana umutluydu, ama geceden sağ çıkabileceklerinden kuşkuluydu.

Saarların pek azı ayaktaydı, Türkler ise zorlu savaşçılar olarak biliniyordu. Delikanlı onların, savunma hattını ergeç yaracak güçte olduklarını biliyordu. Bütün umudu, El-Malik 'e vakit kazandırmaktı. Kendileri sonunda mızrak ve kılıçla yakayı kurtarmaya çalışacaklardı.

Dorian'ın adamları geçidin sakin ve sıcak havasında setin arkasına yerle şerek kuvvetlerini korumaya çalıştılar.

Miska kolundaki bir kılıç kesiğini tere batmış, pis bir paçavrayla bağlarken, "Şimdi bir pipo dolusu kheef uğruna cennetteki yerimi seve seve feda ederdim," diye sırıttı. Otun yoğun dumanı bunu içeni korkusuz ve yaralarının acısına kayıtsız kılıyordu.

Dorian, "Maskat'ta senin piponu ben kendi ellerimle yakacağım," diye söz verdi, ama sonra birinin adını seslendiğini duyarak sustu.

Kayanın yankıladığı ses, "El-Salil, sevgili kardeşim! Seni tekrar gördüğüm için kalbim bayram yapıyor." Bu hemen hemen kadınsı, tiz bir sesti.

Tonu değişmekle beraber, Dorian sesi tanımıştı. "Ayağın nasıl, Zeyn el-Din?" diye karşılık verdi. "Gel de o badi yürüyüşünü dengelemen için öbür ayağını da kırayım."

Geçidin dönemecinin arkasında görülmeyen Zeyn kıkırdadı. "Geleceğiz, kardeşim, inan ki geleceğiz. Geldiğimiz zaman müttefiklerim entarinin eteğini kaldırıp seni devenin eyerinin üstüne yüzükoyun yatırdıkları zaman da keyifle güleceğim."

"Senin o işten benden daha çok haz duyacağına eminim, Zeyn." Dorian, Zeyn'le karşısındaki bir kadınmış gibi konuşuyordu. Prensin oğlu bir süre sustu.

Ama sonra, "Dinle, el-Salil," diye tekrar bağırdı. "Kan kardeşin Hasan burada. Korkak bir çakal gibi kaçarken onu arkanda bıraktın. O hala yaşıyor."

Dorian kanının donduğunu hissetti. "O yiğit bir adamdır, Zeyn el-Din. Bırak da vakarıyla ölsün," diye bağırarak karşılık verdi. Hasan, Saarların arasında yaşamaya geldiği ilk günden beri arkadaşıydı. Genç iki karısı ve en büyüğü sadece beş yaşında olan dört küçük oğlu vardı.

Birden geçidin öbür ucunda korkunç bir feryat duyuldu. Ölüm derecesinde bir ıstırap çığlığı olarak başlayan feryat, hıçkırıklı bir iniltiye dönüştü.

"Al, sana arkadaşından bir armağan." Küçük, yumuşak ve kanlı bir cisim geçidin dönemecini aşarak kumlu toprağın üstünde yuvarlandı ve kaya setinin önünde durdu. Aynı anda Zeyn el-Din'in sesi duyuldu. "Senin fazladan bir çift hayaya ihtiyacın var, el-Salil kardeşim. İşte al. Gideceği yerde Hasan'ın onlara ihtiyacı olmayacak."

Saarlar homurdanıp küfrü basarken Dorian da gözlerine yaşların dolduğunu hissediyordu. "Allah şahidimdir, bir gün sana da aynı şeyi yapacağıma yemin ediyorum."

Yine Zeyn'in sesi duyuldu. "Ah kardeşim, bu Saar köpeği senin için o kadar değerliyse onu sana geri yollayacağım. Ama bunu yapmadan önce kafa, ciğerine bakmak istiyorum."

Bir korkunç çığlık daha duyuldu. Ardından, ileri itilen Hasan kaya setine doğru sendeleyerek yuvarlandı. Çıplaktı, bacaklarının arasında da cıvık cıvık kan içinde karanlık bir delik fark ediliyordu. Ayrıca zavallının karnını deşmişlerdi. Açılan delikten boşanan kaygan ve mor bağırsaklar dizlerinin etrafında sallanıyordu. Ağzı açık olduğu halde Dorian'a doğru sendeledi. O sırada hayvan sı bir ses çıkardı. Ağzı kan içindeki bir mağaraya benziyordu. Zeyn el-Din dilini doğramıştı.

Hasan kaya setine ulaşamadan yere çöktü ve tozun içinde hafifçe çırpınmaya başladı. Dorian elinde tüfeğiyle setin üzerinden atladı. Tüfeğin ağzını Hasan'ın başının arkasına dayadı ve tetiği çekti. Zavallının kafatası çürümüş bir kavun gibi patladı. Silah sesi yankılanırken Türkler sel gibi geçitten üzerlerine boşandı. Dorian tekrar setin öbür tarafına atladı.

Adamlarına, "Ateş!" diye bağırdı, ateşlenen ilk saçmalar ön saflardaki saldırganların üzerine boşaldı.

Kalan aydınlık saatler boyunca çarpışma sürdü gitti. Geçit gitgide düşman ölüleriyle dolmaktaydı. Artık kaya seti kadar yüksek bir küme oluştur

muşlardı. Sis gibi barut dumanı geçidi doldurduğundan zor soluk alınıyordu; ateş edip tüfeklerini tekrar doldururken Saarların da soluğu kesilmekteydi. Duman ve kanın metalik kokusu parçalanan bağırsaklardan fışkıran gazla karışıyor, sıcağın da etkisiyle vücutlarından boşanan tuzlu ter gözlerini yakıyordu.

Türkler kendi ölülerini merdiven gibi kullanarak tam üç kez duvarın tepesine tırmanmayı başardılar, Dorian'la Saarlar da onları tam üç kez geri püskürttüler. Ortalık kararırken delikanlının yanında ayakta olan sadece yedi Arap kalmıştı ve hepsi de yaralıydı, iki saldırı arasında ölü ve yaralılarını develerin yattıkları yere.sürüklüyorlardı.Yaralılarla ilgilenecek kimse olmadığından Dorian hala su içmeye gücü olanların yanına birer su kabı bıraktı.

Lakabı Kedi olan Eyüp'ün sağ omzu bir savaş baltası darbesiyle parçalanmıştı, Dorian da atardamardan fışkıran kanı durduramıyordu. Eyüp dizüstü kalkmak için çaba harcadı. "Seni terk etme zamanım geldi, el-Salil," diye fısıldadı. "Kılıcımı benim için tut."

Dorian bu son arzuyu geri çeviremezdi. Bir düzine çarpışmanın ardından bu arkadaşını düşmana terk edemezdi. İçi kan ağlayarak kılıcın kabzasını sağ lam şekilde kumun içine sapladı, kıvrık bıçağın ucunu da kalbe nişan almak üzere göğüs kemiğinin altına dayadı.

Eyüp, "Allah senden razı olsun, dostum," diye ona teşekkür ettikten sonra öne düştü. Kılıç sonuna kadar bedenine saplandı ve kana bulanmış ucu kürek kemiklerinin arasından dışarı çıktı. Dorian ayağa kalkıp tekrar duvara doğru koşarken bir başka Türk grubu geçitten uluyarak boşandı.

Dorian'la Saarlar onları sonunda geri püskürtseler de delikanlı adamlarından ikisini daha kaybetti. Sonunda kana bulanmış duvara yaslanarak, onları bir süre daha durdurmayı ümit etmiştim, diye düşündü. "Babama Awamir'leri harekete geçirmek için daha fazla zaman kazandırmayı ümit etmiştim, ama çok az kişi kaldık ve artık her şey bitti sayılır.

Geçitte hava hızla kararmaktaydı. Türkler birazdan görülmeden duvarın dibine dek sürünebileceklerdi. Dorian yanındaki adama, "Bin-Şibam," diye fısıldadı. Boğazı susuzluktan şişmiş, sesi bağırmaktan çatallaşmıştı. "Deve yükünden sonuncu su torbasını ve yakacak odun getir. İçeceğiz ve geceyi sonuncu ateşimizle aydınlatacağız."

Fışkıran alevler geçidin kaya duvarlarını titrek bir ışıkla aydınlattı.

Saarlardan biri arada sırada yanar haldeki bir değneği duvarın öbür yanına fırlatıyor, Türklerin yaklaşmasına imkan verecek gölgeleri dağıtmaya çalışıyordu.

Yine bir ara verilmişti. Dönemecin öbür yanında Türklerin konuştuklarını duyabiliyorlardı. Yaralılarla can çekişenlerin iniltileri korkunçtu, ama yeni saldırı bir türlü başlamıyordu. Saarlar duvarın dibinde toplanarak suyun son damlalarını içiyorlar ve birbirlerinin yarasını sarıyorlardı. Hepsi yaralıydı, fakat Dorian bütün gün boyunca en yoğun çarpışmaları yaşadığı halde, hafif yaralar almıştı. Sol kolunun tersinde derin bir kesik vardı, aynı omzunda da bir kılıç yarası. Koluna bir paçavrayla askı yapan adama, "Ama kılıç kullanmak için sağ kolum hala sağlam," dedi. "Sanırım, burada yapabileceğimiz her şeyi yaptık. İçinizde bizden ayrılmak isteyen varsa, develerden birini alıp teşekkürlerim ve dualarımla gidebilir."

Yanındaki adam, "Burası ölmek için iyi bir yer," dedi.

Bir diğeri de Dorian'ın önerisini geri çevirdi. "Çağrılarını dinlemezsek cennetin hurileri üzülürler."

Tam o sırada yükseklerden bir çakıl yuvarlanarak bir duvardan ötekine sekti ve kayadan minik kıvılcımlar çıkardı.

"Kayalara tırmanmışlar, tepemizdeler." Dorian ayağa fırladı. "Ateşi hemen söndürün." Alevler yüksekteki düşmanın, konumlarını görmesini sağlayacaktı. Ama bu uyarı için geç kalmışlardı.

Etraflarındaki hava birden çağlayanı andıran bir uğultuyla doldu ve bir kaya yağmuru üzerlerine yağmaya başladı. Kayaların bazıları barut fıçısı iriliğinde, bazılarıysa insan kafası kadardı. Fakat geçidin derinindeki bu öldürücü yağmurdan korunmak olanaksızdı. İlk birkaç saniye içinde üç adam daha ezildi, öbürleri de geçitten develere doğru koşarken vuruldular. Geçip kurtulabilen sadece Dorian oldu. İbrisam'ın yanına ulaşıp hemen eyere atladı. "Hut! Hut!" diyerek deveyi kalkmaya zorladı. Fakat hayvan ayağa kalkarken kaya bombardımanı birdenbire durdu ve Türkler seti aştılar. Yaralı Arapları hançerledikten sonra koşup İbrisam'ın etrafını çevirdiler.

Dorian içlerinden birini mızrağıyla şişledi, ne çare ki mızrağın sapı elinde kırılınca kırılan parçayı bir başka Türk'ün suratına fırlatıp kılıcını çekti. Onu eyerden aşağı çekmeye çalışan adamları kılıç darbeleriyle dağıtarak İbrisam'ı geçidin öbür ucuna sürdü. Hayvan, iri sarı dişlerini gıcırdatarak yolunu kesmeye çalışan adamlara çifteler attı, bir adamın elinin bütün parmaklarını

koparırken ön ayağının tek darbesiyle bir diğerinin kaburgalarını ezdi.

Dorian eyerin kaşına sağlam eliyle sarılırken İbrisam geçidin dönemeçlerini izleyerek kaçıyordu. Düşmanların vahşi bağrışları giderek uzaklaştı.

Geçit tepelerin arasında bir mil ya da biraz daha fazla uzuyordu. Burası sellerin açtığı, fakat zaman içinde kurumuş bir akarsu yatağıydı. Onları kovalayanlardan kurtulmaları üzerine İbrisam, kendisine ipek Rüzgarı adını kazandıran yumuşak adımlarla mesafeleri hızla yutmaya girişti.

Dorian susuzluk, bitkinlik ve bedenindeki yaraların acısından adeta kendinden geçmişti. Geçidin duvarları hiç bitmemecesine yanından kayıp gidiyor, onu büsbütün ipnotize ediyordu. Bir keresinde eyerin üstünden az daha yuvarlanacakken İbrisam onun yığıldığını hissederek aniden durmuştu. Bu da Dorian'ı uyandırmış, eyerin üstünde daha sıkı oturmasını sağlamıştı.

Delikanlı ancak o zaman devenin yürüyüşünde bir aksaklık olduğunu fark etmişti, fakat hala uykuda gibi olduğundan yalnızca düşmemeyi beceri yordu. Yere inip devenin durumunu kontrol etmek bu haldeyken başaramayacağı bir çaba gerektiriyordu.

Delikanlı bir kez daha daldı. Silkinerek uyandığında geçidin uzak ucundan çıktıklarını ve Awamir'lerin açık arazisinde bulunduklarını fark etti. Ayın gökteki yüksekliğinden ve yıldızların konumundan saatin gece yarısını geçtiğini anlıyordu.

Gecenin buz gibi soğuğu gündüz saatlerinin kavurucu sıcağıyla korkunç bir çelişki oluşturuyordu. Entarisini ıslatmış olan kan ve ter onu büsbütün üşütüyordu. Titriyor, kendini sersemlemiş hissediyordu, İbrisam'ın yürüyüşünde bir gariplik vardı; adımları kısa, sırtı kamburlaşmıştı. Delikanlı en sonunda hayvanı durdurup yatırmaya karar verdi.

İbrisam'ın su torbasına bakınca, içinde Ghail ya Yamin'in pis kokulu suyundan hala bir galon kadar kaldığını saptadı. Heybeden kalın yün şalını çıkarıp hayvanın omuzlarına sardı. Kendisi hala titrediği halde, sıkıntısının nedenini anlamak için İbrisam'ı muayene etti.

İbrisam'ın kıçının ay ışığında yaş olduğunu ve parladığını görünce ishal olduğunu keşfetti. Çıkardığı sıvı dışkı, kandan koyu kırmızı bir renk almıştı. Dorian'ın yüreği burkuldu. Kendi yaralarını ve sıkıntısını unutmuştu. Devenin kaygan böğrünü elledi, arka bacaklarının hemen önünde, karnına dokununca İbrisam hafif hafif inledi, Dorian'ın eli de kan içinde kalmıştı.

Düşmanın mızrağı karnına saplanmış ve bağırsaklarını parçalamıştı. Zavallı

hayvan ölümcül bir yara almıştı, Dorian'ı buraya dek getirmiş olması bile düpedüz bir sevgi ve sebat mucizesiydi. Dorian o kadar halsiz ve kederliydi ki, gözlerinden yaşların fışkırmasını önleyemedi. Yükten deri kovayı indirdi ve kalan suyu içine doldurdu. Kirli sıvıdan yarım litre kadar içtikten sonra, gidip İbrisam'ın başının yanına çömeldi.

"Canım sevgilim," diyerek kovada kalan suyu deveye içirdi, İbrisam kana kana içti, su tükendikten sonra da kovanın dibini kokladı. Dorian, "Senin için yapabileceğim başka bir şey yok," diyerek hayvanın kulaklarını kaşıdı. İbrisam bundan çok hoşlanıyordu. Delikanlı, "Sabah olmadan öleceksin," dedi, "Beni biraz daha ileriye götürmezsen ben de seninle ölürüm. Çünkü düşman peşimizde. Beni son kez taşır mısın?" Delikanlı ayağa kalkarak ona yavaşça, "Hut! Hut!" diye seslendi.

Deve başını çevirip dayanılmaz bir acı yansıtan o iri kara gözleriyle delikanlıya baktı.

Sahibi yine, "Hut! Hut!" deyince İbrisam inleyip uluyarak ayaklarının üstüne dikildi. Dorian da sürüklenerek hayvanın üstüne tırmandı.

Deve bundan sonra o acı dolu adımlarıyla prensle Batula'nın tepeler ve derin vadilerde bıraktıkları izleri takip etti. Dorian az daha yine yuvarlanıyordu, ama toparlanıp boşalmış bir fileyle kendini eyere bağladı. Yol boyunca uyukladı, zıplayarak uyandı, tekrar daldı ve yavaş yavaş komaya girdi. Tüm zaman, hız ve yön kavramını kaybetmişti. Böylece, can çekişen hayvanla sürüklenircesine yola devam etti.

Şafağa bir saat kala, güneşin oktan farksız ışınları onları tekrar cezalandırırken İbrisam son kez yere çöktü. Ölmüştü. Son bir inilti koparark hızla yığıldı ve Dorian'ı da eyerin üstünden taşlı toprağın üstüne fırlattı.

Dorian düştüğü yerde doğrulup dizlerinin üstünde İbrisam'ın leşinin gölgesine süründü. Sevgili hayvanının ölümünü ve kaybettiği arkadaşlarını düşünmemeye çalışıyordu. Bütün gücünü ve zekasını, Batula'yla Awamir'ler onu kurtarmaya gelene dek hayatta kalmaya harcamalıydı.

İlersindeki gevşek toprakta birçok devenin derin ayak izlerini görünce can çekişirken bile İbrisam'ın, Batula'yla prensin Muhaid Vahası'na doğru izledikleri yoldan sapmadığını anladı. Bu da hayatını kurtarabilirdi, zira adamlar böylece kendi ayak izlerini takip ederek geri döneceklerdi.

Çöldeyken güvenli bir yeri terk edip plansız şekilde uzaklaşmamak hayatta kalma kuralının bir parçasıydı. Ancak Dorian, Türklerin kendisini izlediklerini

biliyordu. Zeyn el-Din ondan kolay vazgeçmeyecekti. Düşmanın yakında olduğunu hissediyordu ve onu Batula'nın dönmesinden önce ele geçirirlerse akıbetinin, Işıltılı Ceylan Geçidi'nde Zeyn'in eline düşen adamlarından farklı olmayacağı kesindi.

Dorian'ın Batula'yı karşılamaya çalışması ve ayakta duracak, kuvveti kaldığı sürece onu izleyen Türklerin ilersinde olması için çaba göstermesi gerekiyordu. Titreyerek ayağa kalktı ve İbrisam'ın taşıdığı yüke baktı. Aralarında işine yarayacak bir şey var mıydı acaba? Su kabını alıp salladı ve iki eliyle havaya kaldırarak dudaklarına götürdü. Dilinin üstüne dökülen bir, iki acı damlayı güçlükle yuttu. Deri kabı bundan sonra fırlatıp attı.

Silahlar. Yanında ne olduğuna baktı. Deri kının içinde tüfeği, barut şişesi ve saçma kutusu vardı. Tüfeğin kabzasına fildişi ve sedef motifler kakılmıştı, tetiği de gümüştendi. Ağırlığı dört kiloya yakın olsa gerekti. Özetle, taşınamayacak kadar ağırdı. Onu ister istemez bırakacaktı.

Kırık mızrağı geçitte kalmıştı; kılıç ise fazla ağırdı ve yürüdüğü her kilo metrede ağırlığı katlanacaktı. Üzülerek kemerini söküp" yere bıraktı. Ama hançerini muhafaza etti; sonunda ona ihtiyacı olacaktı. Bilediği hançer son derece keskindi. Onunla kolundaki kızıl altın renkli tüyleri bile tıraş edebilirdi. Türkler yetiştikleri zaman onun üzerine düşecek, hadım edilmekten ya da karnının deşilmesindense temiz bir ölümü seçecekti.

İbrisam'a bakarak, "Senden son bir şey istiyorum, canım," dedi. Hayvanın yanına çömelerek hançerle karnını yardı. Midesinin içindekileri avuç avuç aldı ve parmaklarının arasında sıkarak çıkan sıvıyı içti. Sıvı, içine karışan safra yüzünden son derece acıydı, yuttuklarını kusmamak için kendini güç tuttu, ama bu sıvının ona, acımasız güneşin altında birkaç saat daha dayanma gücünü vereceğini biliyordu.

Sargılarını açınca kanamanın durduğunu ve yaralarının siyah bir kabuk bağladığını gördü. Bundan sonra sandaletlerinin kayışlarını sıkıştırdı ve zalim güneş ışığından korunmak için atkıyla başını örttü. İbrisam'a bir daha dönüp bakmadan prensin kafilesinin bıraktığı izlerin rehberliğinde mavi bir serap gibi titreşen ufka doğru yol almaya başladı.

Bir saat kadar sonra ilk kez yere düştü. Bacakları altında kıvrılıvermişti. Yüzüstü yere çöktü. Açık ağzına kireçli toprak dolmuştu; bunları tükürmeye çalışırken az daha tıkanıyordu. Ağzında hiç tükürük kalmamıştı; içine soluk soluğa hava çekerken toz akciğerleri tarafından emilmişti. Oturur duruma geçerek öksürdü; soluksuz kalmıştı. Bu çaba onu komaya girmekten kurtardı.

Kefiyesinin ucuyla yüzünü sildiyse de ne ağzında tükürük vardı, ne de yüzünde ter. Zorla ayağa kalktı. Sallanmakla, sendelemekle, hatta düşme tehlikesi geçirmekle beraber, dik durabildi ve bacaklarına biraz kuvvet geldi.

Yürümeye devam etti. Güneş ışığı gözlerini yakıyor, sanki kafatasının içini kavuruyordu. Yutkunmaya çalışırken kurumuş dudaklarının parşömen gibi yırtıldığını hissetti; ağzının içinde tuzlu kanın metalik tadı vardı.

Acıyla susuzluk yavaş yavaş arka plana çekildi. Delikanlı hiçbir duygunun kalmadığı o yarı koma duruma girdi. Tatlı bir müzik kulağına geliyordu. Durup uykulu uykulu etrafına bakınınca, Tom'la Yasmini'nin, tırmanmakta olduğu bayırın tepesinde birlikte durduklarını gördü. İkisi de gülüyor ve ellerini sallıyorlardı.

Tom, "Bebek olma, Dorry!" diye bağırdı.

"Yapma, Dowie." Yasmini eteklerini uçurarak Tom'un yanında küçük bir peri gibi dans ediyordu. Dorian onun ne kadar güzel olduğunu unutmuştu.

"Gel benimle, Dowie. Seni yine Melekler Yolu'na götüreceğim."

Dorian ayaklarını sürüyerek koşmaya başladı, ama tepedeki çift döndü ve ona el salladıktan sonra doruğun ötesinde gözden kayboldu. Delikanlı, attığı her adımda ayakları kumlara gömülüyormuş gibi bir his duyuyordu. Bir kayaya ayağı takılınca düşmemek için kollarını döndürmek zorunda kaldı, ama sonunda doruğa ulaştı ve bunun ötesindeki vadiye baktı.

Şaşkın şaşkın bakıyordu. Vadi, olgun kırmızı meyvelerle dolu yemyeşil ağaçlarla ve suları pırıl pırıl olan bir gölün kıyısına inen zengin İngiliz çayırlarıyla kaplıydı. Tom gitmişti, ama Yasmini gölün kıyısında yalnız başına duruyordu. Vücudu ince ve pürüzsüz, teni güzel bir bronz tonuydu, gümüş parıltılı saçları beline kadar dalga dalga iniyordu. Elma biçimli küçük göğüsleri saçlarının parıltılı perdesinin arasından çekingen çekingen sırıtıyordu. "Dowie!" diye seslendi, sesi de bir çöl ardıcının şafak çağrısı kadar tatlıydı. "Dowie, o kadar uzun zamandan beri seni bekliyordum ki."

Dorian kıza koşmaya çalıştı, ama bacakları kendisini yine taşıyamayınca düştü. Başını kaldıramayacak kadar yorgundu. "Bırak da biraz uyuyayım, Yassie," diye yalvardı, ama şiş boğazından hiçbir ses çıkmadı. Dili de sanki ağzını dolduruyor ve damağına yapışıyordu.

Muazzam bir çaba sarfederek gözlerini açtı ve Yasmini'yle gölün kaybolduğunu görünce büyük bir keder duydu. Altında sadece o sert ve

kavurucu vahşet, kaya, diken ve kum vardı. Tepenin aşağısını görmek için kendi etrafın da dönünce aşağıda Osmanlı süvarilerini gördü. Deve üstündeki elli savaşçı, bıraktığı izleri hızla kat ediyordu. Aralarında hala iki deniz mili kadar bir uzaklık vardı, ama mesafe giderek daralıyordu. Dorian en azından onların hayal olmadıklarını biliyordu.

Elleriyle dizlerinin üstünde kısa bir süre süründü, ama sonunda hızla ayağa kalktı. Dizleri altında büküldüyse de, bu zaafa karşı koydu ve tepenin doruğundan aşağıya sendeledi. Meyil, devam etmesine yardımcı oluyordu.

Müziği tekrar duydu, ama ses şimdi yeri, göğü doldurmaktaydı. Yüzlerce ses şarkı söylüyordu. Başını kaldırınca melekler korosunun güneşin etrafında toplanmış olduğunu gördü. Büyük bir pırlantanın yansımaları gibi gözlerini kamaştırıyorlardı.

"Allah'ına gel!" diye sesleniyorlardı. "Allah'ın iradesine boyun eğ!"

"Evet!" diye mırıldandı. Kendi sesine sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi yabancılık duydu. "Evet, hazırım."

Ve bunu söylediği an bir mucize oldu. Allah ona göründü. Allah uzun boyluydu, arkasında göz kamaştırıcı beyazlıkta bir elbise vardı ve başının arkasındaki güneş ışınları altın renkli bir hale oluşturuyordu. Siması güzel, soylu, yakışıklıydı ve derin bir şefkat yansıtıyordu. Allah, kutsar gibi sağ elini kaldırdı; Dorian'a bakarken gözleri sevgi doluydu. Dorian'a, Allah'ın gücü vücuduna akıyormuş, ruhuna yoğun bir kutsallık yüklüyormuş gibi geldi. Yere diz üstü düştü ve yeni gücünden yararlanarak yüksek sesle bağırdı. "Allah'tan başka Allah yok, Muhammet de onun peygamberi!"

Allah'ın güzel yüzünden iyilik yansıyordu. Yaklaşıp Dorian'ı ayağa kaldırdı ve onu kucakladı, kanayan dudaklarını öptü.

Allah, "Oğlum!" dedi, fakat Prens Abd Muhammed El-Malik 'in sesiyle konuşuyordu. "Biricik gerçek dini benimsemen kalbimi sevinçle doldurdu. Kehanet böylece doğrulanmış oluyor. Ben de seni zamanında bulduğumuz için Allah'ıma şükrediyorum."

Dorian, prensin kollarının arasına yığıldı, El-Malik de onu izlemiş adamlara, "Su!" diye bağırdı. "Batula, su getirin."

Batula, Dorian'ın dudaklarının arasına sıkıştırdığı bir süngerden ağzının içine serin ve tatlı bir su akıttı. Onu hazırladıkları sedyeye yatırdılar. Awamir'lerden bir düzine savaşçı sedyeyi, yük develerinden birinin sırtına oturttular.

Yüksekte sallanan sedyesinde Dorian, şiş gözkapakların altında kan çanağına dönmüş gözleriyle Awamir kalabalığının ovaya aktıklarını görebiliyordu.

Derken yukarda beliren Türk devriyeleri develerini kendi toz bulutlarının içinde durdurdular. Awamir ordusuna şaşkınlık ve heyecanla bakıyorlardı.

Awamir saflarından, "Allahü ekber!" bağrışları yükseldi. Uzun mızraklarını düşmana çevirerek savaşmaya hazırlandılar. Düşmanlar, dönüp geldikleri yoldan gerisin geriye kaçtılar.

Dorian sedyenin üstüne çöktü, gözlerini kapadı ve kendini karanlığın koynuna terk etti.

Işıltılı Ceylan Geçidi'ne akan Awamir kafilesinde altı bine yakın savaşçı vardı. Geçidin ötesindeki tuzlu düzlüklerde düşman kalmamıştı. Keşif kollan prensin ordusunun yaklaştığını haber verince Maskat yönünde kuzeye kaçmışlardı.

El-Malik geçitte mola vererek orada ölen Saarlara defin töreni yaptırmıştı. Dorian henüz sedyesinden kalkamayacak kadar halsiz ve hastaydı, ama Batula'yla başka dört kişiye sedyesini mezarın başına taşıttı ve başka inananlarla birlikte orada ilk kez bir Müslüman olarak dua etti.

Ordu bundan sonra tuzlu düzlükleri aşarak Ghail ya Yamin'deki acı kullara vardı. Saar savaşçıları burada toplanmışlardı. Böylece prensin ordusuna üç bin savaşçı daha katılmıştı.

Saar şeyhleri o gece Dorian'ın yattığı çadıra gelerek Işıltılı Ceylan Geçidi'ndeki çarpışmaların bütün ayrıntılarını ondan dinlemek istediler. Delikanlı her bir Saar'ın nasıl öldüğünü anlatırken tekrar tekrar sözünü kestiler, ölenlerin babalarıyla kardeşleri de gurur gözyaşları döktüler.

"Gerçekten de Hasan böyle bir savaşta şehit olmak isterdi."

"Salim gerçek bir erkekmiş."

"Allah, oğlum Mustafa'ya cennetinde mutlaka bir yer ayırmıştır."

Saarlar savaş ve intikam için sabırsızlanıyorlardı. Bu kan davası mutlaka kan akıtılarak çözümlenebilirdi. Adamlar kuma tükürüp Zeyn el-Din'le Türklerden intikam alacaklarına yemin ettiler. Dorian da içinden aynı yeminleri etti.

Bundan sonra ordu Ghail ya Yamin'de kaldığı süre boyunca Dorian'ın çadırına gelmeye devam ederek öyküyü tekrar ettirdiler, bir tek ayrıntıyı bile unutunca Dorian'ı kınayıp ondan, atılan her kurşunu hatırlamasını istediler ve her Saar'ın ölmeden önce ne yaptığını, söylediğini öğrenmekte ısrar ettiler.

Ordu Ghail ya Yamin'den sonra Maskat'a kadarki uzun yolculuğun bir sonraki ayağı olarak kuzeye yöneldi. Her kuyu başında ve her dağ geçidinde başka aşiretler -Balhaf'lar, Afar'lar, Bait Kathir'ler ve Harasis'ler onlara katıldılar. Böylece, Muqaibara'ya vardıklarında on beş bin kişilik bir ordu olmuşlardı. Bu dev ordu çölde on mil boyunca uzuyordu.

Batula, Dorian'ın din değiştirmesinin öyküsünü arkadaşlarından birine fısıldamıştı. Hiçbir Arap sır tutamazdı, hele bunun kadar önemli olanını hiç. Sonuçta öykü bütün kamp ateşlerinin etrafında anlatıldı, savaşçılar Şeyh Taimtaim'in kehanetini tekrardılar. Birçokları zaten bu öyküyü şeyhin türbesinin duvarında okumuşlardı. Uzun tartışmalardan sonra el-Salil'in gerçekten de kehanetteki yetim olduğuna, ordularında yer alırsa zaferin garantilenmiş olacağına yemin ettiler. Ramazan başlamadan önce Prens Abd Muhammed El-Malik 'i Maskat'taki sarayda Fil Tahtı'na oturtacaklardı.

Dorian'ın yaraları, ordunun Ghail ya Yamin'den Muqaibara'ya yolculuk ettiği haftalar içinde tamamen iyileşti. Çölde yaraların bozulmasına ve çürümesine yol açacak sıvılar yoktu. Delikanlı tekrar orduda yerini alacak kadar iyileşince prens onu çağırttı. Kamptan geçerlerken her aşiret ona alkış tuttu ve prensin çadırına dek pek çok kişi onları izledi. Onlar çadırın ağzına yığılırken Dorian, El-Malik 'in önünde diz çöküyordu. "Hayır duanızı almaya geldim, baba."

"Bütün minnettarlığım ve hayır dualarım seninle, oğlum." El-Malik ellerini çırpınca Batula birbirinden güzel ve soylu dört yarış devesi getirdi. Her birinin üstünde çok değerli bir örtü vardı ve sırtlarındaki kınlarda mızrak, kılıç ve tüfek taşıyorlardı. "Bunlar, Işıltılı Ceylan Geçidi'nde kaybettiğine karşılık önemsiz bir ödül."

"Cömertliğiniz için size teşekkür ederim, baba, ama sadece görevimi yerine getirdiğim için ödül beklemiyorum." El-Malik ellerini çırpınca Saarlardan peçeli iki ihtiyar kadın gelerek ayaklarının dibine katlanmış bir ipekli bıraktılar. Prens, "Bunlar geçitte ölen Hasan'la Salim'in analarıdır," diye açıkladı. "Savaş sancağını dikmek ve işlemek onurunu benden talep ettiler."

Kadınlar tarafından çadırın zeminine yayılan sancak iki metreye yakın uzunlukta masmavi bir ipekliydi. Üstüne gümüş simlerle Şeyh Taimtaim'in kehaneti işlenmişti. Şık yazı ipek zeminin üstünde coşkulu bir mavi nehrin yüzeyindeki akıntılar ve burgaçlar gibi döne döne akıyordu.

Dorian itiraz etti. “İyi ama bu bir şeyhin sancağı."

"Sen de şimdi bir şeyhsin." El-Malik delikanlıya sevgiyle gülümsedi. "Seni o

mertebeye yükselttim. Ve bu unvanı onurla taşıyacağına eminim."

Dorian ayağa kalktı ve sancağı başının yukarsında tuttu, sonra onunla gün ışığına koştu. Kalabalık önünde açılırken ona alkış tutup tüfeklerini havaya ateşlediler. Sancak Dorian'ın arkasında tıpkı mavi bir yılan gibi dalgalanıyordu. Delikanlı prensin çadırına dönerek yine babasının ayaklarına kapandı.

"Beni gereğinden fazla onurlandırıyorsunuz efendimiz."

"Bundan sonraki çarpışmada sol kanadımızı kumanda edeceksin, Şeyh El-Salil. Dört bin askeri emrine veriyorum."

Dorian doğrulup prensin gözlerinin içine baktı. "Baba, sizinle özel konuşabilir miyim?"

El-Malik çadırın deri kanatlarının indirilmesini ve el-Allama'yla maiyetinin çekilip onları yalnız bırakmasını işaret etti. "Benden daha başka ne istiyorsun, oğlum?" El-Malik delikanlıya doğru biraz daha eğildi. "Her ne istersen söyle, vereyim . "

Dorian yanıt olarak mavi sancağı yaydı ve kehanetin sözlerinin üstünde parmağını dolaştırdı. "Bölünmüş olan çölün kumlarını birleştirecektir," diye yüksek sesle okudu.

Prens, "Devam et," dedi kaşlarını çatarak. "Ne demek istediğini anlayamadım."

"Mübarek kişinin bana bir görev daha yüklediği anlaşılıyor. Bana öyle geliyor ki, şeyh, çölün kumlarından söz ederken, bölünmüş olan ve birbiriyle savaşan aşiretleri kastediyor."

Prens bu noktada başıyla doğruladı. "Bu dediğin doğru olabilir. Aşiretlerin çoğu her ne kadar bize katıldılarsa da Masakara'lar, Harth'lar ve Bani Bu Hasan hala Yakup ve Babıali için savaş davulunu çalıyorlar."

Dorian yalvardı. "Bu sancakla onlara gitmeme izin verin. Saçlarımın rengini görsünler, ondan sonra da ben onlarla kehaneti tartışayım. Allah isterse, on bin savaşçıyı daha size getirebilirim."

El-Malik telaş içinde, "Hayır!" diye atıldı. "Masakara'lara asla güvenilemez. Karnını deşer, sonra da seni güneşin altında kazığa vururlar. Böyle bir tehlikeye atılmana izin veremem."

Dorian, "Onlara karşı savaştım," dedi. "Bana şerefli bir düşman muamelesi yapmaları gerekir. Onlara yalnız başıma gider ve bir misafir olarak kendimi

ellerine teslim edersem, peygamberin öğretilerine karşı çıkamazlar. Onlara söyleyeceklerimi dinlemek zorunda kalırlar."

Prens mutsuz görünüyor ve telaşlı bir tavırla sakalını sıvazlıyordu. Ama Dorian'ın dedikleri doğruydu. Peygamber, kendisine inananlara ev sahibi olarak bazı yükümlülükler veriyordu. Aralarına gelen bir misafiri korumak zorundaydılar. Prens, "Yine de kendini tehlikeye atmana izin veremem," dedi.

Dorian itiraz etti. "Bir hayat tehlikede olabilir, ama karşılığında on bin asker kazanmak da var, baba. Alnımın yazısını gerçekleştirmek için karşıma çıkan bu şansı tepmemi isteyemezsiniz."

El-Malik sonunda içini çekti. "Masakara'lar böylesine güzel bir konuşmaya nasıl karşı kayabilirler? Ben koyamıyorum. Onlara benim elçim olarak gidebilirsin, el-Salil. Ama peygamberin kızıl sakalı üzerine şuna yemin ediyorum: Sana herhangi bir şekilde zarar verirlerse o kadar çok kelle uçurulur ki, Arabistan'ın bütün akbabaları leşleri tıkınmaktan bir daha havalanamazlar."

Ertesi akşam gün batımında prens vahanın ilersindeki alçak bir tepenin doruğunda yalnız başına oturuyordu. Dört deve ordugahtan çıkarak kuzey yönündeki mor gölgelere doğru uzaklaşmaktaydı. Dorian öndekine binmişti, ikincisini de uzun bir dizginin ucunda sürüklüyordu. Onu izleyen Batula ise ikinci bir deveyi beraberinde götürüyordu, iki erkeğin de yüzleri peçeliydi. Dorian yukardaki prensi mızrağını indirip kaldırarak selamlarken, prens de selama sağ elini kaldırarak karşılık verdi.

Onların vahşi topraklara doğru uzaklaşmalarını seyrederken Abd Muhammed El-Malik 'in yüzü kederliydi. Oturduğu kayadan en sonunda kalktığı sırada ortalık kararmıştı, yıldızlar da gökyüzünde bir ışık karmaşası görünümündeydi. Prens geniş Muqaibara Vadisi'ni dolduran kamp ateşlerinin aydın lığına doğru inmeye başladı.

Rüzgarların deniz yönünden estiği serin mevsimde El-Malik 'in ordusu Ramazan bayramından önceki ay Maskat önlerinde durup Osmanlılarla halifeye sadık aşiretler ordusunun savaş düzeni içinde kendilerini karşılayışlarını seyrediyordu.

El-Malik maiyetiyle birlikte ovanın içlerine uzanan dağlık bir burunda bir deri tentenin altında oturuyordu. Ordusu da arkasındaydı. Uzun pirinç dürbünü gözüne götürerek düşmanın düzenini inceledi. Türkler ortadaydı, süvari müfrezeleri önde, develi birlikleri de arkadaydı.

Pazardaki keçileri sayar gibi aralarında tartışan etrafindaki adamlara prens,

"Kaç kişiler?" diye sordu.

En sonunda, "On iki bin Türk var," diye karar verdiler. Ortadaki birlikler tunçla çeliğin ışıltısı içindeydi. Babıali'nin yeşil sancakları denizin esintisinde dalgalanıyor ve saklıyordu, süvari birlikleri yavaşça ilerliyorlardı, az sonra da saldırıya geçmeye hazır sağlam bir ordu görünümü aldılar.

Prens, 'Ya Masakara'lar?" diye sordu. "Onlar kaç kişiler?" Bu aşiret sağ kanattaydı. Develerin üstünde sığırcık sürüsü gibi kıpır kıpır bir kalabalıktı.

Harasi'lerin bir şeyhi, "Altı, yedi bin kişiler," dedi.

Bir başkası, "En az o kadar. Belki daha da fazla," diye söze karıştı.

El-Malik düşmanın öbür kanadına baktı. Siyah peçeleriyle kefiyelerinden bunların Bani Bu Hasan ve Harth'lar oldukları anlaşılıyordu. Bunlar çöl kurtlarıydı ve Masakara'lar kadar kalabalıktılar.

El-Malik bir kez daha hayal kırıklığı yaşıyordu. Neredeyse ikiye karşı bir ölçüsünde azınlıktaydılar. El-Salil kuzey aşiretlerini kazanma girişiminde başarılı olamamıştı. El-Malik , hemen hemen iki ay önce çölde kaybolmasından beri ondan hiçbir haber alamamıştı. Yanlış bir hesap yaptıklarını, el Salil'i hiçbir zaman onlara yollamamaları gerektiğini hissediyordu. Her gün Masakara'lardan bir armağan; deri bir torba içinde kızıl saçlı oğlunun kesik başını alma korkusu içindeydi. Tüyler ürpertici paket henüz gelmemişti, ama başarısızlığının kanıtı ovada karşısındaydı: ona çevrili on beş bine yakın düşman mızrağı.

Türk hatlarının ortalarında birdenbire bir hareket oldu. Posta atlıları Osmanlı kurmayının emirleriyle dörtnala öne çıktılar, boruların çalınması da hareketin başladığını haber verdi. Donanımlarından güneş ışığı yansıyan Türk atlıları öne doğru hareket ettiler, fakat sağ ve sol kanatlardaki Arap birlikleri konumlarını koruyarak önde boşlukların oluşmasına göz yumdular. Bu normal değildi. Prens de ani bir ilgiyle onları incelemeye devam etti.

Düşman arasında bir hareket daha oldu. Atlılar bu kez ortadaki Türk komutasından ayrılarak silahlarını sallıyor, belli ki Arap müttefiklerini ilerlemeye ve öndeki tehlikeli boşlukları kapamaya zorluyordu.

Arap birlikleri sonunda harekete geçtiklerinde sağa ve sola ve bu beklenmedik gelişmenin şaşkınlığını yaşayan kararsız haldeki Türklere doğru bir dönüş yaptılar.

El-Malik , "Tanrım!" diye fısıldadı. Heyecandan soluğu kesilmişti.

Masakara'ların ön sırasının ortasında, bal renkli soylu bir devenin üstündeki uzun boylu savaşçının taşıdığı bir sancağın açıldığını görüyordu. Dürbününü savaşçıya çevirince sancağın gök mavisi olduğunu ve üstünde ışıl ışıl parlayan gümüş bir yazının bulunduğunu fark etti. O böyle bakarken savaşçı kefiyesini başından attı ve mızrağını kaldırdı. Saçları kızıl altın rengindeydi; mızrağı da Türk kanadına çevriliydi.

"Allahım, sana çok şükür! El-Salil başardı. Asi aşiretleri bizim davamıza kazandırdı."

O sırada Türklerin iki yanındaki Arap birlikleri harekete geçip kıskaç hareketine girişerek Osmanlıların etrafında çelik bir yumruk gibi kapandılar.

Prens birden silkinerek komutu verdi, "İleri! Onlara saldırın." Savaş davullarıyla borular kulakları sağır edici bir melodi tutturmuşlardı.

Güneyin ordusu ortasında Saarlar ve Awamir'ler olduğu halde karşı konulmaz bir dalga halinde ilerliyor, çıkardığı dev toz bulutuyla göğün mavisini kirletiyordu.

Dorian sıranın ortasında yol alırken sevincinden uçuyordu. Masakara şeyhlerinin, Osmanlılarla tekrar birlik olabileceğini düşünerek onlara son ana dek güvenememişti. Altındaki hızlı hayvan iki yanındaki binicileri arkada bırakıyor, yalnızca bir mızrak kadar gerisinde yol alan Batula onunla boy ölçüşebiliyordu. , Türklerin safında' bir karışıklık göze çarpıyordu; çoğu hala Prens El-Malik 'in ordusunun ilerleme halinde olduğu vadiye bakıyorlardı. Yalnızca sağ kanada en yakın olanlar tehlikeyi görerek saldırıya karşı koymaya hazırlanıyorlardı.

Derken vücudun vücuda, kalkanın kalkana çarptığı duyuldu. Araplar, Osmanlı kanadını vurmuşlar ve yarıp geçmişlerdi. Dorian zincir zırhının içinde pek iri gözüken tunç miğferli bir savaşçıyı seçti. Adamın esmer yüzü, çifteler atan atını kontrol altına almaya çalışırken öfkeden şekilsizleşmişti. Dorian mızrağının ucunu aşağı çevirdi ve eyerin üstünde eğildi. Batula'dan aldığı eğitim sayesinde dörtnala giderken havaya savrulmuş bir kavunu mızrağına takmayı öğrenmişti. Şimdi de Türkün zincir zırhındaki zayıf noktayı, adamın sol koltukaltını gözüne kestirmişti.

Uç hiç şaşmadan o açık noktayı bulup adamın göğsünün içinde kaydı ve uzak uçtaki zincir dokusuna çarptı. Mızrak Dorian'ın elinde sarsılıyordu. Çarpışma, Türkü eyerinin üstünden havalandırmıştı, şimdi esnek mızrağın ucun da çırpınıyor ve tekmeler atıyordu.

Dorian mızrağın ucunu aşağı çevirerek adamın tozların içine yuvarlanmasını sağladı; sonra, mızrağı yine kaldırarak bundan sonraki kurbanını seçti. Mızrak bu kez çarpmanın şiddetinden elinde parçalandı, ama çelik vurduğu adamın boğazına saplanmıştı bile. Türk savaşçı kırık ucu her iki eliyle kavrayarak boğazının içinden çıkarmaya çalışsa da bunu yapamadan ölmüştü bile. Eyerden aşağı kaydı ve korkudan çıldırmış atı tarafından sürüklendi.

Batula yedek mızrağı Dorian'a fırlattı. Delikanlı onu zarif şekilde yakaladı ve aynı hareketin bir devamı halinde eğerek bir sonraki adamın karnı hizasına yöneltti.

İki yandan saldırıya uğrayan Osmanlı safları ilk dakikalarda yarılmıştı. Onlar daha bocalarken güney yönünden gelen ordu karışmış saflarına yüklendi.

Birbirine kenetlenen ordular, bir burgacın ortasına kapılmış bir enkaz gibi fır fır dönüyorlardı. Savaşçılardan bütün bu kıyım boyunca kulakları sağır edici bir gürültü çıkıyordu. Ancak, çarpışma tek yönlü, saldırganların öfkesi ise fazla şiddetli olduğu için bu iş fazla uzun sürmezdi. Sayıca üstün bir düşman tarafından önden ve yanlardan sarılan Osmanlıların direnci zayıflamaya başlamıştı. Araplar da zaferin yakın olduğunu sezerek can çekişen bir devenin etrafında birikmiş kurtlar gibi bastırıyorlar, uluyor ve parçalıyorlardı. Sonunda çarpışma çarpışma olmaktan çıkıp kanlı bir katliama dönüştü.

Dorian'ın ilk hamlesi onu düşman kalabalığının içlerine sürüklemişti.

Onunla Batula'nın kendi taraflarıyla bağlantılarının kesildiği bir kuşatma anı baş gösterdi, ikinci mızrak da ellerinde kırılınca delikanlı kılıcını çekti ve sol kolu omzuna dek düşman kanına bulanana kadar dövüştü.

Etrafındaki düşmanın öfkesi birdenbire hafifledi, hayvanlarının yüzönü arkaya çevirerek kaçmaya başladılar. Araplar ön saflarındaki boşluklardan dörtnala gelirken Dorian, düşmanlardan bazılarının silahlarını ellerinden attıklarını gördü. Bazılarıysa bineklerini olanca hızıyla koşturup kaçmaya çalışıyorlardı. Dorian, "Onları yakalayın! Düşmana ölüm!" diye bağırıyordu.

İki ordu şimdi ovada karmakarışık halde akıyordu. Savaş bir bozguna dönüşüp düşman kendilerini savunmayı bile akıl edemeden kaçarken Araplar uluyor, kanlı kılıçlarını sallıyor ve savaş çığlıkları atıyorlardı. Düşmanlardan bazıları kendilerini atlarından aşağı fırlatarak saldırganların yolu üstünde merhamet dileniyor, ama Araplar hayvanlarıyla onların üstünden geçerken onları şişliyor, sonra geri dönüp cesetlerin üstündeki altın ve başka değerli eşyaları alıyordu.

Dorian arkaya doğru kendine yol açtı. ilerde düşman subaylarının da çoktan savaştan vazgeçip kaçmakla meşgul olduklarını gördü. Paşayla subaylarının her biri bir at ye da bir deve kapmış, kente doğru kaçıyordu. Bu kalabalığın içinde Dorian'ın aradığı sadece bir tek kişiydi.

Batula'ya, "Zeyn el-Din nerede?" diye bağırdı. Dorian o sabahın daha erken bir saatinde ordu Maskat'ın kapılarından dışarı akarken onu görmüştü. Zeyn el-Din Osmanlı kurmayıyla beraberdi ve paşanın arkasında ilerliyordu. Arkasında yarım zırh vardı, mızrağını savaşmaya alışkınmış gibi kendi taşıyordu. Lamu'daki zenana'dan eski arkadaşı ve dalkavuğu Ebubekir de onunla beraberdi. Ebubekir uzun boylu ve ince yapılı bir genç adam olmuştu, uzun bıyıkları vardı ve o da bir savaşçı gibi giyinmişti, iki eski düşmanı Dorian'ın sadece birkaç metre ötesinde yol aldıkları halde, ikisi de Masakara'ların arasın da onu tanıyamamışlardı. Nedeni de Dorian'ın yabancı bir deveye binerek yüzü ve kızıl saçlarını siyah bir sarığın katlarının arasında gizlemiş olmasıydı.

Batula'ya, "O nerede?" diye bağırdı. "Onu görebiliyor musun?" Delikanlı sonra zıplayıp koşan devenin tahta eyer çerçevesinin üstüne dikildi. Bu yük seklikten ilersindeki ovayı bakışlarıyla tarayabiliyordu. Burada kaçan düşmandan başka şahlanan atlar ve binicileri haklanmış develer göze çarpıyordu.

Dorian, “İşte!" diye birdenbire bağırdı, tekrar eyerin üstüne çöktü ve devesini koşturdu. Zeyn el-Din yarım mil kadar ilerdeydi ve Dorian'ın o sabah gördüğü doru aygır ata binmişti. Tombul vücudunun yanında mavi kefiyesinin etrafında sarılı altın galonu görüp de onu başkasıyla karıştırmak mümkün değildi. Dorian devesini var gücüyle koşturdu. Birçok Türk'e yetişip yanlarından geçti. Bunların arasında bazı yüksek rütbeli subaylar da olduğu halde onları görmezlikten geldi. Tıpkı seçtiği ceylanın üstüne koşan bir çita gibiydi. Zeyn el-Din'e yetişmek için adeta kanatlanmıştı.

Doru aygırın arkasında koşarken, "Kardeşim!" diye bağırıyordu. "Bekle biraz! Sana verecek bir şeyim var."

Zeyn omzunun üzerinden arkaya baktı. Rüzgar kefiyesini uçururken uzun siyah saçlarıyla sakalını dalgalandırıyordu. Dorian'la elindeki kavisli palayı ve başka insanların kanıyla beneklenmiş yüzündeki acımasız sırıtışı görünce, rengi bir anda soldu.

Zeyn el-Din korkudan adeta felce uğramıştı. Eyerinin kaşına yapışırken yanına yaklaşarak palasını yükseğe kaldıran Dorian'dan bakışını ayıramıyordu.

Derken acı bir çığlık atarak salıverdiği eyerden aşağı yuvarlandı. Sert zemine çarpıp tıpkı bir kaya gibi tepenin dik yamacından aşağı yuvarlandı. Tepenin eteğinde tozlanmış bir eski giysi kümesi gibi yığılıp kaldı.

Zeyn sürünerek dizlerinin üstünde doğrulurken Dorian devesiyle tepesi ne dikilmişti. Zeyn'in yüzü tozdan bembeyazdı, bir yanağında da kanlı bir çizik vardı. Dorian'a bakarak gevelemeye başladı. "Hayatımı bağışla, el-Salil. Sana ne istersen veririm."

Dorian, Zeyn'in perişan yüzünden bakışını ayırmadan Batula'ya, "Bana mızrağını fırlat," diye seslendi. Batula istenileni yaptı. Dorian mızrağın ucunu Zeyn'in göğsüne dayadı. Zeyn ağlamaya başlamıştı. Gözyaşları, toza bulanmış yüzünde yollar açarak çenesinden aşağı damlıyordu. "Yüz bin altın rupim var, kardeşim," dedi. "Hayatımı bağışlarsan o para senindir. Yemin ediyorum." Duyduğu korkudan dudakları titriyor, köşelerinden salyalar akıyordu.

Dorian onun yüzüne daha yakından bakmak için eyerden aşağı sarktı. "Işıltılı Ceylan Geçidi'ndeki Hasan'ı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Zeyn, "Allah beni affetsin, o iş savaşın heyecanı arasında oldu," diye bağırdı. "Beni bağışla, kardeşim."

"Keşke mide bulantımı yenip sana dokunabilsem. O zaman senin arkadaşıma yaptığın gibi ben de senin hayalarını keserdim. Ama bunun yerine zehirli bir yılana dokunmayı yeğlerim." Dorian yere tükürerek tiksintisini dile getirdi. "Mızrağın çeliğinin sağlayacağı bir savaşçı ölümüne layık değilsin, ama ben merhametli bir adam olduğum için, bunu sana bahşedeceğim." Ardından mızrağı bastırdı. Sivri uç Zeyn'in şişman göğsüne battı.

Bunun üzerine Zeyn kendi hayatını kurtaracak ve Dorian'ın amansız öfkesinin hakkından gelebilecek biricik sözleri söyledi.

"Babamız olan adamın adına, El-Malik hatırına beni bağışla."

Dorian'ın yüzündeki anlam değişti, mızrağın ucunu şişman gencin göğsünden bir, iki santim uzaklaştırdı. "Demek ihanet ettiğin babanın yargısını istiyorsun. Bunun, boğulmak için celladın kemendine teslim edilmek olacağını ikimiz de biliyoruz. Bu ölümü, benim önerdiğim temiz ölüme yeğliyorsan, pekala, öyle olsun, istediğini sana bahşediyorum."

Dorian mızrağı çekerek, "Batula!" diye seslendi, emir eri gelince ona, "Bu domuz yiyicinin kollarını arkasında bağla ve boynuna bir ip geçir," dedi. Batula eyerden aşağı kayıp Zeyn'in ellerini bağladı, sonra bir kement ilmiğini boynuna geçirip ipin bir ucunu Dorian'a uzattı. Delikanlı da bunu eyerindeki

halkaya taktı.

Dorian, "Ayağa kalk!" diye bağırıp ipi çekti. "Seni prense götürüyorum." Zeyn silkinerek ayağa kalktı, sonra Dorian'ın devesinin arkasından sendeledi. Bir kez dengesini kaybedip yere yuvarlandıysa da Dorian hızını azaltmadığı gibi, arkasına dönüp bakmadı bile. Zeyn çaresiz yine doğruldu. Entarisi yırtılmış, dizleri kanlanmıştı. Düşman ölülerinin fırtınanın kırbaçladığı bir kumsaldaki yosunlar gibi serili kaldığı o kanlı ovanın bir milini henüz kat etmişlerdi ki, altın renkli sandaletler Zeyn'in ayaklarından sıyrılıp çıktı, ayaklarının tabanları ise yaraydı. Yüzü gırtlağını sıkan ipten şişmiş ve morarmıştı; üstelik öylesine halsizdi ki, artık merhamet bile dilenemeyecek durumdaydı.

Prens Abd Muhammed El-Malik maiyetinin başında Maskat'ın kapılarına dayanınca kentin ileri gelenleri ve Halife el-Uzar ibn Yakup'un saray erkanı kapıları açarak onu buyur etmeye çıktılar. Pişmanlık ifadesi olarak giysilerini paralamışlar ve başlarından aşağı külle toz dökmüşlerdi. Prensin atının önüne diz çökerek hayatlarının bağışlanması için yalvarıyorlardı. Ona bağlılık yemini edip yeni Umman halifesi olarak selamladılar.

Prens herhangi bir heyecan belirtisi göstermeyerek atının üstünde oturuyor, soylu ve otoriter bir izlenim bırakıyordu. Fakat ağabeyi Yakup'un veziri omzunun üzerine lekeli bir çuval atmış olarak yanına yaklaşınca el Malik'in yüzünde büyük bir keder biçimlendi. Torbanın içinde ne olduğunu anlamıştı.

Vezir torbanın içindekini tozlu yola boşaltınca, Yakup'un kesik başı prensin atının ayaklarının dibine yuvarlandı ve camlaşmış donuk gözlerini kardeşine dikti. Kır sakalı bir sokak dilencisininki gibi dolaşık ve pisti, sinekler de bir yandan açık gözleriyle kanlı dudaklarına bulut gibi kalkıp konuyorlardı.

El-Malik kesik kafaya üzgün bir ifadeyle baktı, sonra gözlerini vezire çevirerek alçak sesle konuştu. "Sen ağabeyimi katlederek ve bu zavallı kırık kafatasını bana getirerek gözüme gireceğini mi sanıyorsun?"

"Soylu efendimiz, ben sizi memnun edeceğini sandığım şeyi yaptım." Yüzü bembeyaz olan vezir, zangır zangır titremeye başlamıştı.

Prens, Awamir'lerin şeyhine yanına gelmesini işaret edip, "Onu öldür!" diye emretti. Şeyh eyerinin üzerinden aşağı eğildi ve bir tek kılıç darbesiyle vezirin boğazını kesti. El-Malik , "Ağabeyimin naaşına layık olduğu saygıyı gösterin ve onu güneş batmadan gömmeye hazırlayın," diye devam etti. Sonra korkudan sinmiş durumdaki Maskat'lılara döndü. "Sizin kentiniz artık benim kentim.

İçindeki insanlarda benim insanlarım. Benim irademle Maskat yağmadan kurtulacak. Kadınlarına tecavüz edilmeyeceğine ve hazinelerinin de yağmalanmayacağına şeref sözü veriyorum." Prens sağ elini kaldırdı. "Sadakat yemini etmenizden sonra bana karşı bütün günahlarınız ve suçlarınız bağışlanacak."

Prens El-Malik bundan sonra atının üstünde kente girdi ve büyük fildişlerinden oyulmuş olan Umman'ın Fil Tahtı'na yerleşti.

Belki yüz soylu yeni halifeyle görüşebilmek için sıraya girdi. Belki yüz öncelikli iş halife tarafından ele alınmayı bekliyordu. Fakat El-Malik 'in ilk çağırttığı adamlardan biri Şeyh el-Salil oldu. Dorian tahtın önünde yere kapanınca El-Malik tahtından inerek onu ayağa kaldırdı ve kucakladı.

"Seni öldü zannetmiştim, oğlum," dedi. "Ama sonra sancağının Masakara saflarında dalgalandığını görünce kalbim sevinçle doldu. Sana çok şey borçluyum, belki de sandığımdan daha çok şey, çünkü kuzey aşiretlerini benim saflarıma getirmeseydin, savaş çok farklı sonuçlanabilirdi. Hatta ben belki de bugün Fil Tahtı'nda oturmazdım."

"Baba, çarpışma sırasında Osmanlı ordusundan bir esir aldım." Dorian bu başlangıçtan sonra taht odasının arkalarında, soyluların arasında bekleyen Batula'ya işaret etti. Batula bunun üzerine bir ipin ucundaki Zeyn el-Din'i peşinde sürükleyerek yaklaştı.

Zeyn'in üstü başı toz toprak ve kurumuş kan lekeleri içindeydi. Saçı ve sakalı da tozdan bembeyaz olduğu gibi, çıplak ayakları hacılarınki gibi yara ve kan içindeydi. El-Malik onu önce tanıyamadı. Ama Zeyn sonra sendeleyerek geldi ve babasının ayaklarına kapanarak ağlamaya, kırbaç yemiş bir köpek gibi kıvranmaya başladı. "Baba, beni bağışla. Aptallığımı bağışla. İhanet ve saygısızlıktan suçluyum. Açgözlülükten suçluyum. Kötü adamlar tarafından kandırılıp kötü yola düşürüldüm."

Halife, "Nasıl oldu bu?" diye soğuk bir sesle sordu.

"Babıali, size karşı gelirsem bana Fil Tahtı'nı önerdi, ben de budala ve zayıf karakterliydim. Yaptıklarım yüzünden çok pişmanım. Eğer öldürülmemi emrederseniz, son nefesime kadar size olan sevgimi haykıracağım." Halife, "Böyle bir ölümü çoktan hak ettin," dedi. "Bütün hayatın boyunca benden sadece sevgi ve iyilik gördün, karşılığını da ihanet ve şerefsizlikle ödedin."

"Size sevgimi kanıtlamam için bana ne olur bir fırsat daha verin." Zeyn babasının ayakkabılarının üstüne salyalarını akıtıyor, gözlerinden bir yandan

yaşlar fışkırırken bir yandan da burnundan sümükler akıyordu.

"Mutlu olunması gereken bu günde ağabeyimin ölümüyle yeterince mutsuzluk yaşandı zaten. Bu kadar kan dökülmesi yeter." El-Malik düşünceli bir tavırla bunları söyledikten sonra şöyle devam etti: "Ayağa kalk, Zeyn el-Din.Seni bağışlıyorum, ama kefaretini ödemen için Kabe'ye gidip bağışlanman için yalvarmalısın. Ruhun temizlenmiş olarak dönene dek bana suratını gösterme sakın."

Zeyn hantal hareketlerle ayağa kalktı. "İyilikseverliğiniz ve merhametiniz için Allah sizden razı olsun, haşmetli babamız. Sevgimin sonsuza dek akacak güçlü bir nehir olduğunu göreceksiniz." Zeyn her türlü yılışıklığı ve dalkavukluğu yapıp sadakat yeminleri ederek taht odasında geri geri gitti, sonra, kalabalığı iterek oymalı fildişinden yapılma yüksek kapılardan dışarı firladı.

Maskat'a zafer dolu girişten on gün sonra, Ramazan'ın başlamasından ise bir hafta önce yeni halifenin taç giymesi, Maskat Sarayı'yla kent sokaklarında kutlandı. Aşiret savaşçılarının çoğu, Umman'ın dört bir yanına dağılmış vahalardaki köylerine dönmüşlerdi; onlar, çölün sakinleri olarak duvarlarla çevrili bir kentte mutlu olamıyorlardı. El-Malik 'e sadakat yemini ettikten sonra develerine binerek yok ettikleri Osmanlı ordusundan yağmaladıklarıyla çıkıp gitmişlerdi.

Kalanlar, meydanlarda bütün develerle koyunların yakılan ateşlerde kızartıldıkları kent sokaklarındaki kutlamalara katılmışlardı. Borular öttürülüyor, davullar gümbürdetiliyor, peçeli kadınlar olanları binaların üst katlarından seyrederken erkekler sokaklarda dans ediyorlardı.

Yeni halife kalabalık sokaklarda alayıyla yürüyor, ordusunda çarpışan savaşçılardan birini kucaklamak için iki üç adımda bir duruyordu. Kalabalıklar naralar atıyor, havaya ateş ediyor ve ayaklarına kapanıyordu.

Halife, Maskat Sarayı'na döndüğünde vakit gece yarısını epey geçmişti. Şeyh el-Salil de hala onun yanındaydı.

Yatak odasının kapısına geldiklerinde halife, "Yanımda biraz daha kal," diye emretti. Dorian'ın kolunu tuttu ve denizle kentin sokaklarına bakan yüksek balkona sürükledi. Müzik ve eğlenenlerin sesleri ta uzaktan onlara ulaşıyor, yakılan ateşlerin alevleri de duvarlardan yansıyarak dans edenleri aydınlatıyordu. Halife en sonunda, "Zeyn'i bağışladığım için sana bir açıklama borçluyum," dedi.

Dorian, "Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz baba. Asıl ben size her şeyi

borçluyum," diye itiraz etti.

"Zeyn daha sert bir cezayı hak etmişti. O bir haindi. Ayrıca Işıltılı Ceylan Geçidi'nde arkadaşlarına neler yaptığını da biliyorum."

"Benim ne düşündüğüm hiç önemli değil. Size yaptıkları, ilerde bir gün yapacakları, beni kızdıran işte bu."

Halife sordu. "Yani gösterdiği pişmanlık numara mıydı diyorsun?"

Dorian, "Fil Tahtı'na göz dikmiş," dedi. "Koynunuza bir akrep, yatağınıza da bir kobra yılanı almış olsaydınız, daha mutlu olurdum."

Halife içini çekti. "O benim en büyük oğlumdur. Saltanatıma onu öldürterek başlayamam. Ama seni çok büyük bir tehlikeye attım. Sana amansız bir nefret duyuyor."

"Ben kendimi savunabilirim, baba."

"Bunu kanıtladın zaten." Halife hafifçe güldü. "Şimdi gelelim başka konulara. Sana başka bir görev vereceğim, tehlikeli ve çok da güç bir görev."

"Siz emredin, haşmetlim."

"Afrika'nın iç bölgeleriyle ticaretimiz ulusumuzun refahı açısından yaşamsal bir önem taşıyor. Bir zamanlar yoksul Bedeviler olan bizler, şimdi artık denizci ve tüccar bir ulus olma yolundayız."

"Bunu anlıyorum, baba."

"Bugün Zanzibar sultanından bana bir haberci geldi. Afrika ticaretimiz yeni ve çok ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya. Zanzibar ve Lamu'daki üslerimizin varlığı söz konusu."

"Bu nasıl olabilir?"

"Bir çapulcu sürüsü Ateş Sahili'yle Büyük Göller'in arasında kervan yollarımızı haraca kesiyor. Afrika ticaretimiz tehlikede."

Dorian sordu. "Siyah kabileler yakalanıyor mu?"

"Belki de öyledir. Çapulcuların arasında siyahlar var, ama bazı söylentilere göre kafir Frenkler tarafından yönetiliyorlar."

Dorian sordu. "Hangi ülkeden?"

Halife omuzlarını silkti. "Orası bilinmiyor. Kesin olan bir şey varsa, esir kervanlarımıza saldırılarında acımasız davrandıkları. Kölelerin satışından elde ettiğimiz bütün bir yıllık gelirden başka, içerlerden getirdiğimiz muazzam miktarlarda fildişiyle altını kaybettik."

Dorian, "Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Sana bir yetki fermanı, bir generallik rütbesi ve gereksindiğin kadar bin, hatta iki bin asker veririm. Güneye, Lamu'ya hareket etmeni, sonra boğazı aşarak anakaranın içlerine yürümeni ve bu soygunlara son vermeni istiyorum."

"Ne zaman yola çıkmamı emrediyorsunuz?"

"Ramazan orucuna son veren yeni ayla demir almalısın."

***

Şeyh el-Salil'in filosu dolunayda Lamu kumsalının açıklarında demir attı. Filo yedi büyük dhow'dan oluşuyor, halifeliğin bin iki yüz savaşçısını taşıyordu .

Dorian valiyi ziyaret edip fermanını takdim etmek ve ordusunun ihtiyaçlarının sağlanmasına ilişkin düzenlemeleri yapmak için şafak vakti karaya çıktı.

Uzun deniz yolculuğundan sonra toparlanmaları için adamlarına karada kalacak bir yere, ayrıca taze yiyeceklere, atlara ve yük hayvanlarına ihtiyacı vardı.

Çölün develeri hastalık saçan, nemli kıyıda uzun yaşayamazlardı. Kuzeyin Arap atları da öyle. Dorian'ın bu kıyılarda büyümüş ve Afrika'nın hastalıklarına bağışıklık kazanmış hayvanlara ihtiyacı vardı.

Bütün adamlarıyla yük kafilesini karaya taşımak üç gününü aldı. Dorian zamanının büyük bir kısmını rıhtımda ya da kumsalın yukarsında yeni inşa edilmiş kampta geçirmişti. Üçüncü günün akşamı kentin sokaklarında yanında Batula ve subaylarından üçüyle birlikte kaldığı yere dönüyordu. Kalenin kapılarına yaklaşmışlardı ki, delikanlı ona çocukluk adıyla seslenildiğini duydu. " El Amhara!"

Yıllardır duymadığı bu sesi tanıdığı için hızla dönerek daracık yolun öbür yanındaki eski caminin kapısına büzülmüş peçeli kadına bakakaldı. "Tahi? Sen misin?"

"Allah'ım sana çok şükür! Beni tanıyamamandan korkmuştum."

Dorian koşup kadıncağızı kucaklamak isterdi, ama umumi bir yerde bu şekilde davranmak görgü kurallarına karşı gelmek olurdu. Tahi'ye, "Burada kal, seni alıp bana getirmesi için birini yollayacağım," dedi ve yoluna devam etti. Az sonra, Tahi'yi alıp kalede valinin kendisine ayırdığı daireye getirmesi için Batula'yı yolladı.

Tahi kapıdan içeri girer girmez peçesini başından atıp Dorian'a koştu.

Ağlıyor, anlaşılmaz sözler mırıldanıyordu. "Küçük oğlum, bebeğim, ne kadar da büyümüşsün! Sakalın var, bakışın da bir şahininki gibi sert, ama seni nere de olsa tanırdım. Ne kadar büyük adam olmuşsun, hem de bir şeyh!"

Dorian gülerek ona sarıldı ve saçlarını okşadı. "Bu gümüş teller de nesi dadıcığım? Ama sen yine de güzelsin."

"Ben yaşlı bir kadınım, ama bana sarılman beni gençleştirdi."

"Otursana." Dorian, Tahi'yi taraçadaki bir halı kümesinin üstüne oturttu, sonra da bir köleyi şerbet ve ballı hurma getirmesi için yolladı.

"Senden duymak istediğim o kadar çok şey var ki." Tahi delikanlının sakalını ve yanağını okşadı. "Güzel bebeğim, güzel bir erkek olmuş! Lamu'dan ayrıldıktan sonra bütün yaptıklarını anlat bana."

Delikanlı yaşlı kadına sevgiyle gülümseyerek, "Bunu yapmak bütün bir gün ve geceyi alır," diye itiraz etti.

Tahi, "Dinlemek için hayatımın kalan kısmı feda olsun," deyince, Dorian onun bütün sorularını yanıtladı. Bu arada kendi öğrenmek istediklerini sormayı ertelemek için bütün gücünü kullandı.

En sonunda, "Halife bu yüzden beni Lamu'ya ve Ateş Sahili'ne geri yolladı; sevgili yüzüne tekrar bakabildiğim için Allah'ıma şükrediyorum." Tahi'nin yüzü üzüntüden ve çektiği eziyetlerden kırış kırış olmuş, saçları da gümüş rengini almıştı, ama Dorian hala onu eskisi kadar seviyordu. "Ben gittikten sonra neler yaptığını anlat," diye atıldı.

Yaşlı kadın zenana'da yaşadığını ve haremağası Kuş'un ona yüklediği güç işleri yapmak zorunda kaldığını anlattı. Ardından, "Ama en azından kafamı sokacak bir damım oldu ve karnım doydu. Bunun için de Allah'ıma şükrediyorum," dedi.

Dorian, "Artık benimle kalacaksın, böylece bana gösterdiğin sevgiyle özene bir karşılık verebileceğim," dedi. Tahi mutluluğundan ağlıyordu. Dorian sonunda laf olsun diye konuyu açmış gibi davranarak dilinin ucundaki soruyu sordu ve korktuğu yanıt almayı bekledi. "Küçük Yasmini ne alemde? Herhalde koskoca bir kadın olmuş ve Moğol prensiyle evlenmek için Hindistan'a gitmiştir?"

Tahi, "O prens, kız daha yanına gidemeden koleradan öldü," dedikten sonra çokbilmiş bir ifadeyle delikanlının yüzüne baktı.

Dorian duygularını Tahi'den gizlemeye çalışarak şerbetinden bir yudum aldı. Biraz sonra, "Ona başka bir soylu ya da önemli bir koca buldular mı bari?" diye sordu.

Tahi, "Evet," dedi. "Abu Dabi'de el-Bil Khail emiri. Elli cariyesi olan yaşlı bir adammış. Üç nikahlı karısından büyüğü iki yıl önce ölmüş." Tahi konuşurken delikanlının yeşil gözlerinde biçimlenen acı dikkatinden kaçmamıştı.

Dorian, "Ne zaman evlendi?" diye sordu.

Tahi delikanlıya acımıştı. "Yasmini nişanlı, henüz evlenmedi," dedi.

"Rüzgarlar yön değiştirip kusi esmeye başlayınca damatla buluşmaya gidecek. O zamana dek burada zenana 'da üzüntü içinde bekliyor."

"Yani Yasmini hala burada, Lamu'da, öyle mi?" Dorian yaşlı kadına bakakamıştı. "Bundan haberim yoktu."

"Daha bu sabah bahçedeki havuzun başında onunla beraberdim. Senin burada olduğunu biliyor. Zenana'daki herkes biliyor. Adını söylediği zaman Yasmini'nin gözlerini görmeliydin. Büyük Salib'in yıldızları gibi parlıyorlardı. 'El-Amhara'yı bir kardeş gibi, hatta daha fazla seviyorum. İhtiyar bir adamın karısı olarak dünya yüzünden sonsuza dek yok olmadan önce onu son bir kez görmeliyim,' dedi." Dorian halının üstünden firlayıp taraçanın sonuna yürüdü. Orada durup dhow'larının demirli bulunduğu körfeze gözlerini dikti. Kaderinin çarkı bir dönüş daha yapmış gibi garip bir sevinç duyuyordu. Çöldeki zorlu yıllarında Yasmini'yle ilgili anıları gitgide solmuşsa da, o buna rağmen Saar şeyhlerinin kendi kızlarının arasından ona bir eş bulmaları önerilerini geri çevirmişti. Başka bir şey ya da başka birini, muzip muzip gülümseyen maymun yüzlü küçük kızı beklediğini şu ana dek anlayamamıştı.

Ama sonra birden mutluluğu gölgelendi. Aralarında öyle çok engel vardı ki. Yasmini zenana 'da tutsaktı, üstelik başka bir adamla nişanlıydı. Allah'ın önünde o Dorian'ın kız kardeşiydi ve kardeşler arasında zinanın cezasının ölüm olduğunu biliyordu. Kral ailesinden bir bakirenin kızlığını bozup zenana'nın kutsallığını kirletirse halife bile onu taşlanma veya başının kesilmesi gibi cezalardan kurtaramazdı. Ayrıca, Yasmini'ye kim bilir ne yaparlardı? Kuş'un yoldan çıkan koruması altındaki kızlara nasıl davrandığı konusunda fısıldaşılan öyküleri anımsayınca ürpermekten kendini alamadı. Kızın birinin ölmesinin dört gün sürdüğünü, feryatlarının zenana'dakileri bütün o süre boyunca uyutmadığını anlatmıştı. "Onu tehlikeye atamam," dedi yüksek sesle. Duyguları onu kah bir yana, kah öbür yana itiyordu. "Ama kalbime karşı koyamıyorum," diye mırıldandı. Dönüp yumruğunu sert mercan kayası duvara çarptı ve duyduğu acıdan zevk aldı. "Ne yapayım, Tanrım?"

Tahi'nin halının üstünde bağdaş kurup beklediği yere döndü. "Benden ona bir mesaj götürür müsün?" diye sordu.

"Götüreceğimi biliyorsun. Ona ne diyeyim, oğlum?"

"De ki yarın ay gökte yükseldiği zaman onu Melekler Yolu'nun sonunda bekleyeceğim."

Dorian, Batula'yı yanında götürmedi. Gece bastırırken yanına bir at aldı ve

üstünde bol bir entari, başında da yüzünü örten bir peçeyle kentten çıkarak kuzeye yollandı. Her patikayı, akarsuyu, orman parçasını ve mangrov bataklığını anımsıyordu.

Palmiye koruluğunun etrafında bir daire çizince ilerde, ay çıkmadan karanlık ve tüyler ürpertici gözüken yüksek duvarlarıyla zenana'yı gördü. Eski yıkıntıyı bularak atını, oduncuların patikasını izleyenlerin onu görmeyecekleri bir ağaca bağladı. Bununla birlikte, hurafelerden ve ormanın cinlerinden ödleri koptuğu için adalıların bu saatte ortalıkta dolaşmayacaklarını biliyordu.

Moloz yığınını aşarak çalıların arasında ilerledi ve tam ortadaki gizli çanağa ayak bastı. Tünelin ağzı çalılar ve bitkilerle tıkanmıştı. Delikanlı geçen yıllar içinde hiç kimsenin bu yolu kullanmamış olduğunu görebiliyordu.

Bir mercan blokunun üstüne ilişti. Buradan hem tünelin ağzını görebiliyordu, hem de bir gelen olup olmadığını anlayabilecekti. Fazla beklemesine gerek kalmadı. Ay ışığı çok geçmeden doğu göğünü doldurdu, ay da palmiyelerin tepesine yükselerek çanağı gümüş renkli aydınlığına bürüdü.

Derken tünelin ağzından gelen hafif bir ayak sesi ve bir fısıltı duydu. " Dowie? Orada mısın?" Genç kızın sesi aklında kaldığından daha boğukçaydı. Delikanlı tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Buradayım,Yassie."

Tünelin ağzını maskeleyen dallar aralandı ve genç kız ay ışığına çıktı. Üstünde sade beyaz bir giysi vardı; başı da sadece bir şalla örtülüydü. Dorian onun boyunun çok uzadığını hemen fark etti, ama vücudu hala incecik ve asma dalı gibi esnek, adımları ürkmüş bir ceylanınki gibi hızlı ve çevikti. Genç kız Dorian'ı görünce hemen durdu, sonra ağır ağır uzanıp yüzünü örten peçeyi çekti.

Delikanlının o an soluğu kesildi. Ay ışığında göz kamaştırıcı bir güzelliği vardı. Artık çocuk olmamasına rağmen, yüzü bir perininki gibi narindi. Çıkık elmacık kemikleri ve çok iri kara gözleri vardı. Gülümsediği zaman dudakları dolgun, dişleri düzgün ve beyazdı.

Dorian ayağa kalktı ve kendi yüzünü örten peçeyi kaldırdı. Yasmini irkildi. "Ne kadar uzamışsın, üstelik sakalın da var." Genç kız arkasını getirmeyerek kararsız bir tavırla durdu.

Dorian da, "Sen de nefis bir genç kız olmuşsun," dedi.

Yasmini, "Bilsen seni ne kadar özledim," diye fısıldadı. "Geçen her gün... "

Genç kız birden erkeğe doğru koştu, Dorian da ona kollarını açtı. Kız şimdi titriyor ve delikanlının göğsüne yaslanarak hafif hafif hıçkırıyordu. "Ağlama, Yassie. Ne olur, ağlama."

Yasmini, "O kadar mutluyum ki," diyerek hıçkırıyordu. "Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Dorian, genç kızı mercan bloğunun üstüne çekti. Yasmini'nin ağlaması kesilmişti. Biraz geri çekilerek delikanlının yüzüne baktı. "Zenana 'da bile senin haberlerini alıyordum. Nasıl güçlü bir savaşçı olduğunu, çölde nasıl büyük bir savaş kazandığını, babamızla Maskat'a girdiğini ve orada da bir savaş kazandığını biliyorum."

"Ama yalnız değildim." Delikanlı gülümseyerek parmağının ucunu kızın dudaklarının üstünde gezdirdi. Hızlı hızlı konuşuyorlar, birbirlerinin sözünü kesiyorlar, birçok konuyu yarım bırakarak başka bir şeye geçiyorlardı.

Dorian bir ara, "Sevgili maymununa ne oldu?" diye sordu.

Yasmini'nin gözleri doldu. "Jinni öldü," diye fısıldadı. "Kuş onu değerli bahçesinde buldu ve bir kazmayla vurarak öldürdü. Küçük vücudunu da armağan olarak bana yolladı."

Dorian o zaman konuyu değiştirdi ve daha hoş çocukluk anılarına dönerek genç kızı güldürmeyi başardı. Sonra ikisi de sustular ve Yasmini çekingen bir tavırla önüne baktı. Dorian'a bakmadan, "Çocukken beni denizde yüzmeye götürdüğünü anımsıyor musun?" diye sordu. "Hatırladığım kadarıyla bu zenana' dan ilk çıkışımdı."

"Hatırlıyorum." Delikanlının sesi boğuktu.

"Bu gece beni yine oraya götürür müsün?" Genç kız erkeğin yüzüne baktı. "Ne olur, Dowie."

Ağaçların arasında el ele yürüdüler ve mehtapta ışıldayan kumsalda kimselerin olmadığını fark ettiler. Palmiyelerin gölgeleri kumların üstünde mor-siyah renkteydi, su da siyah bir incinin yağlı ışıltısıyla parlıyordu.

Buraya son gelişlerinden beri kum taşının içindeki mağara, dalga hareketlerinin etkisiyle daha derin oyulmuştu. Bunun ağzında durarak birbirlerine baktılar. Genç kız delikanlıya bakarak, "Bu yaptığımız acaba günah mı?" diye sordu.

Dorian, "Öyle de olsa umurumda değil," diye karşılık verdi. "Tek bildiğim şey seni sevdiğim ve seninle beraber olmanın bana günah gibi görünmemesi."

Kız, "Ben de seni seviyorum," dedi. 'Yüz yaşıma kadar bile yaşasam, hiç kimseyi veya hiçbir şeyi daha fazla sevemem." Bunları söylerken boynundaki kurdeleyi çözmüş ve gömleğinin kumların üstüne düşmesine yol açmıştı. Üstünde sadece ipekli pantolonu vardı.

Dorian ona bakarken soluğunun kesildiğini hissediyordu. Kızın göğüsleri irileşmişti, uçlarıysa koyu renkli ve çıkıktı. Pürüzsüz olan teni bir istiridye kabuğunun iç zarı gibi ışıldıyordu. Yarı meydan okur, yarı çekingen bir tavırla, "Maymuna benzediğimi söyleyerek bana takılırdın," diye hatırlattı.

"Artık söylemiyorum." Delikanlı kendini toparlamaya çalışıyordu. "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim," diye soludu.

"Beni beğenmemenden o kadar korkuyordum ki. Benden hoşlanmanı istiyorum, Dowie. Ne olur, benden hoşlandığını söyle."

Dorian, "Seni seviyorum," diye karşılık verdi. "Kadınım ve karım olmanı istiyorum."

Yasmini mutluluktan kahkahalar atarak delikanlının ellerini yakaladı ve göğüslerinin üstüne koydu. Göğüsleri sıcak ve yumuşaktı, başları erkeğin parmaklarının arasında sertleşmişti. Yasmini, "Ben senin kadınınım," dedi. "Sanırım, senin hep kadının oldum. Nasıl yapıldığını bilmiyorum, ama bu gece burada senin karın olmak istiyorum."

"Emin misin, sevgilim? Başkaları bunu öğrenecek olursa, sonuç büyük bir ayıp ve korkunç bir ölüm olabilir."

"Sensiz olmak benim için Kuş'un düşünebileceği herhangi bir cezadan daha korkunç bir ölüm olur. Bunun sonsuza dek süremeyeceğini biliyorum, ama bu bir tek gece olsun karın olayım. Nasıl yapacağımı göster bana, Dowie. Ne olur, göster."

Delikanlı bunun üzerine entarisini kumların üstüne yaydı ve genç kızı bunun üstüne yatırdı. Sonra ağır ağır ve büyük bir tatlılıkla, küçük aşk sesleri ve şaşkınlık iniltileri arasında, sonsuz bir coşku içinde eriyen uzun bir acı sıtmasından sonra iki sevgili oldular.

Dorian bundan sonraki günlerde ötesindeki ana karada girişeceği seferi planlamakla meşgul oldu. Lamu'da ne geçirebildiği bütün yük hayvanlarıyla atları satın aldı ve kaptanlarından birini üç dhow'la birlikte -orada da aynı şeyi yapması için- Zanzibar'ın güneyine yolladı. Kendisi, pazardaki tahıl stoklarıyla ticaret mallarının büyük bir kısmını da satın aldı.

Sonra, kervanların sahipleri ve çapulcuların saldırıp yağmaladığı kervanlarda bulunan Arap tacirlerle konuşmak için her gün birkaç saatini harcadı. Çapulcuların kimliklerini, sayılarını, silahlarının türlerini ve saldırılarını gerçekleştirmek için uyguladıkları yöntemleri öğrenmeye çalıştı. Bu adamların uğradıkları kayıpların hesabını tuttu ve sonuç onu şaşırttı. Üç yüz bin tozu yirmi yedi ton yeni fildişi ve on beş bine yakın yeni yakalanmış köle çalınmıştı. Halifenin endişelenmekte yerden göğe kadar hakkı vardı.

Çapulculara gelince, onlar hakkındaki söylentiler belirsiz ve çelişkiliydi. Bazıları onların, yanlarında siyah okçular ve kılıç ustaları bulunan insanlar - Frenkler- olduğunu söylüyorlardı. Bir başkası onların kılıç ve okla savaşan vahşiler olduğu iddiasındaydı. Yine bir başkası, saldırılarını kervanlar kamp kurdukları zaman gerçekleştirdiklerini söylüyordu. Bir adam uzun köle ve hamal kervanına gündüz vakti baskın düzenlediklerini, muhafızları katlettiklerini, bir tek kendisinin kaçabildiğini anlattı. Bir tacir ise çapulcuların, kendisiyle birlikte bütün adamlarının hayatını bağışladıklarını, ama üstlerinde başlarında ne varsa aldıktan sonra salıverdiklerini anlattı. Dorian sonunda, çapulcuların kimler oldukları konusunda bir fikir birliği olmadığına ve belli bir yöntemlerinin bulunmadığına karar verdi.

Açık olan tek şey vardı: Çapulcular güneydeki vahşi bölgelerden orman cinleri gibi ortaya çıkıyorlardı ve aynı yoldan geçerek gözden kayboluyorlardı. Dorian, ele geçirdikleri köleleri ne yapıyorlar?" diye sorunca Araplar omuzlarını silktiler. Dorian, "Onları bir yerlerde satmaları gerekir," diye ısrar etti. "Ama bu kadar çok insanı nakletmek için büyük gemilerden oluşan bir filo lazım."

Ona Ateş Sahili boyunca böyle bir filo görülmediğini söylemeleri üzerine Dorian'ın şaşkınlığı daha da arttı.

Delikanlının planlarına temel olabilecek o kadar az kesin bilgisi vardı ki. Bütün yapabileceği, ticaret neredeyse kesildiği için kervanları korumak ve tekrar harekete geçmelerini sağlamaktı. Böylesine büyük kayıplara uğrama tehlikesi karşısında Lamu ve Zanzibar'daki Arap tacirlerinin pek azı yeni seferleri finanse etme riskini göze alabilirlerdi.

Dorian'ın planlarının bir kısmı, haydutlara savaş açmak, onları inlerine kadar izlemek, vahşi birer hayvan gibi kovalamak ve yok etmek esasına dayanıyordu. Delikanlı bu amaçla, ticaretin durması üzerine işsiz kalmış bütün muhafızlarla kervan rehberlerini görevlendirdi.

Ana karadaki hava değişene dek bir şey yapamazdı. Şimdi Büyük Islaklık

mevsimiydi. Kıyılardaki bütün alçak araziler yağmurların yol açtığı taşkınların altında kalmış, Ateş Sahili de korkunç ününü haklı çıkarmaya başlamıştı. Bununla birlikte, yağmurlar durup da kusi rüzgarı tekrar esmeye başladığı zaman Dorian yola çıkmaya hazır olmalıydı.

Kusi'nin başlamasını düşününce Yasmini'yi hatırlıyordu. Aynı rüzgar genç kızın gemisini kuzeye, körfeze ve evliliğe götürecekti. Bunun düşüncesi bile delikanlıyı öfke ve çaresizlik içinde bırakıyordu. Maskat'ta halifeye bir mektup yazıp ondan bu evlilik planlarını iptal etmesini istemeyi, hatta aşkını itiraf edip Yasmini'yle evlenmesi için onay almayı bile düşündü.

Genç kızla her akşam ortalık karardıktan sonra buluşuyorlardı. Dorian düşüncesini ona açtığında Yasmini korkudan titredi. "Ben kendimi düşünmüyorum, Dowie. Babamız, aramızdaki aşkın varlığından şüphe ederse seni ne kadar severse sevsin, konuyu, yargılarını istemek için mollalara havale etmek zorunda kalır. Yargılanmamamız da şeriata göre yapılır. Bu durumda ikimiz hakkında ancak bir tek karar çıkabilir. Hayır, Dowie, kaderimiz Allah'a kalmış, o ise her zaman merhametli olmuyor."

Dorian, "Seni alıp götüreceğim," dedi. "Dhow'larımdan birini ve en iyi adamlarımdan birkaçını alıp uzaklara gidecek, aşkımızı yaşayabileceğimiz bir yer bulacağız."

Yasmini içini çekti. "Öyle bir yer yok. İkimiz de Müslümanız, o yüzden İslam dünyasında bizi barındıracak bir tek yer olamaz. Sonsuza dek dışlanır, amaçsız dolaşır dururuz. Sen burada büyük bir adamsın, yakında daha da yükseleceksin. Babamızın, herkesin sevgisini ve saygısını kazandın. Bütün bunları benim için feda etmene izin veremem."

Değerli vakitlerinin büyük bir kısmını durumlarının umutsuzluğunu tartışarak geçiriyorlardı. Mehtapta birbirlerinin kollarının arasında yatıyor ve fısıldaşıyorlardı. Kendileri için hiçbir kurtuluş umudu olmadığını kavrayınca da kaderlerini böyle değiştirebileceklermiş gibi vahşice bir ihtirasla sevişiyorlardı, Dorian her sabah güneş doğmadan sevgilisini tünelin ağzına götürüyor, Yasmini orada onu son kezmiş gibi öpüyor ve Melekler Yolu'ndan zenana'ya dönüyordu. Bir zamanlar canlı ve mutlu olan, zenana'da herkes tarafından sevilen kız, gündüz saatlerinde solgun, sessiz ve uyuşuk oluyordu. Dostları ve hizmetkarlar endişelenmeye başlamışlardı. Ve dışarıya kapalı bu küçük dünyada ergeç Kuş'un kulaklarına ulaşmayan hiçbir şey yoktu.

Tehlikeli aşk ve umutsuzluk maceraları muson rüzgarlarındaki dönüşüme kadarki aylar boyunca sürdü gitti. Ana karaya gidecek keşif kuvveti yola

çıkmaya hazırdı, Yasmini'nin düğününün son hazırlıkları da tamamlanmıştı. Drahoması Maskat'tan Abu Dabi'deki nişanlısına yollanmıştı, çeyizi de genç kızı binlerce mil kuzeydeki yeni evine ve hayatının kalan kısmını geçireceği bir başka zenana'ya götürecek dnow'a yüklenmeye hazırdı. Dorian, "Seni alıp götüreceğim," dedi. "Ne pahasına olursa olsun, seni bu hayattan kurtaracağım."

"Hayır, Dowie, buna izin veremem, ilerki yıllarda bir sürü karın olacak, ben yanında olmadan zaferler kazanacak ve mutlu olacaksın."

Delikanlı, "Senden başka hiçbir şey umurumda değil," diye itiraz etti.

"Öyleyse Melekler Yolu'ndan bir daha sana gelmeyeceğim. Bu çılgınlığı aklından çıkarmaya söz vermezsen bu son buluşmamız olacak, Dowie. Bana yemin etmek zorundasın"

"Bunu yapamam."

"O zaman seni bir daha görmeyeceğim."

Dorian sevgilisinin kararlı olduğunu fark ediyordu. "Yapma, Yassie, ikimize karşı bu kadar zalim olamazsın."

"Öyleyse benimle son bir defa seviş."

"Yassie, ben sensiz yaşayamam."

"Sen güçlüsün. Yaşarsın. Benimle seviş. Bana ilerki yıllarda destek olacak, anımsanacak bir şey ver."

Sonunda tünelin ağzında ayrıldılar, Yasmini de gözyaşlarından önünü göremez halde daracık geçitten koşarak geçti. Evliyanın mezarının yukarsındaki delikten kendini dışarı çektiği sırada kocaman bir el kolunu yakalayıp onu ayağa kaldırdı.

Genç kız debelenip tekmeler atarken Kuş onun yüzüne karşı kıkırdıyor, kızı rahatlıkla kollarında tutuyordu. "Yıllardan beri bugünü bekliyordum, küçük fahişe. Günün birinde seni avucumun içine alacağımı biliyordum. Oldu bitti fazla cüretkar ve dikbaşlıydın."

Yasmini, "Bırak beni!" diye bağırdı. "Beni yere bırak."

Kuş, "Hayır," diye karşılık verdi. "Artık benimsin. Bir daha asla kurallarıma karşı gelemeyeceksin. Öbür kadınlar feryatlarını duyarak yataklarına büzülecek, günahın bedelinin ne kadar korkunç olduğunu düşünecekler."

Yasmini, "Babam," diye bağırdı. "Nişanlım. Bana zarar verirsen, bunun senden acısını çıkarırlar."

"Baban belki adını hatırlamıyordur bile. Senden başka bir sürü kızı daha var ve bunların hiçbiri fahişe değil. Nişanlın dersen, başkasının çiğnemiş olduğu çürük bir meyveyi asla haremine kabul etmeyecektir. Hayır, küçüğüm, bundan sonra sen yalnız Kuş'a aitsin."

Kuş kızı mezarlığın yanındaki küçük hücreye taşıdı. Burası bahçelerin arkasındaydı ve zenana'nın kalan kısmından dikenli çalılarla örülü bir çitle ayrılmıştı. Yardımcılarının ikisi orada bekliyorlardı. Onlar da şişman, fakat güçlü kuvvetli hadımlardı. Cezayı daha önce de defalarca uygulamış olduklarından gerekli bütün hazırlıkları yapmışlardı.

Kuş, Yasmini'yi katı tahta tezgahın üstüne yatırdı ve dikkatli hareketlerle giysilerini üstünden çıkardı. Sırıtan hadımların üçü de beklemedeydiler. Üstlerinde sadece kalçalarına sardıkları peştamallar olduğu halde, ufak ve sıcak hücrede şimdiden terlemeye başlamışlardı bile. Giysilerinden sıyrıldıkça kızın vücuduna dokundular, pürüzsüz bacaklarını okşayıp saçlarını kokladılar, küçük-dik göğüslerini çimdiklediler. Yasmini sonunda çıplak kalınca, el ve ayak bileklerini deri kayışlarla tutturdular. Genç kızın kolları ve bacakları açılmış ve kıskıvrak bağlanmıştı. Kuş bundan sonra bacaklarının arasına geçerek ona babacan bir tavırla gülümsedi.

"Fuhuş yaparken suçüstü yakalandın," dedi. "Erkeği biliyoruz, adalete teslim edilemeyecek kadar rütbesinin yükselmiş olması doğrusu canımı sıkıyor. Onun da cezası senin akıbetini öğrenmek olacak. Bu duvarların dışındaki dünya senin ateşli bir hastalıktan öldüğünü duyacak. Yılın bu mevsiminde böylesi ölümler çok. Ama ben gerçeğin aşığının kulağına fısıldanması için gerekeni yapacağım. Hayatının kalan kısmında senin bu çok ilginç ölümünden sorumlu olduğunu bilerek yaşayacak."

Hadım hala gülümseyerek şişman elini kızın cinsel organının üstüne koydu, bacaklarının arasındaki ince siyah tüyleri okşadı. "Bu odaya gelen bütün kötü kızların başına neyin geldiğini herhalde duymuşsundur. Eğer duymamışsan işimize devam ederken sana izah edeceğim."

Kuş öbür hadımlardan birine işaret etti. Adam elinde tahta bir tepsi tutarak Kuş'un yanına geldi. Tepside her biri pirinç kağıdına sarılı iki küçük paket vardı. Balık biçiminde ve parmak uzunluğunda olan paketlerin her iki ucu sivriltilmişti. Koyun iç yağıyla bolca yağlanmış olduklarından lambanın ışığında ışıldıyorlardı.

Kuş açıkladı. "Bunların her birinin içinde beş ons chili tozu var. Onları kendim küçük bahçemde yetiştirdim. Bilinen en sert kırmızı biberlerdir.

Meyvemin suyu, hayatı boyunca en acı biberlerle karnını doyurmuş birinin bile ağzını ve etini yakacaktır. O biberleri ezip toz haline getirirken ellerimi korumak için köpek derisinden eldivenler giymek zorunda kalıyorum."

Hadım birden şişman işaret parmağını kızın içine soktu. "Bir tanesi şu önündeki cici küçük delik için," dedi. Kızcağız şok, acı ve utancın etkisiyle bağırırken hadım ona bakıp çirkin çirkin sırıtıyordu. Sonra parmağını çekerek bu kez daha arkadaki deliğe soktu, "İkinci paket de şu arkadaki, daha koyu renkli mağara için," diye devam etti. Öbür iki hadım da neşeyle kıkırdadılar.

Kuş tepsideki paketlerden birini eline aldı. Yasmini dehşet içinde bakarak kendisini hapseden kayışları zorlamaya başladı. Kuş iki yardımcısına, "Bacaklarını tutun," diye homurdandı. Hadımlardan biri Yasmini'nin bacaklarını açıla bildiği kadar açtı. Kuş ipeksi tüyleri ve bunun ötesindeki yumuşak dudakları gerdi. Sonra, deneyimli hareketlerle yağlı paketi kızın vajinasına itti.

"El-Amhara'nın benim için nasıl yolu açtığına ve işimi kolaylaştırdığına bakın," dedi. Sonra geri çekilerek parmağını peştemalına sildi. "Öndeki iş tamam," dedi. "Şimdi gelelim arkadakine." İkinci pakedi eline aldı. Yardımcısı, ellerini Yasmini'nin vücudunun altına sokarak yuvarlak küçük kaba etlerinin her birini bir eliyle kavradı ve hoyratça birbirinden ayırdı.

Yasmini dudaklarını kemiriyordu, dişleri de kendi kanıyla pembeye boyanmıştı. Altın renkli küçük vücudunu kayışlarının izin verdiği ölçüde bir sağa, bir sola atıyor' gözlerinden boşanan yaşlar saçlarının içine akıyordu.

Kuş serbest elini kızın kaba etlerinin arasına soktu. Yardımcısına, "Onu daha çok aç!" diye emretti. "Evet, böyle daha iyi. O kadar tatlı ve sıkı ki."

Yasmini'nın hıçkırıkları canhıraş bir feryatla son buldu. Kuş'un ağzı kulaklarına varıyordu, "İşte oldu! Şimdi de tatlı paketleri atmaması için ayak bilekleriyle dizlerini sıkıca bağlayın." Hadımlar çok hızlı çalıştılar, sonra geri çekilerek eserlerini hoşnutlukla seyrettiler.

Kuş, "Şimdi de gidin ve fahişenin mezarını kazın," dedi. Mezarlığa gittiler, çok geçmeden de kazmalarının sesi duyulmaya başlandı. Neşeli neşeli gevezelikleri Yasmini'nin kulağına kadar geliyordu.

Kuş genç kızın yanına geldi. "Mezarın hazır. Seni toprağın içine indirdiğimiz zaman üstüne örteceğimiz çarşaf da." Uzaktaki duvarı eliyle işaret etti. "Baksana, mezarının başına dikeceğimiz tahtayı bile sevgi dolu ellerimle oydum." Genç kızın okuyabilmesi için tahtayı uzattı. "Üstünde ölüm tarihin bile

yazılı, dünyaya ateşli bir hastalıktan öldüğünü söylüyor."

Yasmini artık susuyordu. Vücudu kaskatı kesilmişti. Yaşlardan parıldayan gözleri, üzerine eğilmiş adamın yüzüne dikilmişti.

Kuş devam etti. "Şu chili tozu o kadar güçlü ki, pirinç kağıdını yavaş yavaş eritirken içerden de senin vücudunun sıvıları kağıdı ıslatarak daha da inceltecek. Paket kısa zamanda erirken toz da gizli yerlerine boşalacak."

Kuş kızın saçlarını okşar gibi alnından arkaya itti, başparmağıyla da gözlerindeki yaşları kadınsı bir yumuşaklıkla sildi. "Önce hafif bir batma hissedeceksin," dedi. "Bu his çok geçmeden bir yanmaya, arkadan da cehennemi bile aratmayacak bir yangına dönüşecek. Bu tahta yatakta pek çok fahişenin ölümüne tanık oldum ben, ama çektikleri acıları tarif etmek için yeterli kelime olduğunu sanmıyorum. Ateş rahmini ve bağırsaklarını tıpkı yüz fare gibi kemirecek, feryatların da zenana'daki bütün kadınların kulaklarına ulaşacak. Günah işlemenin eşiğine geldikleri zaman seni anımsayacaklar."

Hadım şimdi kesik kesik soluklar alıyordu. Betimlediği ıstırap tablosu onu heyecanlandırmış gibi huşu içindeydi. "Bütün bunlar ne zaman mı başlayacak?" diye sordu. "Bundan emin olamayız. Bir saat sonra da olabilir, iki saat sonra da, belki daha bile uzun sürer. Ne kadar mı sürer? Bunu sana söyleyemem. Güçsüz olanların bir günün içinde öldüklerini gördüm. Güçlüler dört gün dayanabiliyor ve son anlarına kadar haykırıyorlar. Öyle sanıyorum ki sen güçlülerdensin. Neyse, göreceğiz."

Kuş kapıya giderek mezarı kazan adamlara seslendi. "Daha bitiremediniz mi? işiniz bitmeden gelip eğlenceyi seyredemezsiniz."

"Az kaldı." Yardımcılardan biri durup kazmasına yaslandı. Çukurun içinden tıraşlı kafasının yalnız tepesi görünüyordu. "Birinci paket patlamadan işimiz biter."

Kuş odaya döndü ve duvarlardan birinin dibindeki sıraya yerleşti. Yasmini'ye, “İşin en ilginç yanı şu bekleyiş," dedi. "Bazıları merhamet dilenirler, ama ben, senin bunu yapmayacak kadar gururlu olduğunu biliyorum. Cesur olanlardan bazıları paketin patladığı zamanı benden gizlemeye çalışırlar. Beni eğlencemden-mahrum etmeye çalışırlar, ama bu uzun sürmez." Adam kıkırdadı. "Fazla uzun sürmez." .

Kollarını yumuşak ve kadınsı göğsünün üstünde çaprazladı ve arkasındaki duvara sırtını dayadı. "Sonuna dek senin yanında olacağım, Yasmini, nefis anların her birini seninle paylaşacağım. Mezarının başında da herhalde bir iki

gözyaşı dökerim. Ne de olsa yufka yürekli bir adamım."

Kuş'un, bir kızı daha mezarlığın yanındaki küçük kulübeye götürdüğü haberi zenana'da çabuk yayıldı. Tahi söylentileri duyunca, kızın kim olduğunu tahmin etti. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Hiç düşünmeden başına bir atkı attı ve peçesini taktı. Prens'in karılarından ya da cariyelerinden biri tarafından kente yollandığı vakit eşyaları koyduğu sepeti kaptı. Özgür bir kadın olarak zenana ile duvarların ötesindeki açık dünya arasında kontrol edilmeden gidip gelebiliyordu; çarşıya gitmek ise günlük görevleri arasındaydı. Mutfak bloğunun arkasındaki loş odasından çıktı ve manastır boyunca koştu. Hadımlardan birinin onu kapılara varmadan durdurmasından korkuyordu.

Zenana'yla bahçelere doğal olmayan yoğun bir sessizlik egemendi. Hiçbir çocuk gülmüyor, hiçbir kadın şarkı söylemiyordu, mutfaktaki ateşler de söndürülmüştü. Kadınlar dünyasının her bireyi kendini ve çocuğunu kendi dairesine kapatmıştı. Ortalık öylesine sessizdi ki, Tahi dinlemek için durunca bütün duyabildiği, kendi kanının kulaklarında zonklaması oldu.

Kapıda yalnız hadım muhafızlardan biri beklemekdeydi, ama adam Tahi'yi iyi tanıyordu. O da bu belirgin havadan öylesine etkilenmişti ki, Tahi kimliğini bildirmek için peçesini kaldırınca dikkat etmedi bile. Yüzüklerle dolu tombul ellerinden biriyle geçebileceğini işaret etti.

Tahi kapıdan görülemeyecek kadar uzaklaşınca sepeti fırlatıp koşmaya başladı. Bir mil kadar yol aldıktan sonra kalbi o kadar yorulmuştu ki soluk almakta güçlük çekiyordu. Yolun kenarına düştü ve bacaklarını kendisini bir adım daha ileri götürmeye zorlayamadı.

O sırada köle bir oğlan, deri tabaklamakta kullanılan mangrov kabuğu yüklü iki eşeği güderek tarlalardan çıktı. Tahi güçlükle ayağa kalktı ve entarisi nin altında kesesini aradı. Çocuğa, "Kızım ölmek üzere. Ona mutlaka hekimi götürmeliyim," diye seslendi. Çocuğa bir gümüş rupi uzattı. "Beni hekime götürürsen kaleye geldiğimiz zaman sana bundan bir tane daha veririm."

Oğlan paraya bir göz attıktan sonra "olur" der gibi başını salladı. Kabuk destelerinden birini çözerek yolun kenarına bıraktı. Tahi'yi eşeğin üstüne oturttu, küçük hayvanı kırbaçlayıp koşturmaya kendisi de gülerek arkasında koşmaya başladı. Tahi'ye, "Sıkı tütün, dadı. Rabat ok kadar hızlıdır. Sen gözünü açıp kapayana kadar limanda oluruz," diye seslendi.

***

Dorian, Ben Abram'la taraçada oturuyordu. Bol telveli bir kahve içiyorlar, bir yandan da ana karaya yapılacak sefer için gerekli olan tıbbi malzemenin bir listesini yapıyorlardı. Hekimle delikanlı, Dorian'ın Lamu'da karaya ayağını bastığı andan itibaren dostluklarını yenilemişlerdi. Ben Abram her gün Dorian'la sabah namazında buluşuyor, ondan sonra da iki eski dost gibi oturup sohbet ediyorlardı.

"Bu adadan ayrılamayacak kadar yaşlıyım." Ben Abram, Dorian'ın askerlerin sağlığıyla ilgilenmesi için sefere katılması yolundaki ısrarına itiraz ediyordu.

Dorian, "İlk tanıştığımız gündeki kadar güçlü ve dinamik olduğunuzu ikimiz de biliyoruz," dedi. "Karanın içerlerinde korkunç bir hastalıktan ölmemi ister misiniz? Size ihtiyacım var, Ben Abram."

Taraçanın ucunda bir patırtı kulağına gelince Dorian devam etmedi. Aya ğa kalkarak muhafızlara, "Bu şamata nedir?" diye öfkeyle seslendi. "Rahatsız edilmemem için size kesin emir vermiştim."

"Size kurban olayım, büyük şeyh. Ama yaşlı bir kadın burada tepinip duruyor, sağı solu tırmalıyor."

Dorian kadını kapı dışarı etmelerini söyleyeceği sırada yaşlı kadın, "El-Amhara! Benim. Tahi! Tanrı aşkına, ikimizin de sevdiği biri hakkında seninle konuşmama izin ver," diye bağırdı.

Dorian korkudan buz kesildi. Yasmini'nin başına bir felaket gelmiş olmasa, Tahi dünyada böyle patavatsızlık etmezdi. Muhafızlara, "Bırakın, gelsin," diye bağırdı ve yorgunlukla endişeden taraçada sendeleyerek yürümeye çalı şan yaşlı kadını karşılamaya koştu.

Tahi delikanlının ayaklarının dibine çöktü ve onun dizlerine sarıldı. "Kuş seninle kızın arasında bir şeyler olduğunu biliyor. Zenana 'ya döndüğü zaman Yasmini'nin yolunu bekliyordu. Onu mezarlığın yanındaki küçük odaya götürdü," diye geveledi.

Dorian, zenana duvarlarının arkasında geçirdiği zamanlardan küçük odayı biliyordu. Kesinlikle yasaklandığı halde zenana'daki küçük erkek çocuklar birbirlerini kışkırtıp dikenli çiti aşmışlar ve içeri girerek korkunç tahta tezgaha dokunmuşlardı. Kuş'un oraya götürdüğü kadınlara neler yaptığına dair korkunç öykülerle birbirlerini korkutuyorlardı. Dorian'ın zenana'daki günlerinin tüyler ürpertici anılarından biri, valinin muhafız kıtasından genç bir subaya olan aşkını öğrendiği ve oraya götürdüğü Salima adındaki kızın Bu feryatlar dört gün üç gece sürmüş ve giderek zayıflamıştı sonundaki sessizlik ise en tiz

çığlıklardan daha sinir bozucuydu Delikanlı,

Delikanlı, Tahi'den öğrendiklerinin etkisiyle adeta taş kesilmişti. Kuvveti kesilen bacaklarını oynatamıyor, kafası da dehşet verici olayı silmek ister gibi çalışmıyordu. Ama sonra silkinerek Ben Abram'a döndü. Yaşlı doktor da ayağa kalkmıştı. Bakışlarından telaşla karışık bir acıma okunuyordu. "Büyük bir akılsızlık, hatta çılgınlık yapmışsın, oğul," dedi. "Senin için yüreğim parçalanıyor."

Dorian, "Bana yardım edin, dostum," diye yalvardı. "Evet, akılsızlık ettim, korkunç bir günah işledim, ama bu bir aşk günahıydı. Kuş'un ona ne yapacağını biliyorsunuz." Ben Abram başının hareketiyle doğruladı. "Bu canavarca gaddarlığın sonuçlarını gördüm."

"Ben Abram, yardımınıza ihtiyacım var." Dorian bakışının keskinliğiyle yaşlı adamı iradesine yenik düşürmeye çalışıyordu. Yaşlı hekim sonunda, "Ben zenana'ya giremem," dedi.

"Onu oradan çıkarırsam, bize yardım eder misiniz?"

"Evet, oğlum. Kızı barTa getirirsen, sana yardım ederim. Tabii çok geç kalınmamışsa."

Ben Abram, Tahi'ye döndü. "Onu ne zaman küçük odaya götürdü?"

"Bilmiyorum. Belki iki saat önce." Tahi hıçkırıyordu. Ben Abram, "O halde çok az zamanımız var," dedi. "Gerekli gereçler yanımda. Hemen gitmeliyiz."

Dorian kılıç kemerini beline geçirirken yaşlı adama, "Bana dünyada yetişemezsiniz," dedi. "Beni elinizden geldiği kadar çabuk at üstünde izleyin. Do ğu yönünde, duvarların altında gizli bir geçit var." Tünelin ağzını nasıl bulabileceğini yaşlı adama anlattı.

Ben Abram, "Oradan at üstünde geçmiştim. Yıkıntıları anımsıyorum," dedi.

Dorian, "Beni orada bekleyin," dedi ve merdivenin basamaklarını üçer üçer atlayarak avluya ineli. Ahırlara koşarken seyislerden birinin, kara aygırını kaşağılamak için avluya çıkardığını gördü. Zarif başına yuları takılmış olan Arap atı, Maskat'tan ayrılırken halifenin Dorian'a armağan ettiği bir dizi soylu hayvanın en hızlılarındandı.

Delikanlı dizgini şaşıran seyisin elinden kaptı ve aygırın çıplak sırtına tırmandı. Sahibi topuklarını böğrüne saplayınca aygır fırladı. Kalenin kapılarına vardıklarında dörtnala koşuyordu.

Daracık sokaklarda yarışarak tavukları, köpekleri ve ürken insanları

yollarının üstünden kaçırdılar. Dar yollardan açık araziye çıktıklarında Dorian aygırın boynunun üstüne yatarak onu daha fazla hız yapmaya zorladı. "Git!" diye kulağına fısıldadığı aygır kulaklarını arkaya dikerek dinledi. "Sevgilimin hayatı uğruna koş."

Mangrovların arasından geçen bir kestirme yol vardı. Dorian atı ana yoldan buraya çevirdi. Yüz metre kadar çamurlara bata çıka ilerledikten sonra yine kuru araziye çıktılar, sonra palmiye koruluğunda koşarak neredeyse yarım mil kazandılar.

Derken, palmiye gövdelerinin arasından zenana'nın beyaz duvarları görününce delikanlı, kapıdan görülmemek için kumsal yönüne saptı. Kapı arkada kalınca yine geri döndü ve duvarın dibini izlemeye koyuldu, ilerde yıkıntıyı görünce bir kolu hala aygırın boynunun etrafında olduğu halde aşağı atladı. Atı daha durmadan salıverdi ve ondan yararlanarak yıkıntıların yanından geçerken kendini çanağın içine fırlattı.

Yerleri süpüren dalları aralayarak karanlık ağızın içine daldı. İçersi hatırında kaldığından daha dar ve alçaktı; üstelik zifir gibi karanlıktı. Düzensiz zemin ayaklarının altında yükselmeye başlayınca az daha düşüyordu. Sonunda çıkıştaki ölgün ışığı gördü ve daha hızlı ilerleyebildi. Zıplayarak tünel ağzının kenarını yakaladı ve tek bir hareketle kendini yukarıya, yıllar önce Yasmini'yle küçük arkadaşlarının bebekleriyle oynadıkları güneşli taraçaya çekti. Ortada kimseler yoktu. Delikanlı geniş adımlarla taraçayı aştı ve Zeyn el-Din'in ayağını incittiği bahçeye atladı.

Merdivenin dibinde yönünü saptamak için durdu. Zenana'yla bahçelere bulut gibi bir sessizlik çökmüştü. Kadın kölelerin hiçbiri çiçek tarhları ve havuzlarla ilgilenmiyordu; kimse kımıldamıyor, kuşlar da ötmüyorlardı. Palmiye yapraklan boyunlarını bükmüşlerdi, kazuarina ağaçlarının yüksek tepelerinde bir tek yaprak kımıldamıyordu.

Dorian kılıcını çekti. Kendisini durdurmaya kalkışacak hadımlardan herhangi birini hiç çekinmeden öldüreceğinin bilincindeydi. Böylece, çitin kuzeyine, camiyle mezarlığa doğru ilerledi.

Dış duvarla cami arasındaki dar yolu koşarak geçti. Mezarlığı çevreleyen dikenli çit ilerisindeydi. Dorian çok iyi bildiği aralıktan geçerek mezarlığın bahçesine gözlerini dikti. Her mezarın baş tarafında ölünün adının yazılı bulunduğu bir tahta vardı. Bazı yeni mezarlar solmuş kurdeleler ve küçük bayraklarla hala süslüydü.

Kulübe mezarlığın uzak uçundaydı. Dikenli çit de delikanlının orayı son görüşünden beri büyüyerek kulübeyi adeta boğmuştu. Kapı açıktı. Dorian içerden acı iniltilerin veya feryatların gelip gelmediğini anlamak için kulak kabarttı. Sessizlik boğucu, hatta tüyler ürperticiydi.

Dorian neden sonra bazı sesler, hadım edilmiş adamların kadınsı tiz gevezeliklerini duydu. Kılıcı entarisinin katının altına gizleyerek sessizce ilerledi. Bir dizi kıkırtı kulağa geliyordu. Delikanlı hadımlardan birinin, yeni kazılmış bir mezarın kenarına oturup bacaklarını çukurun içine sarkıtmış olduğunu gördü. Adamın karnının kat kat yağları kucağına sarkmıştı. Dorian onun arkasına sokuldu. Hadım çukurun içindeki biriyle konuşmak üzere eğilince Dorian, yağa rağmen onun omurlarını görebildi. Bunun üzerine kıvrık kılıcının iğne inceliğindeki ucunu iki omurun arasındaki ekleme saplayarak adamın omuriliğini bir cerrah ustalığıyla böldü. Hadım gık bile diyemeden öldü ve deliğin içine kaydı. Ağırlığı, hançerin vücudunun içinden sıyrılıp çıkmasını sağlamıştı. Tıpkı bir yağ çuvalı gibi altındaki adamın üstüne düştü.

Arkadaşının ağırlığının altında hapsolan öbür hadım öfkeyle bağırdı ve kendini kurtarmaya çalışırken "Sen ne yapıyorsun, Şerif? Çıldırdın mı? Çekil üstümden," diye söylendi. Cesedi iterek ayağa kalktı. Başının tepesi hala toprak seviyesinin altındaydı. Ayaklarının dibinde yatan ölüye bakarak, "Kalksana, Şerif. Nasıl bir oyun oynuyorsun sen?" dedi.

Tıraşlı kafasının tepesi bir devekuşu yumurtasını andırıyordu. Dorian kılıcı kaldırdı, sonra hızla indirerek adamın kafatasını dişlerinin hizasına kadar düzgün şekilde ikiye ayırdı. Bileğinin bir manevrasıyla kılıcı kafatasından çekti ve kulübenin kapısına doğru döndü.

O koşarken Kuş ortaya çıkarak kapı aralığını iri cüssesiyle tıkadı. Birbirlerine sadece bir saniye baktılarsa da Kuş, Dorian'ı tanımıştı. Delikanlı filoyla Maskat'tan gelip karaya çıktığı sırada o da kumsaldaki kalabalığın arasındaydı.

Bu kadar hantal birine göre şaşılacak bir hız ve çeviklikle odanın içine geri sıçradı ve duvara dayalı olan bir bahçıvan belini kaptı, ikinci bir sıçrayışla Yasmini'nin üstünde yattığı tahta tezgah, Dorian'la arasına alarak beli kızın tepesinde kaldırdı.

"Geri çekil!" diye bağırdı. "İçindeki torbaları bir vuruşta patlatabilir ve zehiri boşaltabilirim."

Yasmini çıplak yatıyordu. İnce uzun bacakları bilekleriyle dizlerinin

hizasında sıkı sıkı bağlanmış, kolları da başının yukarsına uzatılmıştı. Dorian'a baktı. Ama iri gözleri duyduğu bütün korkuyu anlatacak kadar büyük veya derin değildi.

Kuş tüm gücünü vererek beli indirmeye hazırlanırken Dorian odanın öbür ucundan üzerine atıldı. Bel genç kızın karnına çarpmadan delikanlı araya girdi ve vücudunu kızınkinin üzerine uzatarak ona kalkan oldu. Bel sırtına çarpınca kaburgalarının çatırdadığını hissetti. Müthiş bir acı göğsüne kadar yayıldı.

Acıyı hissetmemeye kendini zorlayarak tezgahın üstüne uzandı. Ağırlığını kızın vücudunun üstüne yayıp torbaları patlatmamaya dikkat ediyordu. Kuş beli yine kaldırdı. Bu kez Dorian'ın başına nişan almıştı. Hadımın şişman yüzü bir öfke maskesi görünümündeydi. Kocaman göbeği peştemalının üzerine sarkmıştı. Dorian'ın bedeninin bütün sol yanı yediği darbeden uyuşmuştu. Bir dizinin üstüne dayanıyor, bir sonraki darbeyi karşılamak için zamanında kalkması olanaksız görünüyordu.

Kılıç hala sağ elindeydi. Uzanıp kılıcın keskin kenarıyla Kuş'un karnını tıpkı bir balığı ayıklamaya hazırlanan ev kadınlarının yaptığı gibi yardı. Beli Kuş'un elinden kurtularak taş zeminin üstüne takırdayarak yuvarlandı. Haremağası odanın uzak ucuna kadar geriledi ve uzun yaranın kenarlarını her iki eliyle kapalı tutmaya çalıştı. Yaraya şaşkınlıkla bakıyor, bağırsaklarının parmaklarının arasından kaygan ipler gibi sarkmasını seyrediyordu. Delinen bağırsağının sıcak ve iğrenç kokusu odayı doldurmuştu.

Dorian sürünerek ayağa kalktı. Sol kolu işe yaramaz halde yanına sarkmıştı. Yasmini'nin üzerine eğildi.

Genç kız, "Gelmen için dua ettim," diye fısıldadı. "Bunun mümkün olmadığını düşünüyordum. Şimdi de çok geç. Kuş içime korkunç şeyler koydu."

Dorian, "Ne yaptığını biliyorum," dedi. "Konuşma. Hiç kımıldamadan yat."

O sırada Kuş tiz bir çığlık attı, fakat Dorian yüzüstü düşerek kendi bağırsaklarının içinde çırpınan adama bakmadı bile.

Delikanlı kılıcını Yasmini'nin ayak bileklerinin arasına sokarak deri kayışları kesti. Sonra kızın dizlerindekiler için de aynı şeyi yaptı. "Sakın oturmaya kalkışma," dedi. "Herhangi bir gerilme torbaları patlatabilir."

Hemen arkasından kılıcın ustura kadar keskin kenarıyla Yasmini'nin bileklerini hareketsizleştiren ipleri kesti. Sonra kılıcı bırakarak felce uğramış sol kolunu ovuşturdu. Karıncalanma başlayıp kuvvetin parmak uçlarına kadar yayılması üzerine ferahladı. Kolunu Yasmini'nin koltuk altlarına geçirerek onu

dikkatle tahta tezgahtan kaldırdı ve ayaklarını yere bastırdı."

"Çömel," diye emretti. Yavaş. Sakın ani bir hareket yapma." Kızın çömelmesine yardım etti. "Şimdi dizlerini arala ve tuvaletteymişsin gibi yavaşça ıkın." Dorian böyle diyerek Yasmini'nin yanına çömeldi ve kollarını onun omuzlarına doladı. "Önce yavaşça, sonra daha hızlı."

Yasmini derin bir soluk alarak denileni yaptı. Ani bir pıtırtı oldu ve paketlerden biri o kadar kuvvetle dışarı fırladı ki, ayaklarının arasında yere çarptı ve patlayarak kırmızı tozu taşların üstüne saçtı. Chili'nin acı kimyasal kokusu Kuş'un bağırsaklarının kokusuyla karışarak burunlarını yaktı. Dorian, "Güzel!" dedi. "Aferin, Yassie." Kızı kollarının arasında daha biraz daha sıktı. "Öbür torbayı da aynı şekilde atabilir misin?"

"Deneyeceğim." Yasmini derin bir soluk daha aldı ve tekrar ıkındı. Fakat bir dakika sonra derin bir iç çekerek "hayır" gibilerden başını salladı. "Hayır, kıpırdamıyor. Yapamayacağım."

"Ben Abram Melekler Yolu'nun sonunda bekliyor. Seni ona götürüyorum. O ne yapılması gerektiğini bilir."

Dorian kızı yavaşça ayağa kaldırdı. "Yürümeye çalışmamalısın. En hafif bir hareket bile torbayı patlatabilir. Şimdi bir kolunu yavaşça boynuma dola. Sıkı tutun."

Delikanlı sağlam kolunu kızın dizlerinin altına geçirdi ve onu kolayca havaya kaldırdı. O kapıya yürüdüğü sırada Kuş inliyor ve hüngür hüngür ağlıyordu. "Bana yardım et. Beni bırakma. Ölüyorum." Dorian arkasına bakmadı bile.

Dibinde iki ölü hadımın yattığı açık mezarın etrafını dolaştı. Hızla uzaklaşmaya çalışıyordu. Kılıcını kulübede, yerde bıraktığı ve yaralı kolunu hala istediği gibi kullanamadığı için, bir başka hadımla karşılaşmaktan korkuyordu. On dan da fazla Yasmini'yi sarsmaktan ya da sıkıştırmaktan korkuyordu. Hız ve dikkat arasında bir denge kurmak zorundaydı. Yürürken kıza güven vermeye, onu sakinleştirmeye ve rahatlatmaya çalışıyordu. "Her şey yoluna girecek, yavrum. Ben Abram seni o pislikten kurtaracak. Birazdan her şey bitecek."

Dorian çimlik alanı yumuşak adımlarla aştı ve türbenin taraçasının basamaklarını birer birer tırmandı. Kızı aralıktan tünele soktu, kendisi de yanına inince hareketin, yumuşacık kadınlığının içinde berbat bir işe yol açmadığına emin olmak için endişeyle yüzüne baktı, "İyi misin?" diye sordu. Yasmini "evet" gibilerden başını eğdi ve gülümsemeye çalıştı. Dorian, "Hemen

hemen geldik. Ben Abram bekliyor." Yasmini'yi yine kaldırdı ve tünelden aşağı yol alırken alçak tavana başını çarpmamak için iki büklüm olmak zorunda kaldı.

İlerdeki ışığı görünce farkında olmadan daha geniş bir adım attı. Kopuk bir mercan parçasına basınca düşme tehlikesi geçirerek kızı duvara çarptı.

Yasmini sarsılarak, "Ah!" diye soluyunca Dorian'ın kalbi duracak gibi oldu.

"Neyin var, sevgilim?"

"İçimde batıyor. Aman Tanrım, yanıyorum!"

Delikanlı son birkaç adımı koşarak aştı ve kızı yıkıntıların arasındaki çanak gibi güneşli çukura çıkardı.

"Ben Abram!" diye bağırdı. "Tanrı adına, neredesin?"

"Buradayım, oğlum." Hekim sığındığı gölgeli köşeden kalktı ve elinde çantasıyla yanlarına koştu.

"Başladı, babalık. Acele et."

Kızı yere yatırdılar. Dorian, Yasmini'nin ilk paketten nasıl kurtulduğunu kelimeleri karıştırıp geveleyerek anlattı. "Ama ikincisi içinde," dedi. "Ve zehiri sızdırmaya başladı."

Ben Abram, "Yasmini'nin dizlerini şöyle tut," deyip kıza döndü. "Canını yakacağım. Bunlar doğumlarda kullandığım gereçler." Aletler ellerinin arasında ışıldıyordu.

Genç kız gözlerini kapadı. "Allah'ım sen bana yardım et," diye fısıldadı ve Ben Abram işini görmeye başlarken tırnaklarını Dorian'ın koluna sapladı.

Ne kadar acı çektiği güzel yüzünden ve sıkılmış dudaklarından okunuyordu. Bir keresinde miyavlar gibi küçük bir ses çıkardı. Dorian da çaresizlik içinde, "Seni seviyorum, seni seviyorum," diye fısıldadı.

Yasmini de, "Seni seviyorum, Dowie, ama içimde cayır cayır yanan bir ateş var," diye inledi.

Ben Abram, "Şimdi de seni keseceğim," dedi.

Bir saniye sonra Yasmini bir çığlık attı. Bütün vücudu katılmıştı. Dorian bakınca, çift kaşık biçiminde gümüş bir gereci tutan Ben Abram'ın ellerinin kanlı olduğunu gördü. Bir dakika sonra topuklarının üstünde oturuyor, kana bulanmış, yaş ve yarı yarıya erimiş paketi kaşıkların arasında tutuyordu. "Onu alabildim," dedi. "Ama tozun bir kısmı kızın içine akmış. Onu vakit kaybetme

den suyun kenarına indirmeliyiz."

Dorian, Yasmini'yi hemen kucakladı. Yaralı kolunu ve çatlak kaburgalarının sancısını unutmuştu. Yasmini'nin çıplak vücudunu bağrına basarak koşmaya başladı. Ben Abram da arkalarından seke seke yürüyor, Dorian palmiye ağaçlarının arasında koşarken o mesafe kaybediyordu. Delikanlı kumsalı koşarak aştı ve Yasmini'yle serin, yeşil suya daldı. Ben Abram da elinde pirinç bir lavman şırıngasıyla arkalarındaydı. Delikanlı Yasmini'nin belden aşağısını suyun altında tutarken, hekim, şırınganın tüpünü durmadan deniz suyuyla dolduruyor ve kızın içine sıkıyordu. Yarım saat bu şekilde uğraştıktan sonra Ben Abram rahatlayıp Dorian'ın kızı sudan çıkararak kumsala götürmesine izin verdi.

Yasmini şok ve acının etkisiyle titriyordu. Dorian onu yünlü bir atkıya sardı ve ağaçların altındaki gölgeli bir yere yatırdı. Ben Abram çantasından şişe içindeki bir merhemi çıkarıp kızın yaralarını buna iyice buladı. Aradan bir süre geçtikten sonra Yasmini'nin titremesi durdu. "Ağrı kesilmek üzere," dedi. "Hala yanma var, ama o kadar şiddetli değil."

"Zehrin en büyük kısmını kaşıklarla çıkarmayı başardım. Kalanını da fazla bir zarar vermeden dışarı akıtmayı başardığımı sanıyorum. Torbaya ulaşmak için seni kesmek zorunda kaldım, ama bu temiz bir kesik ve onu şimdi dikeceğim. Merhem yarayı kısa zamanda iyileştirecektir." Ben Abram bir yandan iğneyle dikiş ipliğini hazırlarken bir yandan hastasına gülümseyerek cesaret veriyordu. "Çok şanslıymışsın. Bunun için Tahi'yle el-Salil'e ne kadar teşekkür etsen azdır."

"Şimdi ne yapacağız, Dowie?" Yasmini bir elini Dorian'a uzattı. Delikanlı küçük eli alıp avucunda sıktı. Yasmini devam etti. "Artık zenana 'ya dönemem." Şala sarınmış hali, omuzlarına dökülmüş ıslak, karışmış saçları ve gözlerinin altında mor gölgelerle yine maymun suratlı, küçük kız olmuştu.

"Bir daha zenana 'ya ayak basmayacaksın. Buna şerefim üstüne yemin ediyorum." Dorian eğilip kızın bereli, şiş dudaklarını öptü. Sonra ayağa kalktı. Yüzünde sert bir anlam vardı. "Seni şimdi işini bitirmesi için Ben Abram'la bırakacağım," dedi. "Cesur ol, aşkım."

Delikanlı tekrar ağaçların arasına daldı, çanağın içine atladı ve zenana'nın duvarlarının altından geçen tünelde ilerledi. Evliya türbesinin taraçasına tırmandı ve bir dakika kadar orada durup dinledi. Ortalığa bir ölüm sessizliğinin egemen olduğunu görünce, hızla merdivenlerden atladı ve çimlik alanı aştı. Mezarlığın dikenli çitinin arkasında durarak hadımların ölülerinin

bulunmadığına ve alarm verilmediğine kanaat getirdi. Bunun üzerine dikkati elden bırakmayarak yoluna devam etti.

Kulübenin kapısında durarak gözlerinin kuvvetli güneş ışığından sonra loşluğa alışmasını bekledi. Kuş ana rahmindeki bir cenin gibi yerde kıvrılıp kalmıştı. Kanlı elleri hala açık karnına sarılmıştı, gözleri kapalıydı. Dorian onun öldüğünü sanmıştı, ama hadıma yaklaşınca Kuş gözlerini açtı. Anında yüzü değişti. "Allah aşkına ihtiyar Kuş'a yardım et," diye inledi. "Sen daima iyi bir çocuktun, el-Amhara. Ölmeme seyirci kalamazsın."

Dorian eğilip yerden kılıcını aldı. Kuş daha da heyecanlandı. "Hayır, sakın beni öldürme. Allah aşkına, acı bana."

Dorian kılıcı kınının içine kaydırınca Kuş rahat bir soluk aldı. "Senin iyi bir çocuk olduğunu biliyordum. Şu sedyeye çıkmama yardım et." Haremağası Yasmini'yi mezarına götürmek için getirdiği tabuta kadar sürünmeye çalıştı, ama hareket karnındaki büyük yarayı daha da genişletti. Tekrar kanama başlayınca adam yine avuçlarını karnına bastırdı. "Bana yardım et, el-Amhara. Başkalarını çağır da beni bir cerraha götürsünler."

Ne var ki eğilip ayak bileklerinden yakaladığı Kuş'u kapıya doğru sürüklerken Dorian'ın yüzünde acımanın izi yoktu. Hadım, "Hayır! Yapma bunu! Yarayı iyice açacaksın," diye cıyakladıysa da, Dorian itirazlarını duymamış gibi davrandı. Kuş taşların üstünde kanla mide ve bağırsak salgılarından oluşan uzun ve kaygan bir iz bırakıyordu. Delikanlı onu ayaklar önde olmak üzere güneş ışığına çıkardı. Kuş acı acı inliyordu. Boğulmak üzere olan bir adamın kuvvetiyle kapının kasasına sarılmıştı. Dorian yaralının ayaklarını yere bıraktı ve gözle izlenemeyecek kadar hızlı bir hareketle Kuş'un kapıya sarılmış olan sağ elinin üç parmağını doğrayıverdi. Haremağası acı bir çığlık atarak kanayan elini göğsüne yapıştırdı. Sakat eline dehşetle karışık bir şaşkınlıkla bakıyordu. "Beni sakatladın," diye geveledi.

Dorian kılıcı kınının içine kaydırdı, adamı ayak bileklerinden kavradı ve mezarlığın toprağının üstünde açık mezara doğru sürüklemeye başladı. Kısa yolun yarısına gelmişlerdi ki Kuş, delikanlının ne yapmaya hazırlandığını anladı. Bir genç kızın çığlıklarını andıran bağırışları iyice tizleşmişti. Bağırsakları yuvarlanıp debelenmesinden kumlara çarpıyor ve eğrilip bükülüyordu.

'Dorian, "Senin bağırışlarını duyan kadınlar pis paketlerinin Yasmini'nin karnında patladığını zannedecekler," diye homurdandı. "Ötmeye devam et, pis yağ tulumu. Cehennemin bu yanında sana yardım edebilecek hiç kimse yok."

Delikanlı hızla Kuş'u mezarın içine, öbür iki cesedin üstüne itti. Sonra, ellerini kalçalarına dayayarak kırık kaburgalarının acısının biraz dinmesini bekledi. Kuş o yeşil gözlerde kendi ölümünü okudu.

Dorian dönerek beli getirdi. Topraklar üstüne dökülmeye başlarken Kuş, "Hayır, hayır! Bunu bana nasıl yaparsın?" diye bağırıyordu.

Dorian omuzlarını silkti. "Sana emanet edilmiş korumasız kadınlara akıl almaz işkenceleri yaptığın gibi kolaylıkla yaparım." Kuş üzerine dökülen toprak yığınları çığlıklarını boğana kadar bağırıp yalvardı. Dorian azimle çalışıyordu, mezarın içindeki üç vücut görülmez olana kadar da çalışmaya devam etti.

Sonra toprakların üstüne bastı ve tümseğe şekil verdi.

Kulübeye dönerek oradan üstüne Yasmini'nin adı oyulmuş tahtayı getirdi ve tümseğin üstüne dikti. Sonra beli kulübeye geri götürdü, kesilmiş kayış parçalarını topladı, Kuş'un duvardaki bir çiviye asılı giysilerini alıp bir kayışla bağladı.

Odadan çıkmadan önce her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna emin olmak için etrafına bakındı ve gülümsedi. "Ozanlar önümüzdeki yüz yıl boyunca, üç hadımın güzel Prenses Yasmini'yi katledip gömdükten sonra ortadan kaybolmalarını şarkı yapıp söyleyecekler. Belki de şeytan gelip onlara cehenneme kadar eşlik etti diyeceklerdir. Gerçeği ise hiç kimse bilmeyecek. Ama bu olay gelecek kuşaklar için ne güzel bir destan oluşturacak." Dorian bundan sonra zenana'dan son kez çıkıp Melekler Yolu'na doğru uzaklaştı.

Dorian onları bıraktığı yere dönene kadar Ben Abram, Yasmini'nin yaralarını dikmiş ve sarmıştı.

Dorian'a, "Her şey çok başarılı oldu, el-Salil," dedi. "Yedi gün sonra dikişleri alacağım, bir aya kalmadan da Yasmini ona sanki hiçbir şey olmamış gibi tamamiyle iyileşecek."

Dorian genç kızı Kuş'un yünlü giysileriyle sarıp sarmaladı, sonra aygırın sırtına çıkararak yaralarının baskı görmemesi için kucağında tuttu. Rahat adımlarla kalenin yolunu tuttular. Yasmini o çok bol giysilerin içinde öylesine kaybolmuştu ki. yolda yanlarından geçen meraklı biri onun erkek mi, kadın mı olduğunu asla anlayamazdı.

"Zenana dışındaki hiç kimse daha önce yüzünü görmedi. Prenses Yasmini olduğunu kesinlikle anlayamazlar. Zaten Prenses, zenana'nın mezarlığında adını

taşıyan tahtayla işaretli mezarda yatıyor."

Genç kız, "Gerçekten özgür müyüm, Dowie?" diye sordu. Delikanlının tüm özenine rağmen dikişler canını yaktığı için güçlükle konuşabiliyordu.

"Hayır, değilsin, akılsız kız. Sen şimdi büyük Şeyh el-Salil'e ait köle oğlansın. Hiçbir zaman da özgür olamayacaksın."

Genç kız, "Hiçbir zaman mı?" diye sordu. "Sonsuza dek senin kölen olacağıma, beni hiçbir zaman bırakmayacağına söz ver bana."

"Sana yemin ediyorum."

"O zaman ben de mutlu olurum." Yasmini başını delikanlının omzuna dayadı.

***

Bu olanları izleyen haftalarda Lamu sokaklarında haremağası Kuş'un ortadan kaybolmasıyla ilgili garip söylentiler dolaştı. Adalarda herkesçe tanınıyor, zenana'nın duvarlarının dışında bile ondan korkuluyor ve nefret ediliyordu. Bazıları, onun gece vakti yoldan geçerken orman cinleri tarafından kaçırıldığını söylüyorlardı. Aynı öykünün bir başka şekline göre; onu kaçıran şeytanın kendisiydi. Daha gerçekçi olanlar ise onun, efendisi Halife el-Malik'e ait mallan çaldığına, suçunun ortaya çıkması ve cezalandırılma korkusuyla da bir dhow kiralayarak Afrika'nın içerlerine kaçtığına inanıyorlardı. Bu öyküyü daha inandırıcı kılmak amacıyla Şeyh el-Salil, Kuş'un tutuklanması için bir karar çıkardı ve onu yakalayana on bin rupilik bir ödül vaat etti. Aradan bir ay geçip de hadımdan hiçbir haber alınamayınca sokaklardaki meraklılar olaya duydukları ilgiyi kaybettiler.

Adada yeni konuşma konusu kaskazi rüzgarlarının dinmesiyle kusi'rim, dolayısıyla da ticaret mevsiminin başlamasıydı. Şeyh el-Salil'in keşif kollarının ana karaya hareket tarihinin yaklaşması da üç hadımın kaybolması olayını unutturdu.

Şeyh el-Salil'in kalabalık maiyetine yeni köle oğlanı Yassie'nin katılması pek az kişinin dikkatini çekmişti. Oğlan, ayak bileklerine kadar inen entarisinin içinde bile dikkati çekecek kadar güzel ve zarif olmasına rağmen, önceleri sağlıksız ve güvensiz gözüküyordu. Ama şeyhin çocukluğunda dadılığını yapan ve maiyetine yeni katılan kadın hizmetkar Tahi çocuğu korumasına almıştı. Yassie, efendisinin dairesinde yatıp kalkıyordu. Güzelliği ve hoş tavırlarıyla çok geçmeden bütün öbür hizmetkarlarla kölelerin sevgisini kazanmıştı.

Yassie'nin güzel bir sesi vardı ve ender rastlanır bir yetenekle sistrum (Eskiden Mısır'da ibadet sırasında kullanılan ve ortasından geçirilmiş madeni çubuklar titreşince ses çıkaran kasnak şeklinde saplı bir çalgı.) çalıyordu. Şeyh el-Salil'in özel dairesinde şarkı söylemesi, böylece ona günün sıkıntılarıyla yorgunluklarını unutturması için oğlanı her akşam çağırtması, kimse tarafından garipsenmiyordu. Yassie birkaç haftaya kalmadan efendisi nin adamakıllı gözüne girmiş ve şeyhin uşakları arasına katılmıştı. Derken şeyh bir gün Yassie'ye, döşeğini efendisinin yatak odasına bitişik perdeli sofaya getirmesini emretti. Böylece, el-Salil ona seslendiği zaman hemen duyabilecek ve geceleri bile efendisinin ihtiyaçlarını yerine getirebilecekti.

El-Salil bu düzenlemenin ilk gecesinde dhow kaptanlarıyla taraçada yaptığı savaş toplantısından geç döndü. Yassie onu beklerken uyuyakalmıştı, el-Salil yanında Batula'yla odaya girince yerinden fırladı. Mangalın üstünde ibrikler

dolusu sıcak su hazır etmişti. Batula, şeyhin üstünde sadece peştamalı kalıncaya kadar soyunmasına yardım ettikten sonra Yassie, yıkanabilmesi için suyu el-Salil'in başından aşağı döktü. Batula o sırada efendisinin silahlarını yatağının yanındaki çivilere asmakla meşguldü. El-Salil'in kılıcıyla hançeri tabii ki bilenmiş, kalkanı parlatılmıştı. Bu işler tamamlandıktan sonra Batula gelip efendisinin yanına diz çöktü.

El-Salil, "Artık gidebilirsin, Batula. Ama şafak sökmeden bir saat önce beni uyandır. Daha yapmamız gereken pek çok iş var," dedi. El-Salil bir yandan konuşurken Yassie'nin kendisine uzattığı havluyla kurulanıyordu.

Perde Batula'nın arkasında kapandıktan sonra Dorian'la Yasmini birbirlerine gülümsediler. Delikanlı hemen sevgilisine kollarını açtı. "Fazla bile bekledim," dediyse de genç kız dans adımlarıyla ondan uzaklaştı.

"Daha görevlerim bitmedi, soylu efendim. Önce saçlarınızı tarayıp vücudunuzu yağlanmalıyım."

Genç kız ipek bir halının üstünde oturan erkeğin arkasına geçti, bir peş kirle saçlarını kuruttu, sonra tarayarak tek bir kalın örgü halinde çıplak sırtına sarkıttı. Bir yandan çalışırken bir yandan da hayranlık ve huşu içinde mırıldanıyordu. "Ne kadar gür ve güzel, rengi de altın ve safran gibi."

Sonra erkeğin omuzlarına parfümlendirilmiş hindistancevizi yağıyla masaj yaptı. Sırtındaki yara izlerine dokunarak, "Bu nerede oldu?" diye sordu

“Işıltılı Ceylan Geçidi denilen bir yerde." Delikanlı gözlerini kapamışken kızın yetenekli parmaklarının dokunuşuna terk etmişti. Yasmini'ye zenana'da gelecekteki kocasını memnun etmenin yöntemleri öğretilmişti, gevşeyip uyumak üzereyken genç kız üzerine eğildi. "Şuran hala eskisi gibi gıdıklanıyor mu?" diyerek dilini erkeğin kulağına daldırdı.

Bu dokunuş Dorian'ı harekete geçirdi. Kaslı kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Kızın beline sarıldı. "Efendine daha saygılı olmayı öğrenmelisin." Yasmini'yi yatağın üstüne firlattı ve iki yanına dizlerini dayayarak kollarını başının yukarsında hareketsizleştirdi. Bir süre birbirlerine bakıp güldüler, çok geçmeden gülüşleri kesildi. Dorian eğilip dudaklarını kızın dudaklarına yapıştırdı.

Kızın sıcak ve ıslak dudakları hemen aralandı. Sevgilisinin ağzının içine, kalbimin bu kadar çok sevgiyi taşıyabileceğini bilmiyordum," diye fısıldadı.

Dorian, "Üstünde çok fazla giysi var," diye mırıldanınca kız, kıvrılıp bükerek entarisinden sıyrıldı ve her şeyi yere firlattı.

Dorian onun ipek gibi vücudunu seyrederek, "Güzelliğini kelimelerle anlatmak olanaksız," dedi ve ekledi. "Peki, yaraların tamamen iyileşti mi?"

"Tamamen. Ama siz beni dinlemeyin, bunu kendi zevkiniz ve benimki için kanıtlayın."

***

Kusi boğazdan aşağıya güçlü ve düzenli olarak esmeye başlayıp gökler fırtına bulutlarından arınmış pırıl pırıl bir maviye dönüşünce Şeyh el-Salil'in dhow'u Lamu'dan hareket etti, üç gün sonra da Afrika ana karasına vardı.

Mavi sancağın altında karaya çıkan silahlı savaşçılar ve yük hayvanları uzun kafileler halinde Ateş Sahili'nden köle yolları boyunca ana karanın içerlerine doğru ilerlemeye başladılar.

Şeyh kafilenin önünde yol alıyor, köle oğlan Yassie de hemen arkasında onu izliyordu. Adamlardan bazıları, çocuğun efendisine bakarken sergilediği tapma derecesinde sevgiyle hayranlığa dikkati çekerek hoşgörüyle gülümsüyorlardı

***

Zanzibar'dan kaçışlarını izleyen aylarda Tom Courtney ana karanın kıyılarını inceledi. Arap ticaret yollarının hayli güneyinde kalıyor, karada veya denizde Ummanlılarla karşılaşmamaya dikkat ediyordu. Fil avcısı Fundi'nin Lunga dediği nehrin ağzını arıyorlardı.

Küçük adamın yardımı olmasa nehrin girişini asla bulmayabilirlerdi. Nehir burada kendi etrafında dönerek gözü yanıltıyor, öyle ki denizden bakılınca kara kesintisiz gözüküyordu. Herhangi bir gemi buradan nehrin ağzının orada bulunduğunu fark etmeyerek rahatça geçip gidebilirdi.

Küçük gemi nehre girdikten sonra Tom iki uzun kayığı suya indirtti. Luke Jervis'le Alf Wilson bunlarla nehrin ana yolunu izleyerek Swallow'a kılavuzluk edeceklerdi. Papirüs yataklarının arasında birçok yalancı geçitler ve çıkmazlar vardı, ama onlar yollarını şaşırmadan ilerlediler. Yine de birçok kez izledikleri geçit daralınca geri dönmek zorunda kaldılar. Swallow'u o nehirden geçirmek günler süren bir arama ve yorucu çalışma gerektirmişti. Tom geminin draftının düşük olduğuna şükrediyordu. Aksi halde çok sayıdaki sığlıkları aşmaları mümkün olmazdı. Çok geçmeden nehrin ana koluna ulaştılar.

Papirüsler korkunç timsahlara ve kötü kötü böğüren suaygırlarına yataklık ediyordu. Yukarlarında da böceklerden oluşmuş bir kubbe göze çarpıyordu. Onlar geçerken sazların arasından sürüler halindeki yabani kuşlar ciyaklayarak yükseliyordu.

Bir süre sonra sazlıklar aniden son buldu ve çayırımsı taşkın ovalarıyla her iki kıyıdaki açık ormanların arasında yol almaya başladılar. Burada da garip hayvan sürüleri otlarken başlarını kaldırıp küçük gemilerin geçişini seyrediyor, sonra panik halinde kişneyip ormana kaçıyorlardı. Sayıları ve çeşitlilikleri şaşkınlık vericiydi, gemiciler de teknelerin küpeşte başlarına doluşarak onları seyrediyordu.

Bazıları İngiltere'nin kızıl geyikleriyle aynı büyüklükte, bazıları daha da büyük zarif antiloplar vardı. Bunların boynuzları, İngiltere'deki akrabalarınınkinden farklı; pala, tirbuşon veya yarım ay biçimindeydi. Her gün bu hayvanları avlamak için karaya çıkıyorlardı. Av hayvanları belli ki daha önce ateşli silahlarla gezen beyaz adamlar görmediklerinden ürkek değillerdi. Avcılar böylelikle hayvanları tüfeklerinin menziline sokacak ve isabetli bir kurşunla yere yıkacak kadar yaklaşabiliyorlardı. Sonuçta hiç et sıkıntısı çekmiyorlar, hemen yemeyecek oldukları etleri tütsüleyip kurutuyorlardı.

Avladıkları hayvanları parçaladıktan sonra daha da garip yaratıklar nehir kıyısında bıraktıkları kemiklerle sakatatı yemeye geliyordu. İlk gelenler leş yiyen kuşlardı: bazı leylek türleri ve yarım düzine akbaba. Bunlar göğü döner haldeki karanlık bir bulut gibi dolduruyor, sonra bir hamlede karaya iniyorlardı. Uçarken zarif ve görkemli olan bu kuşlar, yerde şekilsiz, hatta iğrenç gözüküyorlardı.

Kuşlardan sonra çığlıklar atan vücutları benekli, köpeğe benzer yaratıklar, siyah sırtlı ve gümüşi böğürlü küçük kızıl tilkiler geliyordu. Derken ilk aslanları gördüler. Tom bu iri yeleli kedilerin ne olduğunu Aboli'nin kendisine söylemesini istiyordu. Onları İngiltere'deki krallarla soyluların armalarından ve High Weald'deki kütüphanede bulunan belki yüz kitaptaki resimlerinden tanıyordu. Bu canavarların geceleri kükremeleri ve korkunç homurtuları hamaklarında uyuyan adamları heyecanlandırıyor, Sarah da küçük kulübelerindeki daracık ranzalarında Tom'un kollarının arasında daha fazla büzülüyordu.

Ormanlık alanlarda ve açıklıklarda asıl avlamak istedikleri ve dişleri bütün çabalarını ödüllendirecek olan fillerin izlerini arıyorlardı. Fundi'yle Aboli güneşten kavrulmuş killerde kaya kadar sertleşmiş büyük ayak izlerini işaret ederek Tom'a, "Bunlar geçen mevsimin yağmurlu günlerinden kalmış," dediler. Ardından ormanda güçlü bir rüzgar tarafından devrilmişe benzeyen ve en üst dallarıyla kabukları koparılmış ağaçlarla karşılaştılar. Ama ağaçlar kuruyup aldıkları yaralar çoktan solmuştu.

Fundi, "Sürüler bir yıl önce buradan geçip gitmişler. Birçok mevsim dönmeyebilirler," dedi.

Önlerindeki arazi tepelik olmuştu. Lunga Nehri de vadiler arasında kıvrılarak ilerlemeye, giderek hızlanmaya, ivinti yerleri oluşturmaya başlamıştı. Kaya blokları ve keskin kenarlı siyah kayalar nehir yoluna bekçilik ettiklerinden, güçlükle yol alıyorlar ve aştıkları her mil küçük Swallow'u büyük tehlikelerle karşı karşıya getiriyordu.

Sonunda, nehrin alçak ve ormanlık bir tepenin etrafında U çevirdiği bir yere geldiler. Tom'la Sarah karaya çıkarak tepenin doruğuna tırmandılar. Orada yan yana otururlarken Tom altlarındaki araziyi dürbünüyle inceledi. Ardından, "Burası doğal bir kale," dedi. "Üç yandan nehirle çevriliyiz. Dar boyunu kesen bir tek çit inşa edersek her şeyden korunmuş oluruz." Genç adam daha sonra dönüp pürüzsüz kaya duvarlarıyla çevrili küçük bir koyu işaret etti. "Burası da Swallow için mükemmel bir demirleme yeri."

Sarah, "Peki, burada ne yapacağız?" diye sordu. "Hala fil göremedik."

Genç adam, "Burası bizim için bir üs olacak," diye açıkladı. "Buradan uzun kayıkla.ya da yürüyerek içerlere ilerleyebilir, Fundi'nin vaat ettiği sürüleri buluncaya kadar yolumuza devam ederiz."

'U'nun dar yerinde ağır kütüklerle bir çit yaptılar. Swallow'dan topları karaya çıkarıp çitin önündeki şevi korumaya alacak şekilde toprak tabyalara yerleştirdiler. Sonra, tahta kulübeler inşa ettiler, duvarları çamurla sıvayarak tepelerini nehir kıyısından koparılmış sazlarla ördüler.

Dr. Reynolds kulübelerden birini kendisine klinik olarak seçti ve buraya cerrahi gereçleriyle ilaçlarını yerleştirdi. Kafilenin her üyesini Zanzibar çarşılarında satın aldığı gri renkli acı kinin tozundan her gün bir kaşık dolusu yutma ya zorluyordu, ilaç kulak çınlamasına neden olduğu için adamlar doktoru protesto edip, hatta ona küfrettiler, ama bu sayede üste hiçbir ateş vakası olmadı. Sarah doktorun gönüllü çıraklığını yapıyordu. Çok geçmeden beceriksizde indirilmiş bir baltanın ayakta açtığı kesiği dikebiliyor, öğretmenininkinden geri kalmayan bir beceriyle tenkiye yapabiliyor ya da bir hastadan kan alabiliyordu.

Kendi kalacakları kulübenin yerini Sarah seçti. Öbürlerinin biraz uzağında olan bir yeri uygun görmüştü. Nehir vadisinden uzaktaki mavi dağlara kadar uzanan güzel bir manzarası vardı. Sarah ticaret malı olarak getirilen top top pamuklulardan perde, çarşaf ve yastık yüzü gibi eşyalar dikti. Sonra istediği mobilyaları çizdi ve geminin marangozlarına bunları yaptırdı.

Ned Tyler'de bir çiftçinin içgüdüleri vardı. Av etiyle peksimetten oluşan yiyecek listelerini zenginleştirmek için ingiltere'den getirdiği tohumlarla bir sebze bahçesi oluşturdu. Sebzelerini nehir kıyısında kazdığı sulama çukurlarıyla suluyordu. Sonra, toprağın içinden fışkıran yeşil filizleri yağmalamaya gelen boy boy maymunlarla hiç bitmeyecek bir savaşa girişti.

Kamp inşaatı birkaç ayın içinde tamamlandı. Sarah da buraya Fort Providence adını taktı. Tom bir hafta sonra uzun kayıklara ticaret mallarını, barut, tüfekler ve saçmalar yükledi. Fundi'nin rehberliğinde nehrin yukarı boylarında bir av ve keşif seferine çıktı. Niyeti, bir türlü gözükmeyen fil sürülerini ve ticaret ilişkileri kurabileceği yerli kabileleri aramaktı.

Ned Tyler beş adamla birlikte Fort Providence'de kalmıştı. Tom ilerde onları ne gibi tehlikelerin beklediğini bilmediği için Sarah'ın nehrin yukarı boylarına yolculuk etmesine izin vermemiş, genç kadın bu yüzden Ned'le kalmıştı.

Yokluğunda Dr. Reynolds'un görevlerini üstlenecek, ayrıca, evini kurma işine devam edecekti. Uzun kayıklar nehrin bir sonraki dönemecinde gözden kaybolana kadar iskelede durup Tom'a el salladı.

Kaleden üç günlük bir uzaklıkta keşif ekibi geceyi geçirmek için daha küçük bir akarsuyla birleşme noktasında demirledi. Yakacak çalı çırpı topladıkları ve gecenin yırtıcı hayvanlarını uzak tutmak için dikenli dallardan barınaklar inşa ettikleri süre boyunca Fundi'yle Aboli nehrin kıyılarını araştırdılar. Gitmelerinden kısa bir süre sonra Fundi ağaçların arasından koşarak döndü. Bir sürü anlaşılmaz kelime sıralarken adamın gözleri heyecandan parlıyordu. Anlatısının sonunda Tom, söylediklerinin sadece birkaç kelimesini anlayabilmişti. Raporun tamamını duyabilmek için Aboli'nin kampa gelmesini beklemek zorunda kaldı.

Aboli, 'Taze izler var," dedi. "Bir günlük. Belki yüz başlık büyük bir sürü. Aralarında birkaç büyük erkek de var."

"Onları vakit kaybetmeden izlemeliyiz."

Tom ufak tefek avcıdan daha heyecanlıydı, fakat Aboli ağaçların yalnız bir parmak yukarsındaki güneşi işaret etti. "Biz daha bir mil gitmeden ortalık kararır," dedi. "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız. Böyle bir sürünün izlenmesi kolay olur. Ağır hareket ediyorlar, bir yandan giderken karınlarını doyuruyorlar. Ormanın içinde bir yol bırakacaklardır."

Tom daha ortalık kararmadan seferi planlamıştı, iri canavarlara dört tüfekle saldıracaktı: kendisi, Aboli, Alf Wilson ve Luke Jervis. Her avcının yanın da yedek tüfekleri taşıyacak, tüfekleri tekrar tekrar dolduracak ve avcıya her atıştan sonra doldurulmuş bir tüfek verecek iki kişi bulunacaktı. Bunlar, Londra'da satın aldığı yivli tüfeklerdi. Tom çakmaklar için bulundurulan yedek taşları, doldurulmuş barut şişelerini ve kurşun torbalarının onluk silahlar için antimuanla sertleştirilmiş kurşunlarla dolu olup olmadığını kontrol etti. Burada onluk terimi, o silahın attığı kurşunların onunun yarım kilo çektiği anlamına geliyordu. Tom silahlarla uğraşırken, Aboli de su torbalarını doldurdu ve üç günlük bir yolculuk için yeterli peksimetle kurutulmuş et olmasını garantiledi.

Kürek çekmek ve tekneleri sığlıklarda sürüklemekle geçen uzun ve yorucu güne rağmen hepsi de uyuyamayacak kadar heyecanlıydılar. Geç saate kadar ateşlerin etrafında oturarak Afrika gecesinin garip seslerine; gece kuşlarının ciyaklamalarına, sırtlanların aptal kıkırtılarına ve uzaklardaki tepelerde av peşinde dolaşan bir aslan sürüsünün kükremesine kulak verdiler.

Beraber oldukları kısa süre içinde Tom, Fundi'nin kocaman gri hayvanların avlanmasına ilişkin öykülerini defalarla dinlemişti, şimdi ufak tefek adamdan onları tekrarlamasını istedi. Tom söylenenleri izleyemediği zaman Aboli İngilizceye çeviriyordu, ama genç adamın Lozi dili hakkındaki bilgisi gitgide gelişiyor, artık Fundi'nin söylediklerinin çoğunu anlayabiliyordu.

Fundi filin görüşünün zayıf olduğunu, ama koku alma duyusunun onu rüzgara karşı bir mil uzaktaki bir avcının varlığına karşı uyarabildiğini hatırlattı. "Havanın içinden kokunu emebilir, onu baş kemiklerinin boşluklarında tutabilir, onunla uzak yerlere kadar koşabilir, sonra kokuyu hortumuyla arkadaşlarının ağızlarının içine üfürebilir," dedi.

Tom meraklanmıştı. "Ağızlarının içine mi?" dedi. "Niçin burun deliklerinin içine değil."

Fundi açıkladı. "Nzu'nun koku alma duyusu üst dudağındadır." File verilen bu ad, bir hayvanı değil, akıllı bir yaşlı adamı anlatıyor, gerçek avcının avı na duyduğu duyguyu dile getiriyordu. "Ağzının içinde, kigilia ağacının çiçekleri gibi pembe tomurcuklar vardır. Bunlarla havayı tadar."

Fundi tozlu zemine bir değnekle hayvanın siluetini çizdi. Avcının, devlerden birini yere sermek için okunu nereye isabet ettirmesi gerektiğini anlatırken oradakiler ateşin ışığında ileri uzandılar.

"İşte burası!" Adam çizdiği resimde filin omzunun arkasındaki bir noktaya dokundu. "Bacağın kemiklerini vurmamaya dikkat edin. Ağaç gövdesi gibiler. Demiri derine çok derine saplayın, çünkü kalple akciğerler bu kalınlıkta derinin altında saklı." Fundi başparmağıyla işaret parmağının arasındaki açıklığı gösterdi. "Ve kaslarla kaburgalar var." Kollarını uzattı. "Nzu'yu, ormanın akıllı ihtiyar adamını öldürmek için bu kadar derine girmeniz lazım."

Fundi en sonunda susunca Tom ondan devam etmesini istedi, ama adam vakur bir tavırla ayağa kalktı. 'Yarın uzun ve yorucu bir gün olacak. Şimdi dinlenme zamanı. Yarın hayvanın izlerini takip ettiğimiz zaman daha fazlasını öğretirim."

Tom ay gökyüzündeki devrini hemen hemen tamamlayıncaya kadar uyanık kaldı. Heyecandan kanı kaynıyordu. Gözlerini kapadığı zaman, avının resmi hayalinde canlandı. Hayvanın canlısını hiç görmemişti, ama Moluk Adaları'nın pazarlarında dişlerinin yüzlercesini üst üste yığılmış halde görmüştü ve tabii ki babasının Zanzibar'da Konsolos Grey'den satın aldığı ve şimdi High Weald'deki kütüphanede duran fildişi çiftini hatırlıyordu. "Tıpkı onun gibi bir hayvan öldüreceğim," diye kendi kendine söz verdi, şafağın sökmesine bir saat

kala da öyle derin bir uykuya daldı ki, Aboli'nin onu sarsa sarsa uyandırması gerekti.

Tom uzun kayıklara bekçilik etmeleri için adamlarından ikisini bıraktıktan sonra sabahın serinliğinde fil sürüsünün nehir kıyısında bıraktığı izleri takip et meye başladılar.

Aboli'nin de söylediği gibi izler çok netti ve düzenli şekilde ilerliyorlardı. Işık kuvvetlenince onlar da daha fazla hızlandılar. Yanından geçtikleri ağaçlar devrilmiş, dallarıyla yaprakları soyulmuştu. Ormanın zemininde koca koca sarı dışkı kümeleri göze çarpıyor, sürüyle maymun ve kekliğe benzer kahverengi kuş sindirilmemiş tohum ve meyve bulmak umuduyla onları karıştırıp duruyordu, "İşte!" Aboli dışkı kümelerinin birini işaret etti. "Bu, ağır dişleri olan çok yaşlı bir erkek filin dışkısı. Fildişinin büyümesi hayvan ölene kadar devam eder."

Tom merak etmişti. "Yaşlı bir hayvanın dışkısını genç olanınkinden nasıl ayırt edersin?"

"Yaşlı hayvan yediklerini iyi sindiremez." Aboli kümeyi parmağının ucuyla karıştırdı. "Bak, şu ince dallar oldukları gibi duruyorlar, yapraklar da öyle. Bu da fildişi palmiyesinin meyveleri. Etlerinin yarısı çekirdeğin üstünde kalmış."

Öğleye doğru sürünün nehir kıyısından ayrılıp batıya, tepelere doğru döndüğü noktaya ulaştılar. Burada yüzeyin pudra kadar ince toprakla kaplı olduğu bir bölgeden geçtiler. Fillerin ayaklarının bu ortamda bıraktıkları izler o kadar ayrıntılıydı ki, her çatlak, her kırışık hiç bozulmadan korunmuştu.

"Bak!" Aboli bir dizi ayak izini gösterdi. "Bu, büyük bir erkek filin izleri," dedi. "Her ayak izinin büyüklüğünü görüyor musun? Ön ayak yuvarlak, arka ayak ise daha oval biçimli." Aboli kendi kolunu izlerden birinin yanına uzattı ve parmağının ucuyla dirseği arasındaki uzunluğunu cetvel gibi kullandı. "Bu uzunluk güçlü bir erkek hayvan olduğunu gösteriyor. Ayrıca tabanlarının ne kadar aşınıp düzleştiğini görüyor musun? Çok yaşlı bir hayvan bu. Eğer dişleri aşınmamış veya kırılmamışsa bu, izlenilmesine değecek bir hayvan olmalı."

İlk tepe dizisini aştılar, bunun ötesindeki verimli vadide de Fundi'yle Aboli kalan izlerden sürünün bir gece önce burada beslenip dinlendiği sonucunu çıkardılar. "Onlarla aramızda birkaç saatlik mesafe kaldı." Fundi çok sevinçliydi. "Fazla uzağımızda değiller." Ama Tom o gün Fundi'nin mesafe kavramının kendisininkine uymadığını öğrenecekti. Gece olurken hala sürünün izindeydiler, Fundi de bir yandan onların fazla ilerde olmadıklarına garanti

veriyordu.

Denizciler bu kadar büyük mesafeleri yürüyerek aşmaya alışık olmadıkları için, kafiledeki bütün beyazlar yıkılma raddesine gelmişti. Bir peksimetle bir parça kurutulmuş et yemeye ve torbalardan birkaç yudum su içmeye güçleri kalmamıştı. Hemen arkasından toprağın üstünde uyuyakaldılar.

Ertesi sabah daha ortalık aydınlanmadan yine sürünün peşindeydiler. Bir gün önceki kazançlarının büyük bir kısmını kaybettikleri çok geçmeden izler den belli oldu. Ne de olsa onlar uyurken sürü ay ışığında batıya doğru ilerlemeye devam etmişti. Yürüyüş beyaz adamların çoğu için susuzluk, ağrıyan kas ve bereli ayak cehennemi olmakta gecikmedi. Tom güçlükleri umursamayacak ve iz sürenlerin arkasından omuzlarının üstünde ağır bir tüfekle koşacak kadar genç, enerjik ve hevesliydi.

"Artık çok yaklaştık!" Fundi muzipçe sırıttı. Su torbaları neredeyse boşaldığından izinsiz içmemeleri için Tom'un adamlara tehditler savurması gerekti. Minik siyah sinekler başlarının etrafında sürüler halinde uçuşuyor, kulaklarına, gözlerine, burun deliklerine giriyordu. Güneş, bir örse çarpan çekiç şiddetiyle onları eziyor, taşlık zeminden yansıyordu. Geçerlerken kancalı dikenler bacaklarına takılıyor, giysilerini yırtıyor, derilerinin üstünde kanlı izler bırakıyordu.

Sonunda sürünün çok sık bir orman parçasında durduğunu, orada bir kaç saat dinlendiğini, toza bulandığını, dallar kırdığını, sonra tekrar yola devam ettiğini keşfettiler. Avcılar sonunda zamanla mesafeden gerçek bir kazanç elde etmişlerdi.

Sürünün gübresinin henüz kurumadığını Aboli, Tom'a gösterdi. Kümenin birine parmağını sokunca kalan ısıyı hissedebiliyordu. Parlak renkli kelebek bulutları, nemini emmek için sıcak pisliklerin yukarsında dolaşmaktaydı. Kafiledekiler kuvveti yenilenen bacaklarıyla hızlarını artırdılar ve başka bir tepe sırasına tırmandılar.

Kayalık yamaçlarda şiş gövdeli ve yerden on beş metre yüksekteki üst dalları tamamiyle yapraksız garip ağaçlar yetişiyordu. Ağacın birinin dibinde tüylü dev tohum zarfları birikmişti. Aboli bir tanesini patlatıp açtı. Siyah tohumlar sarı renkte özlü bir tabakayla kaplıydı. Yaşlı zenci, "Tohumları emin," dedi.

Ekşi tad gruptakilerin tükürüklerinin salgılanmasını sağlayarak yürüyüşün yakıcı susuzluğunu giderdi.

Silahlarıyla deri su kaplarının ağırlığı altında ezilen avcı kafilesi oflaya

poflaya yamacı tırmanıyordu. Doruğun hemen altında başlarını kaldırdılar. Sıcak havada korkunç bir ses, uzakta olmakla birlikte bir savaş trompetinin patlaması kadar etkileyici bir gürültü kulaklarına gelmişti. Tom böylesini daha önce hiç duymadığı halde, ne olduğunu içgüdüsel olarak anlamıştı.

Kafiledekilere doruğun hemen altında durmalarını emretti. Adamların çoğu sevinerek gölgede yere yığıldılar. Tom, Aboli ve Fundi ise tırmanmayı sürdürdüler. Siluetlerinin görülmemesi için bir ağaç gövdesinden yararlanarak bakışlarını aşağıya diktiler. Tom'un yüreği ağzına gelecek gibi oldu.

Aşağılarındaki vadide pırıl pırıl parlayan yeşil bir gölet dizisi uzanıyordu.

Her biri zengin sazlıklar ve gölge veren ağaçlarla çevriliydi. Fil sürüsü göletlerin etrafında toplanmıştı. Hayvanlardan bazıları gölgede durup Tom'a Swallow'un grandi yelkeni kadar geniş gözüken kulaklarıyla yelpazeleniyorlardı.

Bir kısmı da göletleri çevreleyen sarı kumluklarda duruyor, hortumlarını suya sokarak bir defada kilolarca su çekiyor, sonra hortumlarını kıvırıp suyu bir geminin sintine tulumbasının gücüyle boğazlarından aşağıya pompalıyorlardı. Yaramaz çocuklar gibi suyun içinde oynaşırlarken suyu hortumlarıyla bembeyaz köpürtüyor, dev kafalarını sallıyor ve kulaklarını çırpıyorlardı. Islak vücutları siyah ve parlaktı. Bazıları suda yamyassı yatıyor, sonra yan dönerek suyun altında gözden kayboluyor, bu arada yalnızca yüzeyin yukarsında bir deniz yılanı gibi kıvranan hortumları görünürde kalıyordu.

Tom bir dizinin üstüne dayanarak dürbününü gözüne götürdü. Efsanevi hayvanları bu ilk görüşü onun için öylesine inanılmaz bir şeydi ki, huşu içinde kalmıştı. Her ayrıntı onu daha da etkiliyordu. İrice bir domuzdan daha büyük olmayan genç bir hayvan alabildiğince muzipti, saldırırcasına sudan çıktı, hortumunu sallayıp borazan gibi öttürerek göletin kenarına tünemiş beyaz balıkçılları kovaladı. Kuşlar beyaz bir bulut halinde havalanınca, küçük fil yine sallanarak suya girdi, anında çamurda kaydı ve suya batmış bir kütüğün altına sıkıştı.

Korku içindeki ciyaklamaları onu duyabilecek kadar yakın olan bütün dişi filleri başına topladı. Belli ki yavruyu bir timsahın kaptığını zannetmişlerdi. Yavru sudan çıkarılır çıkarılmaz utanç içinde annesinin bacaklarının arasına gizlendi ve dişinin ön bacaklarının arasındaki sütten şişmiş memeleri emerek kendince avuntu aradı. Tom kahkahayla gülerken Aboli omzuna dokunarak ona dişilerle yavruların yaramazlıklarının dışında kalan dev üç hayvanlık bir grubu gösterdi.

Suyun uzak ucundaki sık ağaçlı bir köşedeydiler. Kulaklarını sallayarak omuz omza duruyorlardı, içlerinden biri arada yerden hortumuyla bir miktar toz alarak başıyla sırtının üstüne boşaltıyordu. Bunun dışında tümü ayakta uyuyor görünüyordu.

Tom sürüdeki bütün diğer hayvanların yanlarında cüce gibi kaldıkları bu dev üçlüyü dürbünüyle inceledi. Dev fildişlerine bakarken tümünün muazzam olmakla beraber, ortadakinin dişlerinin neredeyse kürek uzunluğunda ve Sarah'ın ince beliyle aynı kalınlıkta olduğunu gördü. Avcı kanının, kalbinin her atışıyla kulaklarında zonkladığını hissediyordu. Bu tıpkı hayalini gördüğü erkek fildi. İçgüdüsü ona, yanındaki ağaca dayadığı tüfeği kapıp devle kapışma ya gitmesini fısıldıyordu. Fakat Aboli, aklından geçenleri sezip elini omzunun üstüne dayadı. "Bunlar çok zeki ve dikkatli yaratıklardır," dedi. "Örneğin, o gördüğün erkeğe yaklaşman kolay olmayacaktır. Dişileri onu koruyacaklar. Onlara baskın çıkmak için bütün kurnazlığımıza başvurmamız, gerekli önlemleri almamız gerekir."

Tom, "Ne yapmamız gerektiğini bana anlat," dedi. Fundi de yanlarına gelerek avı planladılar.

Aboli ona, "Her şey rüzgara bağlı," dedi. "Daima rüzgar altında kalmalıyız" Tom, "Rüzgar yok ki," diyerek öğle sıcağında ağaçların üst dallarından sarkan cansız yaprakları işaret etti.

Aboli, "Daima rüzgar vardır," diye onun sözlerini yalanladı. Bir avuç tozu parmaklarının arasından yavaşça akıttı. Altın renkli incecik tozlar güneş ışığında havada sürüklendikten sonra yavaş yavaş dağıldılar. Aboli bu hareketi betimlemek için eliyle zarif bir jest yaptı.

"Ürktükleri zaman daima yüzlerini rüzgara vererek koşacaklar, sonra bir dönüş yaparak kokuyu alacaklardır." Yaşlı zenci bu manevrayı göstermek için bir hareket daha yaptı. "Alf'la Luke'u şuraya ve şuraya yerleştireceğiz." Bu konumları işaret etti. "Onlar yerlerini aldıktan sonra seninle ben buraya geleceğiz." İzleyecekleri yolu gösterdi. "Yakına sokulacağız. Ateş ettiğimiz zaman erkekler öbür hayvanların yanına sürülecekler."

Tom, Alf'la Luke'a sırtta yanına gelmelerini işaret etti. Av karşısındaki ilk şaşkınlıklarını atlatan adamlara emirlerini verdikten sonra, vadinin bir mil ilersinde bayırın arkasında bir daire çevirmeye yolladı. Orada sürü tarafından görülmeyecekler ve sürünün rüzgar altında kalacaklardı.

Genç adam bir saat sonra, iki avcı kafilesinin vadide kendileri için saptadığı

mevzilere doğru ilerlediklerini dürbünüyle izleyebildi. Emrinde, verdiği direktifleri sadakatle uygulayan adamlarının olması büyük bir şanstı.

Aboli önde olmak üzere, ufuk çizgisinin üstünde sessizce hareket ederlerken ağaçlar ve çalıları paravan olarak kullandılar. Koca hayvanların görüşleri yabancı bir hareketi seçemeyecek kadar zayıf değildi. Göletlere doğru yavaşça süzülürken ağaçların arasına dağılmış dişilerin yoluna çıkmamaya çalışıyorlardı. Tom böylesine büyük bir hayvanın orman içinde hemen hemen görülemez olmasını şaşkınlık içinde izliyordu. Ama fil gri zemin üstünde gri renkliydi. Bacakları bile ağaç gövdelerini andırıyordu. Üç erkeği yavaşça çember içine alıyorlardı. Filler hala görülemiyor olsalar da çıkardıkları derin gurultular avcılara rehberlik ediyordu.

Tom, "Duyduğumuz ses karınlarından mı çıkıyor?" diye Aboli'ye fısıldadı.

Aboli "hayır" gibilerden başını salladı, “İhtiyar adamlar birbirleriyle konuşuyorlar."

Bazen erkek fillerden biri toz püskürttüğü zaman ormanın yukarsına bir toz bulutunun kalktığını görebiliyorlardı. Bu bulutlar onlara sık bitki örtüsünün içinde yol gösteriyordu. Takip boyunca dikkatli adımlar atarak ilerliyorlardı. Bir keresinde geri çekilip kendileriyle avlarının arasındaki genç bir anneyle emzirdiği yavrusunun etrafında bir daire çevirmeleri gerekti.

Fundi sonunda onları pembe avucunun bir hareketiyle durdurdu ve ilersini işaret etti. Tom bir dizinin üstüne çöktü, sarmaşıklar ve dalların altından bakınca en yakındaki erkeğin kalın gri ön bacaklarını seçebildi. Heyecanından döktüğü terler gözlerinin içine akıyor ve deniz suyu gibi yakıyordu. Genç adam terini boynunda düğümlü mendilin ucuyla sildi ve tüfeğini kontrol etti. Aboli'nin verdiği işaret üzerine ileriye sürünmeye başladılar.

Çok geçmeden dev yaratığın daha büyük bir bölümünü, sarkan karnını, dizlerinin etrafına katlar halinde dökülen gevşek gri deriyi gördüler. Ardından kalın ve sarı bir dişin alt kavisi ortaya çıktı.

Daha da yakına sürününce Tom, dişin erkek filin orman ağaçlarından kopardığı kabukların özleriyle lekelenmiş olduğunu gördü, iyice yakında hayvanın derisindeki her bir yarık.ve buruşuğu, kuyruğundaki her kılı görebildi. Tom, Aboli'ye bakarak ateş etme hareketini yaptıysa da, Aboli şiddetle başını sallayarak daha fazla yaklaşmalarını işaret etti.

Erkek fil ayaklarının üstünde hafif hafif sallanıyordu. Derken Tom'u şaşır tan bir şey oldu. Hayvanın arka bacaklarının arasından olağanüstü bir cisim

çıkmaya başladı. Bir erkeğin bacağından daha kalındı; sonu gelmeyecekmiş gibi uzamaya devam ederek neredeyse yere değdi. Tom gülmemek için kendini zor tuttu. Uyuşmuş ve hayatından hoşnut ihtiyar, cinsel organını sarkıtıyor, kanla dolmaya terk ediyordu.

Tom yine direktif bekler gibi Aboli'ye baktı, ama iriyarı zenci yine başını sallayarak daha fazla yaklaşmalarını işaret etti. Erkek fil tam o sırada geri çekilerek tepesindeki dallardan bir tutam yaprak koparmak için hortumuyla yukarı uzandı. Bu hareket, arkasında gizli olan öbür erkek fili meydana çıkardı.

İhtiyar atanın refakatçisinden ne kadar büyük olduğunu görünce Tom'un soluğu kesildi. Yaşlı fil kocaman kafasını aşağı sarkıtmış, kulaklarını hafif hafif çırpıyordu. Bu kulaklar fırtınanın hırpaladığı bir geminin yelkenleri gibi yıpranmış ve lime lime olmuştu. Küçük gözleri kapalıydı, soluk renkli gür kirpikleri birbirine dolaşmıştı, gözünün gerisindeki bezin salgısı da uzun bir iz şeklinde yanağına süzülüyordu.

Erkek filin başı dişlerinin üstüne yaslanmıştı. Tom toprağa değen bu beyaz kavislerin uzunluğuna ve çapına hayran kalmıştı. O kadar kalın ve ağırdılar ki, başından ucuna kadar bir incelme bile yoktu. Tom diş uzunluğunun dörtte birinin kafatasına gömülü olduğu yerde, gri renkli derinin altındaki şişliği görebiliyordu. Bunun, böylesine güçlü bir hayvan için bile hayat boyu taşınamayacak ağır bir yük olduğunu düşündü. Tom şimdi o kadar yakındı ki filin kirpiklerinin üstüne metalik mavi renkte bir sineğin konduğunu görebiliyordu.

Fil, sineği kovmak için gözünü kırpıştırdı. Genç adam o sırada kolunun üstünde hafif bir dokunuş hissetti, başını çevirince de Aboli'nin başıyla işareti verdiğini gördü. Bunun üzerine gözlerini erkek filin buruşuk derisinin altındaki omuz kemikleri üstünde odaklaştırdı. Fundi'nin ona tarif ettiği noktayı yakalamakta gecikmedi. Bu omzun hemen arkasında ve göğüs boyunun üçte ikisi kadar aşağısındaydı.

Genç adam tüfeği kaldırdı ve mekanizmanın tıkırtısını eliyle boğarak ateş etmeye hazırlandı. Uzun namluyu bakışıyla izleyince tüfeğin ağzının neredeyse hayvanın böğrüne dokunduğunu fark etti. Sonsuza dek uzuyor görünen kısacık bir ertelemenin hemen arkasından ağır silah böğürdü, aynı anda omzuna çarparak onu kabaetlerinin üstüne düşürdü, kalkan beyaz toz bulutu ise önünü ve filin vücudunu görmesini engelledi.

Ateşinden bir an sonra Aboli'nin silahının patladığını işitti. Sakin ormanda dev vücutlar anında harekete geçti. Sürü boru gibi sesler çıkarıp ciyaklayarak

ileri atıldı, saldırının etkisiyle ağaçlar sarsılıyor, çatırdayarak devriliyordu.

Tom boş tüfeği attı ve uzanarak arkasındaki adamdan ikinci tüfeği kaptı. Ayağa kalkıp duman bulutunun içine atıldı. Açığa çıktığında kocaman filin kabaetlerinin açılıp kapanan çalıların arkasında gözden kaybolduğunu gördü.

Aboli omzunun dibinde, "Peşinden git!" diye bağırdı, böylece, kaçan erkek filin arkasından koşmaya başladılar. Etraflarında dişi fillerle ciyaklayan yavruların çalıların arasına daldıklarını duyabiliyorlardı. Dikenler ve dallar Tom'u tırmalıyor, ama o bunlara aldırmadan büyük erkek filin açtığı yolda koşmaya devam ediyordu.

Birden göletlerden birinin önündeki açık sahile çıkıverdi. Hayvan on, on beş metre ilersindeydi. Kulaklarını alabildiğince açmıştı. Olanca hızıyla Tom'un aksi yönüne kaçarken dişleri, torba gibi kabaetlerinin iki yanında sap sarı gözüküyordu. Kısa ve kalın kuyruğunu havaya dikmişti. Tom omurlarının, sırtının kavisini aşarak kuyruğuyla birleştiğini görebiliyordu.

Tüfeği kaldırarak hayvanın omurgasına ateş etti. Fil kabaetlerinin üstüne oturur gibi düştü ve bayırdan aşağı kaydı. Ancak, mermi omurgayı sadece sıyırmış olmalıydı ki, hayvanın felç durumu sadece bir saniye sürdü. Bayırın dibine inince yine dört ayak üstünde doğruldu ve suyu aşarak karşıdaki bayırı tırmanmaya başladı.

Tom'un yanında koşan Aboli göletin öbür yanına ateş etti. Merminin filin kafasının arkasından kurumuş çamur püskürttüğünü ikisi de gördüler. Bu arada hayvan sadece başını sallayıp kulaklarını kıstı ve karşı kıyıdaki sık ormanın içinde gözden kayboldu. Tom nefes nefese koşan denizciden üçüncü tüfeğini aldı ve filin arkası sıra atıldı.

Aboli de yanı sıra koşuyordu. Filin ormanın içinde etrafı kıra döke açtığı yolu görebiliyorlardı. Ağaçların tepeleri titriyor, ormanın içinde hışırtılar ve çatırdılar duyuluyordu.

Öbür avcıların gizlendikleri sağ kolda da birden tüfeklerin patladığı duyuldu. Aboli, "Öbür erkek filler Alf ve Luke'la karşılaşmış olmalılar," diye homurdandı.

İkisi de koşularına devam ederek göletin etrafını döndüler ve karşı yanda ormana daldılar. Erkek filin açtığı yol arkasından kapanıyor, Tom'la Aboli de güçlükle ilerlerken, dikenlerin üstünde giysilerinden ve derilerinden parçalar bırakıyorlardı.

Tom, "Onu yakalayamayacağız," diye homurdandı. "Elimizden kurtuldu!"

Ama bir açıklığa çıkıp da koca filin tüfeklerinin menzilinde ilerde olduğunu görünce bir zafer çığlığı attılar. Kötü yerinden vurulmuştu. Koşusu sendeler bir yürüyüşe yerini bırakmıştı. Aşağı sarkmış olan başındaki sarı dişleri yumuşak toprakta uzun çukurlar açıyor, hortumunun ucundan soluk bir kan köpürüyordu.

Aboli, "İlk kurşunun akciğerini bulmuş!" diye bağırdı. İkisine de yepyeni bir enerji gelmişti, yaralı hayvana yetişmek için var güçleriyle koşuyorlardı. Filin on adım arkasında olan Tom dizüstü düştü. Hava almak için çırpınıyor, kalbi çarpıyor, elleri titriyordu. Bu haldeyken tüfeği doğrulttu ve bir kez daha hayvanın omurgasına nişan aldı.

Tom'un mermisi yivli namludan bu kez hiç şaşmadan fırladı. Dumanın görüşünü bulandırmasından önceki an merminin geniş gri sırta saplandığını ve kuyruğun yukarsındaki omurları parçaladığını gördü. Hayvan bir kez daha kabaetlerinin üstüne çöktü. Tom ayağa fırladı ve duman tabakasının ötesini görebilmek için bir yana koştu.

Fil yüzü ona dönük olarak oturuyordu. Öfkeyle ve büyük bir acıyla başını sallıyor, hortumunun ucundan kıpkırmızı bir kan bulutu püskürtüyordu. Ölüm haykırışı Tom'un kafatasını parçalayacak ve kulak zarlarını patlatacak kadar şiddetliydi.

Aboli hayvanın başına ateş etti. Kubbemsi alna çarptığını ikisi de gördükleri halde mermi, beynin içinde gömülü bulunduğu kale gibi kemiği delemedi. Sakatlanmış canavar felç olmuş arka bacaklarını arkası sıra sürüklemeye ve düşmanlarına erişmeye çalıştı.

İki erkek sağa sola savrulan hortumdan kaçmak için arkaya koştular ve titreyen elleriyle tüfeklerinin ağzından içeriye barut döktüler. Tıkacı ve kurşunları bastırdıktan sonra hayvanın fıçı gibi göğsüne ateş etmek için bir daire çevirip yaklaşmaya çalıştılar.

Tekrar silahı doldurmak için arkaya kaçtılar ve ateş etmek için yeniden öne koştular. Hayvanın bütün gücü kanayan yirmi kurşun deliğinden yavaş yavaş akıp gidiyordu. Son bir homurtuyla yana devrildi, olağanüstü dişlerini uzattı ve hareketsiz kaldı.

Tom ihtiyatla yaklaştı. Soluk kirpiklerle çevrili ve içinden tıpkı bir insandaki gibi yaşlar taşan minik göze uzanıp tüfeğin ağzıyla dokundu. Fil gözünü kırpmadı. Koca erkek sonunda ölmüştü. Tom bir zafer çığlığı atmak istiyor, ama bunun yerine garip bir hayranlık, melankoliye benzer bir duygu hissediyordu. Aboli gelip yanında durdu. Göz göze geldiklerinde iriyarı zenci

büyük bir anlayışla başını salladı. "Evet," dedi yavaşça. "Gerçek bir avcı olmanın ne demek olduğunu en sonunda öğrendin. Yaptığımız şeyin güzelliğini ve trajedisini anladın çünkü."

Alf'la Luke işbirliği yaparak öbür erkek fillerden birini öldürmüşlerdi. Ama üçüncüsü pusudan zarar görmeden kurtularak sürünün kalan kısmıyla birlikte ormana kaçmıştı. Tom hayvanı izlemek istediyse de Fundi'yle Aboli onunla alay ettiler. "Onu bir daha görmeyeceksin. Hiç durmadan yirmi mil koşacak, sonra senin koşabileceğinden de daha hızlı olarak bir elli mil daha yürüyecektir."

O akşam yeşil değneklere geçirilip kömür ateşinde kızartılmış fil yanağının sert ve ağır kokulu etiyle kendilerine ziyafet çektiler ve fil idrarının bulaştığı çamurlu gölet suyunu en nefis şarapmış gibi içtiler. Sonunda, ateşin yanına ölü gibi yatıp uyudular.

Bundan sonraki iki gün iki erkek filin dişlerini çıkarmak için uğraştılar. Onları kafatasından ayırırken mineye zarar vermemeye büyük çaba harcadılar. Fundi onlara büyük konik siniri her dişin sapından nasıl ayıracaklarını ve deliği yeşil otlarla nasıl tıkayacaklarını gösterdi. Sonra, büyük taşıyıcı kalaslara bağlamak için ağaç kabuğundan yapılma ipler kullandılar. Kayıkları bıraktıkları yere doğru uzun dönüş yolculuğuna geçtiklerinde her dişi taşımak için toplam dört kişinin gücü gerekti.

Tekrar nehir boyuna vardıklarında dişleri kıyıda, sırtlanların bile kazıp çıkararak parçalayamayacakları kadar derine gömdüler. Ardından, uzun kayıklarla nehrin yukarı boylarına doğru yola çıktılar. Rastladıkları fil izleri her gün çoğalıyordu, bunları yürüyerek takip ediyorlar, bazen birkaç milde bir hayvan öldürüyorlardı. Başka zamanlar sürülere yetişmek için günlerce yürümeleri gerekiyordu.

Bir ayın içinde iki uzun kayığı dolduracak kadar fildişi toplamışlardı. Beyaz adamlar perişan durumdaydı. Bütün yağları erimiş, sakallı yüzleri süzülmüş, vücutları iskelete dönmüştü. Avın zorlukları yalnızca Aboli'yle Fundi'yi etkilememiş görünüyordu. Tom, Fort Providence'e dönme kararını bildirince hepsi çok sevindiler.

O gece Aboli'yle Fundi kamp ateşinin yanında oturan ve sönmekte olan alevlere bakarak Sarah'la buluşmak için sabırsızlanan Tom'un yanına geldiler. İki zenci, genç adamın iki yanına çömeldiler. Tom onların karanlık suratlarına düşünceli bir tavırla baktıktan sonra, "Bu iş ciddi galiba," dedi. "Fort Providence'e dönüş sevincimi berbat etmeye hazırlandığınızı tahmin

ediyorum." içini çekti. "Pekala, ne var?"

"Fundi, kendi insanlarının, Lozi'lerin ülkesine çok yakın olduğumuzu söylüyor."

Tom, "Ne kadar yakın?" diye kuşkulu bir tavırla sordu. Artık Lozi dilini rahatlıkla konuşuyordu ve Fundi'nin çok yakınının ne kadar yakın olduğunu öğrenmişti.

Fundi, "On günlük bir yol," diye atıldı. Tom'un, onu suçlar gibi bakması üzerine boynunu büktü. 'Ya da belki biraz daha uzak," diye itiraf etti.

Tom, "Demek Fundi kendi ulusunun yanına dönmek istiyor," dedi.

Aboli, "Ve ben de onunla gideceğim," dedi yavaşça.

Tom içinde bir panik hissi duydu. Ayağa kalkıp Aboli'yi ateşin aydınlığının dışına çıkardı, sonra öfkeyle ona döndü. "Bu da ne şimdi? Yoksa beni terk edip Afrika'ya mı dönmek istiyorsun?"

Aboli gülümsedi. "Senden yalnız bir süre için ayrılacağım. Biliyorsun ki ikimiz birbirimizden asla kopamayız."

"Öyleyse niçin bensiz gidiyorsun?"

"Loziler uzun yıllardan beri esirci tarafından avlanıyorlar. Senin beyaz yüzünü görecek olurlarsa... " Aboli anlamlı bir tavırla omuzlarını silkti. "Hayır, ben Fundi'yle gideceğim. Yanımıza taşıyabileceğimiz kadar çok ticaret eşyası alacağız. Fundi, aşiretinin epeyi bir fildişi stoku olduğunu söylüyor. Tuzağa düşürdükleri fillerle ormanda ölü olarak buldukları hayvanlardan elde ettikleri dişler... Fundi, onların korkularını giderir, elimizde de mallarımızdan onlara gösterecek örnekler olursa, belki Lozilerle bir ticaret ilişkisi kurabilirim."

"Seni tekrar nasıl bulacağım?"

"Fort Providence'e, yanına geleceğim. Fundi, aşiretinden bir tekne satın alabileceğimi söylüyor. Tekrar buluştuğumuzda teknem büyük zenginliklerle yüklü olabilir." Aboli elini babacan bir hareketle Tom'un omzuna dayadı. "Şu son günlerde güçlü bir avcı olduğunu kanıtladın. Ama şimdi biraz dinlenmenin zamanı geldi. Seni bekleyen kadına dön ve onu mutlu et. Mevsim değişip büyük yağmurlar başlamadan önce döneceğim."

Aboli'yle Fundi ertesi sabah ticaret malları olan boncuklar, bakır teller ve kumaşlar içeren denkleri başlarının üstünde dengelediler ve nehir boyunca batıya doğru yola çıktılar. Tom, Aboli'nin yanında kısa bir süre yürüdü, sonra

durup eski dostunun nehir kıyısındaki yüksek orman ağaçlarının arasında gözden kaybolmasını seyretti. Çok geçmeden üzgün bir yüzle döndü ve yüklerini alıp kıyıda demirli olarak bekleyen uzun kayıkların yanına indi.

Öndeki teknenin dümenine geçerek, "Fort Providence'e dönüyoruz," di ye bildirdi. Adamlar küreklere sarılıp akıntıyla doğuya yönelirken, "Çok yaşa!" diyerek onu alkışa tuttular.

Fort Providence'in yukarsındaki tepede bekleyen gözcüler, uzun kayıkları nehrin son dönemecini döndükleri an fark ettiler.Tom karaya ayak bastığında Sarah kumsalda sevincinden dans ediyordu. Genç adamın kollarına atıldıktan hemen sonra geri çekilip yüzüne dehşet içinde baktı. "Sen açlıktan ölmüşsün!" dedi. "Üstelik de bir bostan korkuluğu gibi üstün başın lime lime." Hemen arkasından da yüzünü buruşturdu. "Sen en son ne zaman yıkandın kuzum?"

Tom'la yamacı tırmandı, ama onu küçük kulübeye sokmadı. "Bunca zamanlık çalışmalarımı pis kokunla mahvedeceksin."

İlk iş olarak avludaki yabani incir ağacının altında duran galvanizli yarım küveti fokur fokur kaynayan suyla doldurdu. Sonra genç adamı soydu, lime lime giysilerini sonradan yıkamak ve onarmak üzere bir kenara ayırdı, arkasından da onu küçük bir çocukmuş gibi banyo küvetinin içine oturttu. Avla geçen haftaların birikmiş tozunu ve pisliğini yıkadı, erkeğin gür siyah saçlarını tarayıp tek bir örgü halinde topladı. Sonra, makasını alıp salkım saçak uzanan sakalını kırparak Kral William'ın moda ettiği derli toplu, sivri uçlu modele uydurdu. Genç adamın kollarıyla bacaklarını kaplayan bütün çizik ve kesikleri Dr. Reynolds'un revirinden getirdiği merheme buladı. Tom bu arada bunca ilginin keyfini çıkarıyordu.

Sarah sonunda onun özenle ütülenmiş temiz bir gömlekle diz boyu pantolon giymesine yardım etti. Ancak bundan sonra aşığını elinden tutarak kulübeye soktu. Onun yokluğunda bütün yaptıklarını gururla gösterdi. Marangozların özellikle onun için yaptıkları koltuk, arka odadaki iki kişilik yatak, Sarah'ın kendi diktiği ve nehir kıyısında yetişen ipek-pamuk ağaçlarının kurutulmuş tohumlarıyla doldurduğu şilte bunların sadece birkaçıydı.

Tom şilteye bakarken muzipçe sırıtıyordu, “İyi işe benziyor, ama kararımı vermeden önce bir test etsem daha doğru olur," dedi. Bundan sonra kıkırdayarak kaçan Sarah'ı kovaladı. Kız kendini yakalatıp işlemelerle süslü çarşafların üstüne bırakılmaya razı gelinceye kadar genç adamı yatağın etrafında iki kere koşturdu.

Daha sonra yattıkları yerde konuşmaya koyuldular. Böylece güneş battı ve gece oldu. Tom ileri saatlere kadar sevgilisine bütün yaptıklarını ve gördüklerini anlattı. Sarah'a avı, buldukları yeni ülkeleri, ormanları, uzaklardaki mavi dağları, keşfettikleri olağanüstü hayvanları ve kuşları tarif etti. Sarah'ı kollarının arasında sıkarak, "O kadar büyük, o kadar sonsuz, güzel ve vahşi ki," dedi.

"Bütün yolculuğumuz sırasında bir tek insan ya da insan izi görmedik. O koca ülke, eğer istersek bizim, Sarah."

Kıskanan ve aynı zamanda da o güzellikleri sevgilisiyle paylaşmak isteyen Sarah, "Bir dahaki sefere beni de yanında götürür müsün?" diye sordu.

Tom'un bu ülkeye, aşık olduğunu görebiliyordu. Bundan böyle ikisinin de oraların bir parçası olduklarını biliyordu.

Tom, "Peki," diye onayladı. "Bir dahaki sefer sen de benimle oraları göreceksin."

Konuşulacak ve tartışılacak o kadar çok şey vardı ki, bunların bir tek geceye sığması olanaksızdı. O günü izleyen tembellik haftalarında erkekler dinlenip avın acısını çıkarırlarken Tom'la Sarah her gün baş başa saatler geçiriyorlardı. Genç adam hiçbir ayrıntıyı atlamamak için Sarah'a tuttuğu günlükten bölümler okudu, her şeyi anlattıktan sonra da geleceği tartışıp planladılar.

Tom kıza, "Bu Lunga Nehri'ni keşfetmemiz, daha doğrusu Fundi'nin onu bize göstermesi büyük bir şans oldu," dedi. "Eski Portekiz kaşifleri orayı gözden kaçırmış olmalılar. Araplar da öyle. Fundi Arapların ticaret yollarının ve köle yolunun iyice kuzeyde olduğunu söyledi." Fundi uzun bir yol derse onun yüz mil ya da daha uzak olduğuna inanabilirsin. Şansımız yardım ederse, ne Ummanlılar, ne de şirket bizi burada bulabilir. Fort Providence içerlere giden yolun başında mükemmel bir antrepo. Buralardaki fil sürüleri hiç avlanmamışlar; Aboli'yle Fundi kabilelerle anlaşırlarsa, onlarla ticaret ilişkileri kurabiliriz ve bu alanda rakipsiz oluruz."

Genç kız, "İyi ama fildişini nerede satacaksın?" diye sordu. "Zanzibar'da veya herhangi bir Arap limanında ya da şirketin bir fabrikasının bulunduğu herhangi bir yerde olmaz. Guy nerede olduğunu öğrenirse sana dünyada rahat vermez. Bir daha İngiltere'ye de dönemeyiz." Genç kız İngiltere'yi özlediğini anlamaması için çabuk çabuk devam etti. "Mallarımızı nerede satabilir, barut, saçma, mum, yağ, halat, yelken bezi ve katran gibi ihtiyaçlarımızı nereden satın alabiliriz?"

Tom, "Yakınlarda öyle bir yer var," dedi. "Yağmur mevsimi başlar başlamaz buradan çıkıp Ümit Burnu'na hareket edeceğiz. Kap'taki Hollandalılar fildişimizi satın almak için çıldıracaklar, bize parasını ödeyebildiğimiz bütün malları satmak için daha da fazla çıldıracaklardır. Daha da iyisi, İngiltere'deki adalet bakanının bana çıkardığı tutuklama kararına bir pirinç gulden ya da bayat peynirlerinin bir lokması kadar bile değer vermeyeceklerdir."

Aboli'nin dönüşünü bekledikleri haftalarda kaledeki herkesi meşgul edecek bol bol iş vardı. Bütün fildişlerinin temizlenmesi, tartılması ve yolculuk sırasında zarar görmemesi için kuru otlarla paketlenmesi gerekiyordu. Küçük Swallow'un kalenin altındaki kumsalda yan yatırılması ve karinasının kazınarak yosunlardan temizlenmesi gerekliydi. Zorunlu olan başka bir şey de kaplama tahtalarında yuvalanmış gemi kurtlarının kaynar haldeki katranla yakılmasıydı. Gemi tekrar yüzdürüldükten sonra onu yeniden boyadılar, yelkenlerdeki yırtıkları onardılar-ve İngiltere'den kaçırdıkları gemi olduğunun anlaşılmaması için donanımında ufak tefek değişiklikler yaptılar. Bir geminin adının değiştirilmesi denizcilerin arasında uğursuzluk sayılırdı, ama başka çare yoktu. Kıç aynalığındaki eski adı kazıyıp yerine yenisini yazdılar.

Gemi tekrar suya indirilirken Sarah pruvasının üstünde bir şişe brendi kırdı. "Bu gemiye Centaurus adını veriyorum," dedi. "Tanrı onun ve içindekilerin yolunu açık etsin."

Bundan sonra fildişi, Centaurus'a yüklendi ve özenle ambarlarına yerleştirildi. Denizciler su fıçılarını da doldurarak güneye yapılacak yolculuk için her şeyi hazır ettiler.

Artık her öğleden sonra kuzey ufkunda birikmeye başlayan fırtına bulutları yukarlara doğru uzanan dağlara benziyorlardı. Batan güneş, bulut sıradağlarını mor ve siklamen renklerine boyuyor, şimşek karınlarında ışıldıyor, uzaklardaki gökgürültüsü de ıslak mevsimin gelişini homurdanarak haber veriyordu.

İlk yağmurlar, gri renkli giysilerini tepelerin doruklarından sürükleyerek üzerlerine boşandı. Gökgürültüsü üç gün ve üç gece boyunca onları bombardımana tuttu. Dev bir çağlayanın altındalarmış gibi hava suyla doluydu. Derken fırtına bulutları yarıldı ve bu geçici sükûnet dakikalarında bir düzine uzun kayık Lunga Nehri'nin kabarmış sularının üstünden hızla yaklaştı. En öndeki kayıkta uzun boyu ve yaralı yüzüyle Aboli duruyordu. Tom bir sevinç çığlığı atarak onu karşılamak üzere kumsala koştu.

Fundi sonuncu kayıktaydı, ama kürekçilerin hepsi yabancıydı. Her teknenin tabanına fildişleri istiflenmişti. Bunların hiçbiri Tom'un çıktığı seferde elde

edilenler kadar büyük değildi, ama yine de, değerliydi.

Kürekçilerin hepsi Lozi aşiretinden ve Fundi'nin akrabasıydılar. Fundi'nin verdiği teminata rağmen Fort Providence'in garip beyaz adamlarından ödleri kopuyordu. Esir edilip birbirlerine zincirlenmeyi ve böyle götürülmeyi bekliyorlardı. Aynı şey aşiretlerinden o kadar çok kişinin başına gelmişti ki. Gitmişler ve bir daha onlardan hiçbir haber alınamamıştı.

Gelenler beii bükülmüş ihtiyar adamlar ya da çok genç çocuklardı. Kumsalda birbirlerine sokulup oturuyorlar, Tom'un Lozi diliyle verdiği teminata rağmen ne rahatlıyorlar, ne de teselli buluyorlardı. Aboli, "Sırf aşiret reisleri Bongola emrettiği için bizimle geldiler," diye açıkladı. "Beraberimizde getirdiğimiz malları görünce Bongola'nın açgözlülüğü esircilerden duyduğu korkuya baskın çıktı. Ama yine de bizimle ticaret yapmaya kendisi gelmeyerek aşiretinin en önemsiz bireylerini yolladı."

Fildişlerini teknelerden karaya çıkarıp tarttılar, sonra Fundi'yle pazarlık yaptılar. Tom, Sarah'a, "Onlara fazla para verip ticari çıkarlarımıza ters düşmek ya da onları kandırıp ticaret ilişkimizi daha doğmadan öldürmek istemiyorum," dedi.

Sonunda boncuk torbaları, kumaş toplan, el aynası, balta demiriyle dolu kasalar ve bakır tel balyaları teknelere yüklendi ve kürekçiler evlerine yollandı. Küçük filoları akıntıya karşı yola çıktı. Adamlar canlarını kurtardıkları için o kadar sevinçliydiler ki, büyük bir güçle kürek çekiyorlar, kurtuluşlarından dolayı aşiret tanrılarına ve atalarına duydukları minnettarlığı şarkılarıyla dile getiriyorlardı. Böylece, ilk dönemeci aşarak gözden kayboldular.

Aboli, "Gelecek mevsim dönerler," diye bildirdi. "Bongola bunun çaresine bakacaktır."

Fundi'yle Lozilerin cesur olanlarından üç kişi ıslak mevsimde Fort Providence'de kalarak binalarla bahçeleri hava ve vahşi hayvanların tahribatından korumaya razı oldular. Kafilenin geri kalanları fildişlerinin kalan kısmını yükleyerek Centaurus'la yerlerini aldılar. Yağmur bütün şiddetiyle üzerlerine boşanınca, küçük Centaurus'u kabaran nehirle muson rüzgarına terk ederek nehrin ağzına ve Hint Okyanusu'na doğru sürüklendiler.

"Madagaskar'ın açığından geçerek Ümit Burnu'na gitmek için yönümüz güneydoğu kerte güney olmalı. Lütfen volta cetveline kaydedin, Bay Tyler."

Ned Tyler, Tom'un emrini onaylayarak, "Güneydoğu kerte güney, kaptan," diye

yineledi.

Tom, Sarah'ı elinden tutarak geminin pruvasına götürdü. Yan yana durarak uçan balıkların Mozambik Boğazı'nın yüzeyinden patlarcasına çıkmalarını ve gümüş renkli gölgeler gibi uzaklaşmalarını seyrettiler.

Tom, "Ümit Burnu'nda bir papaz bulabilirsek, benimle evlenir misin, Sarah Beatty?" diye sordu.

"Tabii ki evlenirim, Tborrfas Courtney." Sarah gülerek ona daha sıkı sarıldı. "Tabii ki evlenirim."

Küçük Centaurus güneşli bir sabah Masa Körfezi'nde demirledi. Güneydoğu rüzgarı küçük dalgaların tepesinden beyaz köpükleri koparıp uçuruyordu. Yassı tepesi sabit bir beyaz bulutla kaplı kale gibi dağın altında karaya çıktılar.

Koloni, Kap'ı son ziyaretlerinden beri çok büyümüştü. Yabancıların bölgelerinde toprak sahibi olmasına veya yerleşmesine karşı Hollanda Doğu Hindistan Şirketinin getirdiği sınırlamalar, en az ingiliz benzerlerininki kadar gaddarcaydı. Bununla birlikte, adamını bulur ve avucuna birkaç altın gulden sıkıştırılanız bu kuralların gevşeyebileceğini Tom çok geçmeden keşfetti. Liman kirasını ödedikten sonra kasabalılar tarafından dostça karşılandılar. Bunda Centaurus'un mal yüklü olmasının, Hollandalı tacirlerin de kazanç kokusu almalarının rolü vardı.

Cenfaurus'takiler, Ateş Sahili'ndeki yağmurlar bitene kcdar Kap'da kalmayı planlıyorlardı. Cenfaurus'taki daireleri pek sıkışık, demirli geminin hareketi de rahatsızlık verici olduğundan Tom kendisiyle Sarah için şirket bahçelerinin aşağısındaki küçük pansiyonların birinde oda tuttu. Bu pansiyon, muhteşem bir ahçı ve ev hanımı olan azat edilmiş bir Malay kadını tarafından yönetiliyordu.

Tom ilk haftanın içinde depoları kıyıda dizili bütün tacirleri ziyaret etti ve fildişine talebin yüksek olduğunu gördü. Yüklerinin satışı için birçok karlı anlaşma yaptı. Mürettebat böylece İngiltere'den hareketlerinden beri ilk ücretlerini ve yükün satışından paylarını aldılar. Çoğu, bundan sonraki bir, iki ayın içinde kazandıkları her kuruşu kentin meyhaneleriyle genelevlerinde tüketmiş bulunuyorlardı, ama Ned Tyler'la Dr. Reynolds ellerindeki parayla dağın uzak ucundaki Constantia Vadisi'nde toprak satın aldılar.

Tom'la Aboli ise paylarına düşenin hemen tamamını Fort Providence'de bir mevsim daha geçirmek için gerekli levazım ve koloninin ambarlarında satışa çıkarılmış ticaret mallarından yüklü bir stok satın almada kullandılar.

Tom, Sarah'a ödülden elli sterlin vermişti; genç kız bununla kendisine çeyiz

düzdü. Aldıklarının arasında küçük bir harpsikordla üstüne çiçeklerden örülü taç ve minik melek resimleri resmettiği bir beşik vardı.

Tom'la Sarah'ın nikahlarının kıyıldığı küçük kilisede bütün gemi mürettebatı hazır bulundu. Törenden sonra mürettebat yeni evli çifti sokaktan omuzlarında geçirerek pansiyonlarına götürdüler. Yürüdükleri yol boyunca şarkı söylediler ve Tom'la Sarah'ı gül yaprağı yağmuruna tuttular.

Aboli rıhtım boyundaki meyhanelerin birinde Andries van Houten adında ufak tefek bir Hollandalıyla tanıştı. Van Houten, Hollanda Doğu Hindistan Şirketi hesabına altın arayıcısı olarak Amsterdam'dan getirtilmişti. Üçüncü içki maşrapasını da devirdikten sonra çenesi iyice açıldı. Porsumus kırmızı boğazındaki gırtlak çıkıntısını hoplata hoplata konuşarak, "Stellenbosch'a kadarki bütün dağları taradım," dedi. "Bu Allah'ın belası kolonide altın yok, ama kuzeyde kokusunu alıyorum." Havayı kokladı. "Ah, beni kuzeye götürecek bir gemi bulsam." Aboli'ye umutla baktı. "Ama yol parası yapmak için kesemde bir tek gulden bile yok."

Aboli adamı Tom'la konuşmaya götürdü. Bir hafta süreyle her akşam konuştular. Tom sonunda van Houten'in altın aramak için gereksindiği bütün donanımı satın almaya ve hareket ettikleri zaman Hollandalıyı da Fort Providence'e götürmeye razı oldu.

Ümit Burnu'ndaki hoş günler çabucak geçti. Çok geçmeden Centaurus'a yük almaya başladılar. Sarah'ın harpsikorduyla beşiğinin yüklenmesi özel bir dikkat gerektirdi. Mevsim değişip sokakları çevreleyen meşe ağaçlan yapraklarını dökünce demir aldılar ve kuzeye yönelerek tekrar Mozambik Boğazı'na girdiler.

Lunga Nehri'nin ağzından içeri süzülüp suyun yukarı boylarına yol alırken kıyılarda suyun en yüksek kabarma noktasının işaretlerini gördüler. Ağaç dallarına takılı kalmış döküntüler yağmur mevsiminde taşkının ne kadar belirgin olduğunu gösteriyordu. Tepelik bölgeye vardıklarında orman yemyeşildi, ağaçlar da tomurcuklanmıştı.

Fundi güvenlerini haklı çıkarmıştı. Fort Providence'in altındaki iskelede onları karşılayarak yokluklarında her şeye ne kadar iyi baktığını gururla gösterdi. Kulübelerin damlarını yeniden kaplamaya ve çitin zayıf noktalarını onarmaya giriştiler. Sarah harpsikordunu küçük evlerinin ön odasına koydurmuştu, her akşam yemekten sonra Tom için çalıyor ve şarkı söylüyordu.

Genç kadın resimlerle bezeli beşiği arka odada yataklarının yanına

yerleştirdi.Tom ilk akşam yatağın kenarına oturup çizmelerini çıkarırken beşiğe muzipçe bakarak, "Bunu bir tür meydan okuma olarak algılıyorum, Bayan Courtney," dedi. "Ne dersiniz, bu beşiği doldurmanın çaresine bakalım mı?"

Ne çare ki bu işe ayıracak fazla vakitleri olmadı. Tom birkaç hafta sonra ilk avcı kafilesini nehrin yukarı boylarına götürmeye hazırdı.

Van Houten öndeki teknedeydi. Kimyasal maddelerin bulunduğu küçük sandığın üstüne oturmuştu, altını topraktan ayırmada kullanacağı demir tavalar da elinin altındaydı. Yanından geçtikleri bütün çakıllı nehir yataklarını ve kumsalları taradı. Tom'la ötekiler fil sürülerini izlemek için karaya çıktıkları zaman van Houten onlarla gitmek yerine iki Lozi yardımcısıyla birlikte uzaklaşarak tepeler ve nehirlerde değerli madenden izler arıyordu.

Bu mevsim av verimliydi. Bir ayın içinde tekneleri fildişiyle doldurmuş, Fort Providence'e dönmeye hazırlanıyorlardı.

Sarah ikinci seferde Tom'a eşlik etti. Ümit Burnu'nda satın aldığı boya kutusunu da yanına almıştı. Defterlerinin sayfalarını seyahatin resimleriyle doldurdu.

Nehri bu kez çok daha ilerlere kadar izlediler ve sonunda Lozilerin ülkesine vardılar, ilk köyün bütün sakinleri önce ormana kaçtılar; ağaçların arasın dan çekine çekine çıkana kadar günler geçti. Fundi'yle Aboli'nin ilk korku ve kuşkularını gidermelerinden sonra Loziler Tom ve adamlarıyla dostça bir ilişki kurmaya başladılar.

Lozilerin genelde sevimli ve şen insanlar oldukları belli oluyordu. Ufak tefek olmalarına rağmen vücutları biçimliydi ve oldukça yakışıklıydılar. Kadınlardan bazıları Nil bölgesindeki insanlara benziyorlardı ve çok da güzeldiler. Göğüsleri açık geziyorlardı ve zarif bir yürüyüşleri vardı.

Aboli köyün ihtiyarlarıyla uzun ve ciddi bir pazarlığa girişti. Sonuçta bir kaç rulo bakır tel ve küçük bir torba cam boncuk karşılığında köyün en güzel ve tombul bakirelerinden ikisini karı olarak alabildi. Kızların adı Falla ve Zete'ydi. Pazarlığın sonucundan taraflardan hangisinin; damadın mı yoksa Aboli'nin verdiği başlığın bir parçası olan süsleriyle böbürlenerek dolaşan, kocalarına saygı ve huşuyla bakan küçük gelinlerin mi daha hoşnut olduğu belli değildi.

Dr. Reynolds'un Sarah'ın da yardımıyla birçok hasta Lozi'yi tedavi etmesi aşiretle olan dostluk ilişkilerini daha da sağlamlaştırdı. Kafile Lozi'lerin nehrin daha yukarlarındaki büyük reise doğru yola çıkınca davullar gelişlerinin

haberini onlardan daha önce ulaştırdı. Reisleri Bongola konukları karşılamak üzere iskeleye indi ve gelenleri sırf onlar için inşa edilmiş olan kulübelerine kadar götürdü.

Bongola'nın köyü nehir kıyısında ve tepelerin yamaçlarında bina edilmiş birkaç yüz hasır damlı kulübeden oluşuyordu. Her kulübe mango ve muz ağaçlarıyla, ayrıca manyok bitkileriyle çevriliydi. Kütüklerden yapılma barınaklar kabilenin bodur sığır ve keçilerini leoparlarla sırtlanların gece baskınlarından koruyordu.

Tom'la Aboli o vakte kadar Lozi dilini akıcı şekilde konuşmayı öğrenmişlerdi ve Bongola'yla her gün uzun görüşmeler yapıyorlardı. Bongola yaratılıştan geveze bir adamdı; kabilenin yakın tarihini Tom'a anlattı. Lozi'lerin bir zamanlar kuzeydeki büyük tatlı su gölünün kıyısında zengin toprakları varmış, ama sonra esirci gelerek tıpkı ceylan sürülerine saldıran çita gibi onları basmıştı. Kurtulanlar güneye kaçmışlar ve hemen hemen yirmi yıl yağmalardan kurtulabilmişlerdi. Ama buna rağmen, ana karanın giderek içlerine sızan esircilerin korkusuyla yaşıyorlarmış. Bongola, Tom'a, "Bir gün yine kaçmak zorunda kalacağımızı biliyorduk. Gelişinizi duyunca bu nedenle paniğe kapıldık," diye itiraf etti.

Tom çocukken nasıl esirciler tarafından yakalandığına dair Aboli'den duyduğu öyküleri anımsadı. Aynı zamanda Zanzibar'daki esir pazarlarında gördüğü zavallıları da düşünerek bu ticarete karşı tiksintisini ve bu insanların acılarını dindirmedeki aczini bir kez daha hissetti.

Bongola'yla ticaret kazançlıydı. Reis, stokundan birçok güzel fildişini ortaya çıkardı. Derken van Houten el değmemiş bölgelere yaptığı' seferlerin birinden dönerek Tom'a, uçları tıkalı beş oklu kirpi dikenini gururla gösterdi.

Bunların birinin tıkacını çıkararak içindekileri altın terazisinin kefesine boşalttı. Tom güneş ışığında sarı sarı parlayan minik metalik pul ve granül kümesine bakakalmıştı.

"Altın tozu mu bu?" diye sordu. "Altın renkli minerallerden bahsedildiğini duydum. Bunun öyle bir şey olmadığına emin misin?"

Van Houten profesyonelliğine sürülen bu lekeye sinirlenerek Tom'a pulların ecza kutusundaki asitle nasıl test edileceğini gösterdi. "Asit. Adi metalleri eritir, ama soylu olanını etkilemez," diye açıkladı. Pul asidin içine daldırılınca bir fokurtu başladı, ama van Houten'in asidin içinden çıkardığı metal hala pırıl pırıldı ve hiçbir zarar görmemişti.

Tom'u toprağı yıkayarak altın tozunu çıkardığı yere götürdü ve ona vadilerin birindeki akarsuyu izleyen çakıl yatağı ve kumluk dizisini gösterdi.Tom'un talebi üzerine Bongola onlara aşiretten elli kadın yolladı. Erkekler gelenekler uyarınca tarlada çalışmak veya nehir yatağında çukurlar kazmak gibi adi işleri görmezlerdi.

Van Houten her kadına bir tava vererek bunun nasıl kullanılacağını gösterdi. Önce tavanın içine doldurulacak çakıllar sallanarak cüruflar tavanın kenarından akıtılacak ve geride yalnız pırıl pırıl tozun kalması sağlanacaktı. Kadınlar bu işi çok çabuk öğrendiler, Tom da onlara kendisine getirecekleri her kirpi dikeni dolusu soylu toz başına bir ölçü cam boncuk vaat etti.

Van Houten'in alüvyonlu altın tarlası o kadar zengin çıktı ki, sıkı çalışan bir kadın bir kirpi dikenini neredeyse yarım günde doldurabiliyordu. Sonuçta çakıl yıkayıp altın tozu elde etmek aşiretin favori uğraşı haline geldi. Erkeklerden bazıları böylesi kazançlı bir uğraşa katılmak isteyince kadınlar onları öfkeyle kovdular.

Yağmurların başlamak üzere olduğu belli olunca tekrar nehrin aşağılarına inme zamanı geldiğini anladılar. Uzun kayıklar fildişi yüklerinin altında iyice suya batmışlardı. Tom'un ayrıca geminin kasasında kilitli yüz onsa yakın altın tozu vardı.

Aboli, Falla'yla Zete'ye gelecek mevsim dönene kadar onları ailelerinin yanında bırakacağını söyleyince, kızlar sel gibi gözyaşı döktüler. Sarah bu davranışından dolayı Aboli'yi kınadı. "Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun, Aboli? Onların seni sevmesini sağladın, şimdi de küçük kalplerini kırıyorsun."

"Ümit Burnu'na kadarki yolculukta korku ve deniz tutmasından ölürlerdi, bunu atlatsalar dahi her gün annelerinin özlemiyle kıvranırlardı. Sonuçta, kendileri kadar beni de mutsuz ederlerdi. Hayır, burada kalıp iyi eşlerin yaptığı gibi, beni beklemeliler."

Aboli'nin ayrılık armağanı olan boncuklar, kumaşlar ve el aynaları iki kızın mutsuzluğunu mucize gibi giderdi. Birden köyün en zengin kadınları olmuşlardı. Öndeki uzun kayığın dümeninde duran uzun boylu adama el sallarlarken ikisi de kıkır kıkır gülüyorlardı.

Kafile bir sonraki kuru mevsimde Lozi ülkesine döndüğünde Falla'yla Zete'nin karınları burunlarındaydı. Pırıl pırıl kara karınları peştemallarının üzerine taşıyordu, göğüsleri de olgun birer kavun gibi irileşmişti. İki genç kadın da birkaç gün arayla doğum yaptılar. Sarah da ebeliklerini yaparak iki

erkek bebeğin doğumlarına yardımcı oldu.

Tom bebeklere baktıktan sonra, "Aman Tanrım!" diye soludu. "Senden olduklarından hiç şüphe yok, Aboli. Babaları kadar çirkin olmak için yumurcakların sadece dövmeleri eksik."

Aboli bambaşka bir adam olmuştu. Salyaları akan tombul bebeklerini dizlerinin üstüne oturttuğu zaman görkemli duruşundan eser kalmıyordu. Bin düşmanın yüreğini korkuyla dolduran yara iziyle dolu surat şefkat dolu ve adeta güzelleşmiş görünüyordu. Tom'la Sarah'a, "Bunun adı Zama," dedi.

"Çünkü o güçlü bir savaşçı olacak. Bununki de Tula. O da bir şair ve bilge olacak."

O gece Sarah kulübelerinin karanlığında yanağını Tom'un yanağına da yayarak, "Ben de bir oğul istiyorum," diyerek kocasının kulağına fısıldadı. "Ne olur, Tom. Ne olur, bana kollarımı dolduracak ve sevecek bir bebek ver."

Delikanlı, "Deneyeceğim," diye söz verdi. "Bütün kalbimle deneyeceğim." Ama bir kısmı Fort Providence'de veya Lozi ülkesinin el değmemiş topraklarında dolaşarak, bir kısmı da Ümit Burnu'nda geçen yıllar akıp gidiyor, Sarah'ın ince yapısı ve dümdüz karnında bir değişiklik olmuyor, hiçbir şey rahmini veya biçimli göğüslerini şişiremiyordu.

Zama'yla Tula kısa zamanda gelişerek gürbüz oğlanlar oldular. Babalarına çekmişlerdi. Yaşlarına göre uzun boylu olan çocuklar kendi yaş gruplarındaki öbür oğlanların doğal liderleri olmuşlardı. Günlerini ormanda ve nehir boyundaki ovalarda geçirerek aşiretin ortak sığır sürüleriyle ilgileniyor, "ok, yay ve mızrak kullanmayı öğreniyor, ormanların yabani yaratıklarının davranışları konusunda bilinçleniyorlardı. Akşamları ateşin başında Aboli'nin ayaklarının dibinde oturuyor, deniz ve uzak yerlerdeki serüvenlerle ilgili olarak babalarının anlattığı öyküleri gözlerini iri iri açarak dinliyorlardı.

Zama, "Bizi de beraberinde götür, baba," diye yalvardı. Aboli'nin de öngördüğü gibi kardeşlerin içinde daha uzun boylu ve daha güçlü olan oydu.

Tula da, "Lütfen, saygıdeğer baba," diye sesini duyurdu. "Bizi de yanında götür ve o harikaları göster."

Aboli onlara şu sözü verdi. "Sünnet edilip erkekliğe girişinize kadar annelerinizin yanında kalıp buradaki görevlerinizi yerine getirmelisiniz. Ancak bun dan sonra Lord Klebe'yle ben sizi yanımızda, Lozi ülkesinin ötesindeki dünyaya götüreceğiz."

Fil avı Lozi ülkesinde verimli oldu, van Houten de ilkinin üç günlük yürüyüşle ulaşılacak kadar kuzeyinde yeni bir alüvyal altın madeni keşfetti. Böylece, Fort Providence'e sürekli olarak bir altın tozu sızıntısı oldu. Aşiret de, Tom da zenginleşti. Centaurus da büyük yağmur mevsiminde ağzına kadar dolu olarak Kap'ın yolunu tuttu.

İyi üne sahip olan bir Amsterdam bankasının, rıhtımların yukarsındaki Heerengracht'ta bir ofisi vardı. Tom'un o bankada iki bin sterlinlik bir hesabı birikmişti, mevsim sonunda bu miktar katlandı. Tom en sonunda zengin bir adam olmuştu.

Bu arada büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Tekrar kuzeye yelken açma zamanı gelince, Ned Tyler başka bir yolculuğu göze alamayacak kadar yaşlandığını ileri sürdü. Saçları artık yeni toplanmış pamuk kadar beyazlaşmış, sırtı kamburlaşmış, bir zamanlar parlak olan gözleri perde inmiş gibi donuklaşmıştı. "Bırak da Constantia Vadisi'ndeki küçük çiftliğimde kalayım," diye yalvardı. "Bundan böyle tavuklarım ve sebzelerimle meşgul olmak istiyorum."

Dr. Reynolds, "Ben de Ned'le kalacağım," diye kararını bildirdi. "Bütün bir hayata bol bol yetecek kadar macera yaşadım." Tom cerrahın kaba çizgili kırmızı yüzüne dikkatle bakınca onun da Ned'le birlikte ne kadar yaşlandığının farkına vardı. Dr. Reynolds, "Senin serserilerin yaralarını sarıp dikmekten artık usandım. Birkaç asma dikmek istiyorum. Ölmeden önce belki iyi bir şarap yapmayı başarırım," dedi.

Tom itiraz edecek oldu. "İyi ama bize kim bakacak? Vahşi diyarlarda sıtmadan ölmemizi mi istiyorsun?"

Yaşlı doktor, "Aranızda mükemmel bir cerrah var," diye karşılık verdi. "Bayan Sarah'a bir kırığı yerine oturtma veya bir ilaç hazırlama konusunda bütün bildiklerimi öğrettim. Sizi onun yetenekli ellerine teslim ediyorum, inanın, o sizi daha çok memnun edecektir. Bir kere benden daha güzel, kalbi de daha yufka."

Bir sonraki av mevsiminde Lunga Nehri'nin ağzından içeri girdiklerinde Alf Wilson Centaurus'un en kıdemli subayı olarak geminin dümenindeydi. Fort Providence'e yapılan bu dönüşler gemideki her erkek ve kadın için bir heyecan ve sabırsızlık nedeniydi. Fundi'nin yağmurlar sırasında koloniye nasıl baktığını, Lozi ülkesinin tepelerinde fillerin hala bol olup olmadığını ve kadınların, yokluklarında ne kadar altın tozu topladıklarını öğrenmeye sabırsızlanıyorlardı.

Aboli de karıları ve çocuklarıyla buluşmayı ne çok istediğini belli etme meye çalışıyordu. Aradan geçen süre içinde Falla'yla Zete ailelerini daha da kalabalıklaştırmışlardı. Aboli'nin şimdi iki küçük kızı ve yeni iki oğlu vardı.

Fundi her zamanki gibi onları kalenin altındaki iskelede karşıladı. Kalede işler yolundaydı; yağmur fazla bir onarım gerektirecek hasara yol açmamıştı. Sarah harpsikordunun üstündeki örtüyü çekip birkaç tuşa bastı ve çalgının akordunun bozulmamış olduğunu görünce, hoşnutlukla gülümsedi. Bundan sonra 'Spanish Ladies'in bir bölümünü çaldı.

Aboli, Fundi'den aşiretiyle ailesi hakkında haber istemişti, ama o mevsim yağmurlar çok şiddetli olduğu ve nehirde yolculuğa olanak vermediği için, hiçbir haber yoktu. Bongola'nın köyünden hiçbir tekne kaleye ulaşmamıştı.

Centaurus'un yükü karaya çıkarılıp kaledeki onarımlar ve Lozi ülkesine yapılacak yolculuğun hazırlıkları tamamlanıncaya kadar Aboli kaygılandı durdu. En sonunda Fort Providence'den ayrılırken iriyarı zenci öndeki uzun kayığın dümenindeydi.

Lozilerin sınır köylerinin hepsini terk edilmiş bulmaları, yolunda gitmeyen bir şeylerin varlığının ilk işareti oldu. Kulübe gruplarının etrafını araştırınca, hiç bir canlıya rastlayamadıkları gibi, köy halkına ne olduğu konusunda da hiçbir ipucu elde edemediler.

Neyle karşılaşacaklarından korkarak Bongola'nın köyüne doğru yola çıktılar. Ellerinden geldiği kadar hızlı kürek çekiyorlardı. Tekneleri sığlıklarda sürükleyip iki taraftaki kıyıları görecek ve kayaların etrafını dönecek kadar ışık olduğu sürece yola devam ettiler.

Öğleden sonranın ilk saatlerinde oraya vardılar. Tepelere derin bir sensizlik hakimdi; ne davullarla borular çalınıyor, ne de kimse onları karşılamaya geliyordu. Köyün girişindeki bahçeleri yabani otların istila etmiş olduğunu hemen gördüler. Derken kıyıdaki ilk kulübenin yanından geçtiler. Hasır dam yakılmıştı, duvarlar çıplak kalmış, çamur sıvalar yağmurlarla akıp yok olmuştu.

Teknelerdekilerin ağzını bıçak açmıyordu. Tüm gücüyle uzun küreğe asılmış olan Aboli'nin yüzü ise tam bir umutsuzluk maskesine dönüşmüştü. Geçtikleri yerlerde köyün enkazına, yakılmış kulübelere, ihmale uğramış bahçelere ve boş sığır ağıllarına bakıyorlardı. Ağaçların üst dallarına kambur sırt ları ve çengel gagalarıyla sıra sıra akbabalar tünemişti. Havaya ölümün kokusu egemendi.

İskelenin yanındaki kumsalda bir tek tekne yatıyordu, ama onun da dibinde delik açılmıştı. Köylülerin yakaladıkları balıkları kuruttukları raflar çökmüş, ağlar düzensiz yığınlar halinde terk edilmişti. Su bel hizasına gelince Aboli tekneden atlayıp kıyıya yürüdü, sonra otların bürüdüğü patikadan Falla'yla Zete'nin kulübelerine koştu.

Tom da dostunu izledi. Ama dikenli bir çitle çevrili küçük kulübe grubunun hizasına gelinceye kadar Aboli'ye yetişemedi. Yaşlı zenci açık kapının başında duruyor ve kanlarıyla çocuklarının yakılmış kulübelerine bakıyordu.

Genç adam onun yanında dururken ikisi de konuşmadı. Ardından, Aboli ileriye doğru birkaç adım atarak yere eğildi. Mavi küllerin içinden minik bir insan kafatası çekip çıkararak onu iki avucunun arasında kutsal bir kadehmiş gibi tuttu. Kafatası yediği ağır bir darbeyle ezilmişti. Boş .göz oyuklarına bakarken Aboli'nin gözlerinden yaralı yüzüne yaşlar süzülüyordu. Ama Tom'a bakıp konuşurken sesi sertleşmişti. "Kıyıya kadarki yürüyüşe dayanamayacak kadar genç oldukları için, esirciler bebekleri daima öldürürler. Bebekler, onları taşımak zorunda kalacak annelerin kuvvetini keser."

Minik kafatasının tepesindeki derin çöküntüye dokundu. "Minik kızımı ayak bileklerinden tutup başını kulübenin kapı kasasına nasıl çarptıklarını görebiliyor musun? Bu, benim güzel bebeğim Kassa'ydı." Adamcağız böyle diyerek kafatasını dudaklarına götürdü ve korkunç yarayı öptü.

Tom dostunun üzüntüsünü seyretmeye dayanamadı. Başını çevirince birinin damsız kulübenin duvarına bir kömür parçası kullanarak Arap harfleriyle, "Allah büyüktür. Allah'tan başka Allah yoktur," diye yazdığını okudu. Bu korkunç katliamı gerçekleştirenlerin kimliği böylece açığa çıkmış oluyordu. Genç adam kendini biraz toparlayınca dehşet dolu bir sesle, "Bu iş ne zaman olmuş?" diye sordu.

"Belki bir ay önce." Aboli ayağa kalktı. "Bundan biraz daha uzun zaman önce de olabilir."

Tom, "Esir kafileleri herhalde ağır hareket ediyorlardır," dedi. "Zincirlenmiş kadınlar ve çocukları fazla koşturamazlar."

Aboli bunu doğruladı. "Evet. Çok ağır ilerlerler. Kıyıya kadarki yol da uzun ve zorludur."

"Onlara yetişebiliriz." Tom'un sesi kararlıydı. "Ama hemen harekete geçmeli ve durup dinlenmeden yürümeliyiz."

Aboli, "Evet, onlara yetişeceğiz," dedi. "Yalnız önce ölülerimi gömmeliyim.

Sen yürüyüş için gerekli hazırlıkları yap, Klebe. Ben öğleye kadar yürüyüşe hazır olurum."

Aboli yıkıntılar ve otların arasında minik iki iskelet daha buldu. Kemikler dağılmış ve leş yiyiciler tarafından kemirilmişti, ama yaşlı zenci onları küçük kemiklerin üstünde kalmış olan kendi armağanı boncuk bileziklerden tanıdı.

Bunlar, daha iki yaşını doldurmamış olan iki küçük oğluna aitti. Aboli çocuklarından kalanları toparlayıp deri bir pelerinin içine sardı.

Mezarlarını, ana rahmine düştükleri kulübenin zemininde kazdı ve hepsini birlikte gömdü. Sonra, kendi bileğindeki bir toplardamarı keserek kanını mezarın üstüne damlattı ve çocuklarının ruhunu kabul etmeleri için atalarına dua etti.

iskeleye inince Tom'un yürüyüş düzenini hemen hemen tamamladığını gördü. Adamların hepsi, yıllar boyu fil sürülerini avlama deneyimleri sayesinde görevlerini biliyorlardı. Beşer kişilik üç kafile oluşturdular. Bunların başında Tom, Alf Wilson ve Luke Jervis yer alıyordu. Teknelere bekçilik yapmaları için geride üç denizci kalacaktı.

Sefere katılan adamların her biri silahlarını, barutuyla saçmalarını, su torbasını, yorganını ve kendilerine bir hafta yetecek kadar olan yiyeceklerini taşı yordu. Bu, otuz kiloluk bir yük demekti ve tüketilmesinden sonra ihtiyaçlarını doğadan elde etmek zorundaydılar.

Tom mavi kılıcını içinde tuttuğu yelken bezinden çıkarırken Sarah'a, "Burada teknelerle kalmak zorundasın," dedi. Genç adam yürüyüşünü engelleyeceği için uzun silahı fil avında kullanmıyordu, ama şimdi ona ihtiyacı olacaktı. Kını beline geçirirken, "Dövüş ve tehlike olacak," diye açıkladı.

Genç kadın, “İşte o yüzden seninle gelmem gerek. Birçok yaralı olacak. tır, onlara bakacak hiç kimse olmayacak. Burada kalamam," diye karşılık verdi. Tom karısının yüzü ve bakışlarındaki soğuk ifadeden kararlılığını "okudu. Sarah zaten ilaç kutusuyla battaniyesini hazırlamıştı bile. Tom onunla tartışmanın bir yararı olmayacağını kendi deneyimlerinden biliyordu.

"Hep yakınımda ol. Bir tehlikeyle karşılaşırsak dediğimi yap ve bir kez olsun benimle tartışma."

Aboli'yle Fundi'nin rehberliğinde köyün yıkıntılarının arasından geçtiler. Yolları üstünde birçok iskelet gördüler. Bunlar, esircilerin kıyıya kadarki yürüyüşe dayanamayacaklarına karar verdikleri yaşlı erkeklerle kadınlardan ve küçük çocuklardan geriye kalanlardı. Bu ölüm ve perişanlık ortamını geride

bırakıp kuzeye, tepelere doğru götürülen Lozi tutsaklarının yerleri sürüyen izlerini takip etmek daha kolaydı.

Aboli'yle Fundi öldürücü bir tempo tutturmuşlardı. Fundi büyük fil yayını bir omzunun üstünde taşıyordu, zehirli oklarla dolu bir okluk ise öbür omzunun üstündeydi. O da katliam ve yağmada ailesini kaybetmişti. Tom'un hesabına göre, o ilk yürüyüşte on mil katetmişlerdi. Mehtapsız gece ayaklarının altındaki yeri görmelerini engelleyecek kadar karanlık olunca Tom mola vermelerini emretti. Genç adam yanında Sarah'la rahatsız bir uyku uyudu. Vakit geceyarısını geçtiği sırada yukarlarındaki tepenin doruğundan tüyler ürpertici bir ses yankılandı. Lozilerin diliyle onlara seslenen bir insan sesiydi, bu. "Nasıl insanlarsınız sizler?"

Tom bağırarak karşılık verdi. "Ben dostunuz Klebe'yim."

"Ben de Falla'yla Zete'nin kocası Aboli'yim." Aboli daha çok odun atarak ateşi canlandırdı.

"Ben fil avcısı Fundi'yim. Yanımıza inin Lozi insanları."

Karanlık ağaçların arasından yürüyen gölgeler ateşin aydınlığına çıktılar. Baskından kurtulanlar yüz kişiden azdı ve birçoğu kadındı. Ama aralarında hala silahlarını; mızraklarını ve zehirli oklarla dolu okluklarla ağır fil yaylarını taşıyan elliyi aşkın savaşçı da vardı.

Kalabalık bir kitle halinde ateşin etrafına çömeldiler. Yaşlıları birer birer söz alarak köyü gafil avlayan baskını, bunu izleyen katliamı ve halkın esir edilişini anlattılar.

"Bazılarımız ormana kaçabildik, kimileri de avdaydılar ya da kök ve yabani bal toplamaya gitmişlerdi. Böylece kurtulabildik," diye açıkladılar.

Aboli, "Aileme ne oldu?" diye sordu.

"Falla'yla Zete'yi ve oğulların Zama'yla Tula'yı götürdüler. Esircilerin kervanını uzaktan gözlediğimizde onları zincirli olarak gördük."

O akşamın kalan kısmında da karşılıklı oturarak ölenlerin ve tutsak edilenlerin dökümünü yaptılar. Güneş doğarken takibe devam etmenin zamanı gelmişti. Tom yaşlı adamlarla kadınların harap köye dönerek ölüleri gömmelerini ve bu felaketi izlemesi kaçınılmaz kıtlığın önünü almak için bir şeyler ek melerini emretti. "Adamlarımdan bazıları orada," dedi. "Ekinlerimiz olgunlaşana kadar sizi beslemek için avlanacaklar." Yerliler itaat edip gittiler, Tom da kalan Lozi savaşçılarını toparladı. Çoğunu adlarıyla tanıyordu,

bazılarıyla ava da çıkmıştı. Onlara, "Kervanın izinden gidiyoruz," dedi. "Tutsak edilenleri kurtarmak için savaşacağız. Bize katılır mısınız?"

Yerliler, "Onları biz de izlemek istedik, ama Arapların ateşli sopaları olduğu için korktuk," dediler. "Ama o ateşli sopalardan sizde de olduğu için sizinle geleceğiz."

Fundi aralarındaki en korkusuz ve yetenekli avcıları seçerek onları ileriye keşfe, esircilerin kurmuş olabilecekleri herhangi bir pusuyu ya da tuzağı keşfetmeye yolladı. Tekrar yola koyulduklarında Lozilerin kalan kısmını yanında tuttu ve kuzeye giden esircilerin o iyi bilinen yolunu izlemeye başladılar.

Günün ışımaya başladığı dakikalardan karanlık basıncaya kadar yılmadan yürüyorlardı. Esir kervanının izleri, Fundi'yle Aboli'nin bile doğru olarak okuyamayacağı kadar eski ve aşınmış olsa bile, bir günün içinde katettikleri mesafeyi zincirli esir kafilelerinin ancak altı günde aşabildiklerini biliyorlardı. Gündüz saatlerinde bir gecelik kampların derme çatma barınaklarının ve sönük kamp ateşlerinin yanından geçmişlerdi.

Ertesi sabah yine gün ışırken yola çıktılar ve daha öğle olmadan esirlerin arasındaki ilk kayıpların kalıntılarına rastladılar. Patikanın kenarında birkaç parça kemik kırığıyla kanlı peştamal parçası, Arapların cesetlerin bağlı oldukları zincirleri çözmüş olduklarını, leş yiyenlerin de cesetleri yediklerini gösteriyordu. Fundi, "Bunlar zayıf olanlardır," dedi. "Yorgunluktan ve üzüntüden ölmüşlerdir. Kervana yetişene kadar daha pek çoklarını bulacağız."

İzler her geçen gün daha netleşiyor ve okunmaları kolaylaşıyordu. Yol daima kervanın gecelediği eski kampların ve yolculuğun zorluklarına dayanamamış olanların kalıntılarıyla işaretliydi.

Yola çıkışlarının onuncu gününde bir yol kavşağına geldiler. Güneydeki Lozi ülkesinden gelen esir kafilesi burada, batıdaki büyük tatlı su göllerinden gelen daha kalabalık başka bir kafileyle birleşmişti. Fundi iki kervanın buluşmalarının ilk gecesinde kaldıkları terk edilmiş kamp yerini inceledi. "Kafilede şimdi iki bini aşkın esir var. Yatıp uyudukları yerleri saydım." Aboli, Tom'a esirlerin gece yattıkları yerlerdeki otları nasıl ezmiş olduklarını gösterdi. "Çoğu ağır yükler taşıyorlar. Bunun bir kısmı yiyecek stoklarından, tahıldan ve kurutulmuş av etinden oluşuyor."

Tom, "Nereden biliyorsun bunu?" diye sordu.

"Topukların tozda bıraktığı derin izler, yük taşıdıklarını gösteriyor. Boş

yiyecek sepetlerinden bazılarını kamp ateşlerinin yanında terk etmişler, içlerinde birkaç tahıl tanesi ve et parçacıkları kalmış." Aboli ekledi. "Ama aynı zamanda Araplar tarafından birçok fildişini taşımak zorunda bırakılmışlar."

"Fildişi mi?" Tom ilgilenmişti. "Fildişini nerede bulmuş olabilirler?"

"Araplar bunları bastıkları köylerden yağmalamışlardır. Ummanlılar aynı zamanda senin gibi avcıdırlar." Fundi de konuşmaya katılmıştı.

"Fildişini nasıl anlayabiliyorsunuz?"

Aboli, Tom'un kamp yerinin uzak ucuna götürdü ve topraktaki bazı izleri gösterdi. "Gece dinlenmek için mola verince fildişlerini burada istiflemişler." Toprağın üstündeki kıvrık izler, Tom'un dahi okuyabileceği kadar netti.

"Kervanda yaklaşık yüz altmış Arap muhafiz ve tacir var." Aboli onu, mu hafizların geceyi geçirdikleri hasır damlı barınağa götürdü ve üstünde uyudukları kesik otlardan yapılma şilteleri gösterdi. "Adam başına bir tane. Ayak izlerini de saydım."

Tom meraklanmıştı. "Bir Arabın ayak izlerini bir esirinkinden nasıl ayırt edebiliyorsun?"

"Araplar sandalet giyerler. Birçoklarının tasmalı köpekleri var... işte pati izlerini sen de görebiliyorsun. Köpekleri, esirleri korkutmak ve kaçanları yakalamak için kullanıyorlar."

Tom lafı uzatmadı. "Burada bir saat harcadık. Başa çıkmamız gereken düşmanın kaç kişi olduğunu artık biliyoruz. Arkalarından gidelim."

Bu ağır yüklü erkek ve kadın topluluğu eskisinden de daha ağır ilerliyordu. Fil sürülerini avlayarak deneyim kazanmış çok daha küçük izleyici sürüsü ise aralarındaki mesafeyi hızla kapatmaktaydı.

Bongola'nın köyünden hareketlerinin on yedinci günü sabahında gözcülerin ikisi izleyici kafilesinin başına koştular. Tom uzun bacaklarıyla kendisinden geri kalmayan Sarah'la yan yana yürüyordu. Gözcüler daha kafilenin başına ulaşmadan, “İlerde kamp ateşlerinin dumanını gördük," diye bağırdılar.

Tom, Sarah'a, "Sen Luke ve Alf'la kal," diye emrettikten sonra Aboli'ye işaret etti. ikisi, avın son evresinde fil sürülerine yaklaşmak için uyguladıkları hızlı yürüyüşü uyguladılar. Lozi gözcüleri onları küçük bir granit tepenin doruğuna götürdüler. Buradan bakılınca ilerdeki toprakların kilometrelerce ötesi gayet net olarak görülebiliyordu.

Sadece birkaç mil ötede yemek pişirmek için yakılan yüzlerce küçük ateşin dumanı bulutsuz mavi göğü kirletmekteydi. Tom, "Artık elimizdeler," diye sevindi. Adamlarıyla birlikte aynı hızlı yürüyüşle tepeyi indiler. Bir saatin içinde terk edilmiş kampa ulaştıklarında ateşler hala tütmekteydi. Binlerce çıplak ayağın açtığı geniş patika ağaçların arasında dolanıyordu. Onlar da aynı patikada koşmaya başladılar.

İzleyiciler uzaktaki bir sesi duyarak bilinçsizce durdular. Bu, belki bin ses tarafından söylenen yaslı bir ağıttı. Esirler, insanın gözünü yaşartan bir sesle kaybedilen bir ülkenin, belki bir daha hiç görmeyecekleri evlerinin ve sevdiklerinin matemini tutuyorlardı.

Tom ilerdeki toprakları gözden geçirdi. "Sağa doğru bir çevirme hareketine girişeceğiz," dedi. "Kafilenin önüne geçmeliyiz ki, yanımızdan geçerken onların tam sayılarını ve düzenlerini görebilelim."

Ağaçların kıyısından açığa çıktıklarında önlerinde ufka kadar uzanan açık bir ova belirdi. Uçuk sarı renkteki otlar güneş ışığında seraplar oluşturuyorlardı. Bu uçsuz bucaksız düzlükte en ufacık bir tümsek birer adayı andırıyor, arada sırada yassı tepeli bir akasya ağacı göze çarpıyordu. Bu ovada çok sayıda av hayvanı sürüleri, zebralar, öküz başlı Güney Afrika antilopları ve ceylanlar dikkati çekiyordu. Zürafalar akasyaların en üstteki yapraklarıyla beslenebilmek için görkemli boyunlarını uzatırlarken soluk renkli otların önünde iri cüsseli ve boynuzlu bir gergedan duruyordu.

Sol yanlarının iki veya üç mil uzağında hafif bir toz bulutu esir kervanının konumunu gösteriyordu. Tom'la Aboli bundan sonraki girişimlerine hemen karar verdiler. Koni biçimindeki granit tepelerden biri uzaktaki kafilenin yolu üstünde sayılırdı. Doruğu ideal bir gözlem noktasıydı, ama çok çabuk hareket etmek zorundaydılar. Lozi gözcülerini ağaçların arasındaki gizlenme yerlerinde bıraktılar ve ovada var güçleriyle koşmaya başladılar.

Yaklaşan kervanın karşıt yönündeki küçük tepenin eteklerine vardıklarında tükenmişlerdi. Kendilerini yere atarak soluk almaya çalıştılar. Oturacak duruma gelince su torbalarındaki sudan birkaç yudum içtiler. Sonra ayağa kalkarak kayalık yamacı tırmanmaya başladılar.

Doruğun hemen altında kendilerini bir kez daha yere atarak teperin öbür yanına dikkatlice bir göz attılar. Esir kervanının başı otlağın bir mil kadar ilersindeydi ve tepelerin eteğinin çok yakınından geçecekti.

Binlerce minik siluet ormanın kıyısına kadar neredeyse üç millik bir dizi

oluşturuyordu. Arap aygırına binmiş görkemli bir adam kafilenin başında yol alıyordu. Üstünde uzun bir yeşil entari vardı. Başı ve yüzü aynı renkte uçuşan bir kefiyeyle örtülüydü.Yalnız gözleri açıkta kalmıştı. Anadan doğma çıplak iki zenci köle kadın atın yanında yürüyor, binicinin tepesinde kocaman bir püsküllü güneş siperliği tutuyorlardı.

Öbür Araplar kafilenin yanlarında yürüyorlardı. Tom dürbünüyle bakarak yüz elli dört tanesini saydı. Yüz otuz altısı piyade askerlerdi, kalanlarsa atlıydı. "Hepsi ağır silahlıydı. Biniciler kafile boyunca bir ileri, bir geri gidiyor, esirleri yürümeye zorluyorlardı.

Esirler sayılamayacak kadar çoktu, ama Tom, Aboli'nin ilk tahmini olan iki binin gerçeğe yakın bir rakam olduğunu anladı. Erkek veya kadın olsun, çoğu çıplaktı. Birkaçı bellerine deri parçaları veya lime lime kumaşlar sarmıştı.

Hepsi bağlıydı. Çocuklar, boyunlarına geçirilmiş örülü ağaç kabuğundan ve ham deriden iplerle beşli veya altılı gruplar halinde birbirlerine tutturulmuşlardı. Esirciler zincir stoklarını onlara harcamamışlardı.

Bütün esirlerin başları ve vücutları toz yüzünden gri bir renk almıştı. Akan terleri bu gri örtünün üstünde yollar çizerek onlara doğaüstü bir görünüm vermişti. Hepsi bir şeyler taşıyorlardı; çocuklar bile su kabaklarını veya tahıl sepetlerini başlarının üstünde dengelemişlerdi. Kadınlar efendilerinin tomar şeklinde bağlanmış yataklarıyla özel eşyalarını, sepetleri veya su torbalarını yüklenmişlerdi. Erkekler fildişlerini taşıyorlardı. Tom dürbünüyle bakınca belki de yüz fildişi yüklenmiş olduklarını gördü. Bu dişlerden bazıları o kadar büyüktü ki, bir tanesini bile ancak dört erkek taşıyabiliyordu.

Kafile üstünde yattıkları tepeye giderek yaklaştığından daha çok ayrıntıyı fark edebiliyorlar ve yaslı ezgilerini duyabiliyorlardı. Kafilenin başına yakın kadınlardan biri sepeti başının üstünden yere düşürdü ve ona zincirli başka üç kadını da beraberinde sürükleyerek yere çöktü. Etrafındakiler onu tekrar ayağa kaldırmaya çalıştılarsa da, kızcağız ayakta duramayacak kadar bitkindi.

Karışıklık esircilerden dördünün koşarak yanlarına gelmesine neden oldu. Yere düşen kızın etrafında toplandılar. Tom onu ayağa kaldırmaya çalışırken öfkeyle bağırdıklarını duyabiliyordu. Derken içlerinden biri kırbacını yükseğe kaldırdı, kızın önce bacaklarının arkasına nişan aldı, bunun yararı olmayınca sırtına ve kabaetlerine kesici darbeler yağdırmaya koyuldu. Kırbacın çıplak tene çarpışının çıkardığı ses ısınmış havada rahatlıkla kulağa geliyordu.

Muhafizlar sonunda mallarından birini kaybetmiş olduklarını kabullenmek

zorunda kaldılar. Bir tanesi yere diz çöküp kızın bileklerindeki prangayı söktü, sonra onu ayak bileklerinden tutup patikanın dışına sürükledi. Arkadaşları duraklamış olan kafileyi tekrar yürümeye zorlarken kızın çıplak ve tozlu vücudunu olduğu yerde bıraktılar.

Kafile şimdi tepeye o kadar yakın geçiyordu ki, esirlerin yüzlerini dürbünsüz de görebiliyorlardı. Aboli birden irkilerek Tom'un kolunu yakaladı. Kafilenin ortasını işaret ediyordu. Delikanlı onu heyecanlandıran şeyin ne olduğunu çok geçmeden anladı. Bu, bir çocuk kafilesiydi; erkek ve kız çocukları bellerine geçirilmiş bir iple birbirlerine bağlanmışlardı. Her bir çocuk başının üstünde dengelenmiş bir bohça ya da sepet taşıyordu. Her yükün büyüklüğüyle ağırlığı onu taşıyanın yaşı ve gücüyle orantılıydı. Kafilenin en başındaki çocuk en uzun boylusuydu. Arkadaşlarının yorgunluk ve umutsuzluktan omuzları çöktüğü halde o gururlu bir tavırla ve çevik adımlarla yürüyordu.

Aboli, "Bu Z a m a, " dedi. "Büyük oğlum. Arkasındaki da Tula." Sesi sakindi, ama bakışları büyük bir öfkeyle cayır cayır yanıyordu. "Zete'yle Falla da arkalarındaki sırada," diye devam etti. Çıplak olan iki kadın boyunlarından zincirlenmişlerdi. İkisinin de göğüsleri katledilmiş yavrularının ememediği sütlerden şişmiş ve ağırlaşmıştı.

Eski dostunu avutmak için Tom'un söyleyebileceği bir şey yoktu. Çaresizce yatarak kafilenin aşağıdan geçmesine seyirci kaldılar. O kadar ağır ilerliyorlardı ki, tamamen geçip gitmeleri iki saati aldı. Esirciler de bu arada bağırışları ve kırbaçlarıyla onları hızlandırmaya çalışıyorlardı.

Bir sırtlan ve çakal sürüsü kafileyi izliyordu. Dizanteriyle kıvranan esirlerin kırda bıraktığı dışkıları ve başka pislikleri yiyorlardı. Tom terk edilen esir kızın ölmüş olacağını düşünmüş, ama yanılmıştı. Sırtlanlar heyecanla kıkırdayıp uluyarak etrafını çevirince bir dirseğinin üstünde doğruldu ve ayağa kalkmaya çalıştı, ama bu kadarcık bir çaba bile onu bitkin düşürdü. Yere yığılarak dizlerini göğsünün üstüne çekti ve tozlu başını çıplak kollarıyla örttü.

Sırtlan sürüsü biraz geriledi, ama leş yiyici hayvanlar biraz sonra yine yaklaşarak kızı kıskaca aldılar. Bir tanesi boynunu uzatarak kızın ayağjnı koklamaya çalıştı. Kız yerden bir taş alıp fırlatınca hayvan geri çekildi. Ama sonra, '-köpeğe benzeyen dev hayvanlardan biri kıza arkadan saldırarak dişlerini orçun omzuna sapladı. Kız tozların içinde yuvarlanıp sağa sola tekmeler atarken de onu salıvermedi ve kocaman başını sallayıp kızın omzundan koca bir et parçası koparark yuttu. Kız hıçkırarak toprağın üstüne yığıldı. Taze kan kokusu öbür sırtlanları çıldırtmıştı. Başka bir sırtlan atılarak

kızın ayağını yakaladı ve kızı sırtüstü sürükleyerek kaçmaya başladı. Tom koşup kızı kurtarmak amacıyla ayağa fırladıysa da Aboli onu yine yere çekti. "Araplar hala çok yakındalar," diyerek sadece yarım mil uzaklıkta olan kafilenin arka ucunu işaret etti. "Seni görürler. O zavallı için yapabileceğimiz bir şey yok."

Aboli haklıydı. Tom yine yere çöktü ve başka bir sırtlanın kızın midesine dişlerini saplamasını seyretti. Sırtlanlar kızı yamyassı yere uzatmışlardı. Zavallının korkunç feryatları ta tepedekilere kadar ulaşıyordu. Bir düzine başka ca navar da ilk ikisine katılarak onu parçalamaya giriştiler. Güçlü çeneleriyle kemiklerini çiğniyorlar, etlerini yutuyorlardı. Kızın çırpınışları zayıfladı ve çok geçmeden de tamamen kesildi. Birkaç dakikaya kalmadan ondan kanlanmış toprak parçasından başka bir şey kalmamıştı. Sırtlan sürüsü yine kafilenin peşine takılmakta gecikmedi.

Tom'la Aboli gözlem yerlerinden inerek onları izlediler. Onlar kervanı ta kıp ederken gün sonuna yaklaşıyor, güneş ufka doğru alçalıyordu. Esirciler gece molası emrini verip kafiledekiler gecelemeye hazırlanınca Tom'la Aboli daha da yaklaştılar. Bir akasya koruluğunun korumasında kampın planını saptadılar.

Güneş batıp karanlık doğaya egemen olunca kamptan ayrılarak geriye koştular. Bir saate kalmadan onları izlemiş olan kafilelerinin kalan kısmıyla buluştular. Akşam yemeklerini pişirmek için perdeli bir ateş yaktılar. Bir yandan alelacele karınlarını doyururlarken Tom bir savaş toplantısı yöneterek yardımcılarının her birine Arap kampına gece yapılacak saldırı için direktiflerini verdi. Yemek yemeyi bitirir bitirmez yine harekete geçtiler.

Ovada iki mil uzaktaki kamp ateşlerinin parıltısını görebiliyorlardı. Mevzilendiler. Tom'la Aboli, Lozi okçularının her birini uygun konumlara yerleştirdiler ve bir yanlış anlama olmaması için direktifleri tekrarladılar. Sonra kendi konumlarına geçtiler ve uzun bekleme süreci başladı.Tom geceyarısıyla şafak vakti arasında Arapların güçlerinin zayıf olacağı en karanlık zamanda saldırıya geçmeyi planlıyordu.

Kervanın kamp ateşleri giderek sönükleşti ve sonunda da kırmızı bir kül kümesinden ibaret kaldı. Yıldızların Büyük Akrep'i gökte uzaklaşıp ufka doğru alçaldı. Esirlerin sesleriyle şarkıları da giderek ölgünleşti ve kampa yoğun bir sessizlik çöktü.

Tom sonunda, "Vakit geldi," diyerek ayağa kalktı. Kampa daha fazla yaklaştılar ve hiçbir şeyin değişmediğine emin olmak için kampı son bir kez gözden geçirdiler. Hala parlak bir ışıkla yanan biricik ateş kampın yakınındaki

akasya ağaçlarının arasında, atların bulunduğu yerdeydi.

Alevlerin ışığında muhafızların üçünün oturup kahve içtiklerini ve alçak sesle konuştuklarını gördüler. Ateşin içine bakıyorlardı. Tom bunun görüşlerini engelleyeceğini düşünerek Aboli'ye, "Sen en yakın olanını hakla," diye fısıldadı.

Ateşin aydınlık dairesinin kıyısını bulana kadar yaklaştılar. Alevleri yansı tıp bir nöbetçiyi uyarmaması için kılıçlarını örtülü tutuyorlardı.

"Haydi!" Tom kılıcını kınından çekti ve oturan Araplara hafif adımlarla koşarak yaklaştı. İlkini, ensesine indirdiği bir darbeyle oracıkta öldürdü. Aboli ateşin öbür yanından ikincisini öldürdü. Ölü Arap ateşin içine yüzüstü düştü ve sarığıyla çalı gibi upuzun saçlarının alev almasıyla bir meşale gibi yanmaya başladı.

Üçüncü Arap şaşırarak bir çığlık atıp ayağa fırladı, ama Tom onu boğazından hançerledi. Mavi kılıç yağ gibi kayarken bundan sonraki çığlık adamın kendi kanının içinde boğuldu.

Tom'la Aboli kurbanlarının üzerinde çöreklenerek alarm verilmesini beklediler, ama atlar kampın ana bölümünün uzağında tutuluyorlardı, can çekişen adam da kabus gören birinden daha fazla ses çıkarmamıştı. Ortalıkta çıt yoktu. Atların bağlı oldukları yere kadar süründüler. Başka bir karanlık gölge ağaçların arasından onları karşılamaya çıktı. Tom iki tonlu bir ıslık çalarak çobanaldatan kuşunun çağrısıyla karşılık verdi. Karşı taraf sinyal vermekte gecikmedi ve Luke Jervis ortaya çıktı.

"Her şey tamam!" diyerek atları bekleyen öbür Arapların da halledildiklerini haber verdi. Tom atların birine koştu. Arapların liderinin o gün bindiği doru atı gözüne kestirmiş ve sıradaki yerini bellemişti. Hayvanın yularını çözdü ve alnını okşayarak onunla yavaşça konuştu. Sonra kendini atın çıplak sırtına çekti. Aboli başka bir atı seçmişti, o da hayvanın sırtına yerleştikten sonra Tom, Luke'a usulca ıslık çaldı.

Luke adamlarının Arap muhafızlardan bir grubu kuşattıkları yere koştu. Aynı anda kampın çevresinde bir yaylım ateşi duyuldu ve uyuyan Araplara yadından ateş eden denizcilerin tüfeklerinin namlu ağızlarından püsküren alevler karanlığı deldi. Uyanan kampta başlayan uğultu gürültülü bağrışlara yerini bırakmakta gecikmedi. Arap esirciler yarı uykulu halde çadırlarından fırladılar ve daha silahlarını bulmak için aranırken tüfeklerin yaylım ateşi ve Lozi oklarının ıslıklarıyla karşılaştılar.

Esirler kıpırdayacak durumda değillerdi. Esircilerin sert toprağa sapladıkları demir kazıklara zincirliydiler. Bağlı olarak yattıkları yerlerde korkuyla bağırışarak karışıklığı bir kat daha artırıyordu.

Araplardan bazıları da ateşe ateşle karşılık veriyorlar, kararlı bir direniş sergilenmeye başlıyordu. Tom atını kervan liderinin güneş batarken çekildiğini gördüğü dikenli dallarla örülü barınağına doğru dörtnala koşturdu. Bir elinde muhafızların ateşinde tutuşturduğu bir odun parçası vardı. Bunu kulübenin hasır damına fırlattı. Fışkıran alevler her tarafa kıvılcımlar püskürtürken geceyi yüz metre öteye kadar aydınlattı. Sıcaktan kaçan Arap lider bir elinde tüfeğiyle kulübeden dışarı fırladı. Başında sarığı yoktu, yağlı kır saçları omuzlarına dökülüyordu. Sakalı karmakarışıktı. Tom atı döndürerek onun üzerine sürdü. Arap, düşmanını karşılamak üzere doğrulmuştu. Tom aygırın ensesinin üzerine yatarak hayvanı tüfeğin ağzına doğru sürdü.

Arap ateş etti, Tom barut dumanlarının arasında kurşunun başının yanından vınlayarak geçtiğini duydu. Yaşlı adamın silahını ateşledikten hemen sonra dönüp kaçacağını düşünmüştü. Ama esirci silahsız ve çaresiz durumda, gururlu bir tavırla ölümünü karşıladı. Tom hayranlık ve saygıya benzer bir his duyarak eğildi ve pırıl pırıl mavi bıçağı adamın kalbine sapladı. Darbenin şiddeti Arabi havalandırmıştı. Adam yere inene kadar ölmüştü bile. Genç adam atın üstünden ona baktı. Gümüş renkli sakalı gecenin melteminde uçuşuyordu. Tom vicdan azabı duyabilirdi, ama sonra Aboli'nin katledilen çocuklarını ve sırtlan sürüsü tarafından diri diri yenilen kızı anımsadı, böylece suçluluk hissi hemen kayboldu.

Tom aygırın sırtından arkasına bakınca esircilerin ayrı iki yerde gruplaşarak küçük direniş cepheleri oluşturduklarını gördü. "Onları dağıtmalıyız. Benimle gel," diye Aboli'ye seslendi. Savaş çığlıkları atarak ellerinde kılıçlarıyla atıldılar ve adamları teker teker doğramaya başladılar. Hayatta kalan Araplar paniğe kapılmışlardı. Boşalan tüfeklerini ellerinden atarak karanlığın içine daldılar.

"Bırakalım gitsinler!" Tom adamlarını onları kovalamaktan alıkoydu. "Nasılsa uzağa gidemeyecekler. Ortalık aydınlanır aydınlanmaz Fundi'yle okçularını arkalarından yollayacağım."

Tom çarpışma sırasında Aboli'den ayrı düşmüştü. Esir dizilerinin arasından geçerek dostunu aradı. Çarpışma sona ermiş olsa da kamp bir enkaz durumundaydı. Esirlerden bazıları bağlı oldukları kazığı toprağın içinden çıkarmışlar, haykırarak hoplayıp duruyorlardı. Şamata kulakları sağır edici

düzeydeydi. Tom emirlerini duyuramıyordu. Esirlerden bazılarını kınıyla vurarak sakinleştirmeye çalıştıysa da bu, adamları daha fazla dehşete düşürdü. Sonunda onları rahatlatmaktan vazgeçerek Aboli'yi aramaya devam etti. Dostunun atını gördü, ama binicisi yoktu. Tom bir an onun vurularak atının üstünden düşmüş olmasından korktu. Neyse ki sonra kalabalığın arasında Aboli'yi gördü, iriyarı zenci kollarının arasında iki küçük erkek çocuğunu taşıyor, tozlu vücutlarını göğsüne bastırıyordu.

Aboli ona, "İkisi de iyiler, Klebe, zarar görmemişler," diye bağırdı. Tom da elini sallayarak döndü ve Sarah'ı aramaya gitti. Karısının bu kara vücut denizinin içinde bir yerde yardımına ihtiyacı olanların imdadına koştuğunu biliyor, onun adına gerçek bir endişe duyuyordu. Panik halindeki kalabalık tarafından kolaylıkla çiğnenebilir ya da kaçmakta olan bir Arabın belindeki kıvrık bir hançerle karşılaşabilirdi.

Karısının altın renkli saçları alevlerin ışığında güneş gibi parlıyordu. Tom yanına ulaşmak için atı kalabalığın içine sürdü. Eğilip bir kolunu Sarah'ın beline doladı ve onu havalandırıp önüne oturttu, sonra karısını uzun uzun öptü.

Genç kadın her iki kolunu kocasının boynuna dolayıp canını yakarcasına kollarının arasında sıktı. "Basardın, sevgilim," dedi. "Artık özgürler."

"Taşınması gereken dünya kadar fildişi de var." Genç adam sırıttı.

"Seni alçak." Sarah ona gülümsedi. "Bu muhteşem anın içinde düşünebildiğin sadece bu mu?"

"Babamdan aldığım ders bu. 'Bütün insanlara iyilik yap, ama sonunda ücretini almayı unutma,' derdi hep."

Esir sürüsünü bir düzene sokmak gecenin kalan kısmını kapladı. Çoğu hala zincirliydi, ama ortalık aydınlanır aydınlanmaz onları çözmeye girişti ler. Tom öldürdüğü yaşlı Arap esirbaşının belindeki kemerde koca bir anahtar destesi buldu. Anahtarlar kilitlere uydu, esirler serbest kalır kalmaz da Tom onların kabilelerine ve köylerine göre gruplandırılmalarını emretti. Sonra onları kendi kabile reislerinin sorumluluğuna verdi.

Sarah önce Aboli'nin ailesiyle ilgilendi. Sağlıkları yerinde olan iki erkek çocuk bir zarar görmemişti. Zete'yle Falla hala paniğin pençeşindeydiler, ama Aboli onlara sertçe çıkışınca sakinleştiler. Artık kendisine ihtiyaçları kalmadığına inanınca Sarah ötekilerin yanına koştu. Önce tıbbi yardıma ihtiyacı olan çocuklarla ilgilendi. Birçoğu dizanterinin pençesinde olduğundan onlara ishali durduran bir ilaç içirdi, sonra da zincirlerle iplerin açtığı yaraları

merhemlerle tedavi etti. Gece boyunca ye ertesi gün yorulmak bilmeden çalıştıysa da küçük ilaç kutusuyla yardımını isteyen yüzlercesine yardım etmekten kendini alamıyordu.

Bu işler olup biterken Tom, Fundi'yle okçu grubunu gece içinde kaçan Arapların arkasından yolladı. Uzağa gidememişlerdi, çoğu da silahsızdı. Fundi'nin adamları onları kolayca yakalayıp zehirli oklarıyla işlerini bitirdiler. Zehir, okun giriş yerindeki eti morartıyor, sonra da sıvı bir ateş gibi bütün kana yayılıyordu. Kolay bir ölüm değildi bu, ama avcılar avın kanıtı olarak kurbanlarının kesik başlarını getirince Tom onlara serinkanlılıkla baktı. Ölen adamların yaptıklarını unutmamış, duyduğu öfke henüz yatışmamıştı.

Gemiciler subaylarının kontrolünde kampı yağmaladılar ve ganimeti kaptanlarının sayıp gemi defterine geçirmesi için bir kenara yığdılar. Dağ gibi fildişlerinden başka kervanbaşının kulübesinin küllerinin arasında küçük bir demir sandık bulmuşlardı. Alevlerin sıcağına dayanan sandığı kırınca neredeyse onu kırıp açınca üç yüz sterlin değerinde altın dinarlar içerdiğini gördüler. Tom hoşnut bir tavırla Sarah'a, "Bu da bir günlük hayır işlerinin haklı kazancı," dedi.

Yiyecek sepetlerini, tüfekleri, barut fiçılarını, saçma dökmeye yarayan kurşun çubuklarını, balyalarla kumaşı, torbalar dolu boncuğu ve daha pek çok değerli eşyayı toparladılar.

Sarah'ın bu işe aklı ermemişti. "Bu kadar çok şeyi nasıl Fort Providence'e kadar taşıyacaksın? Burada bırakmak zorunda kalabilirsin."

Tom, "Nasıl olacağını görürsün," diyerek sırıttı. Bundan sonra Fundi'yle Aboli'ye kurtarılan bütün esirlerin kabile reislerini yanına getirmelerini söyledi. Reislere, yiyecek stoklarını çeşitli kabileler arasında paylaştıracağını, kadınlarla çocukların da köylerine dönmekte serbest olduklarını söyledi. Ancak, özgürlüklerine karşılık erkeklerin her biri hamallık ederek ganimeti Lozi ülkesine taşıyacaklardı. Bundan sonra, kadınlarının arkasından evlerine dönmekte serbest olacaklardı. Tom onlara emeklerinin karşılığını ticaret mallarından alacaklarını da ayrıca söyledi. Kabile reisleri bu anlaşmadan hoşnut kalmışlardı; tebaalarının alacakları ücret doğrudan onların eline geçecekti. Özgür olduklarını o ana kadar kavrayamamışlar, bir esirbaşı grubundan bir başkasının eline geçtiklerini sanmışlardı.

Yiyecekleri paylaşıp kervanları oluşturmak epeyi günlerini aldı; Tom ancak bundan sonra kadınları evlerine doğru yola çıkarabildi. Kadınlar kendilerini kurtaran beyaz adamlara teşekkürler ve övgüler yağdırarak yola çıktılar.

Ağır yüklü erkekler kervanı bundan sonra güneye doğru harekete geçti. Ele geçirdikleri Arap atlarına binmiş olan Tom'la Sarah kafilenin başında yol alıyorlardı.

Tom, Fundi'yle en cesur avcılardan yirmi kadarını kuru mevsimin kalan kısmı boyunca esir yolunu denetlemekle görevlendirdi. Başka bir Arap kervanının yaklaştığını fark ettikleri anda Fundi, Tom'u uyarmak için koşucularını Fort Providence'e yollamakla yükümlüydü.

Fort Providence'e vardıklarında Tom küçük Centaurus'a bol bol yetecek kadar fildişi yükleri olduğunu anladı.

Sarah'a, "En azından bu mevsim fil avına gitmemize gerek kalmayacak," dedi. "Bütün çabalarımı, o zavallı esirlerin daha fazlasını Arapların elinden kurtarmak için harcayabileceğim."

Konuşurken genç adamın yüzünde yüce gönüllü ve erdemli bir anlam okuduysa da Sarah gözlerindeki parıltıyı fark edince aldanmadı. "Göründüğün kadar dürüst olmanı isterdim, Thomas Courtney, ama seni iyi tanıyorum. Fildişi ve dövüş aşkı yüzünden bu iştesin."

Genç adam, "Çok katı bir yargıç olurdun, güzel sevgilim," diye itiraz etti. Gülümsüyordu. "Ama niye tartışıyoruz ki? Sen o çocuklarla ilgileniyorsun, ben de onları senin bakımına terk ediyorum. Böylece, ikimizin de istediği gerçekleşecek."

Sarah, "Bir dahaki sefer o kadar kolay olmayacaktır," diye onu uyardı. "Arap tacirler seni bekleyecektir."

"Benim de bu konuda bazı fikirlerimin olduğuna inanabilirsin."

İki yüze yakın Arap tüfeğiyle yabana atılmayacak bir barut ve kurşun stoku ele geçirmişlerdi.Tom, fil avına çıkacak yerde elli kadar Lozi savaşçısını silahşor olarak eğitti. Lozilerin içinde en çok umut vaat edenleri seçmişlerse de, adamlar kültürlerine böylesine ters düşen bir silaha hakim olmakta zorlanıyorlardı. Ateşli silah karşısında duydukları korku duygusunu ve patlama beklentisiyle gözlerini sıkı sıkı kapama içgüdüsünü hiçbir zaman yenemeyeceklerde Tom onların asla nişancı olamayacaklarını kavramakta gecikmedi. Genç adam durumu kabullendi ve bunun yerine onları yakın mesafeden yaylım ateşi açmaya ve tüfeklerini tek bir kurşun yerine, özel olarak dökülmüş saçmalarla doldurmaya alıştırdı.

Birkaç hafta sonra Fundi'nin koşucularından biri kuzeyden Fort Providence'e

gelerek göller ülkesinden başka bir esir kervanının yaklaştığı haberini getirdi. Tom, Sarah'a, "Stratejimin işe yarayıp yaramayacağını görmenin zamanı geldi," dedi. "Herhalde senin burada, Fort Providence'de tehlikeden uzakta kalmanı istememin bir yararı olmayacaktır." Genç kadın yanıt olarak gülümsedi ve ilaçlarını paketlemeye gitti.

En sonunda kervanı gördüklerinde ilkinden daha büyük ve daha zengin olduğunu fark ettiler. Üstelik kervana daha fazla piyade ve binicinin eşlik ettiğini gördüler. Tom'un adamlarından iki kat daha kalabalıktılar. O ve Aboli iki gün süreyle onları izlerken bir yandan da saldırı planları yapıyorlardı.

Arap esircibaşlarının ilk kervanın başına gelenleri öğrendikleri çok geçmeden belli oldu. Tetikte görünüyorlardı. Yürüyüş sırasında ileriye keşif kolları yolluyorlar, bir tehlike belirtisi karşısında da hemen savunma düzenine geçiyorlardı. Geceleri de saldırı olması olasılığına karşı kamplarının etrafında bir nöbetçi çemberi oluşturuyorlardı.

Tom'la Aboli kafilenin önüne geçince esir kervanının nehri aşmak için geçmek zorunda kalacağı bir sığlığı keşfettiler. Kendi kuvvetlerini de ileri alıp bütün adamlarını nehrin karşı kıyısındaki ormanda mevzilendirdiler.

Esir kervanı nehre varınca, uzun ve yönetilmesi güç kafile karşıya geçmeye başladı. Tom kafilenin baş tarafına nehri geçerken ilişmedi. Ama sonra, esirlerin yarısı ve refakatçileri karşı kıyıya geçince kafilenin iki yarısı arasındaki bağlantıyı kesti ve kafilenin baştaki yarısına saldırdı.

Lozi silahşorları saklandıkları mevzilerden Arap muhafızları yakın mesafeden yaylım ateşine tuttular. Saçmaların yayılma özelliğini kullandıklarından onlar bile hedefi şaşıramazlardı ve sonuç korkunç oldu. Çarpışmalar bir süre şiddetle devam ettiyse de Arapların öncü kuvveti sayıca üstün bir düşmanla karşı karşıyaydı, üstelik ilk yaylım ateşleri sonucunda iyice eksilmişlerdi. Öbür kıyıdaki arkadaşları onları desteklemek için nehri aşmaya kalkışınca, hemen hemen göğüslerine kadar yükselen suda akıntıya karşı savaşmak zorunda kaldılar ve Tom'un denizcilerinin isabetli ateşiyle geri püskürtüldüler.

Gece olurken bu kıyıdaki çarpışma sona ermişti. Tom'un adamları kervanın liderini yakalamışlar ve Arap muhafızların tümünü yok etmişlerdi. Ayrıca, Arapların bütün barut stokunu da ele geçirmişlerdi. Tom şimdi sayıca üstün durumdaydı ve dahası, karşı kıyıda kalan Araplar cephane sıkıntısı çekiyorlardı.

Tom adamlarını nehrin öbür yakasına geçirdi. Arap mevzilerine bir dizi yıldırım baskın düzenleyerek esircibaşlarını kendilerini savunmaya ve bu arada kalan barutlarının tümünü harcamaya zorladı. Karşı tarafın tüfeklerinin boş olduğuna kanaat getirince yoğun bir saldırıya geçti ve Arap mevziini darmadağın etti. Barutlarının son kalıntısı da tükenen savunucular, Lozilerin kısa mızraklarını vahşi biçimde kullandıkları göğüs göğüse çarpışmada yok edildi ler. Sona kalan Araplar nehre doğru sürüldüler, orada ise kan kokusunun mıknatıs gibi çektiği timsahlar toplanmıştı.

Çarpışmanın sonrasında Tom üç bini aşkın esiri kurtardı ve ganimet taşı yan uzun bir hamal kuyruğuyla güneye, Fort Providence'e doğru yürüyüşe geçti.

Fundi'nin gözcüleri esir yollarını kontrol altında tuttularsa da bu, o kuru mevsimde Ateş Sahili'ne ulaşmaya çalışan sonuncu kervan oldu. Küçük Centaurus'un kıçüstü güvertesinde birlikte dururlarken Tom, Sarah'a, "Bir dahaki sefere işlerimizin daha verimli olması için dua etmeliyiz," dedi. Gemileri yağmur mevsiminin başında nehrin akıntı yönünde okyanusa doğru yol alıyordu.

Genç kadın, “İşlerimiz daha verimli olursa, gemimizi batıracağın kesin," diye karşılık verdi. "Fildişleriyle ağzına kadar dolu olduğundan kamaramı kullanamıyorum bile."

Tom hemen atıldı. "Bizi batıracak olan şu senin çocuklarındır."

Sarah esir kervanlarındaki en sevimli yetimlerden dördünü koruması altı na almıştı. Analık özlemini onlarla gideriyordu; çocuklar da genç kadının kendileri için diktiği giysilerin içinde başparmaklarını emiyor ve onun eteklerine yapışıyorlardı. "Thomas Courtney, bana öyle geliyor ki sen birkaç küçük bebeği kıskanıyorsun," dedi.

Tom, "Ümit Burnu'na vardığımız zaman tekrar aşkını elde etmek için sana güzel bir şapka satın alacağım," diye söz verdi.

Genç kadın bir erkek bebeği yeğleyeceğini söyleyecek olduysa da, kendini tuttu. Bu, ikisi için de çok hassas bir konuydu. Sarah gülümsemekle yetindi. "O şapkanın altına giyilecek bir elbise de isterim. Şu son aylar paçavra ların içinde dolaşıp durdum," diyerek kocasının kolunu sıktı. "Ah Tom, çok kısa bir zaman için dahi olsa uygarlığı yaşamak ne kadar güzel."

***

Umman Halifesi Abd Muhammed El-Malik , Maskat'taki sarayında son günlerini yaşıyor, doktorlarının içinde en bilge olanlar bile yakalandığı gizemli hastalığın nedenini keşfedemiyorlardı. Ona anüsünden kan sızana kadar tenkiyeler yapmışlardı. Kollarındaki damarlardan kan almaktan yüzü sapsarı, göz çukurları da mor olmuştu. Hastalığı yakıp yok etmek için göğsünü ve sırtını dağlamışlar, ama bir yararı olmamıştı.

Hastalık, Prens Zeyn el-Din'in, hiyanetinin kefaretini ödemesi için babasının onu yolladığı Mekke'yle İslamiyetin öbür kutsal yerlerine uzun hac yolculuğundan dönüşünden kısa bir süre sonra baş göstermişti. Maskat'a dönüşünde Zeyn babasına akla gelmedik yaltaklanmalarda bulunmuştu. Pahalı giysilerini yırtmış, yanaklarıyla göğsünü keskin bir bıçakla yaralamıştı. Kafasına kül boşaltmış, elleriyle dizlerinin üstünde sürünerek babasının huzuruna çıkmış ve bağışlanmasını yalvarmıştı.

El-Malik bunun üzerine fildişi tahtından inmiş, oğlunu ayağa kaldırmış ve kendi entarisinin eteğiyle delikanlının şişman yüzündeki pisliği silmişti. Sonra onu dudaklarından öperek, "Sen benim oğlumsun," demişti. "Seni bir kere kaybettimse de şimdi yin e sana kavuştum. Haydi, git, yıkan ve üstünü başını değiştir. Sultan ailesinden bir Ummanlının mavi giysilerini giy ve sağımdaki yastığa gelip otur."

Aradan çok geçmeden halife korkunç baş ağrıları çekmeye başlamıştı. Bunların sonucunda kafası karışmış, sürekli uyuklar olmuştu. Ardından ihtilaçlar ve kusma nöbetleri geçirmeye başlamıştı. Midesi ağrıyordu, dışkısı katran gibi simsiyahtı ve idrarı da kandan koyu kırmızı bir renk almıştı.

Hekimler onu tedavi etmeye çalışırken halifenin hastalığı gitgide ciddileşiyordu. Tırnakları morardı. Saçlarıyla sakalı tutam tutam dökülmeye başladı. Komaya girip çıkıyor, etleri adeta eriyordu. Saçsız dazlak kafası bir kadavranınkine benzemişti.

Sonun yakın olduğunu anlayan oğullarının otuzu havasız, karanlık ve pancurlu odada babalarının yatağının etrafında toplanmışlardı. En büyükleri Zeyn el-Din babasının yatağına en yakın konumda oturuyor, hastanın iyileşmesi için öbürleriyle sözde dua ediyordu.

iki duanın arasında Zeyn bir ara başını kaldırarak odanın öbür ucundaki üvey kardeşine baktı. İbn El-Malik Ebubekir cariyelerden birinin oğluydu. Lamu'daki çocukluk günlerinden beri Zeyn el-Din'in en yakın dostu ve sırdaşıydı.

Sultan ailesindeki mütevazı konumu nedeniyle Ebubekir silinip gidebilirdi. Bununla birlikte çöldeki bir deyişe göre, her insanın onu kumların üstünde taşıyacak bir deveye ihtiyacı vardır. Zeyn el-Din de Ebubekir'in devesiydi. Ebubekir yaşça büyük üvey kardeşi sayesinde günün birinde önemli bir konuma yükselmeyi umuyordu. Zeyn'in kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu; kardeşinin sadık, kurnaz ve becerikli hizmetkarıydı. Maskat Savaşı'nda onun yanındaydı. Osmanlılar yenilgiye uğratıldığı zaman onu korumaya çalışmış, fakat kargaşa arasında göğsüne bir mızrak darbesi yiyerek atından aşağı düşürülmüştü.

Savaştan sonra yarası iyileşmiş, yeni halife tarafından da bağışlanmıştı. El-Malik oğullarına karşı daima iyi niyetli ve hoşgörülü davranırdı. Oysa Ebubekir minnettarlık duyacağına babasına kin besliyordu. O da Zeyn el-Din gibi hırslı ve doğuştan düzenbazdı. Babasının onu bağışladığını söylemesine rağmen, hiyanetinin halifenin bütün hayatınca unutulmayacağını biliyordu. Günlük kokuları içindeki kalabalık yatak odasında Zeyn el-Din'e bakarken içten içe babasının hayatının son bulmasını diliyordu. Ağabeyi ona belli belirsiz başını salladı. Ebubekir de önüne bakarak anladığını ifade etmek için bıyığını okşadı.

işlerini gören beyaz tozu bulan Ebubekir olmuştu. Giderek ölüme yaklaşan halifenin doktorlarından biri de Ebubekir'in adamıydı. Minik dozlar halinde verilen zehir, kurbanın vücudunda birikim yapıyor, belirtileri de giderek şiddetleniyordu. Ebubekir şimdi kardeşiyle anlaşarak halifeye, hayatını noktalayacak öldürücü dozu verme zamanının geldiğini onayladı. Hain, üzüntüsünü sözde gizlemek ister gibi yüzünü siyah kefiyesinin ucuyla örttü ve gülümsedi. Ertesi gün ağabeyi Zeyn el-Din bu saatte Fildişi Tahtı'nda oturacaktı. O, ibn El-Malik Ebubekir ise Umman ordularıyla filolarının başkomutanı olacaktı. Zeyn el-Din ona bunu, ayrıca imam rütbesini ve krallık hazinesinden iki yüz bin rupi vaat etmişti. Ebubekir kendini oldu bitti güçlü bir savaşçı olarak görürdü, işte şimdi yıldızının parlaması yakındı. "Ve bu, değerli kardeşim Zeyn'in sayesinde. Allah ondan bin kere razı olsun," diye fısıldadı.

Ortalık kararırken doktorları halifeye uyumasına yardımcı olmak ve gecenin şeytanlarının saldırılarına karşı ona güç aşılamak için bir ilaç verdiler.

El-Malik öksürdüğü, ilacı salyasıyla çenesinden aşağı akıttığı ve başını çevirdiği halde doktorlar onu tutarak şurubu son damlasına kadar boğazından aşağı döktüler.

El-Malik yastıklarının üstünde o kadar hareketsiz ve solgun yatıyordu ki

doktorları uzun gecenin içinde iki kere göz kapaklarını açarak yüzüne karşı bir lamba tuttular ve gözbebeklerinin daralıp daralmadığına baktılar. Her defasında da, "Allahımıza çok şükür, halife yaşıyor," diye bir ağızdan bildirdiler.

Sonra, şafağın bakır rengindeki ilk ışınları doğu yönündeki pencerenin panjurlarından içeri sızarken, halife birdenbire doğrulup net bir sesle, "Allah'ım, sen büyüksün!" diye bağırdı. Sonra da yatağının terden ıslanmış yastıklarının üstüne çöktü, ince bir kan sızıntısı burun deliklerinden yanaklarına ve oradan da yatağına aktı.

Doktorlar hemen koşarak halifenin etrafında halka oldular. Oğulları da görebilmek için başlarını uzattılarsa da, babalarını göremediler. Baş cerrah kasvetli bir sesle sarayın vezirine bir şeyler fısıldadı. Vezir bunun üzerine sıra sıra oturan prenslere dönerek hayra alamet olmayan bir tavırla şöyle dedi:

"Umman Halifesi Abd Muhammed El-Malik ruhunu teslim etmiştir. Mekanı cennet olsun."

Prensler de bir ağızdan, "Mekanı cennet olsun," diye tekrarladılar.

"Babasının arzusu üzerine Zeyn el-Din yeni halifemiz olarak Umman'ın Fildişi Tahtı'na çıkacaktır. Allah ona uzun ve muzaffer bir saltanat ihsan etsin."

Prensler de bu dileğe katılmakla beraber, herhangi bir sevinç belirtisi göstermediler. Kendilerini karanlık günlerin beklediğini biliyorlardı.

Kent duvarlarının dışında denize uzanan kayalık bir yarımada vardı. Yarımadadaki yarlar dikey olarak derin suların içine iniyordu ve su öylesine berraktı ki aşağıdaki mercanların bütün ayrıntıları mermer bir mozayik gibi işlenmiş gözüküyordu. Yeni halife uçurumun kenarında cilalanmış pembe granit bloklarından bir köşkün bina edilmesini emretmişti. Oraya Kefaret Sarayı adını vermişti. Gölgeli revakta oturduğu yerden denizin yüzeyine bakıp aşağıda, kayaların arasından kayarak geçen köpekbalıkları™ seyredebiliyordu. Saray ilk inşa edildiği sıralarda buralarda köpekbalığı yoktu, ama şimdilerde boldu ve iyi besleniyorlardı.

Babasının subaylarından birini daha yalınayak karşısına getirdikleri sırada Zeyn el-Din olgun bir nar yiyordu. Adamın başıyla sakalını tıraş etmişler, bir mahkûmiyet simgesi olarak boynuna zincir geçirmişlerdi. Halife, "Rahmetli babamın gözünden düştüğüm günlerde bana hiç de nazik davranmadın, bin Nabula!" diye başladı. Tükürdüğü nar çekirdeklerinden biri zavallı adamın suratına çarptı. Bin Nabula hiç renk vermeyerek Zeyn'e soğuk bir ifadeyle

bakmayı sürdürdü. Eski halifenin ordusuyla donanmasının komutanlığını yapan gururlu bir askerdi.

"Bana şişko it demiştin." Zeyn üzgün bir tavırla başını salladı. "Bu çok zalimce bir suçlamaydı."

Mahkûm, "Sana çok yaraşan bir sıfattı," dedi. "O zamandan beri daha da genişledin ve daha da itici bir görünüm aldın. Soylu babanın halkının başına nasıl bir bela sardığını görememesine şükrediyorum."

"Oldu bitti gevezeydin, moruk, ama bu kusura karşı elimizde çok etkin bir çare var." Zeyn el-Din ordusunun yeni generaline başıyla işaret etti. "Aşağıdaki küçük dostlarımın karınları aç. Onları daha fazla bekletmeyelim."

Ebubekir halifenin önünde eğildi. Üstünde cilalı bir yarım zırh, başında sivri tepeli bir miğfer vardı. Miğferin alt kenarından ensesini örten işlemeli kırmızı ipekliden bir kanat sarkıyordu. Doğrulurken gülümsüyordu. Bir barrakudanın testere gibi dişlerine sahip o zayıf yüzdeki gülümseyiş tüyler ürperticiydi, ama bin-Nabula hiç renk vermedi. "Birçok iyi insan benden önce bu yoldan geçtiler. Onların beraberliğini sizinkine yeğlerim," demekle yetindi.

Yeni halifenin tahta çıkışını izleyen aylarda bu türlü infazlar günlük olaylardan sayılıyordu. Bir zamanlar güçlü ve önemli olan yüzlerce adam, buradan aşağıda beklemekte olan köpekbalığı sürüsüne atılmıştı. Zeyn el-Din bir küçümseme veya hakareti asla unutmazdı ve gerek o, gerekse General Ebubekir az sonra başlayacak eğlenceden hiç bıkmıyorlardı.

Ebubekir adamlarına, "Zincirlerini çıkarın," diye emretti. Bin-Nabula'nın hemen derine inmesini istemiyordu. Boynundaki kalın zincirleri söküp onu cellat kütüğünün başına götürdüler.

Ebubekir, "Her iki ayağını da," diye adamlarına emretti, onlar da mahkûmun bacaklarını kütüğün üstüne yerleştirdiler. Ebubekir cezayı daha da mükemmelleştirmişti: her iki ayağı giden mahkûm yüzeyde çırpınabilir, ama kıyı ya yüzemezdi, sudaki kan ise köpekbalığı sürüsünü çıldırtırdı.

Ebubekir kılıcını çekti ve bin-Nabula'nın bacaklarının yukarsında havayı yararak mahkûma o çarpık dişleriyle sırıttı. Yaşlı general, en küçük bir korku belirtisi göstermeden ona bakıyordu. Ebubekir bu görevi adamlarından herhangi birine havale edebilirdi, ama ağabeyinin emrini kendisi yerine getirmekten hoşlanıyordu. Kıvrık bıçağın kenarını yaşlı adamın ayak bileğine dayadı ve indireceği darbeyi kısılmış gözleriyle hesapladı.

Zeyn el-Din, "Bir tek temiz darbe isterim, yoksa seni cezalandırırım, kardeş,"

dedi.

Ebubekir kılıcı kaldırdı ve kısa bir duraklamadan sonra hızla indirdi. Çelik havada tısladıktan sonra et ve kemiği yararak kütüğe saplandı. Mavi damarlı beyaz ayak cilalı granit zeminin üstüne düştü. Zeyn'ellerini çırptı. "Gerçekten kusursuz bir darbeydi. Ama aynını tekrar yapabilir misin?"

Ebubekir bıçağı bir kölenin uzattığı bir ipekli parçasına sildi, sonra öbür ayak bileğine nişan aldı. Yeni bir vınlamanın ardından çelik kütüğün tahtasına iyice saplandı. Zeyn el-Din kasıklarını tuta tuta gülüyordu.

Askerler bin-Nabula'yı pembe granit taşlarının üstünde ıslak bir kırmızı iz bırakarak yarın kıyısına sürüklediler. Zeyn el-Din yastıklarının üstünden fırladı ve onu aşağıya düşmekten koruyan alçak korkuluğa topallayarak yaklaştı.

Duvardan sarkıp aşağıya baktı. "Küçük balıklarım seni bekliyorlar, bin-Nabula. Yolun açık olsun."

Askerler yaşlı adamı yardan aşağı fırlattılar. Bin Nabula'nın entarisi etrafında balon gibi kabardı, ama adamcağızın çıtı çıkmadı. Bazı mahkûmlar aşağı düşerken haykırırlar, Zeyn el-Din bundan zevk alırdı. Bin-Nabula yüzeye çarpar çarpmaz düşüşün şiddetiyle derine indi. Sonra, karışan sular saydamlaştı ve onun yüzeye çıktığını gördüler. Orada başını suyun yukarsında tutmaya çalışarak debelenmeye başladı. Ama su etrafında bulanmakta gecikmedi.

“İşte!" Zeyn el-Din titreyen parmağıyla aşağısını işaret etti. "Güzel balıklarıma bakın." Karaltılar telaşla hareket ediyorlardı. Hızla yüzeye yükselerek debelenen yaşlı adamın etrafını çevirdiler.

"Evet, yavrularım, gelin! Gelin!"

O sırada köpekbalıklarının ilki bir hamle yaptı ve bin-Nabula suyun altına çekildi. Ama su o kadar saydamdı ki, Zeyn el-Din hazırladığı şölenin tüm ayrıntılarını izleyebiliyordu.

Eğlence sona erip de seyredilecek başka bir şey kalmayınca halife ipek sayvanın altındaki yastık yığınına döndü ve içmek için soğuk şerbet istedi. Sonra kardeşini yanına çağırdı. "İyi iş yaptın, Ebubekir, ama bağırdıkları zaman daha zevkli oluyor," dedi. "Bana sorarsan, ihtiyar şeytan sırf zevkimi azaltmak için ses çıkarmadı."

Ebubekir de aynı fikirdeydi. "Bin-Nabula oldum olası inatçı keçinin biriydi.

Bana verdiğin listede altı yüz on iki isim vardı. Ne yazık ki bin-Nabula listedeki altı yüzüncü isimdi. Listemizin sonuna yaklaşıyoruz, majesteleri."

"Hayır, hayır, sevgili kardeşim, listemizin sonuna daha vakit var. Düşmanlarımızın elebaşılarından birinin icabına bakılmadı."

"Bana o serserinin adını ver." Ebubekir gülümseyiş olarak nitelenemeyecek kadar vahşice düzensiz dişlerini gösterdi. "Onu nerede bulabileceğimi söyle, ben de bulup sana getireyim."

"Onu sen de çok iyi tanıyorsun, kardeşim. Üstelik senin de onunla görülecek bir hesabın var." Zeyn el-Din öne eğildi. Karnı kucağına sarkmıştı. Entarisinin eteğini yukarı sıyırarak şekilsizleşmiş bileğini ovuşturdu. "Onca yıldan sonra nemli havalarda ayağım hala sızlıyor." Anlamaya başladığı Ebubekir'in kara gözlerindeki ışıltıdan belliydi. Zeyn el-Din devam etti. "Hem bir ipin ucunda Maskat'ın kapılarına sürüklenmek de hiç hoşuma gitmedi."

"El-Salil." Ebubekir başını salladı. "Kızıl saçlı, yeşil gözlü şeytan. Onu nerede bulacağımı biliyorum. Muhterem babamız kervanlarımıza ticaret yollarını tekrar açması için onu Afrika'ya yollamıştı."

"Ne kadar gemiye ve adama ihtiyacın varsa hepsini al, Ebubekir. Afrika'ya git. Onu bul ve bana getir. Kızıl saçlı şeytanı istediğin kadar hırpalayabilirsin. Ama onu canlı isterim. Anlıyor musun beni?"

“İyice hırpalanmış olsa da ölmeyecek. Sizi çok iyi anladım, majesteleri."

***

Yasmini suyun içinde yürüyordu. Soğuk suyun çarpması üzerine yassı karnını daha da içeri çekti ve ellerini başının yukarsına kaldırdı. Beyaz kumların üstünde yatan Dorian onu seyrediyordu. Birkaç dakika önce sevişmelerine rağmen bu fildişi rengindeki vücuda bakmaktan hiç usanmıyordu. Kız zena na' nın boğucu duvarlarının arasından kurtulalı beri daha da serpilip güzelleşmişti. Etrafındaki harikaları gördükçe merak ve heyecandan çıldırıyor, yalnız oldukları zamanlar da eğlenceli ve muzip yanlarıyla delikanlıyı büyülüyordu.

Gölün beline kadar çıkan sularının içindeki Yasmini, avuçlarına doldurduğu tatlı suyu dudaklarına götürdü. Yutarken birkaç su damlacığı parmaklarının arasından göğsüne döküldü. Güneş ışınının vurduğu damlacıklar pürüzsüz cildinin üstünde elmaslarla bezeli bir gerdanlık gibi ışıldıyordu. Meme başları soğuktan büzülerek kaskatı dikilmişti.

Arkasına dönerek Dorian'a elini salladı. Sonra, soğuktan ürpererek sadece başı dışarda kalana kadar sulara gömüldü. Gümüş perçemle bezeli saçları, çiçek yüzünün etrafında karanlık bir bulut gibi yüzüyordu.

Sevgilisini birden alaya aldı. "Büyük şeyh, güçlü savaşçı ve Maskat fatihi yoksa biraz soğuk sudan korkuyor mu?"

Delikanlı ona gülümseyip başını salladı. "Sudan korkmuyorum, ama sen bütün kuvvetimi tükettin, arsız kız."

"Amacım da buydu!" Yasmini kıkır kıkır güldü, sonra birden kalkıp avuç dolusu soğuk suyu delikanlının üstüne fırlattı.

"Ahlaksız kadın!" Dorian ayağa fırladı. "Sonunda sabrımı taşırdın işte." Bir köpük fırtınası içinde göle atıldı, kaçmaya çalışan Yasmini'yi yakaladığı gibi onunla birlikte suyun altına daldı. Birbirlerine sarılıp kahkahalarla gülerek yüzeye çıktılar. Genç kadın biraz sonra ciddileşti.

"Korkarım, bana gerçeği söylemediniz efendimiz," dedi. "Sağ elimle tuttuğum şey, kuvvetinizin henüz tükenmediğini kanıtlıyor."

"Sizi aldattığım için beni bağışlamanızı rica etmem yeterli olur mu acaba?"

"Hayır, kesinlikle yeterli değil." Genç kadın narin kollarını sevgilisinin boynuna doladı. "Balıklar ve timsahlar, doğru yoldan çıkan eşlerini böyle cezalandırırlar." Yasmini birden hoplayıp erkeğin kalçalarını bacaklarının arasına hapsetti.

Çok geçmeden sarmaş dolaş vaziyette gülüşerek kumsala çıktılar. Suyun kıyısına çöktüklerinde Dorian gökte güneşin yüksekliğini fark etti. Üzüntülü bir

sesle, "Sabah saatleri geçti bile. Ne yazık ki, artık dönmemiz gerekiyor, Yassie."

Genç kadın, "Ne olur, biraz daha kalalım," diye yalvardı. "Köle oğlan rolü oynamaktan bazen usanıyorum."

Delikanlı, "Gel!" diye emrederek kızı ayağa kaldırdı. Giysilerinin karışık bir yığın halinde atıldığı yere yürüdüler ve alelacele giyindiler. Tek yelkenli küçük tekne kumsala çekilmişti, ama Yasmini tekneye adımını atmadan önce durup yavaşça etrafına bakındı. Bir saat süreyle özgür ve mutlu oldukları bu harika yerle sanki vedalaştı.

Adanın en yüksek ağacının tepesine bir çift ak kafalı balıkçı kartalı tünemişti. Vücutları tarçın rengini andıran parıltılı bir siyahlıktaydı. Kuşlardan biri başını arkaya atıp cıyaklamaya benzer bir ses çıkardı. Yasmini, "Bu çığlığı hiç bir zaman unutmayacağım," dedi. "Bu vahşi ülkenin sesi bu."

Gölün karşı kıyısındaki tepeler, sudan daha soluk mavi renkte bir siluetten ibaretti. Bir flamingo sürüsü bu uzaktaki kıyı boyunca alçaktan uçup gitti. Sürünün başındaki kuş sıcak bir hava akımıyla yükseldi, sonra yine alçaldı. Arkasındaki kuşların tümü aynı noktaya gelince yükselip sonra aynen öndeki kuş gibi kendilerini aşağı bıraktılar. Etki olağanüstüydü. Uzun bir pembe yılan gök mavisi suların yukarsında dalgalanıyordu sanki.

Yasmini, "Bu güzelliği de hiçbir zaman unutmayacağım," diye fısıldadı.

"Burada sonsuza dek seninle yaşamak isterdim."

Dorian, "Burası insanın hiçbir değer taşımadığı Tanrı'nın ülkesidir," dedi. "Haydi gel. Hayal kuracak durumda değiliz. Görevlerimin başına dönmeliyim.

Yarın buraları bırakıp Ateş Sahili'ne doğru yürüyüşe geçmek zorundayız."

"Bir saniye, efendimiz." Genç kadın, bulundukları yerin belki bir mil açığındaki garip bir karanlık bulutu işaret etti. Afrika göğünün tertemiz mavisinin yüz elli metre yükseğindeydi.

"Bu da nesi? Sanki su yanıyor ve havaya duman püskürtüyor."

Dorian, "Minik böceklerdir," diye açıkladı. "Gölün dibinde çok sayıda üreyip sonra yüzeye çıkarak örümcek ağı gibi minik yelkenler örerler. Bu yelkenlerle havada sürüklenir ve uzaklaşırlar."

Yasmini, "Allah'ın işine akıl sır ermez," diye mırıldandı.

Dorian, "Haydi gel," diye onu yine dürttü. "Şimdi köle oğlan Yassie olduğunu, bana saygı ve itaat göstermen gerektiğini de hatırla lütfen."

"Peki, efendimiz." Genç kadın bitiştirdiği avuçlarını dudaklarına götürerek yerlere kadar eğildi ve birden tüm tavrını değiştirdi. Çok usta bir aktristi, tekrar doğrulduğunda bir prenses değil, bir hizmetkar gibi davranmaya başladı.

Tekneyi göle iterken ve içine tırmanıp pruvasında yerini alırken de tam bir erkek çocuk gibi hareket ediyordu.

Küçük tekne adanın son ucunu dönüp ana karadaki köyün görüş açısına girerken birbirlerine uzak oturuyorlardı. Arada yeterince uzaklık olsa da birçok gözün onları gözlemesi olasıydı.

Bu sular her ne kadar okyanus izlenimi verecek kadar geniş olsa da Ateş Sahili'nden aylarca uzaktaydılar. Ana karanın bu yüksek yaylasında ise iklim daha kuru ve daha sağlıklıydı. Göl kıyısında millerce uzanan Ghandu köyü, Umman'ın karanın iç kesimleriyle olan ticaretinin merkeziydi. Uzun esir yolu buradan kıyıya iniyordu. Bulundukları yerden bir düzineden fazla tekneyle yelkenlinin Ghandu Limanı'na doğru yol aldığını görüyorlardı. Göl kıyısında yüz lerce millik bir yolculuk yapmışlardı ve vahşi diyarlardan toparladıkları kurutulmuş balık, fildişi, esir, deri ve Arap zamkı içeren büyük bir yük taşıyorlardı.

Dorian'la Yasmini köye yaklaşırlarken genç kadın tiksinmiş gibi burnunu kıvırdı. Balık ve esir barakalarının pis kokusu tertemiz havayı kirletmişti. Delikanlı karaya ayağını basarken başyardımcısı Beşir el-Sind'le askerlerinin tamamı onu karşıladılar. Dorian hemen o an kumandasının görevlerini ve sorumluluklarını üstlenirken Yassie geri planda kalmaya dikkat etti. Adada paylaştıkları o değerli anlar çok gerilerde kalmıştı.

Beşir ona, "Kadınlar geldiler, efendimiz. Tacirler de yürüyüşle ilgili emirlerinizi dinlemek için toplandılar," diye haber verdi.

Dorian köyde esirlerin kapatıldığı karınca gibi insan kaynayan barakaların arasından geçerken Yasmini'yle kısa zaman önce tattıkları güzelliklerle bu durum arasındaki korkunç çelişkiyi yaşıyordu. Beş tacir, köyün ana caddesinde rengarenk ipekli sayvanların altındaki bol yastıklı iskemlelerinde otururak çevrelerinde muhafızları ve köleleriyle Dorian'ı bekliyorlardı. Bu adamlar Ghandu'dan geçen bütün ticareti kontrol ediyorlardı. Beşi de dindar ve bilge kişilerdi; konuşmalarından kültürlü kişiler oldukları anlaşılıyordu, Dorian'a yağdırdıkları övgüler ise fazlasıyla ağdalıydı. Davranışları vakur ve soyluydu, ayrıca, çok da zengindiler. Dorian buna rağmen Ghandu'da kaldığı ve onları geçindiren ticaretin vahşetine tanık olduğu kısa süre içinde bu tacirleri horgörmekten kendini alamayacaktı.

Delikanlı da bir zamanlar köleydi, ama El-Malik ona hiçbir zaman bir köle muamelesi yapmamıştı. Kölelik erişkinlik yaşamının değişmez bir gerçeği olmuştu, bu nedenle de fazla üzerinde durmamıştı. Tanıdığı kölelerin çoğu ya ezilerek evcilleştirilmişti ya da köle olarak doğdukları için bu hayatı benimsemişler ve daima değeri" bir mal olarak iyi muamele görmüşlerdi. Ama Ghandu'ya gelişiyle birlikte Dorian korkunç gerçekle yüz yüze gelmişti. Yeni ele geçirilen insanların getirilişine tanık olmuş, bu ise onun için hiç de iç açıcı bir deneyim olmamıştı.

Delikanlı kendi insani duygularıyla manevi babası olan halifeye karşı görevi arasında bocalıyordu. Ulusun refahının bu ticarete bağlı olduğunun bilincindeydi. Onu koruma görevine yüz çeviremezdi, ama yapmak zorunda olduğu işlerden hiç de gurur duymuyordu.

Öğle namazı zamanı olduğu için aptes alıyorlardı. Yassie yıkanması için Dorian'ın eline, ayağına su döküyordu. Delikanlı bundan sonra ipek halılarının üstünde yüzleri kuzeydeki kutsal yerlere çevrili olarak sıra sıra diz çökmüş tacirlerin arasında ibadet etti. Arkasından, gölge bir yerde oturuldu, Dorian tacirlerin süslü açılış konuşmalarından ve karşılıklı övgü alışverişinden vazgeçilerek doğrudan konuşma faslına geçilmesini isterdi. Ne var ki sonunda o da öylesine Araplaşmıştı ki böyle bir hamlık yapmayı göze alamıyordu. Güneş iyice alçalmaya başlamışken tacirlerden biri, talep edilen iki yüz kadın köleyi hazır ettiklerini söyledi.

Dorian, "Onları bana getirin," diye emretti. Tacirler de emri iletince kadınlara onun önünde geçit resmi yaptırıldı. Dorian kendisine en yaşlı ve hastalıklı olanları yutturmaya çalıştıklarını hemen fark etti. Birçoğu kıyıya kadarki zorlu yolculuğa dayanamayacaktı. Delikanlı öfkelenmeye başlıyordu. Bu adamları iflastan kurtarmaya gelmişti. Elinde, ona itaat etmelerini emreden halifenin bir fermanı vardı. Gelgelelim, adamlar tamahkar davranıyorlar, işini engelliyorlardı. Dorian öfkesine hakim oldu. Kadınların durumu planının başarısı açısından fazla bir önem taşımıyordu. Onları sırf çapulcuları kandırıp saldırıya geçmeye cesaretlendirmek için kervana katacaktı. Sadece erkeklerden oluşan bir esir kafilesinin şüphe uyandırması kaçınılmazdı.

Delikanlı ilk elde kadınların ellisini, zayıf düşmüşleri, yaşlıları ve hamilelikleri ilerlemiş kadınları geri çevirdi. Yürüyüşün yorgunluğu yaşlı olanları öldürür, hamilelerin doğum sancılarını ise zamanından önce başlatırdı. Dorian ise bebeklerinin kaçınılmaz ölümlerine sebep olmak istemiyordu. Tacirlerin ona çocuk satma önerilerini de aynı nedenle geri

çevirmişti. Adamları, "Ghandu'dan ayrılacağımız zaman bu zavallılara zincirlerinizin en hafiflerinin takılmasını istiyorum," diye uyardıktan sonra, ayağa kalkarak görüşmenin sona erdiğinin işaretini verdi.

Sefalet içindeki köyü arkada bırakıp havanın daha tatlı ve serin, manzaranın da olağanüstü olduğu gölün yukarsındaki tepelere çıkmak ayrı bir zevkti. Dorian kendine yamaçlarda bir kamp yeri seçmişti. Adamlarının kalabalık köylerden uzak tutuldukları, hela çukurlarının su depolarının uzağında açıldığı ve yiyeceklerin hazırlanmasında helal görülen kurallar uygulandığı zaman daha sağlıklı kaldıklarını kendi deneyimlerinden öğrenmişti. Ayrıca, ibadetlerden önce aptes almanın da birliklerin daha sağlıklı olmasına katkıda bulunduğunu tahmin ediyordu. Kamplarında, çocukken yolculuk ettiği babasının kalabalık küçük gemilerindekinden daha az hastalığın bulunduğu kesindi.

Vakit akşama yaklaştığı halde, o günkü işleri henüz tamamlanmamıştı.

Yürüyüşün ilk etapı için ertesi sabah çok erken yola çıkılacağı için, kervanının düzenini de gözden geçirmek zorundaydı.

Adamlarının beş yüzüyle kadın köleler tuzağı oluşturacaklardı. Kölelerin rengi mora çalan bir siyahtı. Arapların en esmerleri bile bu kadar koyu tenli olmadığından, Dorian, balıkçıların ağlarını batırdıkları ağaç kabuğundan yapılma bir sıvıyla vücutlarını daha doğal bir renge boyatmıştı. Sonuç hala kusursuz değildi, ama delikanlı yolun tozuyla pisliğinin aldatmacayı daha etkin hale sokacağını düşünüyordu.

Başka güçlüklerle de karşılaşmıştı: Adamlarının hiçbiri herkesin önünde çıplak dolaşmaya yanaşmıyordu -dinsel inanışları bunu yasaklıyordu. Öyle olunca da Dorian bellerine peştemallar sarmalarına izin vermek zorunda kalmıştı, ama bunların pis ve lime lime olmalarına dikkat etmişti. Adamları kafalarının tıraş edilmesine de karşı koymuşlardı, ama Afrikalı hiçbir kölenin lüle lüle saçları olmadığından Dorian bunda ısrar etmişti. Hafif zincirleri olsa da bunlar kilitli olmayacak ve göz açıp kapayana kadar atılabilecekti. Ghanu'nun beş taciri tuzağı daha dayanılmaz kılmak için istemeye istemeye yüz fildişilik bir katkıda bulunmuşlardı. Bunlar küçük ve hafif olduklarından adamlar, bohça içindeki silahlarını fildişleriyle birlikte başlarının üstünde taşıyabileceklerdi.

Dorian aynen çapulcuların bekleyecekleri gibi, entarili ve peçeli olarak kafilenin başında atını sürecekti. Yassie'yi de yakınında bulunduracaktı. Genç kadın kıyıda başlayan yürüyüş esnasında ata binmesini öğrenmişti. Kafilenin iki yanında bulundurulacak Arap muhafız müfrezesi ise şüphe uyandıracak

kadar zayıf ya da yapılacak bir saldırıdan caydıracak kadar da güçlü olmayacaktı.

Beşir el-Sind'in kumandasındaki artçılar bin savaşçıdan oluşacaktı. Bunlar tozlarının düşman gözcüler tarafından görülmemesi için kafileyi geriden izleyeceklerdi. Ateşlenecek kırmızı bir Çin roketi ön kafilenin saldırıya uğradığının sinyali olacaktı. Bu işaret üzerine Beşir yetişip saldırganları kuşatacak, Dorian'la adamları da Beşir kuvvetlerini mevzilendirene kadar onları meşgul edecekti.

Beşir'le ayrıntıları belki onuncu defa gözden geçirdikten sonra Dorian, "Plan aslında basit," dedi. "Ancak, öngöremeyeceğimiz birçok terslik olabilir. Ama savaşta her şeyi düşünmeliyiz, bu yüzden biz de güçlüklere sırası geldikçe karşı koyacağız. Fisi belki de gelmez." Fisi, Svahili dilinde sırtlan demekti ve bu kelimeyi çapulcular için kullanıyorlardı.

Beşir, "Geleceklerdir, el-Salil," diye öngördü. "Umman kanının tadını aldılar bir kere."

Dorian, “İnşallah haklısındır," diyerek köle oğlan Yassie'nin akşam yemeğini hazır ettiği kendi çadırına yürüdü.

Aboli uzaktaki kervanı dürbünle inceledikten sonra, "Bunda beni rahatsız eden bir şey var," dedi.

Tom hafif bir alayla, "Endişelerini benimle paylaşsana," diye karşılık verdi.

Aboli omuzlarını silkti. "Bu adamlar ince kemikli ve narin yapılı. Yere kediler gibi hafif basarak garip bir zarafetle yürüyorlar. Hiç bu şekilde yürüyen köleler görmemiştim."

Arap kervanı, gizlendikleri yerin üç mil uzağında tepelerin yamacından yılankavi hareketlerle iniyordu. Tom, Aboli'den çok kendi kendiyle, "Göller bölgesinden ayrılalı konuşur gibi, sadece bir iki haftadır yürüyorlar. Hala diri ve güçlüler," diye fikir yürüttü. Saldırıyı yapmasına karşı olabilecek herhangi bir öneriyi kabul etmek istemiyordu. Kuru mevsimde karşılarına çıkan ilk kervandı bu ve şanslarının dönmüş olmasından korkuyordu. Bu ödülün elinden kaçmasına göz yummak niyetinde değildi.

"Evet. Erkekler genç ve güçlü, ama kadınlara baksana." Tom dürbünü geri aldı ve onları inceledi. O da rahatsız olmaya başlamıştı. Kadınların ten rengi, yaş ve vücut yapısı bakımlarından erkeklerden farklıydı. Tom söylediklerine güvenmeye çalışarak, "Farklı bir kabileden olabilirler," dedi.

Aboli, "Çocuk yok," dedi. "Çocuklar nerede?"

"Allah kahretsin seni, Aboli!" Tom çileden çıkmıştı. "Sen bazen taze koparılmış bir gülü yaş bir osuruk gibi kokutabilirsin."

İkisi de bir süre sustular. Tom dürbünü kafilenin başına odaklaştırdı.

Arap kervan başı, koşum takımında zengin bezemeler olan boz benekli bir ata binmişti. Tom onun mükemmel bir binici ve büyük olasılıkla genç biri olduğunu ilk bakışta anladı. Eyerin üstünde dimdik ve rahat oturuyordu. Uzun namlulu tüfeğini sırtına asmıştı, kalkanını da omzunun üstünde taşıyordu. Bir uşak gerektiği anda mızrağını ona vermeye hazır dorumda olarak sağında atını sürüyordu. Öbür yanında da at üstünde genç bir erkek çocuğu vardı. Bu bir köle de olabilirdi, bir gözde de. Arabın başında Umman hanedanının mavi sarığı vardı, kumaşın ucu yüzünün alt yarısını örttüğünden yalnız gözleri görülebiliyordu.

"Kılıç kullanmadaki ustalığını sınamak isterdim." Tom kuşkularını susturmaya çalışıyordu. "Allah biliyor ya, beni epeyi uğraştıracağa benziyor."

Aboli, "Taşıdıkları fildişleri küçük ve onları kolay taşıdıklarına bakılırsa hafif de," dedi.

Tom ona doğru hızla döndü. "İster hafif, ister ağır, ben o fildişlerini almak için millerce yol geldim. Sırf sen bir karabasan gördüğün için, kuyruğumu kısıp eve dönecek değilim, Aboli." . "

Aboli, ona rüyadan hiç söz etmemeliydim, diye düşündü. Sonra, "Şimdiye kadar kafanı taktığın her çılgınca macerada seninle beraber oldum, Klebe," dedi. "Benimkisi belki bir ihtiyarın saçmalığı, ama senin yanında ölmek niyetindeyim. Onun için de ısrar ediyorsan, gel bu kolay ve zengin ganimeti ele geçirmeye gidelim."

Tom dürbünü kapayarak ona sırıttı. "Ne olur, bu güzel günde ölmekten söz etmeyelim, eski dostum." Genç adam ayağa kalktı. "Haydi, işimizi görecek iyi bir yer bulmaya gidelim." Fundi'nin, tepenin eteğinde atları zaptettiği yere indiler.

***

Batula seyrek ağaçlı koruda kıvrılarak ilerleyen uzun kafilenin başına doğru ilerledi ve el-Salil'i selamladı. "Sırtlanlar arkada bıraktığımız izleri kokluyorlar," diye rapor verdi.

Dorian atını sıranın dışına çıkardı. Ayakları kayan hayvan başını arkaya attı. "Ne zaman oldu bu?"

"Dün akşam geceyi geçirmeye hazırlandığımızda, iki atlı güneyden geldi. Onları yaya olarak iki kişi daha izledi."

"Haklarında başka ne öğrendin?"

"İzlerimizi incelemek için attan indikten sonra her iki binicinin de deri ayakkabı giydiklerini gördüm. Yanlarında vahşiler varsa da, o adamların Frenk olduklarını zannediyorum. İleri, geri yürüdüler, sonra tekrar atlarına binip bizi izlediler. Bir tepede kampımızı inceledikten sonra yine güneye doğru uzaklaştılar.

"Beşir el-Sind'in bizi izlediğini fark ettiler mi dersin?"

"Hayır, efendimiz, bana sorarsanız bunun farkında değiller."

Dorian, "Evet, her şey şimdi başlıyor," diyerek hoşnut bir tavırla gülümsedi. "Sırtlanların yakın olduklarını ve arayı kapayabileceklerini Beşir el-Sind'e bildirmek için sinyali ver." Arkalarındaki yolda belli bir düzene göre yerleştirilmiş masum görünüşlü üç taş kümeciği el-Sind dışında hiç kimse için bir anlam taşımazdı. Batula kervanın arka ucuna doğru atını sürdü. Az sonra geri dönüp Dorian'a, "Her şey emrettiğiniz şekilde yapıldı," diye bildirdi.

Dorian, "Şimdi de yanına üç adam al ve bize saldıracakları en uygun yeri bulmaya çalış," diye emretti. "Atlarınızı sürerken kuşku uyandıracak hareketler yapmamaya çalışın."

Keşif kolu döndüğü sırada vakit öğleden sonrayı bulmuştu. Batula sakin bir tavırla Dorian'ın yanına geldi. "Efendimiz, ilerde düşmanlarımızın planına uygun görünen bir yer var. Kafilemizin başı oraya bir saate kadar ulaşır. Yol, kayalıkların arasında dolanırken bozuk zeminli dar bir yerden geçiyor. Okçular bunun iki yanında gizlenebilirler. Bayırın yarısında daha dik başka bir yer daha var. Yol burada tıpkı bir merdiven gibi, doğal basamaklarla inişe geçiyor, işte burada kafilemizi ikiye bölebilirler."

Dorian, "Evet," diye onayladı. "Kıyıdan gelirken buradan geçtiğimizi anımsıyorum. Aşağıdaki vadide bir akarsu var. Oluşturduğu gölde dört gün mola vermiştik."

Batula, "Evet, aynı yer," diye doğruladı.

Dorian, "Saldırıyı burada gerçekleştirecekler," dedi. Bundan kuşkusu yoktu. "Nehrin ötesinde uzanan, aşılması günler sürecek geniş ova amaçlarına hiç uygun düşmez çünkü."

***

Doğal taş basamaklarının yukarsında likenlerin kırmızıya boyadığı mazgallı bir oluşum yer alıyordu. Yaklaşık otuz metre yüksekliğindeki çürük kaya derin, dikey çatlaklarla yarılmış olup, aşağıdaki dar geçide tepeden bakıyordu. Tom, iki yıl önce esircilere karşı ilk başarılarını kazandıktan sonra burayı keşfetmişti.

Buradan yalnız beş at yan yana geçebilir, iki yandaki yamaçsa yukarı çıkılamayacak veya aşağı inilemeyecek kadar dik, diye düşündü. Atlardan inip hayvanları gütmek zorunda kalacaklardı, ama bu daha uygundu; Lozi okçuları süvari saldırıları karşısında etkili değillerdi. Bununla birlikte, göğüs göğüse çarpışmalarda müthiş dövüşçülerdi. Yüzlerce millik esir yolu boyunca pusuya ve adamlarının üstünlük gösterdikleri çarpışma türüne bundan daha uygun bir yer yoktu. Tom'un oturduğu yerin arkasındaki on kişi, bozuk zeminde Luke Jervis'in kontrolündeydi. Her biri yirmi beş kiloluk bir barut fıçısını sırtında taşıyordu. Tom yerinden kalkıp onları kaya kütlesinin ağzındaki çatlağın başına götürdü. Adamlar fıçıları buraya yığdıktan sonra dinlenmek için kendilerini yere attılar.

Aboli kalas ve iple çabucak bir tahta oturak yapıp kendini yarığın içine indirtti. Dibe varınca barut fıçılarını sarsıla sarsıla onun yanına indirdiler. Tom, Aboli'nin bu işi herkesten iyi başarabileceğini bildiği için kendisi, düzenini denetlemek ve saldırının başarısız olması durumunda bir kaçış yolu ayarlamak için yarın kıyısında bir kez daha dolaştı. Sarah dövüşün oldukça uzağında, çalılara boğulmuş bir dere yatağında atlarla bekleyecekti. Yine de işler sarpa sarar ve kaçmak zorunda kalırlarsa yeterince yakında olacaktı.

Tom çatlağın başına döndüğü vakit Aboli'nin patlayıcıları yerleştirdiğini ve tekrar yukarı çekildiğini gördü. Yaşlı zenci kayanın yüzünde sallanan uzun beyaz yılanları işaret ederek, "Birinin aksaması olasılığına karşı üç ayrı ateşleme fitili ayarladım," dedi.

Tom sırıttı. "Yüz yirmi beş kilo. Bu kadarı onları iyice şaşırtır."

Bozuk zeminden, yaklaşan esir kervanını görebilecekleri yüksekteki bir noktaya tırmandılar. Kafile ormanlık alandan çıkmadan çok önce toz bulutunu gördüler. Tom kafilenin başındaki adamı dürbünüyle inceledi ve durumlarında hiçbir değişiklik fark edemedi. Esirler hala üçer, dörder sıra halinde yan yana yürüyorlar, sarkan zincirleri şangırdayıp duruyordu. İki yanlarında Arap muhafızlar ilerliyor, mavi sarıklı kervan başı ise kafileye öncülük ediyordu.

Aboli, "Şarkı söyleyen yok," diye belirtti.

Tom bunun doğru olduğunu fark etti. Daha önce esirlerin daima şarkı söylediklerine tanık olmuştu. "Bu zavallılar ne kadar da sıkıntılı," dedi.

Aboli devam etti. "Muhafızlar onları kırbaçlamıyorlar da. Bunun nedeni sence ne olabilir, Klebe?"

Tom kırık burnunun şiş noktasını ovuşturdu. "Arabistan'daki biricik yufka yürekli Müslümanla karşı karşıyayız anlaşılan. Boşuna çene patlatıp sabrımı kaçırma, Aboli. Bu kervan benim olacak."

Aboli omuzlarını silkti. "Suç senin değil, Klebe. Baban inatçı bir adamdı, deden de öyle. İnat sizin kanınızda var."

Tom konuyu değiştirdi. "Bu akşam boğazın ağzında gecelerler mi, yoksa doğruca üzerimize mi gelirler dersin?"

Aboli güneşin yüksekliğini inceledi. "Geçmeyi bugün denerlerse onlar daha geçemeden ortalık kararmış olacaktır."

"Karanlık bizim planımıza uyar."

"Artık dürbününü indir, Klebe. Çok yakındalar. Güneşin açısı camın üzerine ani bir parıltı düşürür ve oyunumuzu ele verir."

***

Dorian atının dizginlerini çekti ve ayakta durarak geçidin ağzını gözden geçirdi. Aşamalı olarak açılıyor, alçaldıkça yanları giderek dikleşip derinleşiyordu. Araziyi iyi hatırlıyordu; oradan ilk geçişinde taşıdığı tehlikeleri kafasında not etmişti. Pusu kurulması için ideal bir yerdi. Tehlike önsezisinin etkisiyle ensesinde bir karıncalanma hissetti. "Batula, yanına iki adam al ve geçidi denetlemeye git," dedi. İhtiyatlı bir kervan başının yapması gereken de buydu.

"Bir işaret arar gibi davran, ama öyle bir şey bulunca da ortalığı velveleye verme, hemen yanıma dön. Ama yanıma varmadan önce yolun açık ve güvenli olduğunu bağır."

Batula mızrağının ucunu indirdi, atını geçide sürdü ve ilk dönemecin ötesinde gözden kayboldu. Dorian atından indi, uzun kafile de onun arkasında aniden durdu, esirler yere çöküp yüklerini üzerlerinden attılar. Esir çocuk Yassie şeyh için bir tente dikti, sonra eyerinin arkasında taşıdığı mangaldaki kömürleri yaktı. Kömürler tutuşup parlak bir alev salınca üzerine kahve cezvesini sürdü. Kahve fokurdayınca Yassie yüksük gibi bir kadehi doldurdu ve yere diz çökerek efendisine uzattı.

Dorian, Yassie'ye, "Çarpışma başlayınca yakınımda ol," diye fısıldadı. "Ne koşulla olursa olsun bir silah alıp karşı tarafın düşmanca olarak niteleyebileceği bir hareket yapma. Bir düşman tarafından tehdit edilirsen kendini yere at ve merhamet dilen. Ele geçersen sakın bir kadın olduğunu belli etme, yoksa seni kadın olarak kullanırlar."

"Emredersiniz, efendimiz. Siz yanımda olunca hiçbir şeyden korkmam."

"Seni sevdiğimi ve her zaman da seveceğimi sakın unutma, küçüğüm."

"Ben de sizi aynı şekilde seviyorum, efendimiz."

Geçidin ağzında kopan bir bağrış konuşmalarını böldü. "Yol açık, her şey yolunda." Dorian yukarı bakınca, Batula'nın ucunda mavi flama dalgalanan mızrağı ileri geri salladığını gördü.

Dorian üzengilerinin üstünde ayağa kalkarak ileriye hareket emrini verdi. Gerekli olan sadece buydu. Adamlarının tümü görevlerini biliyorlardı. Kervan kızıl kayaların içinde açılmış boğazda ağır ağır ilerledi.

Taş duvarlar onları aralarına almakta gecikmedi. Burası eski fil yollarından biriydi. Dev hayvanların ayakları çağlar boyunca kayalık zemini aşındırarak dümdüz etmişti. Dorian mavi kefiyesinin ucuyla ağzıyla burnunu daha sıkı örttü

ve eğilip belli etmeden yerlerde çapulcuların yeni bırakmış olabilecekleri izleri aradı. Yer temizdi, ama bunun bir anlamı yoktu. Bunlar tehlikeli adamlardı, yolda iz bırakacak kadar dikkatsiz olamazlardı.

Geçit daraldıkça esirler ve muhafızlar, omuzları birbirine değerek yürümeye başladılar. Kafiledeki hiç kimse konuşmuyordu. Araplar vahşi Afrika'nın ritmini taklit edemediklerinden şarkı söyleyen de yoktu.

Geçit duvarının yukarsında bir hareket, gri renkli bir cismin geçişini görür gibi olunca Dorian'ın yüreği ağzına geldi. Ama sonra bunun, kayaların arasında yaşayan yabani tavşan büyüklüğündeki bir ceylan olduğunu gördü. Bir kayanın tepesinde minik dört toynağını yan yana getirmiş ve kulaklarını dikmişti iri ve şaşkın gözleriyle aşağıdaki adamları seyrediyordu.

Geçit yarılanırken kayaların arasında daha da sıkışıyor ve dikleşiyor, çok geçmeden de doğal taş basamaklar halinde inişe geçiyordu. Dorian atından indi ve her adımı bir tehlike,oluşturan yokuşta dizginlerinden tuttuğu hayvanına rehberlik etmeye başladı. Aşağıya varınca başını çevirip yukarıya baktı. Adamlarını böylesine sıkışık ve tehlikeli bir konumda görmek bir asker olarak onu fazlasıyla tedirgin ediyordu. Araplar daracık geçitte öylesine üst üste hapsolmuşlardı ki, kesici bir silahı ancak güçlükle sallayabilir ya da bir tüfekle nişan alabilirlerdi.

Delikanlı atını patikanın kenarına çekti. Efendiyle at, esirlerle muhafızların geçebilmesi için kaya duvarının dibine sıkışmıştı. Dorian iki yandaki kaya duvarlarını bakışlarıyla tarıyor, bir silahın metalik ya da bir insan kafasının hareketini yakalamaya çalışıyordu. Ne var ki, hiçbir şey yoktu, kafilenin yarısı da kaya merdiveninin sonuna ulaşmıştı. Şimdi kervanın ikinci yarısı kızıl renkli kayaların arasına sıkışıyordu. Ne olacaksa şimdi olacaktı. Tam anlamıyla kapana kısılmışlardı. Delikanlı, Yassie'ye baktı. Kız da onun yanında durmuş, atını patikanın dışına çekmişti. Kafilenin geçişine yer açmak için o da kocaman bir kayanın dibine yapışmıştı.

Dorian bakışını tekrar göğe çevirdi. Bir tek akbaba geniş kanatlarını sonuna kadar açarak uçsuz bucaksız maviliğin içinde kayıyordu. Simsiyah bir kuştu. Dazlak bir kırmızı kafası ve çengel gibi kıvrık bir gagası vardı. Yüksekte daireler çevirirken başını eğip aşağıdaki insan kalabalığına baktı.

Dorian, sabret, uğursuz kuş, diye düşündü. Gün sona ermeden senin bile et hırsını doyuracak bir şölen çekeceğiz sana.

Delikanlı bu düşüncesini daha tamamlayamadan hava öylesine bir şiddetle

kulak zarlarına basınç yaptı ki, bunun şiddetiyle arkaya doğru sendeledi. Sanki güçlü bir mengene göğsünü sıkıştırıyordu. Sağlam kaya ayaklarının altında titriyor ve zıplıyordu.

Duman, tozdan ve kızıl renkli kaya parçacıklarından oluşan bir kulenin göğe püskürdüğünü gördü. Hemen arkasından toprak ve kaya payandası yarıldı. Yar sarsılarak dışarıya doğru meyletti. Bu hareket o kadar ağırdı ki, deli kanlı olanları seyrederken düşünme firsatını buldu. Barut! Bunu tahmin etmeliydim. Kaya çıkıntısını havaya uçurdular.

Çöken yar daha hızlı bir düşüşe geçerek gümbürtüyle yuvarlanmaya başladı. Altında kalan adamların çığlıkları duyulmaz olmuş, Allah'a yakarışları kaya bloklarının altında boğulmuştu. Geçit tıkanmış, uzun kervan tek kılıç darbesiyle bölünmüş bir yılanın vücudu gibi ikiye ayrılmıştı.

Dorian kulakları hala çınlar bir halde atının boynuna yapışırken ilk okların çekirge bulutları gibi adamlarının üzerine boşandığını gördü. Bir yandan da geçidin duvarlarından yaylım ateşi başlamıştı. Barut dumanı sıcak ve sakin havayı sis gibi kaplamıştı. Kurşunların taşların ve etin üstüne dolu gibi çarptığını duyabiliyordu.

Adamlarının yüzden fazlası çığın altında ezilmişti. Elli kadar savaşçısı toz yağmuru altındaki yıkıntıların arasına kaçabilmişlerdi. Kuvvetin kalan kısmının geçidin üst ucunda yolları kesilmişti. Dorian saldırganların avantajı ele geçirdiklerini anladı. Bir iki saniye sonra da başarıyla başladıkları kanlı savaşı tamamlamak için yükleneceklerini biliyordu. Hemen atına atlayarak kılıcını kınından çekti.

O ve Batula birbirlerinden ayrı düşmüşlerdi, ama ortam mızrakla dövüşmek için zaten fazlasıyla sıkışıktı. 'Sırtlanlar' aşağı indikleri vakit kılıç ve hançerle savaşacaklardı. Esirler emrettiği gibi kendilerini yüzükoyun yere atmışlardı. Sözde korku içinde taş zeminin üstünde büzülürken bir yandan da-zincirlerinden sıyrılıyor ve başlarının üstünde taşıdıkları bohçalardan silahlarını çekiyorlardı.

Dorian Sırtlanlar'ın dik yamaçlardan aşağı kaydıklarını gördü Tüylü savaş kıyafetlerine bürünmüş siyah adamlardı bunlar. Ham deriden hafif kalkanlarını savurarak kayadan kayaya atlıyor, korkunç savaş çığlıkları atıyorlardı. Ellerinde kısa kılıçlarla ağır sopalar vardı. Dorian hemen arkasından beyaz bir adam gördü, arkasından ikincisini ve üçüncüsünü.

"Allah büyüktür!" diye gürledi.

Yere çömelmiş yarı çıplak Araplar, saldırıyı karşılamak üzere ellerinde palalarıyla ayağa fırladılar. Onlar da, "Allah büyüktür! Allahü ekber!" bağrışlarıyla liderlerine eşlik ediyorlardı.

Dorian savaşı yönetebileceği bir konuma geçmek için atını ileri sürerken ağır bir kurşun atın omzuna saplandı. Bacakları ve üstündeki donanımı birbirine karışan hayvan yere yığıldı. Delikanlı hemen atladı ve ayaklarının üstüne indi. Etrafına tam bir karmaşa hakimse de bunca gürültünün arasında bir sesi duyabildi. "Haklayın onları, çocuklar! Doğrayın o imansızları!" Devon şivesiyle konuşan bir İngiliz'in sesiydi bu ve Dorian'da az önceki patlamadan daha büyük bir şok etkisi yaptı.

"İngilizler!" Uzun yıllardır bu dilin konuşulduğunu duymamıştı. Geçen zaman bir anda uçuverdi. Bunlar onun kardeşleriydi. Dorian bir duygu karmaşasının pençesindeydi. Çarpışmayı durdurmak ve birbirlerini doğrayan kendi birlikleriyle hemşerilerinin hayatını kurtarmak için bir çare arar gibi etrafına bakındı.

Ne var ki, savaş başlamıştı bir kere. Durdurulması için vakit çok geçti.

Dorian gözleriyle Yassie'yi aradı, kız kayanın korumasında büzülmüş kalmıştı. Ama birden bir uyarı çığlığı atarak Dorian'ın arkasını işaret etti. "Arkanız, efendimiz!" Dorian kendisine doğru koşan adamı karşılamak için hızla döndü. Geniş omuzlu, ihyarı bir herifti. Kırık bir burnu ve kıvırcık bir ormanı andıran kara sakalı vardı. Yüzü güneş ve rüzgardan adamakıllı esmerleşmişti, ama gözlerindeki yeşil ışıltı Dorian'ın belleğinde bir kıpırtıya yol açmıştı. Gelgelelim adam iri yapısına ters düşen bir hafiflik ve hızla üzerine geldiğinden bunun üzerinde bir an bile durmasına vakit yoktu.

Delikanlı ilk hamleyi savuşturdu, ama toslamanın şiddeti sağ kolunu omzuna kadar titretti. Hemen zarif bir karşı hamleye geçti. İngiliz hamlesini karşıladı, iki kılıcın sürtünmesi tüyler ürpertici bir gıcırtıya yol açtı.

Dorian o an üç şeyin bilincine vardı: İngiliz şu ana kadar karşılaştığı en müthiş kılıç ustasıydı. Kılıcını hasmından kurtarmaya çalışması ölümüne yol açabilirdi. Üçüncüsü, kendi kılıcını hapseden kılıcı tanımıştı. Onu en son eski Seraph'ın kıç güvertesinde, babasının belinde görmüştü. Mavi çelik ve altın kakmalar parıltılarıyla insanın gözünü kamaştırıyordu. Yanılması mümkün değildi.

Hasmı konuşmaya başladı. Dorian'ın kılıcına hakim olmak için sarf ettiği efor sesini zerrece etkilememişti. "Gel Abdullah, gel de seni biraz daha sünnet

edeyim."

Arapça konuşmuştu, ama Dorian bu sesi tanıyordu.

"Tom!" diye bağırmak istiyordu, ama yaşadığı şok öylesine şiddetliydi ki, sesi gırtlağında tıkanıp dudaklarına ulaşamadı. Sağ kolundaki kasların gevşemesiyle kılıcının ucunu aşağı sarkıttı.

Dünya yüzünde hiç kimse, kılıcı Tom Courtney'inkiyle kilitlenmiş durumdayken kılıcının ucunu aşağı düşüremezdi. Öldürücü darbe yıldırım gibi indi. Delikanlı son anda kendini yana atarak ağabeyinin hedefinin sadece bir parmak şaşmasına yol açtı. Ama yine de kılıcın, göğsünün sağ üst kısmına çarpıp etinin içine kaydığını hissetti. Kılıcı, sinirleri kilitlenen parmaklarının arasından yere düşmüştü. Kılıç hala etinin içindeyken dizlerinin üstüne düştü.

"Tom!" Dorian yine ağabeyinin adını haykırmak istedi, ama ağzından ses çıkmadı. Tom kılıcı bir çekişte yaralının göğsünden çıkardı. Bir bebeğin anasının memesini salıvermesi gibi bir emme sesi çıkmıştı. Dorian yüzüstü yuvarlandı. Tom onun üzerine dikilerek kılıçla işini bitirmeye hazırlandı. Ne var ki, öldürücü darbeyi daha indiremeden küçük bir vücut aralarına girerek Dorian'ın vücudunu kendisininkiyle örttü.

Dorian, "Kahrolası!" diye bağırdıysa da kılıcı indirmedi. "Çekil önümden!" Kendi vücudunu kalkan gibi kullanan bir oğlan çocuğuydu. Bu özveri tüm öfkesine rağmen Tom'u etkiledi. Aslında ikisini de bir tek kılıç darbesiyle öldürebilirdi, ama yapamadı. Geri çekilerek çocuğu tekmesiyle Arap esircibaşının üstünden itmeye çalıştı. Ne çare ki oğlan efendisine, tıpkı bir kayanın üstündeki istiridye gibi yapışmıştı.

Çocuk ağlamaklı bir sesle Arapça haykırıyordu. "Merhamet! Tanrı adına merhamet edin!"

Aboli tam o sırada uyarmak için bağırdı. "Arkana dikkat, Klebe!" Kılıcının ucunu yukarı diken Tom, hızla dönerek yarı çıplak iki adamın hamlesini karşılamaya hazırlandı. Bir an için onların mucize eseri zincirlerinden kurtulan ve şimdi aniden ortaya çıkan palalarla ona saldıran esirler olduklarını sandı. Ama sonra adamların yüzlerinin çizgilerinin negroid değil de Arap olduğunun farkına vardı. Bunlar esir falan değil de savaşçı Araplardı. Genç adam kılıcıyla bir sağa, bir sola hamle yaparak içlerinden birini öldürdü. Çıplak omzuna bir kılıç darbesi yiyen öteki ise sendeleyerek kaçmaya başladı.

Aboli yine gürledi. "Klebe, bu bir tuzak!" Tom bir an etrafına bakındı. Esir sandıkları insanların tümü zincirlerinden kurtulmuşlar ve silahlanmışlardı.

Karşı saldırıları hızlı ve hesaplıydı. Lozi savaşçıları daha şimdiden dağılmaya başlamışlardı. Kimi kaçıyor, kimi de tam bir bozgun halinde boğazın duvarlarına tırmanmaya çalışıyordu.

Tom kafilenin başında durduğu yerden bir Çin roketinin beyaz dumandan oluşmuş uzun bir kuyruk bırakarak göğe püskürdüğünü gördü ve bunun, Arap takviyelerinin saldırıya geçmeleri için bir sinyal olduğunu anladı.

Geçidin arka tarafını tıkayan kızıl kaya bloklarının üzerinden dalgalar halinde Araplar geliyordu. Entarili ve peştemallı savaşçıların tümü çarpışmaya koşuyorlardı. Aboli'yle küçük İngiliz denizci grubu daha şimdiden azınlıkta kalmışlardı. Birkaç dakikaya kalmadan yolları kesilecek ve bu yeni saldırı dalgasına yenik düşeceklerdi. '

"Kaç, Klebe! Her şey mahvoldu. Kaç!"

Tom da, "Hep beraber Centaurus'a, " diye. gürledi. Öbürlerini yanına çağırdı. Alf Wilson'la Luke Jervis düşman saflarını yararak yanına geldiler. Aboli ve öbür denizcilerle birlikte çelikten bir daire oluşturdular ve daha önce denedikleri düzeni aldılar. Komutanları yerde yatan ve savaş dışı kalan Araplar, kararsızlık içindeydiler. Kılıçlardan örülü çite hamle yapmaya isteksiz görünüyorlardı. Tom yarın eteğinde gerisin geriye yukarıya tırmanabilecekleri noktaya varmıştı. "Herkes kendi başının çaresine baksın çocuklar!" diye seslendi.

Soluk soluğa terler içinde tırmanışa geçtiler. Ama onlar daha zirveye varamadan Araplar kendilerini toparlayıp kaçan grubu kurşun yağmuruna tuttular. Çoğu kayalara çarpan kurşunlar İngiliz denizcilerden birini yere serdi; kurşun sırtına saplanmıştı. Adam yuvarlanmaya başladı. Tom aşağıya bakınca dibe çarptığı anda Arapların adamın etrafına üşüştüklerini ve onu doğradıklarını gördü. "Zavallı Davie için yapabileceğimiz bir şey yok. Tırmanmaya devam edelim."

Tom'la Aboli birlikte doruğa süründüler ve aşağıdaki ateşten korundular. Soluklanıp öbürlerini etraflarına toplayıncaya kadar beklediler.

Aboli'nin yara izleriyle dolu yüzünden terler süzülüyordu. Duygularını başka türlü anlatamayarak iri dazlak kafasını sallamakla yetindi.

Sarah atlarla dere yatağında bekliyordu. İki yaralıyı arkaları sıra sürükleyerek gelen adamların yüzüne baktı, ama hiçbir şey sormadı. Çoğunun vücudu kan ve kesik içindeydi, hepsinin de üstünden terler akıyordu. Hepsine yetecek kadar at olmadığı için, Tom eyerinde Sarah'ı arkasına oturttu. Luke

yaralılardan birini almıştı, Alf Wilson da ötekini. Kalan denizcilerin her biri birer üzengiye asılarak arkadaşlarıyla güney yönünde sürüklendiler. Lozi savaşçıları daha önceden ormanın içinde dağılmışlardı.

Aboli, "Belaya çattık. Arkamızdan bir ordu yollayacaklardır," diye yakındı.

Tom onun yanında atını sürerken, "Fort Providence'deki günlerimiz sona erdi," diye doğruladı. "Allah'tan ki Centaurus'un taşıyacak yükü yok. Nehirde sular kısmen çekilmiş durumdaysa da tekne hafif olacak. Araplar bize yetişemeden nehrin aşağı boylarına ulaşırız."

***

Dorian geçitte düştüğü yerde kalmıştı, ihtiyar cerrah Ben Abram yaranın üstüne bir pansuman koyup kanı durdurmak için sıkı sıkı sarmadan yaralının kımıldatılmasına izin vermemişti. "Çelik kalbe ve ciğere rastlamamış, ama el-Salil için hala ölüm tehlikesi var," dedi.

Mızrak şaftlarıyla deri bir çadır kapısından bir sedye yaptılar ve delikanlıyı öbür yaralıların inleyerek su dilendikleri savaş meydanının enkazından yavaşça geçirdiler. Yasmini sedyenin yanında yürüyordu. Hıçkırıklarıyla gözyaşlarını gizlemek için başındaki örtüyle yüzünü tamamen örtmüştü.

Yamacın dibinde nehrin bir gölcük oluşturduğu yere varınca kampın hizmetkarlarının, dağılmış eşyaların arasından şeyhin çadırını çıkararak yüksek ağaçların gölgesinde kurduklarını gördüler. El Salil'i döşeğinin üstüne yatırıp sırtını ipek yastıklarla beslediler. Ben Abram ona afyonlu bir şurup içirince yaralı huzursuz bir uykuya daldı.

"Ölmeyecek, değil mi?" Yasmini, Ben Abram'ın ellerine sarılmıştı. "Ne olur, ölmeyeceğini söyleyin, efendim."

"El-Salil genç ve güçlüdür. Allah'ın izniyle yaşayacak, ama tamamen iyileşmesi ve sağ kolunu yine kullanabilmesi uzun zaman alacaktır."

"Ben, o iyileşene kadar yanından kıpırdamayacağım."

"Bunu biliyorum, yavrum."

Bir saate kalmadan çadırın dışında yüksek sesle konuşmalar duyuldu. Yassie efendisini korumak ve onu rahatsız edenleri kovmak için dışarı fırladı. Ama Dorian uyuşuk haliyle bile Beşir el-Sind'le Batula'nın seslerini tanımıştı. "Bırak girsinler!" diye mırıldandı. Yassie de bunun üzerine kenara çekilmek zorunda kaldı.

Beşir çadırın ağzında yerlere kadar eğildi. "Şeyh efendimiz, Allah yardımcınız olsun."

"Düşmandan ne haber?"

"Roketi görür görmez koştuk, ama geç kalmıştık. Düşman kaçmıştı."

"Düşmandan kaç kişi öldü?"

"Birçok siyah kafir ölüsü vardı, üç tane de Frenk."

"Frenklerden biri kara sakallı, iriyarı bir adam mıydı?"

Beşir "hayır" gibilerden başını salladı, "İkisi ufak tefek ve zayıftı. Daha iri bir kafirin ise kır renkli sakalı vardı."

Dorian ferahladı. Tom kaçabilmişti. Ardından, Batula davet edilmeden konuştu. "Efendimiz, savaş meydanından kaçan o Sırtlanlar'ın izlerini sürdüm.

Yakınlarda gizledikleri atları vardı. Güneye doğru kaçtılar, emir buyurursanız onları izleyeceğiz."

Beşir de söze karıştı. "El-Salil, onları avlamaya hevesli bin atlı adamım var. Sizin emrinizi bekliyorum, evet derseniz, evvel Allah bir tanesini bile sağ bırakmayacağız."

"Hayır!" Dorian yarasının sancıması pahasına bağırmıştı. Onun bu derece şiddetle tepki vermesi Beşir'i şaşırttı.

"Küstahlığımı bağışlayın, efendimiz, ama anlayamadım. Kafir, haydutları avlayıp yok etmemiz planımızın en can alıcı noktası değil miydi?

"Onları izlemenizi yasaklıyorum." Dorian emrini vurgulamak için kalan bütün gücünü toparlamıştı.

"Onları hemen izlemezsek kaçacaklar." Beşir bir zafer kazanma fırsatını kaçıracağının farkındaydı. Ben Abram'a baktı. "Sakın yaranızın ağırlığı algılama yeteneğinizi bulandırmış olmasın, yüce efendimiz?"

Dorian bir dirseğinin üstünde doğruldu. "Emrime karşı gelirsen, yemin ederim başını mızrağımın ucuna takar, vücudunu da bir domuz derisine sararak gömdürürüm."

Uzun bir sessizlik oldu. Beşir en sonunda yavaş sesle konuştu. "Ulu efendimiz el-Salil, bu emri yüksek rütbeli subaylarının önünde tekrarlarlar mı? Yenik düşen düşman kaçarken benim elimi tutanın korkaklık olmadığına tanıklık etmelerini isterim."

Dört yüksek rütbeli subay çadıra geldiler. Dorian emrini onların önünde tekrarladıktan sonra gidebileceklerini söyledi. Beşir de arkalarından çıkmaya hazırlanınca Dorian onu durdurdu. "Burada sana açıklayamayacağım çok önemli bazı hususlar var" dedi. "Seni küçük düşürmüş göründüysem bağışla. Benim için çok önemli bir askersin." Beşir şeyhinin önünde eğildi ve elini kalbiyle dudaklarına götürdü, ama çadırdan çıkarken yüzünde soğuk ve mesafeli bir anlam vardı. Çadırın dışında adamlarına öfkeyle bağırarak çekilmelerini emretti.

Dorian derin bir uykuya dalmış görünüyordu. Çadırın içinde yoğun bir sessizlik vardı. Yasmini efendisinin alnındaki terleri nemli bir bezle sildi. Dorian bir süre sonra kımıldayıp gözlerini açtı. Önce Yasmini'ye, sonra Ben

Abram'a baktı.

"Yalnız mıyız?" diye sordu, ikisi de "evet" gibilerden başlarını eğdiler.

"Yaklaşın, Ben Abram. Size söylemem gereken bir şey var." Yasmini çadırdan çıkmaya hazırlanınca delikanlı, elini kızın koluna dayayarak onu engelledi. Bundan sonra yavaşça, "Beni yaralayan adam kardeşimdi. Beşir'i bu yüzden onun peşinden yollayamazdım," dedi.

"Bu nasıl olur, Dowie?" Yasmini delikanlının gözlerinin içine bakıyordu.

"Evet." Ben. Abram da sesini duyurdu. "Kardeşini tanıyorum ve evet, bu mümkün."

"Lütfen, ona anlatın. Konuşmak beni yoruyor. Her şeyi ona açıklayın."

Ben Abram anlatacaklarını toparlayabilmek için kısa bir süre sustu, sonra dışardakilerin onu duymaması için çok yavaş sesle konuşmaya başladı. Dorian'ın çocukken nasıl ele geçirildiğini ve köle olarak satıldığını; El-Malik 'in onu nasıl korsanlardan satın alıp evlat edindiğini anlattı. "El-Salil'in bu kardeşiyle konuştum," dedi. "Korsanların inini yok ettikten sonra adada onu yakından tanıdım. Adı Tom'dur. Ona tutsak düşmüştüm, ama o beni serbest bırakarak bir mesajla el-Salil'e yolladı. Onu aramaktan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğine, günün birinde onu bulup kurtaracağına söz verdi."

Yasmini bu sözleri doğrulamasını bekler gibi sevdiği erkeğe baktı. Delikanlı da "evet" der gibi başını eğdi. Kız, "Öyleyse kardeşin niçin seni kurtarma yeminine sadık kalmadı ki?" diye sordu.

Dorian bozuldu. "Buna yanıt veremem," diye itiraf etti. "Ağabeyim Tom ettiği yemini hafife alacak biri değildi. Ne bileyim, onca yıldan sonra herhalde beni unuttu."

"Hayır," dedi Ben Abram. "Senin bilmediğin, benimse sana söyleyemediğim bir şey vardı. Kardeşin seni aramak için Zanzibar'a gelmişti. Prens El-Malik seni vermek istemedi. Molla el-Allama'yı bir mesajla ağabeyine yolladı. El-Amhara'nın ateşli bir hastalıktan öldüğünü söyletti. Mezarlığa senin adını taşıyan bir taş dikildi."

"Babam işte o zaman benim adımı el-Salil olarak değiştirtti." Gerçeği kavradıkça Dorian'ın sesi kuvvetleniyordu. "Demek amacı Tom'dan gerçeği gizlemekmiş. Tanrım, kardeşim beni aramaktan vazgeçmemiş."

Delikanlı gözlerini kapayarak sustu. Yasmini onun komaya girdiğini san mıştı, ama sonra bir tek damlanın kapalı gözkapaklarının arasından sızdığını gördü.

Acıma hissinin etkisiyle yüreği burkulmuştu. "Şimdi ne yapacaksın, sevgilim?" diyerek delikanlının kızıl sakalını okşadı.

Dorian, "Bilmiyorum," dedi. "Trajik bir durum, bu. Bir kılıç ruhumu ikiye ayırmış gibi hissediyorum."

Ben Abram, "Sen artık Müslümansın," diye söze karıştı. "Kökenlerine geri dönebilir misin?"

Yasmini de yaşlı adamı destekledi. "Seni onca yıl ölü bildikten sonra kardeşin hayatta olduğuna inanır mı?"

"Baban Halife El-Malik 'in, Allah'ının ve ulusunun can düşmanı olan bu adamı nasıl kucaklarsın?" Ben Abram bu sözleriyle durumu daha da zorlaştırdı. Dorian'ın ikisine de verebileceği bir yanıtı yoktu. Yüzünü çadırın deri duvarına çevirerek yaranın ona duyurduğu bitkinliğe sığındı. Bilinci gidip geliyordu, fiziksel acı ve yüreğini parçalayan duygusal karmaşanın etkisiyle kıvranırken Yasmini bir an bile yanından ayrılmadı.

Şeyhleri çadırında bitkin halde yatarken ordu yamacın eteklerindeki kampta günlerce hareketsiz kaldı.

Askerler Beşir'in direktiflerine uyarak yaralıları topladılar ve gölge veren ağaçların altında onlar için saz damlı barınaklar inşa ettiler. Çığın yuvarladığı kızıl renkli kayaların altına kalan ölülerini oldukları yerde bırakıp diğerlerini toprağa verdiler. Harap olan donanımlarını onardılar, silahlarını biledi̇ler. Bundan sonra yeni komutlar beklemeye başladılar, ama hiçbir emir çıkmadı. Beşir el-Sind kampta sinir içinde dolaşıyor, karşısına çıkan herkese çatıyordu.

Adamları da onun asabiyetine katılmışlardı. Geçitte ölen arkadaşlarının intikamını almak için yanıp tutuşuyorlardı. Ne var ki, el-Salil'in emri olmadıkça yerlerinden kımıldayamazlardı.

Kampta Beşir'in ayaklanıp kumandayı hasta şeyhin elinden alacağına dair çirkin söylentiler dolaşıyordu. Şeyhin öldüğü, iyileştiği, gece vakti sıvışıp onları kaderleriyle baş başa bıraktığı da dolaşan söylentiler arasındaydı.

Ardından, daha garip başka bir söylenti fısıldaşılmaya başlandı. Güya Umman hanedan ailesinden bir prensin kumandasındaki ikinci bir kalabalık. Ordu kıyıdan onlara katılmaya geliyordu. Bu birleşik kuvvetle kafirleri inlerine kadar izlemeleri mümkün olacaktı. Bu söylentinin duyulmasının üzerinden birkaç saat geçmeden uzakta savaş davullarının gümbürtüsünü duydular. Ses önce kalp atışı gibi hafifti. Arap askerleri ovayı görmek için yükseklere tırmandılar. Az sonra görkemli bir ordunun yaklaştığını, başlarında

da yüksek rütbeli bir subay grubunun atlarını sürdüklerini gördüler.

Yabancılar kampa girerken askerler coşkuyla toplandılar. Kalabalığa önderlik eden subay, Türk usulü yarım zırh giymişti. Başında tepesi sivri, saksı biçiminde bir miğfer ve ensesini örten bir kapak vardı. Bu görkemli kişi atının üstünden onlara gür bir sesle hitap etti.

"Adım Prens ibn El-Malik Ebubekir. Ummanlılar ve siz sadık askerler, size üzücü bir haber getirdim. Halifeniz olan babam Abd Muhammed El-Malik , Maskat Sarayı'nda öldü, hayatının en parlak çağında Azrail canını aldı."

Asker sıralarının arasında acı bir inilti duyuldu. Bu askerlerin çoğu El-Malik 'i Fil Tahtı'na oturtmak için Maskat'ta savaşmışlar, halifelerini sevmişlerdi. Hepsi dizüstü düşerek ellerini göğe açtılar ve El-Malik 'in ruhu için dua ettiler.

Ebubekir dövünmelerine bir süre izin verdikten sonra, eldivenli elini kaldırarak onları sessizliğe davet etti. "Halifenin askerleri, size yeni hükümdarınızın selamlarını getirdim. Halifeniz şimdi El-Malik 'in büyük oğlu Zeyn el-Din'dir. Size ona bağlılık ve sadakat yemini ettirmeye beni memur etti."

Askerler, Beşir el-Sind başlarında olduğu halde yere diz çökerek sadakat yeminini ettiler. Tören sona erdiği sırada güneş batıyordu. Ebubekir bundan sonra onları göndererek Beşir'i yanına çağırdı. "O korkak vatan haini el-Salil nerede?" diye sordu. "Onunla halife adına görülecek acil bir işim var."

Dorian, çadırındaki döşekte yatarken manevi babasının ölümünü öğrendi. Ebubekir'in sesi duvarın ötesinden net olarak duyulmuştu. Hayatının bütün temelleri teker teker yıkılıyordu. Zavallı genç bu haberlere katlanamayacak kadar halsiz ve hastaydı.

Ardından, Zeyn el-Din'in adını duyup Fil Tahtı'na çıktığını öğrenince, durumunun tahmin ettiğinden de berbat olduğunu kavradı. Büyük bir çaba sarf ederek babası yüzünden duyduğu üzüntüyü ve kendi bedensel acılarını arka plana atıp Yasmini'nin elini yakaladı ve onu yatağının yanına çekti. Genç kız, El-Malik 'in ölüm haberiyle sarsılmıştı, ama babasını pek az tanıdığından üzün tüsü Dorian'ınki kadar derin değildi. Delikanlı onu sarsınca bulunduğu durumdan çabuk sıyrıldı. Dorian, "Büyük bir tehlikeyle karşı karşıyayız, Yassie," dedi. "Şimdi ikimiz de Zeyn'in elindeyiz. Bunun ne demek olduğunu sana söylememe gerek yok. Kuş, kardeşimize kıyasla bir evliyadan farksızdı."

"Sen yerinden kalkamadığına göre, ondan nasıl kaçabiliriz, Dowie? Ne

yapabiliriz?" Dorian o zaman ona ne yapması gerektiğini anlattı, yumuşak bir sesle konuşuyor, kıza bütün ayrıntıları tekrarlatıyordu. "Sana yazılı bir mektup verirdim, ama bu kolla yazı yazamam," dedi. "Mesajımı sözlü olarak ileteceksin, ama her şeyi çok iyi ezberlemelisin, yoksa sana inanmazlar."

Akıllı bir kız olan Yasmini bu haliyle bile her şeyi daha ilk denemede kusursuz şekilde ezberledi. Yalnız Dorian'ın kendisine öğrettiği kelimelerden bazılarını telaffuz etmekte güçlük çekiyordu. Zaten bu durumda şivesini mükemmelleştirmesine vakit yoktu.

Dorian, "Bu kadarı yeter. O anlar. Haydi, git artık!" diye emretti.

Yasmini, "Sizi terk edemem, efendimiz," diye söylendi.

"Yanımda kalırsan Ebubekir seni tanır. Onun eline düşersen, ikimize de bir yararın olmaz."

Kız onu bir tek kere sevgiyle, şefkatle öptü, sonra da çıkmaya hazırlandı.

Ne var ki, tam o sırada çadırın dışından gelen sert ayak seslerini duyunca bir köşeye büzülerek başıyla omuzlarını atkısıyla örttü. Aynı anda çadırın önündeki perde açıldı ve Beşir el-Sind içeri girdi. Ben Abram onun, Dorian'ın yatağına yaklaşmasına engel olmaya çalıştı.

"El-Salil ağır yaralıdır. Rahatsız edilmemesi gerekiyor."

Beşir onu küçümser bir hareketle yana itti. "Halifenin elçisi General Ebubekir yaklaşıyor!" diye Dorian'ı uyardı. Yüzünde soğuk ve kötü niyetli bir anlam vardı. Delikanlı onun taraf değiştirdiğini, artık sadık dost ve müttefiki olmadığını anlamıştı.

Beşir'in hemen arkasından Ebubekir çadıra girerek ellerini kalçasına dayayarak durdu. "Demek vatan haini hayatta," dedi. "İşte bu iyi. Bir zamanlar Lamu'daki zenana'da oyun arkadaşım el Amhara olan el-Salil." Adam alayla güldü. "Seni vatana hiyanet suçundan yargılanmak için halifeye götürmeye geldim. Yarın şafak sökerken kıyıya doğru yürüyüşe geçeceğiz."

Ben Abram yine söze karıştı. "Soylu prens, yaralı yerinden oynatılamaz. Yarası ağır. Yolculuk hayatını tehlikeye sokabilir."

Ebubekir yatağa yaklaşıp Dorian'a baktı. "Yaralı dediniz. Numara yapmadığından nasıl emin olabilirim?" Birden eğilip Dorian'ın göğsünü örten pansumanın ucunu yakaladı ve bir tek sert hareketle çekti. Yeni oluşmuş kabuk sargıya yapışmıştı, koparken Dorian duyduğu acıdan inledi. Yaradan taze kan fışkırarak göğsüne akmaya başladı. Yasmini çadırdaki köşesinde üzüntüyle

inledi, ama kimse ona dikkat etmedi. "Sadece bir çizikmiş canım." Ebubekir açık yarayı inceler gibi yaptı. "Bir vatan hainini adaletin pençesinden kurtarmaya yeterli değil." Dorian'ın gür kızıl saçlarından bir tutam yakalayarak yatağından aşağıya sürükledi. "Kalk ayağa, hain domuz."

Dorian'ı doğrulttu. "Baksana, hastan ne kadar güçlü, doktor. Seni aldatıyordu. Önemli bir şeyi yok."

"Soylu prens, el-Salil bu şekilde muameleye ve kıyıya kadarki uzun yürüyüşe dayanamaz."

"Ben Abram, bunak keçi, hastan kıyıya varmamızdan önce ölecek olursa kellen gider. Bu, ikimizin arasında bir kumar olsun." Ebubekir gülümseyerek çarpık dişlerini ortaya çıkardı. "El-Salil'i hayatta tutmak için elinden geleni yap malısın. Ben ise onu yavaş yavaş öldürmek için elimden geleni yapacağım. Bakalım, hangimiz kazanacak." Dorian'ı tekrar döşeğinin üstüne fırlattı ve çadırdan çıkmaya hazırlandı. Beşir de onu izledi.

Yasmini fırlayıp Dorian'ın yanına koştu. Genç adamın duyduğu acıdan bütün yüzü gerilmişti. Buna rağmen, "Git, Yassie," diye fısıldadı. "Batula'yı al ve hemen yola çık."

***

Tom'la kafilesi at üstünde geçen üç günden sonra Fort Providence'e vardılar ve koloniyi terk etmek için hemen hazırlığa başladılar. Aboli, Fundi'yle üç adamını ailesini getirmeleri için nehrin yukarsına yolladı. Tom'a ısrarla, "Onlarsız gidemem," dedi.

Tom, "Ben de bunu düşünemem," diye karşılık verdi. "Yalnız acele etmeliler. Arapların izimizde olduklarına eminim."

Genç adam kaleye gelen bütün yolları göz hapsinde tutmaları ve Arap kuvvetleri göründüğünde uyarmaları için çevreye gözcüler yerleştirdi. Bundan sonra, Centaurus'u Lunga Nehri'ndeki yolculuğuna hazırlamaya giriştiler. Do kuz librelik hafif topları kampın duvarlarındaki yerlerinden alıp geminin üst güvertesindeki oturaklarına yerleştirdiler. Yanlarında götürebilecekleri fildişi yoktu, ama mevsim başında Ümit Burnu'ndan ticaret için getirdikleri malları tekrar gemiye yüklediler. Sarah da bütün hazinelerini; yatak çarşaflarıyla havlularını, çatal-bıçak takımını tabak çanağını, ilaçlarını ve kitaplarını toparlayıp tümünü küçük kamarasına doldurdu.

Tom harpsikorda itiraz edecek oldu. "Sana bir başkasını satın alırım," diye söz verdi, ama karısının yüzündeki o anlamı görünce boşuna nefes tükettiğini anladı, iki gemicinin harpsikordu iskeleden geçirmelerini ve ambara taşımalarını asık suratla seyretti. Garip, ama kuzeyden gelecek takiple ilgili henüz hiçbir belirti yoktu. Tom kuzeyden uzanan patikaları göz hapsinde tutan gözcülerin yerlerinde oldukla rina ve dikkatlerinin gevşemediğine emin olmak için Aboli'yi yolladı. Bu sessizlik normal değildi. Ergeç bir tepkinin gelmesi gerekirdi.

Böylece günler geçti. Fundi sonunda Lozi ülkesinden döndü, içi oyul muş kütüklerden yapılma kayıklarda Zete'yle Falla'yı, Zama ve Tula adındaki oğlanları ve yeni bebekleri getirdi. Sarah hepsini korumasına aldı. Tom, Aboli'nin arkasından acil olarak bir haberci yollayarak gözcüleri geri getirmesini, yola çıkmaya hazır olduklarını bildirdi.

İki gün sonra kalenin kulesindeki nöbetçinin bağrışı duyuldu. "Kuzeyden atlılar geliyor."

Tom elinde dürbünüyle kuleye tırmandı. "Ne taraftan?" diye sordu, nöbetçi gösterince dürbününü o yana çevirdi.

Sarah da kuleye, onun yanına tırmanmıştı. "Kim geliyor?" diye endişeyle sordu.

"Gelen Aboli. Gözcüleri geri getiriyor." Genç adam rahatlamış gibi soluğunu

bir ıslık sesiyle salıverdi. "Onları izleyen yok. Herhangi bir çarpışma olmadan gidebileceğiz galiba. Bunu tahmin etmemiştim. Arapların niçin peşimizi bıraktıklarını anlayamıyorum. Haydi, bütün yumurcaklarını gemiye taşı. Aboli güverteye ayak basar basmaz yolculuk başlıyor."

Genç kadın merdivenden inmeye hazırlanırken Tom onu durdurdu. "Aboli iki de yabancı getiriyor. Allah Allah, iki Arap. Görünüşe bakılırsa iki tutsak. Aboli onların elini, kolunu bağlamış. Anlaşılan, iki düşman gözcüsünü avlamış. Ana kuvvetlerinin nerede olduğunu onlardan öğreniriz belki."

Aboli tutsakları Centaurus'a çıkarırken Tom'la Sarah onları bekliyordu.

Tom yeni gelenlere bakarak, "Ağına nasıl balıklar düşürdün acaba, Aboli?" dedi. Kıyafetlerine bakılırsa gelenler Arabtı. Biri bir savaşçıydı, hem de görünüşüne bakılırsa tehlikeli bir savaşçı. Öbürü bir erkek çocuğuydu, iri kara gözlü ve ürkek tavırlı güzel bir çocuk. "Çok uyumsuz bir çift," dedi Tom.

Oğlan, Tom'un rahat konuşması karşısında cesaret bulmuştu. "Efendi, benim dilimi konuşuyor musunuz acaba?" diye sordu. Tatlı bir sesi vardı.

"Evet, çocuk. Arapça bilirim."

"Adınız Tom mu?"

"Vay küçük serseri." Tom kaşlarını çatarak çocuğun üstüne yürüdü. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Tom, bekle!" Sarah onu durdurdu. "O bir kız."

Tom, Yasmini'nin yüzüne bakarak bir kahkaha attı. Sonra başındaki örtüyü çekince kızın uzun siyah saçları omuzlarına döküldü. "Evet, bir kızmış," dedi. "Hem de çok güzel bir kız. Kimsin sen?"

"Ben Prenses Yasmini'yim. Size Dowie'den bir mesaj getirdim."

"Kimden?"

"Dowie'den." Kız çaresizlik içinde çırpınıyordu. "Dowie! Dowie!" Adı farklı telaffuz ederek tekrar ediyor, ama Tom bir şey anlayamayarak başını sallıyordu.

Sarah, "Bence Dorry demeye çalışıyor," diye söze karışınca Yasmini biraz rahatlamış göründü.

"Evet! Evet! Dowie! Dowie! Kardeşiniz."

Tom'un yüzü öfkeyle morardı. "Benimle alay etmek için mi buraya geldin? Kardeşim Dorry uzun yıllar önce öldü. Oyunun nedir, sürtük? Yoksa bu bir

tuzak mı?" diye kızın suratına karşı bağırdı.

Yasmini'nin gözleri dolu dolu olmuştu. Buna rağmen kendini toparlayıp şarkı söylemeye başladı. Sesi önce çekingendi, ama sonra düzeldi ve berraklaştı. Ancak, Avrupalıların kulağına yabancı gelebilecek Doğu'nun ritmiyle söylüyordu. Sözler ise İngilizcenin gülünç bir taklidiydi. Oradakiler bir şey anlayamayarak kıza bakıyorlardı.

Sarah donakaldı. "Tom, 'Spanish Ladies'i söylüyor. 'Spanish Ladies'i söylemeye çalışıyor!" Sarah koşup Yasmini'yi kucakladı. "Doğru olmalı. Dorian hayatta, şarkı da bu kızın onun yanından geldiğinin kanıtı."

"Dorian! Bu mümkün olabilir mi?" Tom, Yasmini'nin kollarından birini yakalayıp sarsmaya başladı. "Kardeşim nerede?"

Kız makineli tüfek gibi konuşmaya başladı. Bir öncekini tamamlamadan yeni bir cümleye başlıyor, acelesinden dili sürçüyor, bazı şeyleri atladığından öyküsünün başına dönüp tekrar başlamak zorunda kalıyordu.

"Dorry'nin yardıma ihtiyacı var." Tom gerekeni kavramıştı. Aboli'ye döndü. "Dorry hayatta ve zor durumda, onları da bizi ona götürmesi için yolladı."

Aboli sakindi. "Atlar hala eyerli. Hemen yola çıkabiliriz."

Tom, öyküsünü hala Sarah'a gevelemekte olan Yasmini'ye döndü. "Yeter artık! Kalanı anlatman için sonra bol vaktin olacak. Bizi Dorry'ye götürebilir misin?"

Kız, "Evet evet!" dedi heyecanla. "Batula ve ben sizi ona götürebiliriz."

***

Tom, Sarah'ı son bir kez öpmek için eyerin üstünden aşağı eğildi. Genç kadın bu kez sefere katılmakta ısrar etmedi. Bu olağandışı davranışına ve suskunluğuna bakarak bir şeylerin olup bittiğini Tom'un anlaması gerekirdi, ama öylesine şaşkındı ki, üzerinde durmadı.

"Alf Wilson'un herkesi teknede, güvenlikte tutmasına göz kulak ol," dedi. "Döndüğümüz zaman Arabistan'ın yarısı peşimizde olacağından çabuk hareket etmemiz gerekecek." Genç adam dizginlere sarıldı, atının başını kaldırdı ve bakışıyla diğerlerini aradı.

Yasmini'yle Batula harekete geçmişlerdi bile; Lunga Nehri'nin yukarsındaki ilk tepenin yarısına ulaşmışlardı. Luke'la Aboli biraz gerilerinde duruyor, Tom'un kendilerine yetişmesini bekliyorlardı. Hepsi Arap kıyafetleri giymişlerdi ve yedek bir atı yularından tutuyorlardı. Tom topuklarını atının böğürlerine sapladı ve hayvan altında hızlanırken dönüp Sarah'a elini salladı.

Genç kadın bir elini hafifçe karnına bastırarak, "Sağ salim dön, sevgilim!" diye onun arkasından seslendi.

Arap kafilesine yetişmek için her saat başı at değiştirip kısa Afrika alacakaranlığı arasında en küçük ışıktan yararlanarak dört gün boyunca dinlenmeden at sürdüler.

Tom bütün yol boyunca Yasmini'nin yanında ilerlemiş, toz ve sıcaktan boğazları kuruyana kadar hiç durmadan konuşmuşlardı. Genç kız, zenana'da ilk karşılaşmalarından, birkaç gün önce Ebubekir tarafından tutuklanmasına kadar geçen zaman içinde Dorian'ın bütün başından geçenleri Tom'a anlatmıştı. Öyküsü bu kez net ve anlaşılır, yerine göre esprili ya da dokunaklıydı, öyle ki Tom kah neşeyle gülüyor, kah gözleri dolu dolu oluyordu. Dorian'ın nasıl bir erkek olduğunu duymak onu gururlandırmıştı. Tom'a kendisiyle Dorian arasındaki aşkı itiraf eden Yasmini genç adamın sempatisini de kazandı.

Tom, Yasmini'nin ışıltısına ve şen mizacına bayılmıştı. "Demek şimdi benim küçük kardeşim olacaksın," diyerek ona sevgiyle baktı.

"Bu hoşuma gitti, efendi. " Kız gülümsedi. "Beni mutlu ettiniz."

"Kardeşin olacağıma göre bana Tom demelisin."

Yasmini ona geçitteki çarpışmayı ve öz kardeşini yaraladığında az daha kendisini de keseceğini anlatınca Tom çok üzüldü. "Hiç yüzünü göstermedi ki!" dedi. "Nereden bilebilirdim?"

"O anlıyor,Tom. Seni hala seviyor."

“İkinizi de öldürebilirdim. Sanki kendi dışımdaki bir kuvvet elimi tuttu."

"Allah'ın işine akıl sır ermez."

Yasmini, Umman hanedanının karmaşık politikasını ve Zeyn el-Din'in tahta çıkışının Dorian için olası sonuçlarını Tom'a anlatmaya çalıştı. "Ebubekir şimdi Zeyn'in kin ve intikam arzusunu tatmin etmesi için onu Maskat'a götürüyor," derken kızın tozlu yüzünden yaşlar süzülüyordu.

Genç adam eğilip bir ağabey gibi onun kolunu okşadı. "Onu göreceğiz, Yasmini. Ne olur, ağlama."

Yürüyüş halindeki Arap ordusunu ağaçların yukarsında seçebilene kadar izlediler. Bu noktada Batula ileriye giderken kafilenin kalan kısmı durup gece bastırana kadar beklemeye başladı. Aboli dikkati çekmeden peçeli binicilerin arasına karışabilecekti.

Batula güneş batarken geri döndü. "Allah'a şükür, el-Salil hala hayatta," derken bunlar ağzından çıkan ilk sözler oldu. Dorian'ın Arap adı Tom'un kulağına hala yabancı geliyordu. Batula devam etti. "Onu uzaktan gördüm, ama yanına sokulmayı denemedim. Onu bir atın sürüklediği sedyeyle taşıyorlar."

Tom, "Gücü nasıldı?" diye sordu.

Batula, "Biraz yürüyebiliyor," dedi. "Ben Abram'ın sedyeden kalkmasına yardım ettiğini ve onu, şimdi bulunduğu çadıra kadar yürüttüğünü gördüm. Sağ kolu askıda. İhtiyar bir adam gibi zorlukla yürüyor, ama başını dik tutabiliyor. Onu bıraktığımız zamankinden daha güçlü."

Yasmini, "Allah'ım, sana çok şükür," diye mırıldandı.

Tom, "Bizi onun çadırına götürebilir misin, Batula?" diye sordu.

Batula başını eğdi. "Evet, ama çok sıkı koruma altında."

"Onu zincirlediler mi?"

"Hayır, efendi. Yarasını yeterli engel olarak görmüş olmalılar."

Tom hemen kararını verdi. "Onu bu gece oradan çıkaracağız. Bu işi nasıl yapacağımızı anlatayım."

Atlarının Araplarınkilerin kokusunu alarak kişnememeleri için rüzgara karşı kampa sokuldular. Atları tutmayı Yasmini'ye bıraktıktan sonra ormanın kıyısına yaklaştılar. Kamp bir arı kovanı kadar gürültülüydü, hava da yüzlerce yemek ateşinin dumanından mavileşmiş ve yoğunlaşmıştı. Aralıksız bir hareket vardı. Seyislerle köleler atların bulundukları yere gidip geliyorlar, adamlar

ihtiyaçları için ormana girip sonra döşeklerine dönüyorlar, ahçılar pirinç tencereleriyle kampı dolaşıyor ve akşam yemeğini dağıtıyorlardı. Pek az nöbetçi vardı, düzene de fazla önem verilmiyordu.

Batula, "Ebubekir gerçek bir asker değil," dedi dudak bükerek. "El-Salil bu disiplinsizliğe dünyada izin vermezdi."

Tom, Batula'yı kampa gönderdi. Öbürleri de teker teker ve aralıklı olarak onu izlediler. Silahlarını gizleyerek peçeli ve entarili olarak sallana saltana yürüyorlardı. Batula kamp yerinin ortasındaki bir çukurluğa doğru yürüdü. Baş tarafta diğerlerinin uzağında deri bir çadır kurulmuştu. Tom ateşin ışığında bu çadırın etrafındaki çalıların temizlenmediğini, fakat çadırın çevresinde en az üç nöbetçi bulunduğunu gördü. Silahları dizlerinin üstünde yere çömelmişlerdi.

Batula hapishane çadırının yüz metre kadar uzağındaki dalları burmalı bir marula ağacının altına yerleşti. Öbürleri de sallana sallana gelerek ona katıldılar. Daire şeklinde yere çömelmiş ve eteklerini etraflarına yaymış halleriyle kısık sesle gevezelik eden, kahve içen ve bir nargileyi paylaşan öbür küçük Ummanlı asker gruplarından farksız görünüyorlardı. Birdenbire bir heyecan kıpırtısı fark edildi. Görkemli giysileri olan üç Arap yanlarında korumalarıyla onlara yaklaşıyordu. Tom her nasıl olduysa orada olduklarının anlaşıldığını düşünerek paniğe kapıldı. Fakat adamlar yanlarından geçip giderek çadıra doğru yürüdüler.

Batula, "Mavi sarıklısı ve altın kordonlusu size bahsettiğim Prens Ebubekir'dir," diye fısıldadı. "Öbürleri de Ebubekir'in çok sert askerleri olan el-Sind'le bin Tati."

Tom üç Arabın, Dorian'ın tutsak olarak tutulduğu çadıra girdiklerini gördü. Deri duvarların arkasındaki sesleri ve mırıltıları duyabilecek kadar yakındılar. Hemen arkasından bir tokat sesi ve bir acı çığlığı duyuldu. Tom doğrulacakken Aboli elini uzatıp onu aşağı çekti. Çadırın içinde bazı konuşmalar daha oldu, derken Ebubekir çadırın kanadının altından eğilerek çıktı ve durup arkaya baktı. "Onu hayatta tut ki, daha çok acı duyarak ölsün, Ben Abram." Adam bu konuşmayı yaptıktan sonra Tom'un o kadar yakınından geçti ki, delikanlı istese entarisinin eteklerine dokunabilirdi.

Tom, "Selamünaleyküm, güçlü efendimiz," diye mırıldandı, ama Ebubekir ona bakmadı bile. Kampın ortalarında yer alan kendi çadırına doğru yürüdü.

Kampa yavaş yavaş sessizlik egemen olmuştu. Konuşmalar azalmış Araplar

atkılarına sarınarak ateşlerin etrafında kıvrılmışlardı, alevler de ölgünleşip küle dönüşmüştü. Tom'la adamları da Batula'nın yaktığı küçük ateşin etrafına uzanmışlar ve başlarını örtmüşlerdi, ama uyumuyorlardı. Ateşler söndükçe karanlık yoğunlaşıyordu. Tom zamanın geçişini ölçmek için yıldızları gözlüyordu. Zaman öyle ağır ilerliyordu ki... Sonunda uzanıp Aboli'nin sırtına dokundu.

"Zaman geldi." Yavaşça ayağa kalkıp Dorian'ın çadırına doğru yürüdü. Arkada oturan nöbetçiyi gözlemişti. Adamın başının öne düştüğünü, ani bir silkinişle doğrulduğunu, sonra yine öne düştüğünü görmüştü.

Tom ona yavaşça arkasından yaklaştı, eğildi ve tabancasının kabzasıyla şakağına vurdu, ince kemiğin çatırdadığı duyulurken adam gık demeden öne çöktü. Genç adam onun yerine çömeldi ve Arabın yaptığı gibi tüfeği dizlerinin üstüne koydu. Alarm verilmediğine emin olmak için uzun bir süre bekledi.

Sonra, çadırın arka duvarına doğru süründü.

Çadırın içinde, Dorian'ın yatağının başına da bir nöbetçi bırakıp bırakmadıklarını bilmesinin bir yolu yoktu. Dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı, derin bir soluk aldı ve 'Spanish Ladies'in açılış notalarını ıslıkla çaldı.

Deri duvarın arkasında biri kıpırdadı, hemen arkasından tanıyamadığı bir ses duydu. Ayrıldıkları sıradaki çocuk Dorian'ın sesi değildi, bu. Bir erkeğin sesiydi.

"Tom?"

"Benim. Orası güvenli mi?"

"Yalnız Ben Abram'la ben varız."

Tom çakısını çıkardı, çadırın deri duvarı bir an sonra yarılmıştı. Aralıktan bir el ona doğru uzandı. Tom yıldızların ışığında pek soluk gözüken bu eli sıktı, Dorian da onu çadırın içine çekti. İki kardeş dizlerinin üstünde göğüs göğüse durarak birbirlerine sarıldılar.

Tom konuşmaya çalıştıysa da sesi pek boğuk çıktı. Dorian'ı tüm gücüyle kucakladı ve derin bir soluk aldı. "Allah kahretsin seni, Dorian Courtney. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Tom!" Dorian sağlam elini uzatarak ağabeyinin başının arkasındaki tozdan sertleşmiş, gür buklelerden bir tutamı avuçladı. "Seni görmek ne kadar güzel." İngilizce kelimeleri yadırgamıştı. Yarasının verdiği acı ve müthiş sevincinin etkisiyle ağlıyordu.

"Yapma, Dorry, beni de ağlatacaksın." Tom kolunun tersiyle kendi gözlerini sildi. "Seni buradan çıkaralım, delikanlı. Yaranın durumu ne? Aboli'yle ben sana-yardım edersek yürüyebilir misin?"

"Aboli mi? O da yanında mı?" Dorian'ın sesi titriyordu.

Aboli delikanlının kulağının dibinde, "Buradayım, Bomvu," diye homurdandı, "İlerde bunlar için pek çok zamanımız olacak." Arabi Aboli'yle birlikte döşeğin üstüne çekmişler, onu Dorian'ın battaniyesiyle örtmüşlerdi. Ben Abram bu arada Dorian'ın entarisini giymesine yardım ediyor, kızıl buklelerini bir sarıkla örtüyordu.

"Yolun açık olsun, el-Salil," diye mırıldandı. Sonra Tom'a döndü. "Ben, hekim Ben Abram'ım. Beni hatırlıyor musun?"

"Seni ve kardeşime iyiliklerini hiçbir zaman unutmayacağım, eski dost." Tom yaşlı hekimin kolunu sıktı. "Allah senden razı olsun." Ben Abram, "Yeminine sadık kaldın," dedi yavaşça. "Şimdide beni bağlamalı ve ağzımı tıkamalısın, yoksa el-Salil'in gittiğini görünce Ebubekir bütün öfkesini benden çıkarır."

Ben Abram'ı sıkı sıkı bağladıktan sonra Dorian'ı çadırın arka duvarından dışarı çıkardılar. Onu dışarda ayağa kaldırıp iki yanından destek oldular. Sonra, herkesin uyumakta olduğu kampta ağır ağır ilerlemeye başladılar. Batula'yla Luke Jervis karanlık iki hayalet gibi önden yürüyorlardı. Kamp ateşlerinin birinin kıyısından geçtiler. Uyuyan Araplardan biri kıpırdayıp doğruldu, yanından geçerlerken onlara baktı, ama seslenmeyerek tekrar yere çöktü ve başını örttü.

Tom, "Dayan, Dorry," diye kardeşinin kulağına fısıldadı. "Çoğu bitti, azı kaldı." Ormanın kıyısına yöneldiler, ağaçların arasına girdiklerinde Tom tuttuğu soluğunu gürültüyle salıverdi. Ne var ki tam o sırada çok yakınlardan gelen bir ses Arapça olarak onları durmaya davet etti.

"Kimsiniz? Durup kendinizi tanıtın."

Tom entarisinin altındaki kılıca uzandı, fakat Dorian onun elini yakalayarak aynı dilde yanıt verdi. "Ben Muhaid'li Mustafa. Dizanteriden kıvranıyorum. Dostlarım da beni ağaçların arasındaki gizli bir yere götürüyorlar."

"Acı çeken yalnız sen değilsin, Mustafa. Kampta bu hastalığın sıkıntısını çekenler çok. Allah şifanı versin."

Grup ağır ağır ilerledi. Birden Batula karanlığın içinden çıkıverdi. "Bu taraftan, efendi," diye fısıldadı. "Atlar çok yakında."

Bir nal sesi duydular, hemen arkasından Yasmini'nin narin vücudu karanlığın içinden sıyrılarak Dorian'a koştu. Birbirlerine sarılmışlar, sevgi dolu bir sesle fısıldaşıyorlardı. Tom sonunda onları ayırarak kardeşini en güçlü ata götürdü. Aboli'yle Tom kuvvetlerini birleştirerek delikanlıyı eyerin üstüne oturttular. Dorian'ın durduğu yerde sallandığını gören Tom, onun ayaklarını atın karnının altından geçirdiği deri bir kayışla birbirine bağladı. Yasmini'yi de onun arkasına oturttular.

Tom, kıza, "Onu sıkı tut, küçük kardeş," dedi. "Sakın aşağı kaymasın."

Kendisi de atına binerek Dorian'ın atının dizginlerini yakaladı. Ağaçların arasından uyuyan kampa baktıktan sonra, "Bize yolu göster, Aboli," dedi. "Sadece bir, iki saatlik avantajımız olacak. Çok geçmeden bir arı sürüsü gibi peşimize düşecekler."

Atları acımasızca zorladılar. Hayvanlar zaten Fort Providence'den beri durup dinlenmeden yol almışlar, kısa gece molaları dışında soluklanmaya ve otlamaya bile fırsat bulamamışlardı. Dönüş yolculuğunda da durum farklı olmadı. Öğleleri kavurucu bir sıcak vardı, su kaynaklarının arası ise uzundu.

Sert toprakla sivri taşlar hayvanların toynaklarını yırtıyordu. Daha yirmi mil uzaklaşmadan ilk atı kaybettiler. Dorian'la Yasmini'yi taşıyan hayvandı bu. Sivri taşlara basa basa dört ayağını da sakatladığından yürüyemez haldeydi. Tom aslanlar ve sırtlanların sabah olmadan sadık hayvanı paralayacaklarını bile bile onu salıverdi. Dorian'ı yedeklerden birinin üstüne oturtarak aynı tempoyla devam ettiler. Üçüncü gün başlarken bütün yedekleri yitirmişler, sadece bindikleri hayvanlar kalmıştı. Çamurlu bir su birikintisinin yanında verdikleri moladan sonra tekrar ata binecekleri sırada Aboli yavaşça, "Bir orduya karşı birkaç tüfeğin bize bir faydası olmaz," dedi.

Sonunda bütün ateşli silahları; barut şişelerini, saçma torbalarını ve her türlü eşyalarını bırakarak sadece kesici silahlarıyla su torbalarını alıkoydular.

Tom ne yaptığını kimsenin görmemesi için arkasını dönerek, dolu tabancalardan birini gömleğinin altında kemerine sıkıştırdı.

Çift namlulu bir silahtı bu. Araplar onlara yetişirlerse Dorian'la onu nasıl bir akıbetin beklediğini Yasmini'den öğrenmişti. Tabanca onlar içindi; her birine bir namlu. Zamanı gelince bunu yapma gücünü ver bana, Tanrım, diye içinden dua etti.

Yükü önemli ölçüde azaltmalarına rağmen, o gün iki at daha kaybettiler. Luke, Aboli ve Tom dönüşümlü olarak atların yanında ilerliyorlardı. Arada bir

yürüyüşün temposuna ayak uydurmak için üzengi kayışlarına asılıyorlardı.

O akşam peşlerindeki Arap kafilesini ilk kez fark ettiler. Bu vahşi ülkede birbirini izleyen tepe silsilelerinden bir yenisini aşmaktaydılar. Arkaya bakınca belli bir mesafede arkalarında bir toz bulutunun kalktığını gördüler.

O gece sadece bir saat durdular, sonra yıldızların ışığında yola devam ederek Centaurus takımyıldızındaki büyük haçın rehberliğinde yola devam e t tiler. Bu uzun gece yürüyüşüne ve Arapların da tıpkı onlar gibi atlarını tükettiklerini bilmelerine rağmen, şafak sökerken takipçilerle aralarını hala açmadıklarını fark ettiler. Kan kırmızısı toz bulutu güneşin ilk aydınlığında hala aynı mesafede arkalarındaydı.

Aboli bile gece yürüyüşleri sırasında katettikleri mesafe ve bu vahşi ormanla tepelik arazi içindeki tam konumları konusunda emin değildi. O akşam başka bir tepe sırasını aşarlarken altlarında Lunga'nın pırıl pırıl sularını görmeyi umut ediyorlardı. Ne çare ki, bir kez daha hayal kırıklığına uğradılar, ilerlerinde bir yeşil tepe sırası daha uzanıyordu. Aradaki vadiyi aşmaya çalışırken atların hemen hemen işi bitikti, hepsi de dirençlerinin son demlerini yaşıyorlardı. Aboli bile acı çekiyor, dizindeki burkulmuş bir bağın yol açtığı topallamayı gizlemeye çalışıyordu. Yüzü döktüğü terlerden kurumuş ve tozlu bir gri renk almıştı. Dorian'ın ise yüzünde renk kalmamıştı, vücudu entarisinin altında iskeletten farksızdı. Yarasının kirli sargının altında tekrar kanamaya başladığı fark ediliyordu. Yasmini onu eyerin üstünde tutmak için gösterdiği çabadan neredeyse tükenmiş durumdaydı. Sonuncu at ikisinin toplam ağırlığının altında yere çöktü.

Hayvan beynine bir kurşun yemiş gibi tepelerin doruğunun hemen altında yığılıp kaldı. Tom, Dorian'ın ayaklarını bağlayan kayışı kesti ve kardeşini atın altından çekti.

"Bundan sonra yürüyeceğiz, delikanlı. Devam edebilecek misin?" diye sordu.

Dorian gülümsemeye çalıştı. "Sen devam ettiğin sürece ben de ederim, Tom," dedi. Ne var ki ağabeyi onu kaldırmaya çalışınca dizleri büküldü ve taşlı yere çöktü.

Kızıl toz bulutu az önce aştıkları vadide ilerliyordu şimdi. Aboli'yle Tom kestikleri kısa bir sırığın iki ucunu tuttular. Dorian'ı bunun ortasına oturtmuşlar, kollarını omuzlarına geçirmişlerdi. Bu şekilde onu aralarında taşıyarak tepenin yamacından vadiye yürüdüler.

Gece boyu sadece bir iki dakika mola verdikten sonra sırığının üstündeki

Dorian'ı yine kaldırıyorlardı. Onu bir süre bu şekilde taşıdıktan sonra bir adım daha atamaz hale geldiklerinden kısa bir mola için yine yere çöktüler. O geniş vadiyi katetmek bütün gecelerini aldı. Tek umutları, izlerini karanlıkta göremeyecek olan düşmanın takibi durdurmuş olmasıydı.

Şafak sökerken vadinin öbür ucundaki yamacı tırmanıyorlardı. Arkalarına bakınca Arapların iyice yaklaştığını mızraklarının ucunun günün ilk ışığında parlamasıyla anladılar.

Bir kez daha dinlenmek için Dorian'ı yere bırakırlarken Tom, "Aramızdaki mesafeyi yarılamışlar," diyerek içini çekti. "Bu hızla ilerlemeyi sürdürürsek bir saate kalmadan bize yetişirler."

Dorian, "Beni burada bırak, Tom. Kendinizi kurtarmaya bakın," diye fısıldadı.

Tom, "Sen aklını mı kaçırdın!" diye bağırdı. "Sana en son arkamı döndüğümde uzun yıllar dönmemek üzere gitmiştin. O riski bir daha göze alamam."

Delikanlıyı yine sırığın üstüne oturtarak yola koyuldular. Yasmini birkaç adım ilerlerinde yürüyordu. Deri sandaletleri yırtılmış, neredeyse ayaklarından fırlayacak hale gelmişti. Su toplayan topuklarındaki patlayan kabarcıklar kanamaya başlamıştı. Doruğa daha ulaşamadan düştü. En yakın ağaca kadar sürünüp ağaç gövdesinden yararlanarak kendini yukarı çekmeye çalıştıya da, kalkamayacak kadar halsizdi.

"Luke, yerime sen geç! Batula, sen de ona yardım et." Tom sırığın ucunu onlara teslim ettikten sonra ağacın dibinde büzülüp ağlayan Yasmini'nin yanına gitti.

Tom üzerine eğildiği sırada kız, "Ben zayıf ve budala bir kadınım," diyerek hıçkırıyordu.

Genç adam, "Olabilir, ama terk edilemeyecek kadar güzelsin," diyerek onu kaldırdı. Yasmini bir kuş kadar narin yapılı olsa da gösterdiği çaba Tom'un ağrıyan sırtıyla omuzlarındaki bütün kasların sancımasına neden olmuştu. Kızı göğsüne bastırarak yukarıya doğru bir adım atmaya hazırlandı.

Arkalarında hafif bir bağırış olunca genç adam omzunun üzerinden arkaya baktı. Arap izleyicilerin öncüleri altlarındaki tepenin eteğine ulaşmışlardı. Bir tanesi tüfeğini kaldırmıştı. Uzun namlunun ağzından barut dumanı püskürdü. Birkaç saniye sonra ateşin sesi duyuldu. Fakat menzil çok uzun olduğu için mermi sesi onlara yaklaşmadı bile.

"Neredeyse doruktayız." Tom neşeli görünmeye çalışıyordu. "Küçük bir gayret daha, çocuklar." Terden önünü göremeyecek halde tepenin doruğuna ayak bastı, daha ileri gidemeyeceğini biliyordu. Yasmini'yi yere bırakarak gözlerini sildi, ama görüşü hala çok bulanıktı. Parlak küçük ışıklar görür gibiydi. Ayakta sallanıyordu, arkasındakilere bakınca, onların da berbat halde olduklarını gördü. Aboli bile müthiş gücünün son damlasını harcamıştı. Doruğa kadarki son birkaç adımı zorlukla tamamladı.

Tom, demek burada öleceğiz, diye düşündü. Erkekçe çarpışmak için kılıcım hala yanımda. Yasmini'yle Dorian için de tabanca var. Elini gömleğinin altına götürerek kabzaya dokundu. Sonra birdenbire Aboli'yi yanında buldu. Konuşamayacak halde genç adamın kolunu sarsıyor ve ilerdeki vadiyi işaret ediyordu. Tom bir an serap gördüğünü sandı, ama sonra gözlerini acıtan ışıltının Lunga Nehri'nin geniş yüzeyinden yansıyan güneş ışığı olduğunu anladı. Küçük Centaurus sahilde bağlıydı. O kadar yakındılar ki, açık güvertedeki adamları seçebiliyordu.

Genç adam yepyeni bir gücün bacaklarına aktığını hissetti. Tabancayı gömleğinin altından çekti ve her iki namluyu ateşledi. Gemide bir hareketlenme oldu. Tom üzerlerine çevrili bir dürbün merceğinin parıltısını gördü. Bunun üzerine elini kolunu salladı, Alf Wilson da elini sallayarak karşılık verdi.

Tom dönüp arkasına baktı. Arap atlıları dörtnala geliyorlardı, tepenin yarısına ulaşmışlardı bile. Başka bir şey söylemeden Yasmini'yi kaptığı gibi nehre doğru yokuş aşağı koşmaya başladı. Yerçekimi de devreye girdiğinden bacaklarına yetişmekte zorlanıyordu. Toprak ayaklarının altından geriye kayarken attığı her adım omurgasını sarsıyordu. Aboli'yle diğerlerinin de arkasından koştuklarını duyuyorsa da şu anda arkaya bakamazdı. Ayaklarının üstün de kalmak için bütün zekasına ve gücüne ihtiyacı vardı. Yasmini korkudan gözlerini kapadı ve her iki koluyla genç adamın boynuna sarıldı.

Birdenbire arkalarında bağrışma oldu ve bir yaylım ateşi başladı. Araplar doruğa ulaşmışlardı. Bir kurşun Tom'a yakın bir ağacın kabuğundan parça koparak tahta kıymıkları yağdırdı. Genç adam hızını sürdüremiyor, Yasmini'nin ağırlığının altında adeta sürükleniyordu. Bacaklarından birinin altında bükülüverdiğini hissetti ve düştü. O ve kız tortop olmuş bir kitle halinde yuvarlanmaya başladılar, sonunda bir kayaya çarptıklarında sersemlemiş bir halde kalakaldılar.

Aboli, Dorian sırtında olduğu halde sendeleyerek yanlarından geçti. Batula'yla Luke Jervis de ona yetişmeye çalışıyorlardı. Aboli'nin bacakları

genç adamın kontrolünden çıkmıştı. Tom'a yardım etmek için duramazdı, ama Luke genç adamı kolundan yakaladı ve sürükleyerek ayağa kaldırdı. Batula ise Yas mini'yi kucaklayarak yokuş aşağı birkaç adım attı.

Araplar arkalarından saldırıya geçerken nal sesleri kuvvetleniyordu. Mızraklarını hazırlamışlardı. Tom esmer yüzlerindeki zafer sevincini okuyabiliyordu. Ardından, Sarah'ın sesini duydu. "Tom! Geliyoruz!"

Genç adam hızla dönünce karısının doru bir atın üstünde oturduğunu ve yedek iki atı da dizginlerinden çekerek dörtnala yamacı tırmandığını gördü. Alf Wilson da siyah bir kısrakla biraz gerisindeydi. O da iki yedek getiriyordu. Sarah yanında durunca Tom, Yasmini'yi Batula'nın kollarının arasından koparak narin vücudunu Sarah'ın atının iki kürek kemiğinin arasına fırlattı. Sarah kızı yakalayıp atın öbür yanından yere kaymasını önledi.

Tom, "Git!" diye soludu. "Onu buradan götür!"

Sarah bir şey demeden yedek atların dizginlerini kocasına fırlattı ve önünde bir çuval gibi hoplayan Yasmini'yle tepeden aşağıya kaymaya başladı.

Tom, Luke ve Batula'ya bir at bıraktıktan sonra kendisi öbürünün sırtına sıçradı. Kısa zamanda Aboli'ye yetişti ve Dorian'ın kanayan vücuduna onun sırtından çekip aldı. Geçerken Aboli'ye, "Alf'dan bir at al," diye seslendi ve Sarah'ın arkası sıra yıldırım gibi gitmeye başladı. Arapların ulumalarıyla nal seslerini ensesinde hissediyor, her an sırtına bir mızrağın saplanmasını bekliyordu. Arkaya bakamazdı, kardeşini tutmak için tüm dikkatini vermesi gerekiyordu. Onun kollarının arasından kaydığını hissettiyse de tutamadı. Sonra birdenbire Aboli'yi yanında buldu. İriyarı zenci uzanıp Dorian'ı doğrultunca Tom da kollarını bir kez daha kardeşinin omuzlarına dolayabildi.

Nehir kıyısının düz arazisine çıktıklarında Tom'la Aboli hala Yasmini'yi tutan Sarah'ın hemen arkasında diz dize atlarını sürüyorlardı. Alf, Batula ve Luke grup halinde onları izliyordu. Hemen arkalarında ise Arap atlıları vardı. Arayı giderek kapatıyorlar, uzun mızraklarını büyük bir hevesle ileri uzatıyorlardı.

Nehre vardığında Sarah tereddüt etmedi. Atını dosdoğru ileri sürdü. Hayvan yüksek kıyıdan atladı, köpükler fışkırtarak suya çarptı ve battı. Tom'la Aboli de atlarını yavaşlatmadan onu izlediler. Öbürleri de hemen arkalarından suya daldılar. Yüzeye çıkarak nehirde atlarının yanı başında Centaurus'un bağlı olduğu yere doğru yüzmeye başladılar.

Araplar arkalarında atlarının dizginlerini çektiler ve şaha kalkmış hayvanların sırtında tüfeklerini çekmeye çalıştılar. Bu arada Centaurus'un

dokuz librelik toplarından birinin püskürttüğü saçmalar Araplara isabet etmişti. Grubun yarısı insanlarla hayvanların birbirine karıştığı kanlı bir kitle halinde aşağı yuvarlandı. Geri kalanlar panik halinde tornistan ederek tepenin yamacına doğru atılırken Centaurus'un ikinci bir top atışı etraflarındaki ağaçları parçaladı.

Yüzen atlar geminin yanına varmışlardı. Denizciler binicileri hemen tekneye çektiler. Tom güverteye ayak basar basmaz doğru Sarah'a koştu; karı, koca saçlarından ve ıslak giysilerinden sular akarken birbirlerine sarıldılar.

Genç adam, "Böyle bir durumda sen on erkeğe bedelsin, güzelim," deyip karısından biraz uzaklaştı. "Dorian ağır yaralı," diye açıkladı. "Senin bakımına muhtaç. Yasmini de berbat halde. Ben gemiyi hareket ettirirken sen onlarla ilgilen."

Genç adam aceleyle dümene yürüdü ve çarmıklara göz gezdirdi. Alf Wilson her şeyi hazır etmişti.

Genç adam, "Bizi nehrin aşağılarına doğru yola çıkarır mısınız, Bay Wilson?" diye emretti. Aboli'yi aradı. "Gemiyi sığlıklarda çekmeleri için atlara ihtiyacımız olacak. Onları nehrin güney kıyısına, Arapların bulunduktan sahilin karşı tarafına götür. Gemiye yetişebileceğinizi sanıyorum."

Aboli oğulları Zama ve Tula'yı yanına çağırdı. "Size erkeklere yaraşır bir iş buldum. Benimle gelin." Çocuklar sürünün toparlanmasına yardım etmek için babalarını izlediler.

Tom geminin ayaklarının altında canlandığını ve akıntıya kapıldığını his setti. Kıyı her iki yanda akıp gitmeye başlamıştı. Genç adam güney kıyısına bakınca Aboli'yle oğullarının atları derli toplu bir sürü halinde toparladıklarını ve kıyı boyunca yürüttüklerini gördü.

Sonra dönüp kuzey yönüne bakınca Arap ordusunun büyük bir kısmının tepenin doruğunu aştığını, askerlerin pırıl pırıl bir zırh, mızrak ve tüfek namlu su halinde suya doğru inmeye başladıklarını gördü. Tom dürbünü Alf Wilson'un elinden kaparak ilerleyen kafileyi inceledi. Ebubekir'in Türk miğferi ve onun yanında atını süren el-Sind'in sarı sarığı ilk gözüne çarpanlar oldu. Genç adam, Alfa, "Yanılmıyorsam, nehrin aşağı boylarına kadar bir şeref kıtasının eşliğinde gideceğiz," dedi. "Sığlıklara varana kadar bizi pek fazla rahatsız edeceklerini tahmin etmem."

Denize ulaşmadan önce sığlıklarla mücadele etmek zorunda kalacaklardı. Nehir orada iki yana doğru yayılıyor ve okyanusa doğru inişini yavaşlatıyordu.

Kum setlerinin derinlikleri ve konumları burada sürekli değişiyordu. Suyun şimdiki yüksekliği Centaurus'u yüzdürmeye yetmiyordu. Tom, Ebubekir'le el-Sind'in kendilerini buraya kadar izlemelerini ve yol boyunca taciz etmelerini bekliyordu."

Bu tehlikeli kışıma varana kadar birkaç saatleri vardı. Tom bütün adamlarını, gemiyi kum setlerinin üstünden halatlarla çekmek ve onu bu en incinebilir zamanında düşman saldırısından korumak için gerekli hazırlıkları yapmakla görevlendirdi.

Genç adam bu arada bir fırsat yaratarak Sarah'ın Dorian'la Yasmini'yi götürdüğü kamarayı ziyaret etti. Kardeşinin küçük ranzanın üstünde dinlendiğini görünce rahat bir nefes aldı. Karısı pansumanını da değiştirmişti, işlerin yolunda olduğunu kocasına bir baş hareketiyle anlattı. Yasmini ona yardım edecek kadar iyileşmişti ve Dorian'a bir kaseden çorba içirmekle meşguldü. Tom onların yanında bir dakika geçirdikten sonra yine güverteye koştu.

Ambar ağzına çıkınca ilk gördüğü şey, kuzey kıyısında kendilerini izleyen Ummanlı atlılar oldu. Uzun kafilenin beş yüz kişi ya da daha kalabalık olduğunu tahmin etmişti. Alf Wilson bunu doğrulayarak içini çekti. "Bu kadarı da bir çarpışmada bize zarar vermeye yeter, kaptan."

"En iyisi buna meydan vermemek." Tom gerçekte hissettiğinden daha fazla kendine güvenir gözükerek gülümsedi. "Sığlıklara ne kadar var?"

"Bu hızla iki saat."

"Güzel. Biz de gemiyi hafifletiriz." Adamlarına emretti. "Yolculuğumuz için zorunlu olmayan her şeyi suya atın." Sonra, aşağıdaki kamaradan Sarah'ın duymaması için sesini alçalttı. "Şu harpsikordla başlayabilirsiniz."

Geminin yükü peş peşe suları boyladı. Harpsikorddan sonra ticaret mallarına sıra geldi. Gemi sığlıklara doğru hızla uzaklaşırken attıkları balyalar arkalarındaki suda hoplayıp duruyordu. Barut fıçılarının en büyük kısmıyla bütün demir saçmalar da feda edildi. Tom yalnızca bir saatlik sıkı bir çarpışmaya yetecek kadar barut ve toplarla atılmaya mahsus demir parçaları bırakmıştı.

"Fıçılardaki suyun yarısını akıtın. Geride yalnız Ümit Burnu'na kadar bize yetecek miktarda su kalsın." Bunun kadınlarla çocukları çok zorlayacağını bili yordu. "Yine de Ummanlılar tarafından tutsak edilmeleri daha kötü olurdu," diye kendi kendini avuttu.

Mürettebat çalışırken Tom kendilerini izleyen atlılardan gözünü ayırmıyordu. Akıntı nehrin dar yerlerinde hızlanırken Centaurus, Umman kafilesini geride bırakıyordu. Ancak akıntı yavaşladığı, rüzgar da günün ortasında kararsızlaştığı zaman, Araplar mesafe kazanıyorlardı.

Tom kıçtaki toplardan birine çift barut şarjıyla bir şapka dolusu demir saçma yükledi. Kafilenin başı menzile girince ateş etti. Fazla bir etkisi olmadıysa da Araplar sakınarak geriledi.

Güney kıyısında atları güden Aboli'yle iki çocuk işlerini iyi görmüşlerdi. Sürüleri dinlenmiş ve güçlüydü, buna karşın Arapların hayvanları uzun takip ten yorulmuşlardı ve onlarla boy ölçüşemezlerdi.

Gemi son akıntıyı aşıp çirkin iki kara çıkıntısının arasından geçtikten sonra kum setlerinin sarı çakıllarıyla nehri adeta boğdukları bir yere geldiler.

Tom, "Kadınlarla çocukları uzun kayıklara bindirin," diye emretti. "Eksik her kilo, geminin suyu çekişini etkileyecektir."

Dorian kıyıya çıkarılamayacak kadar halsizdi. Yasmini de ona bakmak için yanında kaldı. Sarah ise fazladan bir adamın ağır bir iş olan gemiyi halatla çekme görevine katılabilmesi için dümene geçti. Bütün öbür yolcular güney kıyısına çıkarılıp Aboli'ye emanet edildiler. Uzun kayık bundan sonra geri döndü ve karaya oturması durumunda gemiyi çekmek için hazır durumda bekledi.

Tom dümenin yanında duruyordu. Centaurus'un nehrin ilk dirseğine yaklaşırken berrak yeşil suyun dibini görmeye başladılar, bu yüzden gemidekilerin arasına huzursuz bir sessizlik çöktü. Arap atlıları fırsatı sezerek yaklaştılar.

Tom onlara şöyle bir baktı, ama küçük topu doldurmakla meşgul olduğundan yaklaşmalarına göz yummaktan başka çaresi yoktu.

Centaurus dirseği kolayca dönünce Tom rahatlayarak tuttuğu soluğunu salıverdi. Ne yazık ki, erken sevinmişti. Gemi dibe değince birden ayaklarının altında sallandı ve silkindi. Ama hemen ardından kendini kurtararak yeşil suların üstünde kaymaya başladı.

"Az kalmıştı." Tom dümendeki Sarah'a döndü. "Gemiyi yeşil koridorda tutmaya dikkat et."

Bir sonraki dirsek yanaşıyor, gemi artık çok ağır ilerliyordu. Araplar iyice yakındaydılar. Basık ve kumluk kuzey kıyısında belli bir düzenle

toplaşıyorlardı. Mızrakları ışıldıyor, kefiyeleri rüzgarda uçuşuyordu.

Centaurus o sırada omurgasıyla kuma tosladı ve öyle ani durdu ki, güvertedekiler az daha yere seriliyorlardı. Tom dengesini kaybetmemek için pusula dolabına yapıştı. Centaurus en sonunda karaya oturmuştu.

Kaptanlarının ereri üzerine gemideki bütün erkekler uzun kayıklara doluştular.

Her kayığın kıçındaki lostromolar hazırda bekleyen halatların ucuna sarılarak onları sıkıca bağladılar. Bundan sonra küreklerin başındaki gemiciler tüm güçleriyle küreklere asılınca, iki kayık Centaurus 'un önünde hızlandı, halatlar da gerildikçe gerildi. Kürekçiler tüm güçlerini harcıyor, geminin omurgasını yapışkan kumlardan kurtarmaya çalışıyorlardı.

Güney kıyısında Aboli atını suya sürdü ve Sarah'ın ona fırlattığı uzun ipin ucunu yakaladı. Atı kıyıya çıkınca ipin ucunu beklemekte olan at takımına bağladı.

Aboli kırbacını sırtlarında şaklatınca, atlar tüm güçleriye ipleri çekmeye başladılar.

Centaurus çakılların üstünde gıcırtılarla oynar gibi oldu, ama hemen arkasından yine oturdu. Kıyıdaki Arap atlıları hayvanlarını dörtnala koşturarak sağa, sola yayılmaya başladılar. Bir beyaz köpük duvarı halinde nehre atıldılar ve dosdoğru kayıklardaki adamlara yöneldiler.

Su önce atların karnına sonra omuzlarına kadar yükseldi. Öndeki atlar yüzmeye başlamıştı ve binicileri öndeki kayığa ulaştıklarında mızraklarını saplamaya hazır durumda tutuyorlardı. Kayığın etrafına tıpkı bir balina ölüsünü kuşatan köpekbalığı sürüsü gibi üşüşmüşlerdi.

Denizciler silahlarını yakın mesafeden Arapların üzerine ateşlediler, sonra ayağa kalkarak onlara uzun kürekleriyle vurmaya çalıştılar. Bu arada tekne korkunç derecede sallanıyordu ve sırf düşmanın ağırlığının etkisiyle alabora olmak üzereydi.

Kuzey kıyısında binicilerin ikinci sırası saldırı konumuna geçmişti. Kumsalda tek parçalı bir kitle görünümündeydiler. Zırhıyla sivri uçlu miğferi ışıldayan Ebubekir bu sıranın tam odasındaydı. Arap prensi palasını savurarak atlılarına yolu açıyordu. Hayvanı eşkin sürerken birden dörtnala koşturmaya başladı.

Sarah dümenden ayrılamıyordu. Pruvanın üzerinden bakınca uzun kayıkların boğuşan atlar ve adamlarla sarılmış olduklarını gördü. Tom elinde mavi

kılıcıyla kayığın kıçında duruyor, sudaki Arapların kafalarını yarmaya çalışıyordu. Araplardan bazıları kıçtaki çekme halatını koparmaya, onu ellerindeki kılıçlar testereymiş gibi kesmeye yelteniyorlardı. Bazılarıysa kendilerinin ve atlarının tüm ağırlığıyla kayıkların bordasına yükleniyorlardı. Gemi yana meylediyor, içine sular hücum ediyordu. Batması an meselesiydi.

Ebubekir'in bölüğü nehre daldı. Her şeyin çabucak biteceğini Sarah bile görebiliyordu. Ne yazık ki, elinden bir şey gelmiyordu. Dorian'ın Yasmini'nin omzuna yaslanarak kamarasından güverteye çıktığını o ana kadar fark edememişti. Delikanlı sevgilisinden bir koltuk değneğiymiş gibi yararlanarak en yakın topa kadar sürüklendi. Kum kutusunun içinden ağır yanar fitili kaparak ucunu falya deliğinin ucuna bastırdı.

Silah geri teperken bir demir saçma seli tam suyun kıyısına vardıkları sırada Arap atlılarının üzerine boşandı. Geminin tahta küpeştesine yapışan Yasmini bakışlarını nehirden ayıramıyordu. Büyük bir kurşunun Ebubekir'in ağzına rastladığını gördü. Adamın dişleri parçalanarak parlak küçük çentikler halinde dudaklarının arasından döküldü. Sonra, kurşun çene kemiğini delip kafatasının arkasından dışarıya fırladı. Ebubekir'in sivri tepeli miğferi bu arada başından havaya fırlamış ve döne döne yükseğe çıkmıştı.

Etrafındaki askerler de sıralar halinde dönerek suyun kıyısından kaçmaya başlamışlardı. Dorian bir sondaki topa doğru sendeledi ve nişan aldı. Atlılar topun namlusunun üzerlerine çevrildiğini görünce panik halinde kaçışmaya koyuldular. Demir saçma bulutu üzerlerine iner inmez bir düzine at yere yığıldı. Arap mevzileri tam bir kaos yaşıyordu. General Ebubekir'in kafasının parçalandığını hepsi görmüşlerdi, şimdi de Beşir el-Sind atının vurulup ölmesi sonucu yaya kalmıştı. Hiçbirinde çarpışma hevesi kalmamıştı,. Bir topun daha üzerlerine saçma kusmasına fırsat vermemek için dağıldılar ve dörtnala kaçmaya koyuldular.

Yasmini ayakları dolaşan Dorian'ı kolundan yakalayıp bir sonraki topa götürdü. Bu top ateşlenirken Centaurus hafifçe arkaya meyletti ve kumun üstüne kaydı. Uzun kayıkların çevresindeki Araplar, kıyıdaki arkadaşlarının kendilerini korumasız bırakarak uzaklaştıklarını görünce onlar da atlarını kumsala çevirdiler.

Tom mürettebatına, "Çekin! Kendinizi paralamak pahasına da olsa çekin!" diye bağırdı, onlar da yine küreklere sarıldılar. Centaurus biraz hızlandıktan sonra yine dibe oturdu. Dorian bir topu daha ateşlerken gemi sallanmaya, Aboli de geminin bağlı olduğu atları kırbaçlamaya başladı. Centaurus

isteksizce kumların üstünden kaydı ve bunun ötesindeki derin sularda yüzmeye başladı.

Tom, "Herkes gemiye!" diye sevinçle bağırdı. "Kadınlarla çocukları hemen yukarı çıkarın!"

Aboli, karinası kumsala değer değmez karılarıyla çocuklarını uzun kayığa yükledi. Sonra atların iplerini kesti ve dörtnala ormana kaçmaları için kıçlarına birer şaplak indirdi. Kürekçiler Centaurus'a doğru uzaklaşırken hemen koşup bordasının üzerinden kayığın içine atladı. Gemi özgürce nehrin aşağı boylarına doğru hızla hareket ettiğinden ona yetişmek için bayağı zorlanıyorlardı.

Aboli dümenin yanında duran Tom'a yaklaşarak, "Buradan nehrin ağzına kadar bir engelle karşılaşmayız," dedi. ikisi de kuzey kıyısındaki dağılmış Arap kuvvetlerine baktılar. Araplar toparlanıp takibi sürdürmek için hiçbir çaba göstermiyorlardı.

Tom, "Adamları aşağı alıp hepsine birer duble rom ikram edin, Bay Wilson," dedi.

Alf Wilson selam verir gibi elini başlığına dokundurdu. "Kusura bakmayın, ama rom fiçısını suya artırmıştınız. Gemiyi geri döndürüp o fiçıyı aramaya gitmemi ister misiniz?" Denizcinin ses tonu ciddi olsa da dudakları alayla kıpırdıyordu.

Tom da ciddiyetle yanıt verdi. "Bana öyle geliyor ki, adamlar Ümit Burnu'na varana kadar beklemek zorunda kalacaklar."

Afrika ana karasının karanlık silueti yavaş yavaş gecenin karanlığına karışırken Tom, Cenfaurus'un kıç küpeştesinin yanında duruyordu. Arkasından gelen ayak seslerinin Sarah'a ait olduğunu anlayarak onu önüne çekti. Göğsüne yaslanan genç kadını daha bir sıkı kucakladı ve omzunun üzerinden uzanıp kulağını öptü. Kocasının sakalı ensesini gıdıklayınca Sarah keyifle ürperdi. "Dorry seni soruyordu," dedi.

Genç adam, "Birazdan yanına gideceğim," dediyse de karısının yanından ayrılmaya yeltenmedi.

Uzunca bir sessizlikten sonra Sarah, "Şimdi ne yapıyoruz, Tom?" diye sordu.

"Bilmiyorum, güzelim. Önce Ümit Burnu, ondan sonrası ise tesadüflere ve şansımıza kalmış."

"Kesin olan bir şey varsa, o da Ümit Burnu'na vardığımız zaman senin için

bir sürprizimin olacağı."

"Ya!" Genç adam meraklanmıştı. "Neymiş o sürpriz?"

"Sana şimdi söylersem sürpriz olmaktan çıkar." Genç kadın uzanıp koca sının her iki elini karnının üstüne koydu. Tom'un anlaması bir saniyeden uzun sürmedi. Birden sevinçli bir kahkaha kopardı. "Bu inanılmaz bir şey, Sarah Courtney. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Sarah bunun kocasının en yoğun sevinç ifadesi olduğunu biliyordu. "Çeneni tutup bana ateşli bir öpücük ver, koca ahmak," dedi.

[1] Teledo meçi: Süngü gibi yalnız batırılarak yaralamaya yarayan düz ve ensiz kılıç.

[2] Kırmız: Kırmız böceğinden çıkarılan parlak al boya, çiçek boyası

[3] Bilgiçlik taslayan.

[4] Tarımda gübre, hekimlikte ilaç olarak kullanılan, barut gibi patlayıcı maddeler yapımına yarayan, beyaz renkte ve ince billurlar durumunda birleşik bir madde, potasyum nitrat (KNO3)

[5] Krill: Karidese benzer küçük deniz kabukluları.

[6] Açık havadaki bir pazaryeri.

[7] Miladi sene.